

Guhdarên hêja! Rêberê Gelê Kurd Abdullah Ocalan ji salên heftêyî ve gelek berhemên wî yên giranbuha hene. Bi pêvajoya Îmraliyê re gelek berhem bi giştî ji bo mirovatiyê û bi taybetî jî ji bo gelê Kurd pêşkêşkirin. Lê nexasim rêzdar Ocalan ji sala 2008'an heta bi 2010'an di bin navê Manifestoya Civaka Demokratîk de pênc berhem dan. Ev pênc berhemên ji Dadgeha Mafê Mirovan a Ewrûpayê re weke parêzname hatin pêşkêşkirin bi navê Şaristani, Şaristaniya Kapîtalîst, Sosyolojiya Azadiyê, Li Rojhilata Navîn Krîza Şaristaniyê û Çareserîya Şaristaniya Demokratîk û herî dawî jî Pirsgirêka Kurd û Çareserîya Neteweya Demokratîk e. Ji van pênc rêzepirtûkan a niha hûn ê guhdarî bikin a çaremîn bi navê Li Rojhilata Navîn Krîza Şaristaniyê û Çareserîya Şaristaniya Demokratîk e.

MANÎFESTOYA ŞARISTANIYA DEMOKRATÎK

ABDULLAH OCALAN

Werger: Rêşad Sorgul

Sererastkirin: Luqman Guldivê

MANÎFESTOYA ŞARISTANIYA DEMOKRATÎK

Pirtûka çaremîn: LI ROJHILATA NAVÎN KRÎZA ŞARISTANIYÊ û ÇARESERÎYA ŞARISTANIYA DEMOKRATÎK

NAVEROK

PÊŞGOTIN

Beşa Yekemîn: Destpêk

Beşa Duyemîn: ROJHILATA NAVÎN û DÎROKA GERDÛNÎ

Beşa Sêyemîn: PÊXÎRTENGÎ û PIRSGIRÊKÊN DI CIVAKA ROJHILATA NAVÎN DE

- 1- Di civaka Rojhilata Navîn de pirsgirêka jinê
- 2- Pirsgirêkên qebîle, etnîsîte û qewman
- 3- Pirsgirêkên dîn û mezheban
- 4- Pirsgirêka bajêr û hawîrdorê
- 5- Pirsgirêka çîn, hiyerarşî, malbat, desthilatdarî û dewletê
- 6- Pirsgirêka exlaq, polîtîka û demokrasiyê ya civaka Rojhilata Navîn
- 7- Di civaka Rojhilata Navîn de pirsgirêka ekonomîk û îdeolojîk
- 8- Pirsgirêka civaka Rojhilata Navîn a şoreşê

Beşa Çaremîn: DI CIVAKA ROJHILATA NAVÎN DE BERXWEDANÊN DÎROKÎ û LÊGERÎNÊN ÇARESERİYÊ

A- Pêxîrtengiya şaristaniyê û di nava xwe de lêgerînên wê yên çareseriyê

B- Berxwedanên qebîle, eşîr û qewman (etnîsîteyan)

a- Berxwedana qebîleyên bi koka xwe semîtîk û êrîşên dijber

b- Berxwedan û êrîşên Hûrriyan

c- Berxwedan û êrîşên qebîleyên Ûral-Altay

C- Di sîstema şaristaniya navendî de berxwedana dînî yan jî şerên çînî

a- Çîn û dînî

b- Derketina dînê Brahîmî

c- Berxwedana Xirîstîyantiyê û şerê çînî

d- Berxwedana Zerdeşt: Li Dijî Şaristaniyê Şerê Exlaqî

e- Berxwedana Îslamî û Rastiya wê ya êrîşê; şerê dema feodal a çîna navîn (Bazirgan)

f- Rola Derketina Dîrokî ya Dînên Brahîmî

Beşa Pêncemîn: DI SÎSTEMA ŞARISTANIYA NAVENDÎ DE MODERNÎTEYA EWRÛPAYÊ û HÊZÊN NÛ YÊN HEGEMONÎK

A- MANEYA DÎROKÎ û CIVAKÎ YA ŞOREŞA EWRÛPAYÊ

a- Şerê hegemonyayê yê bajarê Venedîkê

b- Serdema gavavêtina ji dewletên bajêr ber bi dewleta netewe ve; ceribandina Amsterdam-Hollandayê

c- Ezmûna London-Britanyayê û Împaratoriya Roj Lê Naçe Ava

B- QABÎLIYETA ÇARESERİYÊ YA MODERNÎTEYA EWRÛPAYÊ

a- Kapîtalîzm

b- Dewleta netewe

1- Dewleta netewe, welat û sînor

2- Civaka neteweyî ya homojen a dewleta netewe

3- Navendên çêkirina welatiyan ên dewleta netewe

4- Burokrasiya dewleta netewe

5- Cinsiyetparêzî û dewleta netewe

6- Milliyetgirî û dewleta netewe

7- Dewleta netewe, desthilatdarî û faşîzm

8- Dewleta netewe, civaka polîtîk û exlaqî (demokratîk)

9- Dewleta netewe, civaka sîvîl û hawîrdor

10- Dewleta netewe, zanist, huner û heqîqet

c- Şoreşa Pişesaziyê

1- Îndustriyalîzm û Hilweşîna Civaka Cotkarî-Gundan

2- Îndustriyalîzm û Înkara Bajêr

3- Îndustriyalîzm û Dewleta Netewe

4- Îndustriyalîzm û Faşîzm

5- Îndustriyalîzm, Jin û Malbat

6- Îndustriyalîzm û Ekolojî

7- Îndustriyalîzm, Zanist û Medya

C- KRÎZA MODERNÎTEYA KAPÎTALÎST û ÇARESERİYÊN MUHTEMEL

a- Dewletên Yekbûyî yên Emerîkayê (DYE)

b- Yekîtiya Ewrûpayê (YE)

c- Japonya

d- Çîn

e- Hindistan

f- Emerîka Başûr

g- Efrîka

h- Rojhilata Navîn

Beşa Şeşemîn: LI ROJHILATA NAVÎN KRÎZ û ÇARESERIYA ŞARISTANIYA DEMOKRATÎK

A- LI ROJHILATA NAVÎN RAST TERÎFKIRINA JIYANÊ

a- Jiyan

b- Jiyanê Civakî

c- Hiyerarşiya Civakî û Dewlet

d- Nasnameya Civakî

e- Qutsiyetên Civakî

f- Heqîqeta Civakî û Jidestdana wê

g- Heqîqeta Civakî û Awayên Xerîbketinê

h- Di modernîteya Kapîtalîst de Heqîqet û Biyanîbûn

B- ÊRÎŞA HEGEMONÎK A MODERNÎTEYA KAPÎTALÎST û KRÎZA ROJHILATA NAVÎN

C- LI ROJHILATA NAVÎN ÇARESERIYA MODERNÎTEYA DEMOKRATÎK

a- Li dijî Kapîtalîzmê Civaka Ekonomîk

b- Li dijî Îndustriyalîzmê Civaka Ekolojîk-Ekonomîk

c- Li dijî Dewletgiriya Netewe Civaka Polîtîk û Exlaqî

d- Li Rojhilata Navîn li dijî Modernîteya Kapîtalîst Modernîteya Demokratîk

D- DI CIVAKA ROJHILATA NAVÎN DE HIN PIRSGIRÊKÊN ROJANE û RÊYÊN

ÇARESERİYÊ YÊN MUHTEMEL

- 1- Pirsgirêkên Neteweyên Hindikayî û Pirranî ne, û Çareseriyên Muhtemel
- 2- Çînên Civakî û Pirsgirêka Burokrasiyê
- 3- Hiyerarşî, Desthilatdarî, Pirsgirêka Dewletê û Şoreş
- 4- Li Rojhilata Navîn di Civaka Çîna Navîn û Cotkarî-Gund de Pirsgirêkên Hilweşînê û Çareseriyên wan
- 5- Pirsgirêkên Herêmî, Xwecihî û Çareseriya Neteweya Demokratîk
- 6- Li Rojhilata Navîn Pirsgirêkên Xanedanî, Malbat, Şênî, Jin û Şoreşa Jinê
- 7- Divê Mirov Çawa Bijî, Çi Bike û ji ku Dest pê Bike?

ENCAM

LI ROJHILATA NAVÎN KRÎZA ŞARISTANIYÊ Û ÇARESERIYA ŞARISTANIYA DEMOKRATÎK

PÊŞGOTIN

Ez di vê beşa parêznameya xwe de çanda Rojhilata Navîn hûrdikolim. Eger mirov vê çandê fêhm neke ku di dîroka mirovatiyê ya gerdûnî de timî bi rola çavkaniyê rabûye, xwenaskirin û binavkirina ferdî jî wê seresere be, û wê bêmane be. Divê mirov hay jê hebe ku çanda Ewropayê ya hegemon a hemdem jî di bingeha xwe de varyanteke çanda Rojhilata Navîn e. Tevî ku ji xwe re qonaxê pêşketî ya zanistî pêk aniye jî çanda Rojhilata Navîn hê jî li pêşîya vê çandê bi roleke diyarker a çarenûsî radibe û ji vê paşve namîne. Badilhewa nîne ku wexta roja me ya îro behsa lihevkerin û pevçûna di navbera çand û şaristaniyan de tê kirin, tavilê ev herdu çand tene bîra mirovan. Ev tesbîten me kirî, li aliyekî têgîna şaristaniya navendî jî piştrast dikin.

Min di beşên pêşî yên parêznameya xwe de hewl dabû gerdûnîbûnê bi nav bikim û bidim naskirin. Beşa Rojhilata Navîn bi tenê di nava vegotina gerdûnî de dikare bê îfadekirin. Jixwe ew bi xwe reh û damara sereke ya gerdûniyê ye.

Çand û dîroka ferdî bi tenê di nava gerdûnîbûnê de dikare manedar bibe. Wexta ez dibêjim ferd, ez ji şexsekî heta neteweyekî di çarçoveyê berfireh de behsa taybetîbûnê dikim. Min weke ferdekî di mijara xwenaskirin û binavkirinê de gelekî hewl da. Di vê hewldanê de ez çiqasî ponijîm min zêdetir dît ku mirov nikare ji gerdûnîbûnê bireve. Ez hîç guman nakim ku ferdê pûç ê liberalîzmê nîrxekî mîttîk e ku bi qasî mîtolojiyên kevin jî maneyeke xwe nîne. Berevajî kolektîvîteyên civakî yên herî hişk îdeayên wan ên daqurtandina ferdî jî ji aliyekî din ve dîsa mîttîk in. Di vê nuqteyê de neçar im, dîsa gotineke xwe dubare bikim. Her tim potansiyel heye ku mirov karibe di ferd de dîrokê analîz bike. Ferd berhemê dîrokê ye, rewşa berçav a dîrokê ye, eger bijî roja îro ya dîrokê ye. Wexta ez dibêjim dîrok bêguman di maneya civaka dîrokî de bi kar tînim.

Ji vê dîroka min hewl da bidim naskirin encama pêşî û herî girîng min derxistî ew e ku di asta klanekê de be jî hem di çarçoveyê teng de û hem jî di çarçoveyê fireh de mirov heta civaka mensûbê wê ye jî hev dernexe wê nikaribe bibe insên. Îro di civakê de înkâr û asîmilasyona bi darê zorê timî li ser kar e. Ev jî dibe çavkanî û sedem ku mirov maneyê ji dest bide. Kom û ferdên di van pêvajoyan re derbas dibin mirov dikare ji wan re kom û ferdên negatîf bibêje. Li gorî min zehmet e ku mirov ji van

kesan re insên bibêje.

Her diçe ez zêdetir yeqîn dikim ku rastî civakî ye. Kesek bi tenê dikare maneyê bide çavkaniya rastiya civakî û bi vî awayî xwe bigihîne asta herî jor a zanînê. Ji ber vê yekê, reva ji civakê di heman demê de tê maneya reva ji mane û zanyartiyê. Lîberalîzm bi îsrar ji civakê direve, ji ber ku hem seresere nêzî rastiye dibe, hem ji ber têkiliya wê ya bi rastiya xwezaya kapîtalîzmê re heye, hem jî ji ber îfadeya wê ya îdeolojîk e. Kapîtalîzm û civaka di bin hegemonya wê de her diçe zêdetir serî li reklam û derewê didin û ev jî dîsa vî aliyê rastiye destnîşan dike.

Hem pêşketina min a teorîk, hem jî rola min a di pêşketina pratîk-siyasî de her dema dibihure rastiya parastinê bêhtir rohnîker (serwextker) dike. Tê zanîn û yan jî divê bê zanîn ku şert û mercên min ên mehkûmîyetê hêsan nînin û mehkûmîyeta min hêsan nabihure. Eger were pirsîn ka ez çawa xwe li van şert û mercan radigirim, yekser ez ê bi biwêjekê bersivê bidim: Ez bi tenê mehkûmê rastiya civaka xwe me. Li pêşiya min baxçeyên cennetê hebin û ez bixwazim jî di nava vê rastiye de nikarim bi awayekî azad bijîm û haya min bi temamî ji vê yekê heye. Yê di nava heman rastiye de ne, û îdea dikin ku dijîn, bi gotineke herî sivik divê yeqîn bikin ku xwe dixapînin. Bêguman ji bo mirov sedemên dîrokî û rojane yê mehkûmîyeta civakî bîne ziman, vegotîneke dirêj a diyalektîkî hewce dike. Ya girîng ew e ku mirov xwe bigihîne vê maneyê û serwext bibe. Kengî mirov xwe gihand vê maneyê, piştî di nava zeman û mekan de dikare dest bi meşa azadiyê bike. Ev meş bi qasî ku ferdî ye, civakî ye, bi qasî ku hundirîn e, derveyî ye.

Wexta ku min gelek caran jiyana xwe xist ber lêpîrsînê, min hewl da ez fêhm bikim ka zêdetir min bi çi awayî li ber xwe daye, ka reviya me yan jî min qebûl kiriye. Eşkere ye ku wê parêznameya min ji vê çîroka jiyana min wêdetir maneyek xwe nebe. Ez yeqîn dikim ku ev çîrok ê hînker û balkêş be. Ji vê jî girîngtir di pratîkê de bi civakîbûnê re pêş dikeve û dimeşe. Jixwe ji wêdetir jî parêznameyêke azadiyê zêde mumkîn nîne, mumkîn bibe jî ez yeqîn dikim ku wê ji parêznameya azadiyê cihêtir, buhayekî xwe yê parêznameyê hebe.

Weke ferd û civak di dergûşa Rojhilata Navîn de, di dergûşa şaristaniya navendî ango Mezopotamyayê de em bûne xwedî hebûn. Meşa vê şaristaniyê ku weke çemê Firatê herikî, timî her çû bala min kişand ser xwe. Ji vê baldariyê zivêr û bêzar nabim. Bi jeolojî, nebat û heywanên xwe, bi awayekî neditî bi civak û mirovê xwe re bûye yek, ketiye zikhev û êşkere ye ku ev çavkaniya tevahiya rastiyan e. Bi van rastiyan, ez ê ne bi tenê xwe manedar bikim; ez ê tevahiya mirov û mirovê gerdûnî di zeman û statuya herî hosteyane de bi nav bikim û fêhm bikim. Ev beşa parêznameya min zêdetir xizmeta vî aliyê rastiye dike. Mûsa, Îsa û Muhemmediyên ji cem Firewn û Nemrûdan revîyan û paşve zivîrîn li ber xwe dan, mirov xwe nêzî wan bike, cewherê peyama wan fêhm bike, bigire û bide, ev yek wê serhatîyeke kêmhewecan û kêmgirîng nebe.

Ez hînê jî ji aliyê heman şaristaniya navendî ve tême şopandin û ez ji aliyê vê şaristaniyê ve girtî me. Ez hem ji wê direvim hem jî li hemberî wê li ber xwe didim. Girîng e ku mirov çîroka hemşehriyê min Brahîm û Nemrûd rojane bike. Li dijî Firewn û Nemrûdan di dîne berxwedanê de taybetmendiyeke girîng e ku mirov jêre rêz bigire. Şer û qirkirinê di dema qonaxa şaristaniya Ewropayê de aliyekî din ê rastiye ne. Li Rojhilata Navîn, dewleta netewe, îndustrialîzm û kapîtalîzmê, civak û xweza kirine rewşekê mîna ku anîbin ber întîharê û bi vî awayî dimijîn, dikojin. Parastin neçar e ku bersiva vê rastiye jî bide. Kengî cewherê rastiye ev be, hingî vegotinên siyasî, bûyerî û ferdî bi tenê dikarin bibin xemil û rewşa wêjeyane.

Min timî şik û guman kir ku ez parêznameyên xwe bisipêrim fenomenên Tirkîtiyê û pêşde bibim. Gelekî girîng bû ku mirov serwext bibe, bi tevahî pîvanên heqîqetê yê netewiyetên Rojhilata Navîn heta dawî ji cewherê bêpar in, û ji aliyê dîrokî ve bêbingeh hatine avakirin. Dewleta netewe li Rojhilata Navîn bi hegemonya kapîtalîst (Ewropa) hat çekirin û ji vê jî wêdetir ji aliyê dîroka civakî ve jî berevajîkirîneke dijar e; ji lewra jî tê wê maneyê ku beşekî mezin ê rastiye hatiye înkarkirin.

Pêvajoya min a Îmraliyê ji serî heta binî di kontrola nûnerên fermî yê rojane yê şaristaniya Ewropayê DYE û YE'yê de hatiye pêşdebirin û xistine ser sahnayê. Di vê çarçoveyê de mirov rola dane fenomenên Tirkîtiyê binirxîne wê maneyêke xwe hebe. Ez jî hewl didim di vê çarçoveyê de bigirim dest û li ser bisekinim. Dadgeha Mafê Mirovan a Ewropayê DMME wexta biryara xwe ya der barê 'jinûve dadgekhkirinê' de da, rastiya ez hewl didim wê bi nav bikim, zimnen qebûl dike. Wexta ku fenomena dadgeriya tirk newêribû jî nû ve dadgeh bike û dosya dozê li Konseya Wezîran a Yekîtiya Ewropayê vegerand ket nava hewldaneke bi heman rengî û bi vî awayî zimnen li rastiye mikur hat. Konseya Wezîran dosya doza min ji nû ve li Dadgeha Mafê Mirovan a Ewropayê vegerand. Ev yek jî li DMME'yê bûye mijara dozeke nû. Ev bû nêzî deh salan, ne weke ku di destpêkê de mirov difikirîn, ne li Dadgeha Romayê ya Ceza yan jî Îstînafê, ne jî li Dadgeha Strasbûrgê ya DMME'yê rastûdurist dikarim bêm dadgekhkirin. Ji vê jî sosrettir, Hukûmeta Yewnanistanê (Hukûmeta Simîtis) bi tevahî huqûqa navneteweyî û huqûqa YE'yê binpê kir û ez revandim Efrîka-Kenyayê, ji ber vê, pêvajoya proto-Guantanamo serdest bû, tevî vê yekê, doza li Dadgeha Atînayê ya hewldanên wê dewam dikin, hê venebûye, bi ti awayî venabe. Dadgeha Îstînafê ya Atînayê biryar da ku ketina min a nava sînoren Yewnanistanê sûc nîne û bi vî awayî min mafê xwe yê penaberiyê bi dest xistiye, bi kar anîye. Li gorî vê biryarê, ez hê jî di nava sînoren Yewnanistanê û huqûqa wê de me. Lê rastî tiştekî din e, ya rast ew e ku di çarçoveya rêxistîniya Gladio ya NATO'yê de piştî şopandîneke mezin êsîr bûm û li hucreyêke Girtîxaneyê Girava Îmraliyê ya gelekî taybet a yekkesî û proto-Guantanamo tême ragirtin. Li Tirkîyê ji bo tevahiya hukimxwarî û girtîyan rêzîkname, qanûn û Destûra Bingehîn tê bicihanîn, lê ez li derveyî van bi rêjîmekê tême birêvebirin.

Li piştî vê huqûqa seyr a sedsalê rastiye civakî-siyasî û herweha yê dîrokî û civakî hene, ji lewra jî

divê ez van rastiyan rave bikim. Careke din wê hatibe fêhmîkirin ku ya di şexsê min de tê dadgehkirin bi qasî gelekî herweha dîrokeke gerdûnî ye. Şaristaniya fermî ya Ewrûpayê ku hêza rêveber a dîroka gerdûnî ye, divê karibe cesaret bike ku li dadgeha xwe li ser hîmê rastiyan min dadgeh bike. Divê DMME li erka xwe xwedî derkeve û biryara der barê min de hînê zêdetir dereng nexîne.

Beşa Yekemîn: DESTPÊK

Em pê dizanin ku Karl Marks bi berhema xwe **Kapîtalê** xwestiye felsefeya Hegel a serberjêr, rast bike û wê li ser lingên wê bide sekinandin. Ji bo vê yekê jî ji fikrîyata demê jî du aliyan ve sîd wergirtiye. Berê pêşî di çarçoveya teoriya beridînê ya Darwin de xwestiye teoriya civakî ya li ser xetê rast bi pêş dikeve pêş bixe. Ji rehên sereke ku baskê materyalist ê felsefeya pozîtîvîst xwe disipêrê, yê pêşî ev e. Ji Hegel jî di bin tîgîna ‘nasînê’ de diyalektîk girtiye û di dîrokê de vê diyalektîkê rê li ber teoriya dewleta herî bi qabiliyet û homojen vekirîye. Ji dualîteya efendî-kole daye rê, rola efendî daye kole (karker) û bi vî awayî yeqîn kiriye ku felsefeya xwe qasî li ser lingan sekinandiye; bi vî awayî jî dil bawer kiriye ku di bin navê ‘diyalektîka materyalizmê’ de bi Çepgiriyeke Hegelwarî ketiye ser rêya heqîqetê, ‘zanista civakî’ ava kiriye û qet nebe di vî warî de destpêkeke ciddî kiriye. Sûdwergirtina wî ji sosyalîzma Fransê û polîtîka ekonomîya Ingilîzan jî bi roleke talî rabûne. Pêşketina diyalektîkî wê paşê van herdu diyardayan zelal bike ku sosyalîzma fransî komargerîyeke laîk a zêde ye, polîtîka ekonomîya Ingilîzan jî tê maneya ferdparêziya lîberal a kapîtalîst.

Felsefeya Hegel girîng e, û hê jî aktuelbûna xwe diparêze. Ya rastî weke felsefeya şeweya hêz û daneheva kapîtalîst li ast û qonaxa herî bilind e. Ev gotina dawî ya sîstemê ye. Paşê yên li ser navê felsefeya çepgir û rastgiran tîne kirin ji propaganda û bernameyên xebatê yên berfireh û hûrûkûr wêdetir naçin. Her cure îdeolojiyên Marksîzm, lîberalîzm û konservatîzmê jî di nava vê de ne. Filozof Nietzsche ekoleke cihê ye. Li gorî qenaeta min a şexsî, li dijî ewrên reşûtarî yên sîstema kapîtalîst, Nietzsche hewar û ‘qêrîneke’ rastî ya serhildanê ye. Nêgîhiştîye û nebûye sîstemeke azadiyê û jî vê yekê dîr e. Piştî Şerê Cîhanê yê Duyemîn ekola felsefeyê ya fransî bi vê wezîfeyê rabûye, xwe lê ceribandîye, lê serketina wê bi sînor çêbûye.

Hê jî wezîfeyêke bingeîn û rojane ya îdeolojîk e ku mirov Hegel fêhm bike û ji Hegelparêziyê hesab bipirse. Têvî sûdwergirtina ji Nietzsche û ekola fransî, hewcedarî bi xebatên hê afirîner ên felsefeyê hene. Di şexsê Napolyon de desthilatdariya xwe xistiye rengê dewleta netewe, Hegel hewl daye wê weke dawîya dîroka siyasî bi nav bike. Bi îfadeyên sergirtî, xwestiye bêje ku xwedê weke dewleta netewe bi nasnameya Napolyon daketiye ser rûyê erdê, bi vî awayî hem bûye mirov yan jî ji mirov pêk tê, hem jî miriye ango bi mirovbûnê miriye. Ev tez îdeayên girîng in. Hewce dike ku ji nû ve û bi girîngî di ber çavan re bêne derbaskirin û ravekirin.

Xebata sereke ya Hegel kirî ew e ku gotin û îfadeyên (dîn, huner, zanist û felsefe) çanda maddî û manewî ya heta dema wî hatî, bi rêkûpêk dane serhev û senteza wan kiriye. Dema 1800’î kevirê çarqozî yê felsefeya dewleta netewe ya vê xebatê û temamkirina vê kulliyatê îfade dike. Ev dîrok di heman demê de dîroka vebirî ya hegemonya Rojava ya kapîtalîst e. Fenomena jêre Şoreşa Pîşesaziye tê gotin ji mora vê dîrokê lê heye. Di navberê re nêzî dused salan derbas bûne. Hegemonya şaristaniya Ewrûpayê, xwe amade dike serdema finansê ku sêyemîn pêla mezin a globalbûnê ye, bi krîzeke global li pey xwe bihêle. Hegemonya kapîtalîst a di nava xwe de tê dabeşkirin û jêre tê gotin kapîtalîzma baziraniyê û mêtîngerî (sedsalên 15-18.), kapîtalîzma pîşesaziye û emperyalîzm (sedsala 19.), kapîtalîzma finansê û globalîzm (sedsala 20.) di qadên îfadeyê (dîn, huner, felsefe û zanist) yên maddî û manewî yên Hegel de êdî dema wan hatiye li dawiyê bêne hiştin. Di salên dawî yên 2000’î de krîzên çavkaniya xwe finans in, îflasa avahiya kapîtalîzmê îfade dikin. Ji bo ev yek pêk bê ya kêr, têkoşîna pratîk siyasî û xebatên felsefeyê yên anti-Hegelîst in.

Ez çalakî û rexneyên dîroka dused salên dawî li çanda maddî û manewî ya şaristaniya navendî ya pênc hezar salî kirî, ti carî piçûk nabînim. Her cure sosyalîzm, anarşîzm û berxwedanên çandî jî di nava vê de ne. Her weha ekolên femînîst û ekolojîk ên demên dawî jî wekî din gavavêtinên hêjayî qalkirinê ne. Lê dîsa jî eger rejîma talanê ya ji parçeyên kaxizan hatibe pêkanîn, bi awayekî di ti dema dîrokê de nehatiye dîtin, tevahiya nebatan, heywanan, mirovan û heta atmosfer xistibe tehlûkeyê û li ser jiyandê weke ewrên reşûtarî jixwe piştrast hukmê xwe bi cih tîne, ev yek piştrast dike ku di bereyê dijber de kêmasî û şaşiyên ciddî hene. Di dîroka mirovatîyê de ti dem ji mêtinkarî û zordariyê re evçend kêrhatî nehatiye kirin.

Çanda Rojhilata Navîn a ketiye bin hegemonya şaristaniya Ewrûpayê ya du sedsalên dawî pêş ketiye, ji îflasê jî wêdetir li ser xeta întîharê ye. Ev gotineke nepixandî nîne. Ji Hindistan, Çîn û Afganistanê heta bi peravên Okyanûsa Atlasê li qadên di bin bandora vê çandê de rojane çalakîyên întîharê pêk tên û ev yek jî rastiyeke e. Ji pirranî û hindikayîya çalakîyan wêdetir, analîzkirina çanda di hîmê wan de wê karibe rave bike çi dibe, diqewime. Ravekirinên çandî kevneşopî (dînen Brahîmî yên yek Xwedayî) û daxuyaniyên oryantalist ên şaristaniya Rojava xwediyê wê hêzê nînin ku vê krîz û diyardeya întîharê rave bikin. Jixwe ew bi xwe hem sedem û hem encamên vê krîz û întîharê ne. Bi vê rolê radibin û parçeyekî sedem û encamê ne.

Ji Îmamê Xezalî ve (wefata wî 1111) alema jêre Îslam tê gotin – li gorî min ev biwêj bi armanca propagandayê ye – felsefe terikandiye. Li beramberî vê heta roja me ya îro bi giranî li ser dewleta despotîk sekiniye, bi şerên desteserkirina nîrxên zêde yên civakî di warê zevtkirina civakan, îmhakirin û rêvebirina wan de bêhejmar fenomen çêbûne.

Wexta Hegel felsefeya xwe ya dewletê pêşde bir, ji dewleta bajêr a Grek heta bi dewleta netewe ya Napolyon avahî û fikrên siyasî-desthilatdarî yên çêbûne û derbasbûne esas girtine. Li Rojhilata Navîn ji bo pêşdebirina felsefeya dewletê, li şûna dewleta bajêr a Grek, bi dewleta bajêr a Ûrûkê destpêkirin ji aliyê rêbazê ve rastir e. Beşekî pirr hindik ji destana qral-xwedayê pêşî Gilgamêş û xwedawenda bajarê Ûrûkê Înannayê, ez bi ber cazîbeya xwe xistime. Felsefeya Sokrates û Arîsto ji bo rizgarkirina dewleta bajêr a Atînayê, têrê nake fenomenên hiyerarşî û desthilatdariyê rave bike. Felsefeya Hegel tevî ku kulliyateke bi heybet e, bi tenê karîbû ji bo derketina dewleta netewe rê veke. Efendiyên esas ên dewleta netewe kapitalîst in, û dewleta netewe zarokê wan ê rastî ye. Kapitalîst bi xwe jî êdî dewleta netewe weke astengekê dibînin (herî kêr ji aliyê şeweyê klasîk ve) û dixwazin li pey xwe bihêlin. Ev pratîka wan jî kêmasiya di vî warî de piştrast dike.

Karl Marks hê ji destpêkê ve li kêmasiyên Hegel ên di warê ravekirina felsefeya dewlet û huqûqê (huqûqa dewletê) de hayil bû û ev yek béguman girîng û erênî ye. Lê bersiva wî da vê kêmasiyê ji mirov dikare weke kêmasiya kêmasiyê bi nav bike û ev mirov difikirîne û ya divê mirov jê dersê bigire ev bi xwe ye. Bi vê bersivê ji Hegel nabihure, wî dewam dike. Di dualîteya efendî-kole de, kole dike efendî û wî bêefendî dike, ev jî weke sosyalîzm û kominîzmê tê nirxandin. Di vê çareseriyê de civakeke çin têde nîne xuya dike û di hedefa wê de civakeke têde mêtinkarî nîne, heye. Wer xuya dike. Lê wexta were pîrsin wê ev yek bi kîjan amûran pêk bê, bersiv ji dewleteke hê bi plan û rasyonel a kapitalîzmê wêdetir tiştekî din nîne. Ev kapitalîzmeke welê kolektîf e ku ji sosyalîzma firewnan zêdetir paşverû û rizîner e. Çi parêzvanên Marksîzmê û çî ji rexnegirên wê, tevî ku xwe weke ellameyan dibînin jî bêtîr ku şerm bikin hê jî tewşo mewşo û bêhurmet dipeyivin.

Di serî de ezmûnên sosyalîzma pêkhatî ya Sovyet û Çînê di pratîkê de du sedemên girîng hatin piştrastkirin û wexta mirov rastî van encaman tê, fêhm dike. Ya yekemîn, avakirina teoriya “ked-nirx” bi awayekî pozîtîvîst e. Ji bo karkerekî dema xebata wî ya rojane weke pîvana nirxa rastî ya keda wî tê qebûlkirin. Karkerekî bi vî rengî çî dîrokî û çî jî civakî nîne. Fenomena jêre ‘karker’ tê gotin mirovekî pêkhatî nîne. Ya rastî weke tê gotin ango wekî di Kapîtalê de hatiye binavkirin pêk nehatiye. Mirov an jî ferdekî bi vî awayî çênebûye. Eger ferd civakî ye, wê wextê ti carî karkerê di Kapîtalê de pêk nayê. Ji bo teoriya “ked-nirx” a Marks rastiyê îfade bike, divê pêşî ferd ji civakbûnê derkeve. Bi tevahî lêkolînên civaknasiyê yên heta niha hatine kirin piştrast dikin ku ferd ti carî bê civak nikare çêbibe. Civaknasiyê ev yek bi zêdeyî piştrast kiriye.

Ji dubarekirina vê rastiya besît gelekî hêrs dibim. Eger ferd civakî be, û ji ber ku civakî ye jî dîrokî ye, hingî pîvandina ked-nirx (heqdest, kar, rant, faîz û hwd.) mumkîn nîne. Lewma mirov nikare bipîve ka civakbûyî di kîjan dîrokê de û bi keda kê ya kumulatîf hatiye avakirin. Civak bi keda dawerîyê hinavên wê, hatiye avakirin, lewma ji aliyê çawatî û çendayetiye ve, ango kurtûkurmancî pîvandin û wezinandina wan bêtîmkan dibe. Béguman civak bi kedên ferdî yên ti carî nayên pîvan, misêwa bi civakbûnê pêk tê û ew jî beşeke vê keda bi ser hev de kombûyî û bi sazî bûyî dide ferdekî xwe, weke mînak dide karkerekî û bi vê yekê wî dike mirov. Di serî de saziya malbatê, ne bi tenê keda di malzarokê de, ne keda ji bo mezinkirina zarok û heta pêvajoya dîrokî ya nivîskî têrê nakin ku karibin buhayê vê keda cemidî destnîşan bikin. Eger bi rastî em pîvaneke adil a kedê dixwazin hingî divê em bi tevahî serhatiya civakî ya cînsê mirov tevî vî nirxî bikin.

Nuqteya min matmayî dihêle ev e: di serî de Marks evçend filozofên xwe alîgirê kedê diditin û milîtanên kedê çawa bû ku nikarîbûn vê rastiya hêsan bikin dabaşa fikrê; herçend hin caran kirin ji çawa nikarîbûn encameke bi kok û adil jê derxin? Mirov dikare bi hêsanî ispat bike ku keda dayikekê çî carî ji heqdesta karkerekî bi nixtir e. Dîrok, felsefe, dîn, huner û zanista ku ew karkerê ferd aniyê dinê, em ê çawa para heqdestê wan hesab bikin û bidin?

Ma qey dibe ku em bibêjin xwediyên wan mirine û em xwe ji navê derxin. Gotina ‘xwediyên kedê namirin’ bi herhalî yek ji prensîpên bîngehîn ê sosyalîzmê ye. Naxwe pîrsa karker û heqdestê wî, li ber rohnîya vê binavkirin û danasînê jî ji vegotineke mîtolojîk û wêdetir tiştekî din nîne.

Ji ber vê yekê, mirov felsefeya pozîtîvîst bi rewşa wê ya diyaretîya çor weke metafîzîka pûç şirove bike, wê vegotineke herî zêde nêzî heqîqetê be. Di vê kategoriyê de divê ‘civaknasiya’ pozîtîvîst a Marksîst bi xurtî bê rexnekirin û rexne lê bê girtin. Di vê mijarê de rola bîngehîn a exlaqê civakê jî tê pêşîya me. Exlaq her tim weke pîvaneke civakî bi normên xwe yên qenc û xirab, ji bo keda nekeve ber pîvana civakî, bi rola qentara dadê rabûye. Ya rast jî ev e. Di teoriya exlaqê de pozîsyona Marksîzmê bi sînor e, û ev yek jî bi têgihîştina wê ya ked-nirx û heqdestî ve jî nêz ve têkildar e. Sosyalîzma pêkhatî bi hêsanî ji hev de ket û di vê de rola exlaqê girîng e. Di hîmê wê de exlaqê kêr bû û ev yek di hilweşîna wê de diyarker bû. Ji lewra jî mirov jihevdeketina wê dikare bi hêsanî fêhm bike û mirov dikare vê yekê weke hêmanekî girîng ê rexneyê bibîne. Rizgarkirina civakê ji kapitalîzmê bi sendîkavanî û partîgiriya dewletê nabe, divê mirov bi girîngî destnîşan bike ku bi civaka polîtîk û exlaqî mirov dikare li ber kapitalîzmê rabe û bisekine.

Çi weke pirtûk **Kapîtal**, çî jî weke sistem kapitalîzm, duyemîn çewtî û şaşiyên der barê binavkirinên wan de li ser desthilatdarî, hiyerarşî ango der barê têkilîdanîneke rast a diyalektîkî di navbera daneheva nirxê zêde û zorê de ye. Bi tevahî çavdêriyên der barê civaka dîrokî de, ji bilî pêdiviyên mecbûrî di danehevên zêde yên civakî de rola zorê weke diyarker nîşan didin. Maye, danehev û berhemeke zêde ya civakî ya têde zor tinebe nîne. Di binê tevahiya sedemên avabûna desthilatdarî û hiyerarşîyan de desteserkirina danehevên civakî heye. Bi tevahî şeweyên avabûna desthilatdariyan yekser an jî neyekser têkilîya xwe bi danehevên civakî re heye. Eger em bi awayekî hê mucered bînin ziman, em ê bibêjin; pîrraniya desthilatdarî û hiyerarşîyan, keda civakî ya zêde ketiye ser hev îfade dike. Nabe ku mirov desthilatdariyê ji keda civakî ya zêde ketiye ser hev û bi sazî bûye bişo. Hê jî

dema nêçîrvanî û berhevkirina nebatan û vir ve, ‘zîlamê bi hêz û xasûk’ di serî de jin, çavê xwe berda nîrxên encama hewldanên komên klanên û ji wir jî weke rêxistina zorê ya kapîtalîst dewleta netewe bi gewde bû ku berhemên zêde yên civakî yên pêşketî desteser kirin, ew roj ev roj e ti danehev di wê hêzê de nîne ji desthilatdariyê şuştî pêk bê. Pêvajoya şaristaniya navendî ya pênc hezar salî bi xwe daneheveke civakî ya bi sazîbûyî û zêde ketiye serhev e. Ev daneheveke civakî ye ku para bêhtir bi şerên di asta hovîtiyê de, bi sazîyên hêzê û dewletan hatiye rêvebirin.

Hin sosyalîstên akademîk dibêjin; ‘li derveyî dewletê, şeweyê hilberîna pêşî ya xwe dispêre bazarê ya bi destdayîna hev a karker-patron bi rîza xwe dikin’, ev îfade dereweke mezin e, propaganda ye, û bi vê jî payeyê didin kapîtalîzmê. Şeweyekî bi vî rengî yê hilberînê nîne. Berevajî, di dîrokê de sistema ku şewazê danehevê û berhemê zêde li ser hîmê herî pêşketî û bi sazîbûyî yê zorê kirî, kapîtalîzm e. Bila tevahiya dîrokê hûrûkûr bê kolan, wê bê dîtin; ji berhemên zêde yên civakî yên pêşî yên Sumerî û Misriyan heta danehevên civakî yên xwe dispêrin pîşesazî û bazîrganiyê her tim di bin kontrol û îcraeyeke rêveberiyê ya bi rêkûpêk a desthilatdarî û hiyerarşiyê de bûn. Li deverên ku amûrên zorê li ser kar nebin, faîz jî çênabe angî bi pereyan bi destxistina pereyan û mirov dikare bi hêsanî weke rastiyeke civakî li vê hayil bibe. Ji lewra jî mirov dikare dîrokê weke rastiyeke bînavber û xwedî danehev, bi her qada civakî ve zîncîrwarî girêdayî bi nav bike. Tevî ku dîroka kapîtalîzmê di vê mijarê de rastiyeke herî zêde tê zanîn îfade dike jî pîrraniya gotinên kapîtal ji vegotinên mîtolojîk ên bi berevajîkirinê bi zanebûn hatine hûnandin û ji propagandayê wêdetir tiştekî din nînin.

Mirov ji niyeta baş a Marks û Marksîstan nikare şik û gumanê bike. Lê belê weke dewleta kapîtalîzmê, avakirinê wan ên dewlet-desthilatdariyê û ked-nîrxê ji kapîtalîzma lîberal zêdetir ji sîstemê re xîzmet kiriye. Ezmûnên Çîn û Rûsya Sovyetê bi tena serê xwe ji bo pîştrastkirina vê rastiye bes in. Hegelparêziya Rastgir dewletên netewe yên Ewrûpa û Elman ava kirin, Hegelparêziya Çepgir jî di serî de Rûsya Sovyetê û Çîn, dewletokên netewe yên dewrûberê ava kirin. Eger di encamê de herdu jî bi dewletdariya netewe ya kapîtalîzmê re bûne yek, bi herhalî di vê mijarê de şaxê bi felsefeya Hegelîyanî ya di hîmê meseleyê de wê neyê înkarkirin. Herçiqasî gelekî hejiya be jî ya rojane diqewime jî felsefeya dewletê ya Hegel e.

Di serî de anarşîzm rexneyên ekolojîk û femînîst ên li vê sistema weke modernîteya kapîtalîst tê binavkirin, gelekî girîng in. Lê divê mirov fêhm bike ku rexneyên wan jî ji yên çîna navîn a bajarê di buhran û pêxîrtengiyê de nebihuriye.

Ez dema li ser krîza civak û dewleta li Rojhilata Navîn rawest im, ez gelekî îhtîmamê nîşan didim ku bi giştî şaşiyên rexne û berxwedanên pênc hezar salî û bi taybetî yên pênc sed û dused salî dubare nekin. Em neçar in ku vê îhtîmamê nîşan bidin. Di vê mijarê de ne ji bo paşerojê, zêdetir qîmet pê didim ku ji bo rêûresma rabihuriyê bijîm. Dîrok herî zêde ji bo vê, zanîst û felsefeyê hewce ye. Dîrok behsa miriyan dike, lê ji bo jiyanê mirovane behsa wan dike. Divê baş were zanîn ku yên li dîrokê serwest nebûyî jiyanê wan a civakî ti maneyê îfade nake. Ji lewra divê neyê jîbîrkirin ku mirov çiqasî li dîrokê serwest bibe, ev yek ê ewqasî bersîva jiyanê civakî ya manedar bide. Bêguman ne bi tenê ev; serwestbûna li dîrokê di jiyanê de biqasî maneyê çiqasî weke avahiyên çandî û maddî bi cih bê, mirov ê karibe hêjabûna jiyanê civakî jî îfade bike.

Bêguman karekî zehmet e ku mirov hem ji Hegel û hem jî ji K. Marks bibuhire, çanda Rojhilata Navîn, krîza civak û dewleta rojane analîz bike. Li dijî ezmûna hegemonya kapîtalîst a dused salên dawî li ser herêma, hem ji derve û hem jî ji hundir ve gelek berxwedan û rexne hatin kirin. Aliyê hevpar ê van berxwedanan ew e ku bi serneketin. Ji Îslama hişk heta bi ya nerm, ji kominîstê wê heta bi milletgirê wê, ji lîberalê wê heta bi muhafezekarê wê, hêzên curbicûr dîroka herêma û rewşa rojane analîz dikin û dixwazin sîstemê ava bikin, lê ji serketina vî karî dûr in. Bi xebatên oryantalist ên ji şaristaniya Ewrûpayê vediguhêz in, dixwazin berjewendî û ber dilê her kom û beşên ji dîrokê mayî xweş bikin, lê bi van veguheştinan ne karibûn sentezeke felsefî, ne jî karibûn teorî û pêşketineke siyasî ya serketî û azad pêk bînin.

Di çarçoveya maneya van berxwedan û rexneyan de pêşdebirina sîstematîka şaristaniya demokratîk xwe weke rêya rast a heqîqetê, ferz dike. Ez yeqîn dikim ku hersê cildên pêşî yên parêznameya min ber û îstîqameta hewcedariya me pê heye, nîşan daye. Di vê beşa parêznameyê de ya ez bikim ew e ku ez li ser rewşa berçav a Rojhilata Navîn zêdetir biponijim, nexasim jî ez ê di warê dîrokî de giraniya xwe bidim ser çareseriyê. Ji lewra jî min hewcedarî bi gerdûnbûna dîrokê dît. Ji bo mirov li herêma serwest bibe û fêhm bike, çareserîya gerdûnî şert e. Jixwe bi qasî dîroka pênc hezar salî ya şaristaniya navendî ya dîroka gerdûnî, herî kêma bi qasî wê girîng, herêma xwe bi serdema neolîtîkê ya deh hezar salî xwedî kiriye û ev yek jî statû û girîngiya herêma xurtir û balkêştir dike. Rojhilata Navîn herî kêma bi qasî Ewrûpayê di çareserîkirina pîrgirêkên global û sentezên nû yên şaristaniyê de xwediyê giraniyekê ye. Hegemonya DYE’î di salên 2000’î de Projeya Rojhilata Navîn yekalî xwest pêşde bibe, lê têra xwe derket holê ku ev proje wê yekalî kêrhatî nebe. Dibe ku Rojhilat û Başûr-Rojhilatê Asyayê tevî Başûrê Emerîkayê bi sîstemê re bi yek bin. Lê divê mirov li bendê nebe ku herêma bi rola şaristaniya navendî ya dîrokî rabûye, bi hêsanî bi sîstemê re bi yek be. Bi temamî qutbûneke ji sîstemê jî muhtemel nîne. Jixwe xisleta şaristaniyan a bi tevahî yekbûn û qutbûnê bi sînîr e. Hewldanên ji bo avakirina sîstemê wê ji avakirina li Girava Gronlandê wêdetir, xwediyê ti rolê nebe.

Şaristaniya demokratîk hem weke rêûresmeke dîrokî, hem jî di nava şertên kûrbûna krîza rojane de alternatîfêk e ku wê her biçe girîngiya xwe bide hiskirin. Di çarçoveya dewleta netewe de jinûve avakirin di wê karakterê de ye ku wê krîzê kûrtir bike. Rastiya çandî ya herêma hem di qadên maddî û hem jî di qadên manewî de bi dewleta netewe re di nava nakokîya diyalektîkî de ye, û ev nakokîya kûr dibe mîna volkanê dikeve nava hereketê çalak dibe. Çi şirketên kapîtalîst, çi jî dewletokên netewe bi

qasî mîregtiyên herêmi yê di dîrokê de bi hezaran ji wan çêbûn û bi hezarên salan dewam kirin, nikarin bi roleke çareserker rabin. Li şûna ku ji pîrsgirêkên civakî re bersîveke wan hebe, bi gavavêtinên xwe yê pratîk û îdeolojîk pîrsgirêkan hem zêde, hem jî pîrîr dikin. Li Rojhilata Navîn her sîstema ku wê şensê wê yê çareseriyê hebe, pêşî divê bi milletgirî, cînsiyetparêzî, dîndariya siyasî û zanistîya pozîtîvîst re bikeve nava hesabpîrsîneke îdeolojîk û bi awayekî serketî ava bike û bimeşîne. Li ser dîka siyasîyê ya pratîk jî divê bi awayekî dewlemend cih bide xebatên civakî yê demokratîk ên bi navenda dewletê ve nînin. Ez behsa civaka sîvîl a nava wê pûç, nakim. Divê têgihîştina çanda rastî ya demokratîk a herême weke pêdiviyêke mîna nan, av û hewayê bê fêhmîkirin û pêşdebirin. Erk û wezîfeya pêşî ya divê serketî were bicihanîn ew e ku mirov xwe ji ferdê bi navenda çanda dewlet û desthilatdariyê ve ku weke mîqnatîzê dikişîne, rizgar bike. Ev rêûresma hezar salî li pêşîya çanda demokratîk kelemê herî girîng e. Divê duruşmeya me ya bingeîn ev be: Ti xebata civakî bi qasî xebatên civaka demokratîk hêja û bi xwestek nabin.

Di vê cîla parêznameya min de piştî **Destpêkê** di **Beşa Duyemîn** de dîroka gerdûnî û Rojhilata Navîn didim ber hevdu. Rastiyan herême yê civakî, jeolojîk û biyolojîk di zikhev de digirim dest û li ser disekinim. Maneya dîroka gerdûnî û ravekirina wê ya ji bo herême bi awayekî şematîk tê destnîşankirin. Ez hewl didim Serdema Neolîtîk û derbasbûna şaristaniyê tevî tîkiliya di navbera wan de, rola hegemonîk a şaristaniya navendî li herême, manedar bikim. Weke ku xwezaya desthilatdarî û şeran a şaristaniyê nikarîbû bê wan bibe, tê nasandin û di vê çarçoveyê de bi şewebûna dewletan tê nîrxandin. Helwestek e ku şaristaniya navendî û şaristaniyên din muqayese dike tê pêşkêşkirin.

Di **Beşa Sêyemîn** de di civaka Rojhilata Navîn de çavkaniyên pîrsgirêkan û pêşketina wan tên nîrxandin. Sîstemên qebîleyan û rola dînen yek xwedayî digirim dest û qabiliyeta asîmîlekîrinê ya sîstemên şaristaniyê dixim ber lêpîrsînê. Sedemên serneketina hêzên berxwedanê û îdeolojiyên rizgariyê di hîmê mijarên nîrxandin, guftûgo û lêpîrsînê hemûyan de hene. Di vê çarçoveyê de pêkhatinên eşîran û şeweyên dînbûnê tene pêşkêşkirin. Mijareke din a girîng ku hewl didim maneyê bidimê ew e; sîstemên nikarin çareseriyê çêkin çawa bi derbên hişk ên ji derve ve ji hev dikevin û qadên nû yê hegemonyayê derdikevin holê.

Di **Beşa Pêncemîn** de ez li ser daneheva kapîtalîst a serketin bi destxistî disekinim û weke hêzeke nû ya hegemonîk çûna wê ya peravên rojava yê Ewrûpayê û rola wê ya dîrokî hûrdikolim. Paşvemayîna şaristaniya Rojhilata Navîn û pîrsgirêkên civakî yê timî di asta krîzê de mayî tene guftûgokirin. Mezinbûna hegemonîk a Ewrûpayê bandoreke şok li ser derdorên xwe weke civaka Îslamî dinirxînin dike. Tîkiliya tevgerên Îslamî ji nû ve bi modernîteya kapîtalîst re mijareke girîng a guftûgoyê ye. Kapîtalîzm weke sîstemeke karê, misêwa û timî tengavî û pêxîrtengiyê diafirîne, hem weke dewlet û hem jî weke saziya ekonomîk li şûna bibe çavkaniya çareseriyê dibe çavkaniya pîrsgirêkan û ev yek jî dihêle ku li herême krîzên dewlet û civakê di zikhev de çêbibin. Întîharên çalakî û îdeolojîk di vê çarçoveyê de tene nîrxandin.

Di **Beşa Şeşemîn** de şaristaniya demokratîk weke alternatîfa çareseriyê rola wê ya di dîrokê de û rola wê ya îro tê guftûgokirin. Tevî mîrasa çandî ya dîrokî destketiyên demokratîk ên şaristaniya Ewrûpayê ji bo ji nû ve avakirina şaristaniya demokratîk weke îdeolojîk û polîtîk tene nîrxandin. Konfederalîzma demokratîk, civaka exlaqî û polîtîk, pergaleke aboriyê ya navenda wê jin û ekolojî weke saziyên çareseriyê yê girîng tene pêşkêşkirin.

Beşa Encamê bi xulaseyêke kurt ji bo tîkîlîdanîna bi mijara piştî bi rola pîrekê radibe.

Beşa Duyemîn: DÎROKA Gerdûnî û ROJHILATA NAVÎN

Dîrok ne bi tenê ji bo civaka mirov, ji bo tevahiya pêkhatinên gerdûnî bi roleke afirîner radibe û ev heqîqet e ku tevahiya zanistan li ser hemfikir in. Zeman pêk tîne. Rola afirandinê ya ji bo îlahan vedibêjin zeman bi xwe bi wê rolê radibe û ev yek mîna sirrekê ye. Em ji leza pêkhatinê re zeman dibêjin. Pêkhatinê nebe zeman jî di çarçoveya ‘tînebûnê’ de ye. Xisleta wê ya sirrê bi vî awayî xwe di hişê mirov de nîşan dide. Ji lewra rast nîne ku mirov pîrbûnê bi bandora kujer a zeman ve girê bide. Ji ber ku bandora kujer a zeman tineye, ev binavkirin jî ti qîmeta xwe nîne. Lewma mirin tineye. Mirin bîranîneke mirov e ku bi awayekî sosyolojîk hatiye avakirin. Hiseke lihevçêkirî ye. Lê ji bo jiyanê bîranîneke gelekî hêja ye. Ya rastî bandoreke hişyarker e. Ez weke Hegel hewce nabînim derkevim ‘Rêwîtiya Tîne (cewher)’. Lê ez fêhm dikim ka Hegel bi vê yekê xwestiye çi bike. Herçiqas bi teoriya ‘bing bang’ temenê gerdûnê li derdora 13 milyar salî were destnîşankirin jî bi ihtîmaleke mezin ev jî vegotîneke nû ya mîtolojîk a şaristaniya Rojava ye. Tevî zanistîbûna wê hemûyî jî weke çîrokên afirandinê yê di Pirtûkên Pîroz de, bi roleke civakî radibe. Lê ji ber ku ev wisa ye, zeman nayê înkarkirin. Bi tenê tê îdîakirin ku xisleta xwe ya sirrbûnê diparêze. Ez weke şensekî mezin dibînim ku karibim di nava civaka mirov de wê hinekî û qismî keşf bikim.

Dîroka civakî di çêkirin û pêkanîna mirov de rola xwe heta dawiyê girîng e. Eger sirra zeman wê bê jihevderxistin, em dikarin vê bi tenê di van pêvajoyên kinîk ên pêkhatinê de keşif bikin. Hêza civaka mirov a çêkirina ferdê xwe ji texmînan wêdetir jî nebûye xwediyê maneyê. Eger mirov li ser gelekî

bixebite wê karibe di warê manedanê de kûr û serwest bibe. Naxwe em nikarin di ti fenomenî de hêza zeman keşîf bikin. Ji lewra ez zanista civakî weke xwedawend an jî melîkeya sereke ya zanistan hemûyan digirim dest û dibînim. Dîsa divê ez weke tespîteke girîng destnîşan bikim ku ji tevahiya zanistên xwe nasîpêrin zanista civakî şik û gumanê dikim. Rêya rasterast biçe zanistên din hemûyan wê di pêkanîna me ya zanista civakî re derbas bibe. Em çiqasî zanista civakî pêşde bibin em ê karibin ewqasî xwe bigihînin hin agahiyên din. Zanista civakî çiqasî pêş bikeve, em ê ewqasî bigihêjin zanista pirtikên jêr-atoman ên maddeyê û ya gerdûna kozmîk ku tê îdeakirin hê fireh dibe.

Ne bi tenê Hegel, Xwedayê di Pirtûka Pîroz de jî wexta dest bi serhatiya afirandinê dike, wê bi xwesteka 'fêhmîkirinê' girê dide angî wê weke 'fikir dest pê dike li xwe difikire' tîne ziman û ev tespîteke girîng e. Fikra dest pê dike, hewl dide xwe bifikire, cewherê heqîqetê ye. Bi qasî ku em dizanin, ev yek jî li derveyî civaka mirov, bûyereke me şahidiya wê kiriye, nîne. Xwefikirîna mirov bingeşê afirandinan hemûyan e. 'Gelo bi qasî atomê, di nava gerdûna kozmîk de jî fikir heye?' Hêja ye ku mirov pirseke bi vî rengî bike û pirseke dijawab e. Ez divê bibêjim ku ez cesaret nakim yeqîn bikim hem gerdûnên makro û hem jî gerdûnên mîkro, bifikir pêk tînin. Têgîna 'maddeya bêcan' ku em wer hinkirine, êdî têra xwe derketiye holê ku têgîneke gelekî pûç a sosyolojîk e. Ji ber vê gotina min divê neyê hişê ti kesî ku Hegelparêziyê dikim. Têkiliya fikrê bi pêlên di mejiyê mirov de tespît bûye; hema hema mirov jê piştrastbûne ku tiştekî mîna enerjîyê ye. Li vir pîrsgirêk ew e ku ev rastiya hatiye piştrastkirin, em çiqasî dikarin cesaret bikin li ser xwezaya li derveyî mirov nîşan bidin.

Bi van gotinan dixwazim vê bibêjim: Em neçar nînin 'axa mirinê' ya civakdariya negatîf reşandiye ser çavên me, qebûl bikin. Civakdariya pozîtîv, bi gotineke din civaka misêwa azad dibe, yekane zemînê heqîqetê ye. Danasîna herî zelal a dîroka gerdûnê weke zemînê heqîqetê pêşketina civakî ye. Di vê çarçoveyê de civaka mirovî bi tenê dîroka mirovî nîne, ya rastî dîroka gerdûnê ye. 13,8 mîlyar salên bi rengekî sivik weke temenê gotinê jî têde, ev dem dîroka gerdûnê ye. Ji ber vê yekê jî divê mirov girîngiyê bi insên, civaka wî û dîroka wî bide.

- a- Mirov destnîşan bike ku Serdema Qeşayî ya Dawî li derdora bîst hezar sal berê bi dawî bûye, ev yek di pêşketina dîroka civakî de qonaxeke girîng e. Di dîroka Rojhilata Navîn de ku bi vî dîrokê dest pê dike, nexasim di dema destpêkirina vî dîrokê de sistema li qûntara çiyayên Toros-Zagrosê û herêmen çolên cîran ji bo cînsê mirovî bi awayekî awarte derfetên qût û zad, ewlehî û îmkânên zêdebûnê hêsan dike. Wexta ev hersê heman tîne cem hev an jî bi hev re peyda dibin, ji bo cînsê zindî şensekî awarte yê jiyanê tê hesabandin. Cînsê mirov ê ji Efrîka Rojhilat derketiye û beridandina wî li derdora heft mîlyon salan tê qebûlkirin, seranserê Efrîka Rojhilat derbas dike, ji Deryasor di qûntara çiyayên Rojhilatê Deryaspî re heta Rîfê (qelşa kutleya du erdên sereke pêk tînin) diçe Torosan xeteke belavbûnê ya xwezayî xêz dike. Bi qasî ku tê tespîtîkirin herî kêr ji mîlyonek salî ve timî mirov herikîne Asya û Ewropayê. Kevana Toros-Zagrosan di vî rêwîtiyê de misêwa bi rola stasyoneke bingeşîn rabûye. Bi vî awayî em girîngiya jeolojiyê baştir fêhmî dikin. Herî kêr bi qasî van qûntarên çiyayan, çolên cîran ên di dema xwe de gelekî bi bereket jî bi roleke bi heman rengî rabûne. Bi dawîbûna Serdema Qeşayî ya Dawî re şert û mercên mayînê li van stasyonan peyda dibin û ev yek di hêla ku di dîroka cînsê mirov de qonaxeke nedîtî dest pê bike. Em îro jî vî cografya û erdnîgariyê re Rojhilata Navîn dibêjin. Girîngiya herêmayê ya jeolojîk, biyolojîk û civakî ji ber vê rastiya nêz a dîrokî ye. Rojhilata Navîn êdî parçeyekî cografyayê yê ha yella nîne, wî mekanî pêk tîne ku li ser dîka wê dîroka gerdûnê wê bê lîstin.

Li gorî qenaeta hevpar a zanistî cînsê mirov heta piştî serdema qeşayî ya dawî bi rêxistineke tîpa klan a ji 25-50 kesî pêk hatî, nebihurîye. Civaka klan weke yekîneyên pêşî yê kominên piçûk hatine dîtin û ev yek 'şovenîzma şaristaniyê ye' ku piştî pêşketiye. Mirovatiyê jî sedî 98'ê dîroka xwe bi civakeke bi vî awayî derbas kiriye. Klan, di pêkhatinê û çêbûna civakê de bi rola hucreya dayik an jî sereke radike. Çawa ku di pêkhatina zindîyan de bi hewldana mîlyaran salî ya hucreya dayik gav ber bi pêkhatina tîpê nebat û heywanan hatiye avêtin, serhatiya jiyanê ya mîlyonan sal a civaka klan jî derfet daye ku gav ber bi civaka heterojen ve bê avêtin. 'Şoreşa Civaka Pirranî' yek ji qonaxên bingeşînê dîroka gerdûnê ye. Kengî 'zîmanê sembolan' şûna 'zîmanê îşaretan' girt, mirovatiyê ev qonax derbas kir. Zîmanê sembolan ê mirov, ji ber awayê xwe yê qirik û bedenê, xwediyê potansiyeleke mezin a pêşketinê ye. Derfeta zîmanê sembolan wê şoreşa fikrê jî mumkîn bike.

Dîrok herçiqasî di çarçoveya avahiya jeobiolojîk a Efrîkayê de texmînî behsa bike ku divê zîmanê sembolan beriya serdema qeşayî ya dawî li derdora 100.000 salî pêk hatibe jî şoreşa zîmanê sembol a rastî girêdayî avahiya jeobiolojîk a Rojhilata Navîn piştî serdema qeşayî ya dawî li derdora 20.000 salî pêk hatiye. Di vî mijarê de zanyar hemfikir in. Agahiyên antropolojîk, etnîk û çavdêriyên dîrokî yê zelal hene ku komên weke Semîtik tîne binavkirin li derdora şeş hezar sal berê ji Sehra Mezin heta bi çolên Erebiistan û Îranê yê ji aliyê dar, pel û pincaran ve dewlemend li dora zîmanê Samî 'sîstema qebîleyan' bi awayekî berfireh pêk anîne. Ji zîmanên Efrîkayê yê îşaretan ên gelekî dewlemend, derbasbûna sîstema qebîleyan a xwe dispêre awayê zîmanê sembolan ê Semîtik, yek ji qonaxên bingeşînê dîroka gerdûnê ye. Ev koma çand û zîman, çî di şoreşa cotkarî ya neolîtîk û heywan xwedîkirinê de û çî jî di şoreşa bajêr de (medeniyet, şaristanî) wê bi roleke mezin rabe.

Duyemîn şoreşa mezin a zîmanê sembolan li ser avahiya jeobiolojîk a sîstema çiyayên Toros-Zagrosan komên sîstema qebîleyên Aryenîk pêk hatiye ku weke koma Hind-Ewropa jî tîne binavkirin û ev yek jî dîsa bi xebatên antropolîjîk, etnîk û çavdêriyên dîrokî hê zelaltir hatiye piştrastkirin. Rola vî komê di şoreşa bajar û cotkariyê de jî sereke ye ku ev jî xisleteke girîng a rastiya piştrastkirî ye.

Sêyemîn koma mezin a zîmanê sembolan li başûrê daristanên Sibîryayê ji aliyê sîstema qebîleyên

weke koma zimanê Êrîl-Altay tene binavkirin pêk hatiye. Ev komên behsa wan tene kirin, piştî serdema qeşayî heta bi Çîn, Moxolîstan, Tirkîstan û Fînlandiya îro belavbûne û bi qasî herdu komên pêşî nebe jî di dîroka gerdûnî de hem di warê şoreşa neolîtîk û hem jî di warê şoreşa bajêr de, kêrhatîbûna wan girîng e.

Li Qafqasan, Emerîka û hin komên din ên îzolebûyî bi awayekî marjînal be jî çî di warê zimanê sembolan, çî jî di warê şoreşa bajêr û cotkariyê de rola wan heye û di vî warî de agahiyên antropolojîk, etnîk û çavdêriyên dîrokî hene.

Bi tevahî xebatên zanistî yên jeolojîk, arkeolojîk, antropolojîk, etnîsîte û zimên piştrast bûye ku şoreşa gund-cotkariyê bi awayekî bingeîn li sistema qûntara çiyayên Toros-Zagrosan ku di dîrokê de weke ‘Hîlala Bi Bereket’ jî tê binavkirin, li ser avahiya jeobiyojîk û girêdayî cureyan pêşketiye. Ev qonaxa şoreşê di dîroka gerdûnî ya mirovatiyê de bingeîn e. Ez neçarim careke din destnîşan bikim ku mebesta min jî şoreşê ew e; cewherê wê û çawa pêk hatiye. Girîngiya vê şoreşê pirralî ye. Yekemîn, civak jî qonaxa civaka klan a demdirêj (komên piçûk ên homojen-yên dişibin hevdu) derbasî qonaxa ‘sîstema qebîleyan’ a heterojen (pirraniyên cihêreng) bûye. Sîstemên qebîleyan ên xwe dispêrin zimanê koka wan hevpar, nivkoçer û nivbicihbûyî ne, di nava xwe de tiştên weke diyariyan pevdiguherin, perestgehên wan ên hevpar hene û bûne xwediyê mekanên lê miriyên xwe veşêrin, şeweyekî civakî yê demdirêj in. Erdkolanên arkeolojîk ên li Girê Navîkê yê li nêzî Êrfayê ye, jî bo rohnîkirina dîroka mirovatiyê weke ‘supernovayê’ tê qebûlîkirin. Di erdkolanên li Girê Navîkê de kevîrên tîk ên perestgehê yê 10.000 salan B.Z. hatine avakirin, nişan didin ku sîstemên qebîleyan ên berî şoreşa cotkariyê weke tene zanîn ewqasî paşvemayî nînin, berevajî, avahiyên civakî yê tîra xwe pêşketî ne, û ev yek jî weke keşfê girîng a dîrokî derdikeve pêşberî me. Ev kevîrên tîk ên perestgehê yê hatine verotin û bi awayekî xelekwarî li kêleka hev hatine danîn, nişan didin ku li Girê Navîkê jiyanê xurt a fikir û hisan pêk hatiye. Divê mirov bi girîngî destnîşan bike ku jeobiyojîkiya Êrfayê jî bo pêşketina sîstema van qebîleyan, rewşêke îdeal pêşkêş dike. Li ser vê sîstema qebîleyê û çanda wê, divê xebatên dîrokî û analîz jî sedî sed bîne kirin û ev xebat çiqasî bîne kirin, bêguman wê dîroka gerdûnî hê baştir zelal bibe.

Duyemîn, pêkhatina gundan heta niha bi şoreşa cotkariyê ve girêdayî hatibû nîrxandin. Bi perestgeha Êrfa-Girê Navîkê piştrast bûye ku mirovan jî sîstema qebîleyên nivkoçer gav avêtine avabûna gundan û ev rastîyeke din a civakî ya girîng e. Berê min derketina bajêr û dewletê bi perestgehên rahîbên Sumeran ve girêdabû. Bi heman awayî divê ez bi girîngî diyar bikim ku rêveberiyên komîn û gundan angû demokrasîya destpêkê ya resen û orjîn jî li dora sîstemên hevpar ên perestgeha van qebîleyan pêk hatiye. Her perestgeha hevpar a bicihbûyî, dibe hîmê danûstendina destpêkê û şoreşa fikir (huner) û hissa hevpar.

Hingî xusûsa sêyemîn a mirov dikare bîne ziman jî ew e; şeweyê bazirganiyê yê destpêkê û orjîn bi danûstendina diyariyan, di hevdîtinên li perestgehên hevpar de pêşketiye. Ya çaremîn, di çavkaniya derketina dîn û huner de jî perestîna li perestgehên hevpar heye. Ev herdu kategorî di destpêkê de bi hev re ne, û hêmanê bingeîn ên çanda manewî ne. Li Girê Navîkê wêneyên perestgehê yê gelekî nêzî nivîsê bûne, asta pêşketina fikir û hissan piştrast dikin. Hunerekî welê heye, mîna ku jî mîj ve xeber didin ku wê nivîsê Sumer û Misriyan bîne. Mirov hê jî dikare xusûs û şîroveyên bi heman awayî pêşde bibe û bike.

Xusûseke din a girîng ku divê mirov destnîşan bike ew e; ev çand jî ber xisleta xwe ya nivkoçeriyê xwediyê karekterê gelekî nerm û zû belavbûnê ye. Ev çand di dîrokê de di navbera salên 15.000 û 10.000 B.Z. de di serî de Rojhilata Navîn di asta gerdûnî de belav bûye. Bi vî awayî destnîşankirina vê xusûsê wê vegotinên dîrokî tîra xwe rohnî bike. Li gorî qenaeta min a şexsî, vê çandê tevahiya Asya, Efrîka, Ewropa, Emerîka û heta Awûstûralyayê jî aliyê çandî ve fetih kiriye.

- b-** Şoreşa cotkariyê xwe spartîye sîstema qebîleyên nivbicihbûyî û pêşketiye. Dîroknas û jiyan bi xwe xwedî hukmekî hevpar in ku ev yek xwedî maneyeke şoreşî ye. Mirov qada berfireh a jeobiyojîk a Êrfayê weke herêma bi bereket a Hîlala Bi Bereket qada navendî ya şoreşa cotkariyê ya herî demdirêj (texmînî 10.000-5000 B.Z.) bigire dest, ev yek ê vegotina dîrokî ya herî nêzî rastiyê be. Çi girtina nebatan jî bo cotkariyê, çî jî jî bo kedîkirina mîh, bizin û dewaran qadên behsa wan tene kirin xwedî derfet in, û jî aliyê cûrbicûriyê jî nêzî îdealê ne. Awayên erd, bereketa erd, şertên bahewayê, flora û fauna nebat û heywanan li gorî dema xwe, herî îdeal e. Mîna xwedî şert û mercên avdaniyê xwezayî be. Her weha erdên avdaniyê yê berfireh li ser Dicle-Firat û şaxên wan her hebûn. Lêkolînên li qadê herroja derbas dibin rola herêmê di vî warî de derdixin holê.

Ev dem yek jî qonaxên bingeîn ê dîroka gerdûnî ye, û der barê wê de jî mirov dikare xusûsên bi heman rengî diyar bike. Yekemîn, di pêkhatina perestgeh û gundan de jî aliyê çawayetî û çendayetiye ve pêşketin hene. Çandên Bîsmil-Kortiktepe, Çemê Hallan, Erxenî-Çemê Kotber (Çayönü) û Swêreg Newala Çorî hêza belavbûn û bicihbûnê ya çanda Êrfa-Girîkê Navîkê (Göbeklitepe) nişan didin. Di dema 10.000-7000 B.Z. de ku weke qonaxa bê kûz û dîzik tê hesibandin di tevahiya xusûsên diyarkirî de pêşketin hene. Divê mirov diyar bike ku vê demê di serî de cografîya Rojhilata Navîn di karekterê belavbûnê ya gerdûnî de rê li pêşketinê vekirîye.

Duyemîn xusûsa girîng ew e ku piştî salên 7000’î B.Z. qonaxêke di ser neolîtîka bi kûzik û dîzik re pêş dikeve û pêşketineke welê civaka mirovî tîne ber bajarbûyînê. Tevahiya erdkolanên arkeolojîk vê rastiyê piştrast dikin. Mirov dikare bibêje; li heman qada navendî, nexasim jî salên 5000’î B.Z. û pêve belavbûneke çandî ya bi lez di serî de li Misr, li Mezopotamya Jêr Sumer, li nava sînorên îro yê Hindistan-Pakistanê Pencabê (pêncav) û heta bi Amûderya Tirkistan û geliyên Sîrderyayê li qadeke

berfireh a jeobiyojîk rê li ber pêşketineke gihîştîye ber proto-bajarbûnê, vekirîye. Li gorî demê, bi awayekî sîstema navend-hawîrdorê cara pêşîye bi şeweyekî were dîtin, sîstemeke global pêk tîne. Eger mirov destnîşan bike ku ev çand ji Çînê heta Ewropayê ango di navbera du okyanûsan de bi roleke sereke rabûye û belavbûneke nîfşê duyemîn di dema 4000-2000 B.Z. de zêdetir bûye, ev jî aliyê dîroka gerdûnî ve gelekî girîng e. Globalbûn fenomenek e ku bi tenê di roja me ya îro de nîne. Belkî jî globalbûna herî demdirêj, ne zordest, ne mêtinkar (istîsna pîvanê xira nakin) û herî girîng di van deman de pêk hatiye. Xusûsa divê ji dîroka gerdûnî were fêhmkirin ev e. Hem maddî û hem jî manewî belavbûneke global û pêkhatineke çandî ya hevpar ji bo vegotineke manedar a dîrokê bingeh e. Ya divê ji dîroka gerdûnî were fêhmkirin ev e; bi tevahî fikrên civakan û pratîzekirina wan xelekên wekhev ê obje-sûbjeyê ne. Di serî de dîrokên neteweyan, vegotinên dîroka mîkro hemû eger di nava dîroka gerdûnî de neyên bicihkirin, wê bi tenê bi qasî çîrokekê maneyeke wan hebe.

Ya rastî cureyekî vegotinê bi navê dîroka mîkro nîne. Pêdiviya yekdestdarên kapîtalîst bi propagandayê, dîroka mîkro derxistiye holê. Ji bo mirov dîrokê fêhm bike serwestbûna li vê xusûsê gelekî girîng e. Cînsê mirov tenê bi xwe nîne, ew dîroka tevahiya gerdûnê ye. Ya di mirov de jî nû ve pêk tê, asta yekparebûna tevahiya herikînen madde û enerjîyê ye. Li derveyî mirov çi hevgirtina enerjî, madde û parçeyê gerdûnî nîne weke hiss û fikir jî nû ve di mirov de neyê cem hev û ava nebe. Yekemîn, eger em dibêjin dîroka gerdûnî, mebesta me jê ev e. Rastiya panteîzm jî hewl dide haya xwe jê hebe ev e. Wexta em dibêjin dîroka gerdûnî vegotina din a divê bê fêhmkirin; pêşketina çanda maddî û manewî ya xwezaya civakî ye ku weke Xwezaya Duyemîn jî tê binavkirin. Mirov vê dîrokê dikare ji klanên ku bi awayekî weke hucreya kok a civakê bigire û weke çemê sereke an jî çemê dayik ê civakan ê diherike binirxîne. Di vê vegotina dîrokê de têgîna çemê sereke, mezin an jî dayik, girîng e. Çawa ku ji bo qalkirina dîroka gerdûnê ya ne mirov e, hewce bi tevahiya koma madde-enerjîyê nîne, bi tenê hewcedarî bi qalkirin û fêhmkirina gavên derbasbûna mekanîzmayan (li cem Hegel mentiq û moment) û xelekên sereke (fizîk, kîmya, biyolojî) heye, ji bo dîroka civakê ya weke Xwezaya Duyemîn jî tê binavkirin vegotineke bi heman rengî hewce ye. Bêguman mebest ji dîroka civakê, sosyolojî ye. Vegotinên cihê yên dîrok û sosyolojîyê jî hewcedariyeke hegemonya îdeolojîk a yekdestdariya kapîtalîst e ku timî yekparebûna maneyê parçe dike.

Di vê rewşê de li gorî herdu maneyan jî dîroka gerdûnî yekpare ye. Bêguman ev nayê wê maneyê ku di vê vegotinê de cihê ferd, diyarde û bûyeran nîne. Bîleqîs ferd, diyarde û bûyer kengî di nava vegotina gerdûnî de rol bigirin, wê manedar bibin. Dîroka mîkro bi dîroka makro (gerdûnî) bi tenê di nava têkiliyeke diyalektîkî de dikare cihê xwe bibîne. Dîroka mîkro bi serê xwe tê wê maneyê ku vegotinên wêje û sosyolojîyê bê felsefe bin, û di dawîya dawî de bi awayekî herî çor wê ev bibin gotinên tewş ên pozîtîvîst.

Li Hîlala Bi Bereket di dema 6000-4000î B.Z. de ji bo derbasbûna şaristaniyê hêmanên hewce yên maddî û manewî yên sereke hemû pêk hatibûn, li ser vê tespîtê jî dîroknasên girîng xwedî qenaetê hevpar in. Têra xwe çavdêrî, lêkolînên arkeolojîk û etnîk hene ku vê qenaetê piştrast dikin. Di serî de di warê xwenixumandin, xwedîkirin û deverên starê de amûrên çanda maddî bûn îndustrî û gihîştin asta hilberînê. Ji bo demên xela û felaketên cuda karîbûne berhem û mayeyê civakî komî serhev bikin. Hîmê bazirganiyê hatiye danîn. Ji çanda diyarîdayînê wêdetir êdî ji bo pêdiviyan berhem tene serbiserkirin. Gelek hêmanên çanda manewî jî hatine bidestxistin. Di rewşên resen ên pêşî yên dîn, xweda, huner, zanist û teknîkê de pêşketinên mezin hene. Ji madenê derbasî teknîkê bûne. Tekelîk tê bikaranîn. Ji veguherîna enerjîyê sût tê wergirtin. Bêguman ji texmînan wêdetir, zêde keşif hene. Ji vê jî girîngtir di jiyana de jin serek e, û di jiyana de nakokî bi hawîrdorê re nînin. Wexta ku mirov bi roja me ya îro re dide berhevdu, ev xusûs bi tenê jî ji bo ravekirina serdestiya civaka wê demê têrê dike. Şaristaniya me ya îro gelekî zordestiyê li jin û hawîrdorê dike, ji lewra mirov ti carî nikare civakeke welê serketî û pêşketî bihesibîne. Eger mirov ê behsa tenduristî û serdestiya civakekê bike, divê krîterên me yên bingehîn femînîst û ekolojîk bin (ne di maneya bûrjûwa de). Ji vî alî ve, civakên roja me ya îro bi rastî civakên nexweş in.

- c- Derbasbûna bajêr û civaka şareza ya xwe dispêre wê, bi nîrxên çanda maddî û manewî yên Hîlala Bi Bereket ên bi rêûresma civaka hezar salan ketibûn serhev, bi pêşdebirina kalîteya wan pêk hat. Hêmanên çanda heyî yên li devê çemên bi aluviyonên Dicle, Firat, Nîl û Pêncavê kengî bi hêmanên din re sentez çêkirin hingî bajêr bivê neyê wê pêk bihata. Ev sentez tê wê maneyê ku berhem jî wê gelekî zêde bibe. Divê mirov vê xusûsê bizane ku di ser heman qadên bi aluviyon re bi sed hezaran salan mirov hatin û çûn. Lê van mirovan, bihêlin ku bi hêza xwe ya bingehîn bajaran ava bikin, di wê qabîliyetê de nebûn ku civaka klan jî li ser piyan bigirin. Li van qadan ji bo gavavêtina şaristaniya bajêr, diviyabû têkiliya wan a diyalektîkî bi civakeke neolîtîk a pêşketî re hebûya; ev şertê pêştir e. Li Çînê jî wê li ser hîmê heman diyalektîkê pêkhatineke bi heman rengî çêbibûya. Di mijara bajarê pêşî de dîrok li ser Ûrûkê hemfikir e ku li qada bi aluviyon a Dicle-Firat xwe digihîne deryayê ava bûye. Ji ber ku dema Ûrûkê (3500-3000 B.Z.) destpêka şaristaniyê îfade dike, ji bo dîroka gerdûnî girîng e.

Destanên li ser navê qralê pêşî yê qehreman Gilgamêş û xwedawenda bajêr Înannayê hatine gotin, çanda Ûrûkê nîşan didin û mirov yekser dikare ji bo van destanan bibêje; vegotinên xulase yên dema xwe ne. Van destanên resen ku bi awayekî nivîskî gihîştine heta roja me ya îro mirovatiya beriya xwe bi fikir, bawerî û xwestekên wan nîşan dane û der barê paşerojê de hesretên xwe yên bêmiriniyê weke bîranînekê bi me didin hiskirin. Dîroka gerdûnî ev e. Di destana Înanna de behsa 104 pîvan, teknîk û saziyên civakî yên bi afirîneriya keda jinê ya hezarên sala hatiye hilberandin tê kirin. Xwedayên dibin mêr ên xasûk û bi hêz ji bo van berhemên jinê jê bistînin serî li her dekûdolabê didin û destan behsa van zordarî û hîleyan dike. Di destanê de qala serhatiya Gilgamêş jî tê kirin ka çawa cara pêşî jiyana qraltiyê bandor lê kiriye, lê wexta dîtiye wê alîkarê vê jiyana wî Enkîdo bimire û ev jiyana jî dest

biçe, gelekî xemgîn bûye û bi pey wî gihayî ketiye ku mirovan dike nemir.

Koletiya jinê ya her ku çû zexm bû û rewşa qral-xwedê ya bi gavavêtinên desthilatdariyê veguherî nexweşiyê, nakokiya diyalektîkî ya pêşî û mezin a şaristaniyê ye. Çavkaniya nakokiya kole-efendî jî bingeha wê ev nakokî ye. Di roja me ya îro de karker, bêkar û heta bi koleyên jî her kokê ku têne xizankirin, ev çîrok wê reh û rîşên xwe hê bêhtir berde û dewam bike. Diyarkirina momentên sereke û binavkirina qonaxa şaristaniyê ya diroka gerdûnî, gelekî girîng e. Bajar di destpêkê de pêdiviyên bazirganiyê yên warên li derveyî bajêr baş bi kar tînin û ji bo bersiva vê bi hilberîneke bi bereket bide li ser pêşnûme û teknîkê tê avakirin û ji lewra jî bajar di destpêkê de bi roleke neyênî ranabin. Berevajî bajar bi qadên li derveyî xwe re bi awayekî lihevkerî û di nava hevkarîyê de pêşketina civakî bi lez dike. Lê belê li ser mayeyê civakî yê zêde dikeve serhev û rê lê tê vekirin, şer û têkoşîn tê meşandin, ev jî dihêle ku qonaxa çînîbûnê ya xwe dispêre bajêr û dewletbûnê, her biçe ji bo tevahiya sistêmên qebîleyan, kedkarên bajaran, gundiyan û mirovên li derveyî bajaran dimînin, bi tehlûke bibe. Bi gotina Hegel civak bi giştî bi têkilî û nakokiya kole-efendî re rûbirû tê hiştin. Qonaxa şaristaniyê ya diroka gerdûnî wê timî bi şerên jî vê nakokiyê peyda dibin û bi van şeran re bi şeweyên dewletên ava dibin dewlemend e. Di vê çarçoveyê de dirok ‘selexaneya mirovî’ ye.

Di civakên şaristaniyê de hiyerarşî misêwa rê li ber dewlet û desthilatdariyê vedike, divê mirov vê rewşê rast analîz bike, ji ber ku ev yek ji bo vegotineke rast a dirokê xusûseke din e ku gelekî girîng e. Pêvajoya civaka desthilatdar ji aliyê çawayetiya xwe ve ji civakên berê gelekî cihê ye. Saziya efendiyan an jî desthilatdarî di tevahiya diroka şaristaniyê de xwedî karekterê welê ye ku timî mezin dibe, pêşde diçe û xwe berfireh dike. Fena nexweşiya kansêrê ye; belav û zêde nebe nikare li ser piyan bimîne. Saziya desthilatdariyê weke nexweşiya yekdestdarên kapîtalîst e, divê misêwa karê bike û bide serhevdu. Di cewherê xwe de herdu jî bi mayeyê zêdebûyî yê civakê dijîn. Diyardeya çinayetiya bi mayeyê civakî dikare bimeşe. Ev maye çiqasî qut yan jî kêr bibe, ewqasî jî krîza civaka dewletdar bivê nevê wê pêk bê. Encam, şerê xwe timî hildiberîne û dewleta nû, li desthilatdariyê digerin û dixwazin bibin parçeyekî wê. Sazî û elîtên desthilatdariyê mîna nêçîrvanên li pey nêçîrê ne. Divê mirov dewletan jî weke şeweyê vê meseleyê yê rewakirî bi nav bike û bide naskirin.

Bêguman di rewakirina dewletan de pêdiviyên giştî yên rêveberiyê yên civakan bi temamî weke maskeyekê têne bikaranîn. Rêveberên dewletan hemûyan di tevahiya dirokê de bi ihtîmameke mezin hewldane, xwe bi vê maskeyê bidin naskirin. Mirov dikare hin rêveberiyên civakî weke pêdiviyekê rewşa bibîne: mînak weke ewlekarî, avdaniya mezin, hewldanên îndustriyê û karûbarên dadgeriyê. Lê rêveberiyên dewlet û desthilatdariyê van karên civakî her di dereceya duyemîn de digirin dest û di çarçoveya rewakirina xwe de bi kar tînin. Civakên desthilatdar civakên serwer ên zîlam in. Der barê rêveberan de weke Pirtûkên Pîroz jî gelek caran tînin ziman di civakê de têkiliya ‘şivan-kerî’ xwedî hukim e. Ev têkilî wexta ber bi roja me ya îro tê, bi awayekî welê dimeşe ku kedkar û hawîrdor ber bi pîrekbûnê ve diçin. Ev yek bi karekterê desthilatdariyê ya mêr pêk tê. Di civaka neolîtîk de rêveberî pirranî bi giraniya jinê radibûn û bi armanca hilberandin, ewlekarî û zêdekirina nîfşê mirov tevdiageriya, lê di civakên şaristaniyê de armanca rêveberiyên desthilatdariyê li hundir û derve mêtinkarî û şer in. Ji lewra jî di rêza pêşî de girîngiyê bi teknolojiya desthilatdarî û şer didin. Herweha hawîrdorê timî weke qadeke mêtîngeh a divê bê fetihkirin dibînin.

Di çanda desthilatdariyê ya Rojhilata Navîn de mirov dikare van rewşên mucerred dikare desthilatdariyê berçav bi awayekî herî dewlemend û cihêreng bibîne, ne tenê dîtin, ji bo meseleyê norm û pîvan in. Divê mirov sistema şaristaniyê bi tevahî û navendî bigire dest û nêzik bibe, ev jî bo rastfêhmkirina wê şert e. Di nava demên dirêj de valatiyên parçebûyî û qutbûn nabin. Ji lewra biwêja ‘Desthilatdarî ‘valatiyê’ qebûl nake’ jî vî alî ve rast e.

- d- Şaristaniya navendî piştî diroka gerdûnî pêk tîne û çavkaniya wê ya sereke Mezopotamya ye ku bê navber pênc hezar sal e diherike û tê. Ji lewra gelekî girîng e ku mirov ji aliyê metodolojiya bingehîn ve şaristaniya navendî weke himê bingehîn ê dirokê bibîne û lêbikole. Di vê mijarê de ji rêbazên nêzikatiya çînî ya ekonomîst a teng bigirin heta bi rêbazên huqûq, nêzikatiyên di mîhwera dewleta netewe de û nêzikatiyên xwe dispêrin sistema hilberînê di wê rewşê de nînin ku dirokê yekpare bigirin dest. Nexasim rêbazên dirokê yên mîkro pozîtîvist ku her diçin belav dibin, mîna ku bi temamî bi rola tevkujiya maneyê radibin. Eger mirov rabe dirokê di serî de bi hêmanên ferd, bûyer, xanedan, netewe, dewlet, çîn û ekonomiyê analîz bike, angî bi hêmanên tekane bi awayekî reduksiyonîst rave û qal bike, ev wê bê wê maneyê ku rastî bi parçekirinê tê qetilkirin. Ev vegotinên mîtkî ên di bin hegemonya îdeolojîk a yekdestdarên kapîtalîst de têne kirin, bi giranî bi rola propagandayê radibin. Bêguman vegotina beşan pêwîst e, û girîng e. Lê eger di nava herikîna diroka gerdûnî de bi awayekî yekpare cih negirin wê jî bo tevahiya serwestbûna li rastiya bi kêr neyên. Di roja me ya îro de vegotina dirokê mijareke gelekî bi pîrsgirêk e. Ji vegotineke rast re hêz û hewldaneke mezin divê. Ez hem behsa hewldana fikrî û hem jî behsa hêza çalakiyê dikim. Heta mirov serwest nebe ku xisleteke desthilatdariyê ya weke sermayeya timî li pey karê heye, mirov nikare civakên şaristaniyê jî hev derxe û analîz bike. Ya rastî mirov heta desthilatdariyê weke sermayeya herî xas a rêxistinîkî nefikire, wê bi temamî wê fêm neke. Rast nîne ku mirov sermayeyê bi temamî ekonomîk (weke Marksîst û Lîberalan) û bi temamî jî politîk (weke alîgirên dewleta netewe) bifikire. Yek bê ya din nabe, yek a din çêdike, angî mirov wan weke cewiyên bêyî hev nabin bike têgîn, wê encamên hê nêzî rastiya derxe holê.

Mirov dikare sistema şaristaniya navendî di çarçoveya van binavkirin û nasandinan de weke sistemeke civakî û dirokî ya bêhtirî pênc hezar salan dewamkirî, binirxîne. Em dikarin weke sê versiyonên sereke û gelek komên jêr şematîze bikin. Yekemîn, derketina resen a Sumerîk e. Mînakî Ûrûkê xwe

zêde kiriye, vê yekê hiştiye ku bajarên mezin weke gidiş û lodan pirr bibin. Qada navendî Mezopotamya Jêr e. Hêza hegemon dewleta sîte ya Ûrûkê ye. Bi qasî pêncsed salan dewam kiriye, her cihê gihiştîyê lê niv-kolonî û dewrûber çekirine. Em dikarin bibêjin, tevahiya Hilala Bi Bereket weke navend û dewrûber bi rêxistin kiriye. Di encama pêxirtengî û buhrana konjonktûrel a sîstemê de salên 3000'î B.Z. hêza hegemonîk ketiye destê sîteya Ûrê. Serdema Ûrê ji ber buhranên cûrbicûr qetqetî be ji hezar salî dewam kir. Em dema 3000-2000 B.Z. dikarin weke Serdema Ûrê binirxînin. Bi tevahî rola navend û dewrûberê ya Ûrûkê girtiye ser xwe, zêdetir berfireh kiriye û bajarên xwe pirr kirine. Bajarbûn li navend û dewrûberê gelekî di ser dema Ûrûkê re pêşketiye. Em dibînin bi dehan bajar têne avakirin. Di nava civakê de hem ji jor ber bi jêr ve, hem ji jêr bi awayekî berfireh rêxistinî zêde bûye. Nivîs pêşketiye. Perwerde û zanist bi sazî bûye. Nîppûr mîna bajarê zanîngehan e. Li welatê li rojhilat cîranê wê yê nêz li herêma Elamê bajarê Sûsê, li rojavayê wê Heleb û Ebla, li bakurê wê Marî û Kazaz û li peravên Fîratê gelek koloniyên bi heman rengî hatine avakirin.

Mîrov dikare bajarbûna li geliyên Mîsr-Nîl û Pêncavê weke komên jêr ên dewrûberên dûr binirxîne. Geliyên Nîl û Pêncavê ji bajarên xweser zêdetir dişibin mîna koloniyên. Şaristaniya Mîsrê di sêgoşeya qesr, qebr û perestgehên Firewn de dişibe komineke mekanîk a koleyan. Nekarîbûye xwe bigihîne bajarvaniya xweser û reqabetvan a şaristaniya Sumerê. Gundekî mezin ê kollektîfbûyî bi bîra mirov dixîne. Ji ber vê xisleta wê jêre sosyalîzma firewnan tê gotin. Cihûwarên Mohenjodaro û Harappa yên li Pêncavê zêdetir koloniyekê tînin bîra mirovî. Heye ku koloniyên Sumeran bin. Piştî şaristaniya Çînê ya di salên 1500'î B.Z. de li devê Çemê Zer (*Huáng Hé*) pêk hat, fena duyemîn mînakê Mîsrê be.

Em bajarvaniya li Bakurê Mezopotamyayê bi rengekî cihêtir dibînin. Komên li vê qadê bi hêza ji salên 3000'î B.Z. ve derbasî bajarvaniyê dibin, li dijî kolonîzasyonên Ûr û Ûrûkê (di dema 4500-3500 B.Z. de li dijî belavbûna çanda El Ubeyd) xwe diparêzin û xuya ye ku di nava demeke kin de van hêzên kolonîzasyonê di nava xwe de dihelînin. Li herêmê sîstemeke xurt a qebîleyan, avahiya gund û cotkariyê heye û ev dihele ku karibe hêzên kolonîzasyonê di nava xwe de bihelînin. Dişibe Ewropaya li hemberî DYE'yê. Ji komeke jêr an jî dewrûberê zêdetir rewşa wê bêhtir nêzî rola navendeke duyemîn e.

Sîstemên hegemonîk ên Ûrûk û Ûrê di nava xwe de bi reqabetên bajaran (di serî de Babil û Nînova), ji derve jî bi şerên êrîş û parastinê yên ezbetên aryanîk ên li bakur-rojhilat û Amorîtên bi koka xwe semîtîk (yên sereke Gotî û Aqad in) di dawiya salên 2000'î B.Z. de hêza xwe neman. Hêzên nû yên hegemonîk Babil û Asûr in. Babil salên 2950-1600'î B.Z. di dema xwe ya pêşî de bi awayekî gelekî bi heybet derketiye ser dîka dîrokê. Hemmûrabûyê navdar nîşandeya vê serdemê ye. Dema duyemîn bi ezbetên bakur û rojhilat re bi awayekî hevpar derbas bû (hevartinên Hittî û Hûriyan vê yekê tîne ziman) û salên 1600-1300 B.Z. ne. Di encama koalîsyona bi Medan re hegemonya Asûran hilweşandin û piştî vê jî dema dawî ye, angî ev dem salên 600-540 B.Z. ye. Nebûqetnezar ê ku cara pêşî Cihû mişextkirin nîşaneya vê demê ye. Babil di tevahiya demên xwe de navenda hegemonyayê ye. Hegemonya kapîtalîst a London û Newyorkê tîne hişê mirovan. Navenda pişesazî, bazirganî, dîn, huner û zanistê ye. Lewma bi nav û deng e. Gotina 'Heftê û du millet' ji Babîlan maye. Ti qebîle û ezbet nemaye ku wê ew neqîşandibe cem xwe. Ji bo Yewnaniyên demê Paris û London e. Fîlozofên wê yên pêşî di ekola Babilê re derbas bûne. Bi kurtî di dema xwe de bajarê hegemonîk ê dinyayê ye.

Hegemonya Asûrê jî mirov dikare li sê deman dabeş bike. Salên 2000-1600 B.Z. dema koloniyên bazirganiyê yên bi ser Babilê ve, salên 1300-1000 B.Z. bi temamî dema hegemonîk e. Dema dawî jî salên 900-600 B.Z. ye. Ji Zagrosan heta bi Deryaspî, ji Anatolya Navîn heta bi Mîsr û Ummanê li cografyayê berfireh karîbûye bibe hêzeke hegemonîk. Di pişesazî û bazirganiyê de rê li pêşketinê vekiriye. Malê mamûl firotiye û maddeyên xam veguhestine metropolên xwe. Gelek xisletên kapîtalîzmê weke muhasebe, wezn, pîvan, kredî, pere û wekî wan pêşde birine. Di dema dawî de herçend Ûrartûyên navend Wan weke hevrikekî ciddî derketin pêşberî Asûrê jî heman serketin bi dest nexistin. Ya rastî gelekî girîng e ku Ûrartû weke hêza bi tenê karîbûye li dijî Asûran li ser piyan bimîne. Asûriyan di tevahiya demên xwe yên hegemon de koloniyên bi hêz pêkanîne. Koka têgînên kar, karxaneyê ji karûmê (acente) tê. Li rojhilat Med û Pers, li rojava Mîsr, Îsraîl, Fenîkî û heta bi nava Anatolyayê karîbûn gelek begtî û mîregîyan bikin kolonî û wan bikin bindestê xwe.

Hêzên Hûrî û Hîttî yên bi ser qebîleyên Aryen, çawa ku di dema Ûrûk, Ûr û Babîlan de li dijî hegemonyayê di berxwedanê de bi serketin, ev yek li dijî hegemonya Asûrê jî dubare kirin. Em dizanin ku Qralê Hîttî Mûrşîlî yê yekemîn tevî hevgerên xwe yên Hûrî di sala 1596'an B.Z. de Babil jî di navê de navenda hegemonîk bi tevahî hilweşand. Şaxê Hûriyan, Mîtanîyan di dema 1500-1250'î B.Z. de ji Kerkûkê heta bi Deryaspî li herêmeke berfireh hêzeke mîna împaratoriye pêkanî. Med û Ûrartûyên jî heman kokê ne ji di dawiya berxwedanên salên dirêj de sala 612'an B.Z. kirin ku Asûr bi awayekî stratejîk têk biçe. Lê mirov têkçûna Asûrê bi tenê bi şerên derve ve girê bide nêzîkatiyêkê kêr e. Sedema bîngehî ew e ku di şer de êdî kar û destketî nîne. Çawa ku wexta kara sermayê kêr dibe rê li pêxirtengî û krîzê vedike, ji bo şeran jî qanûn e ku wexta kar û destketiyên wan kêr dibin bi krîz û têkçûnan bi encam dibin.

Piştî Asûran li Rohhilata Navîn hêza nû ya hegemon împaratoriya Pers a xwe dispêre hevgirtina Pers û Medan e. Împaratorên Pers ên bi rola hegemonê dinyayê rabûne, di dema 550-330 B.Z. de di avakirina sîstema herî berfireh a global de bi ser ketin. Qada wan a desthilatdariyê ji peravên Egêyê digihêje Pêncavê. Ji wan hat ku ji bilî Çînê tevahiya qadên dinyayê yên ku li gorî wê demê şaristanî ne, di bin hegemonya heman hêzê de bikin yek. Di vê serketinê de weke çanda manewî, para Zerdestîyê diyarker e. Sîstem bi serhildanên dewamî yên hêzên hê kevintir hêzên şaristaniya Mîsrê û hêzên di pêvajoya şaristaniyêkê nû de, hêzên şaristaniya Îon ve hat hilhilandin û peritandin. Babil a mîrateya Mezopotamya Kevin dewam dikir ji tim û tim isyan dikir. Ezbetên Skîtan ên li bakur mîna gerîllayên

demê bi şerê êrîş û parastinê herî zêde sîstem êşandin û peritandin. Makedonya bi bandora çanda Grek bi lez pêşde diçe û li serê wê qralêkî nû û gelekî ciwan Skender heye. Ev qralê ciwan şagirtê Arîsto ye ku serdestiya wî ya îdeolojîk û taktîk dawî li hegemonya Persan tîne. Bi vî awayî şaristaniya nû ya Grek bi serketî xwe dide qebûlîkirin.

- e- Hêza nû ya hegemonîk dikeve destê şaristaniya Helen a serdestiya xwe daye qebûlîkirin û hêzên temsîla wê dikin yê Greko-Romen. Ev cara pêşî ye ku hêz bi awayekî ciddî dest diguhere û ji Rojhilat derbasî Rojava dibe. Şaristaniya Greko-Romen a xwe dispêre çanda bajêr a Îonê a li peravên Egeyê (600 B.Z. - 500 P.Z.), di dîroka gerdûnî de rê li duyemîn pêla mezin a bajarbûnê vekir. Çavkaniya hêza vê şaristaniya bajêr çanda ketiyê serhev a maddî û manewî ya Mîsr, Babîl, Hîttî, Grît û Med-Persan e ku belkî bi sedsalan hatiye girtin û qebûlîkirin. Hema bêje zanyarên sereke yê Îonê nînin (Solon, Thales, Pîsagor) ku li qesrên Mîsr, Babîl û Persan negeriyabin û zêde zêde li çanda wan çav negerandibin û lêkolîn nekiribin. Bêguman ji gelek aliyên ve feydeya Greko-Romenan ji li şaristaniyê bûye. Ya girîng ew e ku şaristanî bi awayekî zincîrwarî bandorê li hev dikin. Di bingehe wê de jî bi destxistina mayeya civakî heye. Şerên desthilatdariyê û saziyên wê timî weke mîraseke rêûresmê yek dewrî ya din dike. Kî desthilatdariyê herî zêde bike, ew xwe herî zêde serketî dihesibîne. Ev jî bi mezinkirina berhemê zêde û bi destxistina wî ve têkildar e.

Şaristaniya Ewropayê di sedsalên 9.-13. de çawa ku çanda maddî û manewî ji şaristaniya Rojhilat veguhest, bi heman rengî şaristaniya Greko-Romen jî di salên 1600'î B.Z. de pêşî bi mînakê Mîken-Hellas a li Nîvgirava Yewnan, û paşê di salên 1000'î B.Z. de jî bi Etruskan li Nîvgirava Îtalyayê çanda maddî û manewî ji şaristaniya Rojhilat veguhest. Veguhestina çanda Neolîtîk jî ji demên 7000-4000 B.Z. misêwa dewam kiriye. Ji dîroka gerdûnî veguhestina çandê yekalî nabe, timî bi awayekî hewcedariya beramberî hevdu pêk hatiye û tê. Di demên şaristaniyan de belavbûna xwe dispêre tehekumê ji texmînan wêdetir, bi sînor e. Dîrok jî her tişt nîne; em nikarin propagandaya dîrokan fermî weke dîrok qebûl bikin. Belavbûna şaristaniyên bi koka xwe desthilatdar perçeyekî bi sînor ê dîroka gerdûnî pêk tînin. Di binî de jî rola bîgehîna dîroka civakî ye ku ji gelan û qebileyên pêk tê. Gelekî zehmet e ku mirov navê dîroka desthilatdar li dîrokê bike. Eger mirov dîrokê di çarçoveya civakî de bişopîne ev yek wê cewherê dîroka gerdûnî bide me. Ez divê careke din destnîşan bikim ku ev pîrsîgîrêk hê jî bi tevahiya giraniya xwe tene guftûgokirin.

Bajarvaniya li herdu keviyên Derya Egeyê (700-500 B.Z.) û tevgera çand û şaristaniyê ya xwe dispêre wê ji aliyê dîroka gerdûnî ve sentez û momenteke nû îfade dike. Di pêkhatina şaristaniya Ewropaya Rojava de mirov dikare vê sentez û momentê weke gavavêtin û derketineke orjînal binirxîne. Ji bo nêrîna ji hemû aliyên ve li dinyayê weke destpêkekê tê pejirandin. Şaristaniya navendî ya Ewropayê di vê mijarê de tevî hemû îdeayên felsefîk û zanistî, para bêtir nêzîkatiyeke mîtolojîk nîşan dide û dema vê dike dîroka gerdûnî gelekî berevajî dike.

Ji vegotinên heta niha gelekî baş tê fêhmîkirin ku çanda li peravên Egeyê pêşketî, heta bi dema xwe ji tevahiya çandên bi koka xwe Rojhilata Navînî bi veguhestina sedsalan û heta hezar salan dewam kirî, wergirtiye û sentezeke gelekî girîng a vê veguhestinê ye. Hewce nake ku mirov dîr biçe. Bi tenê senteza ji salên 600'î B.Z. ji tîkiliyên Pers-Helen pêkhatî (eger em Medan jî li vê zêde bikin) heta bi hilweşîna Romaya Rojava dewam kirî, ango em li encama tîkiliyên heta salên 500'î P.Z. (em Sasaniyan jî lê zêde bikin) dewam kirî, şahidiyê dikin û ev yek rastiyê piştrast dike. Mirov bi tenê çavekî li panteona xwedayan a li çiyayê Nemrûdê yê li Semsûrê bigerîne, têrê dike ku mirov li vê rastiyê serwest bibe.

Tevgera bajarbûnê ya Grekan sentezeke serketî û qonaxê li jor e. Atmosfera çandî ya rê li ber vekir, hişt ku îdeolojiyên dînî yê bi giranî koka wan mîtolojîk in, ji hev derxîne û bi vê re kir ku felsefe û zanist bibin xwedî gotin. Ji bo vê yekê gelekî bîkêrhatî bû. Ji bo ku hîmê vê felsefe û zanistê deyne, rola vê kêrhatîbûnê diyarker e. Ji lewra, dîroka gerdûnî bi awayekî ciddî bi lez kiriye. Rê li pêşiya zanista biyolojî, kîmya û fizîkê hatiye vekirin, bingeha felsefa civakî û dîrokî jî bêtir bûye xwediyê pîvanên zanistî. Di hunerê de jî nexasim di mîmariya bajêr, heykeltraşî, şano û vegotina destanan de mînakên bi heybet derketine holê. Bêguman li pişt serketinên mezin ên Skender ev serdestiya çandî heye. Dîsa ya hegemonya eskerî û siyasî ya Romayê derxist holê jî ev serdestiya çandî bû. Roma çî di qonaxa komarê û çî jî di qonaxa împaratoriye de veguhestina çanda Grek ji bo qada eskerî û siyasî îfade dike. Roma li derdora hezar salî xwediyê serhatiyeke hegemonîk e (508 B.Z.-495 P.Z.), bi vê jî hem niyetên Atînayê rast derketine, hem jî bi cih hatine. Ji lewra, mirov nikare weke sentezeke din an jî weke orjîn bihesibîne. Bêguman ji aliyê çendayetiye ve gelekî mezin bûye, ji aliyê çawayetiye ve jî (di warê hegemonya eskerî û siyasî de) hewl daye xwe bigihîne mukemmeliyetê. Di warê huqûq, mîmarî û retorîkê de mînakên vê hatine nîşandan.

Hegemonya Romayê gerdûnîbûn û dîroka gerdûnî tîra xwe tengav kiriye. Ji vî alî ve alîkarî û kêrhatina wê girîng e. Lê divê neyê jibîrkirin ku bi giranî di qada çandî ya Rojhilata Navîn de bi vê rolê rabûye. Mînakê Romaya Rojhilat (Împaratoriya Bîzansê) vê rastiyê pîr eşkere îfade dike. Hewl daye xwe bigihîne şaristaniya Ewropayê, hewl daye bibe Rojava. Di vê hewldana xwe de li dijî Gotan (qebileyên Germenîk) ji bo seferên eskerî jî çekirina hin rêyan, kelheyên û bîrcên parastinê wêdetir neçûye. Di gerdûnîbûna wê de jî sedî sed aliyên rojhilatî serwer in. Demeke dirêj Dicle û Firat sînorên wê yê Rojhilat bûn. Ji mînakên Grekê zêdetir bûye Rojhilatî. Hem di qada maddî de û hem jî di qada manewî de bi vî awayî bû, di warê çendayeti û çawayetiye de jî sentezeke bi vî awayî îfade dike. Bêguman di pêkhatina şaristaniya Ewropayê de qonaxê dîrokî û pêşezmûnek e.

Di dema hegemonya Romayê de li şûna Persan (xanedanên Hêxamenîş) çanda Rojhilat xanedanên

Part û Sasaniyan ên şûna wan girtî, hewl dane temsîl bikin (li derdora salên 250 B.Z.-650 P.Z.). Wexta ez dibêjim temsîl, ez îşaret bi rehên eskerî û siyasî yên çanda desthilatdariyê dikim. Di vê temsîlê de çawa ku piştî Skender li piştî hegemonya Greko-Romen cihana çanda Helen hebû, li piştî desthilatdariyên hegemonîk ên bi giranî Pers-Med bûn jî çanda Zerdest a li qûntara çiyayê Zagrosan li dora agirên Magan (agirê kuçikê) ên veketî pêkhat, rola xwe ya diyarker heye. Di navbera du hêzên hegemonîk de li derdora hezar salî şerên serdestiyê yên eskerî û siyasî dewam kirine û pêre, di navbera herdu çandan de bi heman awayî şerekî îdeolojîk dewam kiriye. Di senteza çanda Rojava de rola van pevçûn û şeran diyarker e.

Pêwîst e, ez vê xusûsê bi girîngî destnîşan bikim ku çanda civakî ya xwe dispêre qûntara çiyayên Toros-Zagrosê di ti demê de bi temamî resenî û orjînalîya xwe wenda nekiriye. Radestî hegemonyayên siyasî û eskerî yên ji nava wê derketî û heta rahibên dînî nebûye. Weke civaka dîrokî her hebûna xwe dewam kiriye. Tevahiya dîrokê ji çar alîyan ve êrîşên dagirkeriyê bi ser de hatine û tevî vê yekê karîbûye hebûna xwe ya civakî dewam bike. Di vê yekê de rola sistema qebîleyan a kokên wê kûr in (ji salên 15.000'î B.Z. heta roja me ya îro), û ekonomîya xwedîkirina heywên diyarker in. Di vê çandê de ji mirov wer tê du alem hebin. Yekemîn, cihana civakî ya gel û qebîleyên di kûrahiya dîrok û axê de veşartî ne; duyemîn, cihana dewlet, pevçûn û şerên hegemonya desthilatîyê ya bêhejmar hêzên dagirker, mêtinkar, mêtînger û îmhakeran e. Ya ez dixwazim qal û behsê bikim ew e ku ji aliyê dîroka gerdûnî ve pêşketina diyalektîkê ya heta roja me ya îro dewam dike, xeta sor a di navbera herdu cihana de ye. Çanda herêmedî qet nebe di warê kirdarbûnê de hiç dewrûberî qebûl nekiriye, nexwestiyê ve bîne bîra xwe jî û herçiqasî di warê xwesteka navendbûnê de çîrokên wê yên trajîk û komîk hebin jî timî di navendmayînê de israr kiriye. Wexta ku mirov ji vî awirê gerdûnî ve li dîroka me ya mîkro binêre dikare bi hezaran mînakên hem rûmetê hem rezîliyê, hem êşê hem coşê, hem komediyê hem trajediyê bibîne û em ê di fêhmîkirina vê de zehmetiyê nekişînin. Em ê li xwezaya xwe ya civakî (tevî xwezaya fîzîk, kîmya û biyolojîk a yekpare jê nabe) zêdetir serwest bibin û ji bo paşvexistina neyênîyan em ê zêdetir ber bi çalakî û îradeya wê ve bibezin.

- f- Pêngava gerdûnî ya dawî ya şaristaniya navendî ya Rojhilata Navîn di sentez û momenta şaristaniya Îslamî de pêk hatiye. Di bin navê Îslamê de berevajî yeqîn û texmînan îdeolojiyê de dîn a rafîne bûyî nîne, senteza tevahiya varyasyonên îdeolojîk ên heta wê demê ye. Îslam orjînalîteyek nîne, di herikîna çanda gerdûnî ya Rojhilata Navîn de û di şaristaniya wê de, demek e, kêliyêk e. Di heman demê de sentezeke îdeolojîk a gelekî tevlihev e. Bêşensî di vir de ye, Ewropaya Rojava senteza Xirîstîyanîyê jî nû ve analîz kir û bi vê yekê di zanist û felsefeyê de rê li ber pêngaveke dîrokî gerdûnî vekir, lê analîzên felsefeya zanistî bi sentezên Îslamê dest pê kirin, hinê negihîştin encamê, hatin tepisandin û ev jî bû yek ji sedemên girîng ku şaristaniya navendî ya Rojhilata Navîn destbiguhere û bikeve destê Ewropayê.

Şaristaniya Îslamê, di destpêkê de tevî hemû naverok û temayên xwe yên rizgarîxwaz di demeke pirr kin de (Xanedaniya Emewî, 650-750) veguherî şaristanyê hegemonîk. Di demên dawî de xwelîhevrahişandina Bîzans-Sasaniyan a gelekî dejenerebûyî û ya kar têde nîne, gelên herêmedî û komikên civakî têra xwe hilhilandin. Ya rastî, li dijî wê pevçûna asêbûyî û çaresernekê, Îslamiyetê xwe weke gaveke dijber û çareseriyê pêşkêş kiriye. Çawa ku ji navê wê jî tê fêhmîkirin ev peyama Selam e, ango dîne aştiyê ye. Koka têgîna Îslamê ji selamê tê. Lê çawa ku dibêjin ê hatî xweziya mirov bi yê çûyî tîne, bi Xanedaniya Emewî (Muqawela – peyman – Medîneyê ya Muhemmed ji 620 heta 650 dewam kiriye, di xwelîhevrahişandina Muawiye-Elî de ji Qureysan Xanedaniya Emewî bûye aliyê serketî) şerên şaristanyê yên li Rojhilata Navîn hinê zêdetir bûne. Bîzans û Sasanî gelek caran hatine têkbirin, dor li Konstantînopolisê hatiye girtin, bajarên Sasaniyan bi tevahî hatine girtin. Lê li sinorên Çînê (750) hatine rawestandin. Ji Hindistanê heta bi Nîvgirava Îberê û dewrûbera Efrîkayê bi cih bûne. Piştî ku ezbetên Tirkên misilman bûn li nivê dinyayê yê Bakur, ji Ewropaya Navîn heta bi tevahiya Başûrê Sîbîrya û Asya Navîn belav bûye. Di qadên desthilatdarî-dewlet-şaristanyê de gelekî berfireh bûye.

Di dema Xanedaniya Abbasî de (750-1250) gihiştine asta herî jor a hegemonyayê. Navê têgîna Împaratoriya Cîhanê gelekî tê hildan. Çanda Grek, Hind û heta ya Çînê bi lez tîne tercûmekirin û telfîkirin, bi vê dixwazîna Îslamê di warê çandî de serdest bikin. Kapîtalîzma bazirganiyê xwe gîhandiyê qonaxa herî pêşketî ya dîrokê. Ya rastî, bixwaze dikare Ewropaya ku wê paşê di warê hegemonîk de wê têk bibe, bixwe bin destên xwe û heta hêza wê heye ku wê dagir bike. Ji ber ku kar têde nîne, qîma xwe bi fêtheke bi sînor a Ewropayê tîne. Berevajî yeqînan dagirnekirina Ewropayê bi sedema berxwedana wê nîne, çawa ku di dagirkeriyên Romayê de hat dîtin, bi sedema bêbereketbûnê dagirkeriyên wan nivco man. Dîsa dagirkeriyên Hûn û Cengîz Xan ji ber heman sedeman nivco hatine hiştin. Şensê Ewropaya heta sedsala 15. ew e; hê nebûye qadeke bi bereket û bi kar ku hêzên mezin (yên bi koka xwe ji Rojhilata Navînî) dilê xwe bibijînin. Wexta ku Ewropa hatiye wê astê jî ji sedsala 19. û pêve jêhatîye bi pêngaveke dijber hegemonya xwe pêk bîne û mayînde bike.

Dema weke şaristanî hilweşîna hegemonîk a Îslamê tê analîzkirin, ji derve êrîş û dagirkeriyên Xanedaniya Cengîz Xan a Moxol û li hundir ji pevçûnên mezheban weke sersebeb tîne nîşandan. Ev vegotin û ravekirîneke kêr e. Çawa ku tê gotin, sedema bingeşîn ew e ku nekarîbûye Ronesansa çandî pêk bîne. Haya serdema Abasiyan ji vê rastiyê heye. Baş dizanin ku wê bi tenê bi peyama aşî û rizgariyê ya Îslamê û kêrhatina wê ya dînî nikaribin împaratoriyeke li ser piyan bigirin. Bi rastî di dema 800-1200 de hewlîdanên nêzî Ronesansa Îslamî gelekî hatine nîşandan. Di zanist û felsefeyê de gavên ciddî hatine avêtin. Di warê bijîşkî, biyolojî, matematîk, fîzîk, kîmya, dîrok û zanistên civakî de li pêşîya Ewropayê ne. Di warê felsefeyê yê zanîn, tesewîf, mentiq, îlahiyat û edaletê de gavên gelekî ciddî tîne avêtin. Lê di encamê de bi giraniya dogmatîzma dînî re ev xebat korkirine û heta lanet li wan anîne û bêkêr kirine.

Ewrûpa jî berevajî li aliyekî hewl dide yekser xwe bigihîne çavkaniyên Greko-Romen, li aliyê din jê hatiye ku tevahiya çavkaniyên li welatên Îslamê bigewdebûne û dikare sûtê ji wan bigire, di vê demê de veguhezîne. Ronesansa li Rojhilata Navîn înkîta bûye (qut bûye) li Ewrûpayê gav diavêje. Sedsalên 14. û 15. li Ewrûpayê sedsalên Ronesansê ne. Şensê Ewrûpayê ew e ku tevî dogmatîzma Xirîstîyanîyê, karîbûye Ronesansa xwe dewam bike û li tevahiya Ewrûpayê belav bike. Di sedsala 16., 17. û 18. de bi şoreşên Reformasyon (di dîn de reformên bi kok), felsefî û zanistî pêvajoyên rohnî kiriye û jê hat bi awayekî serketî pêşde bibe. Di encamê de wexta em tîr serê sedsala 19. serketina şoreşa çandî (zêhnî) jî sedî sed e. Di warê destguhertina hegemonyayê de serketina şoreşa çandî bi roleke diyarker rabûye. Ango ji ber vê yekê şaristaniya Îslamî hegemonya xwe ji dest dide û hegemonya dikeve destê Ewrûpayê.

Di mijara destguhertina hegemonyayê de sedemeke din a divê di rêza duyemîn de bê qebûlîkirin ew e ku kapîtalîzma bazirgan bi şeweyekî bi heman rengî serketî veguheştin Ewrûpayê. Di serî de Venedîk, Cenova û Floransa bajarên Îtalyayê jî sedsala 11. û pêve bi Seferên Xaçperestan pêngava mezin a bazirganiyê ya ketin navê, bi tenê bi armanca kar û qezencê nebû. Herweha karîbûn, bi tevahî pêşketinên kapîtalîst (cotkarî, pere, bazirganî, îndustri) yên bi hezarên salan li cîhana Rojhilata Navîn çêbûbûn, tevî karê weke çandekê veguhêzin. Tevî mal tevahiya teknîk û usûlên vî malî hildiberînin jî vediguhêzin. Divê mirov teknîkên weke kaxiz, barûd, çapxane, top û hwd. yên ji şaristaniya Çînê hatine girtin jî li ser veguheştinan bihesibîne. Nexasim di rêza sêyemîn de mirov veguheştinên eskerî û siyasî yên 'Bi Rêya Moxol' dikare bibîne. Ewrûpayê xweber teknîkên dewlet û desthilatdariyê û fikra li pişt wan ava nekiriye; para bêtir jêre mîras maye. Lê ji sedsala 16. ve karîbûye alîkarî û kêrhatina xwe li vê çandê zêde bike. Divê mirov di rêza çaremîn de veguheştinên huner û wêjeyê bi cih bike. Di van veguheştinan de dewletên bajêr ên Îtalyayê û Dewleta Îslamê ya Endulusê bi rola sereke rabûne.

Di dawiyê de mirov dikare Xirîstîyanîyê jî weke amûrekî veguheştina moral û manewiyatên bingeîn binirxîne. Piştî hilweşîna Romayê, Xirîstîyanîyê Ewrûpa jî aliyê moralê ve rakir ser piyan. Ji vê jî girîngtir, pêngava nû ya bajarvaniyê pirranî li dora perestgehên Xirîstîyanîyê bi pêş ket. Tevgerên nû yên bajarbûnê yên jî sedsala 11. ve li peravên Îtalya û Ewrûpaya Rojava bi lez bûn, ji aliyê gerdûnî ve piştî pêngava Sumer û Îonê pêngava sêyemîn a sereke ye. Ev pêngavên dîrokî yên hem çanda li pişt wan û hem jî şeweyê avabûna wan cihê, aliyê wan ên wekhev jî gelek in, béguman gelek komên wan ên jêr jî hene.

Çîroka şaristaniya pênc hezar salî di heman demê de çîroka pêşketina varyasyonên bajêr e. Bajar weke qayîşên hem maddî û hem manewî yên çandê di dîrokê de bi roleke domdar û mayînde rabûne. Qonaxa bajarbûnê ya Ewrûpayê hê jî dewam dike û nayê zanîn ku wê çawa bi encam bibe, ji ber ku pêxirtengiyên dijwar û bi awayekî kansêrwarî mezinbûna bajêran dibe mijara guftûgoyên mezin û lêgerînên nû yên çareseriyê. Xirîstîyanî bi van aliyên xwe di warê veguheştina hêmanên çanda maddî û manewî de bi rola pêşengiyê ya stratejîk û taktîk rabûye. Wexta mirov kokên Xirîstîyanîyê yên ji Rojhilata Navîn li ber çavan bigire, mirov ê baştir fêhm bike ku Ewrûpaya jî sedsala 16. ve derbasî şaristaniyê nû bûye, çawa derketiye holê. Şaristaniya Ewrûpayê ya ji şaristaniya Greko-Romen nivco mayî, li ser van veguheştinên nû xwe nû kiriye, xwe gihandiye sentezeke çandî ya bi hêz û bi veguherîninê radîkal ên di şewazê hilberîn-danehevê de karîbû bi awayekî serketî hegemonya xwe ava bike.

Di avakirina hegemonyayê de dewletên bajêr ên Îtalyayê, tevgerên jinûvefetihtîkirinê yên Qraliyetên Spanyayê û ceribandîninê Împaratoriye, bilindbûna Ingilîstan û Hollandayê, hevrikiya Franse û Elmanyayê bi vî re talî dimînin. Divê mirov bi girîngî destnîşan bike ku di vî bilindbûna hegemonîk de hêmanên maddî û manewî yên çanda Cihûtiyê di warê rolgirtina stratejîk de herî kêr bi qasî Xirîstîyanîyê bi tesîr bûne. Ji cîhana Îslamê di veguheştina tevahiya hêmanên çandî de rola pêşengiyê ya Cihûyan, ji sedî sed e. Di hînkirina Ewrûpayê ya pere û bazirganiyê de ew timî bi rola sereke rabûne. Di her tevgera fikir, zanist û felsefeyê de Cihûyan şopên mayînde hiştine. Di pêşengiya taktîk û teorîk a hemû şoreşan de misêwa hebûna xwe dane hiskirin. Di şaristaniya nû de bi rola xwîn û mejî rabûne, nayê înkarkirin ku herî kêr bi pêşketina vî şaristaniyê de xwediyê pareke sereke ne.

Weke encam mirov dikare bibêje; dîroka gerdûnî ya Hegel bi dewleta bajêr da destpêkirin û xwest bi dewleta netewe ya Napolyon bi dawî bike, gelekî êşkere ye ku hîç wekî ew vedibêje nîne. Felsefeya lîberal a bi Hegel re di nava dijberiyê de jî bi jihevketina Yekîtiya Sovyetê re kehanetêke bi heman rengî ya 'dawiya dîrokê' kiribû. Li vir 'dawî' heye; lê ev, dawiya dîroka gerdûnî nîne, dawiya dîroka şaristaniya navendî, desthilatdarî û şewegirtinên dewletên wê ne. Dewleta netewe heta bi çaviya herî mahrem a civakê ve çizirî ye, di heman demê de bi vî awayî pîrsgirêkbûyîna desthilatdarî û dewletê bi dawî kiriye. Ango heke felsefeya Hegel bi vî awayî li ser piyên wê bê danîn (ne ku weke Marks kirî) hingî mirov wê karibe zêdetir jê hîn bibe û ew ê kêrhatî be. DYE'yê di dawiya salên 2000'î de wexta ku di pêngava li Rojhilata Navîn de serê Saddam Husên birrî, min timî ji xwe pîrsî gelo haya wê jê heye ku bi vî awayî dawîanîna li dewleta netewe îlan dike. Bersiv ewçend girîng nîne, rastî bi xwe girîng e. Min şibandineke wisa jî kiribû: Ji bo avakirina dewleta netewe di Şoreşa Franseyê de serjêkirina Louîsê 16. çiqasî girîng be, serjêkirina Saddam jî herî kêr di dawîanîna li dewleta netewe ya Rojhilata Navîn de ewçend girîng e. Yê dizanin hûrûkûr û rast li dîroka gerdûnî binêrin, ji niha ve dikarin gelek îşaretên dawîlêhatinê bibînin ku xelekên dewletên netewe yên ji Afganistanê dest pê dikin û heta bi Fasê dirêj dibin, çawa diqurîfin û dişkên.

Lê belê bi dawîbûna fenomenên şarisanî-dewlet-desthilatdarî yên bi şewazê Hegel, dawîlêhatina dîroka gerdûnî nîne, maneya wê ji paradiğmayêke din destpêkirineke nû ye. Dîroka civakî ya li herî binî ya dîroka gerdûnî ye, lê timî mîna damara sereke misêwa hildivêje, piştî navberên dirêj jî nû ve serê xwe derdixe rûyê erdê û xwe amade dike ku bi rola xwe ya dîrokî rabe. Di tezên şaristaniya

demokratîk de li ser avakirina dewletan û hilweşandina wan zêde îdea peyda nabin. Şaristaniya demokratîk bi şaristaniya dewletdar û hiyararşik re timî hewl dide xetên taktîk û stratejîk ên di navbera xwe de zelal bike. Ev herdu şaristanî di dîroka gerdûnî de her hebûn, niha jî hene. Wezîfeya me jî ew e; em şaristaniya xwe ya demokratîk, tevahiya bernameyên siyasî û îdeolojîk, amûr û prensîpên taktîk û stratejîk pêşde bibin, belê ne weke ku K. Marks Hegelparêziya Çepgir kir, em ê bi tevahî felsefeya wî rexne bikin jê bibihurin û em ê felsefeya şaristaniya xwe ya demokratîk pêk bînin.

Beşa Sêyemîn: PÊXÎRTENGÎ û PIRSGIRÊKÊN DI CIVAKA ROJHILATA NAVÎN DE

Pêxîrtengî yan jî tengaviyên civakî demên sistem nikare xwe dewam bike îfade dikin. Pirsgirêk li gorî têgîna xwe zêdetir xwedî maneyeke giştî ye. Pêxîrtengî zêdetir xwedî karektereke dewrewî ye, lê pirsgirêk di bûyer, diyarde, têkilî û saziyan de rojane diqewimin. Pêxîrtengiyên di nava heman sistemê de weke ‘konjonktûrel’ tînin binavkirin, ji pêxîrtengiya sistemê bi xwe re jî têgîna ‘avahî’ tê bikaranîn. Sedemên pêxîrtengiyên civakî pirralî ne. Pêxîrtengiyên ji ber qadên siyasî, ekonomîk û demografîk hene, her weha yên sedema wan jeobiyojîk jî hene. Civakên di nava wan de hiyararşî û dewlet (bi giştî saziyên desthilatdariyê) pêş neketine bi giranî jeobiyojîk in. Erdhejeke xwezayî yan jî hişkesalî dikare rê li ber pêxîrtengiyêke ciddî ya civakî veke. Bi awayekî kes ne li bendê hawîrdor xira bibe, encamên wê, wê bi heman rengî bin. Çawa ku şeniyên zêdebûne û nikarin xwe xwedî bikin, şeniyên hejmara wan kêmbûyî jî dikarin bibin sedema pêxîrtengî û tengaviyê.

Kengî misêwa rêjeya karê ya bi teknîka şer an jî bi amûrên malî, bazirganî û îndustriyê tê kirin, kêma dibe, hingî pêxîrtengiyên çavkaniya xwe desthilatdarî ne, pêk tên. Lêçûna şer kengî jî hatina wî bibihure û eger ev yek bi amûrên din tedarik nebe, pêxîrtengî û tengaviya civakî bive nevé wê pêk bê. Wexta ku rêjeya karê ya yekdestdarên pişesazî, bazirganî û malî li ser piyaseyan timî kêma bibe û eger ev rêjeyên karê bi şerên nû şûna wan neyê dagirtin, pêxîrtengî û tengaviyên nava sistemê ferz dibin. Pêxîrtengiyên çavkaniya wan konjonktûr e (di sistemên kapitalîst de bi giştî demên pêxîrtengiyên di navbera 5 û 100 salî de diguherin), eger zêde dirêj bikudînin vediguherin pêxîrtengiya sistemîk. Êdî di bin sistemê de civak nikarin dewam bikin. Avahiya sistemê belav dibe û ji bo ku avahiyên nû yên sistemîk pêş bikevin, rewşeke kaotîk derdikeve holê. Di nava hêzên civakî de yên li gorî amadekariyên xwe yên îdeolojîk û avahiyê xwediyê bersîveke pêşketî bin, di avakirina sistema nû de mîsyon an jî şensê rola sereke digirin, bi dest dixin.

Pirsgirêka belavbûna her sistemê û li şûna wê avakirina ya nû, di têgihiştina zanista pozîtîvîst de rê li ber binavkirinê çeloxwarî vekirîye. Nexasim têgihiştinên dîrokê li ser xetêke rast digirin dest bi têgihiştineke nû ya çarenûswarî hewl didin şeweyên nû yên civakan destnîşan bikin û van hewldanan encamên gelekî neyênî dane. Eger mirov xwezayêke gelekî tevlihev a mîna civakê bi xebatên muhendîsî bi proje bike, di tevahiya dîrokê de bihêlin bibe çare, vê yekê pêxîrtengî hînê zêdetir kûr kirine. Çi nêzîkatîyên metafîzîk (Îslam, Xirîstîyan, Hindû hwd.), çî jî nêzîkatîyên pozîtîvîst (neteweyî, ekonomî, huqûq) bi tevahî diçin ser heman riyê. Hetta mirov dikare bibêje; rêbazên pozîtîvîst weke ku di diyardeya faşîzmê de derdikeve holê, ji pêxîrtengiyê wêdetir rê li qirîkirinê civakî vedikin. Mirov dikare bibêje; piştî Şerê Cîhanê yê Duyemîn di encama şoreşên felsefî û zanistî de li ser mijara xwezaya civakî guftûgoyên zêdetir hûrûkûr hatin kirin. Bilêvîkirina ekolojî, femînîzm, çand û demokrasîyê ji bo rohnîkirina xwezaya civakî kêrhatî ne, di hêlin ku mirov derfet û îmkânên çareseriyê rast diyar bike û şensê çareseriyê zêde bike.

Teoriya Marksîzmê ya pêxîrtengiya kapitalîst herçend diyardeyê resim neke jî çareserîya li bendê ye, her dema diçe nêzî wê nabe, zêdetir jê dûr dikeve. Ev rewş bi qasî ku bi nasîna çewt û kêma xwezaya civakê ve têkildar e, ewqasî jî bi modelên çareseriyê yên hatin pêşniyarkirin re têkiliya xwe heye, ji ber ku modelên çareseriyê yên hatin pêşniyarkirin ji utopîkbûnê wêdetir ti maneyê îfade nakin. Ji vê jî xirabtir, amûr û rêbazên çalakiyê yên hatin pêşniyarkirin bive nevé ketin pozîsyonekê ku ji xurtbûna kapitalîzmê re xizmet kirin. Dîrok di vê mijarê de bi çareseriyên xeyalî û perpitînên bêhevî yên dawî li wan nayê, tijî ye. Di mijara çareyan û pêxîrtengiya civakî de tevahiya dîrokê, rastiya herî girîng ew e ku divê mirov çalakiya zanîna encamê hûrûkûrtir bike; pêdiviya bi vê his bike. Felsefe û zanist, heta huner û din di vê çarçoveyê de ji bo jî pêxîrtengiyên giran ên civakî re bersîveke bibînin pêşketine.

Karekterê pirsgirêkên civakî cuda ne. Bêguman di çarçoveya çavkaniya wan a mêtinkarî û desthilatdariyê de aliyên wan ên hevpar hene. Lê aliyekî wan ê cuda heye, ew jî ew e ku timûtim rojane diqewimin. Herweha ya ji bo hin kom û ferdan pirsgirêk e, ji bo hin ferd û koman çareserî ye. Ji bo pêxîrtengiyê ev xûşûs hînê giştî ye. Bi tevahî beşên civakî ji pêxîrtengiyên bi awayekî neyênî bi tesîr dibin. Lê hin dijmînen civakî yên marjînal dikarin di encama pêvajoyê de feydeyê bikin. Eger çavkaniya xwe ji derve nebe, pirsgirêkên civakî bi awayekî bingeîn çavkaniya xwe ji mêtinkarî û zordestiya kulmozên desthilatdariyê ne. Jin ji nêregiya mîr û hiyararşîya wî, kole ji efendiyê xwe, gundî ji axayê xwe, memûr ji amîrê xwe, karker ji patronê xwe, bi tevahî civak ji amûrên mêtinkarî û zordestiya yekdestdariya desthilatdaran bi awayekî neyênî bi tesîr dibin. Zîrar li wan dibe, tene mêtin; dibin mexdûrê êşkence û zordestiyê. Di encamê de wê hemû pirsgirêkên civakî bibînin. Ya ku yekdestdarên desthilatdarî û mêtinkariyê weke çareseriyê pêşkêş dikin ji şeweyên şidandîtir ên desthilatdarî û rêbazên mêtinkariyê ne. Ji ber vê sedemê ye ku şeweyên mêtinkarî û dewletê timî pêş dikevin. Li hemberî vê rewşê jî timî berxwedan, serhildan û şerên dijber hene. Ji ber ku gelek caran dikevin ber balkêşîya mêtinkarî û mentiqê desthilatdariyê, encam mîna ku çarenûsekê be, bi awayekî

herî bêrûmet li bin pîrsgîrêkên mêtinkarî û zordestiyê jiyan e. Dîroka şaristaniya dewletdar, bi awayekî din, mirov dikare bibêje; ew dîrok e ku rêbazên mêtinkarî û zordestiyê timî xwe nû dikin û pêşde dibin, li hemberî vê jî dijberên li ber xwe didin, azadî û felsefeya wekhevîyê û çalakiya wê pêşde dibin.

Civakên Rojhilata Navîn di tevahiya dîrokê de ji parçeyê mirovatiyê ne yê herî zêde bûne xwedî pîrsgîrêk û ketine tengavî, pêxîrtengiyê. Bêguman sedema vê ya bingeşîn ew e, di tevahiya demekê de ku ji pênc hezar salî zêdetir e, misêwa di bin mêtinkarî û zordestiya şaristaniya navendî de neçar man. Li ti devera dinyayê şeweyekî mêtinkarî û zordestiyê bi vî awayî zêde û dewamî bi vî rengî nehatiye dîtin.

1- Di Civaka Rojhilata Navîn De Pîrsgîrêka Jinê

Pîr girîng e ku mirov pîrsgîrêkên jinê yên di nava civakê de berê pêşî ji aliyê civakî-dîrokî ve bigire dest û li ser bisekine. Pîrsgîrêka jinê pîrsgîrêkek e ku di çavkaniya tevahiya pîrsgîrêkan de ye. Em dibînin ku mirovatiyê hê gav neavêtiye civaka dewletdar a çînî li ser jinê hiyerarşiyêke hişk a mêrê serwer (bavikan) bi sazî bûye. Ji bo sedemên pêkhatina serweriya mêr serî li gelek vegotinên dînî û mîtolojîk dane. Destana Xwedawenda Ûrûkê Înannayê vê pêvajoyê nîşan dide. Di vê destanê de mirov ji bo xwezayê, xwedawenda dayik û pîroz a berê hesreke mezin dibîne. Di nava pergala dewlet û hiyerarşiya bavikan de hatiye asêkirin û ji ber hîlekarî, xasûkî û zordariya mêrê serwer nalenala wê ye. Di Destana Babil de ev rastî hê zêdetir êşkere û bi tesîr tê ziman. Ango pevçûna Mardûk û Xwedawend Tîamatê. Di mîtolojiya Sumeran de tê gotin jin ji parsûyê mêr hatiye afirandin. Ev îfadeyeke sembolîk e. Dînen yekxwedayî jî vê helwestê dewam dikin. Jina weke xwedawend diket zîggûratên Sumeran weke orûsipiyekê ji perestgehê derdiket. Kerxaneya pêşî li bajarên Sumeran tê vekirin. Payeya jinê ji orûsipîtiya perestgehê ber bi cariyetiya qesrê ve tê bilindkirin. Li bazarên bazirganiyê objeyêke kole ye ku dest jê nabe. Di şaristaniya Greko-Romen de bi tenê koleya karên nava malê ye. Di nava polîtîkayê de cihê wê nîne. Di şaristaniya Ewropayê de objeyêke cinsî ye ku bi peymanekê bi mêr ve hatiye girêdan. Di şaristaniya kapîtalîst de orûsipiyêke giştî ya gerdûnî ye. Dîrok bi mêrê serwer re bi temamî bûye xwediyê avahî û maneyêke cinsiyetparêz. Dîrok êdî weke mêr dimeşe.

Pîrekkirina jinê (tê maneya kolekirina jinê), piştî di civaka zordestî û mêtinkar de pîrekkirin li ser objeyên mêr jî tê meşandin. Klîka jor a siyasî, eskerî û rahîb a civakê dikeve pozîsyona cinsên serwer û beşên jêr ên tene rêvebirin jî her diçe dibin pîrek. Di civaka Greko-Romen de mêr ji ciwaniyê ve bi helwesteke cinsiyetparêz a zêde tê perwerdekirin. Di tevahiya serdemên şaristaniyan de helwestên çeloxwarî yên cinsî weke encama helwestên cinsiyetparêz ên jinê re, pîr tene dîtin. Êdî jin çiqasî kole be, mêrê kole jî ewqasî jin an jî pîrek e.

Di civaka Rojhilata Navîn de li van pîrsgîrêkên koka xwe dîrokî wexta pîrsgîrêkên îro yên çavkaniya xwe amûrên kapîtalîst ên mêtinkarî û zordestiyê jî zêde dibin, ya rastî ji bo jinê jiyaneke kabûswarî bivê nevê pêk tê. Dibe ku maneya jînbûnê, mirova herî zêde di zor û zehmetiyê de be. Mêtinkarî û zordestiya çor a li ser civakê, qatbiqat li ser ked û bedena jinê pêk tê. Hê nû hay jê çêdibe ku jin ji mirov e. Helwesta bêrûmet a cinsiyetparêz a hişk hatiye wê astê ku şûna xwe ji lêgerîna hewcedariya bi dostek û hevrêyekê re bihêle. Qet nebe êdî guftûgoya vê tê kirin. Divê baş bê zanîn ku di civakê de jiyaneke rast bi jinê re pêk neyê, jiyaneke manedar jî wê çênebe. Em divê zanibin ku ji yana herî xweşik û manedar bi jineke azad a bi temamî bûye xwedî rûmet re pêk tê û bi vê zanînê divê em vegotin û çalakiyên xwe pêşde bibin.

2- Pîrsgîrêkên Qewm, Etnîsîte û Qebîleyan

Di civaka Rojhilata Navîn de ji dîrokê heta roja me ya îro di serê pîrsgîrêkan de pîrsgîrêkên timî tîr pîrsgîrêkên qebîle (eşîr), etnîsîte û netewe ne. Şaristaniya dewletdar çendîn pêsketiye, pîrsgîrêkên bi vî rengî jî hem berfirehbûne hem jî zêde bûne. Berî şaristanî pêş bikeve, mîna jinê qebîle jî tîra xwe xwedî jiyaneke azad a xwezayî bû. Exlaqê qebîleyê gelekî serdest bû. Ferd ji bo qebîleya xwe, qebîleyê jî ji bo ferdê xwe dikarîbû her fedekariyê bike. Civatparêzî û ferdparêziyêke rastî hebû. Kengî şaristaniyê dest avêt qebîleyan û xwest wan bike kole, bi vî awayî di dîrokê de pêvajoya berxwedanên mezin û berfireh dest pê kirin. Nakokiya sereke tîkiliya qebîleya li dijî koletiyê li ber xwe dide û dewletê ye. Çol û çiya bûne wargêhên berxwedanê. Şertê dest jê nabe yê xwe xwedîkirin û zêdebûnê, parastin e. Divê mirov baş zanibe ku piştî kolekirina jinê, rûyê herî hov ê dîrokê di kole peydekarina qebîleyan de hatiye dîtin. Qebîle dibin eşîr û bi vî awayî berxwedana xwe hê mezin dikin û dixwazin ji vê pîrsgîrêkê rizgar bibin. Lê hêzên şaristaniyê bi teknolojiya sîleh û rêxistinîya xwe bi pîrranî bi ser ketine.

Di serdema navîn de organîzasyonên eşîr û qebîleyan bi rêxistinîyeke heta asta milliyet-qewm hevalbendî kirine. Ber bi netewebûyîne ve gaveke din hatiye avêtin. Li rêxistinî û îdeolojiyên qebîle û eşîran, rêxistinî û îdeolojiya qewman jî zêde bûye. Dînen yek xwedayî yên Çîn, Hind û Rojhilata Navîn bi awayekî bi dînen qewmî radibûn. Şerên dîn û qewman di zikhev de dimeşyan. Qewmên

Grek, Ermenî, Asûrî, Ereb, Fars û Kurdan dîne xwe li gorî berjewendiyên xwe yên qewmî hildibijartin. Hin ji wan dibûn Xirîstîyan, hin ji wan dibûn Misilman. Jixwe dîne Cihûyan hê ji destpêkê ve weke senteza dîn û qewm şikil girtibû. Lê ne qebîle û îdeolojiyên eşîran, ne jî dînen qewman di wê qabiliyetê de nebûn ku pirsigirêkên heyî çareser bikin. Cihûtî ji serî ve pirsigirêk bû. Gelên ji destpêkê ve dest ji pûtperestiyê kişandin, gelên Asûrî, Ermenî û Helen yekîtî, biratî û aştiya di Xirîstîyantîyê de lê digeriyan bi ti awayî nikaribûn bi temamî di jiyanê de bi cih binin. Vê rewşê wê rê li ber bûyerên bêtalîh vekira ku ji ber xirîstîyanîyê bi sedsalan hatin serê van gelan.

Îslam a li ser hîmê dijberiya pûtperestiyê bilind bû, herçend ji qebîle û eşîrên Ereban re aşî, yekîtî û serdestî anî jî di demeke kin de xwe bi Cihû û Xirîstîyanan re di nava şer de dît. Dîn hewl dida ji beşekî pirsigirêkan re çareseriyê bibîne, lê di heman demê de bi xwe re gulokeke pirsigirêkan jî anî. Nexasim qewmên Ermenî, Asûrî û Cihû yên di Anatolyayê de asê bûbûn, hinekî jî bûn qurbanên pêşketina xwe ya pêşwext û li hemberî Ereb, Tirk, Fars û Kurdên Îslamiyet naskirî, diketin pêvajoyeke wê tede gelekî zehmetî bikişandana. Li van pirsigirêkan kengî şerên mezheban ên dawî li wan nedihat jî zêde bûn, êdî her diçû pirsigirêkan wê rê li ber tesfîyeya wan vekirana. Li Nîvgirava Spanyayê tesfîyeya bi serê misilmanan de dihat, di heman demê de û bi heman rêbazan li Anatolyayê bi serê Xirîstîyanan de jî dihat.

3- Pirsigirêkên Dîn û Mezheban

Li pirsigirêkên dînî yên di nava qewman de wê pirsigirêkên mezheban jî zêde bibûya. Sozên dînan ên ji bo biratî, hevgerî û aştiyê didan li hemberî berjewendiyên maddî xwedî bandoreke bi sînor bûn. Çînbûna di nava civakê de pêş dikeve, ji mêj ve heman qewm veguherandibû kulmoza pirsigirêk û pevçûnê. Di nava qebîleyeke piçûk û hişk hevgerî ya mîna Cihûyan de, hê di dema Mûsa de di nava xizmên wî yên herî nêz de rê li ber pevçûnên dijwar vekiribû. Berberiya di navbera Musa û xwişk û birayên wî Harûn û Maryamê de balkêş e. Îsa berê pêşî bang li Mûsewîyên xizan dikir. Muawiye hê Muhammed wêfat nekiribû li dijî Ehlê Beytê dest bi şerê xanedanî û serdestbûnê kiribû. Di Îslamê de Xariciyan wê biryara kuştina wan bidaya da ku xelîfetiye jî du serî û heta sê serîyan ango Elî, Muawiye û Emr Îbn-ûl As rizgar bikin. Kurê Muawiye Yezîd wê li Çola Kerbelayê ewladên neqane yên Ehlê Beytê weke berxikan serjê bikira. Her gelê dibû misilman wê hem di nava xwe de û wê hem jî di navbera xwe de pirsigirêkên nû yên weke lod û gidişan mezin dibûn, bi xwe re bianiyana. Şaristaniya Îranê ya bi kok wê bi çekirina mezhebê Şîa hewl bida bersivê bide têkçûna xwe ya li hemberî Misilmanên ereb. Begên ezbetên serdest ên Osmanî û Selçûkiyên tirk wê berjewendiyên xwe di rêûresma serdest a Îslama Sunnîyê de biditana. Tirkmenên ku beşa xizan bûn, wê bêhtir Şîa û Elewîyî hilbijarta. Kurd jî wê bi awayekî bi heman rengî dabeşbûna. Begên desthilatdar Sunnî bûn û bi siltanên tirk û ereb re hevkarî bingeha têkiliyên wan bû, lê beşên bi rûmet û xizan wê bûbûna Elewî û Zerdestî.

Sêsed salên pêşî yên Xirîstîyantîyê bi dabeşbûnên mezheban tijî bû. Qewm û çîn neçarbûn berjewendiyên xwe di bin perdeya mezheban de dewam bikin. Her qewmek mezhebekî xwe çêbûbû. Latîn bûbûn Katolik, Grek û Slav bûbûn Ortodoks, Ermenî bûbûn Gregoryan û Asûrî bûbûn Nastûrî. Bi gelek mezhebên ji hev parçebûyî li rizgariyê digeriyan. Her weha wê bibin dîne împaratoriye yan na, di vî warî de jî gelek pirsigirêkên ciddî yên parçebûnê çêbûbûn. Cihûtiyê bi awayekî giştî ne bi tenê Xirîstîyanî û Îslam ji nava xwe derxist; di nava xwe de jî dabeşî qebîleyan bû. Mîna ku dabeşbûna Yahûdiye û Îsrailiye têrê nekiribe weke alîgirên Fars û Grek jî dabeşbûn. Piştî weke Cihûyên Rojava û Rojhilat ango Aşkenaz û Sefarat careke din dabeş bûn. Di serdema şaristaniya kapîtalîst de jî laîsîst û rewşenbîrên sekuler ji nava wê derketin.

Di vê demê de Xirîstîyantî di reformasyoneke mezin re derbas bû. Protestantî çêbû û dêrên neteweyî pêk hatin. Li şaristaniyên Rojhilata Dûr di serî de li Hindistan û Çînê dabeşbûnên bi heman rengî yên dînî û mezhebî belav bûn û bi xwe re pirsigirêkên nû anîn. Em dema bingehe maddî yên tevahiya van pirsigirêkên dîn û mezheban lêbikolin, em ê bi hêsayî bibînin amûrên mêtinkarî û zordestiyê yên belav dibin û zêde dibin bi rola sereke radibin. Yekdestdariyên îdeolojîk û maddî yên ketine zikhevdu, şerên mêtinkarî û zordestiyê li dijî civakê dimeşînin. Hê ji dewleta rahîb a Sumer û Mîsrê ev pirsigirêk hatine çekirin û bi şeran bêtir hatine mezinkirin. Bûda piştî ezmûna xwe ya mezin, wexta got ‘Nabe tu agir bi agir vemirî’ rastiyeke mezin dianî ziman. Desthilatdarî dihat maneya şer û şer jî mêtinkarî bû. Ev jî tê wê maneyê ku desthilatdarî bi tenê dikare bi desthilatdariyê re şer bike. Ji ber ku rêyeke din a xwe gihandina kara şîrîn tineye.

Bi vî awayî dîroka şaristaniyê ya ji pênc hezar salî zêdetir ji aliyekî ve dîrokeke rojane pirsigirêkan çêdike, ji aliyê din ve jî çareseriyên xeyalî yên bi navê amûrên çareseriyê diavêjin naverastê, bi tenê pirsigirêkan zêde dikin û belav dikin. Ne mîtolojiya xwedayan a bi heybet a rahîbên Sumeran, ne pêxember û dînen yek xwedayî yên ji heman çavkaniyê, ne jî dabeşbûna mezhebên gelek-serî, ji koletîya reh û rîşên xwe kûr çûyî re dibûn çare. Çareseriyên xeyalî venediguherîn çareseriyên maddî. Yekdestdarên mêtinkarî û desthilatdariyê ne bi tenê ketin nava tevahiya qewman, li ser hîmê dewleta netewe çizirîn heta hucreya herî bingeîn a civakê û wexta ev tablo pêk hat, ev jî dihat wê maneyê ku pirsigirêk li tevahiya civakê belav bûne. Li gorî ku ti çaviya civakê ya yekdestdarên mêtinkarî û zordestiya pênc hezar salî pirsigirêkan biçizirîninê nemaye ango cihê lê kara xwe zêde bikin qediyaye, bi rastî wê wextê yan dawîya wan hatiye yan jî dawîya wan xuya dike. Di vê çarçoveyê de wexta em

dibêjin dawîya dîrokê hatiye, belkî jî em ji her demê zêdetir nêzî heqîqetê ne.

4- Pîrsgîrêkên Bajêr û Hawîrdorê

Ji serê şaristaniyê ve di civaka Rojhilata Navîn de pîrsgîrêkên bajêr û hawîrdorê dest pê kirine. Wexta ku mirov li çîrokên damezrandina bajarên pêşî yê Sumeran temaşe dike, mirov dibîne bajar di nava xwe de û di navbera bajarên din de di rewşeke çawa de pêş dikeve; rewşeke bi pîrsgîrêkan tijî ye. Çavkaniya van pîrsgîrêkan koletî ye. Bajarbûn di hinavê xwe de kolebûnê, angî dewletbûnê jî di hewînê. Bi avabûna bazarê re pîrsgîrêka ekonomiyê jî peyda dibe. Guhertina rêjeyan, angî biryara buhayê alavan wê kê bidaya? Di vê mijarê de wê bi hêsanî lihevhatin nebûya. Parastin û debara bajêr bi serê xwe pîrsgîrêk bû. Klîkên desthilatdariyê (rahîb, rêveber û fermanîdar) yê pêk dihatin, timî di nava xwe de xwe li hev radikişandin, rê li ber pîrsgîrêkên şoreş û dij-şoreşê vedikirin. Herweha pîrsgîrêkên bajarên ên mezinbûnê, hebûn.

Dewlet û rêveberiya bajêr yê ku bi bajêr re bi pêş ketin, di tevahiya serdemên şaristaniyê de her bûn fenomenên dest ji wan nedibûn. Dewleta bajêr şeweyê herî belav û kevîn ê desthilatdariyê ye. Împaratorî û dewletên netewe gelekî paşê derketine holê. Di dîrokê de şeweyê bajêr ê bi giranî hatiye dîtin, bi pirranî rêveberî û dewleta bi bajêr û bi dewrûbera wê ya nêz bi sînîr e. Ji ber ku di nava bajarên de hevrikiyêke zêde heye, ev yek di hêla ku di navbera wan de timî şer biqewime. Di van şeran de derfet û îmkânên bajarên tîk diçûn. Çareya hat dîtin jî tîgîna bajarê metropol û hegemon bû. Ûrûk, Ûr, Babil, Asûr, Persepolis, Atîna û Roma jî vî cureyê bajarên hegemon in. Paşê jî weke navendên împaratoriyan rol girtin.

Em weke împaratorê pêşî yê dîrokê damezrînerê xanedaniya Akadê, Sargon dibînin. Sargon qîma xwe pê neanî, bajarên Sumeran bixwe bin hegemonyadariya Agade û ya xwe, li gorî dema xwe ev derbasî tevahiya qadên şaristaniyê kir. Împaratorî di vê rewşê de tî maneya bajarên hegemon (metropol) li ser bajarên din û dewrûbera wan serdest dibe an jî parê jî mayeya civakî digire. Ji ber ku bazirganî, cotkarî û îndûstrî bi derfetên maddî û yê bazarê tî meşandin, gelekî karê tîne. Angî bi rêxistiniyên desthilatdariyê yê tîpa împaratoriyan berfireh tîra xwe kar tî bîdestxistin. Em vê meylê di împaratoriyan Sargon, Babil û Asûr de bi hêsanî dişopînin. Nexasim împaratoriya Asûr di bazirganiya maddeyan xam û maddeyan mamûl de bûbû pîspor û hoste. Bi awayekî bi hêz xwesteka parastinê jî bo çavkaniyan karê, di hêla ku desthilatdarî xwe jî nîşandana sahneyên herî hov paşve nedin. Asûriyan bi serbilindî vedigotin ka çawa jî serê mirovan dîwar û bîrcan ava dikin.

Persan di heman îstîqametê de dixwest bi rêbazeke hînê exlaqî û nerm encamê bigirin. Di vê de jî bi ser ketibûn. Bajêrê super ê van dema Babil bû. Li vî bajarî heftê û du millet pevkeliyabûn û ev bajêr bi heybet hem bi pîrsgîrêk û hem bi berpirsiyarî bû. Bajêrên Persan, Babil jî xwe re mînak digirtin. Pêngava bajarbûnê ya Greko-Romen tevî ku çareseriyêke li pêş bû, di serî de debar, parastin û rêveberî xwediyê heman pîrsgîrêkan bû. Li Rojhilata Navîn senteza Helenîk di mîmariya bajêr de qonaxêke li pêş bû. Di vê mijarê de em avakirinên bi heybet dibînin. Lê zehmet nîne ku mirov tespît bike, perestgeheke bajêr bi serê xwe jî li ser civakê rê li ber gelek pîrsgîrêkan vedike. Di vê çarçoveyê de mirov dikare pîramîdeke firewnê Misrê bigire dest gelekî balkêş e, û mirovê bibîne pîramîdekê bi tenê çawa bêhn li civakê çikandiyê û xelas kiriye. Atîna û Roma jî weke bajarên metropol heta bi qirîkê noqî nav pîrsgîrêkên civakî bûbûn.

Di dema Îslamê de bajarên Rojhilata Navîn herçend mezin bûbin jî jî aliyê mîmarî ve jî dema Helenîstîk gelekî paşvemayî bûn. Her ku diçû kesayeta xwe jî dest didan, di nava xwe de û jî bo dewrûberê vediguherîn çavkaniya pîrsgîrêkan. Ji ber ku nikarîbûn derbasî şoreşa pişesaziyê bibin, pîrsgîrêkên wan girantir dibûn.

Pêngava bajarbûnê ya şaristaniya Ewropaya Rojava, li ser hîmê bazar û bazirganiyê ew gihand bajarên aboriyê. Li ser vê pêngavê jî destpêkê ve mohra kapîtalê hebû. Li hundirê bajêr û li derveyî bajêr her tim hewl dida li ser beşên zenaetkar hegemonya xwe çêke. Vê rewşê bi xwe re tîkoşînên dijwar ên çînî anîn. Hevrikiya di nava bajêr de û ya di navbera bajarên de pêşî meylên ber bi împaratorî û qraltiyê sor kir, bi şoreşa pişesaziyê re jî neçar ma xwe radestî dewleta netewe bike. Bajêrên elman û îtaliyan di dîrokê de jî wan bajarên in ku herî dawî xweseriya xwe terikandine û herî dereng xwe radestî dewleta netewe (heta bi sed sala 19.) kirine. Li gorî min şoreşa pişesaziyê ne çareserî, destpêka dawî û mirina bajarên bû. Burokrasî û îndûstrîvanî bi sed sala 19. re bajêr mîna lod û gidişan mezin kirine û ev mezinbûna kansêrwarî ya tî maneya xwe nîne, jî bo hawîrdorê bi felaketekê bi encam bûye. Bajar xwe bi tenê nakuje; hawîrdorê angî civaka li derveyî bajêr jî (rastiya panzdeh hezar salî ya dîrokê, hêza wê ya hilberîner, çavkaniya çanda maddî û manewî) bêhnê lê diçikîne û di kuje. Encam, civak di nava pîrsgîrêkên mîna gidiş û lodan de digevize, û bajar navend e ku xizanî û bîkariya giştî hildiberîne. Bajêrê Rojhilata Navîn ê hegemonya xwe jî dest dayî, vediguhere navenda misêwa mirin û kuştina bêbajariyê û bajêr angî yek jî amûrên herî girîng ên civakîbûnê.

Dîroka şaristaniya Rojhilata Navîn dîroka înkâr û hilweşandina hawîrdorê ye. Nîrxên şaristaniyê weke çanda maddî û manewî jî ber ku bi înkara (di çarçoveya maneya diyalektîkî de neyênîkirin) nîrxên civaka neolîtîkê re pêk tî dîrok bi vî awayî herikbar dibe. Jixwe civaka neolîtîk jî bo nîrxên herdu çandan jî ekolojîk e. Di cîhana wê ya manewî de û di dîne wê de hawîrdor zindî ye û weke nîrxê herî bilind tî pîrozîkirin. Derfetên xwedîkirinê yê li dora jinê pêş dikevin destpêka ekonomiyê ne. Xweza

û jin di nava ahengeke lihevkerî de ne. Têgihîştineke dînê xwezayî yê zindî bi dayika xwedawend tê simbolîzekirin. Beşekî mezin a amûrên maddî yên hilberandinê, vedîtinên jinê ne. Li ser çanda xwedîkirin û cilûbergan jî mohra jinê heye. Bi şaristaniyê re ev nîrx hemû wê bêne înkarkirin û di bin hegemonya zîlam de veguherin amûrên zordestî û karê. Erdên dayik in, wê piçûk û haqîr bêne dîtin. Pirtûkên Pîroz wê weha bang li zîlam bikin: 'Jin zewiyê we ne, hûn çawa dixwazin wisa biajon.' Ji vê jî xirabtir, ji ber ku bajarên Sumeran bi armanca kar û qezencê timî erd bi kar dianîn, axa zewiyan diriziya û vê yekê rê li ber çolbûnê vedikir û ev yek bi çolbûna lihevçêkirî re mezintir kirine. Di çolbûna Mezopotamyayê de rola şaristaniyê gelekî balkêş e.

Di cîhana manewî ya şaristaniyê de xweza, hawîrdor û ax timî piçûk-haqîr têne dîtin. Ya rastî ev helwest îdeolojîk e. Şaristanî weke dijberê civaka gund û cotkariyê pêş dikeve û ji bo vê civakê piçûk bixîne û bi hêsanî bi rê ve bibe, serî li rêbazeke bi vî rengî dide. Şaristaniyê ji aliyê îdeolojîk ve îmajêke welê ya Dinyayê afirandiyê, mîna ku dijmîn e, û divê timî hesab bide. Dîsa Pirtûkên Pîroz weha dibêjin 'Ew der bi tenê cihê we yê îmtîhanê ye.' Li aliyê din, dewletdaran li vê dinyayê cenneta xwe afirandiyê û ji dînên îcat kirine jî hîç bawer nekirine. Lewma wan baş dizanîbû ku wan dîn afirandiyê. Li aliyê din, pêşketina civakî ya bi atmosfera jeobiyolojîk re di zikhev de dibe, dîroka şaristaniyê her pêşde diçe (ya rastî diviyabû timî paşde diçû bihata nivîsîn), neçar tê hiştin vî cewherê xwe yê îdeolojîk înkâr bike, bi xeyal û îmajên mucered û دنیا din vediguhere berevajiyê xwe.

Cewherê pîrsgirêka ekolojîyê di vê rastiye de ye. Ango em bi tevahî xeternakiya wê fêhm dikin ku tam pîrsgirêkeke civakî ye. Civakeke welê neçar hatibe hiştin ku cewherê xwe înkâr bike, mumkîn nîne ku mirov karibe ji bo demeke dirêj wê li ser piyan bigire. Mentiqê karê yê desthilatdariyên mêtinkarî û desthilatdariyê û şerên eskerî û îdeolojîk ên ji bo pêşxistina wê anti-ekolojîk, anti-biyolojîk û anti-civakî ne. Di roja me ya îro de, pêxîrtengiya di serdema finansê ya hegemonya kapîtalîst de, van rastiyan hemûyan mîna li çav û zêhnê tevahiya mirovatiyê niqirandibin; bi awayekî zelal nîşanî herkesî dide ku êdî ev دنیا sexte ya vê hegemonya afirandiyê, ji tomarên kaxizan bi tenê pêk tê. Mirovatî di ti dema dîroka xwe de ev çend ji xweza, jîyan û civakê re xerib neketiye. Civaka Rojhilata Navîn demeke dirêj barên talanker û qehar ên şaristaniya navendî hilgirtine û ji ber jeobiyolojiya xwe hem ji ber sedemên xwezayî û hem jî ji ber sedemên çêkirî, di serê wan herêmen nêzî çolbûnê de tê, lê civaka Rojhilata Navîn bi tenê ji ber van sedeman xwedî pîrsgirêk nîne; bi qasî ku çareseriyê di întîharê de bibîne ji jîyanê dest dikişîne. Ya rastî pê dest didin kişandin.

5- Pîrsgirêka çîn, hiyerarşî, malbat, desthilatdarî û dewletê

Civaka Rojhilata Navîn di dîrokê de civaka herî zû pîrsgirêkên çîn, hiyerarşî û desthilatdariyê naskirî ye. Em dizanin, berî desthilatdariyê pergala hiyerarşîya pêşî li ser ciwan û jinan hatiye sazîkirin. Hevgirtina ji zîlamê xasûk û zordar + rahîb û şaman + pîremêrên bi tecrûbe pêk hatî, ji tevahiya hiyerarşîyan, desthilatdarî û dewleta piştî pêş bikeve, prototîpeke e. Malzaroka tevahiya pîrsgirêkên civakî ye. Li Mezopotamya Jêr berî hegemonya bajarê Ûrûkê em şahidiyê li dema Hiyerarşîk a El Ubeyd (5000-3500 B.Z.) dikin. Hiyerarşîyeke li tevahiya Mezopotamyayê belavbûyî heye. Pergalek e ku li dora malbat û xaniyekî mezin xwe hûnandiyê. Destpêka pergala xanedaniyê ye. Li derveyî jin, ciwan û tebeqeya jor a hiyerarşîk ên din bi awayekî sistêmîk têne kolekirin, ango pratîk û awayê dinyayeke welê tê çêkirin ku cara pêşî lê himê pîrsgirêka civakî tê danîn. Wekî din jî rastiyeke din heye ku Mezopotamya pêşengê vê sistema global e. Koka îdeolojiya malbat û xanedaniyê ye. Li Rojhilata Navîn ev herdu sazî hê jî gelekî bi hêz in, û ev yek ji nêz ve bi vê rastiya dîrokî re têkildar e. Ev sazîyên herî kevin ên civakê yên bi pêşengiya mîr tevahiya dîrokê timî bi pêş ketine. Xanedanî vediguhere nêrega bîgehîn a desthilatdariyê û şeweyê dewletê, malbat jî bi temamî vediguhere şaney a bîgehîn a fermî ya civakan. Di tevahiya dîrokê de ji bo damezrandin û hilweşandina xanedan û malbatan şerên desthilatdariyê yên hatine kirin hed û hesabê wan tineye. Bi van şeran ne ku civakan bi tenê vedugerînin çavkaniya pîrsgirêkan, di heman demê de bêhnê li wan diçikînin.

Divê pergala xanedaniyê weke îdeolojî û avahîsaziyeke ketiye zikhevdu, yekpare bê fêhmkirin. Tevî ku ji nava pergala qebîletiyê derketiye jî înkâr wê ye, û xwe weke kakilê malbata rêveber a tebeqeya jor pêk tîne. Hiyerarşîyeke wê ya gelekî hişk heye. Çîna serdest a li pêş e. Prototîpa desthilatdarî û dewletê ye. Xwe dispêre mîr û kuran. Di xanedaniyê de pîrbûna mîran ji bo desthilatdariyê gelekî girîng e. Vê xusûsê rê li ber zewaca bi pîr jinan, jiyana hareman û sistema carîyan vekiriye. Ji lewra hinek mîr bi dehan jinan re zewicîne û bi sedan zarokên wan çêbûne û ev yek bi îdeolojiya xanedaniyê re têkildar e. Desthilatdarî û dewlet berê pêşî ji nava xanedaniyê tê derxistin. Ya girîngtir ji ew e, xanedan ew sazî ye ku di serî de qebîle û eşîra xwe, pergalên din ên qebîleyan hînî koletî û çînbûna pêşî dike. Di şaristaniya Rojhilata Navîn de hema bêje mumkîn nîne ku mirov desthilatdarî û dewleta bê xanedanî bibîne. Ev rewşa wê ji ber bi kokbûna rastiya wê ye, û ji ber pozîsyona wê ye ya ku ji desthilatdarî-dewletê re dibe dibistana amadekariyê.

Xanedanî vediguhere îdeolojiya fermî, û ev yek mohra xwe li avahiya malbatê dixê, bi vî awayî jî weke îdeolojiya jêr rê li ber 'malbatgiriye' vedike. Malbat ji hev cuda ne. Di tevahiya dîrokê û beriya wê de şeweyên gelekî cuda yên bihevrebûna mîr-jinan hebûn. Nexasim tîpa malbatê ya klan a bi giranî têde jin xwedî gotin, gelekî belav bû. Di vê tîpa malbatê de mîr-zîlam wer nayê naskirin. Xal û xwarzê bêtir girîng in. Tîpeke din a didutiya jin-mîr tîpa di weznekê de ye. Ev tîp jî berevajî yeqînan di dîrokê de gelekî hebû. Sistema bi rêstiya mîr a malbatê, gelekî paşê weke xanedanî-desthilatdarî-dewletê tê resimkirin û pêşdebirin. Hedefa bîgehîn ji ew e, jin û zarokên xwe ji bo berjewendiyên tebeqeyên jor xanedan, desthilatdarî û dewletê bigihînin û kesayetên peyk, girêdayî û hewcedar bi afirînin. Tevî ku hîç hewce nake û rê li ber pîrsgirêkên giran ên civakî vedike, zewaca bi gelek jinan re

û çekirina zahf zarokan təkiliya xwe bi berjewendiyên desthilatdarî û dewletê re heye. Her sermiyanê malbatê jî dilê xwe dibijîne xanedan û ji lewra jî weke wî gelek jinan tîne û dibe xwediyê zahf zarokan û vê yekê weke misogerkirina jiyanê û bi hêzbûnê dibîne. Zêhniyeta serdestî civakê misêwa vî aliyê mijarê teşwîq dike. Lê ya rastî, bi vî awayî jî çareseriyê wêdetir li tevahiya pirsgirêkên civakî derî tê vekirin. Eger mirov zanibe ev rewş ji ber îdeolojiya fermî ye, û ji aliyê dinî ve jî destekê didinê û dixwazin bi hev temam bikin, ev yek ji bo serwestbûna li pirsgirêkên civakî gelekî girîng e. Çanda malbatgirî û xanedaniyê ku li Rojhilata Navîn a roja me ya îro hê gelekî bi hêz e, ji ber şêniyên zêde ye rê li ber vekiriyê, desthilatdarî û sedema hêrsa parwestina ji dewletê, çavkaniya sereke ya pirsgirêkan e. Piçûkxistina jinê, newekheviya wê, bêperwerde hiştina zarokan, pevçûnên nava malbatê, pirsgirêkên namûsê timî bi malbatgiriyê re têkildar in. Mîna ku makêteke piçûk a pirsgirêkên nava desthilatdarî û dewletê di nava malbatê de hatibe saz kirin. Ji bo jihevderxistina desthilatdarî-dewlet-çîn û civakê jihevderxistina malbatê şert e.

Eger navend desthilatdarî hatibin saz kirin, mirov fêhm dike ka çima malbat û xanedan ji bo pratîk û îdeolojiya desthilatdarî û dewletdariyê mijarên nedîtî ne. Sedema timî hebûn û peydabûna pirsgirêkên dewlet û desthilatdariyê li Rojhilata Navîn ew e ku civaka ew li ser bilind dibin, bi malbatgirî û xanedanparêziyê hatiye rapêçan. Ev pirsgirêkên welê ne ku hevdu xwedî dikin. Di vê mijarê de gelekî girîng e ku mirov aliyê îdeolojîk ê pirsgirêkan fêhm bike. Lê zêhniyeta civaka Rojhilata Navîn ji fêhmkirinê hê gelekî dûr e, û nîzane ku hêza dewlet û desthilatdariyê ya weke amûrê çareserîya pirsgirêkan têne fikirin, encamên berevajî didin; civakê bêhêz dikin, ji afirandinê qut dikin û jiyanekê tijî koletî ferz dikin. Ji lewra em guloka van təkiliyan weke çavkaniya sereke ya pirsgirêkan şîrove dikin û ev yek gelekî girîng e. Ji ber ku ez gelekî zû li vê rewşê hayil bûm, min eleqeyê mezîn nîşanî îdeolojiyên demokratîk û rêxistinkirinan, guftûgo û çalakîyan da. Jiyan herroja diçe zêdetir min hîn dike ku rêya çareserkirina pirsgirêkên civakî di vir re derbas dibe.

Di sa berevajî yeqîn, dewlet û desthilatdarî ji çnayetiyê peyda nabin. Berevajî dewlet û desthilatdariyên li ser xanedanî û malbatgiriyê (saziyên hiyerarşîk) avabûyî rê li çînîbûnê vedikin. Pratîk û îdeolojiya dewletgir û hiyerarşîk li pêş in. Mumkîn e ku mirov tespît bike ev pêvajoyê di dîroka şaristaniya Rojhilata Navîn de gelekî meşiyaye. Meylên çînîbûnê ne ku ji jêr ber bi jor zêdetir meylên ji jor ber bi jêr ve xurt in. Ji vê jî girîngtir, ji təkiliyê çînî û dewletê ya li derveyî wan zêdetir weke îdeolojîk û pratîk fenomenekê çîn-desthilatdarî û dewletê ya ketiye zikhevdu tê dîtin. Ev pêvajoyê tîra xwe sergirtî û nuxumandî dimeşe. Lê wer kirine ku ji ber formên îdeolojîk ên qebileyî, malbatî, xanedanî û dewletî ku hema çîn neyê dîtin. Bi vî awayî hewl didin pêşî li serwestbûna çînî bigirin. Wexta ku mirov analîzên çînî dike, girîng e ku mirov analîzên berçav bike. Di dîrokê de çawa çêbûye divê mirov wilo nêzik bibe. Li Rojhilata Navîn wexta ku civak bi çîn dibe, bi malbata fermî, xanedanî, desthilatdarî û dewletdariyê re di zikhev de pêk tê. Koletî bi tenê li ser keda maddî çênabe. Berê pêşî li ser zêhniyet, his û bedenên tê avakirin. Koletiya îdeolojîk heta pêk neyê, koletiya kedê ya maddî pêk nayê. Ji bo ku mirov pirsgirêkên çavkaniya wan xisletên çînî ne û gelekî zêde hene, bibîne, divê mirov helwestên bi vî rengî yê temamker nîşan bide ku wê bêtir hînkir bin.

Eger mirov avahiyên dewlet û desthilatdariyê yê li ser civaka Rojhilata Navîn weke ranta siyasî (afîrana hêzê ya karê) bibîne, ev yek wê zêdetir me nêzî rastiyê bike. Danehevên civakî ji təkiliya efendî-kole wêdetir weke desteserkirina nêregên dewlet û desthilatdariyê pêk tê. Desthilatdarî diyardeyek e, ji dewletê zêdetir heye. Dema dewlet tinebe jî desthilatdarî dikare pirr hebe. Ango mirov dikare kulmozên desthilatdariyê bi awayekî weke yekdestdarên kapital (sermaye) binirxîne. Eger kar nebe, ti maneya desthilatdarbûnê tineye. Hedefa bingeîn a pêkhatina desthilatdariyan kar e. Eger mirov desthilatdariyê weke saziyê ji karê cuda bigire dest, ev yek ji rê derketine. Yek ji mijarên girîng ên ku civaknasiya Rojava ji rohnîkirina wê reviyaye, ev e. Yekdestdarî bi tenê bi sistema kapitalîst û weke sermaye nayên avakirin. Di dîrokê de bi giranî yekdestdariyên desthilatdariyê weke komên wê têne avakirin. Mumkîn nîne ku mirov desthilatdariya bêkar bifikire. Ev tespît ji bo şaristaniya Ewropayê jî wisa ye. Û heta kengî em yekdestdarên desthilatdariyê zêdetir rafîne û weke amûrên karê yê klasîk bifikirin, em ê karibin dîrokê baştir şîrove bikin.

Dewlet diyardeyek e, ji desthilatdariyê cuda ye. Ew jî xwe dispêre desthilatdariyê, lê weke şeweyekî cuda xwe pêk tîne. Serê pêşî gelek kulmozên desthilatdariyê dibin yek û li ser ihtîmala wê gelek karê bikin, dewletbûnê weke xwestekeke diwar dikin armanca xwe. Dewlet her tim weke rêxistineke karê ya hevpar a ji kulmozên cihê yê desthilatdariyê ava dibe. Ango di nava xwe de ji ber parvekirina karê timî xwe li hev radikişînin, pev diçin û heta heta di nava xwe de şer dikin. Herweha ji ber ku xwediyê rêûresmeke hatiye rawakirin û gelekî zelal in, tevahiya yekdestdarên karê weke îfadeyê berjewendiyên xwe yê giştî her tim dibin alîgirên dewletê. Lê eger rewşê bi giranî zirarê bide berjewendiyên dewletê derkeve holê, hingî parçekirina dewletê, lêgerîna li desthilatdarî û avakirina dewleteke nû dikeve rojevê. Şaristaniya Rojhilata Navîn tevahiya dîroka xwe di vî warî de xwedî ezmûn û tecrûbeyên bêhejmar e.

Analîzên desthilatdarî û dewletê di pêvajoya şaristaniya navendî de ya ku ji pênc hezar salan dibihure, bîne kirin, hingê ev analîz wê bêtir bi rastî bîne kirin. Dîroka pêncsed salî ya şaristaniya Ewropayê ji bo analîzên desthilatdarî û dewletê zeman û mekanekî kêr in. Ji ber vê, analîzên derbarê desthilatdarî û dewletê de bi hosteyî nayên kirin. Marksîzm di vê dabaşê de bi temamî mîna keke cehaletê nîşan dide, helwestên liberalîzm jî mîna ava bin kayê ne, hûrûkûr mirovan ji rê derdixîne. Hêzên muhafezekar bi rastiyê baştir dizanin, lê îfadekirina wê ji bo berjewendiyên xwe li cih nabînin. Zimanê îdeolojîk-mîtolojîk tercîh dikin û bi vî awayî vegotina mirovan ji rê derdixe kûr dikin. Di civakê de eger herî zêde pirsgirêkên desthilatdarî û dewletê li derveyî rastiyê dimînin, ev yek bi rêjeya karê ya di cewherê wan de têkildar e. Wexta ku tîgînên xweda û dîn ên tevahiya dîroka şaristaniyê hatin pêşdebirin bi awayekî rast ê sosyolojîk hatin şîrovekirin wê bê dîtin ku şemayeke dewletê ne. Ji aliyê

îdeolojîk ve bilindkirin û mezinkirina pratîka qral-xwedê ye. Mirov dewleta netewe ya roja me ya îro weke xwedayê daketiye ser rûyê erdê şîrove bike, yan jî bi îfadeya laîk weke heman rêxistina jî xwedê hatiye kirin binirxîne, di cewherê xwe de heman tişt e. Di vê mijarê de Hegel dîrokê ji Marks zêdetir hûrûkûr dixwîne.

Li Rojhilata Navîn pîrsgirêkên civakê ji her demê zêdetir di roja me ya îro de bi awayekî berfireh û zêde pîrsgirêkên malbat, xanedan, çîn, desthilatdarî û dewletê ne.

6- Di Civaka Rojhilata Navîn De Pîrsgirêka Exlaq, Polîtîka û Demokrasiyê

Eger mirov pêvajoya şaristaniya navendî ya ji pênc hezar salan zêdetir li ser hîmê tîgînên exlaq, polîtîka û demokrasiyê analîz bike, wê gelekî bi kêr be û mirov ê karibe pîr jê hîn bibe. Di beşê berê de min anîbû ziman ku xwezaya civakî weke diyardeyên exlaqî û polîtîk pêş dikeve. Bi kurtî be jî ez neçar im dubare bikim ku exlaq û polîtîka nebin, civak nabe. Eger bibe jî ji lod û gidişeke bêserûber (amorî) zêdetir tiştekî îfade nake. Eger civakên welê hebin jî bi tenê ji bo civakên din dikarin bibin objeyên alav û eşya.

Mirov dikare exlaq weke tevahiya helwestên di dema avabûna civaka pêşî de hatine nîşandan, bi nav bike. Ev jî tevahiya tevdi, çalakî û karên civaka destpêkê ne ku ji bo parastin, debar û zêdebûnê kirine. Ev tevahiyeke me destnîşankirî çendîn dibin rêûresm û kevneşopî, ewçend exlaq tene hesibandin. Li gorî ku civak bê parastin, bê debar û bê xwe zêdekirinê nikare dewam bike, ji ber vê jî ez dibêjim civaka bê exlaq nabe. Têgîna polîtîkayê tevî ku tîgîneke hinekî cihêreng e jî ji nêz ve bi exlaq re têkildar e. Cudahiya xwe ji exlaq ew e ku çalakiyeke rojane ye. Exlaq weke qalibên strandart kar pê dibe û bi rola xwe radibe, polîtîka jî bo pîrsgirêkên rojane derdikevin pêşiya civakê biryaran dide, ji tevahiya van biryaran re polîtîka tê gotin. Tevahiya van biryaran çiqasî bibin rêûresm û kevneşopî, ewçend jî bi rêûresmên exlaqî re dibin yek û bi xwe dibin rêzik û pîvanên exlaqî. Ango herdu hevdu xwedî dikin. Exlaq weke rêûresm, çarçoveyekê dide polîtîkayê, polîtîka jî bi biryarên nû yên kar pê tê kirin, vê çarçoveyê misêwa fireh û kûr dike. Ji lewra mumkîn nabe ku mirov herdu tîgîn û diyardeyan bi temamî ji hevdu cihê bike.

Demokrasiyê weke tîgîn û diyardeya sêyemîn a girîng divê li du tîgîn û diyardeyên pêşiyê bêne zêdekirin. Di vê çarçoveyê de mirov nikare li civakeke bê demokrasiyê jî bifikire. Eger mirov civakeke wisa bifikire jî ew objeyeke malzemeyê civakî ye, nikare xwe îfade bike. Nikare nebe weke amûrên giştî yên bikaranînê yên civakên din. Di vê rewşê de kêrhatina demokrasiyê ew e ku wexta polîtîka tê kirin û biryar tene dayin, weke tevahiya hêza rêxistinî û îfadeya civakê ya tîkildar tevlibûna nav pêvajoyê îfade dike. Di vê çarçoveyê de polîtîka di cewherê xwe de demokratîk e. Polîtîka rastî, polîtîka demokratîk e. Polîtîka ne demokratîk, biryarên yekalî yên idare yên hêzên desthilatdariya hiyerarşîk û dewletê ne ku gelekî paşê pêşketin. Ji ‘biryarên idare’ yên van hêzan re polîtîka nayê gotin, mirov dikare wan weke rêzikên idare bi nav bike.

Polîtîka rastî ji sedî sed a bi tevlibûn û guftûgoya demos (tevahiya saziyên civaka netewe hemû weke qebîle, malbat, eşîr û qewm) tê pêkanîn e. Polîtîka diyardeyeke welê nîne ku bê gel, civak û tevlibûnê pêk be. Ango polîtîka neçare demokratîk be, ji lewra jî divê exlaqî be. Civaka demokratîk nebe nikare polîtîk, ya polîtîk jî nebe nikare exlaqî be. Ev hersê îfadeyên tîgînî û diyardeyî bivê nevê hebûna hevdu yek ji bo ya din hewce û ferz dikin.

Şaristaniya navendî ya Rojhilata Navîn bi van sê îfadeyên bingehîn ên tîgînî û diyardeyî yên civakê di nava nakokî û dijberiyê de pêş ketiye. Di navbera wan de tîkiliyeke bingehîn a diyalektîkî heye. Civaka şaristaniyê (bajar-çîn-desthilatdarî) çiqasî pêş bikeve, exlaq, polîtîka û demokrasiyê jî ewçend paşve dikevin. Di heman demê de ewçend jî di navbera wan de tengezarî û tîkoşînek heye. Di destanên Sumer de nexasim jî bi vegotinên der barê jin, cotkar û şivan de mirov dikare vê pêvajoyê bişopîne. Ev yek rastiya tengezarî û tîkoşînê tîne ziman. Em paşê di metnên dîni û destanan de dengê van sê stûnên civakê zêde nabihîsin. Ev jî nîşan dide ku di tîkoşînê de tîkçûne. Li hemberî vê, destanên qebîle û eşîran hê jî zindî ne, û gihiştine heta roja me ya îro. Ev jî nîşan dide ku wan rêûresma exlaq, polîtîka û demokrasiyê bi tevahî ji dest nedaye. Dînen yek xwedayî weke muceredkirineke di asta hê jor de gelekî behsa Firewn û Nemrûd dikin. Dîsa ev jî nîşan dide ku herî kêr di dema destpêkê de xwediyê gavên exlaqî, polîtîk û demokratîk in. Vegotinên exlaq, polîtîka û demokrasiyê yên xwe disipêrin şaristaniya Ewropayê, gelekî kêr, bêbingeh û bûrjûwazîwarî ne. Bi awirê çîneke egoîst mîna bûrjûwaziyê temaşekirina li pêşketina dîrokî ya îfadeyên tîgînî û diyardeyî yên exlaq, polîtîka û demokrasiyê anga di nava tevahiye de serwextbûna li rastiya wan, mumkîn xuya nake. Divê mirov zanista Rojava ya di vî warî de tîra wê rexne bike.

Di tevahiya civakbûnê li derveyî sîstema şaristaniya navendî dimînin, bi rengekî kategorîk ji aliyê diyardeya exlaq, polîtîka û demokrasiyê ve bi hêztir in. Di vê çarçoveyê de mirov tevahiya komên bêkar û nîvkoçer ên tîpa mezheb, eşîr û qebîleyan ku li ber xwe dane, xwe vekişandina çol û çîyan, dîsa komên cotkar û şivanan weke hêzên hê nêzî tîkoşerî, azadîxwazî û wekhevîxwaziyê bibîne, rasttir e. Hêmanên bi kûrahî hatine kolekirin di rêza duyemîn de û bi awayekî berçav mirov dikare di vê projeyê de binirxîne. Ji bo azadiyê, ji bo wekhevîyê, anga ji bo pîrsgirêkên exlaq, polîtîka û demokrasiyê ya girîng koletiya objektîv nîne; çiqasî teslîm nebûye, çiqasî li ber xwe dide, çiqasî koçer e, çiqasî ji bo baweriyên xwe şer dike, çiqasî bersiva van pîrsan dide, ya girîng e.

Di civakên Rojhilata Navîn de bêguman pîrsgirêkên ciddî yên exlaqî, polîtîk û demokratîk hene. Li

gorî pêvajoya şaristaniyê ev pîrsgirêk gelekî berfireh in jî. Lê girîng e ku mirov zanibe huqûq, politîka û demokrasiya şaristaniya Ewropayê bi zêdeyî bûrjûwazî ye, diyardeya exlaq, politîka û demokrasiya civak-dîroka gerdûnî temsîl nake, nîşan nade. Ya bûrjûwaziyê demokrasî nîne, îdareya dewletê ye. Eger mirov, yê li ser navê demokrasiyê têne kirin, bi giştî yek nehesibîne jî bi giranî bi rola veşartina îdareya dewletê ango bi rola 'pelê mêmê yê ewretan dinuxumîne' radibin binirxîne, nêzîkatiyeke rasttir e. Heman pîvan jî bo mafê mirovan jî bi heman rengî ne. Nemaze rastiyeke berçav e ku huqûq bi tevahî şûna exlaq girtiye. Huqûq lodeke peymanan a der barê dewlet û desthilatdariyê de ye, û ti carî nikare şûna exlaqê zindî bigire. Divê mirov baş fêhm bike ku jî îdareya dewletê, xebatên jî bo karên derve û hundir ên dewletê, biryar û kirinên wê re politîka nayê gotin. Belkî mirov karibe bibêje politîkaya dewletê, lê politîkaya civakê nayê gotin. Yê li ser navê demokrasiyê têne kirin gelekî li derveyî civakê ne, û jî dikên temsîlê wêdetir zêde fonksiyona xwe nînin.

Li ser hîmê vê rexneya kurt, mirov bi hêsanî dikare bibêje; civaka Rojhilata Navîn xwediyê potansiyeleke bi hêz a exlaq, politîka û demokrasiyê ye. Hebûna pîrsgirêkên ciddî yê exlaqî, politîk û demokratîk hêza potansiyela wê nîşan dide. Hê jî bi hêzbûna meylên dewlet û desthilatdariyê, li rûyê wê yê din pîrsgirêkên bi hêz yê exlaqî, politîk û demokratîk, hewcedarî û heta hebûnê tîne hişê mirovî. Li gorî nakokiya diyalektîk a di navbera wan de mirov dikare bi vî awayî rastiyeke îfade bike.

7- Di Civaka Rojhilata Navîn De Pîrsgirêka Ekonomîk û Îdeolojîk

Di çarçoveya pîrsgirêkan de ya rastî, bi tevahiya vegotinan me hewl da em aliyên îdeolojîk û ekonomîk jî nîşan bidin. Di çarçoveyê de jî bo em pîrsgirêkên di vî alî de weke hêmanên maddî û manewî zêdetir bidin xuyakirin, min li cih dît ku em şemaya xwe dewam bikin. Ez ê sernavên girîng deynim.

Politîka ekonomîya Rojava kehanet û berevajîkirinên xwe yê zanistî der barê şaxên din ên civakê de pêşde biriye, pêşî wan digire dest û li ser wan disekine. Hewcedariya wê bi vê heye. Hedekî wan ê karê û daneheveke wan a sermayê ya hê pêşketî, lê cuda heye. Zanista ekonomî-polîtîkê jî eşkerekirina vê rastiyeke zêdetir ji sergertina wê re navgîntiyê dike. Mirov dikare vê yekê weke vegotina mîtolojîk a versiyona hemdem binirxîne.

Pîrsgirêka ekonomîk bi awayekî bingeîn kengî jin jî nava ekonomiyê tê derxistin, dest pê dike. Ekonomî bi xwe jî her tiştê dibe mijara xwedîkirin û debarê, digire nava xwe. Li gorî politîka ekonomiyê jî (Kapîtalîst K. Marks jî di navê de) li piyaseyan di çarçoveya hilberînê de kar, faîz, rant û heqdestên têne bi destxistinê bingeîn mijara ekonomiyê pêk tînin. Ne zanistî, lê belê disîplînek heye ku bi temamî li gorî jiyana bûrjûwaziyê ya li ser karê hatiye avakirin e. Jiyana aborî ya ku nîzama wê li ser hîmê karê tê danîn, pîrsgirêka herî binî ya civakê ye. Li gorî karê sererastkirina jiyana mirovan, tê maneya desthilatdariya herî hovane. Têgîna biyo-desthilatdariyê hinekî jî vê rastiyeke îfade dike. Tevahiya dîrokê, jî bilî pêdiviyên mirovan, civakan hemûyan bi guman li danehevên weke mal û pere yê jî bo dewlemendbûnê nêrîne, çawa ku keysa xwe lê anîne ev danehev li hewcedaran belav kirine. Bê sedem nîne ku wexta danehev ne jî bo felaketan, lê jî bo dewlemendbûna çend kes û koman pêk hatiye, ev yek bi bîxelaqiyê hukim lê hatiye kirin. Mirov nîrxekî pîroz ê mîna jiyana mirov bi sermayedaran bide îpotekkirin, bîxelaqiyê mezîni hatiye hesibandin. Diyardeya ku modernîteya Kapîtalîst a Rojava bi hezar huqûq û amûrên hêzê dixwaze rewşa bike, ev e. Leviathan ê di Pîrtûka Pîroz de navê wê derbas dibe, di cewherê xwe de îşaret bi vê diyardeyê dike. Li dijî civakê cinawîrekî sembolîze dike. Ya ku ekonomî nîne û berevajî, koma diyardeyên ruhê ekonomiyê distîne, di bin navê politîka ekonomiyê de weke zanistê tê pêşkêşkirin. Di rasyonelîzekirina ekonomî-polîtîka ingilîz de hewldana Marks a ne kêmbû, ne ekonomiyê, belê anti-ekonomiyê îfade dike. Ew jî vê re ekonomî bêje, ne di civaka sosyalîst de, di kîjan civakê de dibe bila bibe, nabe etîk were qebûlkirin. Kengî xwestiyê Hegel rake, li ser piyan bisekinîne, ew bi xwe serberjêr çûye yan jî ketiye. Bi kurtî, operasyonên karê û danehevên sermayê yê bi piyaseyan hatine meşandin di dîrokê de bi awayekî hemtayê wan nedîtî, bingeînê pîrsgirêkên ekonomiyê ne.

Pêwîst e, ez vê xusûse careke din diyar bikim ku heta jî pêdiviyên mirovan ên debar, kinc lixwekirin, çûnûhatin û cîhwarbûnê re xizmetê bike, dijbertiya piyaseyê û ew weke amûrekî fetîşîzma metayê nîrxandin, helwesteke hevîrtî û maqûl nîne. Di vê çarçoveyê de piyase pêdiviyek e, û amûrekî baş ê ekonomiyê ye. Ya dijbertiya wê tê kirin, ev nîne. Bi rêya piyaseyan bi buhayên alavan tê listin, jî aliyê din ve jî bi sedema mesafeyên dûr, sistema kareke zêde ango kapîtalîzm pêk tê. Di vir de dijbertiya kapîtalîzmê tê kirin. Dijbertiya kapîtalîst a vê sistêmê, bêguman dihêle ku mirov li dijî her tiştê vê sistêmê li ser piyan digire, derkeve. Rastiya piyaseyê li derveyî vê çarçoveyê ye. Bîleqîs, yekdestdarên sermayê timî bi buhayên alavan dilîzin û bi vî awayî derfet û îmkanên karê zindî dihêlin, bi vê jî li piyaseyan pêkhatina pevguhertîneke adil û tîkûz asteng dikin. Ango kapîtalîzm ne bi tenê anti-ekonomî ye, anti-bazare jî. Eger wisa nebûya, ma mumkin bû ku jiyana civakî misêwa bi listikên finans û tengezariyê were serûbinhevîkirin? Di serî de zêdebûna şênîyan a sînorê xwe derbasîkirî, bîkarî, xizankirin û talankirina hawîrdorê, pîrsgirêkên gefan li mirovatîyê dixwin û jêre tehlûke ne, tevî evqas zanist û teknîkê, ma wê evçend mezin bibûna?

Rolgirtina jinê di navenda ekonomiyê de xusûsek e ku tê fêhmîkirin. Ji ber ku zarokan tîne û wan xwedî dike. Ma jin jî ekonomiyê fêhm neke, kî wê fêhm bike! Bi giştî di dîroka şaristaniyê de, bi taybetî jî di modernîteya kapîtalîst de wexta jin li derve hat hiştin, ekonomîya ku zîlamên tirtire li ser herî zêde listin, veguherî guloka pîrsgirêkan. Ev listika ti tîkîliya xwe ya organîk bi ekonomiyê re nîne, bi tenê bi hêrsa hêzê û kara zêde radibe, di serî de jin dixwaze tevahiya hêzên ekonomîk bike bin

destê xwe. Di encama vê listikê de her cure hiyerarşî, desthilatdarî û hêzên dewletê weke ûr û girêkekê li ser civakê mezin dibin û ev yek jî dihêle ku ev listik bigihîje qonaxekê dewam neke û neyê lîstin.

Pîştî jinan di serî de cotkar, ji yên bi ekonomiya rastî re têkildar şivan, zenaetkar û bazirganên piçûk ji jî aliyê amûrên yekdestdariya sermaye û desthilatdariyê ve gav bi gav ji ekonomiyê hatin dûrxistin û bi temamî atmosfereke xenîmetê hat afirandin. Em bi mijarekê re rûbirû ne ku divê herî zêde bê rohnîkirin. Pêvajoyên şaristaniyê yên ku bi awayekî talana qadên jiyana ekonomîk û objeyên wê ne, çawa bû ku hatin rewakirin û heta roja me ya îro anîn? Hêzên ekonomî tesfîye kirin, çawa çêbû ku weke hêmanên bingehîn ên ekonomiyê hatin pêşkêşkirin? Eger em bibêjin di civaka Sumer de wexta xweda hatin avakirin ji vê zêdetir rastî bûn, bawer dikim ku em ê nexapin. Tevî van rexneyan hemûyan jî K. Marks hay jê hebû ku di bin navê ekonomiya kapîtalîst de dehşet û felaket tê pêşkêşkirin. Lê belê eger em bibêjin; di demekê de ku modernîteya kapîtalîst hegemonya xwe heta mirov bêje bes ava kiriye, analîz û çalakiya wî ya şoreşgerane evqas dibû, wê hê rastir be.

Di civaka Rojhilata Navîn de cudahiyeke girîng jî ew e, mayeyên ekonomîk bi destê dewletê di binî re tê dayîn. Ya rastî, wexta ku em li ber çavan bigirin ku di şaristaniya Ewropayê de bîyî dewletê kar bi destxistin xeyal e, em ê bibînin ku di tehlîla dawî de dewlet xwediyê bi tenê û rewşa yê mayeyên civakî ye. Jixwe ev sedem têrê dike ku xwe xwediyê milk bibîne. Li derveyî dewletê qala karê kirin ji xapandinê û wêde tîstekî din nîne. Weke encam mirov dikare bibêje; dîroka şaristaniyê dîrokeke antî-ekonomîk e. Tevahiya pîrsgirêkên ekonomîk weke encama vê nakokiyê derdikevin holê. Çîna serwer, bajar û dewlet çiqasî destê xwe ji ekonomiyê bikişînin, bi gotineke din çiqasî piçûk bibin û ekonomiyê ji berpirsiyarên wê yên rastî re bihêlin, pîrsgirêkên ekonomîk jî wê ewçend bikevin rêya çareseriyê. Ev tespîta ji bo ekonomiya global, tespîta herî rast e; ji bo jiyana ekonomîk a Rojhilata Navîn hê rastir e.

Weke hêza çandî ya manewî civak bîdeoloji nabe. Tevî ku îdeoloji bi zêhniyetê re têkildar e, lê têgîneke hê cudatir e. Heywan, heta bi nebat û atoman jî mirov dikare behsa zêhniyeta wan bike. Lê îdeoloji xweserî civaka mirov e. Wezîfe û erka wê ya bingehîn ew e ku jiyanê manedar û sererast bike. Eger ev mane û sererastkirin nebe, civak nikare li ser piyan bimîne û wê bikeve dehşetê. Ji lewra îdeoloji tîra xwe pîrsgirêkeke balkêş e. Maneya wê ya peyvê; mentiqê fikran e. Civaka mirov, ji bo bi mentiqê fikran şêwe û awayekî bigire, û were azadkirin, xwedî xwezayê nerm e. Lê bi vê xisleta xwe ya nerm li kolekirinê jî vekiriye. Hem çareserkerê pîrsgirêkan e, hem jî çavkaniya pîrsgirêkan e, ev jî tîkiliya xwe bi şeweyê avabûna mirov re heye.

Di şaristaniyên Rojhilata Navîn de îdeoloji bi roleke mezin rabûne. Şaristanî bi xwe bi gelek tiştan deyndarê afirîneriyên mîtolojîk ên rahibên Sumeran e. Panteona xwedayan a hatiye avakirin bandora xwe li dînan hemûyan kiriye. Bi şaristaniya maddî re di zikhev de timî şaristaniyê manewî jî hatiye avakirin. Hêza xanedanî û qraltiyê ya li ser rûyê erdê mezin û bilind dibe, xwe weke sembol bi xwedê pêşkêş û bilind dike, û ev yek jî kiriye wezîfeya bingehîn a îdeolojiya xwe. Nîşanên qralê li rûyê erdê weke formên xwedayî li ezmanan hatin nîşandan. Ji wê demê ve felsefe, zanist, huner û dîn timî li van xwedayan geriyane. Ya dîtin li aliyekî cîhana rastiyan bû, li aliyê din jî cîhana xeyalî ya rastiyan jî rê derxistî bû.

Ya ji bo cîhana îdeolojîk a Rojhilata Navîn girîng ew e; zanibe bişopîne îdeolojiya mîtolojîk çawa veguheriyê îdeolojiya dînî, ya dînî çawa veguheriyê îdeolojiya felsefî û herî dawî jî çawa veguherîna teoriyên zanistî; karibe bişopîne û bibîne çî beramberî cîhana pîrsgirêkên maddî tê. Pîrsgirêkên jiyana civakî û ekonomîk jî sedî sed di îdeolojiyê de beramberê xwe wê bibînin: yan weke rastî yan jî weke jî rêderketî. Saziyan xanedan, desthilatdarî û dewletê xwe bi awayekî gelekî tîpîk di cîhana îdeolojiyan de bi awayekî xwedayî ava dikin û pêşkêş dikin. Eger ji van aliyan ve analîzên îdeolojîk bêne kirin, mirov dikare der barê civakê de rast rohnî û serwest bibe. Cîhana tevahiya dîn û xwedayan serdema destpêkê û navîn, cîhana hiyerarşî, xanedanî, desthilatdarî, dewlet û sermayedarên mezin û bilind dibin nîşan didin û mirov şopên wan ên hatine rewakirin dikare bi hêsanî bibîne. Pevçûn û pîrsgirêkên di navbera wan bi xwe de jî çawa bûne, wisa di şopên wan de jî qewimîne. Ji bo mirov li pîrsgirêkên maddî serwest bibe qada îdeolojîk çiqasî hewce bike, berevajiyê wê jî ewqasî hewce dike. Bi qasî ku mirov karibe herdu alî û rûyan jî hev bike, divê mirov timî li tîkiliya di navbera wan de bigere û bibîne.

Di momentên şarisanîyan de hêzên avaker haya wan bi temamî ji karektera xeyalî ya îdeolojiyan hebû. Wexta ku cîhana xeyalî weke rastiye pêşkêşî cîhana koleyan dikirin, hem kole serermî dikirin, hem jî arezû û xwestekên wan gem dikirin û bi xeyala jêre dinya din digotin, hêvî dikirin ber dilê xwe xweş bikin. Ango cîhanekê îdeolojîk a gelekî bi pîrsgirêk, dibû kevneşopî û rêûresm. Ji ber vê rastiye ye ku dîroka şaristaniyê timî di bin siya xweda û dînan de hatiye pêşkêşkirin.

Di roja me ya îro de pîrsgirêkên civakî yên giran vediguherînin pîrsgirêkên îdeolojîk ên bi vî rengî. Belkî jî ji ber ku bawer dikin, wê pîrsgirêkan bi vî awayî hêsantir çareser bikin, ev wisa ye. Ji nû ve geşkirin û zindîkirina îdeolojiya Îslamî, hebûna pîrsgirêkên civakî yên zêde dibin, nîşan dide. Ji ber ku îdeolojiyên modernîteyê nikarin bibin amûrên çareseriyê û nikarin tîkiliyeke rastî bi pîrsgirêkên civakî re deynin, ev yek wisa ye. Çi serneketina îdeolojiyên rêûresmî, çî jî serneketina îdeolojiyên modern, bi rastnîşannedana pîrsgirêkên civakî re têkildar in. Çareserî bi şewazên şoreşgerane û beridandinê, hem di gotinê de û hem jî di çalakiyê de bi cihanî û pêkanîna rastiye ferz dike.

Pirsgirêkên civakî, yên me hewl da di vê çarçoveyê de şemaya wan pêşkêş bikin, bêguman mirov fêhm dike ka çima bi tevahî bi pirsgirêka şoreşê ve tên girêdan. Ez ê hewl bidim şoreşê cihê bi nav bikim û bidim naskirin. Dîroka şaristaniyê ya Rojhilata Navîn ji aliyekî ve mirov dikare weke dîroka dij-şoreşê şîrove bike. Li beramberî çî dij-şoreş? Li dijî tevahiya hêmanên civakî yên li derveyî sistema şaristaniyê têne hiştin, dij-şoreşek. Li dijî jinê, ciwanan, civaka gund-cotkariyê, eşîr û qebîleyên koçer, ehlê mezheb û baweriyên veşartî, û kolekiriyan, dij-şoreşek. Şaristanî ji bo hêzên xwe yên berjewendiyê şoreş an jî nîzamekî nû ye, lê ji bo hêzên dijberî wê, talan û dij-şoreşeke nû ye. Ji bo min jî maneya şoreşê ev e: sistema şaristaniyê timî qad û kirinên civaka exlaqî, polîtîk û demokratîk tengav kirine, ji nû ve û bi awayekî hê berfirehtir paşvedayîn an jî lêvegerandina van xisletên civakê, şoreş e. Ji bo şoreşgerekî sosyalîst ê Marksîst şoreş ‘civaka sosyalîst’ e. Ji bo şoreşgerekî Îslamî ‘civaka Îslamî’ ye. Ji bo bûrjûwayê jî ‘civaka liberal’ e.

Ya rastî civakên bi vî awayî tinene. Ev bi tenê binavkirin in: çawa ku di Serdema Navîn de jî wisa bû. Mirov etîketeke îdeolojîk bi civakan ve ke, civak naveroka xwe naguherin. Mînak piştî hilweşîna Sovyetê pirr baş hat fêhmkirin ku di navbera mirovekî sosyalîst ê Sovyetê û mirovekî liberal ê Ewropayê de cudahiyeke zêde nîne. Di navbera Misilman û Xirîstiyaneke de jî cudahiyeke ji ber dîn hene, bandora wan li ser jiyaneke zêde cûzî ye. Eger civak ê ji aliyê naverokê ve ji hev bîne cihêkirin, ev yek bi tenê li ser hîmê binavkirina civaka polîtîk, exlaqî û demokratîk dikare pêk were. Me hewl da bû vî binavkirinê terfî bikin. Mirov cudahiyeke bi kok, dikare bi van tîgîn û diyardeyên, wan nîşan didin, bi awayekî hê rastî diyar bike. Bêguman civakên exlaqî, polîtîk û demokratîk hê xwedî derfet û îmkânên bi jiyaneke azad û wekhev bi tamijin. Yên bixwazin dikarin ji vî re civaka sosyalîst jî bibêjin.

Şîroveyeke rastî ya civaka Rojhilata Navîn, di warê tespîtkirina xisletên exlaqî, polîtîk û demokratîk ên şoreşa divê pêk bê de, zehmetiyê nakişîne. Rewşa tevahiya îdeolojiyên modernîst û rêûresmî yên hatine ceribandin, mirov dikare ji bûyerên kirine pirsgirêk, fêhm bike. Ev encam, bîvê nevwê rastiya demokrasiya exlaqî û polîtîk piştrast dikin. Siyaseta bîvê demokrasiyê, ango civaka ji exlaq jî mehrûm pirsgirêka wê ya bingeîn a şoreşê, bi destxistina van xisletan e. Kengî pirsgirêka şoreşê li ser vî hîmî hat danîn, bernameya siyasî, çeperên taktîk û stratejîk û gavên pratîk ên rast jî wê li gorî vî bîvê diyarkirin. Têgihiştineke şoreşê ya bi vî şêwazî, ji helwestên şoreşê yên Îslamî, sosyalîst û milletgir gelekî cuda ne. Ev helwest di nava modernîteya kapîtalîst de li gorî tehlîla dawî, nemaze bi dewleta netewe bi encam dibin. Modernîteya kapîtalîst jî amûrê çareseriyê pirsgirêkan nîne, amûrê mezinkirin û belavkirina pirsgirêkan li tevahiya civakê ye.

Berevajî, şoreş çiqasî di qadên exlaqî, polîtîk û demokratîk de rêya li ber xwe bikudîne, wê ji modernîteyê dûr bikeve û wê dest pê bike modernîteya demokratîk berçav bike, pêşde bibe. Girîng e ku mirov der barê pirsgirêka şoreşê de cudahiyeke din di şêwazê jiyana û çalakîyê de diyar bike. Helwestên li ser xetereke rast çiqasî şaş bin, zêde ji hev kirina teori-pratîkê jî wê mirov ber bi çalakîyên şaş û çewt ve bibe. Divê baş bîvê zanîn ku ji bo berî û paşê şoreşê şêweyên jiyaneke yên cihê tinene. Nexasim ev jî bo şoreşgerekî/ê wisa ye. Mirov xwe bi teoriyê gurçûpêç bike, dibe mirovê çalakîyê. Ji kesê/a xisletên exlaqî, polîtîk û demokratîk di jiyana xwe ya rojane de bi gotin û çalakîyê nîşan nede, şoreşger nayê gotin. Kesên bi vî rengî, jiyaneke wan a mîltanwarî û şoreşgerane nabe. Her weha bi tenê bi berxwedaniyê, bi parastina civakê, mirov nabe çalakger. Eger bi avakirina civaka exlaqî, polîtîk û demokratîk re neke yek, her cure berxwedanî û şerê xweparastinê şensê xwe yê serketina mayînde nîne. Pirsgirêkên civakê çawa yekpare ne, divê şoreş û şoreşger jî di tevahiya gotin û çalakîyên xwe de bernameya siyasî, plansaziya taktîk û stratejîk di zikhev de pêk bîvê. Hînbûyîna jiyaneke yekpare ye. Divê mirov yeqîn neke ku mirov dikare qonaxan ji hev qut bijî. Eger hewce dike ku em ji hin mînakên dîrokî dersê bigirin, mirov dikare tîvê xwe ji mînakên Zerdeşt, Mûsa, Îsa û Muhemmed hîn bibe û dersan bigire. Mînakên em behsa wan dikin, ji bo şoreş û şoreşgerên civaka Rojhilat Navîn ji beriya hezar salan ve me hişyar dikin ku divê mirov çawa bi tevahî rahêje meseleyan, bi tempoyeke çawa bimeşe, çawa bi pratîk û pîvan be. Şoreşên Rojhilata Navîn eger ne li gorî qalibên modernîteya kapîtalîst, belê li gorî nîrxên xwe yên dîrokî rabûn û bi zanista aktuel re bûn yek, şensê wan ê serketinê mumkîn e ku hebe.

Weke encam mirov dikare pêxîrtengî û pirsgirêkên civaka Rojhilata Navîn di sê qonaxan de xulase bîvê ziman. Qonaxa yekemîn, di salên 3500 B.Z. de bi xanedan, hiyerarşî, bajar, dewlet û diyardeya çînî yên ku hebûna xwe baş diyar kirine li dora sistema şaristaniya navendî pêş ketine. Bi vî awayî sistema şaristaniya navendî mezin û xurt bûye. Ev sistem çavkaniya pirsgirêkên civakî ye. Ji derve bi sistema qebîleyan, ji hundir ve jî bi sîstemên dînî yên Brahîmî û Zerdeştî jî bo bersivdanê hewldan çêbûne. Qonaxa duyemîn, sistema şaristaniya navendî gava xwe ya dawî bi şaristaniya Îslamê avêt û ber bi salên 1200’î ve li dijî pirsgirêkên ketin serhevdu hewldana Ronasî ket rojevê, lê ji ber ku ev hewldan tam bi serketî û pêşengî bi destê gavavêtinên şaristaniya bajêr a li Nîvgirava Îtalyayê berda, vî yekê hişt ku pêxîrtengî û pirsgirêk bikevin pêvajoyekê tîvê girantir bibin.

Qonaxa sêyemîn a ber bi roja me ya îro ve di bin navê ‘Pirsgirêka Şerqê’ de tîvê, kengî sistema şaristaniya navendî ya Ewropayê hegemonya kir destê xwe û berê xwe da herêmê, ji salên 1800’î ve dest pê kir. Lêgerîna çareseriyê yên modernîst û kevneşop ên xwe dispêrin modernîteya kapîtalîst jî bi girantir kirina pirsgirêkan bi encam bûne; rê li ber neyênîyên welê vekirine, rewş gihandine ber krîz, qirkirin û întihar.

Beşa Çaremîn: DI CIVAKA ROJHILATA NAVÎN DE BERXWEDANÊN DÎROKÎ û LÊGERÎNÊN ÇARESERYÊ

Zanistên civakî yê navend şaristaniya Ewropayê, şaristaniya Greko-Romen orjînal qebûl kirine û li ser vî hîmî hatine pêşdebirin, ji lewra vê yekê nivîsandin û xwendina dîroka gerdûnî di asteke pêş de berevajî kiriye. Li ser zanistên civakî bi xwe şopên kûr ên van berevajikirinan hene. Bêguman her serdema bi îdeal yan jî şaristanî bi ihtîrâsa xwe navend û orjînal hesabandinê, barkirî ye. Lê şaristaniya navendî ya Ewropayê dîsa ji di vê mijarê de bi fazîlet rabûye û zû xwe rexne kiriye. Pêşketina ekola rexnegir, nivîsandin û xwendina dîroka gerdûnî zêdetir nêzî rastiye –nêzî heqîqetê- dike. Lêkolînên di vî warî de yê zanista civakî hûrûkûr bûne. Lê belê weke di zanistan hemûyan de hat dîtin zanistên civakî jî zêde veguherîn disiplinan, û vê yekê jî kir ku rê li ber tehlûkeya belavkirina yekparebûna rastiye weke. Hukmê Hegel ê weke ‘Rastî yekpare ye’ li hemberî vê reaksiyona Adorno ‘Rastî yekpare nîne’ vê rewşê xulase îfade dike. Reaksiyona ji dîroka gerdûnî ya makro û di serî de ‘dîrokên neteweyî’, zêde himbêzîkirina dîrokên mîkro, yekparetiya heqîqetê xira kirine û neyênîti zêde kirine. Helwesta yekpare, ji ber ku pêvajoyên bûyer, diyarde û tîkiliyên wan zêde piştguh dike, di vê encamê de xwedî rol e. Ya rast lê ya zehmet ew e ku mirov helwestên yekpareyî û parçeyî (makro û mîkro) çawa di rastiye de diqewime, di zikhev de bi rêbaza sentezkirinê ji hev derxe û pêşkêş bike. Ez jî di hewlidanên xwe yê xwendin, nivîsandin û pêşkêşkirinê de girîngî û ihtîmamê bi van nêzîkatiyan didim.

Têgîna felsefeya dîroka gerdûnî ya Hegel weke têgîn pêşdeber e. Hegel felsefeya dîrokê dispêre şaristaniya Greko-Romen û bi giranî metafîzîk e, ji lewra ev yek bi dijarî tê rexnekirin. Rexneya F. Nietzsche li Hegel kirî hînkê e. Bi tevahiya heza xwe û bi awayekî eşkere li dijî îdeyên (Geist) muceredî jiyanê berçav ferz kiriye. Xwestiya bêje ‘rastî berçav e.’ Wexta vê dikê, dîroka gerdûnî, muceredê bi tevahî jî nedîtî ve nayê. Ji Greko-Romengiriyê dibihure, heta bi Zerdeşt diçe. Li wir li dijî metafîzîka dîndar a yek xwedayî dest bi lêkolîna felsefeya exlaq dike. Dixwaze felsefeya coş û êşe bike.

Me hinekî behsa Hegelgiriya Çepgir a K. Marks kiribû. Herçiqas xwe weke materyalist pêşkêş bike jî mirov nikare bibêje Marks jî metafîzîka pozîtîv bihuriye. Zanistperestiya civakî ya Fransîyan (bingeha dîroknasiya neteweya mîkro) bi tevahî mîkroperest e. Di vê de para Şoreşa Fransî, dewletdariya neteweyî ya zêde û komargerîyê, gelek e. Ekola dîroka ingilîz a li ser hîmê ekonomî-polîtîka ingilîz pêş ket jî heta dawiyê pragmatîst e. Armanca wê hemû ev e, ji Împaratoriya Ingilîz re ya mezin û xurt dibe, peydakirina palpiştiya dîrokî ji hegemonya vê împaratoriye re û ji bo wê hîmdanîna îdeolojîk e. Ji ber tîkiliya wê ya zêde bi pratîkê re ji gavavêtinên elman û fransî serketîtir e. Sîstema serketî be, felsefeya wê jî serketî dibe, lê ev nayê wê maneyê heqîqetgir e. Çawa ku her heqîqet serketin nîne, her tîkîçûn jî îspata çewtî û şaşiyê nîne. Eger em vê rastiye baş nizanibin, em nikarin li ser şopa heqîqetê rast bimeşin.

Sîstema şaristaniya navendî ya çavkaniya wê Sumer a meşa wê ji pênc hezar salî zêdetir, ji bo dîroka gerdûnî di serê argumanên herî girîngtir de tê. Sedema ku Hegel ev arguman bi kar neaniye, nejrûbûn yan jî korfêhmiya wî nîne, sedem ew e ku wê demê lêkolînên Sumerîk hê dest pê nekirine. Materyalên der barê derketina çavkaniyên dînen Brahîmî de gelekî kêmtir û bi sînor bûn. Girîngiya sîstema qebîleyan jî pirr baş nedihat fêhmîkirin an jî bi sîstema neolîtîk re rola gerdûnî ya pê radibû, tam nedihat nîrxandin. Di dema Şoreşa Fransî û piştî wê de, naverast bi temamî li lêkolînên dîroka milletgirî (argumanên nû yê dînî) û dewleta netewe hatibû vekirin. Her rewşenbîr, dîroknas bi pey dîroka xwe ya neteweyî ketibû. Wer xuya dike ku ji ber karakterê şoreşa pêk tê (hegemonya bûrjûwa) ev nivîsên li ser dîrokê bi awirêkî dijarî û çînî barkiribûn. Rewşenbîrên bûrjûwayê di dîroknasiya dewleta netewe de bi rola sereke radibûn, yê muhafîzekar jî ji nû ve ji arîstokrasiya feodal re li bîngehekî dîrokî digeriyan, yê demokrat û sosyalîst jî bi pey lêkolînkirina dîroka gelan û kedkaran ketibûn. Xwezaya civakî jî bi qasî ku bi awirêkî çînî neyê şîrovekirin tevlihev û nerm e, û herweha yekpare ye, lê helwesteke girîngiya parçeyan jî datîne holê, ferz dike. Di serê sedsala 20. de bi doktrîna rexnegir Ekola Dîrokê ya Annales (Dibistana Frankfurtê), helwestên yekpare û parçeyî hûrûkûr girtin dest û li ser sekinîn. Şoreşên zanistî yê di nîvê duyemîn ê sedsala 20. de bandora xwe li ser zanista sosyolojiyê jî kirin, derfet û îmkân dan ku lêkolîn û vegotinên hê bi tewazun, bêne kirin. Em dikarin bibêjin, di roja me ya îro de em hê zêdetir nêzî heqîqeta gerdûnî û dîrokî ne, ango nêzî heqîqeta civakî ne. Eger em ji diyalektîkê tiştekî fêhmî dikin, divê em baş zanibin, li ber serê nêzîktirbûna heqîqetê, şaşiyên mezin jî hene.

Hegel, wexta nasnameya Napolyon û meşa wî ya dîrokî ango tevgerên wî yê eskerî û siyasî dinîrxandin, ji aliyê cewherî ve jî xelekeke rast û girîng dest bi mijarê dikir. Dîsa wexta ku Napolyon weke xwedayê daketiye rûyê erdê û sîstema wî jî (sîstema dewleta netewe) weke şeweyê dawî yê dewletê yê herî îdeal û herî homojen hukim dike, weke vegotin xwedî xisleteke hînkê û pêşdeber e. Heqîqetparêzî di vê mijarê de divê neke ku mirov Hegel jî nedîtî ve bîn. Napolyon weke kes, dîrok bi xwe ye ku heta wê demê hatiye. Eger hêmanên maddî û manewî yê ew derxistine holê bêne lêkolînkirin wê zehmet nebe mirov bigihîje vê encamê. Eger em bi kurtî şîrove bikin em ê weha bibêjin; Xirîstiyantiya di hîmê şaristaniya Ewropayê de û sêberiya ‘Bav-Kur-Ruhê Pîroz’ ê di cewherê wê de xwe di Napolyon de nîşan dide û ev yek tê fêhmîkirin. Xirîstiyantî çiqasî dibe dewlet, xwedayetiya di hinavê wê de şeweyê berçav ê dewletê digire. Jixwe mirov dikare şîroveyên bi vî rengî ji bo Cihûti û Misilmantiyê jî bike. Dema ku dêrên neteweyî û xwedayê bûye dewlet dibin yek, hingî ‘dewleta netewe’ dikare weke xweda bê şîrovekirin. Ya Hegel jî kirî ev bû.

Mirov dikare vê şîroveyê hê jî pêşde bibe û bi awayekî berfireh bi kar bîne. Herweha ji bo mirov baştir serwest bibê şîrovekirina têgîna xweda, gelekî girîng e. E. Durkheim jî dema xweda weke ‘forma nasnameya civakî’ şîrove dike, sosyolojiyê baş kiriye. Têgîhiştina li xwedê ji aliyê sosyolojîk bi awayekî herî rast ew e ku wî weke forma giştî ya civakê şîrovekirine. Ya ez jî bi tenê dixwazim li vê zêde bikim ev e; ez li şûna form weha dibêjim ‘Xweda bernameyê siyasî-civakî ye.’ Ez wexta behsa

têgihîştina Muhemmed a li Ellah bikim, ez ê hewl bidim vê xusûsê bi firehî şîrove bikim. Ji vê jî girîngtir, ev xusûsên şîroveyê der barê dînê Brahîmî de ne. Mîrov vegotinên mîtolojîk ên Mîsr û Sumeran û panteonên wan ên xwedayan weke dane bi kar neyîne û behsa sosyolojiya dînên Brahîmî bike, tiştêkî bê îmkân nebe jî wê gelekî kêmtir bimîne.

Eger em meşa xwe ya berepaş dewam bikin, em ê ji belgeyên nivîskî yê şaristaniya Sumer gihîştine ber destên me, destanên Înanna û Gilgamêş bibînin. Ji şîroveyên li ser van destanan mîrov dikare baştir hîn bibe. Ji bo dîroka gerdûnê ev arguman bi tenê nebe jî di vî alî de yek ji rêbazên girîng e ku nayê redkirin. Mîrov dikarin bibêjin ku bi şîroveyên bi metafîzîkê dîrok nayê nivîsandin. Ev îdeayeke gelekî pûç û zuha ye. Ji bo vê jî bersiva min weha ye: ‘Çanda mîrov bi pêşketina xwe ya heta niha, bi giranî metafîzîk e.’ Jixwe, ne rast e, ne jî mumkîn e ku mîrov metafîzîkê bi tevahî li derveyî heqîqetê bihesibîne. Hatiye fêhmkirin ku pozîtîvîstên xwediyê vê îdeayê bi xwe metafîzîkvanên herî çor in. Di vê mijarê de nîrxandineke Nietzsche pêşîya mîrovî rohnî dike û ew jî ev e: ‘Ya girîng, kirin an jî nekirina metafîzîkê nîne, ya girîng kirina metafîzîka baş e.’ Di jiyana de metafîzîka êşê kêmtir dike, coş û şahiyê zêde dike, metafîzîka baş e. Ji bo metafîzîka xirab jî mînakê herî bi tesîr dewleta neteweyî û faşîzm in ku bi têgihîştina pozîtîvîst a gerdûnê hatine vejandin.

Eger em car din li mijarê vegehin em ê bibêjin, mîrov heta sistema şaristaniya navendî fêhm neke, têgihîştina li dîroka gerdûnê jî wê pirr kêmtir be. Mîrov dîroka gerdûnê jî fêhm neke, wê têgihîştina wî ya dîrokan civakan ne tenê kêmtir be, ji ber ku wê danaberhev nebe, wê bê mane be. Di vê mijarê de divê ez têbîniyeke kin jî ji bo sistema qebîleyan li mijarê zêde bikim. Rast nîne ku mîrov qebîleyê belkî jî piştî klanê weke mijara vegotinê ya herî mîkro bibîne. Klan jî weke qebîleyê avahiyeke sîstemîk e, û xwedî xisletên gerdûnê ye. Eger mîrov sistema klan û qebîleyan li vegotina dîroka gerdûnê zêde neke û şîroveyan bike, wê şîroveyên mîrov ne tenê tijî şaşî bin, wê gelekî jî kêmtir bin. Çawa ku di roja me ya îro de bêyî dîroka neteweyî qala dîroka gerdûnê nayê kirin, bêyî klan û qebîleyan jî qala dîroka gerdûnê û parçeyî nayê kirin. Bi vedîtina nivîsê destpêkirina dîrokê bi temamî tercîheke mîtolojîk e. Mîrov bibêje, mîtolojiya pozîtîvîst hê rasttir e.

Ev ravekirina kurt a der barê lêgerîn û berxwedanên dîrokî de weke pêşek ji bo serxwetbûn û têgihîştina li mijarê girîng e. Pêvajoya şaristaniya navendî wexta bi rewşa xwe ya orjînal dest pê kir dînyaya ew li dijî wê pêş diket, ew dînya bû ku serdema civaka neolotîk bi tevahiya heybeta xwe dijiya. Di navbera herdu pêvajoyan de mîrov dikare diyalektîkê bêqûsûr deyne. Mîrov nikare gumanê jê bibe ku li perestgehên rahîbên Sumeran tevahiya planên hûnandina de diyalektîkê, proje û bîngehê bi cihanîna wê, hatine danîn. Em çî belgeyî-empîrîk, çî jî rasyonel-mucered bifikirin, tîkiliya diyalektîkî ya hatiye danîn bi bûyerên mezin avîs e. Bi tevahî nîrxên çanda maddî û manewî ya herêma herî bi xêrûbêr Hîlala Bi Bereket a Mezopotamya Jor, bûye yedekê Şaristaniya Sumer (guloka ji bajar-çîn-dewletê pêk hatî) û weke malzeme, kirine xizmeta wê. Bi xebitandin û veguherandîna mekîneya jêre şaristanî tê gotin wê bê afirandin. Divê ez bi bîr bixim ku dîroknas Gordon Childe çanda Mezopotamya Jor, bi çanda Ewropayê ya piştî sedsala 16. re hev nîrx dibîne.

Divê mîrov li ser gotinên şaristanî û mekîneyê rawest e. Li ser sekinandina wan jî hewcedariyeke girîng e. Şaristanî jî ber ku bûye sistema serdest, gotinek e ku propagandaya wê gelekî hatiye kirin. Gotin bi maneya ‘bajarîbûn’ û ‘sivîlîzasyonê’ tê. Şaristanî di heman demê de navê jiyana nû ye, û bi gotin û sîfetên weke medenî, modern, centîlmen, rasyonel, birêkûpêk, kibar, delal, bi hesêb, bi plan, ewle, aştîyane û hwd. misêwa tê mezinkirin û bilindkirin. Bandora çanda maddî di jiyana de bi van gotinan tîne ziman û çanda xwe ya manewî jî bi panteona xwedayên nû û teswîrên cennetê dikemilîne, gurçûpêç dike. Çanda manewî bi van tîgînan jî hêzên şaristanîyê re bernamêyên wan ên mezin ên bi bêmîrîniyê û mukemmeliyê barkirî, pêşkêş dike. Gotinên der barê çanda maddî de bernamêya herî kêmtir ji bo jiyana rojane pêşkêş dikin, vegotinên çanda manewî bernamêya mezin a îdealên jiyana de û mîrov karibin xwe bigihînin wan, pêşkêş dikin. Ji ber ku karîbûn bernamêyên mezin an jî herî kêmtir pêşde bibin, divê mîrov perestgehên rahîbên Sumeran girîng bibîne. Perestgehên di roja me ya îro de bi tenê bi kêra propagandaya nîzama heyî tîne.

Perestgehên orjînal ên Sumeran paşê wê di pêkhatina fenomenên şaristaniya ji pênc hezar salî zêdetir xwedî temen re, malzarokiyê bikin. Gava pêşî di avakirina bajar, çîn, dewlet û tevahiya sazî û îdeolojiyên wî de bi xwe cih girtine û meşandine. Ango şaristaniya jêre mekîne tê gotin rewşa wê ya acente afirandine. Divê mîrov hîç gumanê jê nebe ku koka tîgîna ‘afirîneriya xwedayî’ tîkiliya xwe bi afirîneriya mekîneya şaristanîyê re gelekî heye. Tîgîna şaristanîyê weke mekîne hêjayî jihevderxistin û analîzkirinê ye. Gotina mekîne hem nav e, hem jî sîfet e ku ji amûrên weke otomobîlan ên xwe bi xwe dimeşin re tê bikaranîn. Pîrsa divê were pirsîn ew e ku ev mekîneya civakê ya hatiye avakirin maneya wê çî ye. Eşkere ye ku pê dixwazin civaka kontrol kirine û li ser xwedî hukm in, bi lez bixebitînin û bi vî awayî zêdetir mayeyên civakî bi dest bixin û desteser bikin. Erê, bikêrhatin û fonksiyona dîrokî ya vê mekîneyê wisa ye. Fonksiyon ji wezîfeyê cuda ye, tîgîneke tîkiliya xwe bi cewher re heye. Wezîfe tê terikandin, lê fonksiyon nayê berdan. Ji ber ku xusûsek e, bi binye û cewherê amûr an jî organê pêwendîdar re tîkildar e. Eger amûr belav bibe, wê wextê fonksiyon û kêrhatina wî jî diqede. Şaristaniya bi bajar-çîn-dewletê hatiye hûnandin mekîneyeke bi vî rengî ya fonksiyonel e, lê civak nîne. Civakê dixebitîne, hem jî bi lez dixebitîne. Wexta ku li hesabê wê nayê naxebitîne, bêkar dihele. Bi vê jî qîma xwe nayîne, dest datîne ser mayeyan. Ji bo vê jî her cure tevdira xwe ya îdeolojîk û eskerî dike. Levîathanek e (cinawîrek e) ku bi hezar hîle, derew û bêrehmîyê xwe li ser serê civakê digire. Li qadên herî baş ên jeobiolojiya bi milyonan salî dewamkirî li ser çanda civakê afirandiye, rûdinê û bi xwedayetiye (afirîneriyê) radibe an jî xwe dihesibîne. Bi hesabkirinê xwe dihesibîne.

Di vê rewşê de divê mîrov vê pîrsê bike: yê weke barbar û cinawiran e, kî ne? Gelo civakên bi

xwezayê re di zikhev de weke zarokê li ber pêşîra diya xwe jiyanê dewam dikin an jî yên li piştê wan suwar dibin û nîrxên wan desteser dikin, barbar û cinawir in? Eşkere ye ku wext e, mirov têgînê berevajî bike, belkî jî ji mêj ve ji bo vê yekê dem hatiye û derbas jî bûye! Hêzên cinawir û barbar ên şaristaniyê ne. Yên ku mirovên rastî ne, bi xwezayê re û di nava xwe de weke zarok-dayikê bi hezkirin û evîn in. Yên di civakê de dijîn ku bi giranî jin xwedî rol in. Yên ku hawîrdorê xira nakin û qirêj nakin, jiyana xwe dewam dikin. Yên ku mêtinkarî û zordestiyê ji xwe re xerîb dibînin. Ev bi navkirin û danasîn dibe ku besît xuya bikin. Lê belê ji bo ku mirov bi awayekî eşkere li dijberiya diyaletîk a şaristanî bi civakê re ketiye navê serwext bibe, mirovî rohnî dikin, wî bi ser xwe ve tînin û vediguherînin. Divê em ji bîr nekin ku pirraniya me ya mirovan, şaristaniyê em ehmeq kirine, û ji vê jî wêdetir nikarin biçin. Ango em ew in ku mekîne me dixebitîne. Weke her mekîneyê, şaristanî jî di dema xebata xwe de dikarin bihilhil in, û pêxîrtengî bibin. Pêxîrtengiyên giran û pîrsgirêk ti carî kêmtir nabin. Lewma di encamê de civakên zindî yên mirovan yên ku li wan tê hukimkirin, xwedî mejî û xwestek in. Ji lewra ev hebûnên civakî xwedî xisleteke nerm in, nikarin demên dirêj li zehmetî û derewan xwe rabigirin. Dikarin li ber xwe bidin, serî rakin, xeyalên jiyanê yên manedartir, azad, wekhev û biratiyê bikin. Ji bo vê jî dikarin xwe bi rêxistin bikin û heta şer bikin.

Em mijara xwe li ser vî bingeşî di bin sê sernavên sereke de dewam bikin.

A- Pêxîrtengiya Şaristaniyê û Di Nava Xwe De Lêgerînên Wê Yên Çareseriyê

Wexta em behsa şaristaniyê dikin û sistema şaristaniya navendî weke xeleka bingeşî dikin mijara xwe ya lêkolînê, ev nayê wê maneyê ku em şaristaniyên din înkâr dikin an jî wan jî nedîtî ve tên. Herweha em nabêjin ew girîng jî nînin. Ez dixwazim bibêjim, têgîna çemê sereke yê herikîna dîrokê bêtir mirovî pêşde dibe û hîn dike. Şaristaniyên din weke rûbarok an jî şax in, diherikin ser çemê sereke û mezin. Herikîna çemê sereke boş û bi hêz dikin. Lê cewherê şaristaniyê naguherînin. Mirov, sistema herî zêde serdem û roja me ya îro diyarkirî weke sistema cihanê ya navendî bike mijara nîrxandinan, wê ji bo nîrxandinên şaxên din jî kêrhatî be. Bêyî ku wesfê xwe yê herikîna dîrokî gerdûnî wenda bike, herikîna dîrokî ya di zeman û mekanên cuda de jî mirov dikare rast fêhm bike. Tevahî dikare parçe rave bike, lê parçe di wê kapasîteyê de nîne ku tevahiya rave bike. Ji ber van sedeman e ku em helwesta sistema dinyayê an jî şaristaniya navendî ya ji pênc hezar salî dibihure, tercîh dikin.

Şaristaniya bajêr a Sumeran li gorî destpêkê têra xwe kêrhatî dixebitî: mîna her amûr an jî erebeya ji acenteyê derketî ye. Xwe pirr bi lez zêde kir. Li pey hev bajar hatin avakirin. Di serî de ji Mezopotamya Jêr heta bi Mezopotamya Jor li her deverê belav bû. Lewma her bajar dihat maneya hê bêtir nîrxê zêde. Li ser vî hîmî, diviyabû mirov li bendê be ku hiyerarşiyên bicîhbûyî bi lez veguherin dewletên xanedan. Maddeya xam û maddeya mamûl bazirganî bi lez dikir, bajar jî neçarî reqabeta hegemonîk dikirin. Hêza hukimî li bazirganiyê dikir, şensê xwe yê hegemonyayê zêde dikir. Li qadên teng avabûna gelek bajaran dîsa yek ji wan sedeman bû ku şerê hegemonyayê û reqabet sor kir. Herweha ji ber ku di destpêkê de hejmara hewce ya şênîyan ji sînorê xwe bihurî, vediguherî pîrsgirêk. Hatina aborî dihat maneya zêdebûna şênîyan. Çiqasî erd û zevî zêde bibûna û derfetên avdaniyê çêbibûna ev sistem ê bi awayekî serketî bimeşiya. Lê belê qadên bi bereket bi derdora Dicle-Firatê sînardar bûn. Kengî ev sînor ketin ber pêvajoya bajarbûnê, hingî digihîştin ber şert û mercên berbiçav ên pêxîrtengiyê.

Ûrûkê serdema xwe bi qasî pêncsed salî dewam kir û di encama reqabetê de cih û hegemonya xwe bi destê sîteya Ûrê berda. Pêxîrtengiya Ûrûkê rê li derketina holê ya sîteya Ûrê vekir. Bi pêxîrtengiyên di dema li derdora 3000-2000 B.Z. de sê Xanedanên Ûrê, di dema 2350-2150 B.Z. de Xanedaniya Akad a semîtîk û dema 2150-2050 B.Z. de Xanedaniya Gudea ya aryanîk ketinê, ev dem jî bi dawî bûye. Belgeyên gihiştine destên me nîşan didin ku di vê demê de di navbera bajaran de gelekî zêde şer qewimîne. Em dizanin hin bajar bi tevahî jî holê hatine rakirin. Mînak, em bi çîroka ‘Lanetkirina Agadeyê’ dizanin ku paytexta Akadê bi awayekî kezeşewat jî dîrokê hatiye rakirin. Gelek çîrokên bi vî rengî hene. Ev rastiyek e ku krîz û reqabetên ji yên roja me ya îro ne kêmtir, çêbûne. Kar her tim tê maneya berhemê zêde. Ji lewra şerên li ser têne kirin, her tim wê mîna hev bin û wê timî heman encaman bidin. Eşkere ye ku pêxîrtengiya şaristaniyê pêşde diçe. Bajaren têne hilweşandin û şerên bêrehm ên mîna li Iraqa îro, bi tenê vê rastiya piştrast dikin. Eger em bînin bîra xwe Iraq ji Ûrûkê tê, em ê karibin çetir serwext bibin ka dîrokeke çendî xembar (dîroka şaristaniyê) diqewime.

Çareya ji pêxîrtengiyê re hatiye dîtin jî rêûresmî ye. Ji leza xwe û zêdebûna xwe ya heta roja me ya îro ti tişt kêmtir nekiriye. Hê bêtir qada mêtinkariyê keşif dike û ji bo vê mêtinkariyê jî dixwaze zêdetir bibe xwediyê hêz, desthilatdarî û dewletê. Ya di dawiya salên 2000’î B.Z. de ji pêxîrtengî û buhranê bi hêz derket, Babil bû. Hê bêtir xwediyê hêz û derfetên mêtinkariyê ye. Di bazirganî û pişesaziyê de ketiye pêşiyê. Herçend hin caran hegemonya wê qut bibe an jî hin caran li ser kar be jî heta salên 300’î B.Z. bi tesîr bûye. Tevahiya hegemonên demê (Hegemon weke peyv dibe ku ji koka fermandar be), herî dawî di mîna Skender de hat dîtin, dixwazin li Babilê bin. Yên pêxîrtengiyên Babilê herî baş bi kar anîne, yên mîna gurên bazirganiyê ku li ber serê wê bûn, bazirganên Asûrî û koloniyên wan in. Asûrî bi awayekî mîna Fenîkiyên li bejahiyê ne. Ya Fenîkiyan li Deryaspî di bazirganiyê de dikirin Asûriyan jî di bejahiya Rojhilata Navîn de wê pêk bianiya. Asûriyên bi Babilan re di nava reqabeteke dijwar de bûn (Hê jî reqabeta Suryanî-Kildaniyan vê rêûresmê nîşan dide), di hegemonya Babilan de (2000-1600 B.Z.) bi tenê karîbûn yekdestdaria bazirganiyê di destên xwe de bigirin.

Piştî Hemmûrabî, ji pêxîrtengiya Babilê du hêzên dîrokî derketin û gav avêtin: ji nava wê derketina Brahîm (li gorî texmînan di salên 1700-1600 B.Z. de), wekî din Hûrrî jî ji xweparastinê derbasî qonaxa êrîşê bûn. Di sala 1596’an B.Z. de xanedanên bi koka Hûrrî (Hîtî û Kassît ên ji wan tene

zanîn) û Babîl weke rêveberiya Bexdayê ya îro, derbasî rêveberiyeye hevpar dibin.

Kengî Babîlê hegemonya xwe ji dest da du hêzên nû yê hegemonîk derketin ser dikê. Li Anatolya Navîn Hîtît ên navenda wan Hattûşaş (li Çorum-Bogazkoy a îro) û Mîtaniyên navenda wan Waşûkaniyê (Serêkaniyê li ser sînorê Tirkîyê û Sûrî). Herdu jî ji ezbetên qebîleyên Hûrriyan e (proto-Kurd) ku ji aliyê miregtiyên wan ên di asta keyatiyê de (1600-1250 B.Z.) têne avakirin. Dema Xanedaniya Nû ya Misrê, di şaristaniya Rojhilata Navîn de qonaxeke nû ya rohnî temsîl dike. Di navbera sê navendên şaristaniyê de dîplomasiyeye gelekî zindî heye û di navbera qesran de bi dayîn û berdêlikirina jinan, weke şeweyekî enternasyonala destpêkê demeke têkiliyan pêk tê. Ji ber pêxîrtengiya rêûresmî hegemonya Hîtît û Mitanî (Pêxîrtengiyên vê demê navberên xwe dirêjtir in, di navbera sed û çarşed salî de di hûgerin) hildiweşe (di hundir de şerên xanedaniyê, ji der ve jî êrişên qebîleyan) û xanedanên Asûr ên li benda keyslêanînê, bilind dibin. Du deman (1300-1000, 900-600 B.Z.) li Rojhilata Navîn dibin hêza hegemonîk a herî bi hêz.

Tê gotin hêza herî xedar û zalim a dirokê nas kiriye, Asûr e. Eger mirov bi koka meseleyê ve dakeve mirovê bibîne têkiliya xedariyê bi kara yekdestdariyê re heye. Weke gel di cewherê xwe de ti cudahiya Asûran ji gelên din nîne. Lê ji ber ku hegemonya Asûr xwe dispêre yekdestdariya bazirganiyê, ev yek jî şiddetê ji bo karê ferz dike. Çawa ku li cem yekdestdarên cotkariyê (rêveberiya erd a Sumeran) bêyî şiddetê kar nayê bi destxistin, ev yek li cem yekdestdarên bazirganiyê jî bi heman rengî ye. Di bingehe şiddeta Asûrê de ev rastî heye. Nûbûna hegemonya Asûrê ji aliyê şaristaniyê ve aniye, bi tenê ji bo kara zêde, bêtir desthilatdarî û ji bo bêtir desthilatdariyê jî hê zêdetir şiddet e. Eşkere ye ku di çarçove û mekanê şiddetê de mezinbûn heye. Ji lewra di dirokê de analîzên li ser Asûrê weke analîzên sereke yê li ser koka şiddetê têne hesabandin. Ev rêûresma hê jî li Rojhilata Navîn ji bo çareserîkirina pirsgerêkan tê fikirîn, pirr tiştan deyndarê hegemonya Asûrê ye.

Şiddeta Asûrê û hêrsa karê (ez yeqîn dikim ku koka têgînên şiddet û karê Asûrî-Aramî ne) ya di bingehe wê de di wijdanê mirovatiyê de birînen mezin vekirine. Ne tenê rê li ber pêxîrtengiyê vekiriye, hiştiye ku Asûrî hem weke eskerî-siyasî, hem jî weke gel-civak careke din nikaribin pişt a xwe rast bikin. Şiddeta Asûrê kir ku gelên Rojhilata Navîn pirr nifiran li wan bikin, bi lanetkirinê wan (yekdestdarên bazirganî û desthilatdariyê) bi birînin û ji bo azadiyê rewan bibin. Efsaneyê Kawayê Hesinkar û 'berxwedana sêşed salî' ya navdar a Med û Êrartûyan berhemên vê demê ne. Ji vê jî girîngtir, di dirokê de rê li ber dema jêre serdema hikmetan (600-300 B.Z.) tê gotin, vekiriye. Di vê demê de ku em dikarin weke serdema zanyariyê jî bi nav bikin, ji bo jihevderxistina felaketa mezin a Asûrê ya bi serê gelan de hatiye, hewcedarî bi ponijînê û fikirîna mezin peyda bûye. Hem serhildana fikrê û hem jî serhildana wijdanî, hêza afirîner a vê serdemê ye. Di navenda vê serdemê de Zerdest rol digire. Li Rojhilat, li Hindistan û Çînê di sedsala 6. B.Z. de Bûda û Konfûçyûs nûneriya vê serdemê dikin, li Rojava li nava Grekan, Sokratesê weke serdemê temsîl dike. Pêxîrtengiyên mezin tevî berjêrçûn û şiddetên mezin, dikarin ji bo bilindbûna wijdan û fikrên mezin jî şert û mercan amade bikin.

Hegemonya Asûrê ya bi hevgerîna Med û Babîlan di dirokê de dawî lê hat anîn, piştî demeke kurt Med û Babîlan jî (600-550 B.Z.) şûna xwe ji xanedaniya Persan re hişt (550-330 B.Z.). Rîwayet tê kirin ku di çareseriyê de Persan rêbazeke berevajî ya Asûran şopandiye. Ji awirê diyalektîkî jî dibe ku ev rast be. Ji ber ku xweşbînî ew rêbaz e ku behsa wê tê kirin; gelan ji hev cuda nake azadiyê ji bo tevahiya çandan nas dike û di rêveberiyê de edalet û gotina rast ji ti kesî mehrûm nake. Mirov dikare bibêje ku ji vî alî ve jî gelên Rojhilata Navîn ew weke ehwen-î şer pêşwazî kirine. Hegemonya herî berfireh a dirokê hat avakirin. Ji Hindistanê xwe heta bi Makedonyayê dirêj kir. Bi tenê Çîn û Komara Romayê li derveyî wê man. Her çî be, di şa jî hêzeke şaristaniyê bû. Nakokiya wê ya bingeşî wê di demeke kin de bandora xwe nîşan bidaya û wê pêxîrtengî dijwar bûbûya. Ji hundir ve şerên dijwar ên xanedanan, ji der ve jî êrişên qebîleyan wê hêdî hêdî dawîya wê bîniyana.

Stûna hêzê ya Skender jî xwe dispart esilzadeyên qebîleyan. Şûrê Skender bahane bû. Berevajî yeqîn, ji şerkeriya mezin a Skender wêdetir, rizîna hundir dawî li hegemonya Persan anî. Serdema Helenîzmê (300 B.Z. – 300 P.Z.) di demeke li derdora pêncşed salî de sentezeke rastî ya Rojhilat-Rojava çêkir. Ya Persan ji Rojhilat pêşde bir, Helenan jî bi pêşdebirina wê ji Rojava bersiv dan û vê yekê jî kir ku di diroka mirovatiyê de sentezeke mezin çêbe. Şaristaniya Grek (600-300 B.Z.) bi vê pêvajoyê xwe xwedî kiriye û bi Helenîzmê gaveke mezin avêtiye. Herçiqasî Roma hegemonê eskerî û siyasî be jî nûneriya pêşdebirina çandî Helenan kiriye. Xanedanên Part û Sasaniyan ên dewama Persan in, ji aliyê dirokê ve li çandê tiştê zêde nekirine. Şerê hegemonîk ê bi Romayê re kirin, li civaka Rojhilata Navîn jî nû ve rê li ber berxwedan û lêgerînên mezin vekir. Xirîstiyantî û Manîzm weke encama van lêgerînan derketine holê. Derketin û gavavêtina Îslamî weke dewama vê pêvajoyê ye.

Demê hegemonîk a Romayê sîstema şaristaniyê gaveke din pêşde bîriye. Heta bi Girava Ingilîstanê beşekî girîng ê Ewropayê cara pêşî şaristanî nas kir. Êdî bandor li jêre parzemîna Efrîka û Hindistanê tê kirin. Hem Sasaniyan, hem Romayîyan, hem jî Hebeşîyan bi kêmbere şaristaniyê dor li Nîvgirava Erebîstanê girtiye. Çîn, şaristaniya xwe bi berfirehî û bi kûrahî belav dike. Eşkere ye ku wexta em tî salên mîladî, hêzên şaristaniyê çendîn civakên mirovan tevî pêxîrtengiyên xwe yê binyewî dikin, hinekî temenê xwe dirêj bikin jî nikarin çareseriyeye mayînde bibînin. Gotina navdar a Bûda vê rastiyê îfade dike: "Nabe ku tu agir bi agir vemirîni." Mirov bi zêde desthilatdariyê ji desthilatdariyê bibihure, çareserî nîne. Ev rewş mîna ku qada agir pêketî ye, mirov bi agirê hinekî zêdetir agirê din wê gurr bike. Hilweşîna Romayê vê pîvana me piştrast dike. Di hundir de xwelihevkrîşandinên mezin ên Împaratoriyan (Di demên dawî de di heman beşa zeman de pêvajoya împaratoriya pîrrserî pêkhatîye), kengî jî derve jî pêl bi pêl bi êrişên sîstema qebîleyan re bûn yek, bivê nevê hilweşîn ferz dibe. Di vê de para tevgera wijdanî ya Xirîstiyantiyê jî bi roleke girîng rabûye.

Sasanî jî di pêvajoyeke bi heman rengî de ne. Xwelihvraqişandinên hundirîn kengî bi tevgerên dînî û qebîleyî re bibin yek, diwarbûna pêxîrtengiyê û hilweşîn bivê nevê pêk tê. Sedsalên 4. û 5. ji bo Sîstema Navendî ya Şaristaniyê (Sîstema Dinyayê) dema pêxîrtengiya global e. Di bîlançoya çar hezar salên derbasbûyî de jin weke fahişeya taybet û giştî bi temamî hatiye girtin, kirine mijara milkê taybet û giştî, bi vê jî ew kirine obje û kirine meta. Gundiyên bicîhbûyî û beşê zenaetkaran ê bajêr piştî jinê û weke jinê hatine kolekirin ji bo xûkî, bac û şer veguherandine amûrê zurriyetê. Ji bilî tebeqeya jor a kirine xwedayî, bi tevahî hêmanên civaka fermî yên di kontrolê de bi pey koletiya giştî xistine û herkes bi vê bawer kirine. Şaxên şaristaniyê yên Çîn, Hind û heta gavavêtinên wê yên teze Efrika û Emerîka hê bêtir di bin nîzamekî hişk ê 'kastîk' de ne. Berxwedan û lêgerînên li dijî vê sistemê wê bi pêşkevin.

Mîna pêxîrtengiyên binyewî yên kapîtalîzmê, pêxîrtengiyên şaristaniyan hemû sê xisletên bingeîn ên sistemê piştrast dikin. Ya pêşî, têkiliya navend-dewrûberê ye, tevî ku guherbar e, domdar e. Ya diduyan, di nava hêzên sistemê de ji ber karê timî reqabet û pevçûn heye. Ya sisiyan, weke encama du xisletên pêşî, sistem neçar e ku misêwa di pêvajoyên pêxîrtengiyê re geh bi ketin û geh bi rabûna ser xwe, derbas bibe. Encama xwezayî ya sê xisletan jî ew e, rêveberiyêke sistemê di karakterê hegemonîk de bivê nevê ye. Şaristanî bêhegemonya nikare bimeşe. Encama hevpar a yekbûyî ya tevahiya van xisletan jî ew e ku globalbûyîna timî bi berfirehî û bi kûrahî belav dibe. Ev çar xisletên bingeîn şaristaniyan ji destpêkê ve neçarî globalbûnê dikin. Çavkaniya vê rastiye ji xwezaya yekdestdarên desthilatdarî û sermayê tê. Çiqasî ji jor ber bi jêr ve û berfireh belav bibe ewqasî kar û hêz hevdu xwedî dikin û desthilatdarî mezin dibe. Ji sedî sed di navbera wan de korelasyon ango têkiliyek heye ku alî bêtir hev nabin. Eger di roja me ya îro de şaristaniyê jiyan gelekî tengav kiribe (tevahiya daneyên civaknasîyê vê rastiye piştrast dikin), pêxîrtengî bi mirovan bi sînor nemabe û avahiya ekolojîk jî xistibe tehlûkeyê, sedema rastî ya vê yekê ji xisleta şaristaniyê ya hilweşîner û barbarîyê tê ku ji destpêkê ve di binyeya xwe de wan dihevwîne. Ya diqewime nişaneya yên di hinavên wê de diqewimin in, û ev derdikevin holê.

B- Berxwedanên Qebîle, Eşîr û Qewman (Etnîsîteyan)

Sîstema dinyayê bi hûnandina îdeolojiya xwe, tevî ku gelekî îdea dike, nîzam li gorî fermana xwedayî nexebitiye û nemeşiyaye. Eşkere ye ku ferman û nîzama xwedayî (Tevî hemû hewldanên îdeolojîk ên piştperdekirinê, ji bo min maneya 'ferman' û 'nîzame' êşkere ye) rêzik û fermanên tebeya rêveber (rêveber + esker + rahib) a li ser mayeyê civakî rûniştî, temsîl dike. Ji jor heta bi evdê herî li jêr bi hezar salan pirrî caran zirav kirine, pirrî caran dugêsinî kirine (çawa ku mirov çil carî ji kesekî re bibêje tu dîn î, ew dîn bibe) û weke ferzeke xwedayî û mîna rastiyeke be, ev hegemonya îdeolojîk dawerivandine hinavên civakê, lê tevî vê yekê, ev nîzama zilm, zordarî û talanê nikaribûye bi temamî xwe veşêre û xwe bide qebûlîkirin. Yên li derveyî sistemê mane û timî bi 'sefer'ên kolekirin û talanê yên sistemê re rûbirû mane, yên di nava sîstema qebîleyan de ne. Ji lewra serhildanên eşîr û qewman li dijî van êrîşan di nava pêvajoyê de mîna sîstema şaristaniyê domdar bûne. Sistemê propaganda kiriye û navê 'barbarîyê' li van tevgeran kiriye. Ji ber sedemên min rave kirî, berevajiyê vê rast e; nîzama şaristaniyê 'mekîneyêke barbarîyê' ye. Ya naxwaze ji jiyanêke mirovane qut bibe ji nîzama komin-qebîleyan e.

Ji aliyê dîrokî ve gel hebûn, karîbûn xwe bidin nîşan û wenda nebin, lê belê divê mirov nexasim destnîşan bike ku pirraniya gelan di vê de bi serneketin. Ya rastî, divê dîrok weke ku hatiye nivîsandin nebûya. Ez ji xwe piştrast dibêjim ku dîroka rastî ew dîrok e, nikaribûye xwe bide xuyakirin û nivîsandin. Timî kirine ku ked, berxwedan, afirênerî û vedîtîna pirraniya civakê neyên dîtin. Bi zanebûn an jî xweber wisa bûye. Destketiyên civakî hatine desteserkirin. Kirine ku xwediyên wan ên rastî neyên naskirin, nikaribûne binivîsîn û bidin nivîsandin. Nexasim vedîtîna û keşfê jinê, tevî vedîtîna û keşfê cotkar, şivan û zenaetkaran hema bêje tevahiya vedîtîna û keşfê pêk tînin, lê dîsa jî dîrok heqê vê rastiye nade. Xwedawend Înanna wexta bang li qal û xwedayên mêr dike yek bi yek vedîtîna û keşfê xwe dijmêre û weha dibêje: 'Ma we 104 Me'yên (rêzik, vedîtîna û keşfê civakî) min ji min dizînin?' Belkî ev vegotin gelek hejar û bêmane xuya bike (guh wisa hatine hinkirin), lê vegotina destana dawî ya dîroka rastî ye. Di Destana Dûmûzî û Enkîmdû de cihana şivan û cotkaran girîngiya ked, vedîtîna û keşfê xwe bi destanên bi vî rengî tînin ziman û bi vî rengî bi herhalî dîrok zêdetir nêzî rastiye ye. Di roja me ya îro de dîrokaneteweyî yên pozîtîvîst tevî hemû gotinên xwe yên zanistî, mînakên xirab ên metafîzîkê ne, û ji heqîqetê herî dûr in. Eger em sosyolojiya zanistî-pozîtîvîst a navenda wê Ewropa ye, bi mîtolojiya dema Sumerê re bi şîrove û lêkolînan bidin ber hev, wê nêzîkbûna heqîqetan li cem mîtolojiya Sumerê bin. Qet nebe ev pêşbîniya rasyonallîte û bawerîya min e.

Em berê xwe bidin mînakên berbiçav ên berxwedanên dîrokî.

a- Berxwedana Qebîleyên Bi Koka Xwe Semîtik û Êrîşên Dijber

Beriya şeş hezar salan li qada ji Sehraya Mezin heta bi rojhilatê Nîvgirava Erebb, hebûna devereke hêşîn û têrbaran bi delîlên zanistî jî tê piştrastkirin. Me gotibû sistemeke berfireh a qebîleyan a bi navê Semîtik, li vê atmosfera jeobiolojîk di zikhev de pêşketiye. Ev sistem ji salên 4000'î B.Z. ve di bin zexteke dualî de dimîne. Bi destpêkirina dema hişkesaliyên xwezayî û çolbûyîna, şaristaniyên Misr û Sumerê bilind dibin û ev herdu rewş hêmanên zextê ne. Ango qebîleyan li hundir xwe li qadên waha digirtin, ber bi derve jî xwe li qadên hêşîn û têrbaran digirtin ku van hêmanan tevgerên mezin ên dîrokî ferz dikirin. Dîrok van tevgeran bi belgeyan piştrast dike. Belgeyên Sumerê û Misrê hertim

behsa van ‘tehlûkeyan’ dikin. Misriyan navê ‘Apîrû’ angî ‘mirovên tozgirtî’ li van koçberan dikir. Ez yeqîn dikim ku Sumeriyan jî yan di heman maneyê de yan jî bi maneya ‘Yên Ji Rojava Tê’ ew weke Amorît bi nav kirine û ew weke kesên ‘Bî Tehlûke’ bi nasname kirine. Beşekî mezin jî wan dikin kole û dixin xizmeta xwe. Çawa ku di kolekirina reşikan de jî tê dîtin, em dizanin ev yek jî heta roja me ya îro bi awayekî bêrehm, dewam dike.

Sîstema kolekirinê ya li derdora şeş hezar salî, gelo di berdêla çiqas êşan de hat meşandin? Ji encamên wê kê çawa sûd wergirtin? Bi herhalî eger mirov bersiva van pirsan nede, mirov ê nikariye dîrokeke rast binivîsîne. Ji ber ku pozîsyona wê ji bo parastinê di cih de bû, xwe ji koçberî û êrîşên van qebîleyan, di heqîqetê de ji berxwedana wan, Misrê dikaribû xwe biparêze. Sumerî li hemberî berxwedan û êrîşên van qebîleyan di pozîsyoneke hînê bêparastin de bûn. Qebîle û berxwedanên wan ên pêl bi pêl çêdibûn, em dibînin ku ji salên 1400’î B.Z. ve encam didin. Kengî êrîş û berxwedanên van qebîleyan parastina Sumeran hilweşand, hingî xanedaniya bi navê Akad kete dîrokê, li sîstema desthilatdariyê rûnişt. Vê dema qral xanedaniyê di salên 2350-2150 B.Z. de hukmê xwe meşand û damezrînerê wê Sargon weke ‘împaratorê pêşî’ yê dîrokê hat binavkirin. Mirov vê rejîmê dikare weke rejîmeke ‘Proto-Asûr’ destnîşan bike. Bi nasnameya Sargon rêzîkek di dîrokê de çêbû. Serekên qebîleyan di atmosfera şaristaniyan de wexta keysê lê bînin çawa vediguherin zordarên xweziya mirovan bi kefan dizan bînin. Rêzîka dîrokî vê rastiye îfade dike. Di vê de bi qasî zehmetiyên dikişînin, çavbirçîtiya wan û serxweşbûna wan li ser textê nû yê desthilatdariyê, bandorên girîng in.

Ji ber duyemîn pêla qebîleyên Semîtîk dema Asûr û Babilan pêk tê. Dema Asûr û Babilê demeke welê ye ku bi qralên xwe yên niv-xweda navdar e yên ku Sargon tînin bîra mirovan. Ji aliyê dîrokî ve li pêşketina saziya desthilatdarî û bazirganiyê zêde kirine. Bêguman di pêşdebirina saziya koletiyê de jî ji xanedanên orjînal ên Misr û Sumerê rola wan kêmîr nebû. Di sazîbûna klasîk a zordestî û mêtinkariyê de Babil û Asûr bi roleke gerdûnî rabûne û mirov nikare ji vê guman bike. Mirov diyar bike ku ev ji yên Greko-Romen ne kêmîr bûn, ji aliyê rastnivîsa dîrokî ve girîng e. Demên Akad, Babil û Asûran çand û zimanê Sumeran dawerivandin nava xwe û bi vî awayî xistin dereceya duyemîn, zimanê hevpar ê fermî kirin Akadî û Aramî. Nexasim zimanê Aramî weke Latîniya Rojhilata Navîn dihat bikaranîn, heta zimanê Erebi weke zimanê fermî yê şaristaniyê cihê xwe girt. Ji ber ku yekdestdariyên bazirganî û desthilatdariyê yên beriya xwe bi bîr dixin, ev rewşa wî girîng e. Herweha zimanê hevpar ê îdeolojîk-ilahiyatê ye. Zimanê fermî yê çanda maddî xwe weke zimanê fermî yê çanda manewî dide qebûlîrîn û rewakirin.

Sêyemîn pêla mezin a şervaniya qebîleyên Semîtîk li ser navê Erebtîyê tê dewamkirin. Ji beriya Îslamê li derdora salên 500’î B.Z. êrîş û berxwedanên xwe weke anti-şaristanî bi nasnameya ereb nîşan dan, bi Îslamê re di asta gerdûnî de bi rolekê rabûn. Li tevahiya Bakurê Efrîkayê, li derdora Sehraya Mezin û ji Nîvgirava Erebiştanê heta bi qûntara sîstema Toros-Zagrosê belavbûn. Tevgerêke mezin a qebîleyan e. Du hezar û pêncsed sal in, bêtî ku ji leza xwe tişteki kêm bike, di heman mekanî de dewam dike, xwe dimeşîne û vediguherîne. Pêvajoya veguherîna Erebtîyê nemaze hêjayî lêkolînê ye. Ji bo fêhmîkirina dewlet û desthilatdariyê, li tebeqeya jor bi sazîbûna siltantî, mîrîşînî û şextiyê girîng in, û mirov dikare ji wan hîn bibe. Koka tîgînên siltantî, mîrîşîn, şextî, desthilatdarî û dewlet Erebi ye. Mînak koka peyva dewletê ji gotina tê maneya ‘şeva şabûna bi jîneke girtî re’ zêde bûye. Pîrî balkêş e ku dewlet weke peyv jî tîkiliya xwe bi destavêtin û kolekirinê re heye. Di erebî de bi tevahî sazî û tîgînên desthilatdariyê tînin hişê mirovî, maneya wan tazîbûn, zewq û dewamkirina kêfê tîne bîra mirov.

Di Ahd-î Atîkê de (Tewrat) listeyeke berfirehtir a qebîleyên semîtîk tê pêşkêşkirin. Çîroka qebîleya Ibrânî bi xwe bi awayekî berfireh tê vegotin. Der barê vê mijarê de ku wê di beşa dînen yek xwedayî de dîrûdirêj were analîzkirin, encama mirov dikare li ser beşa pêwendîdar derxe ev e: Em bi tabloyeke qebîleyên Semîtîk a tevlihev re rûbirû ne. Mînak Kenanî mil û şaxek in. Aramî jî milekî din in.

‘Bedewî’ tebeqeya jêr a qebîle û eşîrên Semîtîk pêk tînin. Mirov dikare wan weke Ereben gundî, yên li waha û çolan şîrove bike. Bedewîti bi qasî aliyê xwe yê qebîleyî, kategoriyek e ku maneya xwe ya civakî û çînî jî heye. Di vê çarçoveyê de Bedewîti, Erebtîyeke cihê ye. Çawa ku li cem Tirkên Tirkmen û li cem Kurdan jî Kurmanc maneyeke xwe ya çandî û civakî heye. Erebi qewmek in, sîstemeke wan a qebîleyan heye ku weke tebeqe hem jêr hem jî jor ji dîrokê ve heta roja me ya îro di serî de Rojhilata Navîn dîroka gerdûnî herî zêde bi xwe re lebigandine û bandor lê kirine. Guhertin û veguherîna wan bi tevahiya leza xwe dewam dike. Erebi-Îsrail herdu jî bi koka xwe Semîtîk in. Şerê wan jî dorfireh nîne, lê wexta mirov bandora wî li dinya û herêmê li ber çavan digire, wê rastiya behsa wê tê kirin baştir bê fêhmîkirin û wê bê zanîn çend girîng e. Mirov heta guhertin û veguherînên di diyardeya Erebi de dibin, fêhm neke, bi temamî fêhmîkirin û serwestbûna li Rojhilata Navîn û dinyayê wê kêmkî û zehmet be.

Ka mirov divê tevgerên lêgerîn û berxwedanê yên qewm û qebîleyên semîtîk, bi taybetî jî yên erebi di kîjan maneyê de anti-şaristanî û nava şaristaniyê binirxîne? Ev mijareke bi pîrsgirêk e. Pîrsgirêkeke ciddî ye ku mirov a dînî û ya etnîk jî hev cihê bike. Di qebîle û qewmên din de jî pîrsgirêkên jihevcihekîrînê yên bi heman rengî hene. Lê di nav Ereban de mijar tevlihev e. Li dinyayê mijara dijbertiya sîstemê û di nava sîstemê de timî di rojeva tevahiya tevgerên bi heman rengî de bû. Hem di dîrokê de hem jî di roja me ya îro de vî pîrsgirêkê hebûna xwe her parast û dewam kir. Tevgerên qewm û qebîleyên Erebi û Semîtîk herdu aliyê xwe jî hene û girîng in. Li cem qebîle û qewman hem aliyê anti-şaristanî, hem jî aliyê şaristaniyê timî di nava tîkoşîneke nakokî û tîkiliya diyalektîkî de ne. Etnîsîte zêdetir bi aliyê xwe yê anti-şaristanî xwe nîşan dide, aliyê dînî jî zêdetir xwe weke şaristanîparêz nîşan dide. Lê mirov dikare bibêje, di navber û nava herdu tevgeran de meylên şaristanîparêz û anti-şaristanî gelekî li guhertin û veguherînê vekirîne. Şîrovegerên rêûresmî û modern di navbera van herdu alîyan de vegotîneke gelekî tevlihev pêşde birine. Tevliheviya vegotinê û

rastnişannedana wê ya diyarderayan li qada çalakîyê dikare rê li encamên gelekî şaş veke. Eger mirov qebûl bike ‘gotin = bi pirranî li pêş hatina çalakîyê bi xwe re hildigire’, wê bê fêhmîkirin ku vegotinên me yên der barê mijarê û pirsgerêkan de çiqasî di cihê xwe de ne û çiqasî girîng in.

b- Berxwedan û Êrîşên Hûrriyan

Ji aliyê etîmolojîk ve peyvên Arî, Ûr û Hûrî koka wan Sumerî ne, û ez yeqîn dikim ku bi maneya gir, plato û koma çiyayî ye. Sumeriyan ji cîranên xwe yên li Bakur-rojhilat re ji ber cografya û erdnîgariya lê dimînin, mumkîn e ku gotibin ‘qewmê çiyê an jî xelkê li serê giran’. Jixwe ji Kurdan re ku hê jî li heman cografyayê ne, bi maneya ‘qewmê çiyê’ gelek şeweyên bilêvkirinê têne bikaranîn an jî nav li wan têne kirin. Bilêvkirina ‘Kart-kurt’ jî ji vê rêûresmê tê. Ji ber van sedeman bilêvkirina Kurdan weke ‘qewmê çiyê’ tê fêhmîkirin.

Herçend Hûrî ji aliyê etîmolojîk ve di nava koma qebîleyên Hind-Ewropî de bêne bicihkirin jî ji van koman hemûyan zêdetir otantîk e, angî xwedî karekterê xwecihî ye. Şîroveya min ev e, ji dema dawî ya Dema Qeşayî ya Çaremîn ve li heman herêmê dimînin û di şoreşa neolîtîk de bi rola sereke rabûne. Tevahiya lêkolînên jeobiolojîk, arkeolojîk, antropolojîk, etîmolojîk û etnîk di karekterê otantîk û gelê pirr kevin ê li heman herêmê hînê jî mayî de hemfikir in.

Zanist jî tespît dike ku komên dema neolîtîkê li navenda Kevana Bi Bereket, ji Pencabê heta bi Nîlê ji bo pêşketina şaristaniyê hêmanên çandî yên maddî û manewî ku hewce dikin, şeş hezar sal berê gîhandine, stewardine. Min berê anîbû ziman ku Gordon Child, ev dema neolîtîkê ya gihiştî şibandibû Ewropaya piştî sedsala şanzdehîn. Gelek lêkolîn xwe digihînin encamên bi heman rengî.

Li herêmê şopên çanda El Ubeydê di salên 4000’î B.Z. de têne dîtin. El Ubeydê çanda Mezopotamya Jêr e. Şopên wê yên di wê demê de danûstendina wê ya zêde bi çanda herêmê re nîşan dide. Ji vê jî girîngtir, bermahiyên dema Ûrûk, Ûr û Asûrê têra xwe zêde ne. Li perav û navberên Dicle û Firatê tevgerên kolonîyan ên wê demê gelekî zêde belav û berfireh têne dîtin. Di vî warî de bermahiyên arkeolojîk berçav in. Eger wisa be, ji aliyê dîrokî ve bi qasî ku tê tespîtîkirin, li ser herêmê û gelê herêmê, ji şeş hezar salî ve gefxwarineke bi kolonîkirinê û pratîka wê heye. Ji aliyên din ve jî gefxwarin û tehlûkeyên bi heman rengî pêkan û gengaz in. Nexasim di ser Qafqasan re misêwa tevgerên dagirkeriyê têne dîtin. Ji ber ku deverên şoreşa neolîtîkê lê pêşketine, deverên herî kevin û gelekî bi bereket in, çawa ku roja me ya îro mirov ber bi YE û DYE’yê ve koçber dibin, tê payîn ji her aliyê ve şênîyên deverên din berê xwe bidin herêmê. Her tim herêmên bi bereket û dewlemend bal kişandine ser xwe. Ji vî alî ve Kevana Bi Bereket heta dawiyê xwedî xisletên balkêş e.

Heye ku rewş berevajî jî bûbe. Piştî dema gihiştina sistêmê, dibe ku ji ber şênîyên zêde bûbin dever li wan teng bûbe. Ji lewra jî di serî de li deverên cîran, nêz û dibe ku bi bereket bin, mirov dikare tevgerên dijber bipê. Belgeyên dîrokî di vê mijarê de daneyan pêşkêş dikin. Herêm nîşan dide ku çanda wê ji qonaxa xwe ya gihiştî û pêve (7000-5000 B.Z.) xwe li her devera dinyayê hem çandî (bê mirov) hem jî fîzîkî (bi mirov) li gorî dema xwe bi lez belav dike. Piştî van deman hinekî bi derengî be jî ji nava Ewropayê heta bi hundirê Hindistanê (Koma ziman a Hind-Ewropî vê rastiye piştrast dike), ji Misrê heta bi Sumeran ev nîrxên çandî bi van herdu rêyan belav dibin û ev êdî rastiyeke zanistî ye. Naxwe peyvên gelê otantîk ê neolîtîkê li Hind û Ewropayê çî digerin! Dîsa bi sed hezaran sal in ku Nîl, Firat, Dicle û Pêncav xwedî heman erdên bi bereket in, û em li ser erdên wan ên aluviyon ên nêzî devê deryayê çima şopa şaristaniyê nabînin. Eger em rast nêzî mijarê nebin, em nikarin bersiva van pirsan bidin. Bi qasî tîgîna şaristaniya navendî, tîgîna ‘serdema cotkariya navendî’ jî ji bo rast xwendin û nivîsandina dîroka mirovatîyê hewce ye.

Em behsa mijara gelê otantîk bikin, ya rastî mîrasa duwanzdeh hezar salî ya Perestgeha li Ûrfayê li Girîkê Navîkê her tiştî rave dike. Gelê herêmê yê xwe dispêre sistêma qebîletîyê, xwedîyê çandêke gelekî kevin û pêşketî ye. Arkeolojîk bi xwe li deverê erdkolanê dimeşînin, fîkra xwe tînin ziman û dibêjin, şert e ku dîrok jî nû ve were nivîsandin. Ez bi taybetî divê destnîşan bikim ku ez di vê mijarê de xwedî nêzîkatiyeke şoven nînim. Li vir mijara em behsa wê dikin, ji bo tevahiya mirovatîyê rastnivîsandina dîrokê ye. Rastnivîsandina dîrokeke rast ji bo mirovatîyê ji her tiştî zêdetir hewce ye, û nîqaşa vê jî nayê kirin. Ji ber ku dîroka rast, mirovê rast e, mirovê rast jî ji yana rast e.

Ji ber ku bi ser wan de çûn û zordestiya li ser wan zêde bû, em dibînin ku Qebîleyên Hûrriyan di 4000-3000 B.Z. de ber bi eşîretbûnê ve dibêrin. Bêguman bi belgeyên dîrokî em van dibînin. Em di van deman de li şopên çanda eşîran rast tên. Belgeyên nivîskî yên Sumeran zêdetir agahiyan der barê cîranên xwe yên li bakur-rojhilat de didin. Di beşên berî niha de kêm be jî min behsa koka Sumeran kiribû. Qenaeta min a şexsî ew e ku di encama belavbûna fîzîkî û çandî ya Mezopotamya Jor de Sumeriyan hin komên Semîtîk jî girtine nava xwe û weke sentezeke çandî pêşketine. Ez hê jî xwedî li vê dîtina xwe derdikevim. Veguherîna Hûrriyan ji aliyê eşîrî ve piştrast dike ku ji aliyê siyasî ve jî pêşketine. Eşîr bi pirranî li ser hewcedariya hevpar a rêveberî û parastinê, qonaxêke îcbarî ye. Pirsgerêkên hundir ên zêde dibin û nexasim jî yên derve ji sedî sed eşîretbûnê bi lez dikin. Dema 3000-2000 B.Z. nîşan dide ku eşîr ber bi pêkhatinê tîpa konfederasyonan ve diçin ku girêdana wan a bi hev re sist e. Pêkhatina elîten siyasî çî di çanda Sumeran de (Dema Gudea-Gûtfî, 2150-2050), çî jî di çanda Anatoliya Navîn a berî Hîttîtan de (ji herêma Elbîstana îro ji Anûm Harbî ji Begên Neşali – Kultepe – nameya hatiye nivîsandin) tê dîtin. Nivîsên li ser kevalan bi zimanê Hûrî ne.

Ji belgeyên di dest de hene em dibînin ku elîten Hûrriyan di wê pozîsyonê de ne ku hem dikarin belav

bibin û hem jî dikarin xwe biparêzin. Li hemberî zordestiya Asûran timî hewceyî berxwedanê ne. Ji ber ku li ser kanên dewlemend ên kereste û madenê ne, ev yek dihêle ku qralên Asûran timî êrîşan bibin ser wan. Di encama van zordestiyan de ji du milên girîng ve bersiv ê bê dayîn. Pêşî li Anatoliya Navîn Neşa, paşê Konfederasyona Hîtîtan a navenda wê Hattûşaş (1650-1200 B.Z.), û Mîtaniyên navenda wan Waşûkanî (1500-1250 B.Z.). Mirov bi hêsanî dikare bibêje, pêngavên zordestî, mêtinkarî û kolonîkirinê yên Babil û nexasim jî yên bazirganên Asûran rê li ber konfederasyonê vekirîye. Em vê encamê dikarin ji dagirkirina Babilê di sala 1596'an de ji aliyê gelên van herdu konfederasyonan, derxînin. Ez divê bi girîngî diyar bikim ku bi termînolojiya netewegir a roja me ya îro em nikarin pêkhatinên siyasî û civakî yên beriya çar hezar salan, şîrove bikin. Ya em dikin, li şûna em ti tiştî nekin û nenivîsînin, ji bo pêkanîna formeke dîrokî qet nebe vegotinê bikin ku zêde ber bi şaşiyê ve ji rê dermeketibin. Divê nêzîkatiya me ya ji bo mijarê wisa bê fêhmîkirin. Naxwe em bi awayekî din nikarin meylên înkâr û berevajîkirinê dîrokê bişkinin.

Wer xuya dike ku Hûrrî ber bi salên 2000'î B.Z. ve hema hema li ser erdên îro Kurd lê dimînin, xwedî ne, yan jî di wê pozîsyonê de ne ku dikarin hukim bikin. Nemaze di encama erdkolanên til û giran de em dibînin ku hin caran koloniyên Sumer, Babil û Asûran şewitandine, hilweşandine. Li navçeya Ûrfayê Hewengê li Girê Tûtrîşê di salên 2000'î B.Z. de deverên pêkan e ku kolonî bin, şewitandî û hilweşandî hatine dîtîn. Ez hê behs dikim, divê ez bibêjim, her kesekî ji rêzê xebateke etîmolojîk dike dikare bi hêsanî bibîne ku zimanê Hûrrî, Proto Kurdî ye, ango Kurdiya Pêşî ye. Zaravayên Kurdî yên di kûrahiya çîyan de bêtir xira bibin hê li Dêrsim, Çewlîk û Zagrosan mane, nêzî zimanê Hûrrî ne, û ev jî vê rastiyê bêtir piştrast dike.

Eşkere ye ku dema 2000-1000 B.Z. li dijî kolonîtiya Babil û Asûrê demeke berxwedanê ye. Nexasim di dema 1300-1000'î B.Z. de hegemonya Asûrê ya gelekî zêde dibe li deşta Bismil a îro (jêre Tashan tê gotin) navenda eyaletêkê pêk tîne û li herêma Licê-Dara Hênê li dijî qebîle û mîregên Hûrriyan ên dewamî li ber xwe didin, seferên eskerî pêk tîne. Figûrên qralê Asûrê li ser tehtên nêzî Licê hatine kolan, vê rastiyê bi awayekî bi tesîr piştrast dikin. Em dibînin misêwa seferên bi heman rengî birine ser Zagrosan jî. Di belgeyên Asûran de behsa gelê Naîrî (bi maneya nehîr û çem) û Konfederasyona wî (1200 B.Z.) tê kirin. Deverên behsa wan tê kirin peravên Dicle-Zê ne. Divê ez vê xusûsê bi girîngî destnîşan bikim ku ev pevçûnên di navbera qral û elîtan de li ser mayeyê civakî ye. Tevî vê yekê jî Asûrî û Hûrrî weke gel timî di nava hev de bi awayekî aştiyane jiyane. Di navbera komên qebîle û gelan de bingehe şerekî sîstemîk tineye.

Hûrrî navlêkirineke Sumerî ye, lê kengî bandora zimanê Sumerî kêm bû û bandora zimanê Babil û Asûr, Akadî û Aramî serdest bû, em dibînin ku ezbetên Hûrriyan bi navên cihê têne hildan. Wexta ku hem ziman û hem jî zêhniyeta demê guherî, bêguman di binavkirinan de jî cudatî wê bibin. Di wan deman de ti kesî ti qebîleyê jî xwe re 'Ez Erebbî im, Asûrî im, Kurdî im' nedigot. Herî zêde bi qebîleya xwe û xwedayê pêve girêdayî bû, xwe bi nav dikir. Wisa dixwest were binavkirin. Piştî salên 1000'î B.Z. binavkirinên Hûrrî bi zimanê Sumerî şûna xwe ji binavkirinên Asûrî-Aramî re dihêle. Navên Med û Bîanîlî (Wan a îro û gelê Medyayê) di termînolojiya Asûrê de zêdetir derbas dibin. Heye ku Ûrartû navekî hê kevintir be, û ji termînolojiya Sumeriyan mabe.

Salên piştî 1000'î B.Z. dema alet û amûrên hesin in. Hesin madenek e ku peyda nabe, hemtayê xwe nîne. Mîna petrola îro li ser şerê dikin. Kanên hesin û hesinkarî li rêze çiyayên Toros-Zagrosan mîna kanên sifir, gelekî zêde ne. Şaristaniya Ûrartû (900-600 B.Z.) weke şaristaniyeke hesin, hêza bi tenê ye ku karibû li hemberî qraltiya Asûr li ser piyan bimîne. Mîregî û keyatiyên Medyayê tevî ku timî di nava berxwedanê de bûn, karibûn di salên 612'an B.Z. de li dijî Dewleta Asûr an jî şaristaniya wê bi ser kevin. Berxwedana Medan girîng e. Li serê rojhilatê Ûrartiyan e, wê jî li derdora sêsed salî dewam kiriye. Medan heta serweriya xwe bi destê Persan ve berda, ango heta 550 B.Z. konfederasyona xwe dewam kirin. Piştî vê jî demeke cuda ye. Arîstokrasiya Medan bi Persan re di nava hevgerîna de bi rewşa xwe ya di rêza duyemîn de razî bû û hebûna xwe welê dewam kir. Ev, di hevkarîya Kurd a rêûresmî de qonaxeke bi kok e. Di Dîroka Herodot de bi temamî wisa tê gotin: Keyayê dawî yê Medan Astiyag weha ji fermendarê xayîn Harpagos re dibêje "Rezîlo! Te ez ji text xistim, min ew fêhm kir. Çima tu bi xwe nebûyî keya yan jî te çima Mediyekî din nekir keya, te xulamtiya ji esilzadeyên Persan re tercîh kir?" Ev îro jî pîrsek e ku rastiya wê heta dawiyê di cih de ye.

Ezbetên qebîleyan ên li sîstema Toros-Zagrosan di dema Pers-Sasaniyan de êrîş û lêgerînên wan ji du alîyan ve dewam dikin. Li aliyekî li dijî hevkarên xwe û li dijî arîstokrasiya Pers-Sasaniyan vedikişin qalikê teng ê qebîleyan û pê hewl didin pozîsyona xwe dewam bikin, li aliyê din jî li ser himê cotkarî û şivantiyê bi awayekî bicîhbûyî û nivbîcîhbûyî hewl didin hebûna xwe ya civakî dewam bikin. Mîna Bedewiyên Erebbî bi temamî şewazekî jiyane yê îzolekirî li derveyî şaristaniyê heyê. Serektiyên di asta eşîran de bi hêzên şaristaniyê re îdare dikin û pîrşîrêkên di navbera eşîran de çareser dikin, ji bilî van fonksiyoneke wan a girîng nîne. Ji bilî avakirina begtiyên piçûk, meylike wan a ciddî ji bo desthilatdariyê zêde xuya nake. Dema dewletê gotin, hevkarîya bi Îran, Helen û Romyayê re û helandina di nava wan de tê hişê wan. Demeke dirêj di serdema destpêkê de bi serê xwe erk ava kirin, lê tevgerên wan ên di vî warî de têra xwe vemirî ne.

Ji aliyê din ve, meyla duyemîn a pêşdikeve bi koka xwe îdeolojîk e, û aliyê wê yê dinî giran e. Herçî eşîr jî hertim îdeolojiyên xwe hene. Ya behsa wê tê kirin, li ser himê eşîran nîne, tevgera di ser eşîran re ye. Nexasim Mîtratî, Xiristiyantî, Cihûtî û Manîti jî wan ekolan in ku dixwazin bi tesîr bibin. Zerdestî-Êzîdî ya dewama Zerdestîtiyê ye, weke şaxekî cihê ye. Ev tevger jî di çarçoveya berxwedanê de ne. Zêdetir jî di nava ref û bereyê xizanan de bi bandor in.

Di dema belavbûna Îslamê de berxwedanên gel ên bi koka xwe Hûrrî-Med cara pêşî bi navê Kurd

derdikevin ser dika dîrokê. Berxwedana eşîret û qebîleyan li hemberî tevgerên dînî di dereceya duyemîn de dimînin. Piştî ku Sasanî di 650'î P.Z. de ji dewletbûnê derketin û Romaya Rojhilat (Bîzans) xwe ji Torosan dûr kir, ji aliyê berxwedan û qebûlkirina Kurdan ve demeke nû dest pê kir. Beşên hevkar ên ji rêûresmê tîn, ji bo bibin xwediyê begtiyên xwe yên piçûk bi tevahiya xanedanên Îslamê re (Emewî, Abbasî, Selçûkî, Osmanî û hwd.) hevkarîya xwe dewam dikin. Mîna Merwaniyan hewldanên rêxistinîya ji bo dewletê, zêde dirêj dewam nakin. Mirov Selahaddînê Eyyûbî weke Kurd, belê damezrînerê xanedaniyeke ku Erebbêbirine, bigire dest, wê bêtir li cih be. Ji ber ku ez wî piçûk dibînim vê nabêjim, lê bi awayekî din nikaribû bikirana. Berxwedana wî li ser navê malbatê qels, lê belê li ser navê Îslamê bi hêz e. Di vê demê de Kurdên xizan bi navê Kurmanc zêdetir li derveyî sîstema şaristaniyê dimînin. Kurmanc hem ji qebîleyê, hem jî ji sîstema şaristaniyê qut bûne û weke malbatên piçûk li bajar û gundan, zêdetir jî bi nîv-koçeriyê, bi cotkarî û rêncbertiyê debara xwe kirine û bi vî awayî bi berxwedanê xwestine hebûna xwe dewam bikin.

Malbatgirî û qebîleparêzî di asta îdeolojîk de hê jî gelekî bi hêz e, û di çarçoveya vê qalkirinê de mirov dikare vê yekê fêhm bike. Nûnerê dawî yên komên timî mîrasa qebîleyên herî kevin û otantîk ên dîrokê dewr wergirtiye, Kurd in, û ji lewra jî mirov dikare cîhana vê zêhniyeta wan fêhm bike. Ewqas li derveyî şaristanî û diyardeya siyasetê hatine hiştin, diyarde û têgînên bi vî rengî zêde nas nakin, fêhm nakin. Ya rastî, hegemonyayên îdeolojîk û bermayên wan derfet û îmkânên fêhmkirinê nadin. Rewşa tebeqeya jor a hevkar cuda ye. Şaristanî û siyasetê nas dikin. Di pratîkê de kî destê xwe nade berjewendiyên wan, bi wî re dimeşin. Ti pîvana wan nîne. Yek pîvana wan a bi tenê heye: hêz û berjewendî. Kî li desthilatdariyê dibe bila bibe, eger ji berjewendiyên wan re bibêje erê, ti nîrxa civakî nîne ku pêre xiyaneetê nekin. Bi kurtî, li ser hîmê xiyaneeta bi tevahiya nîrxên civaka exlaqî û politîk re bi têkiliyên berjewendî û hêzê, jiyanê xwe ewle û misoger dikin; ev yek xisletek e ku di kêman civakan de tê dîtin, belê weha xuya ye ku di hevkarîya Kurd de weke pêkhatineke dîrokî ye.

Eger mirov Hûrriyan weke milê Aryenan ê Rojava bi nav bike, hingî dikare qebîleyên Persan jî weke Aryenên Rojhilat bi nav bike. Nêzîkbûnên wan ên civakî, dîrokî hene. Jixwe ev rastî di organîzasyona Med-Persan de berçav e. Ji lewra der barê Persan de, der barê Îraniyanê îro de hewce bi analîzeke cihê nabînim. Heye ku komên Aryen ên li Belûcîstan, Pakistan û Afganistanê rolên bi heman rengî di dîrokê de parve kiribin. Gotinên der barê Hûrriyan de mirov dikare berbiçav bike û ji bo tevahiya ezbetên qebîleyên Aryen vebêje. Wexta ku ber bi roja me ya îro tê, cudahiyan di navbera wan de her pêşde diçin, tabloya îro derdikeve holê. Eger berxwedaniya dîn û qebîleyan hê evçend gurr û geş be (mîna li Afganistan û Pakistanê), ev nîşan dide ka hîmên wê yên dîrokî çiqasî kevn û bi hêz in.

c- Berxwedan û Êrîşên Qebîleyên Ûral-Altay

Xeleka dawî ya çanda Ûral-Altayê mirov di ezbetên qebîleyên navbera Çiyayên Ûral-Altayê de dikare bibîne. Herçend jî dûr ve nêzîkatiya wan bi Çîniyan re hebe jî ji aliyê pêşketina çandî û sedema nakokîya şaristaniyê ve veguherîne komeke gelekî cihê. Ji pêkhatinê ve bi şaristaniya Çînê re ketiye nakokiyê. Mîna nakokîya Hûrî-Sumer, nakokîyeke qebîle-şaristaniyê çêbûye. Ev komên Hûn û Moxol ên Proto-Tirk di navenda wan de hene, ji salên 1000'î B.Z. ve li qadeke seriyekî wê digihêje herêma şaristaniya Çînê, seriyê din digihîje şaristaniya Romayê, li başûr jî digihîje şaristaniya Persan, timî di nava tevgerê de bûne. Mîna li Erebianê li vê herêma bi navê Asya Navîn jî çolbûn û ji ber zordestiyên çavkaniya xwe hêzên şaristaniyê ne, jiyanê berxwedan û têkoşeriyê mecbûrî bûye.

Çavkaniyên Çînî di sedsala 3. B.Z. de balê dikişînin ser tehlûkeya ji Hûnan çêdibe. Behsa Xanekî navê wî bi Tirkî kirine Mete Xan, dikin. Bi pêşengiya Mete Xan di 209'an B.Z. de behsa êrîşên qebîleyên Hûn tê kirin. Dibe ku ya rast ew be, mirov vê pêvajoyê heta salên 1000'î B.Z. bibe. Şaristaniya Çînê heta salên 1500'î B.Z. diçe. Ji ber ku nakokiyên qebîle-şaristaniyê misêwa hene, mirov dikare bibe heta salên destpêkê. Jixwe benda Çînê vê rastiyê nîşan dide.

Em dizanin ku ev kom ji salên 7000'î B.Z. ve ji Başûrê Sibîriyayê daketine. Milekî wan jî di dîrokeke nêzî vê demê de ji Tengava Bering derbasî parzemîna Emerîkayê dibe û ev yek jî bi lêkolînên etîmolojîk û antropolojîk tê piştrastkirin. Dibe ku di salên 4000'î B.Z. de civaka neolîtîk nas kiribin. Şaristaniya Çînê û hişkesalî, di rewşa wan de rê li ber guhertinên bingeîn vedike. Ji ber van şert û mercan weke komên Semîtîk dikevin pêvajoyeke heta dawiyê bi liv û lebat, û ev jî vê fikrê piştrast dike. Kengî di êrîş û berxwedanên xwe yên li beramberî Çînê de zêde encamê nagirin, em dibînin ji sedsala 3. P.Z. ve berê xwe didin Rojava. Em ji çavkaniyên Îranê dizanin ku ji mêj ve weke 'Tûranî' behsa van koman hatiye kirin. Ji ber ku cîranê başûr-rojava yê Îranê ne, heye ku têkiliyek wan a xurt çêbûbe. Împaratorê Pers Îranê Kyros di nava tixûbên Qazaxistana (Masagete) îro de bi van komên ji wan re Skît dihat gotin, bi milekî wan re şer kir û kuştina wî ya di şer de karakterê têkiliyê têra xwe nîşan dide. Eger em bînin bîra xwe Skîtan ji bakurê Çemê Tûnayê heta bi herêma Asya Navîn di navbera sedsalên 8.-6. B.Z. de konfederasyoneke bi hêz ava kiriye, em dikarin çarçoveya nakokîyan baştir texmîn bikin.

Ji ber ku Skîtî bi koka xwe Qafqasî û Asya Navînî ne, rewş naguhere. Hêzeke girîng a antî-şaristaniyê ye. Baş jî hev nayê derxistin, gelo ji ber zordestiyê ketine nava tevgerê, yan jî çav berdane herêmên dewlemend ên şaristaniyê û tevgeriyane. Di navbera herdu mijaran de rewşek heye ku heta dawiyê derbasbûna ji aliyekî ber bi aliyê din ve dide. Şaristanî hemû dixwazin berfireh bibin. Encam zordestî ye. Serhildan jî ji bo serketinê nexasim xwe neçar dibîne amûr û rêbazên eskerî û siyasî yên şaristaniyê bi kar bîne, herî kêman eliten ezbetên têkoşer xwediyê vê helwestê ne, û bi vî awayî dixwazin an şaristaniyê xira bikin an jî parçeyekî wê jê veqetînin. Di herdu rewşan de jî rê li ber belavbûna

sîstema şaristaniyê vedikin. Mîna ku li cem Akadan hat dîtin. Serekên qebîleyan ên xwîna teze ne, ji ber ku hînî nîmetên şaristaniyê bûne yan wê terciha xwe ji bo helandina nava şaristaniya li dijî wê şer dikan, bikin an jî wê terciha xwe ji bo avakirina şaristaniyeke nû bikin. Jiyana serekên qebîleyan bi sînore be jî li ser heman nîmetan ava bûye. Ango jiyanekê pêş-şaristanî ye.

Di Destana **Şehnameyê** ya navdar de dîrûdirêj behsa şerê Îran û Tûranê tê kirin. Peyva Tûran bi tenê Proto Tirkan nagire nava xwe, mirov dikare bibêje ku tevahiya komên li herêmê îfade dike. Çawa ku tê zanîn ezbetên Tûranan car caran heta bi Hindistanê diçin û diçizirin herêmê. Dîsa tê zanîn ku gelek caran dikevin herêmên Îran, Afganistan û Pakistanê, û konfederasyonên demî ava dikan. Konfederasyona qebîleyan a Hûnan di serê sedsala 5. B.Z. de li Macaristana îro ava kirin, bi pêşengiya Atilla heta ku bi ber deriyê Romayê ve biçû, bi tesîr bûye (453 P.Z.). Eger Papa lavahî nekirana, belkî jî berî Gotan (ezbetên Germanen) wan Roma bigirtana. Dîsa hatibûn ber deriyê Romaya Rojhilat. Ji heman koman Avaran tevahiya Başûrê Rûsyayê kiribûn bin tesîra xwe. Herweha hê tevgerên gelek komên bi heman rengî hene. Kîmmer û Skîtan di sedsala 6. B.Z. de heta ber deriyên Ûrartûyan û sînorê Lîdyayê (Qraliyeteke di sedsalên 7.-6. B.Z. de li Rojavayê Anatolyayê hatiye avakirin) her dever serûbinîhev kiribûn. Bi awayekî komên Semîtîk çawa li hemberî Sumeran êrîş û berxwedan pêk anîn, van koman hemûyan jî li dijî şaristaniya Pers-Romayê bi awayekî bi tesîr berxwedan pêk anîn. Kîn û rîka xelkên qebîleyan li dijî şaristaniyê rasterast bi 'barbartiyê' tê gunehbarkirin, bi ya min, li şûna helwesteke bi vî rengî hewcedarî bi şîroveyan zanistî hene.

Di nava sînorên Moxolîstana îro de cara pêşî em dibînin ku bi navê Goktirkan di salên 550 P.Z. de begtiyek tê avakirin. Em cara pêşî li vir li peyva Tirk rast tên. Begtiya li vir hatiye avakirin dişibe konfederasyona eşîran. Ji ber nakokiyên navxweyî temen kin e. Ûygûrî jî ezmûneke din a pêş-şaristaniyê ya berî Îslamê ye. Di vê pêkhatinê de ku salên 750'î P.Z. hat avakirin, dîne Bûdîzm û Manî bi tesîr in. Şaristaniyeke bi Çînê re reqabetê bike, xuya nake. Heta ku Îslamiyet bikeve herêmê, li naverastê qebîleyên antî-şaristanî serwer in. Ev rewşa koçer-bicîhnebûyî bi ketina herêmê ya Îslamê re bi awayekî bi kok vediguhere.

Derketina Îslamê bi maneya dawîhatina li şaristaniyên serdema destpêkê û gavavêtina şaristaniyên serdema navîn, bi awayekî bingeînê rê li veguherînan vekir. Di destpêkê û derketinê de li dijî şaristaniyê bû, lê piştî demeke pirr kin bû bingehe şaristaniyê, ev guhertinek e ku divê mirov bi girîngî li ser raweste. Têvî ku xwe spartiyê Bedewiyên Erebb ên dijî-şaristaniyê û bûye hêza hegemonîk a serdema navîn, di sîstema qebîleyan a Asya Navîn de ku lê gelek şerên navxweyî hene, veguherînan kirine hêjayî lêkolînê ne. Belavbûna şaristaniyê ya Şaristaniya Çînê bi hezarên nîkarîbû bike, Îslamiyetê di demeke pirr kin de heta bi sînorên Çînê kir û mirov dikare vê yekê weke şoreşa şaristaniyê bibîne. Mîna navê Kurd û Kurdistanê, navên Tirk û Tirkistanê jî di dema Îslamê de hatine bikaranîn. Ev diyarde rola Îslamê ya di qewmkirinê de êşkere li pêş çavan radixe. Ji qebîleyê derbasbûna qewm navê welat û qewm ferz dike. Di sedsala 10. de pîrraniya ezbetên Tirkan berê xwe dan Îslamê. Di Îslambûna Tirkan a bi awayekî lezgîn de du hêmanên girîng rola xwe hene: Îslamiyet mîna Çînê koleker nebû, û Îran li pêşiya wan bendeke girîng bû, bi hilweşîna împaratoriya Îranê re rêya Îranê vebû. Di dîroka Tirkan de qonaxa herî girîng bi gavavêtina wan a şaristaniya Îslamê pêk hatiye. Ji ber ku aristokrasiya qebîleyan bi lez ber bi dewletbûnê ve diçe, pîre Tirk û Tirkmenî jî ji hev dibin. Jihevûna Erebb û Bedewiyan dişibe jihevûna Kurd û Kurmancan. Tirk nav û nîşana beşê dibe şaristanî, Tirkmen jî dikeve rewşa antî-şaristanî û dibe nav û nîşana beşê misilman ê sîstem wî li derve dihêle. Nakokiya qebîle û çînan ketiye zikhevdu.

Divê mirov baş fêhm bike ku Îslamiyet di heman demê de tevgerê çînî ye (tebeqeya navîn û jor). Tirkan ne bi tenê li Tirkistanê pozîsyona xwe qehîm û tîkûz kirin; bi Xanedaniyên Selçûkî û Osmanî di salên 1000-1900'î de bi rola hegemonîk rabûn. Berxwedan û êrîşên xwe zêdetir li dijî Împaratoriya Bîzansê meşandin. Anatolya bû Tirk-Îslam, Tirkmen li Rojhilata Navîn û heta li gelek deverên Balkanan nexasim li deverên ji heywan xwedîkirin û koçeriyê re baş bûn, belav bûn. Bi awayekî bingeînê Tirkmenan qebîletî meşandin. Di belavbûna Tirkan a Rojhilata Navîn de nakokî û şer di navbera Tirkên bi pey êrîş ketibûn û hêzên qewmên din ên êrîş de qewimî. Pozîsyona Tirkmenan bêtir aştiyane bû û ji lihevkerî re vekirîbû. Di şaristanîbûna Tirkan de mirov bi hêsanî dikare bibîne ku çavkaniya şer diyardeya hêzê ye. Piştî ezbetên Tirkan li herêmê ango Asya Navîn duyemîn tevgera mezin a berxwedan û êrîşan, xizmên wan ên nêz ezbetên Moxolan meşand. Hem jî bîyî Îslamê meşandin. Sedsala 13. ji awirê dîroka gerdûnî sedsaleke Moxolan e. Hêzên Moxol ên ji Rojhilata Dûr heta bi Ewrûpayê tevahiya Avrasyayê fetihkirin, bi karektera xwe ya dijî-şaristaniyê balê dikişînin ser xwe. Li tevahiya Rojhilata Navîn jî belav bûn. Eger bixwestana dikarîbûn şaristaniya Ewrûpayê ya hê nû bi pêş diket bi tevahî xira bikin. Şaristaniya Çînê jî kirin destê xwe. Lê li gora heman qaîdeyê, ew jî di nava sîstema şaristaniyê de heliyan. Tîmûr gavavêtineke bi heman rengî bi hêzên niv-Tirk û niv-Moxol di tevahiya sedsala 14. de pêkanî. Herdu hêzan, Abbasi jî di navê de, Xanedanên Selçûkî û Osmanî jî tîkbirin. Lê belê hêza bi hezarê salan ceribandî ya mekîneya şaristaniyê, serekên pêşketî yên van qebîleyên cîhangîr kirin nava xwe, û karîbû bi awayekî hosteyane xwe zêde û mezin bike.

Di çarçoveya Rojhilata Navîn de li peravên Egeyê di dawiya salên 1200'î B.Z. de bi şikestina Troyayê tevgerên qebîleyên Trak ên dest pê kirin heta bi nava Anatolyayê belav bûn, hin qraliyetên mîna Frîgyayê pêkanîn, ezbetên ji wan re Qewmên Sû tê gotin Hîttî hilweşandin û heta bi şaristaniya Misrê çûn. Ev jî ji êrîş û berxwedanên girîng ên qebîleyan in. Qebîleyên Îyon (Ion) Aîol (Aeol) û Dor ku Helen wan weke pêşiyên xwe dibînin di salên 1200'î de şaristaniya Mîken hildîweşînin, piştî demeke dirêj li herdu aliyên Egeyê dewletên bajaran ên ji aliyê dîrokî ve gelekî girîng in, ava dikan (700-500 B.Z.) û Anatoliyê jî nû ve kolonîze dikan. Ev gavavêtinên girîng in. Ev gavavêtinên welê ne ku li ser çanda Rojhilata Navîn û şaristaniya wê şopên mayînde dihêlin. Qebîleyên Trak di nava çanda herêmê de heliyan, lê ezbetên qebîleyên Helen mohra xwe li çanda herêmê xistin. Helenîzm di şaristanî û

çanda Rojhilata Navîn de damar û reheke bingehîn e.

Qebîleyên bi koka xwe Qafkasî, bêguman têkiliyên wan bi Rojhilata Navîn re zêde bûne. Li dijî şaristanîbûnê, berxwedan û êrîşên girîng kirine. Ji bilî Skît û Kîmmeran jî mînak hene. Heye ku Gurcî û Ermenî jî serhatiyên xwe yên bi heman rengî hebin. Li Qafqasan ku mîna welatê jiyana qebîleyan e, komên qebîleyan ên li vir, ji Sumeran ve misêwa çûne herêmê û hatine. Li rengên çanda herêmê reng zêde kirine û di dijberiya şaristaniyê û bi hêzbûna wê de bi roleke girîng rabûne. Di rêza çaremîn de weke hêzeke êrîş û berxwedanê ya qebîleyan, mirov dikare wan di dîroka herêmê de bi cih bike. Bûyerên di roja me ya îro de diqewimin, vê rastiye piştrast dikin.

Weke encam sîstema qebîleyan, hem ji aliyê sisteman ve bi giştî, hem ji aliyê şaristaniya navendî ve bi taybetî, bi karektera xwe ya derveyî sistemê û karektera xwe ya dijî-şaristaniyê misêwa ji sistemê re bûye xwîna teze û bi vî awayî di dîroka gerdûnî de pozîsyona xwe dewam kiriye. Di pêkhatin û dewamkirina sistemê de bi awayekî bingehîn ketiye nava nakokiya diyalektîkî. Timî ji bo şênî û nufûsê bûne çavkanî, ber bi malbatgirî û xanedantiyê ve veguherî ye. Veguherîna sîstema qebîleyan ber bi xanedanî û saziya malbatî ve jî alî civakî ve ango ji aliyê dîrokî ve yek ji veguhertinên girîng e. Malbatgirî û xanedanî ew sazî ne ku li ser hîmê înkara sîstema qebîleyan bi pêş ketine. Divê mirov van xisletên wan baş fêhm bike. Lê li ser hîmê vê veguhertinê xizmeta şaristaniyê kirine û xwe bi wê xwedî kirine. Di cewherê sîstema qebîleyan de têkiliyên azad-wekhev û anti-şaristanî serdest in. Malbatgirî û xanedanî vî cewherî (hebûnê) înkâr dikin, û ji ber ku saziyên alîgirê şaristaniyê ne, hewl didin bi ihtîmat qalikê qebîleyê (Emewî, Abbasî, Selçûkî, Osmanî û hwd.) biparêzin. Di dewamkirina şaristaniyê de li serê herî jor û li jêr hêza beşekî mezin e çavkaniyên têkiliyan pêk tîne, ev herdu sazî ne. Ango ev herdu sazî nebin şaristanî bi hêsanî nikare hebûna xwe dewam bike.

Hey cihê wê hatiye, xusûseke din a girîng heye ku divê ez balê bikişînim ser: Rêxistinîyên tîpa qebîleyan xisletên civakbûyîne ne ku dest ji wan nabin. Ji ber ku klan jî bi pêş xistiye û girtiye nava xwe, tevî xwe kiriye, rêxistinîya mirov a bingehîn a gerdûnî ye. Mirov şeweyên riziya yî û veguherî yên modernîteya kapitalîst, malbat û xanedan ên tîpa ‘şîrket’ jî lê zêde bike, mirov e xisleta wê ya gerdûnîbûnê baştir fêhm bike. Herweha me bi awayekî pirr êşkere nîşan da ku tevahiya pêkhatinê hiyerarşî, desthilatdarî û dewletê bîyî malbat û xanedantiyê nabin. Lê divê mirov karekterên sîstema qebîletiyê yên weke anti-şaristanî û azadî-wekhevîxwaziyê ji şeweyên ‘şîrketkarî’, ‘malbatgirî’ û ‘xanedantiyê’ yên çavkaniya wan rizîn, hêz, koletî û kar e, bi girîngî jî hev cihê bike. Şaristaniya kapitalîst (modernî) jî di navê de, guhertin, veguhertin û jêbuhurîna tevahiya sîstema şaristaniyê jî di navê de, di her cure sazîbûna civakî ya nû de ku wê bê avakirin, sîstema qebîleyan belkî jî di atmosfera pêşketî ya zanistî de wê hê bêtir bi awayekî wekhev û azad cihê xwe biparêzin.

Pêkhatinê tîpa dewletên bajaran, împaratorî û dewletên netewe, tevî ku îdeolojiyên fermî gelekî propagandaya wan dikin jî avahiyên civakî yên bingehîn nînin û nabin avahiyên civakî. Li gorî şeweyên mezinbûnê hatine rêzkirin û navendên hêz û karê ne. Ango rêxistinîyên bingehîn ên şaristaniyê ne. Mekîneyên kar û zorê yên li ser civakê ne. Tîpa dewleta bajêr hindik be jî dikare li civakê kêmtîştan zêde bike. Ji ber ku bi pirsîgirêkên piçûk û civakî di navhev de ye. Ango hinekî dikare bibe hêza çareseriyê û hestiyar be. Bêguman eger ew jî li demokrasîyê vekirî be. Mînak dîrokî demokrasîya Atînayê ye. Tîpê împaratorî û dewletên netewe, bi giranî hêmanên xwe bi armancên şîddet û karê (bac, rant, faiz û heta heqdest) ve hişk girêdayî ne, û organîzasyonên li derveyî civakê yan jî di ser wê re ne. Beşekî mezin pirtûkên dîrokê ji macera û serhatiyên van ên xwînrij re hatine veqetandin û ev jî li gorî hegemonya îdeolojîk e. Dîroknasê mezin Fernand Braudel bi awayekî mafdar di dawîya pirtûka xwe ya bi navê **‘Di Dema Felipe’yê II. De Deryaspi’** de dibêje ew naxwaze bibe destîkê vegotineke bi vî rengî ya dîrokê, lê erkeke mecbûrî ya dîroknasiya heyî bi cih tîne. Braudel wexta vê dibêje hê zêdetir nêzî vegotina rast e. Di nava helwesteke welê kêrhatî de ye, rê nîşan dide ku dîroknasiyeke rast ka wê çawa be. Zanista dîrokê li ser rêya pêşketinê ye. Lê divê hê gelek qonaxan biçe. Dîroka bi hegemonya îdeolojîk a şaristaniyê barkirî, rastiya civakî-dîrokî rohnî nake, xwedî fonksiyoneke serkorkirinê ye, bîyî ku em vê ji bîr bikin, divê em xebatên xwendin û nivîsandina dîrokê bikin.

Ez bawer dikim ku pirtûkên dîrokê yên ji nû ve bêne nivîsandin, wê nexasim qîmeteke mezin bidin pêşketina sistemên qebîleyan. Jiyana malbatê jî di navê de, xebatên ekonomîk, civakî, siyasî û îdeolojîk (dînî, hunerî û zanistî jî di navê de) bi şeweyekî li cih û nûkirî di çarçoveya qebîleyan (komin) de pêşketina wan, ji bo pêşketina jiyana civakî bi awayekî têkûz wê destjênebûna xwe dewam bike. Sazîbûna şîrketkar, malbatî û xanedantiyê ya her tiştê wan ji bo karê û modernîteya bi tenê qalikê wê maye, mirovatî nikare demeke dirêj hilgire. Mirovatî nikare vê xwedatiya ‘bûyî Zeus’ dewam bike ya ku saziya saziyan a dijberê jiyane û lihevçêkirî ya dewleta netewe ye.

Berxwedan û êrîşên sîstema qebîleyan bi sîstema şaristaniyê re kirî ji aliyê naverok û çarçoveya wan a demokratîk jî pirsîgîrêkeke girîng e. Xulase, gelekî girîng e ku mirov rola van berxwedan û êrîşan ji aliyê demokratîk û şaristaniya dewletdar ve hûrbikole. Ji aliyê şaristaniya dewletdar ve rola wan têra xwe hatiye ravekirin. Serektiye qebîleyan hê di pêvajoya ‘qebilegiriye’ de veguherîn hêzên proto şaristaniyê (berşaristaniyê), bi jiyana qebîleyê ya wekhev-azad re timî di nava nakokiyê de bûn, ji ber vê yekê şerên nava qebîleyan gelekî diqewimîn, wexta bi şaristaniyê re diketin têkiliyê pêşî van hêzan di rewşeke têkçûyî de zû xwe radestî hêzên şaristaniyê dikir, tevî xwe, hewl didan qebîleyên xwe jî neçarî teslimîyetê bikin, eger bi ser bikevin jî yan weke xanedanekî nû diçin serê şaristaniya kevin an jî bi damezrandina xanedantiya xwe şaristaniyeke nû pêşde dibin, bi gelek mînak û bi awayekî bi tesîr me hewl da vê hemûyî nîşan bidin. Lê çîrok, dîrok ev hemû nîne.

Em dema hewl bidin mijarê ji awirê şaristaniya demokratîk analîz bikin, em ê bibînin û fêhm bikin ku

hêmanê sereke yê dîroka gerdûnî di karektera demokratîk de ye. Dîrokê timî şaristaniyên dewletdar weke rastiya bi tenê pêşkêş kiriye. Nexasim di vê mijarê de fonksiyona korkir a dewleta netewe ya pozîtîvist û dîroknasiya neteweyî bi roleke diyarker rabûye. Me di vê xebata xwe ya parêznameyê de hewl da dîrokê bi şemayeke kurt pêşkêş bikin û ev xebata me ya xulase jî têrê dike ku piştrast bike, cuda û rast xwendin û nivîsandina dîrokê mumkîn e. Berevajî yeqînan, dîrok zêdetir di karektera demokratîk de ye. Wexta ku li ser vî hîmî were xwendin, ne bi tenê materyalekî zêde, wê herweha were dîtî ku têra xwe pêkhatinên sistêmîk, organizasyon û hûnandinên îdeolojîk hene. Divê neyê jîbîrkirin ku nivîsandina demos, komên ne dewlet, paradiğma civakî yên dîrokê yan hiç nehatiye kirin yan jî weke boxçika pînekirî hin reşnivîs hatine nivîsandin. Herweha yên hatine nivîsandin û yên xwestine binivîsînî hatine qedexekirin, reşkirin û pirranî jî hatine astengkirin. Li ser mijara nivîsandina dîrokê jî yeqînan jî wêdetir têkoşîna îdeolojîk hatiye meşandin. Divê baş were zanîn ku dîroka heyî bi temamî dîrokeke fermî ye ku di parzûnkê îdeolojîk ê sistêmên şaristaniyê re hatiye derbaskirin. Ev neyê kirin, xwendinên dîrokê wê ne bi tenê zêhnê mirovî ango jiyanê, jiyanê civakî ya manedar tengav bikin, wê di heman demê de bikin ku ne mumkin bin. BI DÎROKA ÇEWT JIYANA RAST NABE. YÊN NIKARIBIN DÎROKA AZADIYA XWE RAST BINIVÎSÎNIN, NIKARIN AZAD BIJÎN.

Berxwedanên qebîleyan tevî hemû xîyanet û têkçûnan ji hêzên motor ê dîrokê ne, û êşkere ye ku bi avahiyên azadî-wekhevî yên şaristaniya demokratîk timî tahmijî ne. Qebîle bi xwe çavkaniya naqede ya kominalîzma demokratîk e. Wexta ku em têgihîştina xwe pêşde bibin, divê mirov bi tenê li avahiyên kevneşopiyê asê nebe û nemîne. Bi tayên xizmtiyê hatina cem hev nayê maneya qebîletiyê. Bi tenê xizmtiya li ser xwînê jî bo qebîlebûnê têrê û hewce nake. Nîşaneya bingeîn a civakî qebîle ye. Ji bo jiyanê manedar a civakî şeweyekî bingeîn e. Ji bo mirov baştir fêhm bike, wexta mirov Marks jî bixwîne, bi çavê qebîleyekê nixandî wê hê encamên nêzikîrî rastiye bide. Anarşîst jî rêxistinên tipîk ên qebîleyî ne. Tevgerên femînîst û hawîrdorparêz hê zêdetir nêzî vî sîfeti ne. Saziyên civaka sîvîl û partiyên ji navendê ve bi ser dewletê ve, xisletên wan ên anti-qebîleyî dike ku ew bibin rêxistinên bi tenê qalikê wan heye û ev veguhertina wan a ji ber van xisletên wan têra xwe di vê mijarê de mirov difikirînin û hîn dikin.

Mirov di hin şert û mercan de dikare ji qebîleyê re bibêje komin e: bi şertê ku xwedî karektera wekhevî û azadiyê be. Çawa ku di dîrokê de bû, di roja me ya îro de jî şaristaniya demokratîk bi avahiyên nû yên li ser vî hîmî bê pêşdebirin, wê manedar bibe. Dîrok bi tenê meşa şaristaniya dewletdar nîne. Jê zêdetir meşa komin a demokratîk e. Jiyanê hezar salan a sistêmên qebîleyan, tevahiya dîroka şaristaniyê êrîş û berxwedanên wan ên serî netewandin, vê rastiye têra xwe piştrast dikin. Ya teoriya wê divê û divê jî nû ve were avakirin, ev meşa bi rûmet a dîrokê ye.

C- Di Sistema Şaristaniya Navendî De Berxwedana Dînî Yan jî Şerên Çînî

Sistêmên şaristaniyê jî çîn û tebeqeyan avabûne. Hem berhema çînîbûn û tebeqebûnê ne, hem jî bilezkerên wan in. Ji tespîta diyardeya çînî wêdetir a girîng ev e: şeweyê çêbûna wan û çawa fonksiyonel hatine kirin. Di rastiya çînî de nasname ti carî bi awayekî tazî nabêjin ‘ez çîn im’ û xwe nîşan nadin. Nexasim bi termînolojiya çînî ya Marksîst nabe ku rastiya çînî rast were pêşkêşkirin. Nêzikatiyên zanistîperest ên pozîtîvîzmê weke di tevahiya diyarde, bûyer û têkiliyên civaknasî de di têkîlîdanî û diyardeya çînî de jî bi rolekê rabûye ku korkir e û jî rê derdixe. Marksîzm di vî warî de bi awayekî xurt kete bin bandora modernîteyê. Hê jî serwest nebûne ku yek ji sedemên bingeîn ên serneketina wan têkiliya xwe bi vê nêzikatiyê re heye.

Pirsgirêka tebeqe û çînên civakî hem ji aliyê tîgîn-teorîk hem jî ji aliyê siyasî-pratîk girîngiya xwe diparêzin. Hewcedarî ji aliyê îdeolojîk û pratîk ve bi nûbûneke bi kok heye. Analîzên bûrjûwa-proleter bi serê xwe nikarin rast nîşan bidin ka ji aliyê çînî ve di dîrokê de çi qewimî ye. Serneketina pratîkî (ji aliyê sosyalîzma pêkhatî) tîkiliya xwe bi têgihîştina dîrokî re heye. Analîzên çînî yên Marksîst ên pozîtîvist, ji dînen klasîk ên ku gelekî rexne dikin, ti cudahiya xwe nîne û ne ev bi tenê, hê gelekî dîr in, ji bo fêhm bikin ka çima bi ser neketine. Ezmûna Sovyetê ev mînak an jî teşbîh piştrast kir: hûn dikarin avahiyeke sed qatî ava bikin, lê hûn nikarin pêşiyê lê bigirin ji bo di rojekê de hilneweşe. Kes nikare înkâr bike ku rastiyeke welê neqewimiye. Berevajî ku gelekî tê îdeakirin, nêzikatî zanistî nebû. Eger zanistî bûya wê jihevdeketinê bi vî awayî nebûna. Mînaekeke din a bi tesîr nîşan dide ku ezmûna sosyalîzma pêkhatî ji helwestên dînî zêdetir bi ser neketiye, serhatiyên Partiya Kominîst a Afganistanê ne. Talîbana dîndar hê bi hêz e, û dikare bi avakerê xwe DYE’yê û hevgeriyên wê re şer bike.

Divê mirov çawa li xwezaya civakî binêre? Di vê mijarê de ji aliyê rêbazê ve pirsgirêkên mezin hene. Tevahiya rêbazên hatine ceribandî nikarîbûne maneyê bidin şerên mezin ên hilweşîner ên dîrokê, krîzên wê, pirsgirêkên wê yên hawîrdorê, bê karî û birçîbûnê. Mirov dikarin bibêjin; di vê de çi berpirsiyariya xwediyên rêbazê heye. Mirov dikare vê bersivê bide: Rastiya civakî yekpare ye. Bereyê zanistî jî herî kêr bi qasî bereyê şer ji tevahiya bûyeran berpirsiyar e. Eger bi vê berpirsiyariyê nahise, wê wextê jixwe ji exlaqê zanistê mehrûm û bêpar e. Amûrekî besît e sistêmê ye. Hingî li ser navê şerên çînî axaftinê bidin aliyekî, mafê wî tineye bi îdeaya zanistîbûnê jî rabe. Nîşaneya bingeîn a zanistê îdeaya wê ya rastiye ye. Abîdeya dîrokî ya exlaqê zanistî Brûno; bi temamî di cih de ye ku mirov li vir wî weke mînak nîşan bide. G. Brûno di 1600’î P.Z. de li Romayê hat şewitandin. Eger bi baweriya rastiye rabe û nikaribe di rêya wê de şewitandinê li ber çav bigire ti carî nikare behsa eşqa zanistê bike. Eşqa zanistê şertê bivê nevê ye ehlê zanistê ye. Eşqa zanistê nebe mirov nabe zanyar.

Mirov dikare Hellacê Mansûr jî weke mînaekeke cuda nîşan bide. Her mirovê zanistê yê di dema xwe de ji pirsgirêkên heyatî re nebûye çareserî, heta ku exlaqîbûna xwe qet nebe bi qasî eskerekî li bereyê şer berdêla serneketina xwe yan bi mirinê yan jî bi êsîrketinekê dide, nîşan nede û qebûl neke, mafê wî

tineye vî sifetî hilgire. Ev rastiya me bi lêv kir, ji bo siyasetvên jî bi heman rengî ye û heta zêdetir wisa ye. Ji ber ku siyasat biryargeha sereke ya çareserkirina pîrsgirêkên civakî ye, ne amûrê rant û kurtêlxuriyê ye. Eger ê ketibe vê rewşê bi rastî siyasatvan be (eger karmendekî besît ê dewletê nebe), ne bi tenê qewitandinê, Sisypheosek e ku encameke ji mirinê jî xirabtir li ser piştê xwe hildigire. Mirovatiyeke derba bombeya atomê xwariye, eger hê encameke rast dernaxe, ew mirovatî mirî ye. Yên berevajiyê wê îdea dikin, ew in ku jiyanê civakî ya mirovane ti carî nas nakin.

Ne bi tenê diyardeya netewe û çîn, berê pêşî yê tîra xwe xwezaya civakî nas nakin divê baş zanibin ku ne dibin mirovê zanistê, ne jî dibin siyasatvan. Ya ez dixwazim bibêjim ev e; berpirsiyarî û exlaqiyeta siyasî û zanistî gelekî girîng e. Ez van hevokan di nava hucreya herî zor de di nava şertên cezayê hucreyê de dinivîsinim. Ji ber ku deynê mirovatiyê ye, divê ez diyar bikim ku nirxa bi tenê ya min li ser piyan digire, eşqa zanistê ye, ji bilî eşqa zanistê mirin jî di navê de ti çareyeke din nîne eşşan giran ên jiyanê bidebirîne.

a- Çîn û Dînî

Ji bo rastiya berçav a di navbera çîn û dînî de bikim tîgîn, ez ê dîsa dakevim çavkaniya orjîn û resen. Bi qasî pêkhatina bajar û dewletê, mînakê Sumer ji aliyê çîn û îdeolojiyê ve jî gelekî bi tesîr û hînkêr e; ji çavkaniya Greko-Roman hê berfirehtir û di asta jortir de xwedî hêmanan e ku mirov ji wan hîn dibe. Kapîtalîzma Ewropayê weke orjînê qebûl dikin, çîn û îdeolojiya wê dixin ber lêkolînê û ev ne bi tenê ji bo Marksîzmê, ji bo tevahiya kesên xebatên îdeolojîk (zanist û felsefe jî di navê de) dimeşînin, handîkapeke mezin e. Ji encama herî dawî ya rastiya civakî wê bi qasî ya orjînal encameke rast neyê derxistin; ev yek eşkere ye. Ji gotina rahib zêdetir, ez ê hewl bidim ji kesên bi îdeoloji, zanist û felsefeyê re mijûl dibin, gotina îdeologên Sumer bi kar bînim. Li cem Sumeran di warê çîn û dînî de çî qewimî, mirov dikare jê çî dersan bigire? Ez ê di nîrxandina xwe de rêbaza ji berbiçavîyê ber bi mucerediyê tercîh bikim.

Di heman demê de li zîggûratên biryargehên îdeolojîk bûn, wexta karûbarên siyasat, ekonomî û parastinê dihatin kirin nedigotin ‘Ev karê ekonomiyê ye, ev jî siyasat û parastin e.’ Ev kar jî hev cihê nedikarin. Mirov dihatin xebitandin, qadên hilberînê dihatin parastin. Plansaziya siyasatê jî (bi zimanê rojane yê politîka ekonomîk) dihat kirin. Şewaz gelekî berçav e. Hemû di nav tevahiya de ye. Xuya ye ku bîyî zîggûratê hebûna ekonomî, siyasat û parastinê nedînin hişê xwe. Zîggûrat beriya her tiştî navendeke hilberandina îdeolojîk e. Li vir bawerî û tîgîn dihatin avakirin. Bawerî û tîgîn bi ihtîmaleke mezin ji Kevana Bi Bereket a jê hatibûn digirtin ango ji civaka neolîtîk a hezarê salan dihatin. Lê pîrsgirêkên wan ên karibin ji wê civakê bibihurin hebûn. Ango nikaribûn tîgînên bawerî û rêzikên wan weke ku girtibûn bi kar bînin. Diviyabû veguherînin. Di avakirina civakî ya li pêşîya wan de ji ber bereketê, berhemê zêde ji aliyê hin kesan ve dihat desteserkirin û yê bi nanozîkê dihatin xebitandin jî hebûn. Herweha hewcedarî bi parêzvanan jî hebû. Her kêlî dibû ku ji hundir an jî ji derve asiyeke derketibûya. Nîzama hatibû avakirin, tişteki welê bû. Berpirsiyariya wê giran bû. Ji mirovê qebîleyê yê azad û wekhev gelekî cuda avahiyeke civakî mewzûbehs e.

Ferd û civaka mirov, civaka zêhnîyet û baweriyê ye. Ti carî civakeke mirov a bê zêhnîyet û bawerî nebûye. Eger wisa ye, hingî mijara li pêş her tiştî zêhnîyet û bawerî ye. Mirov di vî alî de serketî nebe, nikare civakê bixebitîne. Afîrîneriya îdeolojîk di vê wezîfeyê li pêş her tiştî de bi ser dikeve. Veditînen îdeologên Sumerî tîne zanîn. Ji dînê dayik-xwedawendê ber bi dînê bav-xweda (nîşaneyê civaka mîr tîde serwer), ji totemê li erdê ber bi xwedayê li ezmên, ji xwedayê her qebîleyê ber bi xwedayê bajaran, ji nûneriya yekîtiya bajaran ber bi xwedayê giştî yê erd û ezmanan, veguherînek pêk tî. Kirasê maneyê yê li tîgîna xwedê hatiye fesilandin ji du qadan xwe xwedî dike: Formên ku ji hertiştê ji bilî mirov û civaka wî ya em weke Xwezaya Yekemîn bi nav dikin, peyda dibin û fikir û baweriyên der barê Xwezaya Civakî de. Hêmanên çanda manewî ya kevin ji vî re pêşengiyê dikin. Amûrên nû yê rewakirinê, ango hêmanên dîn û mîtolojiyê xwe bi van çavkaniyan xwedî dikin û pêdiviyên avakirina nû ya civakî datînin naverastê. Heta bi serketinê xebatên îdeolojîk dewam dikin. Kengî bêne qebûlîkirin tîne bi sazîkirin, bi rêûresm dibin, mirovên wezîfedar tîne diyarkirin, qurban tîne pêşkêşîkirin û perestgeh tîne avakirin. Ev xebat hemû ji bo ku civaka nû ya kar û bereketê dewam bike, tîne kirin. En, Enlîl, Enkî, Nînhûrsag, Înanna, Îştîr, Mardûk û panteon welê dewam dike, ev der cihê wê nîne mirov behs bike. Lê eşkere ye ku xebata tî meşandin, bi armancên rewakirina civakî ne. Li vir a girîng ew e, li şûna nîzama xwedayên kevin (panteon) nîzama xwedayên nû yê ketine şûna wan, çî temsîl dike yan jî nîşan dide.

Dinyaya manewî (çand) çanda maddî nîşan dide, ev tespîteke şaş nîne. Lê çawaya wê girîng e. Ma ne em nabêjin, ga xwe di avê de dibîne, behsa mîsaleke bi vî rengê nayê kirin. Diyarbûna manewî bi awayekî pîr cuda pêk tî. Diyarbûneke besît nîne. Avakirineke rastî ye ku mirov dike mirov. Avakirin û nîşandanên çor, tîgînên cihê ne. Ez tîmûtîm hewl didim gotina xwedê analîz bikim, ji hev derxînim. Ji ber ku tîgînek e, li gorî zeman û mekan maneya wê diguhere. Nêzîkatîyeke hûrûkûr a sosyolojiyê dikare xwedê weke forma nasnameya civakî qebûl bike. Divê em forma nasnameya civakî besît nebînin. Şopandina vî formê heta bi perçikên jê atoman çûye. Heta anîha li laboratûwarên CERNê li ‘perçikê higgs’ ango ‘perçikê xwedayî’ yê avahiya maddeyê pêk tîne, digerin. Behsa çîroka wê bê kirin wê bi cildan pirtûkan tîjî bike. Ez li vir sosyolojiya pozîtîvîst nakim. Ez civakê jî weke komeke mirovên maddî yê besît nabînim. Pozîtîvîst nêzîk nabim. Haya min ji min heye ku ew nêzîkatî dîndartîyeke herî çor e. Ez dikarim bibêjim ku Xweda weke forma nasnameya civakî tevahiya gerdûna 13.8 mîlyar salî ye. Mumkîn e ku mirov bibêje; ew a tine nabe ew e. Dilê min nîne ez metafîzîkeke zuha û hişk jî bikim. Ez ji bo kesên mijarê sivik bigirin dest hişyar bikim, vî dibêjim. Civak çawa

mejiyê herî nerm ê herikîna enerjî-maddeyê ye, têgîna xwedê jî têgîna herî nerm a mane-enerjiyê ye. Kî çiqasî dixwaze, ewqasî dikare maneyê lê bar bike. Kesên hunerê maneyê kirine pişe (em dikarin ji wan re filozof bibêjin) mîna ku pisporê vî karî bin. Pêxember jî herî kêrî qasî filozofan hosteyê çêkirina mane û têgînan e.

Avantaj me ya der barê şaristaniya Sumerê de ew e, meşandina karan bi vî awayî hema bêje ripirût eşkere nîşan dide. Ti mînak li qasî şaristaniya Sumerê pêşketina çanda maddî ber bi qada manewî evçend besît û bi qasî besît jî evçend bi heybet nîşan nedaye. Îdfaya min ev e; yê-ya naxwaze bawer bike, bizane, mecbûr nîne. Panteona Sumer çîna nû ya bilind dibe û xwe dike xweda nîşan dide. Ez bi îsrar destnîşan dikim ku ev xusûs gelekî zelal e. Paşê di tevahiya dîroka şaristaniya navendî ya pênc hezar salî de ji tevahiya dîn, felsefe, huner û lêgerînên zanistan re bi erka kok û bingeh rabûye. Ziggûrat bi xwe vê rastiye rave dike. Qatê herî jor panteona xwedayan e. Qatê navîn ê rahiban e, yê qasidên xwedê ye, yê hunerê maneyê pêk tînin, qatê herî jêr jî yê evd û koleyên tene xebitandin e. Ma di tevahiya dînan de em li vê sêberiya wan rast nayên? Nîzama xwedê-qasid-evd. Ma nîzama bingehîn a çînî wisa nîne? Esker + rêveberê siyasî + rahib tebeqeya jor pêk tînin, tebeqeya navîn jî ango xeleta navberê çîna navîn + burokrasî + saziyên rewakirinê (zanîngeh, perestgeh û medya) pêk tînin. Yê herî li jêr jî her kesê li derveyî herdu çînan din dimînin, pêk tînin. Proleter, gundî, karmend, xwendekar, jin, bêkar û hwd.

Sumerî ji bo damezrînerên maneyê yê piştî wan bîn nikaribin zêde derewan çêkin, cewherê meselê bi awayekî besît û bê fêhmîkirin avakirine. Ez wexta dibêjim besît, mebesta min lîstika şanoyê nîne, ez dixwazim bibêjim, hunerê têgînan bi qabîliyetê mezîn pêk anîne. Wexta em tîna dema împaratoriye Akad, Babil û Asûran em dibînin ji nav panteona pirrxwedayî xwedayek bilind dibe, derdikeve ser hemûyan û yê dîn dike alîkarê xwe. Eşkere ye ku erk û hêz çendî dibe navendî panteon jî ewçend navendî dibe. Wexta ku dor tê qralên her gotîna wan qanûn û rêzik e, êdî derî li baweriyên mutleq û yek xwedayî vedibe. Di civaka neolîtîk de her klan û qebîle xwedayekî xwe hebû. Çiqas klan û qebîle ewqas jî xweda. Civak çendî mezîn û yekbûyî bibe, çinayeti pêş bikeve û rêveberiyên jor pêk bînin, heta rêveberiyên yek kesî pêk bînin, hejmara xwedayên me jî wê ji pirranîyê ber bi yekî ve kêr bibin. Têmsîl gelekî zelal tê kirin. Herweha di civakê de jin çiqasî bandora xwe ji dest dide, cinsiyeta xwedayên me jî diguhere. Xwedayên mîr, bav, bawpîr peyda dibin.

Ya em xêz dikin şemayek e. Bêguman pêvajoyê hê bêtir tevlihev û bi şeran derbas dibe. Rahib dema dînen xwe nêzî mîtolojiyan ava dikin, asta baweriyê ya mirovên di dema xwe de li ber çavan digirin. Ya di bin himê serketîna wan de ew e ku tiştên ava dikin li gorî dema xwe pêk tînin. Ferd û civaka wan çendî biguheriya, wê dîn jî veguheriya. Ji aliyê dîn ve, yê wê hûnandina xwedayan li gorî berjewendiyên xwe nebînin, li gorî bawerî û fikra xwe ya ferdî nebînin, wê hebin. Şerê berjewendîyan hem di hundirê civakê de hem jî li derveyî wê bandorê li baweriyên neke, nameşe. Şerê ferd û çînan wê xwe di şerê dîn û xwedayan de nîşan bide. Divê mirov wê rêzika civakî baş bizane: şerekî mezîn ê hunerê maneyê neyê kirin, ti şerekî ciddî yê çînî nayê kirin. Bi dest û dilên tazî şerên bi hêz û mayînde nayên meşandin. Berevajiyê wê rast e. Aştî û ahengên mezîn ên civakî, bi aştî û ahengên di navbera hunerên mezîn ên maneyê de pêk tînin.

Mekîneya me ya şaristaniya navendî wexta ku ji bajarên Sumeran bi rê diket, xwedayên xwe jî bi xwe re barkiribûn, hilgirtibûn. Bêyî ku di xetên sereke de guhertînekê ciddî bibe, salên 1600'î B.Z. di dema pêxîrtengiya Babil de guhertîna li cem hêzên desthilatdariyê ji aliyê dînî ve jî rêveqetînekê bi alternatîf ferz dikir. Pêxîrtengî û ketin, gumana ji nîzamê û ketina ji wê bû. Guman û ketina ji baweriyê ya der barê xwedayên panteonê de, nedibû ku xwe nîşan nede.

b- Derketina Dînê Brahîmî

Mirov dikare texmîn bike ku Nemrûden (qral û rêveberên payebilind) Babîlan jî li demeke bi vî rengî ya pêxîrtengiyê rast hatine. Di dest de dîroka rast nîne. Rîwayetên der barê hezar salan berê de hene. Lê em dikarin bi krîterên zanistî yê manedar ên roja me ya îro şîroveyên nêzî rastiye weke bingeh pêşde bibin. Eger em qebûl bikin ku dîrok hunerekî şîroveya dîrokê ye, hêza her şîroveyê bêguman wê bi nêzikbûna wê ya rastiye were pîvan.

Devera Brahîm jê xurûcî kiriye ango jê hîcretî kiriye an jî derketiye Êrfayê ye. Şîroveya civakî-dîrokî ya Êrfayê dikare me nêzî rastiya dînê Brahîmî bike. Herweha eger em dema derketinê ya tê texmînkirin û dema wê ya bihurandî li ber rohiya dîroka gerdûnî şîrove bikin, em ê karibin gaveke din nêzî rastiye bibin. Divê em bi tevahî nebin hezkîrê çavkîrî yê rastiye. Ji ber ku rastiyeke bi vî awayî tineye.

Bi herêma xwe ya berfireh jeobiolojîya Êrfayê, piştî Dema Qeşayê ya Çaremîn ji bo komên mirovan weke buhîştêkê xuya dike. Rewşeke wê ya avhewayê lê heye ku bi awayekî xwezayî tê avdan. Em ji xebatên zanistî yê pêwendîdar wer fêhmî dikin ku bi flora û fauna xwe devereke balkêş e. Di qonaxekê de ku mirovatî piştî sedhezar salan bi zimanê sembolan dipeyive, mirov dikare li vê deverê li bendê be ku mirovatî gavên mezîn biavêje. Herweha ji ber Rîfa Rojhilat a Efrîkayê çavkaniya rêya mezîn a derketina mirovan e, mîna stasyona belavkirinê ya mirovan e. Şert û mercên wê hene ku mirovên xwedî ezmûn jî wê teqîr bikin. Mirov dikare bibêje ji bo insanê wê demê ji aliyê debar, cihûwar, parastin û zêdebûnê gelekî di cih de ye.

Kevirên tîk ên di erdkolana li Girê Navîkê de hatin dîtin, bi awayekî vebirî zelal bû ku yê perestgehekê ne, û herî kêrî dîroka wan duwanzdeh hezar sal berê ye. Mirov dîrokê bibe 15.000 salan

wê zêdegavî nebe. Ji ber ku avakirina perestgeheke bi vî rengî, li pişt wê çandeke hezar salan nebe, nayê lêkirin. Ev tespîta zanistî û şîroveya jeobiyojîk li hev dikin. Ji panzdeh hezar salan zêdetir demek e, sistemeke bi hêz a qebîleyan heye. Ji ber ku perestgeh temsîla sistema qebîleyê dike. Her qebîle perestgeheke xwe ya çemberwarî ya piçûk heye. Dibe ku di bin erdê de mînakên wê yên din jî hebin. Mînak li ser girên nêzî Harranê jî bermahiyên perestgehên bi heman rengî yên niv-çember têne dîtin. Gundiyên îro û heta bajarî jî xwedî teknîka çêkirina kevirên tik nînin. Wê wextê mirov dikare bibêje ku insanên wê demê di rewşeke pêşketî de ne. Mezinahiya perestgehê çil qat ji ya Mekkeyê (di dema derketina Îslamê de) mezintir e. Jixwe perestgeha li Mekkeyê avahiyeke besît a bi keviran e. Hingê mirov dikare pîroztiya Êrfayê û rola wê ya navendî bibe demekê ku herî kêr bi qasî panzdeh hezar salan wêdetir e. Di wê demê de ne bi tenê Mekke, ji aliyê mezinahî û zeman ve ji Quds (Di dawîya salên 1000'î B.Z. de hîmê perestgeha pêşî ji aliyê kurê Dawîd, Silêman pêxember ve hat danîn) û bi tevahî deverên pîroz ên bi heman rengî gelekî mezintir û kevintir e. Şîroveya min a şexsî ev e; dever heta bi dema Brahmî herî kêr bi qasî deh hezar salan weke qada navendî maye.

Ev dem tê maneya navendeke dinyayê ya deh hezar salî û li vir têgîna navendê girîng e. Em ji têgîna şaristaniya navendî ya pênc hezar salî zêdetir jî dizanin ku tîkiliya navend-dewrûberê di dîroka gerdûnî de dewamî ye. Dîroka bê navend nabe. Di dîroka şaristaniyê de tîkiliyên navend û dewrûberê gelek caran cih guhertine. Ti mekan bi hezarên salan rewşa xwe ya navendî nîne. Devera Êrfayê ji ber ku navenda pêşî ya mirovatiyê ye, û ji aliyê zemanê bihurandî ve mekanekî bêhemta ye. Xisleteke wê ya din jî otantîkbûna mirovên li wir in. Belkî jî yên ji derve hatibin û li wir bicih bûbin hebin. Lê gelê perestgehên li wir avakirin her tim li wê deverê man. Di dîrokê de qebîleya cara pêşî navê wê hatiye hildan Hûrrî, yek ji devera bingehîn a lê bicihbûyî Êrfa ye. Paytexta Împaratoriya Mîtannî (Waşûkanî-Serêkaniyê-Ceylanpînar) ya bi koka xwe Hûrrî li vê herêmê mezin bû û ji bo serwestbûna me li nasnameya gelê otantîk derfet û îmkanan dide. Herweha navenda Kevana Bi Bereket e. Gavavêtinên çandî yên çavkaniya xwe Kevana Bi Bereket her alî û dever nexasim jî şaristaniya Sumer û Misrê xwedî kirine û ji sedî sed di vê de bi rola sereke rabûne. Rîwayeta sefera Brahmî a Misrê û tîkiliya wê bi Babilê re vê rastiye piştrast dike. Hîksosên li Misrê xanedanî ava kirin (salên 1800 B.Z.), tê zanîn ku çavkaniya wan dîsa ev dever e. Perestgeh rastiyeke din derdixin holê. Mirov dikare texmîn bike ku çanda diyarî û ziyafetê yek ji karên girîng ê perestgehê ye. Ev rastî îşaretên piçûk ên derketina holê ya bazirganiyê jî dide. Ji perestgehên Sumeran jî em dizanin ku perestgeh bi rola navendê ya pevguhertinê pêşî radike. Wexta ku mirov wesfê bazirganiya dema derketina Brahmî li ber çavan digire, ev rastî wê berçavtir bibe. Ez pirr girîng nabînim ku argumanên piştî Brahmî bijimêrim. Ji ber ku baş tene zanîn.

Êrfaya salên 1600'î B.Z., di nava sê hêzên dîrokî yê wê demê de ye: Mezopotamya Jêr a di bin destê Sumer-Babil-Asûr de, Hîtîtên li Anatolya Navîn bilind dibin û Misr a firewnên Xanedaniya Nû lê bi heybet bi hêz dibin. Devera Êrfayê hê di wê demê de tevî ku navenda jeobiyojîke herî bi bereket e, ber bi navendbûna herî girîng a jeopolîtîk ve jî dimeşe. Mîtanniyên keysa xwe li vê valatiya jeopolîtîk tînin, mezin bibin. Yên hûrûkûr li dîrokê temaşe dikin wê bibînin em li destpêka qonaxeke dîrokê ne ku tede cara pêşî di navbera şaristaniyan de demeke bi heybet a tîkîlî û dîplomasiyê heye. Di nava çandan de danûstendineke zêde heye, di warê bazirganiyê de her tişt çirrik e, ango bazirganiyê her tişt daye ber xwe. Demek e, bazirganî weke çandekê dibe rêûresm û bi sazî dibe. Qesr di nava xwe de gelekî jinan didin hev. Dîn, îdeolojî tîkîlî hev dibin, vediguherin. Hîtîtî xwe weke 'welatê hezar xwedayan' bi nav dikin. Di wê demê de pêdivî gelekî bi hespan heye û navenda 'hesp xwedîkirinê' dîsa li vê deverê ye. Di destanan de seyîstiya navdar a bi navê 'Kîkulî' derbas dibe li vê deverê ye. Sistema qebîleyan li qonaxa xwe ya herî jor e.

Êrfa bi tenê ji aliyê pîroztiya dîn ve girîng nîne; li piştî hunermendiya stranbêjî, klambêjî, sazbandî, dahol û zirneyê jî ev bereyê çandî yê dîrokî heye. Li piştî derketina Brahmî jî ev rastî heye. Yê xurûc kiriye kesek e, an jî hezar Brahmî in, ev jî hê mijareke zelal û eşkere nîne. Ev ewçend jî ne girîng e. Ya girîng ew e ku di wê demê de meyleke xurt heye. Naverast gelekî bi liv û lebat e, bazirganî bûye zenaetkariyeke gelekî kar tede heye. Brahmî bi tenê ferdekî çîna bazirgan e ku bi sazî dibe. Ya girîng, bazirganiya di navbera şaristaniyan de bi sazî dibe. Bazirganiya heywanan gelekî gurr û geş e. Dever di vî warî de jî şert û mercên wê gelekî li cih in. Jixwe Brahmî tevî kerî û colên xwe tevdigere. Eşkere ye ku bazirganekî heywanan e. Seferkirina Misrê ya bi hezaran bazirganên bi vî rengî di xwezaya bazirganiyê de heye. Bazirganiya koleyan jî heye. Fîrotina Yûsiv weke kole, manedar e. Bazirganiya carîye-jinan jî heye. Brahmî Hacerê dikire û ev yek jî vê mijarê rohnî dike.

Herweha qebîleyeke bi hêz a Brahmî heye. Ew bi xwe serekê qebîleyê ye. Ji çanda perestgehê ya bi heybet baş tê fêhmkirin ku her qebîleyek xwedayekî xwe heye. Eşkere ye ku xwedayê qebîleya Brahmî wê bi xwedayên Babilan ên herêmê di bin destê xwe de digirin, xwe li hev rakîşînin. Berjewendiyên maddî yên xwe li hev radikişînin, di çanda xwedayan de ku xwe li hev radikişînin, wê xwe nîşan bide. Peyva Êr a di navê Êrfayê de ji aliyê etîmolojîk ve ji gotina Sumerî Êr ji rengdêrê 'gir' yan jî ihtîmaleke xurt e, ji navê Êr zêde bûye. Heye ku Êrfa xwedî maneyeke 'cîhûwarê li ser girîk' be. Ev binavkirineke rast e. Mijareke dîn a tê guftûgokirin koka etnîkî ya Brahmî e. Gelo Hûrrî ye, yan jî Semîtîk e, ev hê bi temamî zelal nebûye. Dever ji vî alî ve îro jî bi temamî herêmeke têra xwe tîkel e. Hema bêje qebîle û çanda wê ya tîkelîhev nebûye nîne. Zimanê Ibrî jî aliyê etîmolojîk ve zimanekî tîkel tîne hişê mirov û di vî warî de bi mînakên tijî ye.

Çîroka der barê Brahmî de ku bûye malê Pirtûkên Pîroz jî em tev jî ber dizanin. Tê gotin xwe li Nemrûd rakîşandîye, pûtên wî şikandine, xwestine wî biavêjin agir, bi mucîzeyê rizgar bûye, hîcret kiriye, koçî Îsraîl-Filistîna îro kiriye, carîye Hacer (heye ku ji çanda xwecihî nêzî Ereban be) piştî ku Simaîl anîye neçar hatiye hiştin koçberî devera Mekkeyê bibe, ji Saraya esîl Îshaq welidiye, Yaqûb yek ji du kurên Îshaq e, kurê Yaqûb Yûsiv weke kole tê fîrotinî firewnên Misrê, di encama dekûdolab

û eşqên qesrê de heta bi wezîrtiyê mezin dibe û hwd. gelek hêmanên çîrokê di vê çarçoveyê de ne.

Eşkere ye ku çanda Brahîm ne çanda şaristaniya Sumer, ne jî ya Misrê ye. Çanda qebîleyê ya hezar salan a Ûrfayê ye. Lê bi awayekî gelekî girîng veguherî ye, di serdemeke tevlihevkerî de çandêke sentezkirî ye. Eger em çîroka wê şîrove bikin, em dikarin xwe bigihînin encamên girîng. Nemrûd tê zanîn, navê waliyên rêveberiya Babilê ne. Cihê pût lê bi awayekî komî hene, temsîla Panteona Babilê ya li Ûrfayê ye. Bavê Brahîm di xizmeta Nemrûd de ye. Lê pirsgrêk û nakokiyên wî pêre hene. Her çî be jî li herêma esilzadeyekî qebîleyê ye. Mirov dikare texmîn bike ku baweriyên wî yên dînî yên xweser û xas hene. Brahîm li pey berjewendiyên bavê xwe ango berjewendiyên qebîleyê ye. Encam pevçûn û xwe li hev rakîşandine. Şikandina pûtan û ceribandina avêtina agir, vê rastiyê eşkere nîşan didin. Wê wextê ne bi tenê qebîleya xwe, ji bo berjewendiyên tevahiya qebîleyên bi heman rengî pêşengiyê dike û têdikoşe. Bi awayekî li dijî kolonyalîzma Babilê têkoşîna xwecihtî û welatperweriyê dike. Panteona Babilê bereyê maneyê yê vî şerî ye, biryargeha îdeolojîk e, û dixwaze bi rola hegemonîk rabe. Bereyê îdeolojîk ê Brahîm jî çanda manewî ya qebîleyê ye, ango dîndarî û xwedaperestîya qebîleyê ye. Li gorî ku serekî û pêşengiyê dike, xwedayê wî yê qebîleyê jî wê ji xwedayên qebîleyan re pêşengiyê bike. Jixwe wisa jî dibe. Ji ber ku dewlet e, Nemrûdê Babilan di du şerên bereyê maneyê de hê bi hêz an jî serketî derdikeve. Ji aliyê Brahîm ve ketina ser rêyên koçberiyê ferz dibe. Ji bo Brahîm hem sal û hem jî rê ferz dibin. Ji ber ku şerê ketiyê navê, ciddî û ji dil e. Li ber rêûresma şaristaniyê radişe. Pût şikandin, redkirina sistema şaristaniya fermî ye, ango modernîteya fermî ya demê ye.

Bêguman bi sedan qebîle û kesên bi vî rengî hene bi şaristaniya fermî re pevçûne. Babil û Asûr di dema xwe de bi ‘qirkirina qebîleyan’ navdar in. Mirov dikare behsa demêke têde pevçûn û nerehetiyên mezin hene, bike. Hemmûrabiye navdar qralekî bi heybet ê vî demê ye. Tê gotin rêzîkên pêşî yên huqûqî wî danîne. Têkoşîna Brahîm bi vî aliyê xwe bi awayekî dişibe şerên rizgariya mêtîngehan li dijî şaristaniya kapîtalîst a roja me ya îro. Berê xwe dide Misrê, sedema pêşî bazirganiya pez e, lê sedema duyemîn a girîng, heye ku gera li hevalbend û hevgeran e. Ji sedî sed mirov dikare ji çîroka Yûsiv vî encamê derxe. Ji ber ku di vî demê de reqabeta di navbera şaristaniyan de xurt û dijwar bûye. Xwelîhevraşandinên Hîtî-Misr, Babil-Hûrî (Hîtî) û Babil-Misrê di gelek qeydan de tê dîtin. Ya mirov fêhm dike ew e, Brahîm li dewrûbera Qudsa îro bi cih dibe û ev der ji aliyê bahewayê ve hinekî dişibe Ûrfayê û li derveyî kontrola sê şaristaniyan dimîne. Li vir jiyana xwe weke koçberê derbas dike. Bi zor û zehmetî ji xwe re cihê qebîstanê kirîye. Têkiliyên wî bi Ûrfayê re dewam dikin. Nêviyê wî Yaqûb ji vir bi xizmên xwe yê nêz bi keçên Lavan, Rahel û Lea’yê re dizewice.

Ji aliyê mijara me ve ya girîng veguherîna dînê Brahîm e. Diyar e ku Brahîm ketiyê şik û gumanekê. Şikandina wî ya pûtan gumana wî ya dînî piştrast dike. Temsîla xwedayên dînekî din be jî şikandina pûtên wan di warê guman birina ji dîn de îşareteke eşkere ye. Di rêûresma fîkra wê demê de ‘dengên ji xeybê’ tên, xwedî cihê girîng in. Dengên ji xeybê di encama zêde fikirkirin û ponijandina hin awayên wecd û îlhamê de pêk tên. Zimanê îlhamê ye. Li gorî tê gotin, rojekê dengê bi vî awayî bihiştiye. Dengê hatiyê yan jî îlhama hatiyê (dengê ji xeybê) weha şîrove dike: “Wa Hewe!” Dibe ku ev şeweyekî îfadeya Hûrî be. Maneya wê ‘Ev Ew’ e, bi kurtî ‘Ew’ e. Ango senteza xwedayê nû yê li hêviyê ye, li bendê ye. Mûsa û Muhammed jî wê bi vî awayî xwe bigihanda xwedê. Yanî ev rêûresm pirr kevn e. Etîmolog hê jî li “Ew e” lêdikolin. Şîroveya min a şexsî ev e. Her çûye ev şeweyê îfadeyê bûye ‘Yahweh’, ji vî jî veguheriyê ‘Yahûdî’ (Cihû) û di vî warî de gelek qenaet hevpar in. Bi kurtî çîroka xwedayê navdar ê Ibraniyan bi vî awayî bû.

Min berê gotibû peyva Ibrî ji binavkirina Misriyan ‘Apîrû’ ya bi maneya ‘mîrovên tozgirtî yên ji çolê hatine’ tê. Dibe ku Brahîm ji qebîleya jî nû ve ava kir û jêre pêşengî dikir Ibrî û jî dînê xwe re yê ji aliyê maneyê ve jî nû ve ava kir, Yahûda gotibe. Divê em bi bîr bixin ku di cewherê Yahûda de xwedê heye, çawa ku di navê Îsrail de heye. Ji aliyê dîrokî ve bi vî awayî analîzkirina koka dînê nû û bi serhatîya wî ya kurt anîna ziman a pêşketîna wî, li gorî min gelekî manedar e. Em bi dînekî nû yê xwe jî nû ve avakirî û dînekî qebîleyê re rûbirû ne ku xwe bi tenê his dike. Dîndartî û xwedaperestîya qebîleyekê veguherî eger şoreş nebe jî ji sedî sed weke Îslamê û weke Protestaniyê reformeke ciddî ye. Sedema bi awayekî hişk parastina qebîle û xwedayekî jî nû ve hatine avakirin û veguherîna, dibe ku şert û mercên jiyanê yên zor û zehmet bin. Cihû çima girîngiyê didin bazirganî û pereyan, di heman demê de çawa li gelemperîya dinyayê di vî warî de bûne pispor, ev yek kengî weke qebîle gav diavêjin bazirganiyê, gelekî baş tê fêhmkirin. Manûnemana qebîleyê bi bazirganiyê ango bi pereyan ve girêdayî ye.

Brahîm dixwaze Simaîl bike qurban û bi dengê ji xeybê tê, ji kirina vî yekê digere. Ev bûyer hêmanekî girîng ê temamkerê vî dînê nû ye. Rêûresma qurbankirinê gelekî kevn û belav e. Qurbankirina zarokan jî yek ji van e. Heye ku rêûresmek e ku heta wê rojê bi cih tê anîn. Brahîm û maneya wî ya xwedayî li hev dikin ku êdî modayê vî rêûresmê derbas bûye. Xaleke girîng a reformê, ev e. Qurbankirina heywanên tene zanîn, şûna wê digire. Ji çîroka Hacer û Simaîl şîroveya mirov derxîne ev e, dînê nû di nava qebîleyên Semîtîk-Ereb de pirr bi xweşî nayê pêşwazîkirin. Gelekî zû derketiyê, mirov dikare weke ezmûneke ‘Pêş Îslamê’ binirxîne. Lê zêde nikarîbûye belav bibe. Hê di wê demê de Mekke girîngiya navendbûna xwe nîşan dide. Panteoneke cuda ya qebîleyan heye. Paganîzm (pûterestîya qebîleyan, xwedaperestîya qebîleyan) hê gelekî bi hêz e. Navê Îsrail ê di dema Yaqûb de bi gewde bû, bi awayekî balkêş diberide, bi pêş dikeve. Daçeka ‘El’ ji Kenaniyan (Qebîleyên Semîtîk ên li devera Filistin û Lubnanê) hatiye girtin. Ev tégîna bi koka xwe Semîtîk e, maneya xwe nêzî ‘bilindî’ û ‘meznahiyê’ ye. Di nava qebîleya Ibraniyan de weke ‘Elohi’ tê bilêvkin. Bi Îslamiyetê re vediguhere û weke ‘Allah’ tê gotin. Mirov dikare weke xwedayê giştî yê qebîleyên Semîtîk qebûl bike.

‘Got’ di nava qebîleyên Hind-Ewrûpî de û ‘Gudea’ yê di nava zaravayên Kurdî-Îranî de heman maneyê temsîl dikin. Bi maneya pêşî yan jî xwedayê hevpar ê qebîleyan tê. Ji ber vê yekê di sala 2150’î B.Z. de hegemonya Gûtî û Gudea ya li Sumerê, manedar e. Bi maneya qral-xweda tê. Nişaneke qralan e ku di wê demê de gelekî tê bikaranîn. ‘Îsraîl’ bi maneya ‘kesê bi xwedê re gulaşê dike’ tê. Hinekî bêhna sovenîzma qebîletiyê jê tê. Xwe ewqas bi hêz dibînin ku dikarin bi xwedê re jî gulaşê bikin. Ya rastî bi xwedê re şer dikin. Mîna dewameke pûtşikandina rêûresma Brahîm xuya dike. Mîrov ji bêhejmar pêngavên wan ên îdeolojîk dikare fêhm bike ku tevahiya dîrokê bi gelek xwedayan re gulaş kirine. Divê em ji bîr nekin ku her gava îdeolojîk a ji bo nûbûnê avêtine, tê maneya ‘gulaş bi xwedê’ re. Ez ê piştre behsa hostetiya maneyê (têgîn, teorî, teolojî) ya rewşenbîrên Cihûyan bikim.

Çîrokeke koçberiyê ya qebîleyê ya ber Misrê ve heye ku li gorî texmînan di navbera salên 1600-1300’î B.Z. de pêk hatiye. Serhatiya Mûsa û Yûsiv di encama vê koçberiyê de derdikeve holê. Li gorî rîwayetê, li Misrê serhatiyeke wan a demdirêj heye, di şert û mercên nivkoletiyê de dijîn, hewl didin yekîtiya xwe biparêzin, ber bi çinayetiyeke ve diçin, heye ku Mûsa yek ji giregirên vê bermahiya qebîleyê be, û mîna nakokiya Brahîm bi Nemrûd re ketiyê Mûsa jî bi Firewnê Misrê re ketibiyê û ev bûyer jî li dema Akhenaton dînekî yek xwedayî îlan kirî, rast hatibe. Li gorî rîwayetê hîcret jî salên 1304-1280 B.Z. di dema Firewn Ramsesê II. de pêk tê. Gavavêtin û derketina navdar a Mûsa di Tewratê de dîrûdirêj heye. Hem berxwedana wî li beramberî şert û mercên xwezayê (şert û mercên xwezayî yên Nîvgirava Sînayê dijwar in), hem jî nakokî û şerê wî bi gelek qewm û qebîleyên ne dost ên li dewrûberê, di Tewratê de cih digirin. Berxwedaneke çil salî û êşeke mezin a koçberiyê. Li Tûrî Sîna (tûr-çiya) rêûresma ‘dengê ji xeybê’ tê, careke din xwe dubare dike. Deh Ferman (wehî, fermana xwedayî) tene girtin.

Peyva Ibranî heye ku berhema vê demê ye. Der barê xwedê de li şûna navên kevin navên nû yên weke ‘Rab’ (efendî) tên danîn. Ev yek çînîbûneke diyar nişan dide. Hê bi dijiwarî li ber pûtperestiyê rabûn heye. Li dora sîndoqa Deh Ferman (rêûresma Pirtûka Pîroz) têde tene veşartin û hilanîn kulteke nû (şeweyê perestî û îbadetê) tê pêkanîn. Di Tewratê de dabeşkirineke deman tê çekirin. Termînolojiyeke bi awayê dema Derketinê-Kahînan-Rêberan-Qralan-Pêxemberan-Nivîskaran tê bikaranîn. Divê neyê jîbîrkin ku ji salên 1600’î B.Z. dema Brahîm jiya, heta bi salên 600’î B.Z. li naverastê belgeyeke nivîskî ya Cihûyan nîne. Bi devkî veguhestina hinek rêûresman heye. Ez yeqîn dikim ku rêûresma nivîskî bi Pêxember Îşaya di van deman de tê destpêkirin û pêşdebirin. Di dema esareta Babilan de (596-540 B.Z.) gelek heman ji Zerdest tene girtin. Her diçe ji fikra Grekan jî bi tesîr dibin. Pirtûka Pîroz a jêre Ahd-î Atîk tê gotin timî bi pêşdebirinê derdikeve holê. Cildên wê yên stûr û şîroveyan wê hatine çekirin. Ji ber ku encama kombûneke rêûresma parastinê ye, girîng e. Piştre bandorên wê yên dînî, felsefî û wêjeyî û îlhama da huner gelekî mezin bû. Herweha hejmareke zêde şîroveyan wê hatin kirin.

Tevî ku çîroka kurt a têgîna yek xwedayî bi vî rengî ye, di dînen Brahîmî de bi vî awayî behs û qal nayê kirin. Eşkere ye ku xwestine wê weke hegemonya nasnameyeke îdeolojîk pêşde bibin. Yek ji fikrên sereke der barê ‘projeya’ avakirina qraliyeteke piçûk a Cihûyan de ye. Spînoza jî bi xwe şîroveke bi vî rengî dike. Têgîna dînê yek xwedayî jixwe li Misrê hatibû îlankirin. Li cem Sumeran, Babilan û Asûran li gorî rêzê ‘En’, ‘Mardûk’ û ‘Asûr’ nişaneya xwedayê herî mezin, pirr ji mêj ve girtibûn. Weke ku ez gelek caran bi girîng dibêjim dîsa dubare dikim, ev têgînên sembol, bandor û otorîteya saziyên qraliyetê û qralan a zêde dibe, nişan didin. Mîrov wan dikin pût û li ser navê wan kultan (îbadet) pêşde dibin, ev beşek ji hewldanên rewakirinê ne. Di tevahiya şaristaniyan de bi heman awayî hewldanên hegemonyayeke îdeolojîk hene. Ji ber ku amûrekî xurt ê rewakirinê ne, her şaristaniyê hewl daye vê rêbazê an jî dînî bi heybet bike. Qebîleya Ibranî yan jî qewmê wan di bin bandora vê rêûresma dîrokî de amûrê rewakirina qraliyeta xwe ya piçûk a qewm ava kirine, ji lewra jî mîrov dikare li benda hewldaneke wan a bi vî rengî be û ev xusûsek e ku mîrov dikare fêhm bike. Rêûresmeke belav e, û ev jî beşê para Ibraniyan dikeve, nişan dide.

Projeya qraltiyê ya bi îdeolojiya Ibriyan timî di xeyalên xwe de zindî digirtin, di dema salên navbera 1020-950’î B.Z. de berçav dibe. Saûl, Dawit û Silêman di dîrokê de weke sê kesayetên girîng ên qraltiyê tene nîşandan. Pêxember û qral in. Em cudahiya wan ji Misrê û ji Sumeran yekser dibînin. Ne xweda qral in, pêxember-qral in. Ji lewra di xwendina Tewratê de lêgerîna li qraliyeteke Cihû û bi vî awayî şîroveyan tene kirin, divê piçûk neyên dîtin, neyên piştguhkirin. Bêguman mîrov bi tevahî weke projeyeke qraliyetê şîrove bike jî rast nîne. Lê dîsa jî divê mîrov tîkiliya yek xwedayî ya her qewmî bi dewlet, qralê wî yê xwecihî û millî re bibîne û ev pirsgerêkeke girîng a rêbazê ye ku di dema xwendina Pirtûka Pîroz de divê mîrov xemsar nêzik nebe. Ji ber jiyana wan a bi êş, zor û zehmetiyên rûbirû dibûn, dîsa ji ber pîrbûn û mezinahiya qebîle û şaristaniyên bi wan re şer dikirin, karibûn sentezên xwe hûrûkûr, pîroz û bi ihtîmameke mezin, cuda bikin. Ez divê dubare diyar bikim ku li pişt vê dîndartiya qebîletiyê bandora çandeke qebîleyan a bi rola navendî rabûye û herî kêr deh hezar salan kudandî heye. Di parastina hêza xwe de para vê çandê gelekî girîng e. Divê mîrov li pişt bihêzbûna rêûresma dînî ya li Rojhilata Navîn jî misêwa li vê bandorê bigere.

Dînê Ibranî heta Xirîstiyantî weke şax an jî milekî jê qut bibe bandoreke xwe ya ciddî nîne. Bandoreke kêr li gelên din kiriye. Jixwe ji ber ku dînê qewm e, nikare belav bibe. Gotina ‘qewmê hîlbijartî’ vê tektî û tenêtiyê xurt dike. Girîngiya wê ya bingeşê di derketina Xirîstiyantî û Misilmantiyê de û di tîkiliya wê ya milletgiriya modernîteya kapîtalîst de xwe nişan dide. Tîkilî zêdetir di çarçoveya têgîn, teorî û teolojiyê de ye. Avahiyên teolojîk û hemanên îdeolojîk ên şaristaniya Sumer û Misrê yên du şax û milên girîng ên şaristaniya navendî ne, reforme kirine û ev jî yek ji xisletên wê yên girîng e. Eger ev reform nebûna, dîroka Rojhilata Navîn ango dîroka gerdûnî wê bi rengekî din biqewimiya. Girîngiya detaya wê ev e: Yek ji prensîpên bingeşê ên dînê Ibranî ew e ku mîrov ti carî nabin xwedê. Mîrov bi tenê dikarin bibin pêxember ango dikarin bibin qasidê xwedê yan jî nûnerê wî.

Ev bûyereke gelekî girîng e. Qralên Sumer û Mîsrê xwe bi hezarên salan weke qral-xwedayan rewa kiribûn. Rêûresma Brahîmî bi awayekî sistematîk li ber vê yekê rabûye. Di çanda Grekan de bi felsefeyê li ber teşbihkirina mirov-xweda radibin, li Rojhilata Navîn jî bi dînên Brahîmî li dijî vê yekê derdikevin. Bêguman li pişt vê nêzikatiyê bûyerên ekonomîk, civakî û siyasî bi rolekê rabûne. Têgihîştina ekonomîk a di şexsê Brahîm bi xwe de gelekî dişibe lîberalîzmê. Kolektîvîzmên Firewn û Nemrûd, xwe dispartin xebitandina koleyan. Li ser koleyan nîzamekî mekîneyan hatibû avakirin. Têgîna evd-xweda (hê jî tîgînek e, tê bikaranîn) jî dema koletiya bûye mekanîk, maye. Dînê Brahîmî herçend ev tîkiliya bi kok xira nekiriye jî tîra xwe nerm kiriye, reforme kiriye. Di bandorbûna wê de rola wê ya li vir diyarker bûye. Qebîleya Ibranî bi xwe hem li cem Nemrûd (qralên Babîl) hem jî li cem Firewn (Qraliyeta Mîsrê) li dijî vî şeweyê xebitandinê gelekî li ber xwe daye. Çanda qebîleyê, bi temamî kolekirin qebûl nekiriye. Di bin hîmê diyardeya şerê çînî de berxwedana hezarê salan a çanda qebîleyan li dijî kolekirinê heye. Ya li vir behsa wê tê kirin bi tenê berxwedaneke etnîkî nîne. Xusûsa ez weke tîgîneke cihê girîng dibînim, di vir de ye. Ne şerê çînî, şerê çînînebûnê, qebûlnekirina çînîbûnê girîng e. Hem a di dîrokê de derdikeve pêşiya me ev e, hem jî ya rast ev e.

Xusûsa Marks û Marksîst hîç fêhm nakin ev e. Ew çînîbûnê erênî û weke xetêke dîrokî ya pêşketî dibînin. Bi qasî şaşiyên wan di hîmê serneketinên wan de ev tîgihîştinên wan, bi roleke gelekî neyînî rabûne. Berxwedanên hezarê salan ên qebîle, eşîr û qewman, heta şerên rizgariya neteweyî bi hin aliyên xwe li dijî modernîteya kapîtalîst di heman demê de şerên berxwedanê yên li dijî çînîbûnê ne. Di dînên Brahîmî de ev xislet bi hêz in. Piştê jî rê derxistina wan û veguherandina wan a dînên şaristaniyê divê weke diyardeyeke cuda were nîrxandin. Li ber rabûna koletiyê di her sê dînên Brahîmî de rewa ye, û tê teşwîrkirin. Di ekonomiyê de jî rê li ber reformên ciddî vekirine. Avahiyeke wekhevîxwaztir kirine hedefa xwe. Sedeqe, zekat û weqîf amûrên girîng in. Di hedefa wan de nermkirina sînoren hişk ên ekonomiyê heye. Di qada siyasî de demokrasî û komarê neke hedef jî otorîteya xwedê-qral hatiye nermkirin. Têgîna 'Qralê siya Xwedê' hatiye çekirin û pêşdebirin. Jiyanî komin, hem manedar hatiye dîtin û hem jî hatiye bicihanîn. Eşkere ye ku di qada ekonomîk, civakî û siyasî de ne şoreş lê reform hatiye kirin. Lê divê mirov van gavên hatine avêtin li gorî dema wan piçûk nebîne. Min ev gavavêtin di sistema şaristaniya navendî de weke helwesteke 'sosyal-demokrat' a dema wê nîrxandibû. Yên weke vê, tevgerên sosyo-ekonomîk in. Min beşê wê yê xwe di çanda manewî û dîn de nîşan dide gelekî girt dest û li ser sekinim. Lê dîsa jî mirov bibe cîgirê xwedê û wesfê qasidê wî bigire, şoreşeke teolojîk e. Li ser dîroka gerdûnî bandora wê mezin bûye. Ez ê di beşa Îslamê de hewl bidim hinekî din li ser vê xusûsê rawestim.

Îdeolojiya Ibranî yan jî Cihû tîkiliya wê bi milletgiriye re ango bi dewletdariya netewe re tevî ku min di beşa modernîteya kapîtalîst de girtibû dest jî divê tavilê bê diyarkirin ku ev tîkilî û bandora wê gelekî girîng e. Encamên wê yên herî xeternak bi 'qirkirina Cihûyan' li ser gelê Cihû bi xwe pêk hat.

c- Berxwedana Xirîstiyantiyê û Şerê Çînî

Di dîrokê de yek ji tevgerên civakî yên ciddî û pêşî ya bingehe wê yê etnîk nîne, Xirîstiyantî ye, ji ber vê wesfê wê derketina Xirîstiyantiyê girîng e. Di derketina wê de, ne avakirina şaristaniyeke nû, zêdetir aliyê wê yê azadî û wekheviyê li pêş e. Li Rojhilata Navîn di sistema şaristaniya navendî ya li derdora sê hezar û pêncsed salî de pêvajoya tebeqebûyîn û çîna jêr di Împaratoriya Romayê de gihîşt asta herî jor û derketina Xirîstiyantiyê weke nerazîbûneke li dijî vê, pêşket. Ji xisletên çînî yên tevgerên dînî yên di dema Brahîm û Mûsa de, zêdetir xwedî xisletên qebîle û qewman bû. Dema îsewîyet hem di ser xisletên qebîle û qewman re ye, hem jî dînekî nû yê civakîbûnê ye ku tevî bêkar û xizanên li derveyî sistemê hatine hiştin hemûyan, qebîleyên teslîm hatine girtin, terîqetan (Nû derdikevin. Mîna Essenî), kesên ji eskerî û ji gundikên koleyan reviyayî, ber bi refên wî ve baz didan. Qebîleyek an jî dewlet nayê avakirin. Ji nava her qewmî û her dewletê cemaeteke civakî ya kominî tê pêkanîn. Ji vî awirî ve hêja ye ku mirov bala xwe bidîye. Ji ber ku ne tevgera qewm û ne jî ya şaristaniyê ye, bi lez berfireh û mezin dibe, û li pêşiya tevlîbûna desthilatdarî û şaristaniyê jî timî bendekê çêdike. Îro jî di nava dualîteyê de bi heman rengî de ye. Tevî ku aliyê wê yê komin demokratîk bi hêz e, pêşketina wê ya di vî warî de bi sînor bûye. Ev aliyê wê yê di destpêkê de bi hêz bû di derbasbûna pêvajoya şaristaniyê de ev aliyê wê di dereceya duyemîn de maye. Herweha ber bi milletgiriya qewmî ve jî beridiye.

Di derketina wê de giraniya rîwayetan heye. Hebûn û nebûna Îsayekî rastî jî tê guftûgokirin. Çawa ku gelek Brahîm hene, gelek Îsa jî çêbûne. Ji ber ku Roma gelek mirovan li çarmîxê dixê û ceza dike. Bîranînên tevgera Spartakus teze ne. Li gorî rîwayetê di dema vê tevgerê de li ser rêyên Romayê pênc hezar kes li çarmîxê tîne xistin. Kirinên bi heman rengî li eyaleta Qudsê jî gelek caran tîne dîtin. Di Încîlê de (Ahd-î Cedîd) çîroka Îsa bi firehî tê gotin. Încîl bi awayekî mîna Romana Îsa ye. Di çanda Ewrûpayê de nivîsandina romanê dibe ku ji Încîlê bi tesîr bûbe. Tê gotin, weke di dînê Mûsa de ew jî ji tebeqeya jor a zanayên dîn nerazî bûye, gavavêtiye şeweyekî cihê yê perestgehê, xwestiye li Qudsê bi tesîr bibe, ji terîqeta demê Essenîyan û Waftîzvan Yehya (pêxember) bi tesîr bûye. Di çarçoveya vê vegotinê de behsa dijberiya wî ya Waliyê Romayê û Qraliyeta Yehûda ya hevkar jî tê kirin. Çîroka Duwanzdeh Hewariyan bandora sînoren wî nîşan dide. Ji bo ti serhildanê hewldanek wan çênebûye. Bi awayekî, mîna koma propagandayê xuya dike. Dişibe dema propagandaya Muhemmed li Mekkeyê. Tevî ku xwediyê gotin û bilêvkirineke cuda ye, Ahd-î Atîk bi awayekî mîna şîroveyeke ji bo xizanan e. Wexta ku li çarmîxê tîne xistin (mîlladî 34) koma li dora wî bi lez belav dibe. Tê gotin li ser giliyê Hewariyê Sêzdehmin Yehûda Îskaryotê zevtkirin. Bi vî mînakê jî tê fêhmkirin ku îstîxbarata Cihûyan xwe dispêre dîrokeke gelekî kevin. Bi ihtîmaleke mezin di nava cemaeta wî ya piçûk de bandora wî çêbûye. Lê weke ku tê diyarkirin a diyarker atmosfera afirîner a civakî ye. Rastiya Îsa bi

rola katalizor a vê atmosferê rabûye.

Pîştî wî navê bi tenê yê bi tesîr Paul e. Li Tarsûsê ji dayik bûye û dibêje li Şamê gihiştîye hîdayetê. Yê tevger bi serhev de aniye Paul e. Di sedsala pêşî de bi awayekî fermî Încîleke nivîskî tineye. Încîl di sedsala duyemîn û sêyemîn de tene berhevkin. Gelek mînakên wê yê nehatine erêkirin ji hene. Încîlên hatine qebûlkin çar in. Mîjar nêz hev in, lê uslûb cuda ne. Yekser mîna gotinên xwedê nehatine tomarkirin. Wexta qala bûyeran tê kirin car caran gotinên xwedê ji di nav re derbas dibin. Ji fikra wê demê ya Grek ji sûd hatiye wergirtin. Teolojiya wê vegotîneke têkel a Grek û Ibraniyan di nava xwe de dihevine. Têgîna herî girîng Bav, Kur û Rûh-ul Quddûs e. Şopa panteona xwedayî ya sêber a dîroka wê gelekî kevin, li ser heye. Di dîrokê de li cem gelek sistemen şaristaniyan temsîla panteona sêber heye. Panteona Romayê di vê xusûsê de êşkere ye. Dîroka dînî teşbîhên bi vî rengî têra xwe nîşan dide. Gelekî tê guftûgokirin, gelo Îsa xwedê ye, yan jî ji xwezaya mirov e, û ev xusûs ji têkiliya xwe bi vî dîrokê re heye. Dînê Cihûyan xwedabûna mirov qedexe dike, lê gelek dînen şaristaniyê vegotina xwedê-qral bi awayekî guhertî, dewam dikin. Di Îsewiyetê de mirov wer fêhm dike ku dixwazin sentezekê bikin. Lê tê zanîn ku vî cihêbûnê rê li parçebûnên mezin ên mezheban û şeran vekir. Di bingehe wê de rola cihêwazbûna civakî ji heye. Mînak wexta ku Arîûsgiran karekterê Îsa yê mirov dikirin bingehe, tebeqeyên xizan temsîl dikirin. Kesên çerxa desthilatdariyê ya Romayê digerdandin, zêdetir xwe bi koka xwedabûyîna Îsa ve girê didan, dialandin.

Heta bi nivîsandina Încîlê Xirîstîyan li çol û çîyan di nava jiyaneke înzîwayê de bûn. Tevgerên mezin ên perhîzê (rojî) pêk dihatin. Ezîz û ezîzeyên navdar di vî demê de derketine. Gava duyemîn ji bi avakirina keşişxaneyan avêtine. Sedsalên 3. û 4. qonaxa avakirina keşişxane û xelwetxaneyan e. Li her aliyê Rojhilata Navîn belav bûne. Yê ji şerê Roma-Sasaniyan bêzar bûne, tirsîyane û ji eskeriyê direvin kom bi kom tevî nav refên wan dibin. Ji sedsala 4. ve hem dibe dînê fermî yê Romaya Rojhilat (Bîzans), hem jî di serî de Asûrî, Ermenî û Grek, dibe dînê gelek qewman. Ev qewmên piçûk ên ji zilm û mêtinkariya Roma û Sasaniyan zivêr bûne, di dema xwe de ji aliyê çandî ve ji wan gelan in ku herî pêşketî ne. Divê mirov li van qewman Qiptîyan jî (Gelekî ji dema Firewnên Misrê mayî) zêde bike. Serê tevgerê Bavên Dêrê dikişînin. Ji aliyê Împarator Konstantîn ve (kesê di 312'an de Romaya Rojhilat li Bîzansê, Stenbola îro îlan kirî) îlankirina Xirîstîyantiyê weke dînê fermî û civîna Konsula Îznîkê ya di sala 325'an de qonaxeke nû ye.

Meylên şaristaniyê û antî-şaristaniyê rê li gelek mezheban vedikin. Dêrên Suryanî û Ermeniyan (Nastûrî û Gregoryan) tene avakirin. Di îdeaya Roman-Latîn ekumenîk (gerdûnîtiyê) de îşaretên pêşî yê parçebûnê bi vî awayî derdikevin holê. Sedsalên 5. û 6. dema belavbûna tevgerê li tevahiya Ewrûpayê ye. Sedsalên 7. û 10. dema belavbûna li Ewrûpaya Rojhilat e. Serketina wê ya li Ewrûpayê, di paşvexistina wê ya paganîzmê (dînen qebîleyên xwecihî) û pêkanîna şoreşeke çandî-manewî de ye. Tevgera Xirîstîyantiyê ya Rojava çanda manewî ya Rojhilat a di nava panzdeh hezar salan de pêk hatî bi veguhestina Ewrûpayê, tovên bûyer û pêşketinên piştî biqewimin reşandiye. Di dîrokê de her tevgera civakî pêşî di çanda manewî de weke embriyo pêk tê. Bêyî vî pêkhatinê, pêşketinên çandî yê maddî xweber pêk nayên. Di danîna himên Ewrûpayê de bi destê Xirîstîyantiyê veguhestina çanda manewî her tişt nebe jî beşê herî girîng e. Divê mirov li gorî rêzê veguhestina çanda Mûsewîti û Îslamiyê jî lê zêde bike. Di Îslamiyê de guftûgoyên li ser felsefeyê di sedsala 12. de girîngiya xwe namînin, lê di heman deman de li Ewrûpayê guftûgoyên li dora têgînên 'nomînalîzm' û 'rastîparêziyê' pêş dikevin, pêngava dîrokî ji bo derketina felsefeyê dest pê dike. Bi tevgera protestaniyê û bi tevgerên reformê dema dêrên millî bi pêş dikeve. Ev tevgerên bi Ronasansê re dibin yek, Rohnîbûna Ewrûpayê amade dikin û bi vî jî hegemonya wê ya îdeolojîk pêk tînin.

Xirîstîyantiya Rojhilat hê di cironêke cihê de diherike. Zimanê Aramî yê tê riwayetkin ku Îsa pê dipeyivî bi awayekî zimanê millî yê Asûriyan e. Ji wexta ku dema xwe ya bi heybet a berê ji dest dan û vir ve Asûrî di hegemonya Pers û Sasaniyan de man. Ji lewra gera wan a li rêyeke derketinê, xwezayî bû. Hêza wan a eskerî têra wê yekê nedikir. Ji aliyê çandî ve mîna hafîza û bîra Rojhilata Navîn bûn. Ango di derketina Xirîstîyantiyê de rola wan gelekî girîng e. Ji serî ve Xirîstîyantî weke dînekî millî qebûl kirin. Gelek tiştên girîng lê zêdekirin. Nexasim rahibên Nastûriyan bi rola xwe ya di veguhestina çanda Grek de li ser teolojiya Xirîstîyantiyê bi roleke diyarker rabûn. Antakya navendeke wan a navdar bû. Li gorî rêzê Êrfa û Nisêbîn (Tûrabdîn) jî navendên wan ên dîrokî ne. Tê gotin Îsa dawetî Êrfayê hatiye kirin. Rahibên Keldaniyan jî bi sedema koka xwe ya Babîltiyê ji hêzên girîng ên pêşdebirina Xirîstîyantiyê bûn. Rahibên Nastûriyan di sedsalên 4. û 5. de ji Deryaspî heta bi Hindistanê Xirîstîyantî bi awayekî bi tesîr belav kirin. Dîroknas, îdea dikin ku li ser îhtîmala derneketina Îslamiyê, Îran wê di demeke kin de biketaya. Tevî ku dînen Mîtra û Manî li herêmê bi tesîr in, Xirîstîyantî bi rola sereke radike. Ango mirov dikare derketina Xirîstîyantiyê ji bo Keldanî û Asûriyan bi awayekî weke Ronasansê bihesibîne. Herçiqas di navbera wan de xwelihevrahişandinên mezheban bi hêz bin jî ji bo Asûriyan Xirîstîyantî Ronasansê pêşwext çêbûyî ye. Mirov dibêje qey rahibên Nastûriyan dixwestin bi vî awayî himê şaristaniyekê deynin. Ji pevçûna di navbera Bîzansî û Sasaniyan de hem zivêr bûbûn û hem jî dixwestin jê sûdê wergirin. Dixwestin ji nakokiyên wan sûdê bigirin û bi vî awayî bi hêz bibin. Çawa ku tê zanîn, di vî alî de bandor li Hz. Muhemmed jî kirin.

Qewmê Ermenî jî tevgerêke mîna Xirîstîyantiyê qebûl kir. Êwan jî hem xwelihevrahişandina Bîzans-Sasaniyan zirarê li wan dikir, hem jî dixwestin jê sûdê werbigirin. Xirîstîyantiyê ji bo vî, zemînekî baş ê îdeolojîk pêşkêş dikir. Di serê sedsala 4. de xwestin bi awayekî fermî qebûlkirina Xirîstîyantiyê di demeke kurt de bi mezhebê Gregoryan millî bikin. Pêşketîbûna çanda wan a dîrokî derfet û îmkân dida vî yekê. Bi Xirîstîyantiyê milliyetgiriyeke pêşwext pêk hat. Herî kêr encama berçav ev bû. Têgêreke mezin a dêrên Ermeniyan pêşket. Dêrên Xirîstîyantiyê yê ber bi dewletê ve diçûn jî ev rol temam dikirin. Li tevahiya deverên Ermenî lê hebûn, dêrên bi heybet hatin avakirin. Di mîmariya Rojhilata Navîn de ji aliyê avakirina dêran ve tevgerê e ku cihê xwe heye. Asûrî jî kêrî Ermeniyan nebûn. Li

ser mijara Gurciyan em ê qîma xwe bi van gotinan bînin û bêjin, Gurciyan jî pêvajoyeke bi heman rengî ya Xirîstiyantiyê derbas kir. Gelek in ku bi bawerî û mîmariya xwe balê dikişînin ser xwe.

Grekî gel û çandek in ku hê di dema derketinê de zêde bi Xirîstiyantiyê re eleqedar bûne. Bi hêza çandî ya ketiye serhev û kom bûyî ya li pişt xwe, bi lez şêwe û şikil didan Xirîstiyantiyê. Di serî de felsefeya Stoa, felsefeyên Arîsto û Eflatûn ji wan hêmanan e ku Xirîstiyantî pêşde birine. Mîna ku bi awayekî senteza teolojiya Rojhilata Navîn û felsefeya Grek distiran. Plotînos (sedsala 3. P.Z.) ji wan kesan bû ku serkêşiya vê tevgerê dikir. Crillos, Simneon, Atanas ji wan ezîzan in ku hêja ne, balê dikişînin ser xwe. Berxwedana wan a li dijî Romyayê navdar e. Ango dêra Yewnan jî bi huwiyeteke millî bi pêş diket. Diviyabûnê Ronansa xwe bi Xirîstiyantiya wan hevîrê wê distiran, pêk bi aniya. Ji ber ku navenda împaratoriya Xirîstiyantiyê bû, bi aliyên xwe yê erênî û neyênî ev pêngav bi hêz kir.

Di heman sedsalan de ev hersê gelên Rojhilata Navîn li dijî şaristaniya Roma û Bîzansê bi rêya Xirîstiyantiyê berxwedan û Ronansa wan mîna kulîlkên buharê yê pêşwext vebûn, bi hatina Îslamiyê re bi tevgerên bi heman rengî yê dijber wê veguheriya trajediyê. Ev rewş ji aliyê dîroka Rojhilata Navîn ve trajediyê rastî ye, û ji aliyê çandî ve jî wê destpêka çolbûyî bûna.

Berxwedaniya çinayetiya Xirîstiyantiyê ji aliyê naveroka îdeolojîk, berfirehî û kapasîteyê di veguherîna sistema şaristaniya navendî de bi roleke mezin rabûye. Du hêzên mezin ên hegemon ên li herêmê Roma û Sasanî ji aliyê îdeolojîk ve pûç bûn û hatin ber hilweşînê. Bêguman di vê de para Xirîstiyantiyê girîng bû. Bi tevahî li dijî şaristaniyê nîne. Lê tevgerê bi ser navenda şaristaniyê ve jî nîne. Eger zêdetir li ser şewegirtina siyasî ya xizanan bisekîniya, wê karîbûya rûyê dinyayê bi awayekî din bikirana. Berdêla berxwedana wan diviyabû sistemeke siyasî ya hê pêşketîr bibûya. Ketina wê ya xizmeta hêzên şaristaniyê ji bo wê bi xwe erênî nebûye. Hewl da bişibe wan û vê kir ku ji cewherê xwe dûr bikeve. Di pêşketina kapîtalîzmê de divê mirov berpirsiyariya wê piçûk nebîne. Li dijî Îslamê, nikarîbû gelên îman pê anîne, biparêze û ji lewra berpirsiyariya wê ya di nivîsandina pelên herî neyênî yê dîroka Rojhilata Navîn de, mezin e. Di pêşketina diyardiyên civakî de û di hilweşandina wan de hûnandina wê ya îdeolojîk diyarker bû. Rewşên îdeolojîk ên civakan di diyarkirina paşeroja wan de bi roleke embriyonîk radibin.

Tevgera Brahîmî weke encama pêxîrtengiyên şaristaniya Rojhilata Navîn pêşket û pîrsgirêkên şaxekî wê Xirîstiyantiyê bi Îslamê re – herweha bi Cihûtiyê re – hê jî dewam dikin. Şaristaniya demokratîk ji vî alî ve bi qasî pîrsgirêkên Cihûtiyê ji bo çareserkirin û jihevderxistina pîrsgirêkên Xirîstiyantiyê jî dest jê nabe.

Gelekî girîng e ku mirov tevgerên Manî û Mîtra yê di dema Xirîstiyantiyê de bi tesîr bûn, nas bike û li rola wan a di nava sistema şaristaniyê de serwest bibe. Manî weke kesayeteke hêja di salên 216-276'an P.Z. de jiyaye, û li peravên Dîcleyê xwe gihandiye û perwerde kiriye. Bi sentezeke tîkel a Xirîstiyantî, Zerdeştî û Helenîzmê xwestiye ji rewşa Roma û Sasanî têde asê bûne û şerê mîna girêka kor re bersivê, çareyekê bibîne. Lê ji aliyê hêmanên herî muhawezekekar ên şaristaniya Sasanî ve hatiye qetilkirin. Eger sistema wî bi serketa, belkî li Rojhilata Navîn Ronansa xwe pêşwext çêbibûya. Mirov bi temamî nikare îdeolojiya wî di reng û nîşanên dînî de bihesibîne. Bi xisletên tîkel ên felsefê û hunerê balê dikişîne. Dikarîbû ji dogmatîzma dînî re bibûya alternatîf. Pêdiviya çanda Rojhilata Navîn gelekî bi vê hebû. Ji Asya Navîn (Dewleta Uygur ew nas kir) heta bi nava Ewropayê aligirên wê hebûn. Bi karektera xwe ya dualîteyî rola xwe di pêşdebirina fikrê de heye. Mirov dikare wî di nava zeviyên çandê de weke kulîlkên pêşwext çilmisîne, binirxîne.

Mîtraîzm hinekî jî mîstîzma Îranê ye. Ji ber ku Zerdeştî weke îdeolojiya fermî hat bikaranîn, Mîtraîzm di nava gel de populer bû. Rêbaz û mertebeyên xwe gihandina heqîqetê belav kirin û bi vî awayî di pêşdebirina exlaqê civakî de gelek tişt li civakê zêde kirin. Li dijî Xirîstiyantiyê stargeha dawî ya çanda Îranê ye. Weke Manîtiyê jî bo pêşgirtina li şerê di navbera Roma û Sasaniyan de xwedî hewldan bû. Ji bo çandên li derveyî şaristaniya Îranê erdekî bi bereket bû. Mîna Mazdekiyan hêjayî bîranînê ye. Îslamiyê weke perdeyekê ser hemûyan nixumand. Bi awayekî homojentiya dewleta netewe ya pêşwext li ser tevahiya dewlemendiya van çandan serwer kir.

d- Berxwedana Zerdeşt: Li Dijî Şaristaniyê Şerê Exlaqî

Di nava îdeolojiyên dijberî sistema şaristaniyê de cih û maneyeke taybet a Zerdeşt heye. Ew dengê bi heybet, rûyê zelal û rohnî yê sistema çiyayê Zagrosê ye. Li dijî hegemonya îdeolojîk a xasûk û di bin re ya sistema şaristaniyê bi berxwedana civaka exlaqî, xwest bersivê bide. Li dijî derewê rastî bû. Tevî ku nasnameya Îranî çanda wê ya bingeîn bû jî li hemberî Xirîstiyantî û Îslamê nikarîbû xwe nû bike.

Tevgera Zerdeşt a derketina wê di salên 1000'î B.Z. ji orjînalbûnê zêdetir, wesfê wê yê reformê xurt e. Mirov dikare bibêje; di rêûresma Ahûra Mazda de ku kevintir e, reform kiriye. Ahûra Mazda baweriya herî kevin a Aryan e. Weke yek ji xwedayên hevpar ên qebîleyên Aryan tê pejirandin. Ji salên 1000'î B.Z. ve li dijî êrîşên Asûriyan dibe ku hewcedariya bi reformê derketibe holê. Li dijî hegemonya îdeolojîk a Asûrê gavavêtîneke îdeolojîk pêwîst bû. Pêşketina wî bi karektera exlaqî, bi rastiyê re pêwendîdar e. Di Zerdeştîyê de jiyana rast prensîpek e. Wexta rewş ev be, bersivên îdeolojîk jî neçar in etîk bin. Hûnandîneke xwe ya îdeolojîk a cuda heye. Xwe di salên dualîteyê bi kok ên weke ronahî-tarî, qencî-xirabî, rastî-şaşîyê. Ji vî alî ve derketina diyalektîkariyê pêşwext nîşan dide. Bi awayekî diyalektîk nêzî dîrokê jî dibe. Li ser hersê Pirtûkên Pîroz jî bandora xwe mezin e. Nefîkirina Cihûyan di dema Babîlan de (596-540 B.Z.) û ji aliyê Kyros ve efûkirina wan û şandina

wan a welatê wan, dibe ku ev bandor bi hêz kiribe. Bi girîngî mirov diyar bike ku bandor li Bûdîzmê jî kiriye. Herçiqasî bê gotin di sedsala 6. B.Z. de jiyaye jî zêdetir weke formeke hevpar a Magan (rahîbên Zagrosan) xuya dike. Dibe ku yek ji Magên bi bandor be.

Tevî ku nasnameya etnîk a Zerdeştî pîrsgirêkeke girîng nîne jî bi tevahî îhtîmal îşaret bi koka wî ya Med dikin. Peyva Mag di Kurdî de pereng û sotên agir ên di kuçikê de ketine serhev îfade dike. Em dizanin ku di zivistanên sar ên Zagrosê de qebîleyên Medan pîrraniya jiyana xwe li dora van Magan derbas dikirin. Sohbet, waz û şevbêrkên herî germ li dora van Magan digeriyan. Ji ber vê sedemê ye ku ji wazvanan re Magî dihat gotin. Di Zerdeştîyê de pîrozbûna agir tê zanîn. Ji ber ku ji jiyana xwe ya rojane dizanibûn ku bêyî agir jiyana mumkîn nîne. Li gorî qenaetê belav û zêde, li Bakur-Rojavayê Îrana îro ango li Medyayê jiyaye. Der barê jiyana civakî de prensîp û pîvanên wî yên zelal hene. Girîngiyê bi têkiliyê tîkûz a jin û mêran dide. Di navbera hevjinan de ji hiyerarşiyêke bi kok zêdetir, tîkiliyê nêzî wekhevî û azadiyê heye. Derewkirin bîexlaqîya herî mezin e. Jiyana civakî ya ji tîkiliyên evdîtîyê dûr, girîng e. Cotkarî û heywan xwedîkirin xebatên ekonomîk ên herî girîng in. Li hemberî heywanan bi temamî helwesteke hawîrdorparêziyê heye. Ji xwarina goşt xwe dûr digirin. Karûbarên cotkariyê bi îbadetê re wekhev têne dîtin.

Tê gotin bi cihoka Medan, bandor li çanda Grekan kiriye. Di Dîroka Herodot de cihê herî fireh Med digirin. Navê Persan weke gel zêde derbas nabe. Zen tê kirin ku yê herî zêde bandorê li Grekan dike kesayeta Med e. Ji ber ku şexsiyet tîkiliya xwe bi exlaq re heye, mirov bandora Zerdeştî fêhm dike. Zor û zehmet nîne ku mirov tîkiliya cesaret û rastiya bi vê çandê re texmîn bike. Dîsa zor nîne ku mirov li pişt Împaratoriya Pers-Med rola mezin a vê çandê nebîne.

Heyraniya Filozof Nietzsche ji bo Zerdeştî girîng û hînkêr e. Nietzsche filozofekî welê ye ku bi hêsanî hukim nade. Her mijara hukim lê dide di rengê aforîzm û derb-i meselekê de ye. Xwe weke şagirtê Zerdeştî bi nav dike. Ji ber ku vê çandê nikaribûye xwe nû bike û bi awayekî gelekî qels (belkî hinek Zerdeştî jî mabin) gihîştîye roja me ya îro, ji bo mirovatiyê xisareke mezin e. Mirov bi hêsanî dikare bibêje ku monarşîya Îranê nava vê çandê pûç kiriye. Mirov dikare bifikire ku bi sedema xwediyên rastî yên vê çandê Med in, monarşîya Îranê bi helwesteke bi vî rengî rabûye. Xirîstîyanî û Îslamîyet jî di dorgirtina vê çandê de para xwe hene. Herdu dînên aliyê xwe yên dogmatîzma dînî û homojenkirinê bi giranî hene, mirov dikare ji wan vê yekê bipê û li bendê be. Li pêşîya wan weke astengeke ciddî ya îdeolojîk disekine. Ango mirov dikare bibêje ku bi tedbîrên gelekî dijwar hatiye tepisandin, nexasim Îslamê ev yek kiriye. Mirov dikare texmîn bike ku derba herî mezin di dema fethên Îslamî de xwariye. Belgeyên di dest de mane jî weke hûrikên bermayî ne. Rastiya zêde nîşan nadin. Berxwedan û serhildanên ji aliyê kominvanên navdar ên weke Mazdek, Hurrem û Babek ve hatine kirin, ji ber hêmanên wan ên karakter û deverê, dibe ku nûnerên dawî yên Zerdeştîyê bin. Hersê jî hem li dijî monarşîya rîziyayî ya Îran-Sasanî, hem jî li dijî siltanên Abbasîyan ên di nava sefahetê de, bi berxwedanên xwe bûn nîşaneya lehengî û qehremaniyê. Dîsa weke me diyar kiribû bandora wan li ser Mîtraîzm û Manîtiyê girîng e.

Li ser hîmê exlaqî divê mirov di jiyana civakî de bi kesayet be û li dijî şaristaniyê be ('jor-mirovê' yê Nietzsche). Jixwe ev nîrxên pîvanî yên şaristaniya demokratîk in ku dest ji wan nabe. Yek ji reh û damarên sereke ku di çanda Rojhilata Navîn de şaristaniya demokratîk divê xwedî lê derkeve û xwe pê xwedî bike, rêûresma Zerdeştîyê ye.

Pîrsgirêkeke bingeîn a der barê Zerdeştîyê de jî tîkiliya wê bi dînên Brahîmî re ye. Mirov çiqasî dikare weke ekoleke pêxemberan a bi serê xwe bihesibîne? Mirov dikare di kîjan çarçoveyê de li xeleta pêxemberên Brahîmî zêde bike? Bersiva mirov bide van pîrsan weha ye, Zerdeştî di nava dînên Brahîmî de bi giranî hatiye dawerivandin û qebûlîkirin. Di amadekirina Tewratê de bi rengekî neyekser di Încîl û Quranê de ji sedî sed bandora xwe heye û berfireh e. Dîroknas radigihînin ku dema Cihû ji aliyê Babilan ve hatin neftîkirin ji fikrên Zerdeştî ên bi rola hegemonya îdeolojîk radibû pirr bi tesîr bûne. Jixwe piştî vê dîrokê di nusxeyên Pirtûka Muqadesê amadekirî de mirov vê bandorê eşkere dikare bibîne. Ji vê jî wêdetir, Cihû demeke dirêj di qada serweriya Pers-Sasaniyan de û di gelek wezîfeyên girîng de man. Weke bazirgan bandora xwe nîşan dan. Di nava Kurdan de hejmareke wan a zêde hebû. Herweha Cihûyên Kurd hê jî li Îsrailê weke hindikayîyeke girîng hene. Ango bandor lihevîkirina beramberî hevdu demdirêj e.

Wexta ku tê gotin çima ji Zerdeştî zêde şop nemane, ji sedî sed divê mirov vê xusûsê li ber çavan bigire. Zerdeştî tine nebû, dawerivî nava hersê dînên Brahîmî û bi vî awayî mirov bibêje, hê dijî wê rastir be. Jixwe tertîpkarên Pirtûkên Pîroz, di navê de Mûsa û Muhemmed jî bi tevahî pêxemberên beriya Brahîmî ji Adem heta bi Nûh û Îdrîs girtin nava çarçoveya dînê Brahîmî. Heta Skender jî weke Skender-i Zulqerneyn li listeyê zêde kirin. Mînakên bi vî rengî gelek in. Wexta ku mirov bi vî awayî li rêûresma tertîpkariya Pirtûkên Pîroz serwest bibe, mirov bi hêsanî dikare diyar bike ku Zerdeştî weke pêxemberekî Brahîmî hebûna xwe dewam dike.

e- Berxwedana Îslamî û Rastiya Wê Ya Êrîşê; Şerê Dema Feodal A Çîna Navîn (Bazirgan)

Lêkolînkirina rastiya di bin navê Îslamê de tê nîşandan herî kêr bi qasî yên di bin navê kapitalîzmê de tene meşandin, girîng in. Ne bi tenê ji bo dîroka şaristaniya Rojhilata Navîn, ji bo rast xwendin û nivîsandina dîroka gerdûnî jî hewcedarî bi xebatên bi vî rengî hene. Çawa ku Serdema Navîn a Îslamê nebe cihana diyardayan a jêre kapitalîzm tê gotin û pêkhatina modernîteya wê ya weke hewcedariyêke diyalektîkî pêk nayê, herdu serdem û diyardê ji rast neyên analîzkirin wê jiyanêke civakî ya manedar

di roja me ya îro de jî nikaribe dewam bike.

Eger Îslam hê jî girîngiya xwe ya aktuel diparêze, ev yek ji cewherê wê yê diyalektîk e. Navê Îslamê gelekî tê bilêvkirin, lê ji rêzeke fenomenên cewherê wan nayê fêhmkirin pêk tê. Hiç nehatiye binavkirin û nasandin. Belkî jî komeke fenomenan a ewçend şîlo û tevlihev e, îmkân nîne were binavkirin, nasandin. Heta çiqas û kîjan rastiye nîşan dide hiç nayê guftûgokirin. Ji bo wê rojê tê girtin, nimêj tê kirin, zekat tê dayîn, selawat tene kişandin, şer tê kirin, lê ew bi xwe bi temami bûye mûammayeke nayê zanîn. Pirsra ku divê bê pirsîn ev e: Wê wextê çima ewçend di rojevê de tê girtin? Li Rojhilata Navîn Îslamê çi çareser kir? Gelo sistemeke hûnandî ye ya ku pirsgirêkan çareser dike yan jî pirsgirêkan diafirîne? Ji bingehê maddî ve divê çi bê fêhmkirin? Dewlet e, yan jî cemaet e? Di warê ekonomîk, civakî û siyasî de mane û berdêla wê çi ye? Têgîna fethê ya Îslamê amûrê çi ye? Pirsgirêkên bi vî rengî mirov dikare gelekî zêde bike û hewce ne. Ji ber ku koma fenomenan a jêre cihana Îslamî tê gotin, bi qasî ku nikare xwe bide nasîn û ji hev derxîne di nava eczê de ye, û dewamkirina wê bi jiyaneke dirize bi întîharên rojane dimeşe yan jî nameşe.

Bi qasî çanda manewî ya vê fenomenê, çanda wê ya manewî jî wenda ye, naverok û sînorekî xwe yê diyar nîne, û komeke alavên belavbûyî û pûç tîne bîra mirov. Ya rast ew e ku divê mirov an vî navî hîç bi kar neyîne, yan jî eger ev mumkîn nebe divê mirov serê wê, sînoren wê, rêyên pirs û çareseriyê ber bi sistemeke diyar ve bibe. Şaristaniya Rojava baş dizane çi dike û pêngava xwe ya global dewam dike. Çiqas pirsgirêkên derkevin pêşiya wê û ji ber binyeya sistemê çiqasî di krîz û pêxîrtengiyên re derbas bibe, ji bo jî heqê wan bê der, bi çanda maddî û manewî xwe gurçûpêç kiriye. Rastiyeke e ku li Rojhilata Navîn koma fenomenên Îslamî wê tengav dike. Ez bi tenê behsa tengasiyên DYE'yê nakim. Bi tevahî şaristaniya Ewropayê jî dused salî ve li hemberî Rojhilata Navîn a Îslamî ya weke 'Pirsgirêka Şerqê' bi nav dike, tengav û pêxîrteng dibe. Lê belê zirara wê ya herî mezin, hilweşîn û çeresernebûn li cihana jêre Îslamî tê gotin, dibe. Rewş bi vî awayî nikare dewam bike û ev rewş bi awayekî di çavê dinyayê giştî re biçe, eşkere bûye, derketiye holê. Bêguman çareserî bi qasî analîzkirina zêhniyeta fenomena li hemberî me, ewqasî jî bi jinûveavakirina wê pêk tê.

Wexta ku Îslamî tê gotin, navê Muhemmed û Ellah weke du navên girîng ên ji hev cihê nabin, tene cem hev. Ji bo gelên Rojhilata Navîn ti koma gotinan a duberî ewçend cihekî heyatî negirtiye. Di rêya van herdu navan de şerên xeternak hatine kirin û ewqasî jî gulokeke hezkirinê hatiye çêkirin. Pîrr zehmet e ku mirov komeke din a gotinan a duberî ya ku weke vê, dijberiyên di hinavê xwe de radigire, bibîne. Pirsra bingehîn a divê bê kirin, ev e: ev çima wisa ye? Ya rastî em vê dualîtiyê bi serwestî dibînin û nîşan didin? Ez bi awayekî ji xwe razî dikarim bibêjim ku bersiv neyênî ye. Eger neyênî nebûya, li Rojhilata Navîn dîrok û aktualîte ewçend bêrehm nedibûn, rewş asê nedikirin û bi vî awayî pêk nedihatin. Ya ez dixwazim li vir bikim, pêşdebirina şemaya maneyê ye. Yê eleqeya wan ji vê mijarê re heye dikarin ji vê şemayê sûde bigirin.

Hemin Muhemmed di çarçoveya dinên Brahîmî de fenomenek e. Lê jiyân û gotina wî bi qasî ya Brahîm, Mûsa, Îsa û pêxemberên din (qasidên xwedê, peyamber) şîlo nîne. Agahiyên der barê wî de berçavtir in. Qet nebe mirov dikare diyarde û bûyerên jiyana wî bi pirranî bi awayekî berçav, bişopîne. Lê divê em xwe nexapînin ku ev pozîsyon nayê wê maneyê ku wê mijara me xweş zelal bike. Belkî jî zêdetir rê li ber tevliheviyê veke. Ya berçav her tim weke ku yeqîn tê kirin, berçav nîne. Muhemmed berçavekî ne li berçav e. Divê em bibin xwediyê helwestekê ku nakokiya ev têgîn îfade dike, timî di bîra me de be. Bi qasî xuya dike yan jî berçav e, Muhemmed, ji qebîleya Haşimî, eşîra Qureyş e. Ji malbateke giregir û eşrafên li pêşê Mekkeyê ye. Malbata wî bi bazirganiyê re mijûl dibe. Ew kurek e ku ji Abdullah û Amîneyê çêbûye. Bav û diya wî bi xwe xizan bûne. Tê gotin Muhemmed hê di zaroktiya xwe de hin mûcîzeyan nîşan dide. Di çanda Rojhilata Navîn de vegotinên bi vî rengî heta bi Sargon diçin û di derketina her kesayeteke girîng de van mûcîzeyan yan jî harîqayan bi wan ve dikin. Belkî jî wisa ye! Dikeve xizmeta bazirgana wê demê bi tesîr, Xetîceyê. Çend caran sefera Mekke-Şamê dike. Di seferêke xwe de li ser rê li bajarê navdar ê Romyayê Bosrayê (Min bi xwe jî çû dît, min xirbeyên bermayî gelek caran ziyaret kirin. Min dêra Rahîb Bahîra jî li wir dît. Di nava pîsiyê de bû) ji rahîbê Nastûrî Bahîra gelekî agahyan digire. Di wê demê de rahîbê Nastûrî têra xwe bi tesîr in. Koma herî girîng a pêşketinên îdeolojîk in.

Şam di dema xwe de bajareke girîng ê çand û bazirganiyê ye. Bajarekî hînkêr e. Şêweyêke welê ya avahiya wî ya biyolojîk û fizîkî heye ku di ketina çolê de weke devê deriyê cennetê be. Mekke jî bajarekî girîng ê bazirganiyê ye. Bajarek e ku bazirganiyê ew derxistiye holê. Di pozîsyoneke welê de ye ku mîna metropolê Şam-Deryasor û wêdetir be. Li bajêr gelek din hene û çanda pagan têra xwe heye. Bi navê Henîf û Sabînan ên propagandaya dinên yek-xwedayî jî dikin kêmanî. Bi kurtî bajar bi mal, çand, din û xwedayan mişt bûye, di ser re diçe. Xizantiya Muhemmed û tîkiliya wî ya bi Xetîceyê re bi zewacê bi encam dibe û ev yek girîng e. Bi vê zewacê re ji çînekê derbasî çîneke din bûye. Bi vî awayî Muhemmed xwe digihîne pozîsyona bûrjûwaya navîn. Bêguman wê encamên vê jî bibûna. Zarokên wî çêdibin. Her ku mezin dibe û pêşde diçe, bi milên din ên Qureyşîyan re nakokiya wî zêde dibe. Milên din ên Qureyşîyan di pozîsyona aristokrasiya eşîran de ne. Rê nadin ku Muhemmed zêdetir pêşde biçe û herroj kelemên nû derdixin pêşiya wî. Ev şerekî ciddî yê çînî ye. Di nava heman eşîrê de diqewime, pêş dikeve.

Wê wextê xusûsa girîng a divê were tespîtkirin ev e, çalakiyên pêşî yê Muhemmed bi qasî ku di nava heman eşîrê de biqewimin xwedî wesfêkî çînî ne. Muhemmed şervanekî çînî ye. Lê kîjan çîn? Pîrr eşkere ye: Çîna navîn a bazirgan ku ew bi xwe jî di navê de bi cih bûye. Ji sedî sed Xetîce û Muhemmed ji çîna bazirgan a li Mekkeyê li ber derketinê ye, bi rola pêşengiyê radibin. Hêza li hemberî wî kî ye? Aristokrasiya eşîran a kevneşopiyê ye. Ew bi xwe jî ji bazirganiyê rantê bi dest dixin. Lê rola wan a bingehîn bi desthilatdariya polîtîk re tîkildar e. Konfederasyona eşîran a di rengê

embriyoya dewleta li ber zayînê de, heye ku şeweyê rêveberiya Mekkeyê be. Sîstema koledar berfireh belav bûye, koletiya jinan a hê hûrûkûr bûye, zarokên keç ewçend bê qîmet bûne ku wan bi saxî dixin bin erdê û ev hemû karektera koledar a rêveberiya aristokrasiyê êşkere nîşan didin. Herweha hebûna sê pûtên mezin li panteona Mekkeyê nîşan dide ku xwedayetiya sêber a di sîstema şaristaniya kevneşopiyê de milê xwe yê Mekkeyê jî çêkiriye. Ev xusûs karektera rêveberiyê ya rêûresmî, hiyerarşik û Sumerîk nîşan dide. Aristokrasî weke dinê fermî bi paganîzmê radibe û ev jî ji me re têra xwe rave dike ka çima Muhemmed ewçend dijarw anti-pûtperest e, anti-paganîst e.

Ez divê bi girîngî diyar bikim ku di her dema dîrokê de şerên çînî û pevçûnên din ên civakî, berê pêşî di cihana têgînan de nexasim jî di navbera îdeolojiyên fermî û yên ne fermî de diqewimin. Rastiya wan a civakî ya maddî, dihêle ku ew xwe bi çanda manewî îfade bikin û pêşde bibin. Şerên mîtolojîk û dînî, şerên felsefeyê jî Sumerê heta bi şaristaniya Grek weke şeweyên îfadeyê ne ku şerên di çanda maddî de hatine bi kar anîn. Neçar bûn bi kar bînin; ji ber ku wekî din têkoşîn nedibû. Avahiya maddî bi avahiya maddî re şer nake. Ji ber ku lodeke alavên bê îfade û bê can in. Li ser wan bi tenê mirovên bi can, çalakî û gotinên wan dikarin şer bikin. Di pêwendiya hevpar a navbera herduyan de ya girîng ew e ku mirov rast tespît bike, formatên maneyê yên çanda manewî, diyardeyên kîjan çanda maddî bi kîjan mekanîzma yan jî avahiyan nîşan dide, heta pêk tîne.

Wê wextê mirov dikare şerê li Mekkeyê bi îfadeyeke zanistî weha bîne ziman: di navbera aristokrasiya jor a paganîst, hişk, kevneşop û bazirganê nû yê çîna navîn de bi heman hişkiya îdeolojîk her diçe çalakiyeke vediguhere pevçûnê yan jî şer, diqewime. Li gorî rêzê destnîşankirina herikîna bûyeran wezîfeya van rêzikan nîne. Ya girîng ew e ku mirov cewherê rastiya di binî de bibîne. Ez hîç gumanê jê nakim ku cewherê di binê şer de, ev bedena tazî ya rastiye ye. Di dema Mekkeyê de şerê îdeolojîk tê meşandin. Brahmî jî şerekî bi vî rengî di dema Êrfayê de kiribû. Bi koçberî û hîcretê bi encam bûye. Şerê wî jî gavavêtineke çîna bazirgan bû. Şerê Mûsa li bajarê Firewn kir jî di dema xwe ya pêşî de îdeolojîk ango têgînî û manedarî bû. Encam dîsa gavavêtin bû. Qebîleya berê bi heywan xwedîkirin û bazirganiyê re mijûl dibû bi rewşa xwe ya mezinbûyî, gaveke mezin diavêje. Gavavêtina Îsa cuda ye. Bi kêmfî berxwedan û gavavêtinên di sê salên pêşî de tevahiya civakên derketine derveyî sîstemê û hatine îzolekirin ji bo bibin cemaateke nû ya civakî şer kirine. Ev gavavêtinên gerdûnî ne. Gavavêtina Muhemmed gavavêtineke zelal a çîna navîn a bazirgan e.

Dema Medîneyê pêkhatina peyman û sozgirêdana vê ya siyasî û civakî îfade dike. Ango peymana nû pêşnûmeya dewleteke nû ye. Ji bo li bajarê piçûk dewleta mezin derkeve holê, çalakiyên eskerî û siyasî yên li derdora deh salan têrê kirine. Ji vir û pêve, şer û pîrsgirêkên bi awayekî bi lez belavbûna di nava zeman û mekan de ne. Li vir nuqteyeke girîng a divê mirov lê serwest bibe ew e ku divê mirov karibe wan li ber wekhevîyên wan ên dîrokî bigire. Di serî de dewleta Asûr li Rojhilata Navîn dewletên bazirganî kirine bîngehê xwe, hatine avakirin. Jixwe di avakirina her dewletê de yekdestdariya bazirganiyê weke blokekê jî sedî sed cih û destê xwe heye. Yekdestdariya dewletê nebe dewlet jî nabe. Divê mirov ti carî ji hişê xwe dernexîne ku aliyekî dewletê bi giranî ji yekdestdariya bazirganiyê pêk tê.

Cudahiya Muhemmed di Peymana Medîneyê de ew e ku cara pêşî karîbû qebîleyên Ereban ên mîna li ser êgir bin û destê bi hêz ê şaristaniyê hê bi wan nebûbû, bi awayekî serketî bike hevparê vê peymanê. Ya Muhemmed dike bi tenê ew e ku karîbû ji qebîletiya Ereba dewletê bîafîrîne. Dewletbûyîn ango di sê qadan de bi lez pêkhatina yekdestdariyê, bû: cotkarî, pişesazî-zenaet û bazirganî. Di civaka Rojhilata Navîn de bîngehê wan hersê qadan beriya derketina holê ya Stenbolê bi sê hezar û pêncsed salan wêdetir diçe û desteserkirin û talana mayeyên civakî ji aliyê wan hersê qadan ve îmkaneke mezin a maddî ye. Bi awayekî herî lezgîn pê digihîjin kapital û sermayeyeke weke dêwan. Li Erebiştana her çûye bûye çol, qebîleyên bi hezarên salan li sînorê birçibûnê jiyane, wexta bêhna wan hersê qadan kirin, têrê dikir ku 'şerekî weke dînan' bikin. Hostetiya mezin a Muhemmed ew e ku karîbûye sê şaristaniyên mezin ên li dora qebîleyan ango şaristaniya Sasanî, Bizans û Hebeşistanê bibîne, pê bihise û fêhm bike ka çawa bi hezarên salan qebîleyên Ereba ên li Erebiştanê ji çar aliyan ve dorteng û tengav kirine. Aliyekî hê girîngtir ê hostetiya wî ew e ku rastiya maddî bi VEGOTINEKE DÎNÎ YA MUHTEŞEM veguherand rastiyeke manewî ango ÎSLAMê û di bin vî navî de komên qebîleyan bi heman hostetiye xistiye nava ÇALAKIYÊ ango DAN ŞERKIRINÊ. Bi pêşkêşkirina bêhna manewî ya yekdestdariyê, qebîle serxweş û bi coş kirin, enerjiya ji vî hatî, herikî qadên şaristaniya navendî û derket ser dîka dîrokê û ev jî şerê Îslamî ye. Bi halan, bi şûr, bi xwîn, bi îman û bi xenîmetê!

Ez ji bo şervaniya qebîleyên Ereba piçûk bixînim van têgînan bi kar nayînim. Li gorî min hewce ye ez li vir cihêbûnekê ciddî bikim. Xizanên qebîleyan bi rastî ji îdeolojiya li ser navê Îslamê hatibû tertîbkirin, bawer dikirin, baweriya wan pê hatibû anîn. Gelekî bawer dikirin ku ew şerekî gelekî pîroz dimeşînin. Bi qasî misqalê zerre şik û guman nedikirin ku ew DI RÊYA XWEDÊ DE şer dikin. Lê mirov nikare heman tiştî ji bo tevahiya qademya aristorasiya qebîleyan û fermanbaran bibêje. Pîrraniya van kesan hê Muhemmed sax li heyatê bû bêhna yekdestdariyê kiribûn û dizanibûn ku gotinên li ser ELLAH galgalên zêde ne, yan jî propaganda ye. Jixwe van kesan dewleta nû di demeke pîrr kin de ango em dema çar xelîfeyan jî bihesibînin, li derdora bîst salan, Xanedaniya Emewiyan kirin destê xwe.

Em divê hinekî li vir bisekinin. Ellahê Muhemmed tişteki çawa ye? Gelo têgîn e, yan jî rastî ye? Şaristaniya Ewropayê bersiva vê pîrsa dawiyê têra xwe guftûgo kir û li ser vî himî karîbû bibe hegemonê dinyayê. Ji lewra pîrr bi derengî be jî kesên bi Îslamê re eleqedar dibin pêwîst e ku vî pîrsê heta dawiyê guftûgo bikin û li cem xwe wê hêzê bibînin ku li bersiva wê bigerin, naxwe wekî din rêyeke wan a derketin û gavavêtinê hema hema nîne. Eger hebe jî ew rêya bi tevahî redkirina Îslamê ye. Ji ber ku ev jî pîrr mumkîn xuya nake û nabe, ji pêşdebirin û dayîna bersivê wêdetir ti rê namîne.

Di etimolojiya Semîtîk de Ellah weke nav rabihuriyeke xwe ya gelekî kevin heye û ji koka El tê. Min berê behsa wê kiribû ku bi maneya ‘bilindahî û meznahî’ tê. Ji bo têngîna xwedayê mucered ê giştî yê qebîleyên Semîtîk xwedî hevmane ye. Tê texmînkirin ku bi rêya qebîleyên Ibranî ji komên Kenanî yên Semîtîk hatiye girtin. Di Tewratê de ‘Elah’ û paşê ‘Rab’, di Xirîstiyantiyê de ‘Bav-Kur-Ruhê Pîroz’, bi derketina Muhemmed xwe digihîne ‘Ellah’. Koka têngîna ya peyvê êşkere ye. Ez ê nekevîm teolojiyê. Min berê jî destpêkeke piçûk kiribû. Ez dikarim vê jî lê zêde bikim: têngîna Muhemmed û Ellah, bi tevahî hêmanên maddî û manewî yên çanda civakî bi semboleke nasnameyî tedarîk dikin. Maneya civakê jî rave kiriye. Muhemmed bi xwe jî wexta tevahiya civakê digot, mebesta wî jî vê civaka nû ya pêk dihat an jî dihat avakirin ‘civaka Medîneyê’ ango ‘civaka Îslamî’ bû. Ellah bi maneya enerjî û ruhê hêmanên maddî û manewî yên tevahiya vê civakê dihat bikaranîn. Civaka pêk tê, civaka Ellah e. Muhemmed têngîna hê berfirehtir dike. Li ser her tiştê hatiye, hatî û wê bê weke hêmanê afirîner ferz dike. Li vir bi temamî metafîzîkeke dişibe ya Hegel heye. Xwedayê Ibraniyan hê bi sînor bû. Li cem Grekan ‘Demiurg’ bi tenê di tiştên heyî de bi rola mîmarîyê radibû. Afirîner nebû. Guftûgoya li ser afirîneriyê jî şaş tê kirin. Afirîneriya li cem Muhemmed, afirîneriyeke bi maneya çor nîne.

Xwedayên di panteona Sumer de bi awayekî êşkere berpirsên asta jor a dewleta nû nîşan dikirin. Tertîpkirin besît û bi teşîr bû. Ji bo asta çandî ya manewî ya wê demê tertîbeke bi vî rengî têra xwe dikarîbû bide bawerkirin û rewakirin. Lê ji bo zêhnîyeta civakî û çanda manewî ya dema Muhemmed tertîbeke çor a xwedayan têra rewakirineke bi vî rengî nedikir. Jixwe pûtên li Kabeyê yên vê tertîbê tînin hişê mirovan, ne bi tenê weke Brahîm şikandine, belê bi tevahî tesfîye kirine û perestina ji bo wan jî weke gunehê herî mezin hesibandîye. Cezayê wan li vê dinyayê mirin, li dinya din jî cehennema ebedî bû. Xwedayê nû, ango Ellah panteona ji Sumer û Misriyan ve dewam dikir, bi tevahî betal û qedexe dikir û bi vî awayî jî yek ji şoreşên herî mezin ê manewî kir. Beriya her tiştî “şoreşeke Xwedayî” mewzûbehs e. Bi vê, civakê çi bi dest xist, çi wenda kir? Ev pirseke din e ku bi ya min guftûgokirina wê gelekî girîng e. Eger tîkiliya pirrxwedayetiye bi civaka pirranî û demokrasiyê re û tîkiliya civaka yek xwedayî bi dîktatoriya monarşîk re li ber hev were girtin, guftûgoyeke li ser vî hîmî were kirin, dikare encamên gelekî girîng derxe holê.

Lê dîsa jî têngîna Ellah a Muhemmed mirov bişîbîne têngîna ‘îdeya îdeyan’ a Eflatûn û ‘Entellegya’ Arîsto bi ya min hê rasttir e. Mirov asta zanistî ya roja me ya îro li ber çavan bigire, weke têngîna ‘antî-madde’ li gerdûnê û têngîna ‘enerjiyê’ ya baştir tê fêhmkirin bifikire, di cih de ye. Ev beş, bi wesîfkirina Ellah bersiva gerdûna li derveyî mirov tê dayîn. Peyva Ellah weke îfadeya topyekun a nasnameya civakî ji bo Muhemmed ji sedî sed vê bersivê dide. Bi vê, ez hez dikim vê bêjim: Li ser navê Ellah çalakî têngîna an jî propagandeyê tewş û pûç nîne. Bi rastî maneya wê, îfadeya pratîkeke berfireh e. Nexasim wexta Xwezaya Civakî mewzûbehs be, li ser navê Ellah çalakî ji sedî sed ‘têkoşîna civakî’ îfade dike. Ez hîç şik û gumanê jê nakim ku Muhemmed jî têngîna bi vê maneyê bi kar anîye. Ji vê jî girîngtir, ez bawer nakim ku armanca wî ya bingeşîn li Rojhilata Navîn fetihkirina yekdestdariyên karê ye (cotkarî, pişesazî û bazîrganî). Têkoşîna wî ya civakî sosyal demokratiyeke tîpîk a çîna navîn bû an jî bi awayê ez hewl didim bi kar binim, têkoşîna wî têkoşîna ‘komara demokratîk’ e ku ‘civaka demokratîk’ jî digire nava xwe.

Ti îşaret nînin ku nîşan bidin Muhemmed dixwaze qraltiyeke nû ava bike. Dîsa ti îşaret peyda nabin ku nîşan bidin, dixwaze xanedaniyekê ava bike. Eger bixwesta hêza wî têra vê dikir. Bixwesta ji serî ve dikarîbû li pêşîya muessesaya xelîfetiye jî bibûya asteng. Em helwesta wî ya li Mizgefta Pêşî ya Medîneyê şîrove bikin: Bi temamî pîrsgirêkên civakî tene guftûgokirin. Ev xusûseke gelekî zelal e. Ji cemaetê herkes radipe, heta bêtî ku ji cihê xwe rabin der barê mijarên bingeşîn ên civakê de fikrên xwe beyan dikin, hesab dipirsin. Tevlîbûn, pêkhatin û meşandina civînan ji sedî sed demokratîk e. Ji jin û koleyan, ji her qewm û koma etnîk dikarin tevî bibin, dikarin mafê axaftinê werbigirin. Mînak Bîlalê Hebeşî koleyekî reşîk ê Efrîkayî ye. Selmanê Farisî sehabeyekî bi koka xwe Fars e. Jin bi mîran re nîmêja hevpar jî dikin. Êşkere ye ku di destpêkê de, di derketinê de şovenîzma qewm û cinsiyetê nîne. Dîsa cihêkariya di navbera çîn û qebîleyan de nîne. Tevlîbûna demokratîk a di derketina Îslamê de rastiyeke e ku guftûgo li ser nayê kirin. Herweha di civînen pêşî yên mizgeftê de rêveber û fermanدارên muhtemel, tene diyarkirin. Ji bo rakirina bêdaletîyan gelek biryar tene dayîn.

Mijara xenîmetê jî mirov dikare wisa şîrove bike: eger neyên veguherandinî talan û îstîsmara şexsî, mirov dikare bi hêsanî îdîa bike ku gelemperîkirina yekdestdariyan, pêngaveke demokratîk û adil e. Mirov dikare diyar bike ku ev herdu mijar bi tenê jî êşkere nîşan didin ku Îslamiyeta di dema hilatinê de ye, li demokrasî û edaleta civakî vekiriye. Jixwe ev tevlîbûna demokratîk nebûya, ne mumkîn bû ku evçend qebîle, xizan û hêmanên çîna navîn biketana nava tevgerê. Rêxistîniya Muhemmed li ser hîmê zorê nebû, rêxistîniyek bû ku li ser navê eşqa Ellah dihat pêşdebirin. Şerê wî jî her wisa bû. Êşkere ye ku şoreşeke berfireh a îdeolojîk, civakî, ekonomîk û siyasî hatiye meşandin. Ez bi vî şewazî meşandina şoreşê ya Muhemmed gelekî hêja dibînim. Pîvanên şoreşgeriya rastî nîşan dide. Hûnandina îdeolojiya şoreşê tîkûz datîne û dikare vê yekê li her asta civakê bi saxlemî belav bike; wexta vê dike di asta eşqê de bi serwextî û baweriyê dimeşîne: ya ez bi cewherî ji ‘rastîya Muhemmed’ fêhm dikim ev e. Jê pêve jî bi gotina gelêrî, galgalên tewş in. Şeweyên zikir û îbadetê jî heta ev cewher nebin ji galgal û tevgerên tewş û pûç wêdetir, ti maneyê îfade nakin.

Hinek xusûs hene ku wexta Muhemmed bi xwe jî kiriye dudilî bûye û ev xusûs li rexneyê vekirî ne. Ya pêşî, piştî Şerê Xendeqê jî ber hevkarîya wan a bi Mekkeyîyan re kuştina mîrên qebîleya Cihû ya Benî Qureyza ye. Cihû vê mijarê weke ceribandina ‘qirkirina’ pêşî şîrove dikin. Di vir de bi tevahî Cihû mewzûbehs nînin, mîrên gihiştî ne. Di şerêkî heyatî de bi aliyê dijber re hevkarî heye. Li gorî min ev çalakiya kuştinê sînorê xwe derbas kiriye û aliyekî neyênî yê Îslamê ye ku paşê gelekî tê îstîsmarkirin. Ya diduyan, helwesta dudil a berê li hemberî xwedayetiye Laa, Menaat û Êzzayê, şûna xwe jî înkâr û qedexekirineke radîkal re dihele û ev jî ji ber ku di cihana Îslamî de paşê wê rê li ber

rejîma siltaniyê ya tofanê rake veke, zêde çûye. Têgîna xwedayekî nermtir, bi qasî Xirîstiyantiyê nebe jî dikarîbû jî bo pêşketina cîhana Îslamê bi pirraniyê gelekî kêrhatîbûya. Mîrov rexneyên bi heman rengî dikare zêde bike û pêşde bibe. Ya girîng ew e ku divê mirov zanibe, Îslam yek ji tevgerên mezin ên rexneyê ye, û herçend bi derengî be jî divê mirov karibe vê sîleha rexneyan di çareserkirina pîrsgirêkên bingehîn de bi kar bîne.

Ji ber ku mijara me rê nade, ez ê nikaribim der barê 99 sîfetên Ellah de şîroveyê bikim. Lê dîsa jî divê berê pêşî ez bibêjim ku ev 99 sîfet bi xwe jî 'bernameya veguherîna civakî' ya herî hêja ye. Ez divê diyar bikim ku hîç gumana min nîne, Ellah û 99 sîfetên wî jî sedî sed bi qasî ku bernameyeke mezin a demdirêj in, ji bo pêdiviyên rojane yên demkurt jî bernameyeke civakî di nava xwe de dihevin. Dîsa ez hîç gumanê jê nakim ku ji sedî sed maneya wan a li cem Muhemmed jî bi vî awayî bûye. Ya mirov pê diêşe û cihê xemê ye, li pey şexsiyeteke dîrokî ya mîna Muhemmed ji xayînen herî rezîl bigirin heta bi her cure kesayetên munafîq û durû yên sefil û sefîh karîbûn sextekariyên xwe yên mezin di bin navê 'Îslamiyê' de heta roja me ya îro binin. Ya trajîk e, û divê ji sedî sed mûammaya wê bê çareserkirin ev 'hadîse' ye, ev bûyer e.

Ji vir û şûn ve, em hewl bidin moment û fenomenên girîng ên Îslamî rêz bikin û manedar bikin.

- 1- Dema çar xelîfeyan, bi berhevkirina ayetên Quranê û hedîsan û bi lezeke mezin meşandina tevgerên fethê xwe dide hiskirin. Hê derzeke ciddî di Îslamê de çênebûye. Arîstokrasiya kevin a Mekkeyê hê di wê hêzê de nîne ku pêngava xwe ya dijî şoreşê pêk bîne. Beriya her tiştî tê guftûgokirin ka Elî çima nebûye xelîfe. Ev guftûgo wê her biçe mezin bibe. Hê jî ti şop û îşaretên seltenatiyê xuya nakin. Demeke nêzî demokrasî û komarê heye. Heta bi salên 650 P.Z. Bîzansî avêtin pişt Torosan, Xanedaniya Sasaniyan bi dawî bû, Împaratorî hilweşiya. Osman û Elî têne kuştin. Arîstokrasiya Qureysî di şexsê Muawiye de bi tenê tola xwe ji Îslama şoreşger nehiland; rejîma seltenat a navenda wê Şam jî bi lez ava kir. Ji mirov wer tê xanedan û pêşengiya bi bandor a Împaratoriya Sasanî guheriya û dewam dike. Jixwe burokrasiya nû ji burokrasiya kevin a Îranê pêk anîne. Îslam weke nav xuya dike û tê parastin, lê di cewherê xwe de xiyaneke mezin lê hatiye kirin. Di sala 681'ê P.Z. de endamên malbata Muhemmed ên mayî di şexsê Husên de bi Komkujiya Kerbelayê ya trajîk bêyî ku rehmê li jin û zarokan bikin tev kuştin û bi vî awayî tevgerêke tolhildanê ya dilêşane temam bû. Ji vir û şûn ve ya li pey hatî ne Îslam, 'DIJ-ÎSLAM' e.

Mijara dij-Îslamê heta bi awayekî eşkere neyê şîrovekirin, tevahiya dîrokê ti tevgera civakî ya li ser navê Îslamê hatiye kirin û meşandin wê maneyeke rast a şîroveyê nebe. Li ser navê Îslamê gelek rêdresm û terîqet çêbûne, hatine avakirin. Heta li ser navê Ehlibeytê 'Elewîti' û 'Şîatî' hatine avakirin. Lê ev hemû wê nikaribin Dij-Îslama serdest ji cihê wê bikin. Ya rastî Dij-Îslam tevgerê e, li Rojhilata Navîn bi ser sîstema şaristaniya navendî ya kevneşopiyê ve dibe. Bi vî awayî Îslama şoreşger, demokratîk û bi temamî dewlet nebûyî ya weke komareke civakî ye, pêşî xiyaneke bi nîrxên wê yên bingehîn re tê kirin û weke kêliyeke nû wê dikin yek ji fenomenên şaristaniya kevneşopiyê ya sêhezar û pêncsed salî. Abbasî wê weke yek ji rawestgehên girîng ên Dij-Îslamê bi roleke girîng rabin. Bi qasî Xanedaniya Emewiyan nebe jî wê Dij-Îslamê li Rojhilata Navîn bikin hêza herî mezin a hegemonîk. Xanedaniya di dema 750-1250'î P.Z. de pêk hat bi awayekî mîna Babîla nû ye. Bexda wê di sala 760'î P.Z. de weke Babîla nû û paytextê bihata avakirin. Di vê demê de tevgerêke felsefê û Teolojiya Îslamî ya destpêkirî lê bi temamî negihîştî encamê, heye. Guftûgo li ser aqilê azad hatiye kirin. El Kindî, Farabî, Îbnî Razî, Cabîr, Îbnî Sîna û Îbnî Ruşt girîng in. Guftûgoyên felsefeyê di dema xwe de (li derdora 800-1200'î) gelekî li pêşiya Ewropayê ne. Di pêşketinên zanistî de jî li pêş in.

Dawiya sedsala 12. çî di dîroka şaristaniya hegemonîk a Rojhilata Navîn de, çî jî li gorî ku Îslam navê vê hegemonya dawî bû, qonaxêke krîtîk e. Çarenûsa Rojhilata Navîn û Îslamê pêve girêdayî ye ka gelo ew ê vê qonaxê bi awayekî serketî derbas bikin yan na. Di dîroka Îslamê de mirov dema heta vê qonaxê dikare weke Îslama Erebiyê binirxîne. Îslama Erebiyê ne Îslama şoreşger, Dij-Îslamê temsîl dike. Di rêxistinkirina arîstokrasiya qebîleyan weke hêza şaristaniyê û avakirina hegemonya herêmi de bi ser ketiye. Ev navê din ê Îslamê 'Îslama Sunnî' ye. Îslama Sunnî ji aliyê etîmolojîk ve maneya xwe 'Îslama rastgir, rêdresm û arîstokratîk' e. Di dîroka Xirîstiyantiyê de Romaya Rojhilat (Bîzans) piştî sêsed salan Xirîstiyantî weke îdeolojiya fermî qebûl kir û ev rewşa Îslama Sunnî vê mînakê bi bîra mirov dixê. Di vir de cudahiya Îslamê ew e ku vê pêvajoyê bi lez bi cih tîne. Ne di nava sêsed salan de, lê di nava demeke kin a bi qasî sih salî de pêk tîne.

Bi şaristaniyê re yekbûyîn bi awayekî xwezayî bêyî dabeşbûneke radîkal pêk nayê. Mîna ku di Xirîstiyantiyê de pêk hat, ev pêvajoyê di Îslamê de jî bi awayekî berfireh qewimî. Xizanên qebîleyan wê bibînin ku arîstokrasiya qebîleyên hêza desthilatdar in, xiyaneke li wan dikin û wê di vê çarçoveyê de li dijî wan serekî dijwar ê navxweyî bidin destpêkirin. Minaka pêşî tevgera 'Xariciyan' e. Ev fraksiyoneke mezin û pêşî ye ku ji ber nakokiya di navbera Elî û Muawiye de nerazî ne, çalak dibe. Giş Bedewî ne. Gelekî bi hêrs bûn, ji ber ku soz ji wan re hatibûn dayîn û para xwe wernegirtibûn. Ji ber ku wan bi xwe şer dimeşand, lê belê beşê li pey xanedaniya arîstokrasiya jor nîmetên şer desteserkiribûn. Çalakiyên gelekî xwînrij tertîp kirin. Elî bû qurbanê vê pêvajoyê. Ya rastî, Xariciyan li dijî sê kesên şerê desthilatdariyê meşandin ango li dijî Elî, Muawiye û Emr Îbn-ul As reşkujî pîlan kirin. Ji van jî diduyan re li hev hat û xelas bûn. Tevgera Xariciyan bi aliyê xwe yê li dijî şaristaniyê gelek balê dikişîne ser xwe. Ji ber ku gelekî têne reşkirin der barê wan de nîrxandineke objektîv nehatiye kirin. Eşkere ye ku beşên herî kedkar û xizan temsîl kirine. Mirov dikare bibêje, dilê wan razî nebûye ew demokrasîya destpêkê û tevlibûna di derketina Îslamê de hebû, ji dest biçe û di Îslamê de desthilatdarî serdest bibe û ber bi dewletbûnê ve biçe. Ji ber wan sedeman jî çalakiyên xwe pîlan kirine. Di nava Îslamê de ji ber ku nîşaneyê herî hêja ya xwelihvraqîşandina demokrasî û

desthiatdariyê ye, girîngiya xwe ya dîrokî gelekî mezin e.

Çawa ku di dîrokê de gelek mînakên wê têne dîtin, mehrûmbûna ji rêbertiya rêxistinî û îdeolojîk hişt ku birizin û pêre di nava çerxên hêzên desthilatdariyê de bihelin. Malbata Muhemmed a jêre Ehlibeyt tê gotin piştî felaketa li Kerbelayê careke din nikare piştî xwe rast bike. Tevera Duwanzdeh Îmaman, Teverên Simaîlî û Fatimîyan, tevî ku li ser navê malbatê rabûn ji nikarîbûn Îslama Sunnî ji desthilatdariyê bikin. Ev ekola hewl da zêdetir li Îran, Anatolya û Bakurê Afrîkayê bi hêz bibe, herçend hin dewletên temenkurt ava kirin ji ji temsîlkirina Îslama şoreşger dûr bû. Di serê sedsala 16. de şaxên wê yên Îranê di bin navê 'Şîa' de karîbûn bibin hêza fermî ya şaristaniyê. Dewleta Fatimî ya li Bakurê Afrîkayê hat avakirin ji bo dewleta Îslamê û Ehlibeytê ji ji rêderketineke rastgir bû. Xizanan Elewîti û yên din ên wekî wan Karmatî, Murebitûn û Hesên Sebbahî zêdetir weke berxwedanên radîkal li dijî desthilatdariyan, hebûna xwe dewam kirin.

- 2- Bi awayekî bingeîn a Xanedaniyên Emewî û Abbasiyan kir ew bû, aristokrasiya qebîleyên Erebanê kirin desthilatdar û hejmareke dewlet ava kirin, bi vî awayî ji bi rola xwe ya dîrokî rabûne. Bi vî riya enerjiya hundir a sistema qebîleyên xwedî rêûresmeke hezarê salan mêtine. Ji vî şûn ve Ereben mayî weke kategoriyeke dîrokî bi navê 'Ereben Bedewî' ji nû ve dibin xwedî mane. Mirov dikare van qebîleyên derbasî Îslamê bûne û weke beşên civakî yên xizan ên bîcîhbûyî û yên nîvbîcîhbûyî bide naskirin. Çawa ku dibin misilman, heman dabeşbûnê mirov li cem Tirk û Tirkmenan û li cem Kurd û Kurmancan jî dibîne. Ev dabeşbûn ji hev cihêbûneke girîng a civakî û li Rojhilata Navîn tevgereke ciddî ya çînî ye. Bi giştî li dijî aristokrasiya qebîleyan a dibe desthilatdar, muxalîf dimînin û weke perdeyeke îdeolojîk Îslama şoreşger di serî de ji weke Elewîtiyê wê hewl bidin bi rêya gelek mezheb û terîqetan hebûn û jiyana xwe dewam bikin.

Erebtîya Sunnî weke Dij-Îslamê karîbû Ereban ji komên qebîleyan ên belavbûyî bighîne qewmekî weke qewmê necîb ango qewmekî weke esilzade were bilêvkirin. Qebîlegirîyeke şoven û hegemon ji timî bi xwe re hilgirt. Bi awayekî proto faşîzma Îslamgirîyê bû. Di roja me ya îro de hêzên radîkal ên Îslamîtiya rastgir (Îslama modern a selefî) vî rastîyê piştrast dikin. Di Xirîstîyantî û Mûsewîtiyê de bûyerên bi heman rengî her qewimîn û pêkhatin. Îslama Erebi kengî yekdestdariya siyasî ya şaristaniyê kir destê xwe, bi alternatîfên dîrokî re rûbirû bû. Alternatîfa yekemîn fetihkariya eskerî bû. Ev fetihkarî bi çavê xenîmetê li danehevên civakî dinêre û ji lewra jî desteser dike. Di vî demê de, di civaka Rojhilata Navîn de têra xwe mijarên xenîmetê hene. Ji Xirîstîyan û Mûsewîyan, tevî beşên din ên ji wan re kafir dihat gotin, li gorî rêzê cîziye û zêde xûkî dihat stendin, di dema şeran de ji bi awayekî talanê serî li 'xenîmetê' didan, ango danehevên civakî desteser dikirin. Bacên ji gelên misilman dihatin stendin bi sistema 'eşar' ve girêdayî bû. Berhemê zêde yan jî hatinên salane yên weke berhemê zêde ji wan ji dehan yek dihat girtin. Samîr Amîn herçiqasî bixwaze vî yekê weke 'xûkîvaniyek' a kategoriyeke sistemîk pêşkêş bike jî ev pirr alternatîfeke manedar nîne. Bi giştî fînasekî şaristaniyê ye.

Alternatîfa duyemîn ji yekdestdariya bazirganiyê bû. Mirov dikare bibêje, di vî mijarê de qonaxeke ciddî hatiye bihurandin. Beşekî girîng ê eşrafên rêûresmê jixwe berê bazirganî nas dikirin. Ji ber ku aristokrasiya Mekkeyê li ser hîmê bazirganiyê pêk dihat. Li Erebanê ji bo yekdestdariya cotkariyê atmosfera jeobiyolojîk zêde derfet û îmkân nedidan. Ji ber karektera çolê xwedîkirina heywanan jî pirr bi şînor dihat kirin. Bazirganiya mesafeya dûr ango derfetên karê, bazirganî dikir yekdestdariyeke girîng a karê. Şam, Heleb, Basra, Qahîre, Taîf, Mekke, Qayrewan, Semerqend, Buxare, Xazne, Herat û bêguman paytext Bexda weke navendên nû û girîng ên bazirganiyê ketibûn dema xwe ya bilindbûn û mezinbûnê. Pirr beriya Ewropayê şoreşeke 'bazirganî û bajarvaniyê' bi awayekî pêşketî pêk dihat.

Sedsalên 8.-12. P.Z. di heman demê de demên 'şoreşa bazirganî û bajar a Îslamê' ne. Di yekdestdariya cotkarî û pişesaziyê de kar têra xwe ji nû ve nehatiye birêxistin, ango bi şînor maye. Heman pêngava şoreşê di cotkarî û pişesaziyê de pêk nehatiye anîn. Nuqteya herî krîtîk ji bo Îslamê di vî mijarê de asê dibe. Çima pêngaveke berdara pişesazî û cotkariyê nehat avêtin? Di bingeînê xwe de li Rojhilata Navîn di herdu qadan de ji têra xwe derfet û îmkânên ketine ser hev hene. Çemên Nîl, Dîcle, Firat û Pêncavê bi serê xwe ji bo şoreşa cotkariyê av û erdên bi bereket pêşkêş dikirin. Di bingeînê şaristaniya Sumer û Misrê de şoreşên pêşî yên cotkariyê hebûn. Herweha şoreşa cotkariyê ya hezar salan a neolîtîkê jî hê li ser kar bû. Ango civakeke gelekî têtûz a gund-cotkariyê hebû. Zenaetkarî û pişesazî ji bi dîroka bajêr ve têtûz xwediyê danehevên herî demdirêj ên dîrokê bûn (li derdora çar hezarûpêncsed salan). Li ser hîmê zanistî û felsefî yê hewce nexasim di dema Abbasiyan de şoreşa nîv Ronasansê pêkanîbû. Eger bihata xwestin wê şoreşeke pişesazî û cotkariyê ya gelekî ji Ewropayê pêşdetir pêk bihata.

Sedema bingeîn a pêkneanîna vî şoreşê, bi ya min divê mirov di şewazê komkirina karê de bibîne û şîroveya herî rast ev e. Sistem, bêtî şoreşê di cotkarî û pişesaziyê de bike, bi rêbaza bazirganî û xenîmetê dikarîbû kareke mezin kom bike. Desthilatdarî û xenîmetên şer ango xûkîgirtin hê bêtir bal dikişandin ser xwe û berdara xuya dikirin. Hema bêje li derveyî Çînê tevahiya deverên şên û avabûyî yên dinyayê karîbûn bikin mijara xenîmet û bazirganiyê. 'Fetihkariya Cîhanê' derfet û îmkân didan vî yekê. Artêş û şer veguherîbûn çalakî, rêxistin û yekdestdariyên karê yên herî berdara. Lê li Ewropayê weke hêzên pêşeng ên şoreşa pişesazî û cotkariyê yekdestdarên Ingîlistan û Hollandayê ji bo ji rewşa xwe ya tengavbûyî (Spanya, Franse û ji bo ji rewşa xwe ya ji aliyê Papa ve hatiye tengavkirin) derkevin çare di pêngavên pişesazî û cotkariyê yên li pey hev kirî de, dîtin. Di rewşeke berevajî de tiştekî dûrî aqilan nebû ku ji aliyê hêzên tene tengavkirin ve ji hev de bêne xistin û veguherin mîtingehan. Yekdestdarên desthilatdar ên Rojhilata Navîn pîrsgirêkeke wan a bi vî rengî tinebû. Hegemonya li her alî giraniyeke xwe ya wekhev hebû. Bi awayekî taybet li dijî vî hegemonyayê

hêzên bi pey yekdestdariyeke karê bikevin jî zêde nînin. Qewmên Xirîstîyan bi xwe niyeteke wan jî bo vê hebûya jî (nemaze Ermenî, Asûrî û Grek jî bo vê namzet bûn), ji ber Bîzansê (hêza statukoparêz a wê demê bû), şensa pêkhatina vê yekê tine bû. Jixwe Îslamê jî pêşî li wan girtibû. Ji lewra hunerê artêş û şervaniyê weke yekdestdariya desthilatdariyê hê jî di wê rewşê de bû ku rola xwe weke amûrê herî girîng û têr ê karê dewam bike. Veguherandina civaka welatekî weke qada xenîmetê ji bo serketinekê têrê dikir. Çavkaniyên şerkeriyê jî weke guloka berfê her mezin dibûn.

Naxwe wexta mirov şoreşa cotkarî û pişesaziyê bi yekdestdariya eskerî û siyasî re bide ber hev, ji ber ku zêde karê nayîne pêş nakeve. Pêşneketina şoreşa cotkarî û pişesaziyê dihêle şoreşa zanistiyê ango şoreşa hunerî û felsefî ya li piştê wê jî pêş nekevin. Bi ya min Ronesans, reform û rohnîbûna Îslamî ji ber vê sedema bingeîn heta dawiyê nehat pêşdebirin, pêkanîn. Mînakê ku bi dîroka xwe ya çarsed salî re xiyaneke bike, derfet û îmkân dan ku hegemonya wê ji destê wê bikeve destê Ewropayê. Ev yek jî nêz we têkiliya xwe bi zordariya wê ya Xirîstîyan û Mûsewîyan heye. Xirîstîyan û Mûsewî di Ewropayê de asê kirin. Îslama Sunnî bi vî awayî wexta pêngava xwe ya herî mezin û dawî ya şaristaniya navendî ya Rojhilata Navîn pêk dianî, di heman demê de sedemên bingeîn ên ku wê hilweşîna wê bi xwe pêk aniya jî amade dikirin. Tevahiya hêzên îdeolojîk, ekonomîk, siyasî û eskerî yên di vê de cih digirin, navê nasnameyî yê Îslama Sunnî ya fermî ne.

Şaristaniya Îslamê û muxalefeta wê ya demokratîk a piştî sedsala 12. ji bingeê xwe qewmîyeta Erebbê derxist û ket rengêkî pirqewm. Di vê demê de zêdetir aristokratên qebileyên Tirk bi roleke sereke radibin. Di vê pêvajoya girîng de ku heta roja me ya îro dewam dike, serûbinbûnên çînî û etnîkî çêdibin. Hê di dema Emewîyan de şovenîzma Qureyş (şovenîzma qebileyê) di bin navê Qewmê Necîbê de (qewmê esilzade) veguherî şovenîzma Erebbê (şovenîzma qewm). Piştî xiyaneke çînî (li dijî qebîlê, xîzan û Bedewîyan) ya Dij-Îslamê (bi giranî Îslama Sunnî) duyemîn xiyaneke herî mezin li ser bingeê qewmîyete hatîye kirin. Ev mîrate wê piştê hê hişktir bibe, nakokiyên qewm û çînî kûrtir bike.

Di Dij-Îslamê de piştî aristokrasiya Erebbê di rêza duyemîn de giraniya aristokrasiya qebileyên Tirk tê. Berevajî yeqînan, dema Selçûkiyan (1040-1308) dema serdestiyeke tam a aristokrasiya Tirk temsîl nake û jî vê dîr e. Tê zanîn ku ji ezbetên Tirkan gelek kom û kes, hê jî dema derketina Hûnan ber bi Rojava ve ji ezbetên xwe qut bûne û weke eskerên bi pereyan di îdareyên dewletên wê demê yên Bîzans û Erebbê de wezîfe wergirtine. Ev rêûresm wê demê zêde heye. Bi vî awayî jî sedsala 9. ve dest pê dikin dikevin xizmeta Abbasiyan jî û Begîya Selçûkiyan şeweyekî wê demê yê hinekî pêşketî ye. Siltanên Abbasiyan li gorî berjewendiyên xwe weke prensîpeke stratejîk Selçûkî di ser Îran û Anatolyayê re wezîfedar dikirin. Navenda sultanetiye jî kontrola Bexdayê demake dirêj û heta dawîya xanedaniyê qut nebûye. Herçend qutbûnên fiilî yên demkurt bibin jî weke îdeolojîk, siyasî û çandî bi hev re ne û dewama hevdu ne.

3- Divê koka Tirkên Selçûkî jî aliye aristokrasiyê ve were lêkolîn û mijareke gelekî balkêş e.

Selçûk Beg bi xwe di dawîya sedsala 10. de li bakur-rojavayê Derya Hazarê bi Dewleta Tirk a Yahûdî Hazara re têkilîdanîna wî û heta bi ihtîmaleke xurt yek ji wan kesan e ku têde wezîfe girtiye. Mirov dikare ji navên çar kurên wî jî di vê rastiye de derxe. Navên kurên wî ez şaş nebim Mîkail, Mûsa, Yûsiv û Arslan in. Lê belê di dema xwe de kesekî welê ye ku karîbû heta bi sînorên Çînê hukim bike û jî bo di cihana Îslamê de bi tesîr bibe xwe misilman nîşan daye yan jî hewcedariya bi misilmanbûnê îdrak kiriye. Têkiliya di navbera aristokrasiya Tirk a li Rojhilata Navîn belav bûye û elîtên Cihû de girîngiya xwe heta roja me ya îro diparêze û pîrsîrêkeke dîrokî û rojane ye ku divê baş were lêkolînkirin. Nexasim encamên wê heta ji aliye eskerî, ekonomîk û siyasî ve neyên eşkerekirin, wê zehmet be ku rastiyan dîrokî û rojane bi temamî bêne piştrastkirin û fêhmkirin.

Begên ezbetên Tirk heta bi Dewleta Anatolyayê ya Selçûkî bi awayê hin xanedaniyan karîbûn li ser desthilatdariyên bi cihbûyî bibin hukimran. Li Misrê Tolonogullarî, Îlşîtî, li Sûrî û Iraqê hin atabegî, li Anatolya û Îranê jî bi awayê Siltantiyên Selçûkî dewam kirine. Belavbûna begên ezbetên Tirk bi vî awayî li Rojhilata Navîn rê li ber du encamên girîng ên dîrokî vekirine: Yekemîn, piştî Erebbê statuya duyemîn qewmê serdest bi destxistine. Stratejiya wan a bingeîn timî li ser desthilatdarî û dewletê bûye. Lê weke encama xwezayî ya vê êkolê tebeqeya jor di nava çanda Erebbê û Farsê de heliyaye. Pîr eşkere xwedî li tirkîtiyê derneketine. Tirkîti nuxumandî û objektîv maye. Qurbanên dîrokî yên wesfê vê rejîma siltantiya Erebbê û Tirkan, Ermenî, Asûrî, Grek û hinekî jî Kurd bûn. Çawa ku me berê jî behs kiribû, Ermenî, Asûrî û Grek (Helen) weke qewmên zû bûne Xirîstîyan xwe jî nû ve ava kirine. Xirîstîyantî jî bo hersê gelan bi awayekî proto milletgirî ye. Ya rastî, di dema xwe de milletgirî bû. Divê mirov vê, ne weke neteweyî, milletgiriya qewmî bide naskirin jixwe ev hê rastir e. Xirîstîyantî li ser vî bingeîn hatibû qebûlkirin. Cudahiya xwe jî Katolîktiya Latîn jî (ekumenîk-gerdûnî) di vê rastiye de ye. Di destpêkê de bû sedem ku xwe zû bidin serhev û mîna ku hişt zû xwe bigihînin netewebûyîne. Xirîstîyantî bi awayekî, bi rola milletgiriye rabûbû.

Piştî reformê di serî de Bakurê Ewropayê wê tevahiya gelên Ewropayê di pêvajoyeke bi heman rengî re derbas bibûna. Xirîstîyantîya Rojhilat ev pêvajo pêşwext dabû destpêkirin. Li pey wê Îslam jî we veguheriya proto milletgiriye (Dij-Îslam, desthilatdarî-Îslama seltenat) û bi vê re li ser gelên dîrokî wê kabûsekê çêbibûya. Ji ber ku di cildên berê de rola îdeolojiya qewm a Cihûyan hatiye nîrxandin di vê de wê neyê dubarekirin. Lê gelekî beriya qonaxa dewletdariya neteweyî, weke di serdema destpêkê de, di serdema navîn de jî hemanên qebileyê yên di cewherê vê îdeolojiyê de bi awayekî berfireh bandora xwe nîşan dane. Encam ev bû, di dema siltan û mîrîtiyên Erebbê û Tirkan de yên ku hêza hegemonîk bi dorê kirin destê xwe, dîrok li Ermenî, Asûrî û Helenan qelibî, çerx kir. Hinekî jî li dijî Kurd û Farsan dîrokê çerxa xwe çep gerand. Gelên Xirîstîyan û çanda wan heta roja me ya îro bi her rêbaza hatî ceribandin, hew nema li Rojhilata Navîn bi temamî bêne tesfîyekirin. Tesfîyekirina wan

çandên (weke çanda fizîkî, maddî û manewî) pêşketî yê serdema destpêkê û navîn, xiyaneta herî mezin a şaristaniya Rojhilata Navîn e ku bi gelan re kiriye. Di warê çandî de Rojhilata Navîn dibe çol, di roja me ya îro de ber bi krîz û întîharê ve gêr dibe. Di vê de rola vê trajediya dîrokî ya bi lanet diyarker e. Kurd weke gelên Xirîstîyan ji aliyê fizîkî ve nehatin tesfîyekirin, lê ji aliyê çandî ve ji wan xirabtir bi xiyanetekê re rûbirû bûn. Kurd gelek in ku hê jî heta bi qirîka xwe di nava vê xiyanetê de ne. Ez nikarim bibêjim nasname, ji ber ku hê jî nehatine naskirin. Pîrr eşkere ye ku pîrsgirêka 'ew ê xwe weke nasnameya azad çawa ava bikin' wê di Rojhilata Navîn a sedsala 21. de bibe pîrsgirêka herî sereke.

Ev dawiya trajîk a ku Xirîstîyan nexasim li Anatolyayê pêre rûbirû bûn, bi ya Misilman û Cihû li Spanyayê pêre rûbirû bûn di warê zeman û şêwe de hema hema wekhev bûn. Gelek daneyên dîrokî hene ku nîşan didin, weke bersiva dijber a tesfîyekirina Misilman û Cihûyan a qraltiyên Xirîstîyan ên Spanyayê û Ewropaya Katolik a li pişt wan, Xirîstîyanên Anatolyayê ji aliyê Siltanên Osmanî, Cihûyên banker û hevkarên bazirgan ve hatine tesfîyekirin. Li ser hîmê hevgirtinê weke heman pêvajoyê di berdêla tesfîyekirina Cihû û Tirkên Misilman ên Balkanan de, Xirîstîyanên li Anatolyayê ji ber mane, tesfîyekirina wan hema hema hatiye temamkirin. Cudahiya vê pêvajoyê ew e ku tesfîyekirin ji aliyê siltan û qraltiyan ve ne, ji aliyê elitên derketine û çîna bûrjûwa ya nûgihîştî ve pêk hatiye.

Duyemîn encama mezin a dîrokî, ya di plana çînî de pêkhatî ye. Çawa ku Bedewî û esilzadeyên Erebi ji aliyê çînî ve ji hev qut bûn pêvajoyeke bi heman rengî di navbera begên ezbetên Tirk û tebeqeyên xizan ên ezbetan de pêk hat. Beg zêdetir weke Tirk bi nasname bûn, lê ezbetên li jêr xwe weke Tirkmen dan naskirin. Tirkmen, Tirkîtiya qebîleyên li derveyî desthilatdariyê û Misilmantiya Sunnî hatine hiştin, îfade dike. Tirkmenên xwe kişandine herêmên çiyayî û bi heywan xwedîkirinê re mijûl dibin, her biçe wê bibin gundî û li ser erdê cîwar bibin. Tirkîtiya resen ji aliyê ziman û çandê ve, Tirkmen wê xwedî lê derkevin. Begên Tirkan jî hema nema xwe bi esilzadeyên Fars û Erebi re yek bibînin û di nava çand û zimanê Erebi û Farsî de heliyan. Ji Tirkmen dûr dikeve bi guman nêzik dibe, timûtim pêre şer dike û ev yek di dîrokê de bi rola yek ji têkoşînên girîng ên çînî radike. Eşkere ye ku mîna Ereban têkoşîneke dijwar a çînî pêk tê. Îslama ku beg û siltanên tirk pêşengiya wê kirin, hewl hat dayîn heta bi sedsala 20. bînavber were temsîlkirin. Heta bi Ewropaya Navîn bandora xwe nîşan da. Di çarçoveya modernîteya Ewropayê ya bilindbûyî de ji sedsala 17. ve ket pêvajoya paşketinê. Ev paşdeçûna heta bi nava Anatolyayê dewam kir, di 1920'an de bi pêşengiya Mistefa Kemal hat rawestandî û bi Komara Tirkîyê bi encam bû. Komar, di çarçoveya modernîteya desthilatdariya elîta Ewropayê de bi lihevkarîna bi dewletên netewe yê Ewropayê û li ser hîmê qebûlîkirina hegemonya Ewropayê pêk hatiye.

Piştî Îslama Erebi û Tirkan, sêyemîn elîta desthilatdariya aristokratîk a girîng Farsên bi koka xwe Îranî pêk tînin. Li dijî rêûresma Îslama Sunnî ya Tirk û Erebi, muxalefeta Farisî-Îranî bi bawerî û îdeaya dilsoziya bi rêûresma Duwanzdeh Îmaman û Ehlîbeytê ji Emewîyan timî di nava pêngavan de ye. Li dijî seltanîtiya Emewî û Abbasî ya burokrasî tede serdest bû, ji hundir û derve timî serhildan tertîp kirin û xwe ji vê paşve nedan. Tevî gelek ezmûnên desthilatdariyê yê herêmî di sala 1501'ê de Şatî bi awayekî fermî weke mezheb hat îlanîkirin û bi vê hewl dan nîzama kevin a împaratoriya Îranê nû bikin. Ev împaratoriya bi pêşengiya Farisên Şîî û Azerîyên bi koka xwe Tirkmen hat pêkanîn, wê nexasim bi siltanên Tirk ên Osmanî re timûtim şer bike. Bi van şeran xwestin hegemonya li Rojhilata Navîn ji dest diçe, ji nû ve bi dest bixin, lê van şeran herdu hêz jî hilhilandin û peritandin, ji lewra jî vê yekê hişt ku hegemonya Ewropayê di navbera sedsalên 16.-19. de bi hêz bibe. Desthilatdariyên Şîa tevî ku pozîsyona xwe li dijî desthilatdariyên Sunnî digirtin jî ya rast ew e ku mirov dikare wan weke şeweyekî din ê Dij-Îslamê bide naskirin û bi nav bike. Cudahiya wan bi tenê ew e, rêûresma Elewîti û Ehlîbeytê zêdetir îstîsmar dikin. Elewîti heta ku weke antî-desthilatdarî, antî-şaristanî û şaristaniya demokratîk neyê temsîlkirin, li ser navê wê her cure pêkhatinên desthilatdariyê wê weke Dij-Îslamê bîne naskirin û wê nikaribin xwe ji vê rizgar bikin.

- 4- Di dema Îslama seltanat de weke gelekî çaremîn rola Kurdan zêde diyar nîne. Tê zanîn, di qesran de bandora wan heye. Li qesrên Emewî, Abbasî, Selçûkî, Osmanî û Îranî gelek begtî û mîrtiyên Kurdan tene temsîlkirin. Hem weke kes bi rolekê rabûne, hem jî begtî kirine. Xanedaniya Eyyûbî bi Selaheddîn di dema 1168-1250'î de împaratoriyeke navenda wê Şam ava kiriye. Tevî ku bi koka xwe Kurd e, weke xanedanên Tirk, ew jî bi rola Ereben esilzade rabûye û nikarîbûye xwe ji vê yekê bigire. Xanedanê Merwanî hukimdariyeke navenda wê Meyafarqîn (Silîva-Farqîna îro) ava kiriye (990-1090). Paşê ji aliyê xanedaniyên Tirk ve hatiye tesfîyekirin. Gelek begtiyên bi vî rengî yê Kurdan çêbûne. Şerefxanên bi koka xwe Bedlîsî heta bi salên 1560'î hebûna xwe dewam kirine. Ji ber ku begtiyên Kurd zêdetir bi rêûresma Sunnî ya Îslamê ve girêdayî bûn, li dijî seltanata Sefawî ya Îranê bi pêşengiya Îdrîsî-Bedlîsî bi siltanên Osmanî re hevgirtine. Begtiyên Kurd ên di nava sistema seltanatiya Osmanî de xwedî otonomiya herî berfireh bûn, rewşa wan bi sedsala 19. re xira dibe. Bi isyana Bedirxan Beg re qerta xwe ya dawî bi kar anîne, firsend ji destê xwe berdan û wenda kirin (1835-1860).

Piştî began, şextiyên Kurdan herçend xwestin weke hevkartîyeke cuda ya desthilatdariyê (1826-1926) bi tesîr bibin jî heman aqûbet bi serê wan de jî hat. Weke dewama herdu şax û milan Barzanî û Talabanî, ji aliyê aristokratên qebîleyan di sedsala 20. de li ser hîmê milletgiriya dinî û etnik xwe spartin têkiliyên bi hêzên hegemonîk ên kapitalîst re û bi vî awayî bi ser ketin ku di nava Iraqa îro de xwe bigihînin statuya desthilatdariya herêmî.

Li beramberî xizanên qebîleyên Erebi û Tirk, xizanên qebîleyên Kurd weke Kurmanc tene bi navkirin.

Ya rastî mirov dikare wisa bide naskirin. Kurmanç, ji xizanbûna qebîleyan wêdetir Kurdê têkiliya xwe bi qebîleyê re qut bûye, ji kesên koçer û gundî re tê gotin. Tebeqeya jêr e. Objektîv karîbûye Kurd bimîne. Jixwe beşê Kurd ê hevkar ê tebeqeya jor, bi pirranî bi elîtên neteweyê desthilatdar ê gelê xwecih re û hinekî jî bi hêzên hegemonîk ên DYE û Ewropayê re di nava têkiliyê de ye. Ev Kurdê hevkar bi vê rewşa xwe, li ser hîmê li derve hiştina Kurdê kedkar ê ji aliyê çandî ve bi awayekî hatiye qirkirin û weke civak belav bûye, hewl dide bijî. Ev rastî mohra xwe li têkoşîna neteweyî û çînî ya di diyardeya Kurd de dixê.

5- Piştî sedsala 12. bi ser sîstema şaristaniya Îslamê de êrişên Moxolan weke bahozekê radibin. Moxol weke Tirkên nebûn Misilman û êrişî Îslamê kirin, ji bilî Misrê jî her dever bi awayekî xeternak şikandin, hilweşandin. Bi heman lezê bûn Misilman û bûn hêza nû ya hegemonîk a sîstemê. Mirov dikare ji sedsalên 13. û 14. re bibêje, sedsalên xanedaniya Moxolan. Li gorî dîroknasan hêzên Îslamî yên Endulus û hêzên Moxolan, eger bixwestana ji sedsala 12. û pêve di wê hêzê de bûn, hê şaristaniya Ewropayê pêş neketî tesfîye bikirana. Bûyerek bi vî rengî neqewimiye û sedema bingehîn a vê yekê jî ji xwestin û nexwestinê wêdetir, Ewropaya wê demê (1000-1500) di wê rewşê de nîne ku di warê karê de dilê hêzên dagirker û mêtîngeran bibijîne xwe. Şensa wê ya herî mezin ew e ku li gorî şaristaniyên mezin Çîn û Rojhilata Navîn dewlemendiya xwe nîne, pêşkêş bike. Naxwe yê Îslam rawestandiye ne Şarl Martel e, ne ji parastîneke bi hêz û ciddî ya li pêşîya dagirkeriya Moxolan e. Mirov dikare guftûgo bike ku Moxol ji bo Îslamê hêzeke hilweşîner bûn an jî xwîneke teze bûn.

Mirov dikare xanedaniya Tîmûr weke dewamkerê Mogolan bibîne. Mohra xwe li sedsala 15. xistine. Bermahiyên herdu xanedaniyan, karîbûn li Hindistanê Împaratoriya Babur a weke hêzeke hegemonîk heta nivê sedsala 18. dewam kir, ava bikin. Dewleta Îslamê ya Endulus (Spanya 711-1492) ku ji xanedaniyên dawî yên Emewî bû, bi serketibû ku ji Rojava heta bi nava Ewropayê ve biçê. Lê weke xwe vekîandina Osmanî, li hemberî şaristaniya Ewropayê ya bilind bû, nikaribû xwe ji tesfîyeyeke zû xelas bike. Serhatiya Îslamê ya li Nîvgirava Îberê şeweyekî din ê trajediya Xirîstîyanên li Anatolyayê ye.

Şaristaniya Îslamê ji sedsala 12. heta bi serê sedsala 19. di serî de qada bazirganî û çandî, nîrxên xwe yên erênî hemû bi dest Ewropayê ve berdane û di encama vê rewşê hemûyî de veguherî şaristaniyeke qalîk a nava wê pûç. Kom û danehevên pênc hezar salî di nava pêncsed salan de hatin veguhestin. Ev cih û hêz guhertina şaristaniya navendî ya hegemonîk a pênc hezar salî, veguherîna herî mezin a dîrokê ye. Dinya hê jî bi erdhejokên piştî vê veguherîna mezin dewam dîkin, diheje.

f- Rola Derketina Dîrokî Ya Dînen Brahîmî

Rola derketina dîrokî ya dînen Brahîmî, bi qasî berxwedanên qewm û qebîleyên anti-şaristaniyê girîng e. Tevî ku ji qebîleyan derdikevin, esasê xwe di çarçoveya tevgerên çînî de ne. Êriş û berxwedanên qewm û qebîleyan ên ji aliyê hêzên şaristaniyê ve weke ‘barbar’ tene nîrxandin, mirov dikare wan bêtir weke hêz û berxwedanên aliyê wan ê demokratîk zêdetir xurt û çavkaniya xwe ji derve digirin, şîrove bike. Li beramberî vê bi giştî dîn, bi taybet jî dînen Brahîmî di derketin û gavavêtinên xwe de xisletên qebîle û qewman hildigirin, lê tevgerên navxweyî ne, û aliyê wan ên çînî zêdetir li pêş e. Herdu tevger li dijî modernîteya kapîtalîst ji derve tevgerên neteweyî û ji hundir ve jî tevgerên çînî tîne bîra mirovan.

Sîstema şaristaniya navendî ya ji pênc hezar salî zêdetir divê weke pêvajoya herî girîng a dîroka gerdûnî bê nîrxandin. Dînen Brahîmî li dijî sîstema şaristaniya navendî timî li ber xwe dan û wexta keysa xwe lê anîn û fîrsend dîtin, êriş kirin. Dînen Brahîmî yên em behsa wan dîkin ji aliyê çînî ve naveroka xwe tevlihev in. Ji proleterê herî xizan heta bi aristokrasiyê di nava bereyeke fireh de pêk tîne. Sîstema şaristaniya navendî bi orjînen xwe yên Sumer û Misrê jî ber ku xwe weke ‘derketineke xwedayî’ pêşkêş dike, dibe mijara bingehîn a nerazîbûnan. Avakirinên dînî weke sîstema îdeolojîk a Brahîmî, timî bi guman li xwedayetiya sîstema van xweda-qralan mêze kir û di derketina xwe de ev weke ‘îdea’ xwe ya bingehîn danîn û vegotina ‘ew ti carî nikarin bibin xweda yan jî xwedayî’ bi kar anîn. Bi vê gavavêtin û derketinê, bi awayekî herî zelal dibêjin ‘mîrov nikarin bibin xweda-xwedayî.’ Mîrov herî baş dikarin bi tenê bibin qasîd (pêxember) û evdên xwedê. Ji vê zêdetir îdeakirina wan, mijara gunehê mezin û lanetê ye. Li ser vî hîmî xebateke îdeolojîk û şerekî hegemonîk ê hezarê salan qewimiye. Li tevahiya xwendin û nivîsandina dîrokê, şopên van îdea, xwelîhevrahişandin û şeran hene.

Wexta ku em sîstema şaristaniya navendî binîrxînin û xusûsên der barê vê mijarê de bixwînin û binivîsînin, divê em baş bala xwe bidin vê rastiyê û ji aqil û serê xwe (rasyonalîte) ti carî dernexînin. Di navenda derketin û gavavêtina Brahîmî de hewldanên avakirina dîn û xwedê ya qebîle û qewmgîriya Cihûyan cih digire (Ez senteza Zerdeştî û Manîtiyê jî lê zêde dikim). Hewl didin bi têgihiştîneke dîn û xwedê ya hê rasyonel li ber hegemonya îdeolojîk a dînî û mîtolojîk a şaristaniya navendî rabin. Ji Brahîm heta bi Muhemmed, rola dîrokî ya tevahiya pêxemberan di vî şerê maneyê de (şerê hegemonya îdeolojîk) heye. Çanda manewî ya dînî ya temsîl dikirin, îfadeya wê ya maddî bi giranî çîna navîn û tebeqeya bingehîn a vê çînê, beşê bazirgan bûn. Asta herî jor a temsîla çînî aristokrasiya qebîleyê pêk tîne, temsîla herî jêr jî xizanên qebîleyê, her cure proleterê avêtine derveyî sîstemê û komên din yên aware û bi serê xwe, pêk tînin. Qewmê Cihû ku di statuya navendî de ye, tevahiya dîrokê hewl daye di qada çanda maddî û îdeolojîk de statuya xwe ya rêbertiyê bi îsrar dewam bike. Bi daneheva ‘maneyê’ ya çî ji sîstemên şaristaniyê çî jî ji hêzên dijberê şaristaniyê berhevkirî, timî hewl daye xwe dewlemend û sînorên xwe berfireh bike. Di şerê maneyê de karîbûye weke hêza hegemonîk heta roja me ya îro bi awayekî serketî bimîne. Di çarçoveya çanda maddî de jî di qada pere

û bazirganiyê de hêzeke mezin bi dest xistiye û xwedî ezmûneke mezin e, û zanîbûye hegemonyayê di vê qadê de jî bi tesîr bike.

Eger mirov Cihûtiyê yekpare bigire dest wê kêr û şaş be. Hêzên navendî yên Cihû bi giştî bi sistema şaristaniyê re timî di nava têkiliyên nêz û nakokiyan de bûn, hêzên muxalif ên navxweyî yên demokratîk û sosyalîst-komînîst jî dewamî li dijî şaristaniyê bûn û timî li şaristaniyên nû yên sosyalîst û demokratîk digeriyan. Tevahiya diroka Cihûyan ev meyla di vî alî de hebû û divê mirov piçûk nebîne. Di nava tevahiya tevgerên radîkal demokratîk, sosyalîst, anarşîst, femînîst, ekolojîst û tevgerên muxalif ên li derveyî sistemê de bi rolên girîng rabûne. Rastgir û navendgirên Cihû çiqasî pereperest, alîgirê bazirganî û şaristaniya dewletdar bin, beşên wan ên çepgir û kedkar jî ewqasî komîn, demokratîk û alîgirê avakirin û îdeolojiyên azadîxwaz bûn.

Îsewîti (Xirîstiyantî) di vê sistemê de (di sistema dînên Brahîmî de) bi giranî beşên herî xizan, her cure kole û xizanên qebîleyan û komên din ên ji sistemên şaristaniyan hatine îzolekirin, temsîl dike. Tevî ku di pêvajoya desthilatdariyê de dabeşî du komên bingehîn bûbe jî li dinyayê hê jî hêmanekî girîng ê çanda manewî ye. Di pêşketinên bi awayê demokratîk û sosyalîst de roleke girîng a veqetîna vê çandê heye. Sosyalîzm û demokratîzma Xirîstiyana mirov dikare li ser bingehê vê veqetînê binirxîne.

Sêyemîn versiyona mezin a Brahîmî ku bi Muhemmed hilat û di demeke pirr kin de weke Dij-Îslamê bi gewde bû, bêtir temsîla beşên dewlemend ên bazirgan û aristokratîk ên sistemê kir. Ya rastî, veguherandin hegemonya maddî û manewî ya vî beşî. Li Rojhilata Navîn hem li dijî hêzên klasîk ên şaristaniya navendî (Bizans û Sasanî, heta li dijî Împaratoriya Çînê), hem jî li dijî herdu versiyonên girîng ên dînên Brahîmî, Mûsewîti û Îsewîtiyê, şerê hegemonyayê bi awayekî serketî meşandiye. Ji sedsala 12. û pêve bi sedema ku nikarîbû kapîtalîzma bazirganiyê derbasî şoreşa pişesazî û cotkariyê bike, hegemonya xwe di dawîya pêvajoyeke pêncsed salî de bi destê modernîteya kapîtalîst ve berda. Divê mirov Îslamiyetê jî di nava yekparetiyê de weke sistema çandî ya maddî û îdeolojîk nefikire. Li gorî Mûsewîti û Îsewîtiyê zêdetir parçe bûye û nikarîbûye xwe bigihîne wesfê sistemeke yekbûyî. Ellahê penahê wî bûne ji bo yekîtiyê têrê nekiriye. Rêûresma Sunnî ya sistema şaristaniya navendî bi giranî kiriye bin hegemonya xwe, lê tevî vê, li dijî sistema şaristaniya navendî tevgerên muxalif ên azadîxwaz, demokratîk û komîn hebûna xwe dewamî kirine. Tevgerên behsa wan tê kirin, ti carî bi temamî serî netewandine. Herçend nikarîbûne bibin tevgerên sistemîk ên şaristaniya demokratîk jî bûne yek ji reh û damarên sereke yên mîrasa azadî, komîn, demokratîk û herî zanyar a Rojhilata Navîn û dinyayê.

Bi tevahî tevgera dînên Brahîmî jî şaristaniyên Sumer û Misrê heta bi modernîteya kapîtalîst (şaristanî) di şikandin, parçekirin û veguherandina (bi reform û şoreşê) hegemonya îdeolojîk a sistema koledar de bi ser ketiye. Tevî ku hêmanên yekdestdar ên di çanda maddî de (yekdestdarî weke dewlet-desthilatdarî û ekonomî) nerm kirin jî bi heman awayî nikarîbû wan di şoreş û reformeke têr re derbas bike. Zêdetir bi rêya derdorên rastgir bi sistemê re li hev kiriye û xwestiye sistemê bixe bin hegemonya xwe. Berevajî, beşên muxalif ên çepgir bi mezhebên dînî yên radîkal ên li dijî şaristaniyê re weke tevgerên gel ên laîk, sekuler çînî û komîn timî li pey utopyayên azadî, wekhevî û demokratîk, proje û bernamayan çûne, şer kirine.

Hegemonya çandî ya maddî û îdeolojîk a navendî ya Cihû li dijî Dij-Îslam û gerdûnîtiya Katolîk a dij-reformê (sistemên şaristaniyê) û yekdestdariya kapîtalîst a li Ewrûpayê (bazirganî, cotkarî, malî û pişesazî) nû pêş dikeve û jî gavavêtinên wê yên îdeolojîk re (pêvajoyên Ronesans, Reform û Rohnîbûn) rêbertiyê dike, bi awayekî ciddî li çanda wê ya maddî û manewî zêde dike û ev di serketina modernîteya kapîtalîst de bi roleke girîng radibe. Lewma ji aliyê herdu şaristaniyan ve bi awayekî were fetisandin û bêhn lê were çikandin, hatiye tengavkirin. Hem li Rojhilata Navîn hem jî li Ewrûpayê tim dixwazin Cihûtiyê di bin kontrol û çavdêriyê de li gettoyan bigirin. Timûtim li pogroman (tevgerên tevkujî û talanê) diqewimînin. Li serê herî rojava yê Ewrûpayê li hemberî îdeayên hegemonîk ên Qraliyetên Fransê û Spanyayê aristokrasî û bûrjûwaziyên cotkarî-bazirganiyê yên Hollanda û Brîtanyayê ku gelekî tengav dibin, ji sedsala 16. û pêve deriyên xwe li sermayeya maddî û manewî ya Cihûyan vedikin û bi vî awayî hevgirtineke dirokî pêk tînin. Bi vê hevgirtinê, hem îdeayên hegemonîk ên Spanya û Fransayê (di sedsala 16.-18. de), hem jî hegemonya Îslamê ya li Rojhilata Navîn (sedsala 19. û 20.), herî dawî jî îdea û kirinên hegemonîk ên Elmanya Hitler û Sovyeta Rûsyayê şikandin û bi vî awayî hegemonyayeke dinyayê ava kir û ev hê dewam dike. Ez weke Werner Sombart û yên weke wî nabêjim Cihûtiyê kapîtalîzm vedîtiye û îcad kiriye. Lê bêyî alikariyên maddî û îdeolojîk ên Cihûtiyê serketina modernîteya kapîtalîst pirr zehmet e.

Îdeaya dirokî ya modernîteya kapîtalîst ew e ku wê pîrsgirêk û pêxîrtengiyên sistema şaristaniya navendî ya hegemonîk a bêhtirî pênc hezar salan dikudîne (cotkarî, bazirganî, zenaet û îfadeya tevahî yekdestdarên dewlet, desthilatdarî û her cure îdeoloji) çareser bike. Di beşa bê de em ê hewl bidin û hûrbikolin ka ev îdeaya dirokî çareserî ye, yan jî krîz û pêxîrtengiyên mezin çêdike.

Beşa Pêncemîn: DI SÎSTEMA ŞARISTANIYA NAVENDÎ DE MODERNÎTEYA EWRÛPAYÊ û HÊZÊN NÛ YÊN HEGEMONÎK

Ji bo mirov krîza global a li Rojhilata Navîn zêde bûye, fêhm bike, pirr girîng e ku mirov li veguherîna şaristaniya navendî ya li Ewrûpayê serwest bibe. Çawa ku mirov heta li Rojhilata Navîn a Serdema Navîn serwest nebe nikare şemitîna şaristaniyê ber bi Ewrûpayê ve, veguherîna wê û ketina wê ya destê hêzên hegemonîk fêhm bike, mirov li serhatiya şaristaniya Ewrûpayê jî serwest nebe di

têgihîştina Rojhilata Navîn a îro de jî nikare bi awayekî rast serwest bibe. Di navbera wan de têkiliyeke xurt a diyalektîkî heye.

Di beşên berê de me hewl dabû em rave bikin ku sîstema şaristaniya navendî ya Rojhilata Navîn çima û çawa veguhestiya Ewrûpayê. Der barê veguhestina şaristaniya navendî ber bi Ewrûpayê de pîrsa bîngehîn a divê bersiva wê dayîn ev e, şoreşa pîşesaziyê çima û çawa dest pê kiriye. Di beşên beriya vê yê parêznameya xwe de min hin bersivên berfireh dabûn, ji lewra heta hewce neke ez ê dubare nekim û ez ê hewl bidim ji hin aliyên cuda ve bersivan bidim.

Ji bo ku mirov şaşiya K. Marks kirî neke, berê pêşî divê mirov xwe bigihîne maneya civakî û dîrokî ya xwezaya şoreşa pîşesaziyê û pîşesaziya kapîtalîzmê. K. Marks bi xwe bawer bû ku kapîtalîzmê weke diyardeyeke ekonomîk lêkolîn dike. Di serî de fîzîk û kîmya çawa ku zanistên nû diviyabûn xwe bisîpêrîn diyardeyan, wî jî wer bawer dikir ku divê civakê weke diyardeyekê bigire dest û bi awirekî ekonomîk analîz bike û ji wî wer tê ku ev nêzîkatiya herî bîngehîn a zanistî ye. Bi qasî nêzîkatiyên felsefî û dînî yê kevneşopiyê, êkolên felsefeya îdealîst ên Elman, nêzîkatiyên civakparêz ên Fransî û dibistanên ekonomî-polîtîk ên Ingilîzan ên di dema wî de, tatmînkîr nebûn. Çawa ku baş tê zanîn, bi F. Engels re bi dibistana jêre ‘sosyalîzma zanistî’ digotin, hewl didan gavê biavêjin. Bêguman ‘şoreşa zêhnîyetê’ ya dabûn destpêkirinê nayê înkarkirin. Li hemberî kapîtalîzma serketina xwe îlan dikir, weke hest jî dijber bûn. Hem jî weke tevahiya gavavêtinên dîrokî yê dijberî kapîtalîzmê, bi awayekî rêxistinî jî xwe paşve nedan û helwesta xwe nîşan dan.

Yek ji encamên girîng ê zanista roja me ya îro gihîştîyê, karaktera civakî û dîrokî ya heqîqetê ye (rastiya hatiye fêhmkirin). Bêguman dîrokî û civakî jî gerdûnî û tektiyê qut nînin. Berevajî, di fêhmkirina serhatiya rastiye de (serhatiya mejiyê gerdûnê ya Hegel balkêş e) hewldana wê ya zêde û gihîştina wê ya encamê, îfade dike. Ji lewra mirov statuya K. Marks û ekola wî di vê serhatiyê de tespît bike, gelekî girîng e.

Li şûna ku mirov sosyalîzma zanistî li hemberî kapîtalîzmê weke ekoleke têkçûyî bifikire, mirov wê weke ekoleke kêman bibîne manedar e. Lewra, tiştên wê bi ser xistî, hene. Ya hewce, divê der barê serneketinê wê de, kêmasî û şaşiyan îdealên wê bêne ravekirin. Di parêznameya min de daxuyaniyên min ên di vî warî de hene. Li şûna dubare bikim, eger hewce bike, ez ê bi nêzîkatiyeke nû û berfirehtir a rexnegir, helwesta di vî warî de dewam bikim. Ez hewl didim vê bikim.

Di serî de divê em şoreşa pîşesaziyê ji şoreşeke ekonomîk zêdetir weke şoreşeke polîtîk û îdeolojîk bifikirin û bi ya min hizirandineke bi vî rengî wê hê bêtir raveker be. Heta em wê weke şoreşeke aliyê wê yê eskerî girantir, fêhm nekin, em ne derketina şaristaniyê ya Ewrûpayê, ne jî kapîtalîzma kiriye bîngehê xwe, dikarin bi hosteyî fêhm bikin. Ya dawiyê bê gotin, em di serî de bibêjin, hêzên şaristaniya navendî, kapîtalîzma Ewrûpayê bi şoreşa pîşesaziyê seferberiya herî mezin a îdeolojîk, polîtîk û eskerî ya di dîroka wê de pêkanîn û bi globalkirina wê tene karakterîzekirin. Danasîna dîrokî ya şaristaniya Ewrûpayê ev e.

Em heta şoreşa pîşesaziyê weke amûrekî hegemonya îdeolojîk, polîtîk û eskerî di nava yekparetiya dîrok û civakî de fêhm nekin, em nikarin bi hosteyî li serdema xwe serwest bibin. Ji bo serwestbûna li vê rastiye, mirov bi tenê şerên di nav û navbera civakan de qewimandiye û dîsa bi kurtî encama şerê bi hawîrdorê re kirî bibîne, têrê dike. Di ti serhatiya civakî û dîrokî de bi qasî şerê li ser bîngehê şoreşa pîşesaziyê hatiye kirin, encam giran nebûye û jî vê jî xeternaktir tarûmarkirina hawîrdorê cara pêşî ye ku gihîştîye sînorekî welê, civakê di nikare dewam bike û ev heqîqet e ku mirov herî zêde lê serwest bûye û nikare înkâr bike. Tevî ku bi amûrên îdeolojîk ên awarte û derfetên desthilatdariyê hewl dide bi vegotin û çalakîyan xwe civakê serkorî bike jî heqîqet bi xwe weke krîza global, li dijî wê weke vegotin û çalakî di jiyana rojane de hebûna xwe dewam dike.

A- MANEYA DÎROKÎ û CIVAKÎ YA ŞOREŞA EWRÛPAYÊ

Her hegemonya (weke mîtoloji, dîn, felsefe û zanist) ku em pêkhatina wê di civakên veguherîna dîrokî pêk anî de dibînin, em di qonaxa şaristaniya Ewrûpayê de jî li yeke weke wê rast tên. Em veguherîna maddî ya şaristaniyê ne weke heyî, weke manewî (di çarçoveyê teng de çandî-îdeolojîk) çawa tê nîşandan, welê dibînin. Ev rastiya ku tevahiya serdemên girîng hemûyan tê nîşandan ji bo serdema Ewrûpayê jî welê ye. Ne bi tenê di hêza me ya fikir de, di hêza me ya jiyanê de jî ev rastî ji yeqînan zêdetir welê ye. Rastiyeke welê ya serdema a xweserî wan heye. Ne ku mirov nikare ji wan bibihure, lê eger qonaxeke rast a diyalektîkî pêk neyê anîn jî xelasiya ji vê rastiye nabe. Herçiqas em xwe gelekî di pozîsyona dijber de bihesibînin jî ev welê ye.

Eger mirov bi vî awirî li heqîqetên li ser navê zanist yan jî mîtolojiya Ewrûpayê tên gotin binêre, hingî wê qonaxa şaristaniya Ewrûpayê hê rasttir analîz bike. Di bîngehê dîrokî yê derketina pîşesaziyê de, li hemberî êrişên îdeolojîk-pratik ên Îslamê, koçberbûna ji Rojhilata Navîn a Xirîstiyantî û hinekî ji Mûsewîti, diyarker in. Berî Îslamê bi demeke kin, çi Xirîstiyantî çi jî Mûsewîti di Rojhilata Navîn a piştî Romayê (Roma Rojava) de weke îdeolojiyên hegemonîk pêş diketin. Ji Çînê heta bi Nîvgirava Spanyayê bi tesîr dibûn. Bajarên piştî sedsala 10. li Ewrûpayê mezin û bilind dibûn li Rojhilata Navîn jî mewzûbehs bûn. Li vir jî çanda kevin a Helen jî sûd tê wergirtin û pêngava nû ya şaristaniya serdema navîn pêş dikeve. Nexasim li cem qewmên Grek, Ermenî û Asûriyan mezinbûneke diyar a şaristaniyê heye. Ronesanseke pêşî di rojevê de ye. Manîti jî di dema xwe ya herî bi hêz de ye. Pûtperestî bi lez têk diçe. Li hemberî van bûyeran Romaya Rojava hilweşiya, lê Romaya Rojhilat kengî Xirîstiyantî weke îdeolojiya fermî qebûl kir, karî di dîrokê de cihê xwe çêke. Di hîmê bilindbûna Romaya Rojhilat (Bîzans) de ev bûyerên îdeolojîk cihêkî girîng digirin.

Gavavêtin û derketina bi navê şoreşa Îslamê weke encama bûhrana qebîle û baweriyên li Nivgirava Erebbê hat. Weke mezhebekî radîkaltir ê dinên Brahîmî şikil wergirt. Çi koçberiyên qebîleyan ên hezarê salan, çi jî şikilgirtinên nû yên îdeolojîk, digihêjin hev û dibin bingehê derketina holê. Îslam qonaxa pêş a derketina holê ya Oxûz û Moxolan e. Têkiliya bi şaristaniyê re şens da ji bo bibe hêzeke nû ya hegemonîk. Hêza hegemonîk a kevneşop a Îranê bi lez hilweşiya, Bîzans jî bi lez neçarî xwe vekişandinê bû. Îslam hê jî nivê sedsala 7'an ve hêza nû ya hegemon a şaristaniya Rojhilata Navîn bû. Hilweşîna Bîzans a her ku diçû bi lez dibû, Xirîstiyantî û hinekî jî Mûsewîti hê bêtir veguhest Ewropayê. Li Rojhilata Navîn Îslam çiqasî bilind û mezin bû, li Ewropayê jî Xirîstiyantî ewçend mezin û bilind bû. Xirîstiyantiya Rojhilata Navîn hêza xwe çiqasî kêmtir bû, Xirîstiyantiya Ewropayê bihêzbûn kir pirsgrêkeke xwe ya hebûnê.

Seferên Xaçperestan ên di navbera sedsalên 11.-14. de ji bo berevajîkirina rewşê têrê nekirin. Hêmana bingehîn bi şeweyê avahiya hegemonîk a şaristaniya navendî li Rojhilata Navîn têkildar e. Di mijarên hilberandin, bazirganî û pere de statuya xwe ya pêşeng diparêze û tevî vê hêza hegemonîk di mijarên zanist, huner, siyaset û eskerî de jî hebûna xwe dewam dike. Encama herî girîng a seferên Xaçperestan ew e ku Ewropayê di tevahiya vê demê de bi şaristaniya pêşdebir û pêkanî, fêhm kir ku wê bi Rojhilat û Îslamê re nikaribe serî derxe. Vê rastiye hêzên şaristaniya Ewropayê mecbûrî gavavêtinê kirin. Dersên ji şaristaniya Îslamê ya Endulus a li Nivgirava Spanyayê (Îberîk) hatibûn girtin hîne teze bûn, hêzên Îslamê yên Osmanî ku di ser Anatolyayê re li Balkanan û heta bi Ewropaya Navîn belav bûn di sedsala 16. de bandoreke kabûswarî çêkirin. Kapîtalîzmê jî weke sîstem di sedsala 16. de ber bi mezinbûn û bilindbûnê ve gav avêt û têkiliya vê jî nêz ve bi vê rastiye re heyê.

Hêzên şaristaniya Ewropayê baş fêhm kiribûn ku heta şaristaniya Îslamê hem di qada çandî ya maddî û hem jî di ya manewî de derbas nekin, wê nikaribin pirsgrêka xwe ya hebûnê çareser bikin û ji ezmûnên xwe yên sedsalan bi vê baş dizanîbûn. Ji lewra pêşdebirina kapîtalîzmê weke sîstemekê weke çareya herî bi tesîr nîrxandî. Bêguman ez behsa dîroka kapîtalîzmê nakim. Ji bo vê bi cildan vegotin divê û yeqîn dikim ku têra xwe jî li ser hatiyê sekinîn. Xusûsa divê were destnîşankirin ew e ku divê têkiliya wê ya bingehîn a stratejîk were zelalkirin. Dîroka şaristaniyê bêtir stratejî nayê fêhmkirin. Ne bi rêzkirina bûyeran, ne jî berfirehiya wan ji bo serwestbûna li dîroka şaristaniyê, têrê nakin. Di hêmanên bingehîn ên şaristaniyê de (hilberîn, bazirganî, politîk, eskerî, îdeolojîk) heta faktorên stratejîk neyên zelalkirin, pêvajoyên pêşketin û veguherînê wê bi hosteyî neyên fêhmkirin. Her pêvajoya şaristaniyê, li ser hêmanên bingehîn ên temsîl dike, bi stratejiyên derve û hundir ên hegemonîk û reqabetkar, radike. Bi stratejiyên dijber re timî di zikhev de ye. Têkoşîna di navbera van stratejiyan de encamê diyar dikin. Pêngava kapîtalîst a şaristaniya Ewropayê bi têkoşîna hêzên stratejîk di nava xwe de û li dijî derve meşandine, weke alternatîfeka wan bi pêş ketiye.

Ne mumkîn e ku mirov alternatîfbûna kapîtalîzmê weke encameke 'meşa aqlî' ya Hegel, ne jî weke encama mecbûrî ya îdeolojiya pêşketinê ya rohnîkirinê ya K. Marks binirxîne. Di beşên pêwendîdar de çawa ku me hewl dabû em nîşan bidin, kapîtalîzm ji Sumeran û vir ve sîstemek e ku hebûna wê tê zanîn. Civakan ew her tim weke diyardeyeke bêtir a bê exlaq û divê ti carî mirov qebûl neke di bîra xwe de hiştine û ew weke hêmaneke civakê xira dike, dîtine. Ji lewra jî timî bi îradeya xwe pêre şer kirine. Car caran derketiye pêşberî rûyê civakê û kengî bi bersivên dijwar re rûbirû bûye di çavîyên herî jêr de li binî bi xasûkî-fîsekî û bi dizî hewl daye hebûna xwe dewam bike. Ti amûr û rêbaza mêtinkariyê bi qasî kapîtalîzmê civak xira nekirine, ji hev belav nekirine, timî di nava kaos û krîzê de nehiştine. Tevahiya hêzên şaristaniyê, tevî ku bi xwe jî timî mêtinkar û zordest bûn jî ji ber van xisletên kapîtalîzmê, ji bo domdariya civakê xwe neçar his kirine wê timî bi sînor bikin û li binî bihêlin. Bihêlin ku ew bibe qonaxa pêş a şaristaniyê, timî laneta civakan lê bûye, weke nexweşiya kansêrê ya civaka exlaqî û politîk hatiyê dîtin. Krîza di civaka roja me ya îro û li hawîrdora wê de, rastiya hilweşîn û qirkirinê îspat dikin ku nêzîkatiya exlaqî weke wijdanê rastiya civakî, naxape.

Kapîtalîzm derfetê gelek serketinan dide hêzên wê bi hosteyî bi kar bînin. Lê dema vê dike jî civakan dewamî di nava krîzan de dihele, helwesta wan a politîk û exlaqî bêtir dike, timî wan di nava şerên hundir û derve de dihele, hilweşîn û qirkirinan bi serê wan de tîne. Di encamê de hêz û dewlemendî di kêmtirî de kom dibe. Ev dest bi ser ketine. Di berdêla vê de jî civakeke hilweşiyayî û hawîrdoreke nikare dewam bike, li dawiyê hatiyê hiştin.

Em dikarin Kapîtalîzmê bi vî awayî bidin naskirin. Niha em serketina wê ya di şaristaniya Ewropayê de bi sernavên sereke berbiçav bikin.

a- Şerê Hegemonîk ê Bajarê Venedîkê

Pirsa sereke ya divê bê kirin ev e, çima Venedîk di mezinbûn û bilindbûna xwe de nikaribû bibe Romayê duyemîn. Ya Romaya Serdema Antîk têde bi serketî, Venedîkê jî dikaribû pêk bianiya. Venedîk ji Romayê bêtir û bêqebiliyetir nebû. Faziletên wê ewçend zêdebûn, xweziya xwe bi Romayê nedianî. Di serî de bazirganî, hilberîn, pere, desthilatdarî, zanist û huner di tevahiya kategoriyên bingehîn ên şaristaniyê de di dema xwe de ber bi asta herî jor ve hildikişiya. Tevahiya Rojhilat, ji Çînê heta bi Rojhilata Navîn, li bakur li qûntarên Sibîrya û Baltîkê karibû heta bi nava Sehra Mezîna ve biçû û biçûzîre nava wan. Deryaspi herî kêmtir bi qasî Romayê di kefa destê xwe de digirt. Li ser tevahiya van qadan wer xuya bû ku yekdestdariya xwe danibû. Herî kêmtir bi qasî Romayê, dewlemendî herikandibûn Venedîkê jî. Navenda nû ya amûrên malî, pere, sened û bankevanîyê bû. Kengî bi kar bidîta hilberîna herî bi kalîte ya pişesaziyê ya wê demê, dikaribû pêk bianiya. Nexasim Împaratoriye Bîzans û Îslamê mîna ku nava wan verotibû, ti nirxa ji nava wan nekişandibe nehiştibû. Mîrov Venedîkê weke hêza hegemonîk a sedsala 14. û 15. bihesibîne wê zêde tespîteke nepixandî nebe. Ji vî alî ve mirov dikare wê di dîrokê de weke hêza sereke ya ku nîrxên şaristaniya Rojhilat

veguhestin Ewrûpayê, şîrove bike.

Ne mumkîn e mirov şaristaniya Ewrûpayê bêyî Venedîkê bifikire. Çawa ku mumkîn nîne mirov Serdema Antîk bêyî Romayê bifikire, Serdema Navîn jî mumkîn nîne ku mirov bêyî Venedîkê bifikire. Mirov Venedîkê di Serdema Navîn de weke malzaroka kapîtalîzm zaye û weke pîrika wê bide naskirin çiqasî rast be, ewqasî jî diyarkirina rola wê ya dîrokî ye. Wê bi tenê zarokê kapîtalîzmê neanî; bi cenînê di hundirê xwe de tevahiya avahiyan bajarên Serdema Navîn jî jê dol girtin û bi vî awayî Ewrûpa ji bo kapîtalîzmê amade kir. Yê Ewrûpa bi kapîtalîzmê avis kir, Venedîk e. Lê tevî vê yekê jî nikaribû bibe Romayeke duyemîn. Ji ber ku li Romayê Papatî rûdinişt. Di navbera Papa û Venedîkê de timî pirsgerêk û şer hebûn.

Di sedsalên Venedîkê de bilindbûna Xirîstiyantiya Katolîk a Romayê xweber nîne. Tevahiya pêngavên Katolîzma Romayê ber bi Venedîkê ve, mirov dikare bi hebûna kapîtalîzmê rave bike. Xirîstiyantiya Katolîk jî bi giştî bi qasî tevahiya dînen mezin bi guman nêzî kapîtalîzmê bûye û xwe jê venadaye ku li dijî wê bikeve şerê herî mezin ê dînî. Li Ewrûpayê di diyardeyan jî wan re şerê mezheban, engîzîsyon û şoreş tê gotin de bi giranî ya xwe nîşan dide, timî ev rûyê şer bûye. Nexasim şerê wê bi Protestaniyê re ji nêz ve têkiliya xwe bi şerê wê yê bi kapîtalîzmê re heye. Bêguman Xirîstiyانبûna Ewrûpayê bi awayekî berbiçav ji bo pêşketina kapîtalîzmê zemînekî binesaziyê ava kiriye. Lê ev hebûn bi serê xwe nayê maneya kapîtalîzmê. Îslamê jî bo kapîtalîzmê hê zêdetir hêmanên binesaziyê afirandin, lê bi serket ku rê jî nede kapîtalîzmê.

Duyemîn sedema girîng a çima Venedîk nebû Romayeke duyemîn, bi sedema yekemîn ve girêdayî li ser bajarên li Nîvgirava Îtalyayê nikaribû serdestiya xwe çêke û nikaribû Îtalyayê weke dewleteke netewe bi rêxistin bike. Bi awayekî îdeolojîk Venedîk li bûna dewleteke netewe vekirî nebû. Di warê dewletdariyê heşka bajaran de belkî jî di dîrokê de nûnerê herî bi hêz û dawî bû. Ev rastiya wê têra xwe rave dike ka çima kapîtalîzmê nikaribûye ji serdema zarokatiya xwe bibihure. Venedîk heta bi dawiya sedsala 18. ve hêza dîrokî ya berxwedanê ya esilzadeyan bajaran hem li dijî ekumenîkiya (gerdûnî) Vatîkanê û hem jî li dijî dewletdariya neteweyî ya Îtalya-Ewrûpayê, îfade dike.

Divê mirov baş zanibe ku bi qasî dewletdariya bajaran demokrasîgiriya bajaran jî formên temsîlî yên herî bi hêz ên dîrokê ne. Rasterast ji demokrasîgiriya re jî şahidî kiriye. Sistemên împaratoriya serdemên berê û nû, û sistema dewleta netewe ya modernîteya kapîtalîst li ser înkara demokrasîgiriya dewletdariya bajaran hatine avakirin. Ezmûna bajarê Venedîkê di asta herî jor de vê rastiya piştrast dike. Ji aliyekî ve li dijî împaratoriyan xanedanên Vatîkan-Habsbûrgê li ber xwe dide, ji aliyê din ve jî li dijî dewletdariya neteweyî ya pêşwext û sistema wê ya Westfalia (1648) li ber xwe dide û ev vê rastiya îfade dike. Di roja me ya îro de wexta li ser rexnekirina bajaran û ji nû ve vejandin û avakirina wan tê fikirîn, bêguman ji ezmûna Venedîkê mirov dikare têra xwe xwe hîn bibe. Hemin bi qasî Venedîkê nebe jî di serî de bajarên Îtalyayê, gelek bajarên Ewrûpayê hem weke dewlet hem jî weke demokrasî têra xwe dersên hînkêr pêşkêş dike.

b- Serdema Derbasbûna Ji Dewleta Bajêr Ber Bi Dewleta Netewe ve: Ezmûnên Amsterdam-Hollandayê

Di sedsala 16. de li Ewrûpayê pirsgerêka bîngê hînwînan kapîtalîzmê ne yên ku ji bo li dijî sistemên împaratoriyan klasîk bi ser bikeve û bibe hêzeke fermî ya mayînde ya şaristaniyê kirine. Hêza stratejîk a sereke ya wê demê, hêzên împaratoriya yên xwe spartine xanedaniya Habsbûrgê ne. Ji dema bi cihbûn ve şaristaniya Mûsewî û Îslama Endulus (711-1492) a bi wan re di nava şer de bûn ji Nîvgirava Îberîk tesfîye kirin û piştre yên mayî jî koçber kirin, bi desteka Vatîkanê bi pey hegemonya li ser tevahiya Ewrûpayê ketin. Lê li hemberî vê, di çarçoveya Ewrûpayê de gelek dewletên bajaran, prenstî û qraliyetan li ber xwe da. Di serî de Qraliya Franseyê, Qraliyên Bîrtanya û Elmanyayê, gelek bajarên Îtalyayê bi awayekî dijwar li ber xwe dan. Li dijî ekumenîzma Katolîk a ku hegemonî îdeolojîk e, Protestaniya ku serdema derên millî bi awayekî fermî îlan kir, derket holê. Ewrûpa ji aliyê îdeolojîk û politîk ve ket nava kaoseke mezin. Rengê mezheban tevî şerên hegemonîk bû. Ji aliyê din ve, di serî de Venedîk, Ronansa li bajarên Îtalyayê pêk hatibû bi lez li tevahiya Ewrûpayê belav bûbû. Di cewher de Ronansa berhema dewletdariya bajêr û demokrasîgiriya wê ya bilind dibû bû.

Li dijî skolastîsîzma Serdema Navîn a Ronansê, gavavêtina sekuler-laîk giraniya xwe hebû. Ji lewra mirov dikare fêhm bike ka çima gelek bajar û prenstiyan ji xwe re himayekar û destekdar diditin. Felsefeya bi giranî dînî û ji hunerê ber bi laîkiyê ve di cihêbûna hunerî û felsefî de rola Ronansê di sedsala 16. de diyarker bû. Protestaniya di dîn de weke reformê ye, ji nêz ve têkiliya xwe bi derketina Ronansê re heye. Şaşiyeke gelekî mezin e ku mirov şoreşa Ewrûpayê ya di sedsala 16. de bi kapîtalîzmê ve girê bide. Şoreşa di vê demê de, mîna şoreşa civaka neolîtîk a Sumeran li Mezopotamyayê û ya bajaran a Helenan li peravên Egeyê li dijî civakên 'barbar' pêk anîne. Şoreşeke mezin a çandê ye. Ji ber naveroka xwe, hê jî serî ve xisletên gerdûnî temsîl dike. Ya kapîtalîzmê têde bi serket ew e, di vê kaosa mezin a sedsalê de karibû xwe weke alternatîf pêşkêş bike.

Li ser navê tevahiya mirovatiyê li rojavayê Ewrûpayê pêvajoyeke mehşerî diqewime. Di vê pêvajoya mehşerî de şaristanî bi giranî hêza xwe ya kontrolê jî dest didin. Di warê kontrolê de valatî derdikeve holê. Kapîtalîzm weke berhema vê valatîyê gava xwe ya mezin diavêje û derdikeve holê. Mîna ku cinawirê di dirûvê mirovê ku hêzên şaristaniyê yên dewletdar û yên bê dewlet bi hezaren salan ew di qefesê de radigirtin, xwe jî zincîrên xwe rizgar bike û li ser tevahiya mirovatiyê hegemonya xwe ya xeternak ava bike. Ev derketina holê dişibe vê mînakê û wê temsîl dike. Mirov dikare xwe li

kapîtalîzma bêhegemonya rabigire, civak dikare xwe ragire, hawîrdor dikare hilneweşe. Lê wexta kapîtalîzm weke hêza hegemonîk bilind û mezin bû, civak hemû, hawîrdor û sistemen şaristaniyên berê dikevin tehlûkeye gelekî mezin. Xusûsa bingehîn a divê bê fêhmîkirin ew e ku ji krîza şaristaniyê ya sedsala 16. kapîtalîzm ne weke hêzeke çareseriyê, lê weke hêzeke hegemonîk a zordest derketiye.

Divê mirov di van sedsalan de şoreşên Ronesans, Reform û Rohnîbûnê cihê, kapîtalîzmê jî weke derketineke cihê bigire dest û bibîne. Di zanista civakî ya navend Ewrûpa de xiyaneta herî mezin ew e ku ev pêvajoyên dîrokî kiriye malên kapîtalîzmê. K. Marks jî di navê de, bi tevahî zanistên bi civakê re têkildar (ango bi tevahî zanist) û zanyaran jî ber ku nikaribûn rola dîrokî ya hegemonya kapîtalîst rast diyar bikin, derî li tevahiya felaketan vekirî hiştin.

Rola bajar û prenstiyên Amsterdam-Hollandayê di vî trajediya mezin de rewşeke mentiqî ye. Amsterdam bi xwe di serê sedsala 16. de weke bajarên din ên li Rojavayê Ewrûpayê, li peravên Atlantîkê bi masîgirî, bazirganî û cotkariyê pêş dikeve. Ji îhtîşama Venedîkê dûr e. Şensekî wê heye; gelek mirov hene dixwazin ji despotîzmên Ewrûpaya bejahiyê û ji muhafîzekariyê rizgar bibin hene. Ji lewra şensê wê heye ku ev mirov li vir bicivin. Di serî de Spînoza, Descartes û Erasmus nûnerên nû yên aqlê azad dewamî diçin bajêr û lê dimînin. Di zanist û hunerê de dahiyên hostekar nas dike. Bi vî awayî serdestiyeke fikir û hisê, bêguman wê li ser bûyerên polîtîk û hilberînê bi tesîr bibe. Jixwe di bazirganiya deryayê û masîgiriya de bi roleke pêşeng radike. Bi hevrikên xwe, bi gavavêtinên bajarên heman rengî yên Qraliyetên Spanya û Portekîzê re bi hêsayî pêşbaziya dike. Ji vî jî girîngtir, li hînterlanda xwe di dema jî nû ve birêxistinîkirina cotkariyê de karîbûye gav biavêje berdariya herî zêde. Serdestiya di warê hilberîn û bazirganiyê de bi lez wê di pêşesaziya manîfaktûrel de jî nîrx û berdêla xwe bibîne.

Prenstiya Hollandayê li ser heman qadê bi eyaletên piçûk ên di nava pêşketinên bi heman rengî de pêkhatineke siyasî ya aliye wê yê demokratîk girantir pêkanî û bi vî awayî hewl dide şerê xwe yê hebûnê bike. Li dijî kê? Li dijî xanedanên Valois (Fransî) û Habsbûrgê ên dixwazin Ewrûpayê daqurtînin û di nava xwe de parve bikin, û bi vî awayî bigihîjin armancên xwe yên împaratoriya gerdûnî. Li dijî vî Melîktiya Brîtanyayê, Hollanda û Prenstiyên Elman bi awayekî xurt li ber xwe dan. Elmanya Prûsyayê jî hêzeke din a vî berxwedanê ye. Tê xwestin ku împaratoriya pîroz a Roma Germen vî carê li ser hîmê Melîktiya Spanyayê ya ku li Spanyayê li dijî Îslam û Mûsewîtiyê bi ser ketiye, jî nû ve were ava kirin. Ekuменîzma Katolik vî avakirinê mecbûrî dibîne. Li aliye din, milê Habsbûrgan ê navend Awusturya li Rojhilat hewl dide hegemonya Osmanî ya Îslamî rawestîne û êrişê bibe ser. Franse jî milekî din ê hevrikê ekuменîzma Katolik a Xanedaniya Valois e (Valuwa). Dema jî nû ve keşîfkirin û mîtingehkirina dinya û Emerîkayê dest pê kiriye. Xwe gihandine Afrîka û Hindistanê; serê piran hatine girtin ango cihên girîng hatine zevtkirin.

Pirr êşkere tê dîtin, ji bo Prenstiya Amsterdam û Hollandayê pîrsgirêk şerê man û nemanê ye. Milê herdu xanedanan jî bo van qadan daqurtînin hêzên xwe hemû seferber kirine. Li Ewrûpayê jî bo bîdestxistina serdestiya stratejîk şer di qonaxa herî krîtîk de tê dewamkirin. Di tevahiya demên krîtîk ên dîrokê de şerên bi vî rengî yên stratejîk qewimîne. Ji bo kesên di şer de têk diçin, ev ne bi tenê bibinketina şerekî ye, herweha jî dest dane demekê ye ku wê bi sedsalan tesîr bike. Ji vî jî xirabtir, hebûna civakî bi tesfîyeyê re rûbirû ye. Di serî de Hollanda, hebûnê nû yên civakî ku çarenûsa wan bi van tehlûkeyan re rûbirû ne, hene. Em behsa pêvajoyeke man û nemanê dikin ku tede mirov bi qîrîn dibêjin yan gîş an jî hîç, yan azadî yan mirin.

Prenstiyên Amsterdam-Hollandayê jî ber vî rewşa stratejîk şevûrojên xwe dikirin yek û dixebitîn. Gihiştina hostetiya hem di warê îdeolojîk, polîtîk û eskerî, hem jî di warê bazirganî, pêşesazî û malî de bi tenê bi îradeya jiyanê azad û saxmayîna li jiyandê dibe. Ev hostetî û hêza îradeyê hatiye nîşandan. Piştî rêzêbûyerên em dikarin ji wan re mûcîzeyên Hollandayê bibêjin pêkhatine. Amsterdam û Hollandaya ku jî nivê sedsala 16. ve ruşt û tîkneçûna xwe îspat kirin, di sedsala 17. de li nava dinyayê weke yên mîna xwe ango Êrûk-Sumer û Atîna-Grek, xwe gihandin asta hêzên hegemon.

Tevî vî aliye erênî yê dualîteya Amsterdamê, aliye din ê xasûk û di bin re yê dualîteyê, kapîtalîzm e. Di dîrokê de her derketina holê û hilatina mezin cewîyekî xwe yê xayîn û xasûk-fîsekî heye. Ez weke baweriya Zerdestiyê behsa dualîteya ronahî û tarîtiyê nakim. Lê ne mumkîn e ku mirov tariyeke kapîtalîzmê di derketina Amsterdam û Hollandayê de nebîne. Di vî nîrxandina xwe de şaşiya K. Marks jî kirî ez nikarim qebûl bikim, ango ez nabêjim kapîtalîzm bi ser ket. Ez vî şaşî û xefleta li ser navê zanistê hatiye kirin, red dikim. Di serketinê de para kapîtalîzmê nîne. Lê di îstîsmarkirina serketinê de para wê ya herî zêde ye. Hinek, hin hêz timî dixwazin yên şerên herî giran meşandine îstîsmar bikin, bi kar binin. Sermayedarên li Hollanda û Amsterdamê di keliyên herî zor ên şer de derketin ser rûyê erdê û li ser xwîna herî bi rûmet a mirovan (weke îrade û fikir) li pey karê çûn û ev pêkanîna wan a vî yekê, wan nake xwediyê serketinê, hebe nebe wê wan weke îstîsmarkaran, manedar bike. Wexta ku Şoreşa Hollandayê hûrûkûr bê kolan, û li ser navê kedkar û azadîxwazan dîrok jî nû ve were nivîsandin jî sedî sed ev rastî wê xwe bide qebûlîkirin. Kapîtalîzma di dema hegemonya Venedîkê de hê zarok bû, di hegemonya Amsterdam-Hollandayê de bi rola xortekî no û çors radike. Mîna Skenderê serdemê ye, her cihê diçiyê lê dide, dixîne û dişkîne.

Di bilindbûn û mezinbûna hegemonîk a Hollandayê de guhertinên di teknîka desthilatdarî û hilberînê de rê li ber wan vekir, bi roleke bingehîn radibin. Karûbarên manîfaktûrel jî nava malê derketin, weke yekyên serbixwe jî nû ve xwe bi rêxistinî dikin. Di cotkariyê de nûbûnên bi heman rengî hatin kirin. Reforma erd û cotkariyê bi awayekî berfireh hat bicihanîn. Ji bo bazirganî û masîgiriya di çekirina keştiyan de teknîkên herî xurt ên wê demê hatin bikaranîn. Van faktoran hemûyan kir ku li gorî

Ewrûpa û herêmên din ên ekonomîk ên dinyayê hilberîna herî erzan mumkîn bibe.

Weke teknîka desthilatdariyê yekeyên prenstî û bajarên xwe dispêrên avahiyên dewletê ber bi dewleta netewe ve beridîn û veguherîn. Pêkhatina siyasî ya nû cara pêşî bû, pêk dihat. Rêxistinkirina dewleta tîpa dewleta netewe xwe gihand pêşnûmeya xwe ya pêşî. Weke bingeş negirtina dewleta bajêr a Amsterdamê û destkişandina ji modela kevneşopiyê ya Prenstiya Hollandayê, sedem in ku di vê de bi tesîr bûn. Rêxistinkirina desthilatdariyê bi awayekî bi berdarkerîna ekonomiyê re di nava ahengê de hat meşandin. Di vê de reformên di avakirina artêşê de jî bi roleke girîng rabûn. Avahiyên pêşî yên modernîteyê hem di warê teknolojiya eskerî de, hem jî di warê rêxistiniyê de pêk hatin. Di warê hêzên deryayî de jî pêşketinên bi heman rengî çêbûn. Herçiqasî welatekî piçûk be jî van bûyeran pêşî lê vekir ku di nava dinyayê de bibe hêzeke hegemon. Ji vî alî ve, Şoreşa Hollandayê jî bo Şoreşên Ingilîstan, DYE û Franseyê ku wê paşê pêk bîn, bi statuya pêşeng radibe.

Di şoreşê de ji aliyê kapîtalîzmê bi destxistina hegemonyayê, xwînrij bûye. Tevî ku yên şoreş bi rêxistin kirin û yên jî bo wê têkoşîyan hêzên gel ên civakî bûn, hindikayiyeke xwedî sermayê ya piçûk lê xwe şidandî bi rêxistinkirî, pêşengiya şoreşê xiste destê xwe û divê mirov vê yekê weke du xusûsên cihê bifikire. Ji sedî sed ên şoreş bi rêxistin kirin û meşandin, yên serxwebûn û yekparetiya Hollandayê pêkanîn, hêmanên kapîtalîst nebûn. Diyardeya di vir de derdikeve pêşiya me ku weke gelek caran di dîrokê de derketiye pêşiya me, di vê veguherînê de jî careke din diqewime. Hêzên şaristaniyê yên berê wexta ku têk diçin jî li şûna ku li hemberî civakê desthilatdariyê bi tevahî jî dest bidin, li gorî berjewendiyên xwe baştir dibînin ku ji xwediyên desthilatdariyê yên muxalîf re bihêlin. Di navbera wan de tayên zêde û tîkiliyên jî bo berjewendiyan timî hebûn û dewam kirine. Çîna nû ya desthilatdar bûrjûwazî be jî ji hinavên ya berê derketiye. Ev dibe çîna serdest a berê ya ku beridiye.

Sedema girîngiya modela Hollandayê ne ji mezinahiya wê ye; sedem ew e ku modela serdest a paşerojê di nava xwe de dihevine. Bi xwe re, bi şaristaniya Ewrûpayê jî pêngaveke mezin daye avêtin û kiriye ku ev şaristanî li nava dinyayê bi bandor bibe. Dinya modern, gelek tiştan deyndarê gavavêtina Hollandayê ye. Xeta Venedîk-Amsterdamê, ji sedsala 14. heta bi sedsala 18. şaristaniya Ewrûpayê veguherandiye û li dinyayê serwer kiriye, ev xet di vî warî de bi rola pêşengiyê û pêşî rabûye. Hêza hegemon a dawî ya şaristaniya navendî ya Rojhilata Navîn Împaratoriya Îslamê ya Osmanî wexta xwe jî nivê Ewrûpayê vekişand, hêzên hegemonîk ên Ewrûpayê yên xwe jî kirasê dînî derxistî û bi giranî laîk ji her alî ve dor li Ewrûpayê digirtin. Ewrûpa bi vê dorgirtinê re rûbirû bû.

Di diyalektîka şaristaniya Ewrûpa-Rojhilata Navîn de hem berdana hegemonyayê bi destê Ewrûpayê hem jî ji aliyê wesîfguherîn û cudabûna wê, di wê astê de girîng e ku wê tevahiya serdemê diyar bike. Serdestiya hegemonîk a Hollandayê dema 1650-1750'î di vê bi destberdan û veguherînê de bi rola sereke rabûye. Venedîkê şaristaniya navendî ji Rojhilata Navîn dizî û di ser Îtalyayê re di sedsalên 12.-16. de veguhest Ewrûpayê, Amsterdam-Hollandayê jî ew di demeke kin de li peravên Atlantîkê veguherandin û bi vê li dinyayê bûn fatihên pêşî yên hegemonya navend Ewrûpayê. Sîstema şaristaniya navendî piştî serhatiya xwe ya pênc hezar salan a li Rojhilata Navîn li peravên Atlantîkê navenda wê Ewrûpa vediguhere sîstemeke nû ya dinyayê.

c- Ezmûna London-Britanyayê û Împaratoriya Roj Lê Naçe Ava

Hê di qonaxên destpêkê de heman dijmînên stratejîk dor li şoreşa Hollanda-Amsterdamê û London-Britanyayê girtibûn. Ji lewra jî tîkiliya di navbera herduyan de diviyabû stratejîkbûna. Monarşiyên Spanya û Franseyê jî bo herdu hêzan jî rê li ber pîrsgirêka man û nemanê vekiribûn. Ji bo herduyan jî tehlûke hebû, bîne daqurtandin. Di nava dilê xwe de ev rastî his dikirin û ev dibû fikara bingeşin a fikrên wan. Heman rastî jî bo aliyê din jî bi heman rengî bû. Eger bi ser nekevin û nebin hêza hegemonîk, hem wê hegemonya îdeolojiya Katolik hem jî wê îdeala wan a ji bo bibin Romaya Duyemîn di nava rûpelên dîrokê de bimîne. Dewamî û zêdebûna şer û xwelihevrakişandinên di navbera herdu qutbên hegemonîk de çavkaniya xwe heman tişt bû, ew jî pîrsgirêka man û nemanê bû. Di encamê de li ser tewazuna dewleta netewe ya Westphaliyayê gihiştin statuyekê (1648) û vê yekê şerên di navbera wan de bi sînor kirin û bêhdanên jî bo aştîyê demdirêj kirin.

Bilindbûn û mezinbûna Londonê mîna cewiyekî Amsterdamê ye. Ji ber ku xwediyê heman pîrsgirêkên stratejîk in, neçar mane çareseriyên bi heman rengî pêşde bibin. Brîtanya giravek e, û vê yekê karên wê hêsanîr kiriye. London weke dewleteke bajêr derneket. Ji vî alî ve ji îhtîşama Venedîkê gelekî dûr e. Qralî weke navendî hatiye avakirin. Lê hê jî sala 1215'an ve li bin bazkê Magna Chartayê bûye xwediyê otonomiyeke qismî û heta îro hatiye. Ango ji destpêkê ve ji modeleke siyasî ya xweser re dergûşî kiriye. Ji wexta qralê pêşî yê Brîtanyayê Arthur ve yanî ji sedsala 5. ve Brîtanyayê ji aristokrasiya bi qraliyetê re xwedî hêzeke wekhev bû, dergûşî kir û divê mirov vê jî li rastîyê zêde bike. Ji aliyê din ve, girav xwedî cihêwaziyeke ye ku ji bo mişextkiriyan parzemînan pena û star e. Bi navberên zêde, dagirkerî jî çêbûne. Ji dagirkeriya pêşî ya Sezar a li ser navê şaristaniyê ve, bûye paryekî balkêş ê fatihên parzemînan timî dilê xwe bibijînin.

Bilindbûn û mezinbûna Londonê bi van rastiyan re jî nêz ve tîkildar e. Di hundir de jî bo hêzên aristokrat ên bi qraliyetê re xwedî hêzeke wekhev otonomiyeke qismî, ji derve jî li dijî her dagirkeriya ji derve tê jî bo parastin û mişextkirinan bûye pena û stareke dawiyê. Li ser bingeşê van diyardeyên stratejîk çarenûsa xwe hûnandiye. Wexta ku weke bajar mezin û bilind dibe, ev statuya xwe ya stratejîk timî li ber çav girtiye. Heta roja me ya îro vê statu û rewşa xwe dewam dike. Divê neyê jibîrkirin ku di diyarkirina çarenûsa bajarekî de hê jî sîteya pêşî ya Ûrûkê ve fikarên stratejîk timî bi

roleke bingehîn radibin. Kes bajarekî bêbirc û Akropol nafikire û ev jî vê rastiyê îfade dike. Ji bo bajarekî herî kêr bi qasî stratejiyê ya hewce dike, bereyekî cotkariyê yê piştmalê ku wî xwedî bike, bazirganî, zenaet û hilberîna pişesaziyê ye. Ev faktor jî bêtî dewlet an jî rêveberiyê demokratîk pêşde naçin û dewam nakin. Mirov dibêje qey London jî bo van faktorên malî, bazirganî, zenaet, pişesazî û hemû hilberînan stratejîk zêde di zikhev de bimîne, hatibe mehkûmkirin.

Girav heta dawîya sedsala 15. li dijî dagirkeriyên çavkaniya xwe parzemîn û xwestekên fetihkirinê hewl da qonaxa berxwedanê bi dawî bike. Dagirkeriya dawî ya Norman di nivê sedsala 16. de bi dawî kir û bi vê yekê mîna gihîştibe kesayeta xwe. Brîtanyatî êdî nasnameyê serbixwe ye. Piştî salên 1550'î Serdema Elisabeth a Yekemîn xwedî wê cihêwaziyê ye ku têde ev nasname hatiye bidestxistin. Nasnameya London a bajej jî bi vê nasnameya giravê re hêz bi destxistiye û pê hatiye ber rola xwe ya dirokî ku divê pê rabe.

Di sedsala 16. de pirsgerîka bingehîn a Londona Brîtanyayê ew e ku li Atlantîkê Spanya-Portekîz, li erdên Ewropayê dorgirtina Qraliyetên Franseyê divê biqelêşe û karibe li dinya derya û bejahiyê vebe. Bi Amsterdama Hollandayê re xwediyê pirsgerîkên bi heman rengî ye. Eger bi ser nekeve wê hebûna wê ya siyasî bi dawî bibe. Ji bo serketinê jî divê di şerê hegemonyayê de jî bo serekiyê gulaşê bike. Tevî ku veguhestina şaristaniya navendî jî bo Ewropayê temam bûye jî di navbera hêzên cûrbicûr de şerekî dijar e hegemonîk diqewime. Sistemên şaristaniyan sistemên hegemonîk in.

Londona Brîtanyayê (Ingilîstan) jî bo serketina di şerê hegemonîk de divê sê amûrên bingehîn ên dirokî bivê nevwê pêşde bibe. Ev amûr kapîtalîzm, dewleta netewe û pişesazî ye. Girav jî aliyê cotkariyê ve herî zêde dikare têra xwe bike. Cotkarî çiqasî bi bereket be jî jî bo şerê hegemonîk ê ketiye navê dewam bike, têrê nake. Bi tevahî şert û mercên hundir û derve guhertineke awarte ya sistemê ferz dikin. Di dirokê de gelek mînak hene ku piştrastê dikin, wexta hebûna wan dibe mewzûbehs, hêzên civakî yên tengav dibin ji qonaxa lê xwe timî pirr dirêj çip dikin pêş û di warê teknîkên nû, fikrî, politîk, eskerî û sistemên ekonomîk de pêşde diçin. Bi giştî li Ewropaya hatiye tengavkirin û bi taybetî jî li Girava Ingilîstanê ya diqewime, pêkhatineke bi vî rengî ye. Girîngiya sedsala 16. bi vê rastiyê re têkildar e.

Bêguman Londona Brîtanyayê ya sedsala 16. hêz û mûcîda bi tenê ya pêngava kapîtalîzm, dewleta netewe û pişesaziyê nîne. Ev bûyer û pêşketinên sêber, di serî de li bajarên nivgîrava Îtalyayê, li tevahiya bajarên Ewropaya Rojava diqewimin. Veguherîna sistemê di çarçoveya global û parzemînî de ye. Lê bi awayekî xweser ên Londonê lê zêdekirine her diçe bi rola pêşeng û katalîzoriyê radibin. London mejî û katalîzorê nû yê sistemê ye.

Pirsa bingehîn a divê bê kirin ev e, kîjan hêman di vê de bi roleke diyarker rabûne.

- 1- Bi temamî jî hev nehatiye derxistin ka kapîtalîzm çawa bûye sîstem. Mijar hê jî tê guftûgokirin. Di beşên cuda yên parêznameyê de li ser mijarê me îzahên hewce kirin. Nuqteyên bingehîn ên rexneyê hatine pêşkêşkirin. Bi kurtî, rexneya herî radîkal li ser analîza K. Marks Kapîtalê hat kirin ka çawa têde kêmasî û şaşiyên mezin hene. Kapîtalîzm weke sîstemeke ekonomîk a herî pêşketî û pêşverû tê nîşandan û ev bingehê şaşiyê ye. Mirov şeweyê ekonomîk weke şeweyê civakê giştî bike, maneya wê ew e ku şaşî jî tê giştîkirin. Ev jî li dirokê belavkirin û di bin navê 'materyalîzma diyalektîk' de kirin rêbaz û pêşkêş kirin. Encam, sererastkirina îdealîzma Hegel ne, karîkaturîzekirina wê bû.

Divê mirov baş fêhm bike ku hê kes jî Hegel nebihuriye. Herçend şaristaniya Ewropayê rê li Hegel vekiribe jî di heman demê de mehkûmê wî ye. Ji Hegel ve felsefe li binya asta herî jor e. Berevajiyê Hegel, Nietzsche ye. Ew jî di asta herî jor de rexneya modernîteya kapîtalîst e. Hê kes jê nebihuriye. Xweseriya wî jî ew e, bi awayekî pêxemberwarî qîriyaye û gotiye, ti tîkiliya kapîtalîzmê bi jiyanê re nîne. Mezinahiya Fernand Braudel jî ew e, kapîtalîzm ne weke ekonomî, karîbûye weke yekdestdariyê bide naskirin. Kapîtalîzm weke yekdestdarî, ne şeweyekî hilberînê, ne jî qonaxêke civakî û dirokî ye. Vegotina jêre ekonomî-polîtîka Ingilîz tê gotin di bingehê xwe de amûrê rewakirina kapîtalîzmê ye. Tevî ku ekonomî nîne jî weke 'sîstema herî pêşketî ya ekonomîk' hatiye pêşkêşkirin, di bin navê 'zanîstê' de xapandina herî mezin a dirokê ye. Karakterê spekulatîr û derbdar e yekdestdariyê ekonomîze dikin, bi vê xapandinê hewl didin wê rewa bikin. Tevî hemû rexnegirîya xwe K. Marks û peyrewên wî, bi alîkariya pozîtîvîzmê jî bûne destîkê van hewldanan û ji wan nehat vê nekin.

Mirov kapîtalîzmê weke dînekî mîna Îslamiyet an jî Xirîstiyantî yan jî yekdestdariya îdeolojîk-pratîk analîz bike, hiç guman têde nîne ku wê heqîqetên gelekî balkêştir raxe ber çavan. Kapîtalîzm di diroka şaristaniyê de yekdestdariya herî mezin e. Di diroka mirovatîyê de yekdestdariya pêşî 'Bi zîlamê hîlekar û bi hêz' dest pê kir, eger em vê tespîtê her li ber çav bigirin, em ê bibînin ku kapîtalîzm ev 'destê' rêxistinkirî yê bi sazî bûye îfade dike. Têgîna yekdestdariya bi sazî bûyî, di roja me ya îro de mirov dikare weke hêza desthilatdariyê ya li ser tevahiya qadên civakê jî fêhm bike. Ango divê bi pêşketinê, şeweyên avabûna jêr û jorê civakê û maneya hebûna cewherî re yekser tîkiliya wê neyê danîn. Herweha mirov dikare kapîtalîzmê weke sîstema nîrxê zêde û zordestiyê ya li ser civakê herî zêde pêşketîyê û xwe rewa kiriye, bide naskirin. Bi vê danasînê, bi giştî yekdestdarî, bi taybetî jî yekdestdariya kapîtalîst xwe di kategoriyên ekonomîk, civakî, politîk, eskerî û îdeolojîk de bi cih dike û mîna ku ew kategorî ew bi xwe ye, rewa dike. Ev jî jî bo em vê rewakirinê baştir fêhm bikin, derfetê dide me. Weke mînak, yekdestdariya eskerî artêş e, û di tevahiya şaristaniyan de hêza bingehîn a avakirina hegemonîyan e. Hegemonya jî 'zîlamê xasûk û bi hêz' e xwe li ser tevahiya civakê ferz kiriye, sazîbûna wî ya kolektîf îfade dike.

Li bin rohnîya vê danasînê, em bi giştî li kapîtalîzma Ewropayê û bi taybetî jî li kapîtalîzma li

Londona Brîtanayê mezin û bilindbû binêrin, em ê karibin baştir maneyê bidinê. Ji bo bersivdana hêzên hegemonîk ên ji çar aliyan ve dor li Giravê girtine ya herî baş yekdestdariyên hegemonîk ên ji wan bi hêztir in. Yekdestdariyên çavkaniya xwe Spanya û Franse, kevneşop bûn. Rengê dîn û qraltiyê li ser wan hebû. Eger Girav jî bi dîn û qraltiya mîna wan rabûya û weke yekdestdarî xwe bikira dijberê wan, bi ihtîmaleke mezin wê têkbiçûya. Ji ber ku yên dîn, ji her alî ve di ser wê re bûn. Ji lewra li dawiyê bi tenê rêyek dima, ew jî avakirina şeweyekî nû yê yekdestdariyê bû, jixwe ya hat kirin jî ew bû. Di vê çarçoveyê de bi vê sedema dîrokî li Giravê di sedsala 16. de ji îdeolojiyê heta bi hilberînê, ji politikayê heta bi eskertiye di her qada çanda maddî û manewî de yekdestdariyeke nû hat avakirin. Kapîtalîzma Ingilîz navê vê avakirina giştî ye. Ji ber ku li ser mîrateya fikir û teknîka pêşketî ya tevahiya mirovahiye xwe ava kiriye, ne pêşketin e, ne jî şeweyekî nû yê civakê ye. Bi tenê di yekdestdariyê de formasyona herî baş zevt kiriye. Wexta ku mirov di vê çarçoveyê de li guhertinên hatine kirin binêre, çi bi şoreşê çi jî bi reformê pêk anîbe, di encamê de ya kiriye armanc bi sazîbûna yekdestdariyê ye. London weke navê bajar, Brîtanîya jî weke navê welat girtiye, lê ev bi tenê ji ber ku ji ziman re hêsan tê, wisa bûye. Ev şerê hegemonîk ê yekdestdariyê ji salên 1780'î ve bi hev girtina stratejîk a Amsterdam-Londonê dihat meşandin, piştî şoreşa Franse (1789) û şerên Napolyon, bi serket ku weke hegemonê bi tenê bimîne.

Di bin navê kapîtalîzma Ingilîz de rêzik û sazîbûnên nû yên di qadên cotkarî, finans û pişesaziyê de weke dîrokeke dirêj hatine vegotin. Reformên dînî yên xweserî xwe, sazîyên zanistî yên paldayî wan û sistema perwerde û hunerê jî bi sazî bûye. Bi kurtî weke hêmanê bingehîn ê modernîteyê mohra xwe li şewazê nû yê jiyanê xistiye.

- 2- Di bilindbûn û mezinbûna hegemonîk a London-Brîtanayê de duyemîn sazîbûna girîng a bi yekdestdariya kapîtalîst re di zikhev de pêşket, hiyerarşîya civakî û avahiya berê ya dewletê ne ku xwe weke dewleta netewe bi rêxistin kirin. Rêxistîniya dewleta netewe, li ser qada desthilatdariyê bi yekdestdariya kapîtalîst a li ser ekonomiyê re paralel e. Hişk di zikhev de ne. Yekdestdariya desthilatdariyê nebe, yekdestdariya ekonomîk nabe û pêk nayê. K. Marks jî di navê de, zanyarên civakî diyardeya herî zêde pê xapiyan û nikarîbûn zelal bikin ew e, yeqîn kirin ku ekonomî weke qadeke xweser kapîtalîze hatiye kirin. Bi tevahî dîroka şaristaniyê piştrast dike ku yekdestdarên li ser qada ekonomîk wexta bi yekdestdarên îdeolojîk û desthilatdariyê re bikevin zikhev dikarin nîrxê zêde pêk bînin. Jixwe divê mirov yekdestdariya desthilatdariyê weke îfadeya yekdestdariya ekonomîk a zêde û bi sazî bûye, şîrove bike.

Mirov bi awayekî fermî ji sazîbûna desthilatdariyê re dewlet bibêje bi ya min vegotîneke ji rêûresmê ye. Ev yekdestdariya desthilatdariyê ya rêûresmê bi kapîtalîzmê re di zikhev de xwe neçar dîtiye forma dewleta netewe bi rêxistin bike. Yek ji xisletên bingehîn ê hev girtina stratejîk a Amsterdam-Hollanda û London-Ingilîstanê ew e, dewlet weke dewleta netewe li ser tevahiya civakê belav kirin. Dewleta ji rêûresmê heta wê demê li ser û nava civakê di danîna sînoran de bi ihtîmam tevdiqerîya û xwediyê şeweyekî bi vî rengî yê avabûnê bû. Ji lewra jî vî şeweyî hêza wê bi sînor dikir. Lê di modela dewleta netewe de, ji ber ku tevahiya civakê digire nava netewe, ji hegemonya îdeolojîk û ekonomîk jî sûdê werdigire, xwe rewşa dike û bi vî awayî rê li ber bi hêzbûneke herî mezin vedike.

E. Wallerstein di lêkolîn û lêgerîna xwe ya berfireh a bi navê 'Analîza Sistemên Dinyayê' de, destnîşan dike ku di hegemonya Ingilîz de hêmana di dawiyê de serdestiya wê pêk tîne şewazê nû yê rêxistîniya dewletê ye. Ev destnîşankirin nêzikatiyeke rast e. Lê çawa ku em di berhema K. Marks de dibînin, li ser kapîtalîzmê gelek analîz hatine kirin û heta mirov dikare bibêje bi analîzê berhema xwe fetisandiye, lê ji aliyê dîn ve, di asta têgînê de jî nêzî analîza dewleta netewe nebûye û ev yek kêmasiyeke mezin e, û vê nêzikatiyê kiriye ku serketina heqê berhema wî ya mezin bû, bi sînor bimîne. Dewleta netewe, gelek tiştan deyndarê millîkirina dînî û tevahiya qalibên dewleta ji rêûresmê ye. Berevajiyê wê jî rast e. Di serî de dîn, millîkirina çanda ji rêûresmê kiriye ku dewletdariya netewe derkeve holê, dewleta netewe jî ji xwe re weke dînê nû milletgirî neqandiye. Ango bi şeweyê kapîtalîzm = netewe = dewlet = milletgirî digihîjin hev û ev cewherê pêvajoyeke nû ya dest pê dike, îfade dike. Cihê bigihîjê jî faşîzm e.

Dewleta netewe, di serdema yekdestdariya kapîtalîst de yekdestdarbûna herî xurt a desthilatdariyê îfade dike. Ew bi xwe yekdestdariya yekdestdaran e. Nexasim di qonaxa destpêkê de bi erka herî mezin û berfireh radike. Bi îfadeya Hegel xwedayetiya daketiye rûyê erdê ye. Têgîna xwedê di çarçoveya civakî de rewşa berbiçav îfade dike.

Di hegemonya London-Brîtanîya de herî kêr bi qasî yekdestdariya kapîtalîst, duyemîn amûra bingehîn a bi bandor weke yekdestdarê yekdestdaran, dewleta netewe ye. Bi vê amûrê xwe gihandine Împaratoriya Brîtanîya a Roj Lê Naçe Ava. Eşkere ye ku di vê de mirov nikare sînorên vebirî di navbera yekdestdariya ekonomîk û yekdestdariya dewleta netewe de xêz bike. Ewqas di zikhev de ne, mumkîn e ku mirov gelek caran bibîne ku yek dikeve şûna ya din. Lê dîsa jî gelekî girîng e ku mirov bi giştî dewletê, bi taybetî jî dewleta netewe bi qasî ku bi kapîtalîzmê re neke wekhev, divê weke joravahiyeke wê ya siyasî ya besît jî nenirxîne. Têkiliya di navbera wan de gelekî xurt û zêde ye, lê belê ji hev nînin an jî yek nîşaneyeke besît a din nîne. Weke hebûnên cewherî yên cuda pêşketinên wan ên dîrokî-civakî pêk tên.

Di rastiya civakî-dîrokî ya London-Amsterdamê de statuya wan a xweser ew e, dawî li dewletdariya bajêr anîne û ji dewletdariya di asta welat-netewe de dergûşî kirine. Statuya wan a stratejîk di vê de bi rola sereke radike. Ji ber ku ji dewleta netewe re dergûşî nekirin, di berdêla vê de hatin dagirkirin û bûn bajarên ji rêzê yên împaratoriyeke ji derve hatî. Cudahiya wan ji Venedîkê bi vê xweseriyê re têkildar e. Venedîkê kabên xwe ji bo dewletdariya netewe ya Îtalî neavêtin. Lê weke bajar nasnameya

xwe parast. Ango di vê çarçoveyê de li London û Amsterdamê mohra înkara nasnameya bajaran, heye. Ev mohr herî baş xwe li ‘kolana kerxanê-fahîşeyan’ a London û Amsterdamê nîşan dide. Li cem Sumeran jî –li Nîppûr û Babilê –bûyereke bi heman rengî (mûsaqattîn-kerxaneya pêşî) tê dîtin. Her nasnameya xwe înkâr bike, bivê nevwê wê bibe fahişê, wê bibe faşîst.

Dewleta netewe ya London-Britanyayê, bû sîleha herî bi bandor a kapîtalîzmê. Di hundir de bi nasnameya ‘welatî’ li ser hîmê operasyonên ‘homojenkirin’ a tevahiya komikên civakê, ferdên mîna moriyên pêk tîne û wexta proleter vediguherîne koleyê nû, hêmanên hiyerarşik jî dike bûrjûwazî. Têgînên weke ferd, ferdparêzî, maf û azadiyên ferdî xizmeta rewakirina maskekirina vê operasyona dîrokî dikin. Li hemberî vê, di nava avahiyên komên civakê de şerên ji bo nasnameyê – di serî de etnîsîte, jin, karker, zanaetkar, gundî, entelektuel, komên dînî – derdikevin. Heta ku em dualîteya bûrjûwaziyê bi armanca rewakirin, maskekirin û heta dawiyê bi nakokî li têgîna welatî û ferd barkiriyê jî hev dernexin, em nikarin li maneya rastî ya operasyonên dewleta netewe yê civaka homojen serwest bibin.

Operasyona dewleta netewe ya di hundir de ji bo afirandina civaka homojen, herî tazî û eşkere xwe di modela dewleta faşîst de dide der. Têkiliya vê modelê bi herdu Şerên Cihanê re gelekî balkêş e. Dewleta netewe, tektiya ji bo gerdûnîtiyê bivê nevwê hewce ye (weke têgîna bingehîn a felsefeyê gerdûnîti-tekî), anga cudatî û cûretî yê jîyan bi xwe ne, dixwe ber înkârê û dixwaze weke serwerê bi tenê û tek xwe ferz bike. Slogana Hitler a tek dewlet, tek ziman, tek welat, tek netewe û tek çand vê rewşê herî baş xulase û bi kurtî tîne ziman û di vî warî de ev slogan xwedî cihekî cihêwaz e. Bi vî awayî, her tiştî dike yek an jî tek, mîna şaneyên bi kansêr ên di bedenê de, tevahiya şaneyên din tîne dikin û bi tenê weke şaneyên bi kansêr zêde dibin. Şane bi awayekî anormal zêde bûne. Lê ya pêkhatiye, ruhber bi mirineke herî ne xwezayî ya bi êş dimire.

Di hîmê dewleta netewe de meyla homojenkirinê ya bi şeweyê ‘muhendîstiya civakî’, eger bi huqûq û demokasiyê neyê bisinorkirin weke di qonaxên faşîstbûnê de jî hat dîtin, encam qirkirina civakî û her cure qirkirin e. Di dewleta netewe de ji qirkirina etnîk zêdetir a pêk tê, di çarçoveya mînimîzekirina komikên civakê yan jî cudahiyan de qirkirina civakê ye. Li ser vî bingehî bi hêza di elîteke teng a desthilatdariyê de hatiye zêdekirin, bi sazîbûna dîktatoriyê pêk tînin. Bi vî awayî, li hemberî zêde navendîbûna dewletê û bi hêzkirina wê, demokrasî jî vedikişê sinorên xwe yê herî teng û bêhêzbûna civakê derdikeve holê. ‘Zanista civakî’ ya nû pêşde birine di vê de bi roleke girîng radibe. Di rewakirina kapîtalîzmê de rola ekonomî-polîtîk pê radibe, felsefeya huqûq û dewletê jî (teoriya wê) ji bo dewleta netewe pê radibe. Felsefeya Hegel ji bo dewleta netewe mîna **Încîlê** ye. Xusûsa herî girîng a mirov karibe ji bo dewleta netewe bibêje ew e ku di qonaxa derketina xwe de muhafizekarên di nava komên civakê de yê êdî hewce nakin û bûne mîna çortanan, maliştine. Parçebûna zêde jî civaka kaotîk îfade dike. Li gorî ku demeke dirêj di rewşa kaosê de mayîn nabe, dewleta netewe di qonaxa destpêkê de hinekî dawî li vê rewşê tîne, di nava xiraban de weke xirabê herî baş derdikeve holê û alternatîfêkê pêk tîne.

Dewleta netewe ya London-Britanyayê wexta hêzên dewletê yê hegemonîk ên bi ser wê de çûn bi vê amûra nû tîk birin, zêdetir pragmatîk tevgeriyaye. Di bingehê pragmatîzma Ingilîz de ev rastî heye. Dewleta netewe ya Ingilîz ji nava jîyanê derketiye. Pîrsgirêka dorgirtin û hebûnê, kiriye ku ev amûr di pratîkê de hoste û bi qabiliyet bibe. Ne guh daye galgalên tewşê teorîk ên ji jîyanê qut, ne jî li xwe daniye bi tevahî bi pratîkên kor rabe. Bi qasî ku hewce kiriye bûye dewleta netewe. Ji vê jî girîngtir, weke yedek, demokrasî û huqûq ti carî ji xwe kêmtir nekirine. Rêûresma huqûq û demokrasiyê ya di civaka Ingilîz de timî li dijî mezinbûna dewleta netewe bûye. Huqûq û demokrasî nekirine qurbana dewleta netewe. Duyemîn sedema girîng a karîbû li dijî dewletên din ên hegemonîk bi hêz be û wisa bimîne, ev e. Bi kurtî, haya xwe ji cinawirê nû yê bi navê Levîathan (dewleta netewe) heye û heta dawiyê li hemberî wî bi tevdir e.

Hegemonya London-Britanyayê bi alîkariya Amsterdam-Hollandayê û heta bi mîrasa wê ne bi tenê hegemonên li nava Ewrûpayê, li nava dinyayê jî hêzên din ên hegemonîk an jî hev belavkirine yan jî rê li ber parçebûna wan vekirine, bê tesîrkirine. Jêhatiye, bi awayekî li hegemonêkî bê, tevbigere. Li ser xeta ‘Yan giş an jî hîç’ nemeşiyaye. Nêzî rêûresmên împaratoriye Roma û Îslamê tevgeriyaye. Li nava dinyayê, li giraveke piçûk, bi şêniyekî gelekî kêmtir, sedsala 19. xistiye bin fermana împaratoriyeke hiltê.

- 3- Di hegemonya London-Britanyayê de rola şoreşa pişesaziyê (îndustriyê) sêyemîn hêmanê girîng e. Bêyî şoreşa pişesaziyê hegemonya Ingilîz bêîmkan nebe jî gelekî zehmet e. Wexta em şoreşa pişesaziyê bifikirin, gelekî girîng e ku mirov nekeve du şasiyên bi qasîka hatine afirandin, ya rastî kapîtalîzmê bi qasî ku ew weke dîn rewakirine, ewqasî jî vîşartine. Yekemîn, şoreşa pişesaziyê bi kapîtalîzmê û dewleta netewe re tê wekhevîkirin. Bêguman hem kapîtalîzmê hem jî dewleta netewe îndustriyalîzmê dînî kirine. Îndustriyalîzmê vîşartiyê îfade dike. Lê îndustrî bi qasî ku mirov nikaribe daxîne rewşa îndustriyalîzmê diyardeyeke girîng a dîrokî-civakî ye. Ji kevîrê di destê mirovê pêşî de heta bi bombeya atomê ya ku civaka mirov pêkanî, rastiyeke îndustriyê heye. Xulase îndustrî, kategoriyeke e ku bi qasî dîroka civakê kevn e, û heta civakê hebe wê hebûna xwe dewam bike. Mirov bêyî wê ne dikare dîrokê ne jî civakê bifikire.

Bi giştî di qonaxa şaristaniya Ewrûpayê de, bi taybetî jî di rewşa berçav a Ingilîstanê de diyardeya zêde diqewime û ji sedsala 18. ve heta roja me ya îro weke şoreşan dîtege û ji leza xwe tiştêkî kêmtir nake, ji îndustriyê cudatir tiştêkî din e. Mirov bibêje şoreşa îndustriyê, rewşê bi temamî rave nake. Di dîroka civakan de şoreşên ev çend demdirêj û weke şokan dewam dikin, nayên dîtin. Ya pêşketina

pîşesaziyê çî ji diyardeyeke şoreşbûnê çî jî ji beridandinê derdixîne, ketina wê ya bin hegemonya yekdestdariya dewleta netewe û kapîtalîzmê ye. Yek ji îcad û vedîtinên sereke yê civaka exlaqî û polîtîk ti carî keys û derfetê nade pêk hatina wê, di herhalî de sîleha atomê ye. Ew jî berhemê îndustriyê ye, lê yê wê vediguherîne sîleha atomê ji sedî sed kapîtalîzm û dewleta netewe ye. Ev rewş cudahiya di navbera wan de diafirîne.

Îndustriyê û şoreşa îndustriyê mumkîn û hewce ye. Lê nexasî di van du sedsalan de şokên weke îndustriyê zêde dibin, îndustriyalîzm in. Ango bi asteke îdeolojîk radibin. Di vê de hegemonya xwe dispêre kapîtalîzm û dewleta netewe, bi roleke diyarker radibe. Herdu jî zincîrwarî bi qasî ku hêzê didin hev, vediguherin amûrê civak û hawîrdorê hildiweşînin. Ji lewra duyemîn xusûsa girîng ew e ku îndustriyalîzm ji teknîkekê zêdetir meyleke îdeolojîk e. Yê îndustriyê dixin rewşeke îdeolojîk ji kapîtalîzm û dewleta netewe ne.

Ji bo kapîtalîzmê pîşesazî tê maneya kara herî zêde. Pîşesazî di sedsala 19. de ji sedî sed diyardeyek bû dihat qebûlîkirin. Pîşesaziyê gelekî zêde, dihat maneya bi destxistina kareke gelekî zêde. Sedema bîdestxistina xisleta dîn, îdeolojî angî îndustriyalîzmê ew e ku bûye hêza pêkanîne ya kara herî zêde ya tehrîk dike. Ji bo dewleta netewe jî pîşesazî dihat maneya desthilatdarî û artêşêke bi hêz. Ji lewra ji bo hevgirtina xwezayî ya kapîtalîstan û dewletên netewe ew kêliya dîrokî hatiye. Sedsala 19. li ser hîmê pîşesaziyê serdema hevgirtina mezin a kapîtalîzm û dewleta netewe û yekdestdarên ketin zikhev, temsîl dike. Sedsala 19. a bi heybet a London-Britanyayê weke Împaratoriya Roj Lê Naçe Ava cewherê xwe ji vê hevgirtin û yekdestdariyê digire.

Hingê Ingilîstan li dijî stratejiyên hegemonîk ên ew ji çar aliyan ve tengav kiribûn, pêşî stratejiya man û nemanê pêşde bir, paşê ev yek ji neçarî li nav dinyayê veguherand serdestiyê hegemonîk. Sîrra hêza Ingilîstanê di yekdestdarî û hevgirtinê li ser hîmê pîşesazî, dewleta netewe û kapîtalîzmê de ye. Di sîstema şaristaniya navendî de rastiya hegemonîk a hê dewam dike, rê dide ber dinyayê û kontrol dike angî dimije û talan dike, ev e.

Bêguman a ji bo Ingilîstanê tê gotin ji bo Ewropayê jî tê gotin. Ingilîstan ji ber statuya xwe ya xweser û hêza pêşeng a modernîteya sêberiya kapîtalîzm, dewleta netewe û pîşesazî di bîngê xwe de daniye, di navenda analîzê de cih jêre hatiye veqetandin. Marks û Engels ji bo analîza kapîtalîzmê Ingilîstan dixistin bîngê xebata xwe û bi vê yekê jî ya rast dikirin. Ji ber ku dizanibûn ku Ingilîstanê ji hev derxin wê Ewropayê û heta dinya paşerojê jî ji hev derxin. Ev sêlingên sêber ên modernîteyê nabe ku bi tenê welatek, heta malê parzemînekî bê hesibandin. Tevahiya parêznameyên min vê rastiye têra xwe rave dikin. Lê mirov rol û xweseriya bajar, herêm, welat û heta ya parzemînan daneyîne holê, mumkîn nîne civak-dîrokê ji hev derxîne û rave bike. Ewropa û bajar, herêm û neteweyên wê pêk tînin, rastiye in. Bûyîna wan a şaristanî û di şaristaniya navendî de derbasbûn û bûyîna wan a hêza hegemonîk, rastiye e. Ewropayê di hezar salên dawî yê dîroka xwe de, dema pêncsed salên pêşî ji rojhilatê xwe, angî ji Rojhilata Navîn hêmanên hêza hegemonîk a navendî kişand nava xwe û ev pêncsedsal bi vî awayî bihurandin, pêncsed salên dawî jî bi çîroka bi destxistina hêza hegemonîk derbas kirin.

Mijara vegotina min a li vir, ne bi tenê yek bi yek netewe û welatên Ewropayê, ne jî sîstema şaristaniyê ya yekbûyî yan jî modernîteya wê ye. Belkî jî di dîroka dinyayê de qadên herî zêde li ser wan hatine nivîsandin, ev qad in. Dibe ku yê ez binivîsînim jî bi qasî agahiyên dibistana seretayî bin. Niyeta min ev nîne. Ji bo min, ji bo jiyana min a girîng, heta ya diyarker, ev modernîte çî tîkiliya wê bi min re, bi civaka min re angî bi herêma min û dinya min re heye. Ez dixwazim bersiva vê pîrsê zelal bikim. Eger ez di vê de bi ser nekevim, ev tê wê maneyê ez azad nabim, angî ez ê nikaribim xwe bigihînim maneya jiyane. Ev erk û wezîfeyê bîngê a parêznameyê ye; beriya her tiştî rewşa ez xistimê, divê zelal bikim û nuqteyên xelasiyê û derketinê ji sedî sed rast tespît bikim. Naxwe di nava çar dîwaran de tu yê bi tenê serê xwe li dîwaran bidî û ji vê bêtir nikaribî tiştekî din bikî. Berevajî yeqînan, derve û hundirê dîwarên modernîteyê amade kirine, çareseriya pîrsgerêka azadiyê ne didin mirovan ne jî ji wan distînin. Ji min re girîntir e ku ez bi van dek û dolabên modernîteyê nexapim. Wexta min ev rêzik datanîn fikareke min a rê dida ber min heye, ew jî ev e; ev modernîteya ez hewl didim li vir rave bikim, şervanên mezin ên azadiyê çima û çawa bûne qurbanê wê, ez ê karibim bi cesaretê vê pîrsê bikim û hewl bidim bersiva wê bidim.

B- QABÎLEYETA ÇARESERİYÊ YA MODERNÎTEYA EWRÛPAYÊ

Di şaristaniyan de hêza sîstemekê bi çareseriya wê ya bi kok a ji pîrsgerêkên civakî re, tê pîvan. Sedema neolîtîkê bi şoreşa cotkariyê hewl da ji pîrsgerêkên mirovatiyê yê di nava şert û mercên hov ên hezarê salan de bibe bersiv. Klanên nebat berhev dikirin û yê gerok û neçîrvan bi şoreşa gund-cotkariyê, ev şert û merc hinekî nerm kirin, qabîliyetên xwe yê civakbûnê pêşde birin û bi vî awayî li çareseriyê geriyen. Bêguman, ev li ser navê mirovatiyê pêngaveke manedar a gelekî pêşketî bû. Dema behsa wê tê kirin bi jiyaneke hezarê salan di wîdan û zêhnê kolektîfê mirovatiyê de şopên kûr hiştin. Civaka mirov hinekî jî rastiye e ku di vê demê de pêk hatiye. Civaka îro jî xwe dispêre wê civakê. Eger mirov bipirse û bibêje; mirov vê civakê ji binî ve vekişîne, li paşê çî wê bimîne. Pîrseke bi vî rengî têra xwe mirovî difîkirîne. Eger hîne em xwediyê xeyalên mîna qûtsiyet, xwedayetî, mûcîze û cennetê bin, divê em ji bîr nekin ku ev ji heybeta vê civakê mane.

Gelek nîşaneyên dîrokî piştrast dikin ku pîrsgerêka bîngê a vê civakê ewlekariyê bûye. Dewlemendiya cotkariyê rê li ber vedikir, dihişt ku cihûwar li êrîşên ji derve bîn, vekirîbin. Ne bi tenê heywanên hov û dirinde êrîş dikirin, ji civakên din zilamên xasûk û yê bi hêz jî êrîş dikirin. Şoreşa bajêr hê zêdetir bersiv dida ewlekariya bajêr. Kelhe, bîr û rêveberiya bajêr ewlekariya xurt dibe, îfade dikir. Di pêşketina civakê de bajar weke destpêka dîrokê tê qebûlîkirin û ev yek ji girîngiya wî nîşan dide. Herçend êrîşên ji barbaran bîn, bi sînor bike jî vê carê diyardeyên çîn û dewletê yê di navê derketin,

cewherên pîrsgîrêkên civakî pêkanîn. Ji çareserîya pîrsgîrêkên civakî zêdetir, rê li ber pîrsgîrêkên nû vekir.

Rêveberîya dewletê û çînayetiya xwe dispêre berhemê zêde, civak bi diyardeya yekdestdariyê da naskirin. Zilamê xasûk û bi hêz weke yekdestdariya kolektîf xwe nû kir. Ewlekariya civakê, bi hêmanên ji navê derketin veguherî pîrsgîrêkên hê mezintir. Dewleta xwe weke amûrê ewlekariyê pêşkêş kir, ew bi xwe bû amûrê bingeîn ê bê ewlebûnê. Dîroka şaristaniyê bi awayekî çîroka dewletê ye, ango dewleta weke amûrê ewlekariyê ya veguherîye berevajiyê xwe. Têkiliya rastî ya diyalektîkî, bi dualîteya ewle-neewle xwe di sazibûna dewlet-desthilatdarî-polîtîkayê de nîşan dide. Dîrok weke pêvajoya bajar-dewlet-şaristanî tê maneya dîroka pîrsgîrêkên civakî yên her diçin mezin dibin û têkoşinan. Mîna du rûyên madalyonekê, li ser rûyekî wê bajar-dewlet-şaristanî dinivîsîne, li ser rûyê din jî demokrasî-wekhevî-azadî nivîsandiye.

Li Rojhilata Navîn, li Kevana Bi Bereket a rêzeçiyayên Toros-Zagrosan xwe lê badayî bi qasî deh hezar salan dîrokeke qewimî heye û ji vê pênc hezar salên dawiyê em dikarin weke şaristaniya navendî pêşkêş bikin û ev dîrok çemê sereke (dayik) yê mirovatiyê ye. Şaristaniyên din hebin jî, di encamê de neçar in ku biherikin û tevî çemê sereke bibin. Li Rojhilata Navîn dîroka şaristaniya navendî ya pênc hezar salî, bi sedema gera li çareserîya pîrsgîrêkên civakî yên pîrralî û mezinbûnê, vegotina kûrbûn û berfirehbûna hegemonyayê ye. Ev vegotinî timî bi mîtoloji, dîn, felsefe, huner û zanistê di zikhev de bû. Min di beşên beriya niha yên parêznameya xwe de hewl dabû vê vegotinê pêşkêş bikim.

Hêzên hegemonîk ên di bin navê Îslamê de bi nûnerîya herî dawî ya şaristaniya navendî rabûn, hiç nefikirîn ku şaristaniya navendî wê ji cografîya Rojhilata Navîn ji dest derkeve. Têgihiştina çarenûşê ya naguehere, meseleyeke îmanê bû. Pîrsgîrêkên wan çiqasî mezin bibûna jî weke hezarê salan derbasbûyî wê dîsa li ser van erdan li çareseriyê bigeriyana. Mekanên pîroz bûn, tede xwedayan, malên xwedayan, pêxemberan, zanyaran, hozanan, bi tevahî qebîle û qewmên esilzade, her cure mîtoloji, dîn, felsefe, zanist û huner bi can bûne û ruh bi wan ketine. Mekanê ku tede zeman pîroz bûye. Hilberîn, bazirganî, bazar û pere weke çanda maddî welatê bingeîn ê ekonomiyê bû. Di serê salên 1000'î yê mîladî de wextê bajarên peravê yên Nîvgirava Îtalyayê cara pêşî derdiketin ser dîka dîrokê, Ewrûpa jî şaristaniyê hê gelekî dûr bû. Ji aliyê Xirîstîyantiyê ve ku parçeyekî çanda Rojhilata Navîn bû, fetha wê hê nû temam bûbû. Şoreşên bajaran gavên xwe yên destpêkê diavêtin. Ji aliyê hegemonên Rojhilat ve hêjayî dagirkirinê jî nedihat dîtin. Bi qasî ku hêjayî lêçûn û mesrefên dagirkirinê nebe, di nava xizaniyê de bû.

Bajarên Îtalyayê ji serê salên 1000'î û pêve seferên birin ser Rojhilata Navîn bi temamî serhatî ne. Beriya Atlantîkê, mîna tevgerên keşfê yên li erdên Rojhilata Navîn hatibin kirin, xuya dikin. Nikarîbûn Rojhilata Navîn fetih bikin, lê teginên ji bo Ewrûpayê heyatî, îfadeyên rêzik, sazî û teorî beriya her tiştî veguhestin. Ji ber ku ya dihat kirin bazirganiya agahiyê bû. Piştî bazirganiya berhemê maddî hat pêşdebirin. Heta bi salên 1250'î ev veguhestin û barkirinê bi leza xwe hemûyî, dewam kir. Seferên Xaçperestan bi tenê rûyê vê veguhestinê yê eskerî bû. Çîroka Ewrûpayê piştî vê dîrokê baştir tê zanîn. Me xwest em pêşnûmeyeke wê pêşkêş bikin. Ev dîrok di heman demê de nîşan didin ku civakên Rojhilata Navîn li ber singê xwe rûniştine û di nava pîrsgîrêkan de bist û asê bûne.

Pîrsa sereke ya divê bê kirin ev e: li perav û hundirê Ewrûpayê, wexta ku di warê hilberîn, bazirganî, zenaet û pereyan de şoreş çêdibûn, Rojhilata Navîn a di heman waran de tevî ku ji her alî ve serdesttîr bû çima rawestiyabû? Ewrûpayê ji dîn ber bi felsefeyê ve gav diavêtin, Rojhilata Navîn çima bêhn li felsefeyê diçikand? Em weke ravekirina sereke ya vê yekê dikarin îdîa bikin ku hêzên hegemonîk di desteserkirina berhemê zêde de gihîştine mezinbûnê. Ango civakên Rojhilata Navîn bi fikir û teknolojiyên berê, dikarîbûn ji hêzên hegemonîk re têra wan berhemê zêde hilberînin. Rojhilata Navîn civakeke têra xwe dike, îfade dikir. Lê li cem civaka Ewrûpayê rewşeke berevajî hebû. Felsefeyê ji dîn derbas nedikir an jî cihê nedibû, mirov vê jî dikare bi têrditina teknîka desthilatdariyê rave bike. Dîn têra xwe siltan rewa dikirin, ji lewra hewcedarî bi rewakirina felsefeyê nedihat dîtin. Mekanîzmayên desthilatdariyê ji hezarên salan ve bi pîrozkirinê dîni gihîştibû maneyekê, lewma bi felsefeyê tevlihevkirina hişê mirovan bi kêra ti despot û hegemonî nedihat. Divê mirov li vî aliyê bawerkirina Rojhilata Navîn baş serwest bibe.

Bawerî weke amûrê rewakirina desthilatdariyê gelekî bi teşîr e. Ji lewra destûrdana cihêbûna felsefê, ji wê re cih naskirin, ji bo yekdestdarên desthilatdariyên bi cihbûyî hewldaneke bi tehlûke ye ku nikarin li ber çavan bigirin. K. Marks li ser navê zanistê, felsefe ji textê wê daxist xwarê, bi şêweyekî bi heman rengî Îmam Xezalî jî li ser navê dîn felsefe mehkûm kir, wexta ev kirin, bi qasî ku tenegehîjîn çawa bûn destîkê hêzên li dijî wan şer dikirin, mucêhîdê bawerî û fikra xwe bûn. Civaka Ewrûpayê deriyên xwe hem li şoreşa çanda maddî û hem jî li ya manewî vekirin. Ji bo vê ji derve çî hewce dikir jê dihat bigirta û herweha di nava xwe de jî jê dihat wan tiştên girtî bistire û bi awayekî serketî jê dihat xwe bigihîne sentezên nû.

Ez hewl didim jîdestdana pêşengî û mekanê şaristaniya navendî ya pênc hezar salî ya Rojhilata Navîn bi nav bikim. Carnan hewcedarî, hêza herî mezin a şoreşger e. Tiştên Ewrûpa bi wan hewce bû, bi rolên şoreşger ên bi vî rengî barkirîbûn. Rolgirtina şoreşgerî tê maneya çareserkirina pîrsgîrêkên bingeîn ên civakî. Em analîz bikin, bê ka qonaxa şaristaniya Ewrûpayê ya li derdora pêncsed salên dawî veguherî sistema dinyayê (şewazê jiyanê yê jêre modernîteya kapîtalîst tê gotin) bi sêlîngên distanê yên sereke hewl daye kîjan pîrsgîrêkên bingeîn çareser bike.

a- Kapîtalîzm

Kapîtalîzm bi xwe lingê yekemîn ê modernîteyê ye, û di statuya ruh û mejiyê sîstemê de ye. Me hewl da em piştrast bikin ku ev cinawirê bi navê sermayedariyê di tevahiya dîrokê de her xwestine wî di qefesê de bigirin, wexta dibe hêza hest û aqil, dil û mejiyê sîstemê, bihêlin ku ew bibe çareserî, ew bi xwe çavkaniya pîrsgirêkan e, tê maneya îflasa sîstemên şaristaniyê. Ya rastî avahiyên şaristaniyê ew civak in ku vekîşiyaye pişt birc û bedenên bajaran. Mirov dikare weke tevahiya avahiyên civakî yên li pişt bircên bajaran ji nû ve ava dibin ji bide naskirin. Ji ber ku hebûna fîzîkî ya bircan têrê nake û çînîbûn zêde dibe, rêveberiya wê ya sîvil hiyerarşiyê neçar dike ku xwe weke saziya jêre dewletê gotin, bi rêxistin bike. Di beşên pêwendîdar de min ev bûyer û pêşketin analîz kiribûn, ji lewra ez ê dubare nekim. Bihêlin ku bi dewletê pîrsgirêkên civakê bêne çareserkin, hem ji aliyê naverok hem ji ji aliyê berfirehiyê ve dewletê pîrsgirêk zêde kirin. Dewletê çiqasî pêşde diçe û mezin dibe, pîrsgirêkên civakî jî ewçend pêşde diçin û mezin dibin. Ev yek jî bi awayekî berbiçav dihat wê maneyê ku zordestî û mêtinkarî wê zêdetir bibe.

Heta bi qonaxa kapîtalîst a şaristaniyê di encama şerên li ser civaka mirov û hawîrdorê de felaketên mezin qewimîbûn ji di rojevê de guftûgo nedihat kirin ku civak bi vî awayî nikarin dewam bikin. Rêjeya zordestî û mêtinkariyê ji sedî pareke piçûk a mirovan digirt nava xwe. Firewn û Nemrûdê herî serdest jî bi qasî waliyê eyaleteke roja me ya îro bi tesîr nebûn û bi qasî wî xwe negihandibûn hêzeke otorîter. Îro Serokwezîrekî Swêdê yê xwe herî demokrat dihesibîne ji ji Siltan Silêmanan deh qat zêdetir xwediyê hêz û otorîteyê ye. Heta bi qonaxa kapîtalîst yekûna mêtinkariya (yekûna berhemê zêde) di tevahiya dîroka şaristaniyê de hatiye kirin ji destketina salekê ya sermayeya global a roja me ya îro zêdetir nîne. Divê em bi van rastiyan, bi dehşeta mêtinkarî û zordestiya hatiye kirin, bihisin.

Aqilê kapîtalîzmê xistiye serê mirovî dehşet bi xwe ye. Bi şerên pêncsed salên dawiyê, bi teknolojiya van şeran û stratejiya aqlê wan çî pêk anîn? Eger em bibêjin, di tevahiya dîroka mirovahiyê de ji mirovên di şeran de hatin kuştin qat bi qat mirov di dema pêncsed salên dawî de hatine kuştin, wê ev gotinên me bibin mikurhatina beşeke ji rastiye. Ji vê jî wêdetir felaket ew e, bi van şeran çiqas gel, çand, qebîle, çîn, kom û nîrxên maddî hatin tinekirin? Ji bilî mistek oligarkî, çawa pîrraniya mirovatiyê weke koleyên hemdem (proleter-karker) ji nû ve hatin çêkirin û avakirin? Çawa mirov kirin gurê mirovî? Çawa civak topyekûn kirin pîrek? Ji tehekuma civakî heta bi tehekuma li xwezayê, çawa rê li ekolojiyê ku nikaribe dewam bike, vekirin? Mumkîn e ku mirov pîrsgirêk û pîrsên bi vî rengî yên bingeîn zêde bike.

Kapîtalîzm sîstemek e ku ji hev nehatiye derxistin. Tevî îddîayên Marks û Marksîstan, mirov nikare bibêje ku di warê analîz û jihevderxistinê de serketîbûne. Tevahî nîşane didin xuyakirin ku rexnekirina wan a kapîtalîzmê ji mentiqê bûrjûwa piçûk wêdetir neçûye. Rexnegiriya bûrjûwa piçûk jî herî zêde ji burokrasiya sendîka û kapîtalîzma dewletê wêdetir ti encamê nade. Divê mirov baş bizane ku mentiqê serwer ê serdema me, li gorî sîstema kapîtalîst hatiye dîzaynkirin. Zanista heyî û cihana akademîyan, mekanê hilberîna vî mentiqê ne. Akademîyên zanistî yên roja me ya îro ji zîggûratên Sumeran zêdetir weke mekanên mîtolojiyên tevlihev, bi ser desthilatdariya kapîtalîst ve bûne. Ji amûrên êşkere yên serweriyê yên desthilatdariyê zêdetir, mîtolojiyên li ser navê zanistê li van mekanan tene hilberandin berxwedana civakê şikandine. Ji xapandinên Serdema Navîn gelekî wêdetir xapandin û reşkirin-tarîkirin mewzûbehs e.

Mîsyona hunerê civakî yê hestên mirovan bilind, bedew û aştîyane dike bi temamî berevajî kirine. Îhtîrasa ji bîdestxistina karê wêdetir tişteki din nafîkire, ji bo bigihîje encamê îstîsmarkirina hestên bedewî, aştî û bilindbûnê weke huner nîşan daye. Ji bo diyariya soza wê hatiye dayîn bigire, her mirov kirine mîna hespên li hîpodroman tene bezandin. Şewazekî jiyanê yê jiyanê ti ruhberî qebûl neke heye. Nexweşiya kansêrê çavkaniya xwe ev şewazê jiyanê ye. Divê neyê jîbîrkirin ku kansêr nexweşiyêke tîpîk a modernîteya kapîtalîst e. Bi temamî bi sîstemê re têkildar e, û nexweşiyêke bi koka xwe civakî ye. Ti tişt bi qasî nexweşiya kansêrê bi hêz nikare kapîtalîzmê rave bike. Ji sedî sed encam e, ruhê sîstemê xwe di bedena mirov de nîşan dide. Heye ku di sîstemên berê de û li cem hin ruhberan kêman caran bûyerên kansêrê hatibin dîtin. Di koka van nexweşîyan de jî mirov dikare siya ‘yekdestdariyê’ ku li ser jiyanê hatiye hûnandin, bibîne. Lê di kapîtalîzmê de mîna ku ti şane û endamê bedena mirovê bi cureyekî kansêrê neketibe, nemaye. Kansêra di tevahiya endamên bedena mirov de xuya dike, êdî li sîstema kapîtalîst êşkere dike, wê dide dest û ev rastiyeke e ku kes nikare ji nedîtî ve bê.

Hêzên hegemonîk ên Ewropayê pîrsgirêkên kapîtalîzm û hegemonyayên kevin (dêr, qraliyet, prensan) rê li ber wan vekirin, çareser nekirin. Bi projeya ‘civaka homojen’ dest û lingên wê birrîn û wekhev kirin. Civaka homojen civaka koletiya wê herî pêşdebirî ye. Ti civaka çînî bi qasî kapîtalîzmê nikare koletiyê çêke. Koletiyên serdema destpêkê û navîn, berevajî yeqînan şert û mercên wan ji yên kapîtalîzmê xirabtir nebûn. Nîşaneyê herî girîng a vê yekê ew e, di van dema de cih ji diyardeya ‘koleyê bêkar’ re nîne. Şeweyê ‘koleyê bêkar’ şeweyê herî bêrehm e ku dîrokê şahidî lê kiriye. Koletiyêke bi qasî ya bîkartiye mirov piçûk bixîne û tine bike, ti carî nehatiye dîtin. Dîroka kapîtalîzmê weke tê gotin bi tenê dîroka gundî, karkerê bûye dikandar û proleterbûyî nîne, ji van qat bi qat zêdetir dîroka bîkariyê û proleterbûyîna lumpen e. Ma mirov ji bo civakekê li pîrsgirêkeke û ji pîrsgirêkê jî wêdetir felaketeke ji vê mezintir, dikare bifîkire?

Ne bi tenê îdeologên lîberal, ji her rengî civaknas, sosyalîst û Marksîst, ji ber mohra bûrjûwa piçûk a li ser wan bi bandor bûye, nikarîbûne bibin xwedî hêz û wê qabileyetê kapîtalîzmê bidin naskirin, jê bibihurîn û li ser hîmê parastina civakê li dijî wê tîbikoşîn. Hewldanên wan ên di vî mijarê de nayên înkarkirin; lê rastiyeke e ku derketiye holê, asoya fikra wan çeloxwarî û xapiyayî, û îradeya wan a ji bo tîbikoşînê tîra xwe kêman maye. Civaka kapîtalîzmê tine kiriye, bi tevahî di nava rastiya wê ya dîrokî de

û bi nêzîkatiyeke tevahiya qadên wê bi hev re digire dest û bi helwesteke xweparastinê wê neparêze, gavavêtinê nebe.

Divê em baş bizanin ku bi sedema şaristaniya navendî ya xwe spartiyê gavên ber bi mezinbûn û bilindbûnê ve avêtîye, ji roja ku qefesa xwe parçe kiriye (Têkiliya di navbera Rohnbûn û ji qefesderekîtinê de hêjayî lêkolînê ye. Azadiya bi derketina ji vê qefesê wer xuyaye azadiya herî xirab e) û vir ve kapitalîzm global e, û sistema global veguherandiye. Herkes li hemberî 'krîza kapitalîzma finans a global' a roja me ya îro matmayî dimîne. Bi listina amûrên finansê, bi tenê di dema vê krîzê de berhem û nirxên zêde yên bêyî karkirin û xebatê tene desteserkirin, tê hesabkirin ku ji yên mêtinkariya di tevahiya dîroka şaristaniyê de gelekî zêdetir e. Ti diyarde û krîz nikare bi qasî vê krîza finansê ya rojane, kapitalîzmê baş rave bike û nikare evqasî zelal deyne holê ku kapitalîzm bazar û ekonomî nîne. Aliyekî girîng ê parêznameya min ew e ku bingehê dîrokî yê vê diyardeyê datîne holê, avahiya bi pirsgrêk a şaristaniyê li ber çavan radixe û nîşan dide ku kapitalîzm rewşa giştîbûyî ya vê avahiyê ye. Krîza finansê ya global ku qonaxê herî balkêş a krîza binyewî ya kapitalîzmê ye, û roja me ya îro jî hê di navê de ye, vê şîroveya dîrokî bi awayekî bi tesîr piştrast dike.

Wexta ku krîza finansê ya global ji navendên sereke (DYE-YE) li tevahiya dinyayê belav dibe, wê derketina ji nava kaosa rê li ber vekirîye, çawa pêk bê? Dinya-sîstema kapitalîst a şûna şaristaniya navendî ya Rojhilata Navîn girt, bi vê krîza global wexta ji nû ve û bi bandorên bi tesîr ên karibin pêvajoyê bihejînin xwe li herêmê nîşan bide, wê rê li ber reaksiyonên çawa veke? Îslama siyasî çi ye? Desthilatdarî bi temamî Îslamê dikare weke Îslam bihesibîne? Ji nû ve Îslambûn û Îslama Radîkal çiqasî anti-kapitalîst in? Em çiqasî bi faşîzma bi maskeya Îslamî re rûbirû ne? Ji bo em karibin bi hosteyî bersiva van pirsan bidin, divê em karibin bibînin ku herdu lingên bingehîn ên modernîteya kapitalîst rê li ber kîjan pirsgrêkên nû vekirine û kapasîteya wan a çareseriyê çi ye.

b- Dewleta Netewe

Duyemîn lingê girîng ê modernîteya Ewropayê dewleta netewe ye. Herî kêr bi qasî kapitalîzmê bi xwe jî çareserîya civakî zêdetir, sistema tede pirsgrêkên civakî mezintir dibin, îfade dike. Kapitalîzm weke ku tê yeqînkirin, ne pêşketina ekonomîk e, rewşa sîstemîk a înkara ekonomiyê ye. Dewleta netewe jî weke ku gelek carana tê nîşandan forma bingehîn a demokrasî, azadî û mafê mirovan nîne, sistema înkarkirina wan nîrxan e. Ji her rengî sosyalîst û Marksîst, di herdu mijaran de herî kêr bi qasî liberalên bûrjûwayê teorî, bername û rêxistin çêkirine, ji lewra di çeloxwarî nîşandana rastiya civakî de berpirsiyariya wan gelek e. Bêguman hev kêşeyê rast nîne ku mirov bibêje dewleta netewe ya navendî = kapitalîzm e. Lê divê mirov baş fêhm bike ku civaka ji nû ve bi şewazê dewleta netewe hatiye bisazîkirin, nexin bin diktatoriyê, ev civak wê li mêtinkariya kapitalîst venebe.

Cewherê têkiliya di navbera kapitalîzm û dewleta netewe de ew e ku bi tevahî avahiya sosyo-ekonomîk bi awayekî di dîrokê de hemtaye wê nehatiye dîtin, bi kûrahî û firehî li mêtinkariyê vekirîye. Lê weke şeweyê desthilatdariya herî zêde, dewleta netewe mêtinkariya kapitalîzmê mumkîn dike. Gunehê herî mezin ê Marks ew e, bêyî ku ev şewazê dewletê yê ji nû ve ava dibe, analîz bike, hewl daye kapitalîzmê di nava tevahiya ekonomiyên din de weke sistema herî pêşketî analîz bike. Ji vê jî xeternaktir, nikarîbûnê karakterê kapitalîzmê yê anti-ekonomîk tespît bike.

Çawa ku sîstemên mêtinkarî û zordestiyê bi îdeolojiyên dînî û mîtolojîk ên serdema destpêkê û navîn hatin rewakirin, dewleta netewe jî bi hê zêdetir feraziye û doktrînen zêhnî yên hatine pêşdebirin, hatiye rewakirin. Dewleta netewe hê jî girêkeke kor û mûammayek e. Dewleta netewe ya timî tê mezinkirin, ji bo wê xwîn tê rijandin, can û bawerî tê xwestin, û ev vedîtina divê herkes ji bo wê fedekariyê bike, xwedayê rastî yê modernîteyê ye. Ez pirr bi hêsanî dikarim bibêjim ku bi giştî dewlet û bi taybetî jî dewleta netewe di bingehê wê de tîgîna xwedê û dîn heye. Ya rastî, xwediyên hêzê û berjewendiyên maddî, vegotinên dînî û mîtolojîk ku tevgerên pêşî yên zêhnê analîtîk ên cînsê mirov in, hewl dane bi şeweyê dewletê berbiçav bikin. Bi wekhevkirina xwedê û dewletê re bûyerên balkêş qewimîn.

Di îdeolojiya Cihûyan de navê efendî û xwedê yek in: Reb. Çendîn Reb jî ferdîbûnê derdikeve û bi sazî dibe, weke dewlet bi mane dibe. Hegel ev pêvajoyê wergerand zimanê felsefeyê. Anî ziman ku xwedê li rûyê erdê weke dewleta netewe dest bi meşê kiriye. K. Marks jî ji vê vegotinê encamek derxist, ew jî ev e; îdeolojiyên dînî diyardeyên fîktîf in (vedîtînen lihevçêkirî ne). Lewma jî wî ew hêja nedîtî ku mirov bi wan re elaqedar bibe, an jî pirr qîmet bi wan neda. Di ketina wî ya materyalîzma çor de para vê nêzîkatiyê heye. Jixwe pozîtîvîstan bi mehkûmkirina metafîzîkê yeqîn dikir ku ji serdemê bihurîne ango ji serdema metafîzîk xwe çipkirine, qevaztine serdema zanistî. Sosyoloji baş bi kar neanîn û bi vê jî civak kirin mîna lodeke malzemeyên bêkêr û ji bo vê jî ketin nava vegotineke herî tûj û çor. K. Marks û F. Engels dewleta netewe ya navendî ya Elmanyayê ji bo proleteriyayê weke şeweya herî kêrhatî îlan kirin û bi vê jî bi destê xwe derbeke xedar li tîkoşîna çînî xistin û bi qasî ku wê nebinin noqî milletgiriya çînî bûbûn. Wexta ku li ser navê sosyalîzma pêkhatî, dewleta netewe ya kapitalîzmê civak daqurtand, xeyaleke kominîzmê ya îflaskirî li paş ma.

Bi qasî kapitalîzmê û belkî jî wê jî zêdetir berê pêşî hewcedarî bi analîza dewleta netewe heye. Bi sînorenîşê dabeşbûna dinyayê, rituelên (îbadet) netewe yên modern ji bo civakê mîna qefeseke ji hesin, weke cinawirbûneke burokratîk, artêşên dewamî, artêşa bêkaran, weke dîne modern milletgirî, cînsiyetparêziya veguherî cinawirekî çavsor, akademiyên paşverû yên hezar carî ji hişkebawerên serdema navîn zêhnê mirovan reş û tarî dikin, ev hemû weke xwedayê hezar-rû dewleta netewe pêk

tînin.

Eger em ji van têngînan hinan berçav bikin, em ê bibînin bê ka dewleta netewe pirsgirêk an jî çareserî ye.

1- Dewleta Netewe, Welat û Sînor

Civaka mirov tevahiya dîroka xwe ya dirêj ti carî sînorên bi şewazê dewleta netewe nas nekirin. Sînorên bi vî rengî bi xwezaya çandî ya mirov re li hev nakin. Ji bo erd û zeviyan sînor tene danîn û xêzkirin. Civakên mirov li ser erdê bi cih dibin û kengî mekan bi çanda maddî û manewî re pevdikelin rê li pêkhatina têngîna welat vedibe. Bicîhbûnên demdirêj li ser pêkhatinên nasnameyê bi şeweyên qewm û qebileyên jî bandoreke girîng dike. Di vê çarçoveyê de têngîna welat dibe têngîneke wisa ku destê civakan jê nabe. Pirsgirêkan çareser dike. Tevî ku sînorên xwe yên hişk nînin jî çand û zimanê hevpar, bazara ekonomîk têngîhiştina sînorên sist û nerm pêk tîne. Kengî dewleta netewe bi kapîtalîzmê re di zikhev de welat bi civaka di navê de xist bin hegemonya xwe, pirsgirêkê dest pê kir. Çiqasî têngîhiştina çand û zimanê homojen tê ferzkirin, bi bilindbûna asta koletiya giştî ya civakê re welat û sînor vediguherin binçavkirin û nezaretxaneyêke mezin. Lê ji bo dewletan sînorên bi vî rengî yên hişk nayên xêzkirin. Hişkbûna sînoran, hêza zincîrên koletiyê yên li mejî û îradeya mirov xistine, temsîl dike; veguherîna zindana piçûk ber bi zindana welat ve îfade dike. Jixwe sînorên evçend hişk tê wê maneyê ku mirovan dikin milk, wan dikin meta, wan dikin artêş û çawa dixwazin wan wisa bi kar tînin û cihekî welê jî ti cudahiya xwe ji girtîgeh an jî nezaretxaneyêke giştî namîne. Heta sînorên dewleta netewe yên bi vî şewazî giştî nebin, nikarin ferdan ji civakê qut bikin û wan bikin proleter. Kengî ‘sînorên welat ên pîroz’ bikin dînî û rewşa bikin, bicîhanîna van rastiyan mumkîn dibe. Herçî sînorên dewletan in, bi qasî ku bi cografîyê re li hev nakin ewqasî jî bi pirrcuretî û tevgeriya civaka mirov re jî nelihev in, dijber in.

Jiyan bi xwe dewamî bi pirrcuretiyê manedar dibe. Jixwe tevî evqasî tene pîrozkirin jî di serê vedîtînan civakî de yên ku bi lez diguherin, sînorên siyasî tînin. Sînorên dewletan ên îro, mirov beriya bi sedsalan nikarîbû xeyal jî bike. Ev cografîyê bi awayekî lihevhişandî hatine xêzkirin, mîna hebûnên ezeli yên pîroz in, bi welatiyan mîna emanetekî didin qebûlkirin û bi vê yekê pirsgirêkên herî mezin didin çêkirin. Ji lewra di pêncsed salên dawî de ji bo sînorên dewleta netewe gelek şer hatin meşandin û di van şeran de bi sed mîlyonan mirov mirin, nîrxên çanda maddî û manewî yên ne serî û ne jî binî heye badilhewa çûn. Ev hilweşandin û talan mezinahiya pirsgirêkê piştrast dikin.

2- Civaka Neteweyî ya Homojen a Dewleta Netewe

Çima welatiyê heman tîp? Di xwezaya civakî de tîra xwe pirrcure û rewşên tîkel hene ango dewlemendiyeke çandî ya xurt heye, wê wextê em çima vê dewlemendiye veguherînin welatiyên mîna ‘tenekeyên hundirê wan vala’ û deng derdixînin? Eşkere ye ku welatîbûna modernîteyê derbasbûna ji koletiya taybet ber bi koletiya dewletê ve îfade dike. Artêşa koletiyê modern ên bi vî tîpî nebe, kapîtalîzm nikare karê bike. Tevî ezmûnên pîrozkirinê hemûyan, rastiya di cewherê welatîbûnê de avakirina hilberînerê karê ango koletiya modern heye. Pêkanîna civaka neteweyî ya homojen ku ji aliyê ti rejîma firewnî ve xeyala wê jî nehatiye kirin, berhemê ‘projeya muhendîsiya civakî’ ye. Şeweyê civaka herî lihevçêkirî ye. Ummetên pêxemberan jî evçend yek cure nebûn. Muhendîsiya civakî bi xwe jî xwedayetiya herî xedar wêdetir, maneyêke din îfade nake. Çavkaniya xwe xwedayê Eflatûn, Demiurg (Xwedayê Mîmar) e. Tevî evçend pozîtîvîzmê xwe, civaka dewleta netewe hûnandin û lihevçêkirineke metafîzîk a pûç û seresere ye. Civakên bi vî rengî tinene. Bêne çêkirin jî timî mehkûmî xirabûnê ne. Civaka dewleta netewe di dema faşîzmê de dikeve dema xwe ya herî stewiyayî ango dibe ‘civaka şerker’ û bi vî awayî dibe duyemîn civaka herî mezin a pirsgirêkan. Civaka şerker ew civak e ku pirsgirêkên herî hov ango qirkirina etnîk û qirkirina civakan diafirîne.

3- Navendên Çêkirina Welatiyan ên Dewleta Netewe

Ev bi giranî dibistan, qîşle, mizgeft û rituelên fermî ne. Ji bo îhtîras û çavbirçîtiya kar û sermaye zêdekirinê ya kapîtalîzmê, nexasim jî ya kapîtala finansê ya sînor nas nake tîr bibe, divê bi tevahî nasnameya welatiyan rojane li dibistan, qîşle, mizgeft û rituelên fermî bikin tek tîp û bi şewazekî li gorî armancê, ava bikin. Hingê dikare çavbirçîtiya xwe ya zêdekirina kar û sermayê, tîr bike. Mirov heta bi perwerdeyê avakirina dewleta netewe û li tîkiliya di navbera kar û sermayeyê de serwest nebe, mumkîn nîne ku civaka modern ji hev derxe. Eşkere ye ku bi evçend saziyên pirsgirêkan çêdikin, bi perwerdeyê avakirina civakan, dihele ku civak her tim di nava pirsgirêkan de bigevizin. Jixwe civakên di nava pirsgirêkan de digevizin û ji bilî vê ti çareya wan nemaye, zêhneki îflaskirî ne. Pozîtîvîzm pûtperestiya obje ya objektîv a korbûyî ye ku di xwezaya civakî de li dijî kûrbûna maneyê ye. Perwerdekirina welatî ya dewleta netewe jî di dîrokê de ji pûtperestiya herî çor a objektîv wêdetir maneyêke xwe nîne. Bi vê perwerdeyê faşîzmê qirkirina etnîk kiriye û hawîrdor hatiye talankirin. Perwerdeya dewleta netewe sêyemîn hêmanê mezin e ku pirsgirêkên civaka neteweyî mezintir dike.

4- Burokrasiya Dewleta Netewe

Modernîteya Ewrûpayê, di nava tevahiya avahiyên civakî de burokrasi mezintir kiriye û di vî warî de xwedî cihekî cihêwaz e. Burokrasi hêmanekî lihevçêkirî ye ku xwezaya civakî dirizîne. Burokrasi weke ûr û qocikekê li ser piшта civakê mezin dibe û yek ji bivê nevêya dewleta netewe ye. Çi di sosyalîzma pêkhatî de û çi jî di rejîmên lîberal de burokrasi bi rola amûrê bingeînê e sîsteman dimeşîne û karê tîne, radiibe. Dewleta netewe stûna piшта civakê ye; lê qefesa civaka xwezayî ye. Kapîtalîzm bi vê qefesa hesinî civakê kedî dike û ji bo hilberîna kar-sermayê dibezîne. Ji lewra heta mirov tîkiliya burokrasiyê bi dewleta netewe û kapîtalîzmê re ji hev dernexe, çareserîna pîrsgirêkên civakê bide aliyekî, tespîtkirina wan jî mumkîn nîne. Cîhazên burokratîk ên bi qadên civakî ve weke amûrên çareseriyê hatine montekirin, çaremîn çavkaniya mezin a pîrsgirêkên civaka modern in.

5- Cinsiyetparêzî û Dewleta Netewe

Serweriya zîlam a ku hiyerarşîya ji rêûresmê li ser jinê pêşde bir, di tevahiya dîroka şaristaniyê de timî hatiye bitesîrkirin. Desthilatdariya di forma dewleta netewe de hatiye mezinîkirin, hêza xwe bi giranî ji vê cinsiyetparêziya zêde û belav dike, digire. Cinsiyetparêzî fonsiyoneke normal a biyolojîk nîne; îdeolojiyek e ku herî kêr bi qasî milletgiriya rê li desthilatdarî û dewleta netewe vedike. Ji bo zîlamê serwer, cinsiyeta jinê objeyek e ku her cure îhtîras û çavbirçîtiya xwe li ser têr dike. Gotina di Pirtûkên Pîroz de ya dibêje ‘Jin erdên we ne, hûn çawa dixwazin, dikarin wisa biajon’ û gotina modernîteyê ya dibêje ‘Jin mîna sazê ye, dilê we çawa dixwaze hûn wisa dikarin lê bidin’ vê rastiya tînin ziman. Dîsa gotina ‘Ço ji ser serê wê, zarok jî ji malzaroka wê kêr nekin’ karektera faşîst a serweriyê nîşan dide.

Cinsiyetparêziya civakî herî kêr bi qasî kapîtalîzmê cinawirekî civakî yê bi tehlûke ye. Lê mixabin, serweriya mêrê xasûk û bêrehm ji bo heqîqeta vê diyardeyê dernekeve holê û asteng bike, xwedî helwesteke çavkorî ye. Tevî ku bi qasî kapîtalîzmê hewcedariya xwe bi lêkolînê heye, yek ji qadên civakî ye ku di tariyê de hatiye hiştin. Îdeolojiyên dewlet û desthilatdariyê bi tevahî çavkaniya xwe ya pêşî ji helwest û tevgerên cinsiyetparêz digirin. Qada civakî ya herî zêde û bi kûrahî mêtinkarî û zordestî, her cure koletî û sernuxumandin lê pêk hatiye, koletiya jinê ye. Objeyekê civakî ye ku tevahiya şeweyên desthilatdarî û dewletê xwe li ser ceribandine û bûye jêder û çavkaniya wan.

Dewleta netewe û kapîtalîzm a bi serwestbûneke hûrûkûr a van xisletên koletiya jinê tevdigerin, bi îhtîmameke mezin jinê weke amûra desthilatdarî û sermayeya herî pêşxistî, bi kar tînin. Divê mirov baş zanibe ku koletiya jinê nebe ti şeweyê koletiyê şensê xwe yê pêşketin û jiyana nîne. Dewleta netewe û kapîtalîzm, mêrê serwer ê herî bisazîbûyî îfade dikan. Ji vê jî eşkeretir; dewleta netewe û kapîtalîzm, yekdestdariya mêrê zordest û mêtinkar in. Parçekirina vê yekdestdariyê belkî jî ji parçekirina atomê zortir û zehmetir e.

Demografi (zanista serjimar-şênîyan) weke milekî alîkar ê cinsiyetparêziya civakî, bi modernîteyê re artêşa eskerî, artêşa bêkaran, ji bo civaka netewe ya standart ji statîstîkê jî bi kar tîne û zarokanîna jinan bi pîvanên îdeal ve girê dide. Îdeolojiya jêre Malthusparêzî tê gotin vê yekê îfade dike. Serjimara mirovan ya ku li civak û ekolojiyê gefan dixwe, di cewherê xwe de pîrsgirêkeke biyolojîk nîne, ji ber ku kapîtalîzm û dewleta netewe îdeolojiya cinsiyetparêz bi kar tînin, encameke bi vî rengî derdikeve holê. Malbatgiriya modern jî di navê de, kapîtalîzm, îdeolojiya cinsiyetparêz a dewleta netewe û kirinên wê ji bo civak û hawîrdorê belkî jî çavkaniya herî mezin a pîrsgirêkan e. Ji lewra divê mirov cinsiyetparêziya civakî di çarçoveya dewleta netewe de weke pêncemîn çavkaniya herî mezin a pîrsgirêkên civakî bibîne û binirxîne.

6- Milliyetgirî û Dewleta Netewe

Eger xwedayê li ser rûyê erdê digere dewleta netewe be, dîne (sekuler-laîk) li ser rûyê erdê yê wî xwedayî jî milliyetgirî ye. Mirov heta van herdu tîgînan ji aliyê teolojîk û bi awayekî giştîtir ji aliyê sosyolojîk ve ji hev dernexe, rabe modernîteya kapîtalîst bide naskirin, wê gelekî kêr bimîne. Divê mirov baş bizane ku tevahiya dînîtiyên bi koka xwe hiyerarşîk û dewlet di modernîteya kapîtalîst de pêjnên wan li şûna theo (îlah) û teolojiyê (îlahiyat) weke dewleta netewe û neteweperestî (milliyetgirî) hatine bicihkirin. Analîzkirina cihgirtina şûnahev a van herdu tîgînan, wê rûyê rastî yê modernîteyê derxe holê. Dewleta netewe û neteweperestî, tevî diyardetiya (fenomen) xwe ya pozîtîvîst hemûyî jî di karektera herî çor û pûçkirî ya metafîzîk de ne. Ji bo bicihanîna kar û sermayeya kapîtalîst tîgînen bi sêhr ên avzûnkirî ne. Neteweperestî û dewleta netewe guloka tîkiliyên diyardeyî ya bi hezaran mêtinkarî, zordestî û nakokîyan e ku ev tîgîn nîşan didin. Ewçend balkişandina van tîgînan û karektera wan a hegemonîk ji ber tîkiliyên desthilatdarî, kar û sermayê yê di hinavê xwe de vedişêrin, pêk tê.

Divê ez careke din destnîşan bikim ku milliyetgirî argumana dînî ya bi tenê ya modernîteyê ye, lê xwedayê jêre xizmetê dike û di bin fermana wî de ye, dewleta netewe ye. Eger mirov milliyetgiriya weke dîne dînan, dewleta netewe jî weke xwedayê xwedayan (bi maneya sîstema şaristaniya navendî) şîrove bike, wê gelekî hînkêr be. Ti tîgîna bi jiyana civakî re tîkiliya xwe heye û diyardeya wê temsîl dike, bi qasî van herdu tîgînan û guloka tîkiliyên ew nîşan didin, nikarin bi awayekî neyênî bandorê li civakê bikin. Di wê hêzê de nîne ku bandorê bike. Di heman demê de ji bo sergirtin û çeloxwarîkirina

heqîqetê, xwedî hêz nîne. Dewleta netewe û milliyetgirî weke du têgîn û diyardeyên pozîtîvîst, ‘rejîma heqîqeta civakî’ çeloxwarî dikin û di tariyê de dihêlin, ji lewra ev herdu têgîn di asta herî jor de, hêza vê yekê temsîl dikin. Ji awirê şoreşê ve wezîfeya herî girîng a zanista civakî ew e ku hêza çeloxwarîkirin û tarîkirinê ya li ser heqîqeta civakî tesfîye bike.

Mêtinkariya sermayê ya roja me ya îro milliyetgirî û dewleta netewe yê bi amûrên ewlekariyê gurçûpêçkirî, zanista civakî êsîr kirine û çawa dixwazin wisa bi kar tînin. Marksîzm jî di nava vê de ye. Dewleta netewe ti zanist, îdeolojî û hunerê nekiribe bin fermana xwe, nîne. Rohnîbûneke rastî bi analîz û jihevderxistina van herdu diyardê û têgîhiştinên pozîtîvîst û bi jê bihurîna wan, dibe.

Ji lewra gelekî girîng e ku mirov weke çavkaniya pîrsgirêkên civakî dewleta netewe û neteweperestiyê (milliyetgirî) bibîne û wan weke şeşemîn guloka mezin a pîrsgirêkên civakî binirxîne. Herçiqas ew xwe weke hêza çareseriyê ya tevahiya pîrsgirêkên civakî bibînin û xwe weke navenda balkêşiyê pêşkêş bikin jî hukmê dîrokî yê ji bo heqîqeta civakî, ev e.

7- Dewleta Netewe, Desthilatdarî û Faşîzm

Dewleta netewe şeweyekî desthilatdariyê yê ji rêzê nîne. Ji şeweyekî herî pêşketî yê desthilatdariya dewletê wêdetir, maneyeke xwe ya din heye. Li ser şopa faşîzmê şewegirtineke dewletê ye ku pêk tê. Kengî desthilatdariya dewletê li ser civakê xwe belav û bi rêxistin kir, mumkîn e ku hegemonya yekdestdariya kapîtalîst li ser ekonomiyê pêk bê. Dewleta netewe bi vî maneyê tê naskirin. Kengî ev şeweyê dewletê ji hundir ve bi beşên civakê yê pelçiqandî û mêtî re, ji derve jî bi hêzên bi wan re di nava hevrikiyê de ne, dikeve şer, faşîzm jî vî qonaxê îfade dike. Cudahiya di navbera wan de dişibe cudahiya di navbera pêvajoya şer û aştîyê de. Di herduyan de jî pêkhatinên siyasî yê cuda têne tesfîyekirin. Desthilatdariyê mîna civakê homojen dikin. Civaka homojenkirî, weke desthilatdariya homojenkirî tê konsolîdekirin. Dewleta faşîst jî civaka homojen û yekîtiya herî zêde ya dewletê îfade dike. Tek ziman, tek welat, tek çand, tek al, tek netewe slogana wê ya bingehîn e. Ev şeweyê pêkhatinê eşkere ye ku ji bo xwezayê mîna ya civakî ya pîrrtêkeltiyê û pîrrcuretiyê pêşkêş dike, ne çareseriyê, belê wê gelek pîrsgirêkên mezin çêke. Pêvajoya jêre kansêrbûna civakê tê gotin jî ev e. Yan wê tevahiya civakê daqurtîne yan jî wê weke ûr-girêkeke civakî were jêkirin û avêtin.

Tevahiya dîroka civakî çiqas çandên cuda yê komî serhev bûne, çi etnîsîte, ziman, pêkhatinên siyasî, fikir û bawerî hebin, hebûna hemûyan dikeve tehlûkeyê. Çiqasî li ber xwe bidin û bi cudahiyan xwe bijîn, wê rûyê faşîst ê dewleta netewe derkeve holê. Xwe sosyalîst jî nişan bide, her dewlet, tevger û partiya bi vî şewazî li dijî cihewaztî û pîrrcuretiya civakê derkeve, bivê nevê wê bibe faşîst. Dewleta netewe yan jî aliyê van partî û tevgerên bi vî rengî ve tê avakirin yan jî ew partî û tevgerên bi vî rengî ava dike. Lîberalîzma bûrjûwa herçiqasî li bin sloganên anti-faşîst û anti-komînist bi têgîhiştina dewleta lîberal (dewleta minîmûm) rabe jî bi temamî dixapîne. Dê û bavê dewleta netewe lîberalîzm bi xwe ye. Dewleta netewe çi di pêkhatina xwe de çi jî di dema gihiştin û stewîna xwe de ji bo lîberalîzmê şeweyê herî îdeal ê dewletê ye. Lewra bi qasî rastiya kapîtalîzmê ya faşîzmê tîne, rastiya wê ya sosyalîzma dewletê (sosyalîzma pêkhatî) tîne jî bi dewleta netewe, digihîjin hev.

Pêncsed salên dawî, nexasim jî sedsalên wê yê ber bi roja me ya îro ve di asta global de rê li ber şerên neteweyî vekir. Ev şer jî tevahiya dîroka şaristaniyan zêdetir bûn sedema qirkirin, tevkujî û xwînrijandinê. Bela xwe jê vekin ku dewleta netewe û faşîzm ji bo civakê bibin çareserî, ev yek bi awayekî eşkere û balkêş nişan dide ku dewleta netewe û faşîzm heftemîn çavkaniya herî mezin û xedar a pîrsgirêkan in.

8- Dewleta Netewe, Civaka Exlaqî û Polîtîk (Demokratîk)

Dewleta netewe, bi nazenîni û bi ihtîmam hewl dide xwe weke dewleta huqûqê nişan bide. Ji vî jî zêdetir hewl dide xwe weke cara pêşî ya pêkhatina huqûqê pêşkêş bike. Di bin vî rastiya wê de înkara civaka exlaqî û polîtîk heye. Huqûq kategoriyeke civakî ye ku bi giştî çînen dewletdar û bi taybetî jî bûrjûwazî hewl didin wê li şûna exlaq û polîtîkayê serwer bikin. Şaristaniya Ewropayê jî xwe zêde huqûqparêz dihesibîne, di bin vî rastiya wê ya hûrûkûr de ev înkara civaka exlaqî û polîtîk heye. Di teoriyê de tê gotin, dewleta netewe çarçoveya îdeal a huqûqê ye. Dewleta netewe ya li ser înkara civaka exlaqî û polîtîk ango li ser înkara civaka demokratîk ava bûye, ji bo huqûqa bûrjûwayê çarçoveyeke îdeal e, û ev jî tê fêhmîkirin. Lê belê weke ku tê îdeakirin, ne dewleta netewe, ne jî huqûq çarçoveya civaka demokratîk pêk nayîne. Berevajiyê vî rast e. Dewleta netewe û huqûq çendî di zikhev de zêde bibin û biçizirin her qada civakê, ewçend ji civaka exlaqî û polîtîk dibihurin. Civaka demokratîk wê veguhere civaka temaşayê. Di nava rêzik û pîvanên (cîhana rêzikname, qanûn û destûra bingehîn) dewleta netewe û huqûqê de ku hûrûkûr hatin hûnandin û şidandin, qad ji polîtîka û exlaq re nayê hiştin. Jixwe di tehlîla dawî de ev rêzik û pîvan îfadeya yekpare ya parzûnkirî ya berjewendiyên yekdestdariya kapîtalîst in. Demokrasi di nava tevahiya van rêzik û pîvanan de vediguhere lîstikekê. Karektarekî wê yê afirîner û pêkhêner nîne. Polîtîka weke qada çareseriyê afirîner a pîrsgirêkên civakî fonksiyonel dibe.

Rêzika polîtîkayê ew e, ji bo civakê bêhtir ber bi başiyê ve biçe, ber bi rastî û xweşikiyê ve biçe divê afirîner be, û divê zanibe bibe ew hunerê payebilind ê vî afirîneriyê nişan bide. Ev jî eger exlaqê civakî û demokrasiyê hebe, dikare di vî hunerî de bi ser bikeve. Ji ber vî sedemê li qadeke huqûqa

bûrjûwayê bêhn lê çikandiyê û fetisandiyê, cih ne ji ya exlaqî û politîk re, ne ji bi awayekî demokratîk cih ji kirin û avakirineke civakî re dimîne. Zanista civakî ya navend Ewropa di tehlîla dawî de weke îfadeyeke mîtolojîk a berevajîkirina vî rastiyê, mirov hukim lê bike, wê zêdetir ji rastiyê re xizmetê bike; wê bi heqîqetên civakî re zêdetir wê bide naskirin.

Dewleta netewe û exlaqê huqûqê yê weke amûrên bingeîn ên çareseriyê ji bo çareserîkirina pîrsgirêkên civakî yê bi dîroka şaristaniyê re kûrtir dibin weke rêya derketinê bêne pêşkêşkirin û heta ku civaka demokratîk û politîk ji nedîtî ve bîn, wê veguherin heştêmîn guloka mezin a pîrsgirêkan û ev yek jî heqîqetek e ku înkara wê zehmet e.

9- Dewleta Netewe, Civaka Sivîl û Hawîrdor

Pêvajoya pêxîrtengiyê ya kapîtalîzmê ji salên 1970'î ve kûr bû, di heman demê de weke parçeyekî vî yekê pêvajoya krîza avahiya dewleta netewe jî kûr dibe. Di vî demê de xwedayê dewleta netewe bi awayekî tazî tê dîtîn û perdeya wî ya îdeolojîk jî mîna pelên daran ta bi ta tê xwarê. Ji bo pêşîgirtina li hilweşînê mezin, bivê ne vî xwenîşandana civaka sivîl dikeve rojevê. Mirov dikare civaka sivîl weke civaka li derveyî civaka malbat û dewletê dimîne, îfade bike. Di demê de ku dewleta netewe xisleta xwe ya herkesî digire nava xwe ji dest dide û li hemberî vî civak bi temamî demokratîkbûyî û azadbûyîna xwe nikare pêk bîne, civaka sivîl weke rêxistinê demê derbasbûnê derdikeve holê û maneyê xwe heye. Ji herdu alîyan ve jî tene tengavkirin. Dikevin rewşekê, yan wê li cem dewleta netewe yan jî di nava refên civaka demokratîk û azad de cih bigirin. Naxwe wê nikaribin xwe ji bêkêrbûnê xelas bikin. Xwediyê kapasîteyê bi sînora çareseriyê ne. Herî îdealên wan ew in ku di çarçoveya femînîst û ekolojîk de tevdiqerin. Çepgirên kevin, komên anarşîst û pêkhatinê siyasetî û sendîkayên ne bi ser dewletê ve jî dikevin vî kategoriyê.

Dewleta netewe ji ber dejenerasyona ketiyê navê jî neçarî cih daye civaka sivîl û ji lewra jî timî zextê lê dike û bi vî awayî hêza wê ya çareseriyê di asta herî jêr de digire. Dewleta netewe bi qasî ku di nava civakê de şeweyê herî pêşketî yê tehekuma desthilatdariyê ye, ewqasî jî li ser ekolojiya civakê bi heman rolê radike. Eşkere ye ku ew çiqasî karibe civaka sivîl û demokratîk asteng bike ewqasî jî nehemîn çavkaniya mezin a pîrsgirêkan e.

10- Dewleta Netewe, Zanist, Huner û Heqîqet

Pozîtîvîzm bi îhtîmam û nazenîniyê mezin hewl dide dewleta netewe weke rewşa berbiçav a zanist û hunerê nîşan bide. Modernîteya kapîtalîst bi vî rûyê xwe derewa herî mezin xistiye piyaseyê. Heta dawiyê bi îsra idîa dike ku diyardeyî, objeyî û zanistî ye. Dewleta netewe tevahiya hêza xwe jî ve propagandayê re vediqetîne. Dinyayê gelekî mezin a akademîk ava dike. Mîtoloji û propagandaya wê ya ku di dîrokê de ti dîn û xwedayî (qral û meşrûtiyeta wî) nikaribû pêk bîne, di vî dema modernîteyê de tê pêkanîn û wê dixin bazarê. Ji ber ku çavîyên exlaqî û politîk bi tevahî hatine xirakirin, navendên maneyê hatine hilweşandin ti mejî û dilê bi van mît û propagandayan nexape, hema hema nemaye.

Çarçoveya huner û zanistê pozîtîvîzmê danîbû ji krîza piştî salên 1970'î para xwe girtin, ji lewra pêre rûbirû bûn ku maskeyên wan ên qasê heqîqetê îfade dikin, bikevin. Ev, bi parçebûna dogmatîzma dewleta netewe re jî nêz ve têkildar e. Ya diqewime, rohnîbûneke duyemîn a di nuqteyên tarî mayî yê rohnîbûna yekemîn de ye. Dewleta netewe wexta xwezaya civakî bi projeyên xwe yê muhendistiyê hûrê dike, ne bi tenê rastiya diyardeyî, pêhesîn û tîgîhiştina wê jî xira dike. Wexta ku diyarde tê tînekirin bivê ne vî pêhesîn û tîgîhiştina wî jî derbê dixwe.

Yek ji heqîqetên zanista civakî ya derketiyê holê, dîrokbûna civakê ye. Dewleta netewe li şûna dîroka civakî, avakirineke mîtîk a elîteke bûrjûwa ya desthilatdar mîna dîrokê pêşkêş dike. Haya wê jî wê nîne ku ji dîroka dînî û mîtolojîk a gelekî rexne dike, zêdetir derketiyê derveyî heqîqetê. Zanista civakî ya Ewropayê çendîn dibe îdeolojiya fermî, dibe îfadeya herî paşverû ya mîtolojîk. Tevî hemû îdeaya xwe ya zanistî jî, metafîzîk e. Rewşa zanistê, ji ya hunerê de ye, cuda nîne. Bûne sermayeyên pêvek ên bi ser kapîtalîzmê ve. Zanist û huner çendîn dibin zanist nîrxa xwe ya heqîqetê jî ji dest didin. Tesfîyekirina felsefeyê weke zanista heqîqetê û bi vî awayî jî aliyê maneyê ve tîkçûna wê, bi qasî qirkirinê maddî û fizîkî yê civakê rê li ber felaketan vedike. Civaka bê felsefe civaka tayê wê bi heqîqetê re qutbûyî ye. Ev jî tê wê maneyê ku civak bi tenê dibe lod û gidişêke obje û tiştan. Civaka obje jî ew civak e ku bi tevahî qabîliyetên wê yê parastinê şikiyane, mîna gidişêke alavan li her cure mêtinkariyê vekirîye. Mirov nikare li felaketeke bi qasî civakeke qabîliyeta xweparastinê jîdestdayî mezin bifîkire. Dewleta netewe civakê bê xweparastinê dihele û bi vî awayî dibe dehemin hêmana herî mezin a pîrsgirêkên civakê.

Amsterdam-Hollanda û London-Britanyayê wexta dewleta netewe weke amûrekî stratejîk pêşde birin, haya wan jî wan hebû çî dikirin. Di nava wan de yê dizanîbûnê cinawîrekî çiqasî bi tehlûke çêdikin. Ji bo zirara vî cinawîrî bi sînora bikin, kême be jî ji bo parastina ferd û civakê hinek tedbîrên huqûqî û demokratîk kême nekin. Ev yek jî bo bînyaya navxwe dikirin. Li ser rûyê dinyayê (bejahiya Ewropayê jî di navê de) jî weke xirabiyên ji Qutîka Pandorayê derketine, reşandin. Bi vî, civaka berê û Ewropaya nû parçe kirin û karîbûn wan pê bixin hegemonya xwe.

Îdeologên Elman ên ehmeq û zanyarên pozîtîvîst ên Fransî yên xwe gelekî bîaqil dizanin, ev Pandora mêran pîroz kirin û weke ku dîn û xwedayekî rastî be, ew kişandin Panteona modern. Her elîta desthilatdar a ket bin bandora modernîteya kapîtalîst, pûtên xwedayên xwe yên nû li gorî van modelên nû ava kirin û xistin sûna yên berê. Xwediyên herî kevin ên têgîna dîn û xwedê ango elîtên Rojhilata Navîn, ji herkesî baştir dizanibûn xwe neavêjin bextê vî dîn û xwedayê hegemonên nû, wê nikaribin bijîn.

c- Şoreşa Pişesaziyê

Sêyemîn lingê distanê yê modernîteya Ewropayê şoreşa pişesaziyê ye. Di dîroka şaristaniyê de rewşeke xwe ya xweser heye. Ji sedî sed bandoreke bi qasî ya şoreşa cotkarî û bajêr kiriye. Bêguman dîrokeke kevin a pişesaziyê bi qasî dîroka mirovatîyê kevin heye. Gelek veguherînên şoreşgerî derbas kirine. Lê li Ewropayê nexasim ji li Ingilîstanê ji dawîya sedsala 18. ve veguherînên çêbûn di karaktera şoreşên mezin de ne. Me berê jî bi girîngî destnîşankiribû ku divê mirov kapîtalîzm û ekonomiyê bi şoreşa pişesaziyê re wekhev neke û nebîne. Pişesazî diyardeyêke civakî ye ku hê jî sererast rexne lê nehatine girtin. Beriya şoreşa pişesaziyê gund-cotkarî-bajar ti carî bi serê xwe negihîştin wê astê ku gefan li civakê bixwin û wê bixin tehlûkeyê. Berevajî, di qada çanda maddî û manewî de gelek nirx li pêşketina civakî zêde kirin. Hêza sereke ya avakirina jiyana civakî pêk anîn. Li Ewropayê diyardeyên bi şoreşa pişesaziyê qewimîn gelekî cuda bûn û bandora wan li ser jiyana civakê hê jî bi awayekî zanistî nehatiye analîzkirin û yên hatine kirin jî ji analîzên zanistî dûr in. Belkî jî yek ji wezîfeyên bingehîn ê zanista civakî ew e ku bandora pişesaziyê li ser jiyana civakî bi awayekî hosteyane lêbikole.

Ne bi tenê ya zanistê, pişesazî divê herî kêr bi qasî wê, dabaşa felsefeyê be. Ji sedî sed divê felsefe pişesaziyê bixe rojeva xwe. Zanista îqtîsadê pişesazî bi tenê weke qadeke aboriyê kiriye mijar û ev kêmasiyeke hê mezintir e. Pişesazî weke amûrekî hilberînê yê bi bereket û rabûna ser piyan a aboriyê tê nîrxandin û encamên vê weke qirkirinê û dewamnekirina hawîrdorê derketine holê.

Ne mumkîn e ku mirov faşîzmê bêyî pişesaziyê bigire dest. Pişesaziyên dikarin sîleha atomê û zindiyên genetîka wan guhertî yên îhtîmal heye zirareke mezin bidin civakê, rewşa wan ji niha ve weke tehlûkeyeke mezin tê dîtin. Bêguman em behsa pişesaziya ku ketiye kontrola kapîtalîzm û ekonomîzmê dikin. Kontrola herdu meylan li ser pişesaziyê, pîrê eşkere derketiye holê ku hem di çarçoveya maneyêke rastî de, hem jî weke metaforê rê li ber kansêra civakî û insanî vedike.

Pişesaziya bi armanca karê di her qadê de gihiştîye ber dewamnekirinê û ispateke din a vê yekê jî bêkarî, hawîrdora ji ekolojîkbûnê derketiye û jihevdeketina civaka gund û cotkariyê ye. Sîstema dinya kapîtalîst li ser textê serweriyê rûnişt, bê guman di navbera vê yekê û pişesaziyê de têkiliyeke xurt heye. Tê zanîn ku Ingilîstan bi saya pişesaziya kapîtalîzmê bi hegemonyayê mezin bû. Li hemberî hêza serdest a hilberînê ya kapîtalîzma pişesaziyê zehmet e ku şeweyên din ên hilberînê ango şeweyên din ê civakê li ser piyan bimînin. Lê hê di vê qonaxê de jî ya mewzûbehs, ne hilberîna ji bo pêdiviyên bingehîn ên insanî ye, hilberîna ji bo serdestiya hegemonîk e.

Pîrsa bingehîn ev e: Gelo divê pişesazî ji bo pêdiviyên bingehîn ên mirovî be, yan jî ji bo serdestiya hegemonîk be? Bi şoreşa pişesaziyê re li ser navê civaka exlaqî û politîk ji bilî pêdiviyên bingehîn ên mutleq, diviyabû pişesazî nehatibûya erêkirin. Ji aliyê dîroka mirovatîyê ve şoreşa pişesaziyê wexta ku weke sêyemîn keliya veguherîna mezin ket rojevê, diviyabû ji bilî pêdiviyên bingehîn, ji sedî sed pêşî lê bihata girtin. Wezîfeya bingehîn a exlaq, huqûq, dîn, felsefe, zanist û politîkayê diviyabû ev bûya. Mirovatî jî vê helwestê re xerîb nîne. Di dema pêkhatina şoreşa cotkariyê de cihana têgînên hatin mezinkirin û bilindkirin, danîna hîmên ezmanî, zanista pêşket û hukmên exlaqî, vê heqîqetê îfade dikin. Di şoreşa bajêr de mîtolojiya Sumer û Mîsrê, zanist, zanyarî, hunera wan û hîmdanîna dînên mezin, ispateke din a mezin a vê heqîqetê ye. Wexta şoreşa pişesaziyê zêde û xurt bû, Şoreşa Fransayê û bûyerên mîna wê yên piştre qewimîn di wê rewşê de nînin ku mirov wan weke mînakên dîrokî nîşan bide. Berxwedana dêrê, êkolên hunerê, şoreşên zanist û felsefeyê bihêlin pêşî li kapîtalîzm û dewleta netewe bigirin, ji bo li ser hîmê pişesaziyê ranebin pêdarê, berevajî ji bo bikevin bin fermana wê, bi awayekî bextreş, mîna bikevin pêşbaziyê ketine nava tevgerê. Di vê de, bêguman hilweşîna civaka exlaqî û politîk bi roleke bingehîn rabûye.

Divê em baş zanibin ku wexta şaristaniya navendî ya Ewropayê sîstema xwe ji Rojhilata Navîn bi dest xwe ve anî, girîngiya pêşî bi hêmana exlaqî nedabû. Berevajî li pey bi dest ve anîneke bîexlaq bû. F. Nietzsche ji ber ku ev xiyaret baş tespît kiribû, kitêba xwe ya bi navê ‘Zerdeşt Weha Ferman Kir’ bi hêrseke mezin nivîsand. Nietzsche di vê mijarê de ewçend bi hêrs e, mîna ku wisa biqîre: “Her tiştê we li ser navê modernîteyê daqurtandiye, verişin.” Hemin wî wexta ev digot, wî behsa verişandîna modernîteya kapîtalîst a di mejî û dilê mirov de hatiye bicihkirin, dîkir. Di velîstin û dînbûna wî de para vê meylê divê piçûk neyê dîtin. Lê çawa ku bi gulekê bihar nayê, bi fîlozofekî jî wê pêşî li dagîrkirina verşîya modernîteya kapîtalîst a dil û mejiyê mirov nehata girtin. Wexta ku Adorno digot “Jiyana çewt rast nayê jiyîn” dixwest heman rastiyê bîne ziman. Nexasim piştî qirkirina Cihûyan haya xwe jê hebû ku jiyana modern weke heyî dewam bike, dijberê tevahiya pîroziyên exlaqî yên mirov e. Li hemberî çavsofî û harbûnê kapîtalîzm û dewleta netewe slogana ‘yan sosyalîzm an barbarî’ mîna li vê rastiyê hayil bibe. Ev hayjêhebûn girîng in, lê gelekî kêr in.

Mirov şoreşa pişesaziyê bi nêzîkbûneke teng a ekonomîst bigire dest wê bi tenê ne kêr be, wê rê li ber bûyerên gelekî jirêderketî jî veke. Disîplîna jêre politîka ekonomiyê tê gotin, mînakekî tîpîk e ku

nîşan dide bi ekonomîzmê çawa ser heqîqeta civakî tê girtin û ji rê tê derxistin. Eger mirov baş bala xwe bide, mirov ê bibîne ku ekonomîstên Ingilîz serê vê mijarê kişandine û xweber nîne ku dema wê ya herî bi hêz jî dema şoreşa pişesaziyê ye. Wezîfeya bingehîn a politîka ekonomîya Ingilîzan ew e ku li ser navê zanista civakî cinawirê bi navê kapitalîzmê rewşa bikin. K. Marks û F. Engels jî bûn destîkê van hewldanan û ev jî nîşan dide çend serketî û bi bandor bûne. Şeweyê fikrê yê civaka exlaqî û politîk li dawiyê tê hiştin û di vê de politîka ekonomîya Ingilîz bi rola sereke radike. Li ser navê zanistê li ser vî bingehî xiyaneta herî mezin hatiye kirin. Ekola zanista pozîtîvîst a Fransî duyemîn hevparê mezin ê vê xiyanetê ye. Ya politîka ekonomîya Ingilîz li ser qada ekonomîk kirî, ekola pozîtîvîst a Fransî jî li ser tevahiya qada civakî pêkanî. Ekola pozîtîvîst exlaq, dîn û felsefeyê weke metafîzîkên serdema wan bihurî, xwe jî weke dinê sekuler ê serdema nû (modernîteyê) îlan kir û ev jî rastiya em behsa wê dikin gelekî baş rave dike. Derketina pozîtîvîst jî li dema şoreşa pişesaziyê rast tê û ev jî xweber nîne, ji lewra mijarê têra xwe rohnî û zelal dike.

Şoreşa pişesaziyê bêtî ku leza xwe kêmtir bike, dewam dike. Di dîrokê de ti şoreşê evçend dirêj dewam nekiriye. Her dem derbas dibe, leza xwe zêde dike. Li pêşiya xwe ti astengî û kelemî nas nake. Jixwe guloka herdu hêzên mezin ên bêsînor ên ketine bin fermana wan, di pêvajoyê zikhev de ne, ji lewra jî pêşketin û bûyerê cuda nayê payîn. Ango di demê de ku kapitalîzm û dewleta neteweyî awayekî kanserwarî mezin dibin, nabe mirov bipê ku îndustrialîzma hebûna xwe deyndarê wê ne, rawestînin. Îndustrialîzm sedema hebûna wan e. Mirov heta îndustriyê jî îndustrialîzmê xelas neke, mumkîn nîne ku mirov karibe civakê ji destê yekdestdariya dewleta neteweyî û kapitalîzmê rizgar bike. Berevajî, heta ku îndustrialîzm weke sedema hebûna kapitalîzm û dewleta neteweyî dewam bike, leza xwe ya gihiştîyê wê zêdetir bike û bivê nevwê wê heta hilweşîna bi mirin a sêlîngên bingehîn, bikudîne. Gelekî girîng e ku mirov rola îndustrialîzmê di pîrsgirêkên civakî, qirkirin û hilweşandina hawîrdorê de ji nêz ve hûrûkûr lêbikole.

1- Îndustrialîzm û Hilweşîna Civaka Gund-Cotkariyê

Çawa ku tê zanîn, mirov dikare îndustriyê (pişesaziyê) weke çalakiya mirov a ne yekser bi destê wî, ya bi amûran tevî xebatên civakî dibe, bi awayekî giştî bide naskirin. Destpêka wê heta bi derketina cinsê mirov diçe. Tê zanîn ku îndustriya pêşî bi alet û amûrên ji kevîr pêk hatiye. Komên nêçîrvan û yê nebat û gîha berhev dikirin, bingehê îndustriya wan xwe dispirta alet û amûrên ji kevîran. Bi şoreşa gund-cotkariyê re di îndustriyê de jî şoreşê mezin pêk hat. Tevî, destar, kûzik û dîzik berhemên îndustriya vê demê ne. Piştî vê demê, nexasîm li mekanê derketinê yê sîstema şaristaniya navendî li kevanê çiyayê Toros-Zagrosê li Hilala Bi Bereket di dema 6000-4000 B.Z. de zanist û îndustriyê pêngaveke mezin avêt. Di serî de alet, tekerik, tevrik û sîtil, amûrên îndustriyê yê bibin manîvelayên dîrokê, bi pêş ketin. Gaveke pêştir a vê pêvajoyê, şoreşa bajêr bû. Di vê şoreşê de ku salên 4000-3000 î B.Z. pêk hat, rola amûrên îndustriyê girîng e. Di zanist û hunerê de bi zîmanê nivîs û hejmaran re di vê pêvajoyê de mirovatiyê xwe jî qonaxekê çipî qonaxêke din kir. Ez van agahyan bi bîr dixim; ji ber ku îndustriyê behsa wan dikim hê neketibûn bin fermana kapitalîzm û yekdestdariya dewletdariyê. Di bin çavdêriya exlaqî û politîk a civaka gund û bajêr de bi roleke kêrhatî radibûn. Helwesta exlaqî û politîk ji sedî sed bi roleke diyarker radibû.

Di sîstema şaristaniya navendî ya salên 3000 î B.Z. de li Mezopotamyayê bi pêş ket, ev çavdêrî her ku çû qels û lawaz bû. Rêveberiya dewletê ya ji sêberiya rahib-rêveber-esker pêkhatî, ji vê demê û pêve li şûna rêveberiya berê ya hîyaresîk ji nû ve hat avakirin. Îndustri bi giranî li bajaran pêş ket û ev jî nû ve avakirin ket bin destê rêveberiya dewletê. Girîngiya îndustriyê ya hem di warê aborî û hem jî di warê tevgerên eskerî de zêde dibû, kontrola dewletê bi giştî li ser civakê û bi taybetî jî li ser civaka gund-cotkariyê angî mêtinkariya wê bi xwe re anî. Dîroka heta bi qonaxa şaristaniya Ewropayê, bi awayekî dîroka zordestî û mêtinkariya yekdestdariya dewletê ya bi kontrola îndustriyê li ser civakê pêkanî ye. Di vê qonaxê de kontrola kapitalîzmê li ser îndustriyê angî mêtinkariya wê bi qasî ku mirov bibêje tineye, kêmtir e. Zêdetir bi faîzwerî û bazirganiyê li pey danehev û komkirinê ye. Tevî kontrola dewletê, îndustri di wê hêzê de nîne ku kontrola civaka exlaqî û politîk xira bike. Ya rastî xizmeta pêdiviyên bingehîn dikir. Îndustriya eskerî bi xwe jî kêmtir caran ji vê çarçoveyê derdiket. Ji lewra em bi hêsanî dikarin bibêjin, îndustri ji bo civakê ne weke çavkaniya pîrsgirêkan, weke amûrekî çareseriyê xwedî mane bû.

Qonaxa şaristaniya Ewropayê ev balansa civak-îndustriyê ya hem nazîk, heyatî, hem jî stratejîk xira kir û bi vî awayî hegemonya xwe misoger kir. Kêliya ku diviyabû tede qiyamet bihata rakirin, li ser navê exlaq, dîn, zanist, felsefê û hunerê serhildan pêk bihata, ew kêlî bû ku tede ev balansa civak-îndustri li dawiyê dihat hiştin. Ji sedsala 16. û pêve kapitalîzmê pêşisaziya fînan, bazirganî û manîfakturê kir kontrola xwe û dest pê kir bû sîstema dinyayê. Kapitalîzm di dîrokê de cara pêşî digihişt û ast û statuyê. Kapitalîstên bi hezarên salan xwe di dehlîz û quncikên tarî yê civakê de veşartibûn û bi rêyên bêexlaq bi ihtîkar û selefkarîyê, mayeyên civakî dane hev, di vê sedsalê de bûn xwediyê keys û firsendekê. Dîroknas di pêkhatina vê keys û firsendê de ji derve êrîş û dagirkerî (nexasîm Îslama Osmanî) û ji hundir ve jî şerê navxweyî yê feodalan û di nava xwe de parçebûna dêrê û şerên mezheban weke sedemên bingehîn destnîşan dikin. Di vê de para rastiya heye. Kapitalîzm xweber pêk nehat. Di kêliya herî lawaz a hêza kontrola civakî de derket holê. Ji ber ku min di beşên pêwendîdar de bi xalên sereke behsa vê pêvajoyê kirîye, ez bi tenê destnîşan dikim.

Bazirganî, fînan (pere) û manîfaktura kapitalîzmê tevî ku balans li dijî gund-cotkariyê xira kiribe jî hê cudahî zêde mezin nebûye. Ango civaka exlaqî û politîk hê hebûna xwe diparast. Dîn, zanist, felsefê û huner jî ji ber ku bi tevahî neketibûn kontrola kapitalîzmê bi pîrranî li dijî wê têdikoşyan, li ber xwe

didan.

Divê mirov şoreşa pişesaziye weke berhemê kapitalîzmê nebîne. Gelekî beriya şoreşa pişesaziye di qada finans û bazirganiye de bûbû sistema dinyayê. Bi giştî ev wext û dem tene tevlihevkerin. Ez hê behs dikim, mijareke din jî heye divê ez bi bîr bixim û destnîşan bikim, pere û bazirganî bi serê xwe nayên maneya kapitalîzmê. Pere weke amûrekî besît ê pevguhertinê û bazirganiya bi buhayên bi armanca neyekdestdariyê tê kirin di çarçoveya aboriyê de ne, û bi roleke heyatî û kêrhatî radibin. Bazarên li wan buhayên rê nadin yekdestdariyê û cih didin gera metayên besît ji bo ekonomiyê hewce dikin û xwedî xisleta pêşdebirina jiyana civakî ne. Di destê kapitalîstan de pere bibe weke amûrekî faîzê û li bazaran bi rêya bazirganiyê buhayên yekdestdar deyne ango bi erzanî bikire û buha bifiroşe, hingê sistem dest pê dike dibe kapitalîst. Ha ji ber van sedemên destnîşankirî, ev sistem bi sedsala 16. re gihişt serketinê û bi vê re derî hinekî li qiyametê vekir.

Sedsalên 17. û 18. di dîroka mirovatîyê de weke serdema hegemonya kapitalîzmê cih digirin. Şoreşa pişesaziye ya di sedsala 19. de pêkhatî di bingehe xwe de serketina merkantîlîzmê ye. Li şûna bi destê mirov bibe, bi vedîtî û bi lez pêşdebirina gelek amûrên xwedî kapasîteya otomatîk (di serî de tren û keştiyên bi dûkelê xebitî û otayên bi benzînê) bixebitin, cewherê vê şoreşê ye. Têkiliya vê bi kapitalîzmê re nîne. Ya rastî, pêşdebirina vê şoreşa teknolojîk bi saya daneheva hezar salan a pratîka mirov pêk hat. Di vê qonaxa nû de cudahiya şoreşa teknolojîk ew e, di hilberîn û çûnûhatinê de ango li ser tevgêrên bazirganî û pereyan di dîrokê de bi awayekî nedîtî rê vekir û sikurên heyî hilweşandin. Kapitalîzma bazirganî û finansê bi lez sermaye razand pişesaziye û bi vî awayî kara herî zêde bi dest xist. Kara herî zêde qanûna kapitalîzmê ya karê ye. Tê maneya pêkhatina herî zêde ya sermayê. Ev jî di hêla ku pişesazî ji heddê xwe bibihure. Encam, buhrana hilberînê ye. Ji bo li pey xwe hiştina van buhranan, çare dîsa pişesaziya zêde ye. Ev harbûn û dînbûna pişesaziye heta roja me ya îro weke bivê neveya vê qanûnê her dewam dike.

Pişesazî bi ketina kontrola kapitalîzmê, dibe îndustriyalîzm. Zordestiya pêşî ya herî mezin a îndustriyalîzmê li ser civakê, ne li ser pêdiviyên bingeîn ên hilberînê, belê bi zêdekirina zordestiya xwe li ser berhemên kara herî zêde tînin, derdikeve holê. Pirsgirêkên di dîrokê de nedîtî û ji gelek aliyan ve hukim li civakê kirine çavkaniya xwe ji vê rastiye digirin. Di serê van pirsgirêkan de ji sedsala 19. ve bi lez xirabûna balansa di navbera civaka bajêr û civaka gund de tê. Mezinbûna bi bajarbûnê ve derdikeve holê, têkiliya xwe bi pîvanên civakî re bi lez namîne. Bajaren ji wan re mega tê gotin, ya rastî tene maneya înkarkirina bajêr. Êdî pêvajoya vê înkare dest pê dike. Ji aliyê rêje û hejmara şênîyên di hewîne, bi milyonan mirovî bidin li aliyekî, mekanekî şênîyên wî ji sed hezaran bihurî, pêwendîya xwe bi rastiya civakî re qut bûye. Ev pêvajoya ku em dikarin jêre bibêjin bajarbûna bê bajêr an jî înkara bajêr, zemîne pirsgirêkên herî mezin ên civakî ye. Ne bi tenê mekanê mêtinkariya çînî, bajar weke mekanê herî mezin ê mêtinkariya hawîrdorê, hem weke rastî, hem jî weke metaforîk kansêrbûyîna civakî îfade dike.

Di dused salên dawî de bajar mîna dêwan mezinbûn û bandora wan a hilweşîner bi jimartinê neqade. Lê tespîteke rast e ku mirov li rêza pêşî hilweşîna civaka gund-cotkariyê ya deh hezar salî deyne. Pêvajoya di serê destpêka sedsala 19. de destpêkirî di serê salên 2000'î de wisa xuya ye ku tamam bûye. Hilweşîn bi tenê bi maneya fizîkî nîne; tê maneya hilweşîna çanda maddî û manewî ya deh hezar salan a avahiya mirovatîyê ava kiriye. Encamên vê hilweşînê hînê nû derdikevin holê. Ev derbeke welê xedar e ku li mirovatîyê ketiye, ji niha ve dewamkirin an jî dewamnekirina hebûna civaka mirov tê guftûgokirin. Eger bi tenê gazên serayê bi vê lezê zêde bibin, kes nikare texmîn bike ku wê civak û hawîrdor çiqasî li ser piyan bimînin. Zanist ji niha ve senaryoyên qiyametê yên sedsal bi şûn de li hev tîne û nîşan dide. Tehlûkeya bingeîn, bi avahiya hundir a civakê û bi wê bi xwe têkildar e. Avahiya çînî, aqlê dewleta netewe, ekonomiya bê ekonomî, bêfelsefeyî, qedandina exlaq û politîkayê, krîza avahiya kapitalîzma global, rewşeke ji hilweşîna sistemê wêdetir îfade dike. Ya tevî wê diqewime, rewşa kaotîk a sistema şaristaniya hegemonîk a pênc hezar salî ye.

2- Îndustriyalîzm û Înkara Bajêr

Wexta ku civaka gund-cotkariyê hildiweşe, li bajêr civaka bajêr ava dibe û me karakterê anormal ê vê civakê destnîşan kiribû. Em wexta çavekî li dîroka bajêr bigerin, em ê bi xetên sereke bibînin ku heta bi serê sedsala 19. rewşeke ciddî ya tewazuna civakê xira bike, xuya nake. Tevî ku wezna bi civaka gund re timûtim diguhere jî mirov dikare bibîne ku dabeşkirineke kar a bi bereket û karibe were qebûlkirin, bi awayekî hevpar karine pê civakê dewam bikin. Pirsgirêk bi qanûna kara zêde dest pê dike. Kengî ev qanûn dikeve dewrê, pirsgirêk jî dest pê dike.

Ez nikarim xwe bigirim û neçar im ku şaşî û kêmasiya mezin a Karl Marks timûtim bînim ziman. Ez li ber dikevim, tevî ku haya wî ji tehlûkeyê çêbûbû, çawa ji bextreşiyê nikaribû wê teşxîs bike. Ji bo gelek filozof, dîndar, hunermend û zanyarên di heman rewşê de neçar im ku hukmê xwe diyar bikim. Gund vala nebûn, xira bûn. Keda azad derneket holê, koletiya herî rezil a bêfendi û bi îradeya azad hat avakirin. Artêşa bêkaran û heqdesta mirov nikaribin pê zikê xwe têr bikin ava kirin. Li şûna firewn û nemrûdên serdema pêşî yên hejmara wan ji çendsedan derbas nedibû, di bin navê çîna navîn û burokrasiyê de nemrûd û firewnên hejmara wan milyon car bi milyon zêdetir, hatin afirandin. Li şûna xwedayekî bi tenê yê bi maske û qral xwedayan, xwe gihandin serdema bi hezaran xwedayên bêmaske û qralan. Tiştê mewzûbehs ew e, çanda maddî û manewî ya bi qasî dîroka mirovatîyê kevin, dikin qurbanê qanûna kara herî zêde. Mirov dikare bipirse, mirov çawa dikare di navbera îndustriyalîzm, xwe înkarkirina bajêr û van hilweşînan de têkiliyekê deyne? Analîza me ya

modernîteyê têra xwe vê têkiliyê rave dike.

Bajarê mega bi sedan bajarên ketine zikhev îfade dike. Înkâr di vê rastiyê de veşartîye. Ji bo bajar manedar be, şert e ku ew bi tenê be. Herweha divê yek kopyayê yê din nebe. Berevajî, wê çi maneya kesayeta bajaran nebe. Naxwe yê civaka li derveyî bajêr xira bike, civaka xwe jî xira dike. Mezinbûn û pîrraniya hejmarê ti tiştî îfade nake. Ango nakokî bi tenê di navbera bûrjûwa û karker de nîne. Di navbera civaka êrişî wê tê kirin ku karker jî parçeyekî wê ye û saziyên yekdestdar de ye. Li Yekîtiya Sovyetê îndustriyalîzmê bi kapîtalîzma dewletê serketina xwe bi dest xist. Lê hilweşîna wê bi xwe (sosyalîzma pêkhatî) mîna qesreke ji kaxizê jî heman rastiyê piştrast dike, anga piştrast dike ku îndustriyalîzm kapîtalîzm e.

Ji niha ve derketiye holê ku دنیا me û civaka mirov gihiştine wê rewşê ku nikaribin barê têrkirina bajarên îndustriyalîst rakin. Ne bi tenê jî bo çareserkirina pîrsgirêkên civakî, jî bo civak xwe û hawîrdorê rizgar bike, li dijî îndustriyalîzmê û hêzên li pişt wê kapîtalîzm û dewleta netewe, hewcedarî bi xweparastina topyekûn heye.

3- Îndustriyalîzm û Dewleta Netewe

Tevî ku ez timûtim tînim ziman jî dîsa divê ez diyar bikim ku têkiliya di navbera îndustriyalîzm û dewleta netewe de xwe dispêre mijara hebûnê. Sedsala 19. demek e ku herdu diyarde jî têde derketin asta xwe ya herî bilind. Îndustriyalîzm çiqasî dewleta netewe hewce bike, dewleta netewe jî ewçend pişesaziyê hewce dike. Di bin deh sernavan de pîrsgirêkên civakî yên min rêzê kirin, dewleta netewe tevahiya wan jî bo civaka îndustriyalîst jî dide qebûlîkirin. Marksîzmê îndustriyalîzm û dewleta netewe ne bi tenê di zikhev de analîz nekiriye, li ser navê pêşketinê weke diyardeyeke pozîtîf diyar kiriye û ev yek jî sedûpêncî salan di pêş de sedema hilweşîna sosyalîzma Sovyetê rave dike. Ji ber ku li meşîla bajêr û îndustriyalîzmê gihiştîye û heta li wir çêbûye, cîhana akademîyê bêzar e ku li heqîqetêke bi vî rengî serwest bibê. Cîhaneke bê dewleta netewe û dinê îndustriyê lê nîne, nikare xeyal jî bike. Endamên ekolojiyê, tevî koka xwe ya çînî ya diyarkirî bi sînor be jî hêdî hêdî heqîqetê dibînin. Mirov dewleta netewe û îndustriyalîzmê weke komplekseke êrişê ya eskerî, ekonomîk û îdeolojîk a hevpar û ketîye zikhev bibîne, hê rastir e. Eşkere bûye ku li hemberî vê rastiyê, siyasîetên sendîkatî û partîtiyê yên di çarçoveyêke teng de, bêmane dimînin. Weke me diyarkirî, ya hewce dike, xweparastina civak û hawîrdorê ye.

4- Îndustriyalîzm û Faşîzm

Dewleta netewe weke rejîma şer berhemê şert û mercên faşîzm û îndustriyalîzmê ye. Di dîroka kapîtalîzmê de kara herî zêde di serdema pişesaziyê de hatiye bidestxistin û ji lewra jî zêdebûna şerê navxweyî bivê nevê pêk tê. Eger li dijî civakê şer neyê meşandin kara zêde û sermaye nayê bi destxistin. Dewleta netewe ya serdema pişesaziyê li gorî qanûna kara zêde, neçar e xwe weke rejîma şer bi rêxistin bike. Dewleta netewe jî dikeve û diçizire nava tevahiya çavîyên civakî û ev yek şerê navxweyî yê herî zêde li gelemperiyê belavbûye, îfade dike ku danasîna faşîzmê jî di vê çarçoveyê de ye. Di heman demê de milletgiriya zêde, îdeolojiya faşîzmê ye ku ev jî bi xwezaya şerê navxweyî re têkildar e.

Globalbûna şer di serdema îndustriyalîzmê de, di herdu Şerê Cîhanê de xwe baş îspat kiriye. Şerê navxweyî bi şerê derve tê temamkirin. Di dîrokê de şerên herî zêde yên hundir û derve di dused salên dawî yên serdema îndustriyalîzmê de pêk hatin û milliyetgirî weke dinê fermî fonksiyonel bû, mirov dikare vê yekê bi têkiliya di nava faşîzm û îndustriyê de rave bike. Qirkirin di vê demê de encama topyekûnbûna şeran e. Li dijî faşîzma dewleta netewe ku şeweyê şer ê serdema îndustriyalîzmê ye, pîrsgirêka bingehîn a civakî ew e, divê bereyê xweparastinê yê çîn-gel-neteweyê bindest were pêşdebirin û xurtkirin.

5- Îndustriyalîzm, Malbat û Jin

Di serdema îndustriya kapîtalîzmê de piştî civaka gund-cotkariyê duyemîn saziya girîng a civakî ya ji hev belav bû, malbat û jin e. Mijareke girîng a sosyolojiya Rojavayê ser wê girtiye jî malbat û jin e. Ev sosyolojî naxwaze xwe nêzî ravekirina pîrsên çima û çawa malbat hilweşiyaye, bike. Di serdema destpêkê de mafê koleyan ê malbatê tinebû û mirov jî dikare vê rastiyê bi vê ve girêdayî rave bike. Ji ber bêkarî û xizaniya zêde dibe, di civaka şaristaniyê de şert û mercên maddî yê malbata ji rêûresmê bi pîranî ji holê radibe. Maneya civakî ya malbatê namîne. Wexta ku ferd ji civakê tê qutkirin di vê mijarê de ya para jinê dikeve ew e, zîlamê serwer şertên li gorî xwezaya jinê nînin, li ser wê bi awayekî zalimane ferz dike û di encamê de jin radestî wî dibe û jinê diavêje kolanê. Koletiya jinê weke ku reklama wê tê kirin di vê serdemê de azadî bi dest nexistiye. Koletiya jinê ya kapîtalîzmê, koletiyêke piyaseyê ye, ewçend hûrûkûr e ku şaneyê wê bi tenê ya nekiribin meta, nehiştine. Yek ji hêmanên herî girîng ên krîzên serdema îndustriyalîzmê, li ser jin û malbatê, diqewime. Ne bi tenê bi awayê hevduberdana zêde û zarokên kolan, mêtinkarî û desthilatdariya sînomenas a cinsiyetparêziya civakî jî kûrahiya vê krîz û hilweşînê nîşan didin. Pîrsgirêka jin û malbatê ya civakê û çareserîya wan weke hêmanên bingehîn ên jiyana azad, di asta teorîk û pratîk de hewcedarî bi

hewldanên mezin heye.

6- Îndustriyalîzm û Ekolojî

Derketiye holê ku îndustriyalîzm nikare dewam bike, di vê yekê de ekolojî bi roleke heyatî rabûye. Ekolojîstan, kêmasî û şaşiyên analîzên sosyalîzma zanistî yan jî zanista civakî li ser pişesaziya kapîtalîzmê, derxistine holê. Herî baş zanista ekolojîyê derxistiye holê ku kapîtalîzm nikare dewam bike. Encama mirov jî vê derxe jî ew e ku têkiliya kapîtalîzmê bi jiyane re nîne. Eger sistemek nahêle hawîrdorango jiyana dest jê nabe, dewam bike, êşkere ye ku sistemeke bi vî rengî bi ti awayî nabe were parastin. Eger îndustriyalîzm bi leza heyî dewam bike, ne bi tenê dinya me, sistema rojê jî wê têrê neke. Di serdema îndustriya kapîtal de sistem bi awayekî rastî bi tenê barbar nebûye, bûye Ezraîlê rastî yê jiyane. Ti nirxa civakî nikaribûye xwe jî îndustriyê xelas bike. Sê ‘S’ yên navdar sinaet, spor û seks bûn îndustriyê û ev jî nîşan dide ku civak jî aliyê exlaqî û wijdanî ve qediyaye. Di tevahiya qadên civakê de weke çanda maddî û manewî kapîtalîstbûn, dewlet-netewebûn û îndustriyê bûn li bin guhê diwarê ekolojîk dikeve û ev ne bi tenê jî bo civaka demokratîk, jî jiyane bi xwe re bangawazî ye.

7- Îndustriyalîzm, Zanist û Medya

Bi ekolojîyê maskeya îndustriyalîzmê jî ber rûyê wê hatiye xistin, lê zanistên din xwe nêzî analîza wê nekirine. Ji ber ku zanist weke movikekê bi ser sistemê ve bûye. Li gorî gotina “kûçik bi xwedîyê xwe nagire” yan jî “Şûr kalanê xwe nabirre” çihana akademî û zanistê jî efendiyên xwe nadirrin û nêzî vê yekê nabin. Herçend hin caran li dijî wan bi ewtî jî wexta hestiyekî biavêjin ber wan yekser bêdeng dibin û xizmeta xwe ya ji wan re dewam dikin. Îdeayekê min heye: bi qasî ku rahibên Sumer û Misrê sistema zordestî û mêtinkariyê bi mîtolojiyê rewa kirine, sistema kapîtalîst jî bi ‘zanistperestiyê’ hatiye rewakirin. Çihana zanist û akademiyê sedemên qaşo teorîk ên rewakirinê amade dike, çihana medyayê jî bi awayekî bingeîn propagandaya wê dike. Sistemeke ku derketiye holê ti têkiliya wê bi civak û jiyane re nîne, mirov dikare fêhm bike ka çima medyaya hemdem pêşde dibe. Ne bi tenê medya, bi tevahî îndustriya çihana gerîş-şow, huner, spor û seksê bi tezên zanistê yên jî rê derxistî, yekpare dikin û pê dil û mejiyê tevahiya mirovatiyê kêlî bi kêlî didin ber topan. Ev topbaran nebe, bi amûrên zorê yê êşkere li ber çavan, sistem nikare bê dewamkirin.

Hegemonya kapîtalîst hêza xwe ya bingeîn jî hegemonya xwe ya îdeolojîk digire. Medya bûye îndustriyê û zanista bi ser desthilatdarî û dewleta netewe ve bûyî, sîlehên bingeîn ên vê hegemonyayê ne. Ji bo rizgariya civakê, berê pêşî hewcedarî pê heye ku li van herdu qadan şoreş bê kirin.

C- KRÎZA MODERNÎTEYA KAPÎTALÎST û ÇARESERİYÊN MUHTEMEL

Teza bingeîn a parêznameya min ew e ku sistema şaristaniya Ewropayê dewama sistemên hegemonîk ên jî rêûresmê ye, û li ser himê kapîtalîzmê veguherî ye. Pêncsed salên dawî yê sistema şaristaniya navendî ya pênc hezar salî ya bi koka Mezopotamyayî, hin hêzên pêşeng ên xwe dispêrin cografya Ewropayê li ser himê stratejiya êrîş û rizgariyê ew veguherandin sistemeke nû ya dinyayê. Xisletên bingeîn ên jî bo tevahiya sistemên şaristaniyan tene qebûl kirin, jî bo modernîteya Ewropayê jî bi heman rengî ne. Ya pêşî, reqabet û hegemonya; ya diduyan, navend-hawîrdor; ya sisiyan, konjonkturî û demên pêxîrtengiyê yê avabûnê ne. Dîsa di her sistema şaristaniyê de hêzên hegemonîk û hêzên demokratîk-wekhevîxwaz ên di hundir de tene hewandin, di modernîteya Ewropayê de jî bi heman awayî ne. Nakokiya bingeîn di navbera van herdu hêzên bingeîn de ye, û her hêz di nava xwe de jî bi nakokiyan dereceya duyemîn di tevahiya dirokê de her hebû. Ji têkoşîna di navbera wan de bi giştî hêzên hegemonîk serketî derketine.

Kapîtalîzm cara pêşî di şaristaniya Ewropayê de angore modernîteya wê de bûye sistema dinyayê. Bi avakirina yekdestdariyê li ser bazirganî, finans û pişesaziyê, bi rêxistinîkirina şewazê dewleta netewe û domdarkirina îndustriyalîzmê, gihiştîye vê hêzê. Ji bo bibe şaristaniya navendî bi giranî xwe li Rojhilata Navîn da rûniştandin, di asta duyemîn de Çîn, Hindistan, Emerîka û Afrîka kirin mêtîngeh û bi xwe ve girêdan. Sêlîngên distana modernîteya Ewropayê xwe dispêrin wan, qabîliyetên xwe yê çareserîkirina pîrsgirêkên civakî yê sedema hebûna wan in, bi temamî jî dest dane.

Palpîştaya bingeîn a modernîte xwe dispêriyê angore kapîtalîzm, bi xwe sedema krîzê ye. Ji ber ku qanûna kara herî zêde dike bingeî xwe, pêdiviyên bingeîn ên civak û hawîrdorê û ekolojîya wê jî nedîtî ve tê, ti carî nikare jî krîzê xelas bibe. Hilberîna zêde û tînebûn her tîm di zikhev de ne. Di modernîteyê de desthilatdarî jî nû ve weke dewleta netewe bi gewde dibe, xwe li dijî civakê bi awayekî herî zêde mezin dike û xwe bi heta faşîzmê dibe û bi vî awayî sistema wê vediguhere rejîma şerê hundir û derve ya domdar dimeşe.

Rewşa timî krîz tenê bi rewşa timî şer dikare bê dewamkirin. Şoreşa pişesaziyê ya li nava modernîteya Ewropayê hat pêşdebirin, bi tenê jî sêlîngan duling xwedî kirin û bi vî awayî kir ku krîz hê bêtir kûr û zêde bibe. Sistema ku weke sê suwarên meşerê xebitî, di derketina xwe de jî aliyê filozof Hobbess ve rê li ber hukmê “mîrov gurê mîrov e” vekir. Di pêvajoya hilweşînê de jî gurbûna hin kesên din derketin û bûn ew gurên neçar in ku çêlikên xwe bixwin. Qedandîna hawîrdor û civaka exlaqî û politîk bi tenê mîrov dikare welê şîrove bike. Krîza kapîtal a finansê ya roja me ya îro, rewşa herî berbiçav a krîza avabûnê ya modernîteyê ye ku darîçav bûye. Çavkaniya modernîteyê DYE ye, di serî de YE bi

lez global dibe û ev jî piştrast dike ku wê sistembûna xwe ya dinyayê temam kiriye.

Di sistema dinyayê de ya diqewime bi tenê krîza finansê nîne; ji krîza avabûnê wêdetir rewşekê îfade dike. Ya mewzûbehs e, krîza şaristaniyê ya pênc hezar salî ye. Di finansê de xwe nîşandana wê, çawa ku ji rastiyên civakî qut bûye û maneya xwe ji dest daye, pêkhatina cîhaneke ferazî nîşan dide. Di ti dema dirokê de sistemeke şêlandinê ya ferazî di vê mezinahiyê de nehatiye avakirin. Tê texmînkirin ku hecmê vê cîhana ferazî 600 triliyon dolar e. Ev rastî, bi tenê dikare di nava rewşa mezinahiya rojane û dirokî ya sistema şaristaniyê de pêk bê. Di krîza roja me ya îro de, ya xweser avahiya wê ya ji sê tebeqeyan e. Şaristaniya navendî ya pênc hezar salî û şaristaniya kapîtalîst a pêncsed salî, di rewşa objektîv a krîza finansê ya konjonkturî de di zikhev de û bi awayekî binyewî diqewime.

a- Dewletên Yekbûyî yê Emerîkayê: DYE'yê weke hêza hegemonîk a sistemê karîbû ji krîza avabûnê xwe bi restorekirinê xelas bike. Lê belê xwe ji nava krîzê xelaskirina wê ti carî nikaribe wê bigihîne hêza wê ya hegemonîk a di sedsala 20. de gihîştibûyê. Di serî de YE û Japonya, ew ê hegemonya xwe ji berê zêdetir bi gelek hêzan re parve bike û hewl bide dewam bike. Hegemonya DYE'yê divê bi tenê weke dewameke Împaratoriya Brîtanayê û hevgirtiyekî stratejîk ê Ingilistanê nemîne, di heman demê de divê rêûresma wê ya demokratîk jî dewam bike. DYE hêza xwe bi tenê ji hêmanên hegemonîk nagire, ji gelek komên cihêreng ên xwedî rêûresmên demokratîk, hêza xwe digire. Mirov dikare bibêje, DYE ji ber ku daneheva çanda maddî û manewî ya sistema şaristaniya navendî bi awayekî serketî temsîl dike, hegemon e. Ango derfet û îmkânên wê yê xwerestorekirinê zêde ne. Şensê wê heye ku ji krîzê bi avabûneke nû derkeve, bi cîbicîkirina hêza heyî, ev yek gengaz xuya dike. Di dema restorasyonê de wê giraniya xwe bide parastina hegemonîk. Ji bilî êrîşên çeperî, xwedî wê qabîliyê nîne ku êrîşeke derve ya topyekûn dewam bike.

b- Yekîtiya Ewrûpayê: Welatên YE'yê di sistema şaristaniya navendî de wê weke xwediyê veguherandina kapîtalîzmê, giraniya xwe dewam bikin. Hevgirtina xwe ya stratejîk bi DYE'yê re wê dewam bikin. Lê belê welatên YE'yê divê restorasyona bingeîn û heta reformasyonê bikin. Hêzên herî zêde kapîtalîzmê, dewleta netewe û îndustriyalîzmê reforme bikin wê ji nava van welatan derkevin. Ji ber ku diroka pêncsed salî ya modernîteyê li koma van welatan hûrûkûr pêk hat. Nexweşî di ku de be, wê di wir de bê dermankirin, bi vê sedemê wê wisa bibe. YE bi xwe di hersê lingên distanê de weke pêdiviyê reformê û berhema wê derket holê. Di rewşa berçav a Yekîtiya Ewrûpayê de bi sînora be jî kapîtalîzm, dewleta netewe û îndustriyalîzmê wê bi aliyê sosyalîzm, demokrasî û hawîrdorparêziyê ve bêne reformkirin. Gavên tene avêtin her biçe wê bi leztir bibin. Yekîtiya Ewrûpayê di cîhana ragihandinê de weke hêza herî dikare bibihîse û bizane, gelekî serwest e, û haya xwe jê heye ku bêtir van reforman nikare weke berê modernîteyê dewam bike. Jixwe ji tecrûbeyê xwe ya pêncsed salî ya modernîteyê gelek tiştan hînbûye. Naxwe, ihtîmaleke xurt e, DYE bi restorasyonê, YE jî bi reformasyonê bi hev re ji krîza sistêmîk derkevin. Mirov nikare gavavêtîneke nû di warê sistêmê de ji YE'yê bipê. Ev zêde li cih û rast nîne. Di mijara sistema nû de di warê zanista nû û gavavêtîna felsefî de wê karibe bi roleke navendî ya hînker û dest jê nabe, rabe. Lê di nava tevger û hêzên muhtemel ên sistema nû de wê bi roleke bi sînora bîmîne û bi roleke sereke ranebe.

c- Japonya: Yekemîn hevgirtiyê hegemonya DYE'yê li Asya Dûr Japonya, ji wan hêzan e ku wê ji krîza avabûnê herî zêde bi tesîr bibe. Dîsa ji wan hêzan e ku wê di reformasyon û restorasyonê de herî zêde zehmetiyê bikişîne. Ji ber ku xisletên xwe yê gelekî muhafezekar hene. Di her şert û mercî de wê hevgirtina xwe ya bi DYE'yê re dewam bike. Koreya Başûr wê rola xwe ya Japonya piçûk dewam bike.

d- Çîn: Xwediyê yek ji navendên şaristaniya navendî ya kevin a Asya Rojhilat Çîn, bi senteza xwe ya lîberal û sosyalîst hewl dide ezmûneke kapîtalîzmeke xweser, dewleta netewe û îndustriyalîzmê pêk bîne. Mirov nikare jê hêvî bike ku ji modernîteya navend Ewrûpayê pêkhatîneke cihê, bi cih bîne. Berevajî vê, wê hewl bide di şeweyê wê yê herî paşverû de ku em dikarin jêre şeweyê elman (prûsyayî) bibêjin, jêhatî bibe. Weke ku îdea tê kirin, mirov nikare li bendê be ku mîna hêzeke nû ya hegemonîk a navendî şûna DYE'yê bigire. Mirov dikare jê reformeke kapîtalîst a bi sînora ku jêre lîberalbûnê gotin, bipê. Ew ê dewletdariya netewe û îndustriyalîzmê bi awayekî herî hişk û çor dewam bike. Ji ber ku wekî din nikare barê kapîtalîzmê rake û dewam bike. Heye ku di warê sosyalîzma demokratîk de veguhere û ev yek bikeve rojeva wê. Wexta ku krîza avabûnê ya kapîtalîzmê kûr bû, mirov dikare pêşbîniya vê ihtîmalê bike. Mirov dikare Vietnam û Koreya Bakur weke Çîneke piçûk bigire dest û bibîne.

e- Hindistan: Welatên mîna Hindistan, Rûsya û Brezîlyayê yê nîkarîbûn bi temamî bi sistemeke hegemonîk re bibin yek, lê dîsa nîkarîbûn bi xwe bibin navendeke serbixwe, di demeke dirêj de ihtîmaleke zehmet e ku ji vê statuya xwe bibihurin. Ya rastî, ya pêk tînin modernîteya kapîtalîst e. Heye ku weke Çînê hewl bidin biseridin. Qabîliyeta wan a pêkanîna sistemeke nû

û xwesor nîne. Rûsyayê di dema sosyalîzma pêkhatî de ev ceriband û piştî heftê salan rewşa wê ji modernîteya kapîtalîst wêdetir, ti encam neda. Li Hindistanê dibe ku rêûresmên demokratîk derkevin pêş. Çarenûsa Brezîlyayê mirov dikare bi gavavêtinên demokratîk ên Emerîkaya Başûr ve girê bide.

f- **Emerîkaya Başûr:** Emerîkaya Başûr di dema krîza avabûnê de dikare gavavêtinên demokratîk ên xwesor biavêje. Lê belê li van welatan hebûna avahiyên bi hêz ên olîgarşîk, dikare gavavêtinên bi vî rengî asteng bike û heta dikare berevajî jî bike. Herweha ji bo gavavêtinên demokratîk zemînê teorîk û pratîk têra xwe bi pêş neketiye. Tevî ku welatên Emerîkaya Başûr ji koma wan welatan in ku dikarin herî zêde li ber hegemonya DYE'yê rabin, zehmet xuya dike ku sistemeke xwesor a sosyalîst-demokratîk pêk bînin. Ji bo giştîkirina Kubayê, divê şerekî bi DYE'yê re li ber çav bigirin, lê ihtîmaleke kême ku karibin vê bikin. Ji ber ku bi serê xwe hêza wan têra vê yekê nake. Sedema qelsiyê, jariyên bûrjûwa piçûk in ku di asta pêşengiya hêzên demokratîk de ye. Lê dîsa jî di lêgerîna sistema sosyalîst-demokratîk de Emerîka Başûr bi hêzên xwedî herî îdeal, weke laboratuwareke zindî xuya dike.

g- **Efrîka:** Efrîka hê jî hêza wê gelekî bi sinor e ku karibe li ser navê xwe gotinekê bibêje. Di pêvajoya derketina ji mêtîngerîya klasîk û qebîlegiriyê de ye. Wer xuya dike ku çarenûsa wê bi çarenûsa dinyayê ve girêdayî ye. Kîjan xweda yan jî hêza gelparêz hukim dike, ew li gorî wê dimeşe. Mirov nikare li bendê be ku weke Emerîka Başûr bibe xwedî ezmûnên laboratuwareke civakî. Ya rastî mirov wê weke dayikeke hêviyê dide bibîne, zêdetir di cih de ye.

h- **Rojhilata Navîn:** Eger mirov Rojhilata Navîn ne weke koma welatan, weke herêma çandeke qedîm bigire dest, ev yek dikare encamên manedar bide. Ma ne hêza nûnerî û orjînalîya çanda Rojhilat dike. Ya rastî zemînê wê ye. Çar hezar û pêncsed salan hêza gemonîk a şaristaniya navendî ye. Xwediyê neolîtîka deh hezar salî ye. Dîrokeke bi vî rengî herçiqasî bûbe hewcedarê şaristaniya Ewrûpayê –ew Ewrûpaya jî wê girtiye- divê mirov ne li bendê be ku hema biqede. Modernîteya Ewrûpayê di dused salên dawî de giraniya xwe daye ser Rojhilata Navîn. Ewrûpayê karîbû modernîteya xwe bi tevahiya dinyayê bide qebûlîkirin. Di roja me ya îro de çawa ku bi awayekî gurrûgeş li tevahiya dinyayê pêk tê, mirov bi heman rengî nikare bibêje li Rojhilata Navîn bi temamî bi ser ketiye. Ne ku hêzên xurt ên dewletan li hemberî Ewrûpayê hene, zehmetiyê dikişîne. Eger hêzên bi vî rengî hebûna wê karê wê hêsan bûya. Ya li ber xwe dide û tîk naçe, rêûresma çandê ye ku dîtina wê zehmet e. Kesên xwe nûnerên hemdem ên herêma dihesibînin bixwazin jî weke çandên din yên ku li deverên cuda yên dinyayê xwe teslîmî çanda Ewrûpayê dikin, ev çand wê xwe teslîm neke, ji ber ku teslîmbûnê red dike. Ev redkirin jî hêza temsîlê wêdetir jî hêza rêûresman tê. Lê ev rêûresm, ne weke Îslama radîkal ne jî weke sosyalîzma pêkhatî, xwedî îfade ne. Herweha kapîtalîzm, dewleta netewe û îndustriyalîzma modernîteyê di wê qabiliyetê de nînin bi rêûresmê re pev bikelin û bi yek bin. Ya diqewime rewşeke tîpîk a kaotîk e.

Di dîrokê de cara pêşî senteza Rojhilat-Rojava bi Skenderê Mezin pêk hat. Mirov dikare bibêje vê yekê bi awayekî serketî rêûresma pêncsed salî temsîl kir. Rêûresma Helenîstîk weke çandeke serketî bandor li tevahiya şaristaniyên piştî xwe kir. Şûn û şopên mezin di nava çanda Mûsewî, Xirîstîyan, Islam û Hindê de hişt. Zanîbû bibe hevîrê bîngehê modernîteya Rojava.

Dema, jêre Seferên Xaçperestanê gotin (1100-1400), Rojava weke Ewrûpa (pêngava Skender di bîngehê xwe de xwe dispêre çanda bajêr û çanda qebîleyan a Balkanan), qraltî û prenstî weke hêzên serdemê yên gav ber bi mezinbûnê avêtin û giraniya xwe dan ser Rojhilata Navîn, nedihat payîn ku heman serketinê bi dest bixin. Ji ber ku weke çanda maddî û manewî cîhana piştî xwe dabûnê, di her warî de ji Rojhilata Navîn paşvetir bû. Lê ji vê çandê ya ji wan re hewce dikir, karîbûn bigirtana. Ev jî bi awayekî serketî kirin û şaristaniya xwe bi vê çanda rûniştî stran û mezin kirin.

Êrîşa dused salên dawî ya Napolyon destpêkirî, Brîtanyayê pêşde bir û DYE dewam dike hê jî dom dike. Nexasim di roja me ya îro de ji Afganistanê heta bi Fasê, ji Qafqasan heta bi Nava Efrîkayê li gelek herêman weke şerên sar û germ dewam dike. Ya diqewime rewşa herî qels a sistêmê ye. Ya rastî, xeleta herî qels a modernîteya Rojava, Rojhilata Navîn a ji rêûresmê ye. Di dused salên dawî de hewl dan sêlingên distanê bidin rûniştandin, lê ji kûrkirina kaosê pêve bi roleke din ranebûn.

Hevkarên modernîteyê yên bi Îslamê cîlakirî, çi yên radîkal çi jî yên nerm, di rewşa kaotîk de bûn serê biskê. Ne weke Îslam ne jî bi awayekî din kapasîteya wan a bibin sistêm nîne. Tevî ku li herêma jî anarşî û kaosê wêdetir rewşek heye, mirov nikare behsa gavavêtinên serketî bike. Ya mirov dikare behsa wê bike û bibêje ew e, rewşa kaotîk her dikele. Her kel di wê rewşê de ye ku xusûsên nû pêk bîne û tevli xwe bike. Di encama vê kelê de ihtîmaleke heye derkeve holê, ew jî dibe ku sentezeke Rojhilat-Rojava be. Ne Rojhilat dikare cinsekî ji şaristaniyên xwe yên kevin jî nû ve zindî bike, ne jî Rojava bi awayekî yekalî dikare modernîteya xwe enjekte bike. Xweseriya senteza pêk bê, wê qabiliyeta bersivdana pîrsgirêkên civakî ya tevgerên rêxistinî û avahiyên zanistî diyar bike.

Aliyên mijarê di gavavêtinê de wê hevdu înkâr nekin, ev yek ihtîmaleke qels e. Têra xwe eşkere bûye û derketiye holê ku gavavêtineke nû wê bi zanista oryantalîzma Rojava pêk neyê. Zanista xwezaya civakî ya Rojhilat bi tenê li benda pêşengên xwe ye. Gavavêtina tê xwestin, bi hilberîna vê zanistê, bi rêxistinkirin, bi tevgerkirin û civakbûna wî, dikare pêk bê. Beşa ji niha û pêve wê ihtîmala vê çareserî û gavavêtinê bigire dest û guftûgo bike.

Beşa Şeşan: DI CIVAKA ROJHILATA NAVÎN DE KRÎZ û ÇARESERIYA ŞARISTANIYA DEMOKRATÎK

A- LI ROJHILATA NAVÎN RAST TERÎFKIRINA JIYANÊ

Wezîfeya bingeîn a zanista civakî rast binavkirin û terîfkirina jiyane ye. Ji rahibên Sumer û Misriyan heta bi zanyarên civaknas ên pozîtîvîst ên îddîa dikin ku bi karê zanistê radibin, tevî ku maneya jiyana civakî terîf nekirine, li şûna vê wezîfeya herî bingeîn, îfadeyên mîtolojîk ên berevajî û mirovan korfêhmî dikin pêşdebirin. Ma ne jiyana heta di çarçoveya civakî de neyê terîfkirin, mirov nikare behsa zanista civakî bike. Tişteki neyê binavkirin û terîfkirin zanista wî jî nabe ku were pêşdebirin. Bêguman ev rewş jî di sistemên şaristaniyan de bi avakirina çeloxwarî ya heqîqetê re têkildar e. Di sistemên şaristaniyan de ji kêliyên destpêkê heta roja me ya îro, heqîqeta jiyana civakî nehatiye eşkerekirin û tevî vê yekê bi kategoriye mîtolojî, dinî, felsefî û zanistî bi zêdeyî hatiye çeloxwarîkirin û bi şeweyên çewt hatiye avakirin û vegotina wê hatiye amadekirin. Herweha, ev vegotin bi huneran hatine cîlakirin. Çanda maddî ya şaristaniyê bi çanda wê ya manewî re dixin nava têkiliyeke diyalektîkî, bi vegotina dirokê ya tê zanîn an jî ji bo zanîna wê destûr tê dayîn, di çarçoveya xwestek, bawerî û berjewendiyên xwedayên tazî û bi maske de, şewazekî jiyane bi evdan dan qebûlîkirin. Herçiqasî ev şewazê avakirina jiyana hegamonîk û dayîna qebûlîkirina wê li nerazîbûn û berxwedanên bê hed û hesab ên zanyarî, tevger û koman, rast hatibe jî dîsa karîbûye hebûna xwe dewam bike.

Min hewl da di beşên cûrbicûr ê parêznameya xwe de, nexasim jî di beşên bi azadiyê re têkildar de bi giştî jiyana, bi taybetî jî jiyana civakî ya mirov, terîf bikim. Li bin rohnîya vê bibîrxistinê, li gorî min careke din hewce bû ku der barê jiyane de terîfeke cewherî bikim. Nemaze li Rojhilata Navîn qirkirin, tevkuji û reşkujiyên rojane bi serê jiyane de tên, min neçar dikin ku ez der barê jiyane de terîfeke asta wê pêşketî û hê bi kûrahî were fêhmîkirin, bikim.

Li gorî min zirara herî mezin a kapîtalîzmê di tinekirina terîfa jiyane de ye. Ji vê jî wêdetir, bêbextî û xiyaneta herî mezin bi têkiliya jiyane ya bi civak û hawîrdorê re kiriye. Hemin di vê de sistema şaristaniyê ya li piştê wê, bi qasî wê berpirsiyar e. Tê gotin em di dema herî bi hêz a zanist û ragihadinê de ne. Lê tevî vê pêşketina awarte ya zanistê, gelekî seyr e ku zanist hê jî nikare jiyana çarçoveya wê ya civakî terîf bike. Naxwe divê mirov bipirse: zanista çi û zanist jî bo kê? Çiqasî bersiva van pirsan were dayîn, ewqasî wê baş were fêhmîkirin ka çima zanyarên civakî bersivê nadin pirsê bingeîn a weke “Jiyan çi ye û têkiliya wê bi civakê re çawa ye?” Dibe ku ev pirs gelekî besit xuya bikin. Lê hebûna jêre mirov tê gotin bi qasî jiyana xwe manedar e. Piştî ku ev jî nehat fêhmîkirin ma çi qîmeta mirov heye! Di vê rewşê de belkî veguhere mexlûqekî ku ji heywanekî, heta ji jiyana nebatekê bêqîmetir be. Mirovatiyeke maneya xwe, heqîqeta xwe nizanibe yan nîne yan jî hebe jî bi awayekî herî rezîl û herî hov heye.

a- Jiyan

Belkî jî mirov nikare jiyane terîf bike; ya rastî mirov bi awayekî îzafî dikare his bike, hinekî fêhm bike. Eger pêşketina beridînê rast be jî şîroveya beridînê ya Darwînîst jî diyarkirina ravekirina heqîqetê ya pêşketina cureyan û jiyane dîr e. Sê mîlyar sal berê li nava okyanûsê ji şaneyê hê nebûye zindî heta mirovê roja me ya îro, jiyana insên bi awayekî zincîrwarî were şopandin jî pîr kêmkare di manedana jiyane de bi kêr bê. Zanist niha di pêkhatina jêr perçikên atomê de li sîrên jiyane digere. Wer xuya ye ku bi vê rêbazê ravekirineke bi sînora jiyane wê bê kirin û jê wêdetir neçe. Ji sedî sed têkiliya jiyane bi van vegotinên re heye. Lê ev, pîrsgirêkê tam çareser nakin. Mirov jiyane bi mirinê re bide berhevdu jî ji bo maneya wê têrê nake. Ango mirov bibêje “Jiyan beriya mirinê ye” ev jî nabe şewazekî tatmînkar ê ravekirinê. Ya jî vê rastî ew e, jiyana bi tenê bi mirinê mumkîn dibe. Ez dizanim jiyaneke bêmirin, wê nebe. Lê em ji zanîna maneya mirinê jî gelekî dîr in. Mirin jî herî kêmkare bi qasî jiyane nayê terîfkirin. Belkî jî ev encameke îzafî ya jiyana me ye; belkî jî îmkanekê jiyane, şewazekî pêk hatinê ye. Tîrsa ji mirinê, weke ez ê piştê bi berfirehî terîf bikim, têkiliyeke civakî ye. Mirin belkî jî mîna tişteki ye ku bi tevahî jî vê tîrsê pêk tê.

Ez dualîteya îdealîzm-materyalîzmê hevgirtî û raveker nabînim. Ev dualîteya xwedî karektera şaristanî, di warê ravekirina jiyane de ti qîmeta xwe nîne. Ji bo şîroveya ez dixwazim pêş bixim, dibêjim, têkiliya vê dualîteyê bi heqîqetê re bi sînora e. Bi heman awayî têgînên bi can û bê can jî di warê jiyane de ji ravekirinê dîr in.

Heqîqet 1: Ji bilî mirovê hewl dide li xwe serwest bibe, her bi can û bêcan bi tenê dikarin kêliyên xwe bijîn. Berxika gurr pê girtiye û galaksiya kuna reş ew daqurtandiye belkî jî heman çarenûsa gerdûnî parve dikin. Ev bi xwe jî ji bo serwestbûna li jiyane bi tenê di buhaya sirrekê de ye.

Heqîqet 2: Ruhberê xwe ji bo çelîka xwe parçe dike û perçikên jêr atoman ên bi lezeke dûrî aqilan pêkhatinê diyalektîkî bi cih tînin, bi heman pêdiviya rêzika gerdûnî dimeşin.

Heqîqet 3: Di civaka mirovî de ev rêzika gerdûnî gihîştîye wê rewşê, dikare xwe bixe ber lêpîrsînê: Ez kî me? Bi vê pîrsê rêzika gerdûnî cara pêşî hewl dide xwe bîne ziman.

Heqîqet 4: Bersiva pîrsa “Ez kî me?” dibe ku armanca dawî ya gerdûnê be.

Heqîqet 5: Tevahiya jiyana gerdûnî ya bi can-bêcan belkî jî ji bo xwe gihandina pîrsa “Ez kî me?” ye.

Heqîqet 6: Dibe ku armanca dawî ev bersiv be “Ez ez im, ez gerdûn im, ez zeman û mekan im ku pêşî û paşîya wî, nêz û dûrê wî nîne.”

Heqîqet 7: Fenaîllah, Nîrwana, Enel-Heq zanyariyên wan ên mutleq dibe ku armanca bingeîn a jiyana civakî ya mirovî rave kiribin an jî dikarin eleqeya wî bi jiyana civakî re deynin holê.

Destnîşankirina van heft heqîqetan, nayê wê maneyê ku min jiyan terîf kir. Qada wê ya pêwendîdar lêdikolim, dixwazim lêbikolim. Jiyan dema mirov dijî nayê fêhmkirin. Ji vî alî ve di navbera mane û jiyane de nakokiyek heye. Wexta aşîqek bi maşûqê re ye, ev di heman demê de ew nuqte ye ku mane lê qediyaye. Mutleq fêhmkirin bi tenêbûneke mutleq ango bi bêmaşûqî mumkîn dibe. Gotina dibêje; yan jî yarê yan jî serî, ne di maneyêke fîzîkî de, lê di maneyê metafîzîkî de dixwaze vê rastiyê îfade bike. Ji bo mirov karibe xwe li tenêtiya mutleq rabigire, divê mirov ji bo fêhmkirina wê mahir be, naxwe nabe. Tenêtiya mutleq tenê û bi tenê wexta gihîştê hêza maneyê ango wexta ji têkiliya hêza maddî derket, dikare pêk bê. Dualîteya hebûn-tînebûnê dişibe dualîteya mane-maddeyê. Herdu dualîte jî muceredkirî ne, û di rastiyê de naqewimin. Jiyan bi îhtîmaleke mezin qabiliyeta bê dawî ya tertîpkirinê ya van dualîteyan e. Navberên tertîpkirinê weke kêliyên kaosê mîna mirinê xuya bikin jî ji bo pêkhatina jiyane, weke mecbûrî xuya dikin.

Bi vê analîza kurt, min hewl da bi sînora be jî bînin ziman ka çima jiyan tam nabe were terîfkirin: terîfa mutleq a jiyane tenêtiya mutleq, hîçtiyê, bêmaddetiyê hewce dike ku ev jî bi tenê di asteke muceredkirî de dimîne, ji lewra çî jiyan û çî jî xwe gihandina maneyê wê bi tenê bi dualîte û îzafî pêk tê.

b- Jiyana Civakî

Jiyana civakî tevî ku têgîneke gelekî besît e, weke têgîna bingeîn a tevahiya zanistan têgînek e ku divê were diyarkirin. Tevî ku gelekî tê bikaranîn, berevajî yeqînan, têgînek e ku mirov hê negihîştîye maneyê wê. Em nizanin jiyana civakî çî ye. Eger me zanibûya, em ê bibûna parêzvanên jiyana xwe ya civakî ya di bin sîstemên hegemonîk de hatiye parçeparçekirin. Di jiyana civakî de ne zanyarî, cehalet serwer e. Jixwe di qutbê dijber ê jiyana hegemonîk de jiyanêke cahilane heye. Eger perdeyên cehaletê bi ser jiyanê civakî de nekin, sîstemên hegemonîk nikarin dewam bikin.

Ez ê karektera îzafî ya jiyane li ber çavan bigirim û hewl bidim jiyana civakî terîf bikim. Berê pêşî divê ez bibêjim, jiyanê li her deverê wekhev, bê sînora, monoton û yeknesak nînin. Wexta jiyana îzafî tê gotin, jiyanêke bi tenê û tek tê îfadekirin. Tekîti weke tê zanîn û weke divê bê zanîn, gerdûnîtiyê red nake. Ne bi tenê tekîti, ne jî bi tenê gerdûnîti heye. Tekîti-gerdûnîti dualîteyek e ku bi qasî mane-maddeyê tene qebûlîkin. Tekîti nebe gerdûnîti pêk nayê. Her tek bêtî gerdûnî nikare bijî. Ji bo baştir were fêhmkirin, dikarin mînakê bidim: bi sedan gulên cuda yek bi yek, tek in. Lê belê ji bo ev tevahiya gulên weke gulê bîne binavîkin, aliyekî wan ê hevpar heye. Ev aliyê wan ê hevpar gerdûnîtiya wan îfade dike. Di tevahiya cûrbicûrkirina gerdûnê de ev rêzîk li ser kar e.

Min di beşên pêwendîdar ê parêznameya xwe de hewl dabû jiyana civakî di nava dîrok û cûrbicûriya wê de pêşkêş bikim, lewma ez ê dubare nekim, bi tenê bi bîr dixim. Bi awayekî çîrokwarî di vegotina serhatiya mirovê difikire ango Homo Sapiens de para rastiyê gelek heye û bi giştî ev vegotina tê qebûlîkin bi kurtî weha ye; tê texmînkirin ku beriya dused hezar salan li rojhilatê Afrîkayê jiyaye, piştê jî dayîkekê bûye û tê texmînkirin ku beriya pêncî hezar salî jî gihiştîye zimanê sembolan, bi xelasbûna dema dawî ya qesayî re ango beriya bîst hezar salan li qûntara çiyayên Toros-Zagrosê ji civaka berî cotkariyê derdikeve û texmîni jî beriya panzdeh hezar salî û pêve nîzamekî jiyana civakî yê cotkariya qebîleyî û neçîrvan-berhevîkirina nebat-gîhayan di zikhev de pêkaniye. Li vî şewazê jiyane yê weke civaka gund-cotkariyê pêş ket, dema pênc hezar salî ya şaristaniya navendî jî zêde bû. Civaka gund-cotkariyê û civaka bajar-bazîrgan-zenaet û pişesaziyê weke dualîteyekê heta roja me ya îro min behsa wê kiribû û min hewl dabû bi xetên stûr an jî weke dem-dewranan pêşketina jiyanêke hegemonîk a bi bandor, vebêjim. Min di beşa berî vê de behsa qonaxa Ewropa ya pêncsed salên dawî ya vî çanda hegemonîk kiribû. Eşkere ye ku ji aliyê pêkhatin û gihiştina wê, heta ji aliyê pêxîrtengiyên wê yê avabûnê, weke bingeîn li ser vî çandê mohra civaka Rojhilata Navîn heye. Civak û çanda min hewl da maneyê wê rave bikim, ev e. Tekîtiyên wê gelek bin û yek ji tekîtiyên wê yê girîng modernîteya Ewropayê pêk bîne jî ji aliyê dem û mekan ve kategorîkirin û bi muceredkirineke teka tekîtiyan her tim mumkîn e.

Rewşa civakê weke tekîtiyekê jiyana cînsê mirov diyar dike. Tekîti û cudahiya di navbera jiyana mirovê li Rojhilata Navîn û jiyana mirovê li Afrîkayê de, ev rewşa civakê diyar dike. Nîjad an jî xisletên din ên fîzîkî diyarker nînin. Eger ferdê mirov ê bîcivak zû nemire, wê nebe mirovê zane yê bi tenê, wê bibe cureyekî bi zimanê îşaretan dipeyive yê nêzî heywanan. Mirovê bîcivak antî-mirov e. Avêtina mirovekî dervetî civakê, mirov bîcivak were hiştin jî bo mirovekî cezayê herî mezin e. Mirov tevahiya hêza xwe ji civakê digire. Asta herî pêşketî ya zanistan û zanyaran bi asta civakê ve girêdayî ye. Mirov jiyana civakî weke fenomen û çendayetiyan besît ên fîzîkî bihesibîne, ev xiyana herî mezin e ku pozîtîvîzmê bi mirov re kiriye. Gihiştina asta civaka mirov bi tenê weke pêngaveke gerdûnî dikare manedar bibe.

Em xisletên karekterîstîk ên bingeîn ên jiyana civakî weke pêngava gerdûnî rêz bikin.

- 1- Cîvak weke dîrok. Komên mirovan bi mîlyonan salan, li mekanên zor û zehmet di encama hewldan-têkoşînê mezin, bi êş û elem de komên tek ên pêşketî pêk anîne. Hin mekan û dem ji bo civakê ji qonaxekê çipî qonaxêke din bikin, bi roleke diyarker rabûne.
- 2- Cîvak weke dîrok, jêre asteke mejî divê. Asta mejiyê cinsê mirov civakbûna wî diyar kiriye. Civakbûnê jî ev asta mejî di rewşa zêhniyetê de neçarî xebitandin û pêşketinê kiriye. Xwezaya civakî avahiyeke nerm a asta zêhniyeta wê pêşketî, pêşkêş dike.
- 3- Zîman ne bi tenê amûrê zêhniyeta civakî ye, di heman demê de hêmanekî avakirinê ye jî. Zîman yek ji xisletên bingeîn e ku pê cîvak heye. Weke amûrê mejiyê kolektîf, nermbûna xwezaya civakî pirr bi lez pêşde dibe.
- 4- Şoreşa cotkariyê di çanda maddî û manewî ya civakê de şoreşa herî bi kok a dîrokê ye. Civaka mirov weke bingeîn li dora cotkariyê şikil girtiye. Mirov li civakeke bêcotkarî nikare bifikire. Cotkarî ne bi tenê pîrsgirêka debarê çareser dike; di serî de mejî, zîman, şênî, rêveberî, bergirî, parastin, cihwarbûn, dîn, teknîk, lixwekirin û avahiya etnîk, di amûrên çandî ên bingeîn ên maddî û manewî de rê li ber veguherîn û pêşketinê bi kok vedike.
- 5- Ji ber ku jin di domdarkirina civakî de xwediyê hewldana zêde ye, li gorî mêr di civakbûnê de bi rola sereke radike. Anîn, mezinkirin û parastina zarokan di hêla ku civakbûn li ser rêya dayikîyê pêş bikeve. Civak bi giranî nasnameya jin-dayikê hildigire. Di bingeînê zîman û dîn de hebûna hêmanên mêtîyê, vê rastîyê piştrast dike. Di civaka gund-cotkariyê de deng û nasnameya jinê hêza xwe diparêze û dewam dike.
- 6- Xwezaya civakî bi xwe exlaqî û politîk e. Exlaq nîzama rêzikên civakê, politîka jî rêveberiya wê diyar dike. Exlaq nîzam û mayîdebûna civakê, politîka jî pêşketina wê ya afirîner pêk tîne. Mirov nikare li civakeke bêexlaq û bêpolitîka bifikire. Dejenerebûna di asta exlaqî û politîk de bi pêşketina her cure kolektîf û newekheviyê re di zikhev de pêk tê.

c- Hiyerarşiya Civakî û Dewlet

Otorîteya civakî ya bi awayekî organîk li dora jinê pêk hatî bi rûreşma civaka nêçîrvan bi zordarî û hîleyan bi hêz bûye û kengî ji aliyê mêr ve hatiye bidestxistin vê yekê nîzama bingeînê hiyerarşiyê pêk aniye. Nîzama hiyerarşik zordarî û hîleyê bi xwe re tîne nava jiyana civakî. Weke bingeîn nûnerê hîlekariyê rahib, yê zordariyê esker û pîremêrê xwedî tecrubeya civakî hiyerarşiyê temsîl dikin. Bi jin-dayikê re dema têkoşîna civakî ya herî mezin dest pê dike. Di dema proto-şaristaniyê de otorîte bi giranî dikeve destê hiyerarşiya mêr. Dewlet bi sazîbûna hiyerarşiyê di nava rêveberiya civaka bajêr de dest pê dike. Di civakê de bi pêşketina beşên hiyerarşik û dewletdar re nîzama exlaqî û politîk jî xira dibe. Bûyerên dijberê civakê bi lez dibin. Em dikarin van bûyeran welê rêz bikin:

- 1- **Civaka Bajêr:** Civaka bajar bi civaka cotkar re li ser bingeînê bazirganî û zenaetkariyê kar û xebatê dabeş dike, di encama vê de rê li ber pêşketineke tîkel a civakî vedibe, bi vî awayî beşê hiyerarşik û dewletdar li jor xwe bi sazî dikin û bûyerên anti-civakî bi bajar re bi lez dibin. Di bingeînê pîrsgirêk û nakokiyên civakî de ev anti-civakbûn heye.
- 2- **Civaka Bi Çîn:** Kengî hiyerarşî û dewlet sazîbûna wan zêde û belav dibe, ev yek rê li ber dubeşbûna civakê vedike. Karakterê çînîbûnê hêmanekî biyanîkirinê yê xwezaya civakî ye. Li dijî civakê di her astê de êrîşên îdeolojîk û rêxistinî bi tevger dike û pêşde dibe. Hiyerarşî û dewlet li şûna civaka xwezayî civaka çînî ya lihevçêkirî ya derew û zordariya wê pêşdebirî, bi cih dikin. Di rûreşma mîtolojîk, dînî, felsefî û zanistî de li dijî civaka exlaqî û politîk vegotinên berevajîker û reşker pêşxistin.
- 3- **Civaka Mêtinkar:** Saziya hiyerarşî û dewletê weke bingeîn li ser nîrxên danehevî yên civakan ava dibe. Pêdiviya bi rêveberiyê hinekî tê hiskirin, bi pêdiviya bergirî û parastinê re dike yek û di berdêla vê de desteserkirina nîrxên civakî ya her diçe zêde bêdad dibe, pêk tîne. Di vê de hem amûrên zorê û hem jî yên îdeolojîk bi hev re li ser kar in. Civakên mêtinkar li gorî şêwe û qadên mêtîngehan weke bazirganî, sinai û finansî dabeş dibin.
- 4- **Civaka Şerker:** Ji wan şêweyan re tê gotin li şûna razîkirinê, bi darê zorê nîrxê civakî desteser dikin. Şer di jiyana civakî de şêweyê herî hov û dijwar ê xerîbketinê ye; xwezaya civakî bi xedarî birîndar û seqt dike. Di vê rewşê de refleksên bergirî û parastinê yên civakan bi pêş dikevin û li dijî şerê xerîbxistinê dibe şêweyê şerê xweparastinê yê bergiriyê li hebûna civakî dike.

d- Nasnameya Civakî

Tekîtiyên civakî xwedî terkîbeke dewlemend in. Tekîtî di nava xwe de gelek kategoriyan tek ê tekîtiyan pêk tînin. Hewldana ji bo mirov civakan weke tek nasnameyekê bibîne, çavkaniya xwe nîzamên hiyerarşik û dewletdar in. Têgihîştina nasnameya hişk a sergirtî ji aliyê van nîzaman ve tê ferzkirin. Dewleta netewe şêweyê herî pêşketî yê van nîzaman e. Nasname formên civakî ne. Li xisletên pêşketina civakê rast tîne. Bi nasnameyên din re li sentezbûnê vekirî ne. Civaka bînasname

nabe. Nasname ji herî kêr bi qasî exlaq û polîtîkayê sedema hebûnê ye. Em nasnameyên civakî yên herî sereke ku xwedî gelek qadan in, dikarin weha rêz bikin:

- 1- Nasnameyên Qebîlê û Eşîran:** Şêweyê pêşî yê pêşketina civakan nasnameya qebîlê ye. Zor û zehmet e ku mirov ji klanên re bibêje nasname ye. Ji ber ku klan hê li destpêka cudabûnê ye. Lê mirov dikare klanê weke şaneya dayik a tevahiya proto-nasname, pêşnasname û mîna malbata wê bibîne. Eşîr weke qebîlê û yekîtiya qebîleyan nasnameyên herî têkûz ên jiyana civakî ne. Tevî hêzên dijberê civakê, qebîlê û eşîrên qelsbûyî, bivê nevê wê bi awayekî weke civaka sîvîl a serdema xwe pêk bînin. Ji ber ku civak çawa bêklan û malbat nikarin bibin, bêqebîlê û eşîr jî nabin.
- 2- Nasnameyên Qewmî:** Di tevahiya dîrokê de weke şêweyekî asta jor ê pêşketî yê eşîrên xwe spartine zimanekî hevpar û kokeke çandî, pêş ketine. Bi giranî mekanekî hevpar ji xwe re weke war û welat pêk anîne. Têgînên war û welat herî rast divê weke çandê bi mane bibin. Her civak lazim nîne bi qewm be. Di nava qewman de gelek klan, qebîlê û eşîrên din û heta qewmên din dikarin bişînin. Faşîzma dewleta netewe têgihîştina nasnameya homojen ferz kiriye.
- 3- Nasnameya Neteweyî:** Eger nasnameya qewm bi şêweyekî bi îstîqrar û rêveberiyê dewamî bîji û di encamê de nasnameya çêbibe mirov dikare jêre bibêje nasnameya netewe yan jî nasnameya neteweyî. Aliyê netewe yê zêde derdikeve pêş ew e, bi îradeya xwe dikare xwe bi rê ve bibe. Dibe ku şêweyên rêveberiyê demokratîk an jî dewletdar bin. Ji tevahiya qebîlê û gelên di bin rêveberiya neteweyên din de ya rastî di bin rêveberiya netewetiyên xwedî rêveberiya dewletdar de, ne netewe, belê kole tê gotin. Di civakên mêtinkar de li ser navê neteweyekî bi tenê homojenî tê pêkanîn, şens nayê dayîn ku neteweyên din û heta komên jêr wekhev û azad bişînin. Sistemên demokratîk ji pîrnamasnameyan re derfêr û îmkân nas dikin û bi vê xisleta xwe ji sistemên antî-civakî vediqetin, cihê dibin.

c- Pîrozîyên Civakî

Civak ya awarte, mûcîzewî û bi heybet bi têgîna pîrozîyê terîf dike. Ya pîroz civak bi xwe ye. Lê civak vê ne bi serwestbûneke zanistî, bi şêweyên serwestbûnê yên em ji wan re dîni û mîtolojîk dibêjin, qebûl dike. Ya rastî civak xwe terîf dike. Mirov eger terîfa serwestbûna bi mîtolojîk û dîni û terîfa serwestbûna bi zanistê bide berhev û qiyas bike, dikare baş jê hîn bibe. Divê mirov ji bîr neke ku di koka zanistê de mîtolojî, dîn û felsefe hene. Xebata zêhnî ya civakê çî pîroz çî jî pozîtîv be, her hewl dide xwe terîf bike. Hin ji pîrozîyên girîng ev in:

- 1- Xwedatî:** Li cem hersê dînen mezin jî di îdealîzma objektîv de ya berdêla gerdûnbûnê ye. Li cem Hegel jî ruh (Geist) e. Li cem K. Marks kominîzm, li cem milliyetgirî jî dewleta netewe ye.

Di zanista civakî de maneya xwedatîyê bi nasnameya civakî ve têkildar e. Dikare di asta herî jor de bibe têgîna berdêla muceredkirina civakê. Mezinahiya Ellah li derveyî civakê ti maneya xwe nîne. Ellah bi tenê dikare bi civakê hebe. Civak çî wî weke gerdûnê qebûl dike, çî wî weke baweriyekê di hundirê xwe de xwedî dike, ti cudahiya xwe nîne. Di felsefeyê de temsîla vê yekê îdealîzma objektîv û sêbjektîv e. Di zanistê de jî bi tenê weke obje û sêbje dimîne. Bi vê rêbazê, mirov weke temsîlî dikare her tiştî weke obje û maneyê jî weke Xweda (Ellah) bibîne. Eger em bi zimanê zanistê îfade bikin, asta manedanê ya mirov li gorî asta manedana civakbûna wî ye. Hêza manedanê ya mirov bi pêşketina civakbûna wî re diyar dibe. Manedariya ferd a ji civakê qut a ku lîberalîzma kapîtalîzmê wê ferz dike, bi temamî dereweke mîtolojîk e. Ferdê ji civakê qut, belkî karibe bi tenê bi qasî endamekî keriyê qirdik û meymûnan di warê zêhnîyet û manedanê de pêş bikeve.

- 2- Pêxemberî:** Duyemîn xeleka pîrozîyên civakî ye. Hewl tê dayîn bi sîfetên weke kesê ji xeybê peyaman tîne û qasîdê xwedê, wî terîf bikin. Bi çîna jor a rahîban re heman kategoriyê parve dike. Di felsefeyê de berdêla wê filozofî, di zanistê de jî berdêla wê akademîsyen e. Rewşenbîrên di asta jor de heman kategoriyê parve dikin. Xisleta hevpar a hemûyan ew e, xwedî statuyeke welê ne, di asta herî jor de manedariya civakî eşkere û diyar dikin.

Civak di asta herî jor de vê statuya wan a manedanê dinirxîne, ji ber ku ew hebûna civakê tînin ziman. Ew neynika civakê ne, di pozîsyona wijdanê wê de ne. Di şexsê wan de civak xwe teqdîs û pîroz dike. Mirov dikare pîrozîkirinê weke xwe binirxînin, mezinkirin, manedarkirin û delalkirinê jî terîf bike.

- 3- Zanyartî, Hozantî:** Di rêza sêyemîn de xelekeke pîrozbûnê ye. Bi heman kêrhatîbûn û fonksiyonê radibe. Barhîlgirên gotin, mane û nirxên civakê ne. Helwesta helbestwarî û exlaqî îfade dikin. Nûnerên nirxdarên civakî yên gotin û hunerê ne. Herî zêde ew manedariya civakî dişînin û îfade dikin.

- 4- Alavên Pîroz, Fetîş:** Objê û tiştên herî zêde di parastin, li ser piyanmayîn û gavavêtina civakê de kêrhatî bin, ew tîne pîrozîkirin. Pîrozî derbasî obje û alavan dibe, ji ber ku ji bo civakê pêdiviyê gelekî heyatî tedarîk dikin. Alavek çiqasî bi nirx be, çiqasî hatibe fetîşîkirin, ewçend jî para xwe ya pîrozîyê heye. Weke mînak genim, zeytûn, mih, çêlek, hesp û hwd.

f- Heqîqeta Civakî û Ji Destdana Wê

Xwezayên civakî aliyê wan ê zêhnî, pêşketî û nerm in. Mane barkirî ne. Bi giştî barê maneyê yê li cem candaran ji yê necandaran zêdetir e. Ji perçikê herî besît ê atomê ber bi pêkhatinên herî tevlihev mane zêde dibe. Zêdebûna maneyê têkiliya xwe bi azadiyê re heye. Di dualîteya enerjî-maddeyê de aliyê jêre perçikê maddî yê hişk tê gotin her tim bi astengkirina maneyê berpirsiyar e. Mîna dîwar e. Dîwar, ên di nava xwe de diparêze, lê di heman demê de wan hepis dike. Di gerdûnê de ev dualîte di her diyardeyê de heye. Dîwar carnan bi temamî dibe amûrekî parastinê, carnan jî vediguhere amûrekî hepiskirin û girtîxaneyê. Beşê maddeyê timî xisleteke xwe ya bi vî rengî heye. Di xwezaya civakî de (di gerdûnê de, di maddeyê de) kombûneke gelekî pêşketî ya maneyê heye. Sîstem, avahî, endam û komên civakî bi xwe weke mane têne diyarkirin. Civakên maneya xwe herî baş tînin ziman, bi gotin û avahî dikin, weke civakên herî pêşketî têne terfîkirin. Ev, civakên asta wan a azadiyê pêşketî ne. Civakên azad ew civak in, xwe pirr baş bi mane dikin, tînin ziman, didin axaftin û li gorî pêdiviyên pirralî xwe ava dikin. Civakên ji azadiyê mehrûm û bêpar jî civakên welê ne, berevajî nikarîne zimanê xwe pêşde bibin, eşkere bidin axaftin û xwe pirralî ava bikin.

Di çarçoveya vê terfî de tevahiya serdeman girtina dest a pêşketina heqîqet û maneya civakî cewherê zanista civakî ye. Ji ber ku heqîqet, di bingeşê xwe de tevahiya serdeman, rewşa manedariya civakî ya di serwestbûna mirov de gihiştîyê, îfade dike. Bi rêyên mîtolojîk, dînî, felsefî, hunerî û zanistî xwe îfadekirin û ji bo xebata di vî warî de em dikarin, lêkolîna heqîqetê û anîna wê ya ziman, bibêjin. Civak bi tenê ji heqîqetan nehatine hûnandin, di heman demê de hêza diyarkirinê ne. Civaka nikaribe heqîqeta xwe diyar bike, ketiye rewşa herî giran a koletiyê, asîmîlasyon û qirkirinê. Bi awayekî maneya vê jî rewşa qutbûna ji hebûnê, û dest berdana ji rastîbûnê ye. Civakek û heta ferdek wexta heqîqeta xwe nebe, ew civak û ferd hatine bêmanekirin, bûne hebûnên welê ku nasnameya xwe ji dest dane û di nava heqîqetên sêbjeyên din de heliyane, ji vê jî wêdetir bûne hebûnên maneya xwe nemane. Di vê çarçoveyê de, di navbera mane û heqîqetê de têkiliyeke xurt heye. Mane, bi awayekî potansiyela heqîqetê ye. Ev potansiyel çiqasî were ziman, bi awayekî azad bipeyve û were avakirin wê bigihîje rewşa jêre heqîqetê gotin.

Eger timî were gotin ‘heqîqeta di hundirê min de’ û tim bê gotin ‘zarokê di hundirê min de yê nikare bipeyve’ ev yek rewşa herî kambax û xirab a civakî û ya ferd ketiyê, îfade dike. Manedanên civakî (bi rêbazên mîtolojîk, dînî, felsefî, hunerî, zanistî) heta negihîjin heqîqetê, heta negihîjin wê qonaxê û aktivîteyê, nikarin (ji potansiyelê ber bi entellegiyê) bi cih bînin û heyatî bibin. Ev tê wê maneyê ku ji zarokatiyê xelas nabe, ji zimanê Ezop nikare bibihure û ev rewş jî xwe negihandina heqîqetê îfade dike. Rastiyên civakî yên di bin zorê de têne girtin vê rewşê gelekî dibînin. Em wexta ji aliyê heqîqetê ve li rastiya civakî binêrin, bi tenê ev rastî (xwezayên civakî, avahiyên wê) bi yek ji rêbazên heqîqetê (mîtolojîk, dînî, hunerî, felsefî û zanistî) çiqas bê ziman û aktîv bibe, ji nû ve xwe bi rêxistin û ava bike, em ê bibînin ku em karin ji civaka manedar derbasî civaka bi heqîqet bibin. Wexta ku em di çarçoveya heqîqetê de serdemên civakî lêbikolin, em dikarin van diyar bikin:

1- Serdema Klanên Civakî: Di vê serdemê de ji ber ku manedan hîne zêde tevlihev nîne di komên klanan de heqîqet gelekî bi sînor, bi zimanekî nepêşketî, carnan bi vegotinên devkî û pirranî jî bi zimanê bedenê tê îfadekirin.

2- Serdema Civaka Gund-Cotkariyê: Ji ber ku di mijarên bicihûwarbûn, debar, lixwekirin, zêdebûna mirovan û parastinê de şeweyekî tevlihev ê avabûnê heye, rastiyên civakî yên kapasîteya wan ya manedanê xurtbûyî, mewzûbehs in. Di wezna kapasîteya manedanê de pêşketina serdemeke heqîqetê dest pê dike. Nexasim serdemeke heqîqetê ya mîtolojîk, dînî û hunerî li dora jin-dayikê (serdema heykelên jin-dayika qelew) pêş dikeve, bi pîroziya xwe hemûyî derdikeve ser dikê. Ziman pêş dikevin. Hêza îfadeyê ya mîtolojîk, dînî û hunerî, serdemeke ku qîmeta xwe ya orjînalbûnê zêde ye, dide destpêkirin. Serdema herî bi heybet a prehistoryayê ye. Ew serdemeke welê ye, civak cara pêşî ye ku xwe bi heqîqetên pîroz (bi rêbazên mîtolojîk, dînî, hunerî) diyar dike. Mirovatî hê jî mîrateya vê demê dixwe. Di serî de zanista tîbbî û hozantiya felsefî, herdu şeweyên din ên heqîqetê di vê serdemê de hîmê xwe danîne. Hozantiya jinê û tibba wê di vê demê de weke heqîqetên bi tesîr ên demê di jiyanê de cihê xwe girtine. Ji ber ku jinê di pênc qadên girîng ên heqîqetê de hêz bi dest xistiye, xwedawendiya jinê di vê serdemê de serwer bûye. Bêguman di vê bidestxistina hêzê de pêşdebirina wê ya cotkarî û aboriya malê, bi rola sereke radibin.

3- Serdema Bajar û Civaka Şaristaniyê: Bi bajarbûnê re civakbûna zêde dibe weke erkeki diyalektîkî, dijberê xwe pêşde dibe. Di vê serdemê de dijberiya diyalektîk çînîbûna civakî û dewlet derxistine holê. Çînîbûn û dewletbûn weke ji rêderketina civakî di mijara heqîqeta civakî de rê li ber dabestbûn û qelşeke mezin vekirî ye. Ji ber ku dabestbûn û qelş li ser hîmê dijberên şiddetê di xwe de dihevinin pêk tînin, serdema bi şiddetê tepisandina heqîqetan jî dest pê dike. Ev rewş bi awayekî berçav xwe weke şerê heqîqetan dide der.

Maneya heqîqetê dibe çîn û dewlet û vê jî dikin cewherê dîrokê. Dîrok çawa û bi kîjan rêbazê were îfadekirin bila bê kirin, bi şeweyekî mohra çîn û dewletê hilgire, hat avakirin, nivîsandin. Rastiya civakî angî wexta qelş li heqîqeta civakî dikeve, bingeşê her cure xerîbketinê tê danîn. Bi jirêderketina maneya civakî ve girêdayî, heqîqeta xerîbketinê jî ji îfadekirina rastiyê dûr tê girtin. Heta rastiya hatiye berevajîkirin, xistine nav şeweyên îfadeyê. Bi awayekî bingeşê xerîbketina ferdê civakî di dîrokê de xirabîya herî mezin e. Mirov dikare xerîbketina civakî weke xiyaneta dîrokî şîrove bike. Xerîbketin di her astê de ye. Tevahiya qadên civakî yên çanda maddî û manewî digire nava xwe. Kengî xerîbketina bi kedê re bi xerîbketina zêhniyetê re dibe yek, sîstema şaristaniya hegemonîk

dikare xwe dewam bike. Ango sistema civaka çîni û dewletdar weke serdema şaristaniyê, kengî qadên civakî bi kûrahî qelişin û xerîbketin pêk tê.

Civakbûna şaristaniyê rastiyeke welê ye, dewamî şer û dabeşbûnê ferz dike. Weke lêgerîneke kûr a heqîqetê û pevçûnê jî hebûna xwe ferz dike. Hêzên tehekumkar ên yekdestdariya zor û mêtinkariyê di destê xwe de digirin, çiqasî heqîqeta civakî bîtepîşînin û berevajî bikin, ewqasî civakên ji kom, ferd û gelên bindest û mêtîngêh pêk tên, ava dikin. Ev beşên civakê maneya xwe anga heqîqeta xwe ji dest dane û weke kerîyan têne meşandin. Beşên behsa wan tê kirin, wexta heqîqeta xwe ji dest didin, dikevin rewşekê ku mîna kerîyan bêne meşandin. Dîroka şaristaniyê di çarçoveya maneyêke teng de hem weke mane hem jî weke heqîqet, dîroka avakirin û meşandina mîna kerîyan e.

g- Heqîqeta Civakî û Şeweyên Xerîbketinê

Çi di nava xwe de û çi li derveyî xwe, rastiya civakî qadê ji zordestî û mêtinkariyê re nehêle, mirov hingê dikare behsa mane û heqîqeta azadiyê bike. Di vê rewşê de mane û heqîqet azad e. Azadbûn bi mane û bi heqîqetê mumkîn e. Ya/yê azadiya wî/wê nebe, nasnameya wî/wê anga mane û heqîqeta wî/wê nabe.

Civakên dikevin bin serweriya tehlûke (tinebûn, xela, heywanên dirrinde, zehmetiyên avhewayê, şewb) û bereketên (hebên zêde yên fêkiyan, mêwe, heywanên nêçîrê, avhewayê xweş, rewşên tîkûz û ewlê) ji ber şertên xwezayî pêk tên û civakên li ser wan mêtinkarî û zordestî têne meşandin, şeweyên heqîqetên wan cuda pêk tên. Em dikarin van şeweyên heqîqetan weha bi xalên sereke rêz bikin:

- 1- Di şert û mercên hê tehekuma civakî pêşneketî de şeweyên sereke yên heqîqetê mîtoloji, dîn û huner in. Di diyarkirina heqîqetê de para zanist û felsefeyê bi sînor e. Şeweyê îfadeyê yê giraniya xwe heye, mîtoloji ye. Mîtoloji weke tê zanîn vegotinên bi şeweyê çîrok, çîvanok, efsane û destanî ne. Di mîtolojiyan de mutleq heqîqetek veşartî ye. Ya rastî, mîtoloji şeweyekî vegotina heqîqetê ye. Dînê di şaristaniyê de hatiye dakirin jî li gorî mîtolojiyê aliyê xwe yê bawariyê zêdetir e, û şeweyekî vegotina heqîqetê ye ku misoger nîrxên heqîqetê xurt dike. Dîn ew mîtoloji ne ku baweriya bi rastbûna wan jî sedî sed e. Di hukim û baweriyên dîn de wekhevîbûn û yeksanbûneke bi heqîqetê re heye. Tesîreke giran a dîn û mîtolojiyê li ser Zanyartî (felsefe) û zanistî heye. Huner weke şeweyekî heqîqetê bi zêhniyeta dînî û mîtolojîk di nava tîkiliyêke xurt de ye. Dixwaze maneyê weke muzîk û xêzan îfade bike. Ji lewra lêkolînkirina maneya li muzîk, resim û heykelan hatiye barkirin, xebateke girîng a heqîqetê ye. Ya girîng resim, muzîk û heykel bi xwe nînin; weke mane û heqîqeta îfade dikin, nîrxa wan e.

Bingeh û şert e ku zimanê mîtoloji û dîn helbestwarî be. Ziman bi xwe, ji dema derketina xwe ve demake dirêj xwedî vegotineke helbestwarî ye. Ango di navbera helbest û heqîqetê de tîkiliyêke xurt heye. Helbest ziman û heqîqeta civaka azad a berê ye ku tehekumê nas nake. Hozanên destpêkê pêşiyên zanyar û pêxemberan in ku heqîqet diyar kirine. Hêza vegotinê ya hozanwarî û zimanê helbestwarî yê civakekê nîşan dide ka ew civak çiqasî xwedî rastiyeke manedar û azad e.

- 2- Weke sistema civaka çîni û dewletdar ji ber ku hem di nava xwe de hem li derveyî xwe li tehekumê rast tê û diqelişe, civaka şaristaniyê weke mane û heqîqet jî parçe dibe. Wexta ku tehekum tevî vegotina mîtolojîk û dînî dibe heqîqet xerîb dikeve. Xerîbketin der barê cewher û hebûna civaka şareza de ye, bi tenê xwe nasîpêre vegotinê. Ji ber ku maneyên di naveroka xwe de di hewînin weke heqîqet pêşkêş dikin, paradîgmayên rêxistinîyên tehekumê yên jiyana civakî hûrûkûr diguherin. Di civakê de şeweyên paradîgmayên jiyane yên nakok û yên rê didin ber, pêk tên. Xerîbketin bi kerritandin, verotin û helandina heqîqetê pêk tê. Xerîbketin nîrxa xwe weke heqîqetê di encama hewldanên ji bo qebûlkirina berevajîkirin, zordestî û reşkirinê de timî kêmtir dibe. Wexta ku heqîqetêke pêre şer bike namîne, civaka xerîbketî vediguhere lodeke bêmane. Avahiyên behsa wan tê kirin ji bo civakê bi tenê bar in; bi awayekî nexweşiyêke civakî ne. Muhafizekarî, hişkebawerî weke faşîzm bi navên patolojîk têne hildan. Xerîbketin weke rastiyeke civakî ya nexweşketî êdî bêmane ye. Jîdestdana maneyê rewşa herî bi tehlûke ya civakê, nîşan dide.

Di tevahiya şeweyên heqîqetê de şer û qelişin di xwezaya civakî ya heqîqetê de pêk hatine, mirov dikare bişopîne. Nîrxa heqîqetê ya mîtoloji û dîn çiqasî dikeve, xweda û xwedawendên bi mane û bi hewayêke mîhrîcanên gurrûgêş îbadet ji wan re dihat kirin, şûna xwe ji pûtên qîmeta xwe ketî re dihelîn. Ji serdema xwedawenda pîroz, a bi heybet û mukafat dide gav tê avêtin ber bi serdema xwedayên evdan çêdikin û ceza dikin. Ya rastî veguherîna civakî (ji civaka komin ber bi civaka çîni ve) xwe bi heqîqetê bi vî awayî îfade dike. Di civaka Sumer de mirov dikare vê veguherînê bi awayekî zindî bişopîne. Herweha di nava xwedayan de jî şer derdikeve. Li cihê ku rêûresma Dionysosî xwe weke heqîqeta civakî ya komin a cotkariyê nîşan da, rêûresma Zeûsî jî weke heqîqeta beşê tehekumkar ê vê civaka cara pêşî qelişî û veguherî, nîşan dide. Şerê van rêûresman maneya xwe ya orjînal jî di civaka Sumer de pêk tê. Ev herdu rêûresm bi awayekî balkêş û bi tesîr di hunerên serdemê de têne nîşandan. Serdema xwedawendan heta bi dayika Îsa Meryemê xwe nîşan dide. Wexta ku kapîtalîzmê xwe kir sistema serdest, 'pîrasêhr' yên nûnerê dawî yê serdema xwedawendan bûn, şewitandin û modernîteya xwe ava kir. Ev bûyer, tîra xwe mirov difikirîne û mirov hîn dike.

Di serdema şaristaniyê de zanist û felsefe weke şeweyên îfadekirina heqîqetê girîng dibin. Di vê de

têkoşîn û lêgerîna heqîqetê bi roleke bingeîn radibe. Şûna qral-xwedayên nikarin bi maskeyê, xwe weke berê bi vegotina mîtolojîk û dînî veşêrin, sîstema hewl dide bi metafîzîkê xwe binuxumîne, digire. Kengî dînen yek xwedayî têrê nekirin û kêman, metafîzîk û îdealîzma objektîv weke sîbjektîvtîya sîstemên serdest ên şaristaniyê, hatin pêşdebirin. Li şûna xwedê 'îdea' weke heqîqet tene danîn. Îdealîzm, weke dewleta dibe xweda, mîna heqîqetê tê nîşandan. Ji ber vê sedemê, di navbera îdealîzm û xerîbketinê de têkiliyeke xurt heye. Heqîqetên civakî ne bi xwedayan, hewl didin bi îdeayan îfade bikin. Berevajîkirin, helandin û dejenerekirina heqîqeta civakî, bi îdealîzmê re gelekî pêşde diçe.

Gelek dewletên xwe şareza dihesibînin weke sîstema mêtinkarî û desthilatdariya hegemonîk, ji bo ku manedana civakî ya her diçe teng dibe veşêrin, giraniyê didin şeweyên hunerî yên xemilandî, bi heybet, zêde nepixandî û pirole. Mînak şaristaniya Roma û Grek di qada mîmarî, heykel, muzîk û mozaîkê de weke heqîqet girîngî bi pêşkêşîyeke bi vî rengî daye. Sîstem xwe çiqasî nepixandî nîşan bide, ewçend ji hewl dide maneya civakî (rastîya bindestan û yê tene mêtin) veşêre û berevajî bike. Mîna di dema mîtolojîk û dînî de zanist, felsefe û hunerê bi desthilatdariyê ve girê didin û hewl didin wan bikin dewletî ango pêvajoyeke têkoşînê ya felsefî û zanistî pêk tê ku li gorî qelşa li civakê ketî ye. Zanist û felsefe çiqasî li hemberî jîdestdana maneyê li ber xwe bidin, ewçend hêza wan a îfadekirina heqîqetê zêde dibe. Çiqasî bikevin bin fermana xwediyên desthilatdarî û dewletê, ewqasî ji têkiliya wan a bi heqîqetê re kêman dibe, weke amûrekî bi rola vegotina xerîbxistinê radibin. Felsefe û zanista weke îfadeya heqîqetê li dijî îfadeyên mîtolojîk û dînî yê têkiliya xwe bi heqîqetê re jîdestdayî, pêş ketine, ji bo civakê bi xwe ne. Ji ber ku ji bo berjewendiyên yekdestdarên mêtinkar û zordestiyê rol guhertine, mîna xerîbxistinên mîtolojîk û dînî yê berê dogmatîk dibin û dikevin pêvajoyeke ku tede bi heqîqetê re têkiliya xwe ji dest didin. Di huneran de ji pêvajoyên bi heman rengî pêk tên. Hunerên bi heqîqetê re têkiliya xwe ji dest didin, dikevin rewşekê ku zêde nepixandî û pûç in, û ji ber ku mînimîlîze dibin ji îfadekirina rastîya civakî dûr dikevin.

Di serdema şaristaniyê de pîrsgirêkên civakî yê ji ber tehekumê çêdibin, di tevahiya şewazên îfadeyê yê heqîqetê de li ser xwe çareseriyê û lêpîrsînê ferz dikin. Bi qasî ku çavkaniya pîrsgirêkên heqîqetê civakî ye, ewqasî ji çareseriyên wan di çarçoveya zanista civakî de ne. Zanista bi civakbûnê re têkiliya xwe ji dest dayî, xerîb dikeve ango bivê nevê têkiliya xwe bi heqîqetê re qut dibe. Civakên xwe di tevahiya rêbazên heqîqetê de kirî hoste, êdî pîrsgirêk nînin, ji xerîbketinê xelasbûne, civakên wekhevîxwaz, azad û demokratîk in. Ango civakên exlaqî û polîtîk in.

h- Di Modernîteya Kapîtalîst de Heqîqet û Xerîbketin

Modernîteya kapîtalîst bi qasî ku herî zêde desthilatdarî û kar-sermayeyê kom dike, bi vê ve girêdayî sîstema heqîqetê xerîb dixîne ji terîf dike. Derketina wê ya holê weke sîstem bi qasî ku şerên xwînrij ên heqîqetê ferz kirine, dewamkirina wê ji şerên herî mezin ên ku dirokê şahidî li wan kiriye, bi xwe re anîne. Şerên sîstemê bi tenê şerên desthilatdarî û mêtinkariyê nînin, di heman demê de şerên dijar ên heqîqetê ne. Weke dewama sîstemên şaristaniyê ya di asta global de pêsketî modernîteya kapîtalîst çiqasî manedan û heqîqeta civakî bipelîxîne, berevajî û reş bike, ewqasî pêk tê. Di nava sîstemê de rêjeya karê û desthilatdariyê çiqasî zêde bibe, ewqasî ji qada heqîqeta jiyana civakî mînimîze dibe û mane gelekî têk diçe. Jiyana civakî bi tenê nabe qurbanê hêrsa karê û desthilatdariyê; di tevahiya şeweyên wê yê heqîqetê de ji xerîbketineke mezin pêk tê. Civak hem ji aliyê maneyê ve hem ji ji aliyê heqîqetê ve bi temamî bi pêvajoyeke tesfîyeyê re rûbirû ye. Li şûna tevahiya rastiyên civakê, rastiyên desthilatdarî û sermayeyê hatine danîn.

Yek ji sêlingên distana modernîteyê, kapîtalîzm bi xwe wexta şensê sîstembûnê zevt kir, bi tesfîyekirina civakbûnê sereke yê pêşî û paşiyê dirokê bûn, dest bi kar kir. Berê pêşî bi slogana 'nêçîra pîresêhran' hêza civakbûna jinê ya hewl dida li ser piyan bimîne, di nava agir de bi qirçqirç şewitandin. Mîrov nikare nêçîra pîresêhran ji sermayeyê serbixwe bifikire. Di avakirina hegemonya xwe li ser jinê de weke koletîyeke kûr, ev gerdîşên şewitandinê heta dawiyê li hesabê wê hatin. Di roja me ya îro de bi vî awayî çêtirxistina jinê û ketina wê ya xizmeta sîstemê, bi pêkanîna van şewitandinên di dema qonaxa derketina holê ya hegemonya kapîtalîst de ji nêz ve têkildar e. Bîranînen dehşet ên şewitandinê, jin li Ewropayê bi awayekî bêşînor xistiye xizmeta mêr.

Sîstemê piştî jinê, bi awayekî bêrehm civakbûna gund-cotkariyê ji hilweşand. Heta ku aliyê wê yê komin demokratîk li ser piyan bimana wê desthilatdarî û kara herî zêde bi dest nehata xistin û ji ber vê ji civakbûna gund-cotkariyê bivê nevê, bûbûya hedef. Ev civakbûnê bi deh hezar salan bûne zemînên heqîqet û maneya kêfxweşî, êş û berxwedanên mirovatiyê çiqasî bêne tesfîyekirin, şensa sîstemê ya gavavêtinê ji wê zêde bibe. Tevahiya kirinên li dinyayê û yê li Ewropaya piştî sedsala 16. qewimîne, vê rastiyê piştrast dikin. Beriya modernîteyê bi sînor be ji dêrê heqîqeta civakê îfade dikir, ji lewra divê mirov şerê modernîteyê li dijî dêrê ji di vê çarçoveyê de bibîne. Herçiqasî gerdûnîtiya Xirîstiyantîyê weke îfadeya xapandina civakbûneke di nava xwe de ye, û di yekdestdariya desthilatdarî û mêtinkariya berê de xwedî par be ji bêguman yek ji çeperên girîng ê parastina civakê ye. Kapîtalîzmê ev çeper ji bêtesîr nekirina, nikarîbû gav biavêta. Şerên mezin ên dîn, îfadeya vê heqîqetê ne.

Kapîtalîzmê koletîya herî terbiyekirî ya jêre proleterbûyî tê gotin, rewşa kir û bi vî awayî derbeke din a mirinê li heqîqeta civakê xistiye. Yek ji şaşiyên mezin ên K. Marks ew e, bi awayekî xafî yeqîn kiriye ku proleterê yek ji hêmanên heqîqetê yê ji destçûyî ye, kirdarê sereke ye. Proleter koleyekî pêşdebirî ye. Heta ku vê rewşa xwe dewam bike ti carî nikare bibe kirdarekî bûye xwediyê heqîqetê.

Kapîtalîzm heta bi tevahî xisletên civakî, insanî yên di proleter de nekuje wî nabe ser karê xwe. Cewherê civakî û insanî yê koleyê di serdema antîk de, ji koleyê modern ango proleter bi gelekî zêdetir e. Lê ji ber ku kole ye, payeya xwe ya heqîqetê, kengî bigihîje azadiyê wê bi dest bixe. Hem kolemayîn, hem jî bûyîna xwediyê payeyê, berevajîkirineke mezin a Marksîzmê ye. Di bingehe serneketina sosyalişma reel de ev heqîqet heye.

Bûrjûwazî weke çineke civakî ya kapîtalîzmê ew mezinkirî, afeta civakî ya heqîqet li ser hatiye parçekirin, bi xwe ye. Xweda-qralek ji hezar bûrjûwayî zêdetir nêzî heqîqetê ye. Xwezaya civakî ji aliyê heqîqet û manedanê ve dibe du parçe. Bûrjûwazî parçeyê nexweş û patolojîk pêk tîne. Modernîte di objektîvîteya vê çînê de tevahiya heqîqeta civakî dîtevizîne û bi vê jî razî nabe, xerîbketina desthilatdarî û sermayeyê jî dike cinawirek ango Leviathan.

Yek ji sê lingên distana modernîteyê, lingê duyemîn, dewleta netewe ye. Mirov dikare wê weke hêzeke di dîrokê de nedîtî, ya heqîqet verotî û kerritandî, terîf bike. Ti patolojiya civakî, bi qasî dewleta netewe li ser navê muhendîstiya civakî (Demiurg = Xwedayê Mîmar), civakbûyîn homojen nekiriye û ji jiyana qut nekiriye. Modernîteyê di bin kirasê pêşverûtiyê de (baweriya modern a bi qiyameta xwedayî) cudahiya jiyana yên civakî yên herî pîroz (jiyan = tevî ku cudahî ne) verot, hundirê wan vala kir û avahiya tekperest ava kirin û ev faşîzm bi xwe ye. Faşîzm li cihê ku heqîqeta civakî diqede, patolojiya civakî ye ku derdikeve holê; yekdestdariya desthilatdariya dewleta netewe û sermayeyê nebin, ti carî zêde nabe. Têgînên sînor, welat, millet, al, srûd û welatî yên dewleta netewe dixwaze wan pîroz bike, bi xiyankirina bi pîrozbûnê rastî yên civakî re, têkildar in. Ji bo ku welat, millet û welatiya tekperest bêne avakirin, divê mirovatiyeke ku di tevahiya serdeman de jiyaye, were gurandin. Di rewşeke welê de jî mirov bi tenê ji heqîqeta civakî dûr nakeve û jêre xerîb nakeve, civak bi xwe diqede. Dewleta netewe weke naverok desthilatdariyê milliyetgir, dîndar, cinsiyetparêz û ‘zanîstperest’ zêde dike, li hemberî vê rewşê her zerreyê heqîqetên civakî li destavêtin, dagirkerî û înkare rast tê. Di serî de Nietzsche, Foucault û Adorno, hin filozofan li ser navê heqîqetê qiyamet rakirine, bi daxuyaniyên xwe qala vê rastiyê dikin û dibêjin; modernîte ew ferd e ku hatiye xesandin û ji civakbûnê hatiye derxistin.

Ji sêlingên distana modernîteyê lingê sêyemîn, îndustriyalîzm e. Tê maneya îmhakirina jiyana ekolojîk û ev heqîqet e ku bi temamî derketiye holê. Ne bi tenê eko-hawîrdor, civakbûn jî bi tenê bi wê dikare hebûna xwe bi dest bixe. Lewra ew vê rastiyê jî tine dike. Civakek e ku her roj hawîrdora xwe ji dest dide, civakek e ku ji jiyana xwe parçe parçe ji dest dide û bi devê cinawirekî ve ber dide. Civakbûneke mirov a bi berxwedana milyonan salan hatiye avakirin, heye û li hemberî vê dema dirêj demek e ku mirov dikare weke kêlî bi nav bike, di demeke kurt de ev civakbûna mirov tê tesfîyekirin. Di vê tesfîyekirinê de îndustriyalîzm hevparê vî gunehê kapîtalîzmê û dewleta netewe ye. Di bin navê civaka îndustriyel de îndustriyalîzm bêyî ku şerm bike, girêkeke kansêrê weke civakeke pêşverû pêşkêş dike û ev jî pirr baş diyar dike ku îndustriyalîzm çend bûyereke patolojîk e. Di ti şerî de bi qasî şerê li ser navê civaka îndustriyel (bi destekdana kapîtalîzmê û dewleta netewe) hatiye kirin, kuştinên hov ên civakî nehatine kirin, civakbûn nehatiye birîndarkirin û mehkûmê nexweşiyê nehatiye kirin.

Pêxemberên ku maneyên mezin li têgînên qiyamet û meşerê bar kirine, herhal xwestine bi van têgînên axirê zemanan binin ziman ku têde vî cinawirê sêling ê jêre modernîte tê gotin, mane û heqîqeta civakbûna mirov tine kiriye!

Ji bo ku li Rojhilata Navîn jiyana civakî ji nû ve were terfîkirin, bi awayekî hişkeber be jî min çarçoveyê têgîn û teorîk danî da ku bersiva pîrsa “Jiyana civakî çi ye?” berfireh bikim. Helwesteke seyr a mirov ji bo jiyana wî bi xwe heye; wer bawer dike ku mîna li ser xetê rast an jî xeletê li dora xwe timî dizivire, ji ezel heta bi ebed diqewime. Bi vê dixape û ev xapandineke bi kok e. Tevî ku xwediyê şensa jiyaneke herî manedar e, mirov cinsekî welê ye, herî zêde dixape û ev bi tenê listikeke xwezayê nîne; ez yeqîn dikim ku ev listikek e, herî zêde xwe di civaka tehekumkar de nîşan dide. Ti cureyê zindîyan bi qasî mirov naxape. Bi qasî ku ez vê seyr dibînim, ewqasî jî ji bo min listikeke balkêş e.

Mirov jiyana civakî rast nas bike û bi zanebûnê wê bijî, bi qasî jiyana bi xwe girîng e. Belkî jî jiyana ji bo rast naskirin û terfîkirinê ye. Divê hema yekser ez bibêjim, bi giştî jiyana, bi taybetî jî jiyana mirov, encama avakirin û mîmariyê xweser e. Çi bikeve nava vê avahiyê, diyarkirina wê jî wezîfeya bingeîn a zanista civakî ye. Ji bo ku xusûsa ez dixwazim diyar bikim baş were fêhmîkirin, dikarin pinpinika sê meh temenê wê heye, weke mînak nîşan bidim. Avahiya wê ya hundir û ekolojiya dewrûberê, jiyana sê mehî ya pinpinîk diyar kirine. Eger pinpinîk nebe qurbanê qezayekê, wê van sê mehan karibe bijî. Ji ber vê jî bê pêşbûn û bê paşbûn (pirsa ezel-ebed) bi van sê mehan bi sînor e. Hîç nafîkire ku vê yekê jî bike pîrsgirêk. Xwestekeke xwe ya bi vî rengî nîne, hebe jî zêde serê xwe pê naêşîne. Mînak di nava mînakê de: weke Gilgamêş. Ez Gilgamêş weke mînakeke neyênî nîşan didim. Ez ê rave bikim. Tevahiya xweza û gerdûnê bi xwe li gorî ‘rêzika pinpinîkê’ pêk tê, dijî. Bi tenê li cem mirovî ev rêzik ters dimeşe. Rewş vediguhere pîrsgirêkeke gelekî mezin.

Cinsê mirov ji bo temenê xwe ji lêgerîna ebedî-ezelî heta bi fikirîna buhîştê li ezmên, dojecha li bin erdê dikeve nava gelek hewldanên seyr û balkêş. Ji qral-xwedabûnê heta bi koletiyê herî rezîl, gelek awayên seyr peyda dike. Herroj ji jiyaneke cinsî ya ji rêderketî heta helwestên xwe weke cinsekî bêalî diyarkirin û gelek helwestên sînornenas, bi tenê xweserî mirov in. Ji plansazkirina qirkirinê heta bi peyketina ava heyatê, gelek helwestên li cem ti ruhberên din nînin, li cem cinsê mirov weke nexweşiyê dewam dikin. Ji bo ku mirov pêşiyê li van dîniyên xwe yên sînornenas bigire û wan fêhm bike, pêdivî bi naskirin û terfîkirina jiyana heye. Naskirin û terfîkirineke rast dikare bibe gava pêşî ya jiyaneke rast.

Di destpêka dirêj a vî beşî de ji bo rohnîkirina mijarê, min hewl da çarçoveyeke têgînî û teorîk deynim. Bêguman zanistike civakî ya bi îdeal, bi mezinkirin û bicihanîna vê çarçoveyê wezîfedar e. Wexta ku em hewl bidin krîza avabûnê ya modernîteyê û çareseriyên muhtemel analîz bikin, ji ber sedemên diyarkirî wezîfeyeke pêşî tê ew e ku divê weke pêdiviyeyeke dest jê nabe, zanista civakî ji nû ve were terfîkirin, avakirin û rêxistinkirin.

Bivê-nevêya jiyana mirov, civakîbûna wî ye. Sedema yekemîn a bi îsrar ez li ser vê mijarê radiwestim ew e ku zanista civakî hê hewl nedaye wê bide naskirin, hewl dabe ji heqîqet û maneyeke qîmeta xwe ya zanistî hebe, daneniye holê, di avakirina wê ya rêxistinî û civakîkirina wê de bi ser neketiye. Ji vê girîngtir û sedema duyemîn ew e, liberalîzma modernîteya kapîtalîst ferd û ferdiyet li ser hîmê dijberê civakê wer nepixandî ava kiriye û kiriye cinawir, di erd û ezmên de hilnayê. Bi rewşa heyî, ferdiyet ne bi tenê pê dewam nabe, pê jiyana jî nabe. Jiyana ferdî ya li cem ti cînsê zindîyan nayê dîtin û li her cure jirêderketinê vekiriye, ne hêza civakê ne jî hêza dinya me maye wê hilgire. Ev ferdîtî wisa ji rê derketiye, di bîstûçar saetên rojê de ji kuştina mirovan, kirina seks, spor û sinaetê, bidestxistina karê û meşandîna êşkencê bêzar nabe. Êşkere ye ku dawîya vê ferdîtîyê, nexweşiyên weke kansêr û AIDS'ê ne, jixwe ew jî pirr bi lez zêde dibin. Rojên ji wan re mehşer tê gotin û pêxemberan pirr berê xeber ji wan dane vê dema ferdîtîyê îfade dikin.

Naxwe weke rêzgirtina me ji bo jiyane, wezîfeya me ya yekemîn ew e, divê em zanista civakî ya bi jiyana civakî tê naskirin ava bikin, ya duyemîn jî divê em jiyana ferdî û sistema li pişt wê rawestînin û şert e ku divê mirov van herduyan bike yek û gavê biavêje.

Bêguman civakîbûn xwe dispêre rêxistinkirin û avakirina jiyana ferdî. Civaka ji ferd qut, nabe. Qiyasa ferd û civakê em dikarin bişibînin liberhevgerîna elementa hîdrojen û ûranyûmê. Atoma hîdrojenê dema bi serê xwe ye, avahiyeke besît e. Di hin cureyên wê de herçend hinek enerjî û perçik belav bibin jî gelekî bi sînor e. Di ûranyûmê de jî ji heman atomên sentez dibin, gelek pêkhate misêwîna enerjî û perçikan belav dikin. Jixwe bombeya atomê jî vê xisleta ûranyûmê çêdibe. Di civakê de jî gelek ferd hatine sentezkirin. Lê perçik û enerjîyên belav dike (komên nû û kevin) li gorî mirovê ferdparêz (atoma ku bi tenê ji bo xwe dijî û wekî din bi kêra tiştekî din nayê) di astekê de ye ku qiyaskirinê qebûl nake.

Ferd wexta ji civakîbûnê derkeve yan jî wê ji dest bide, herçend fîzîkî bijî jî, yan xayînek e, yan jî rezîlek e, piçûkketî ye, beredayî ye. Di herdu mane û rewşan de jî mirî ye.

Mirov civakîbûna Rojhilata Navîn weke avabûneke gerdûnî manedar bike, girîng e. Nêçîrvanên gerok û berhevkarên nebatan bi tecrubeyên ji jiyana demdirêj a li qûntara rêzeçiyayên Toros-Zagrosan girtin, gav avêtin civakîbûna gund-cotkariyê û wexta ev civakîbûn pêkanîn, bêtî ku haya wan jê hebe pêkhatineke jiyana gerdûnî ava dikirin. Ev pêkhatin bi xwe û serdema şaristaniya navendî ya li ser hat avakirin, min hewl dabû di beşên pêwendîdar de analîz bikim. Li vir hinekî din sekna min a li ser maneya vê pêkhatinê û diyarkirina nirxa heqîqeta wê, wê bi kêra mijarê bê.

Kengî dema dawî ya qeşayî dest pê kir û qediya ango ji berî bîst hezar salan û vir ve civakîbûna nû ya li qûntara rêzeçiyayên Toros-Zagrosê hewl da xwe bi rêxistin bike, ji cureyên dewlemend ên nebatan derbasî cotkariyê, ji heywanên dihatin kedîkirin derbasî heywan xwedîkirinê dibû. Ev pêvajoya derbasbûnê beriya deh hezar salan bi jiyana gund a bicihbûyî bi encam bû. Xebatên cotkarî û heywanxwedîkirinê, civakîbûna cotkar û şivan derxist pêş. Serê jiyaneke mîna xewnê, ji bo mirovatiyê xuya kir. Ev kêfxweşiya jiyane ya mîna xewneke nû, bingehe tevahî merasîm û cejnan e ku şopên wan hê dewam dikin. Ji civaka di nava tînebûnê de gav avêtibûn civaka di nava bereketê de. Beriya li derdora deh hezar salan, bêtî ku tîpên civakên din bêne naskirin, ev şêwe pêk hat. Ev şêweyê cihanê li tevahiya dinyayê belav bû. Herçiqasî fikrên der barê pirr navendan de hebûn jî jiyana nû ya serê wê xuya kir, bi rola navendî ya pêşî radibe û girîngiya diyarker a vê rolê bi gelek belgîyên xurt hê zêdetir tê destekkirin.

Ev civaka di mîhwera jin-dayikê de çêbûye, ji aliyê avakirina civaka xizman a pêşî jî girîng e. Xizmtî bi nêzikatiya jin-dayikê diyar dibe. Ji klana destpêkê, bi vê xizmtiyê mirovatî digihîje civaka pêşî ya qebîleyê. Weke şêweyê civakeke nasnameya orjînal a bi hêz, şopên qebîleyê hê jî dewam dikin. Saziya orjînal ên weke ziman, din, mîtolojî, huner, hozanî, zanyarî û zanistî bandora xwe heta roja me ya îro anîn û tîrêjen xwe yê destpêkê ji nava vê civakê weşandin, peşikandin. Gavavêtinên orjînal ên weke tevn, dizik, kûzik, çandîniya erdê, destar û alavên pê mal tê avakirin, di vê demê de pêk hatine û civak di vî warî de deyndarê wê demê ye. Di vê demê de mirov bi awayekî pîroz bi erd û axê ve hatiye girêdan û pêkanîna welatoka, berhema vê civakê ye. Mirov dikare bibêje; der barê jiyana civakî de ji sedî 90'ê 'cara pêşî' gavavêtinên dema vê civakê ne.

Civakîbûna bi deh hezar salan bi tena serê xwe dewam kiriye, qalibên bingeîn ên ruh û zêhniyeta mirovatiyê, nixê çandî yê maddî û manewî pêkanîne. Dibe ku civakeke besît be, lê ji bo mirovatiyê di vê demê de hîmên têkûz û bi kok ên jiyaneke, bi awayekî serketî hatine danîn. Ji vir û pêve her tiştê diqewime, xwe dispêre vê civakê û diqewime. Ti bûyer û pêşketina der barê mirov de xwedî wê qabîliyetê nîne ku li derveyî vê civakê biqewime. Ez nabêjim bûyer û pêşketineke din wê hîç nebe, lê bibe jî wê bi ser vê civakê ve weke şax û milekî wê, biqewime. Civak, hebûnên dirokî ne. Li derveyî dirokatiyê, civak nikarin hebûn. Modernîteya kapîtalîst dirokê dide aliyekî û bi tenê bi rêbaza zanistî ya ku xwe dispêre analîzê dimeşe. Ev yek jî di hêla ku tevahiya zanistan, nexasim jî zanista civakî çeloxwarî bibe û bi şêweyêkî nixê heqîqeta wê kêmbûyî, pêş bikeve. Modernîteya kapîtalîst ji vê rewşê berpirsiyar e. Analîz û objektîvîte weke metafîzîkeke xirab, qusûrên bingeîn ên zanista navend Ewropayê ne.

Eger civak hebûnên dîrokî bin, hingê maneyên wan jî dîrokî ne. Mane jî cewherê jiyana civakî ye; ango dikare weke armanca jiyana civakî, ruh û zêhnê wê bide naskirin, terîfkirin. Heqîqet jî ew e ku manedariya hebûna dîrokî ya vê civakê pêk tîne, bi îfade û şeweyên weke mîtolojîk, dînî, hunerî, hozantî, zanyartî û zanistiyê xwe bîne ziman.

Herçiqasî zirar û ziyanên mezin li civaka mirovî bûbin jî niha jî bi heman rêbazên heqîqetê vê manedariyê pêk tîne. Defilekî din ê dîroktîya civakî ev şeweyê jiyane ye. Bêguman ev şeweyê jiyane her weke xwe nemaye. Pêsketîneke diyalektîkî di hinavê xwe de her hilgirtiye. Lê herçiqas hilhilîbe, tesfîye û zirar lê bûbe jî weke formekî bingeîn heta roja me ya îro xwe aniye.

Qelşa mezin a pêşî bi hiyerarşiyê li forma jiyane ya vê civaka dîrokî ketiye. Hiyerarşî weke tê terîfkirin, texmînî jî salên 5000'î B.Z. û virve hebûna xwe da bihistin, weke hêmanekê di nava civakê de bi cih bû. Hiyerarşî bi xwe koma kesên neqane yên pêşî, îfade dike. Hiyerarşî weke sêbera rahîb + rêveber + esker, hewl da li şûna otorîteya jin-dayikê bi cih bibe. Di nava jiyana civakî de xerîbketina herî mezin a pêşî bi otorîteya van kesên neqane dest pê kir. Pêkhatinên weke malbatên neqane û xanedanî jî çavkaniyên xwe hiyerarşî ne. Xanedanî li aliyekî weke dewletê bi gewde dibe, li aliyê din jî weke malbatgiriya jiyana civakî ber bi form û manedariyê cihê ve bir. Veguherîneke bi kok pêk tê.

Ji salên 3500'î B.Z. ve bi destpêkirina bajar, çin û dewletbûnê ve, ev qelş, veguherîna form û maneyê kûrtir dibe. Di vê de civaka şareza, bi rola sereke radike. Yekdestdariyên şaristaniyê (dewlet, gundikên koleyan, bazirganî, yekdestdarên selefkarîyê) yên li ser mayeyên civakî ava bûn, jiyana hûrûkûr birîndar kirin. Hêmanên xerîbker ên berê nehatine dîtin, kengî di nava civakê de bi cih bûn, jiyane xweser ên tebeqeyên jor û jêr ên mane û formên wan her diçe xira dibin û yekparetiya wan parçe dibin, peyda dibin. Hebûna jêre şewazê jiyana şareza tê gotin, vî şewazî îfade dike. Di civaka Rojhilata Navîn de şaristaniya li heman qada navendî hilat, xwediyê cihekî navendî ye. Gerdûnî ye. Di nava jiyana civakî de xerîbkerî xurt bike jî ji aliyê dîrokî û mekanî ve ji Rojhilata Navîn e. Jiyana şareza ya di jiyana civakî ya Rojhilata Navîn de weke tebeqeyeke jor bi cih bû, texmînî demeke hegemonîk a pênc hezar salî îfade dike.

Hegemonya hêmanekî besît nîne. Ketiye û çiziriye tevahiya çavî, kom û organên jiyana civakî. Di vî şewazê jiyane de jin weke nasname li herî jêr hatiye bicîhkirin. Li ser wê jî koletîya mêr hatiye danîn. Xwestine eşîr û qebileyên koçer ên li ber xwe didin tevî gundiyan kedkar û zenaetkaran weke tebeqeyeke sêyem tertîf û ava bikin. Lê ev derdor û beş bandorê li herdu tebeqeyên pêşî dikin û tevahiya dîrokê, jiyana têkoşer timî zindî dihelin. Herweha yekdestdarên şaristaniyê ne bi tenê bi amûrên zorê yên berçav, bi awayekî bingeîn rêbazên îfadeyê yên heqîqetê (mîtolojîk, dînî, hozantî, hunerî, zanyartî û zanistî) bi kar tînin û bi vî şeweyî dixwazin rewatiya xwe weke ku xwezayî be nîşanî jiyana civakî bikin û xwe bêdawî bikin. Bi tevahî qalibên kevin, merasîm û cejn, îbadet û şahiyên jiyana civakî di bin yekdestdariya xwe de jî nû ve şrove bikin, xwedî li wan derkevin û mohra xwe li wan bixin. Lê qalibên jiyana civakî yên herî kevin, hebûn û manedariya xwe di bingehe de dewam dikin. Herçiqasî parçe bûbe jî heqîqeta xwe tîne ziman. Di serdema şaristaniyê de şaristaniyên Hind, Çîn û Emerîka Başûr di mekanê xwe de pêş ketibin jî rola sereke heta bi modernîteya Ewropayê bi sistema şaristaniya navendî ya bi koka Rojhilata Navînî re ma.

Sîstema şaristaniya navendî ya bi navê Îslamê gava xwe ya dawî avêt, weke ku tê qalkirin di dawiya pêncsed salên rûniştî de hegemonya xwe bi destê modernîteya kapîtalîst a Ewropayê ve berda. Serhatiya civaka Rojhilata Navîn a bi navê Îslamê, bi xwe dîroka kevin bû. Hiyerarşî, xanedan û împaratoriyan hebûna xwe di dema Îslamê de bi navê xîlafet, mîregtî û seltenatan dewam kirin. Hêmanên demokratîk ên têkoşer jî hewl dane weke gelek cemaet û mezhebên cûrbicûr (Elewî, Şîa, Xaricî, Êzîdî, Mûsewî, çand û gelên Xiristîyan) hebûn, mane û heqîqeta xwe dewam bikin. Tevî van tebeqe û parçebûnan hemûyan, li Rojhilata Navîn jiyana civakî aliyekî xwe yê gerdûnî û yekparetiya wê heye, û ev jî rastiyeke eşkere ye. Civaka dîrokî hebûna xwe dewam dike. Lê bi awayekî mane û heqîqeta wê qelsbûyî û parçebûyî.

Di vê rewşê de pîrsa bingeîn a divê were kirin ev e; modernîteya kapîtalîst di civaka Rojhilata Navîn de çima nikare derfet û îmkanê pêsketîne bi dest bixe. Bersîva pîrsê, ne astengkirinên dînî, ne paşvemayîna amûrên hilberandinê û ne jî kêmbûna sermayeyê ye. Tê zanîn, di van qadan de gelekî ji Ewropayê pêsketîtir e. Dema behsa wê tê kirin, sedsalên 12.-15. in. Ewropa derketin û mezinbûna bajaran nas dike. Bazirganî û pere li bazarên nû vedibin, pêş dikevin. Li Rojhilata Navîn jî çar hezar salan ve, ev pêvajoyên behsa wan tê kirin, bi awayekî xelekwarî, her dewam dikin. Di warê pişesaziyê de jî fersax bi fersax li pêşîya Ewropayê ye. Hegemonya şaristaniya navendî jî di destê wê de ye. Ya rastî, sedemên em rêz dikin, gelekî baş diyar dikin ka sîstema kapîtalîst çima nikare li vê herêmê gavê biavêje. Rojhilata Navîn bi sîstema xwe bawer e, jê piştrast e. Hilberîna berhemê zêde ji bo hêzên hegemonîk têrê dike. Ji derve û hundir ve hêzên dijber ên stratejîk ên girîng û kujer nînin. Hêzên mîna Moxolan ên tîr jî dikarin bi rehetî û bîste di nava xwe de bihelînin.

Di destpêka vî beşî de min hewl dabû sedemên stratejîk ên di gavavêtina Ewropayê de bi rola bingeîn rabûne, bînim ziman. Ew fikrên min hê jî di cihê xwe de ne. Kapîtalîzm rejîmeke êrîş û parastîne ya stratejîk e; lê ji bo yekdestdarên sermaye û desthilatdariyê yên gelekî tengavbûne û pîrsgirêka wan a man û nemanê heye, amûrek e ku serî lê didin. Serhatiyên Hollanda û Ingilîstanê pîrsgirêka man û nemanê ya stratejîk ew neçarî kapîtalîzmê kiriye.

Ingilîstana weke hêzeke hegemon mezin dibe, hê di sedsala 16. de li Rojhilata Navîn dest bi tevgerên keşfê dike. Jixwe di serî de Venedîkê, bajarên Îtalyayê û Napolyon rê tîra xwe vekiribûn. Herweha sermayeya Cihûyan a Rojhilata Navîn baş nas dike, ji destpêkê ve bi awayekî stratejîk bi herêmê re eleqedar dibe û rê nîşan dide. Ji bo eleqeya Hollanda, Ingilîstan, welatên din ên Ewropayê yên li rêza

pêş û DYE ji herêmê re hebe, pisporî û rênişandanê dîsa sermayeya Cihû dike. Herweha bi awayekî berevajî agahîgirtin û rênişandana Ewrûpayê jî dîsa heman sermaye dike. Cihû di vê mijarê de ji dema derketina pêşî ya ji Êrfî û Misrê (1600-1300 B.Z.) ve weke civakeke qebile ya bazirgan û xwedî tecrûbe tevdiherin.

Sedema duyemîn a kapîtalîzmê nikarîbû bi roleke stratejîk li Rojhilata Navîn rabe ew e, bi mezinbûna Îslamê re Xirîstîyan, Ermenî, Asûrî, Helen û Cihûyên pêşketina wan hat astengkirin, neçarî koçberkirinê hatin hiştin. Ev beşên behsa wan tê kirin, ji danehevên wan xûkî tê girtin û car caran têne talankirin, ji lewra bi şeweyê Ewrûpayê nikarin bûrjûwaziyeke bajêr pêk bînin, ev jî li dijî herêmê encamên girîng bi xwe re tîne. Bi qasî ku pêkhatina Ronesanseke pêşwext asteng kir, derba li çanda wan a pêşxistî ket, herêm veguherand çoleke hişk û zuhabûyî. Îslamiyet bi tena serê xwe ji statuya temsîlkirina çanda Rojhilata Navîn gelekî dûr e. Mûsewî û Xirîstîyan weke gelên herî bi çand ên herêmê, bi qasî ku hafîzeyê herêmê bûn, xwediyên danehevên maddî jî bûn. Îslamiyet hinekî jî li ser van nîrxan ava bû. Nîrx desteser kirin, lê nikarîbû pêşde bibe. Çanda Cihû û Xirîstîyantiyê ku li Ewrûpayê bi hêz bû, di pêşketina şaristaniya Ewrûpayê de bi rola hêmanên sereke rabû. Eger li Rojhilata Navîn bi rola sereke rabûna, şensê şaristaniya Ewrûpayê wê gelekî kêmtir bûya da ku weke hêza hegemonîk hilata. Dema ku mirov li cem Osmanîyan dêhnê xwe bide vê rastiye, ev ê gelekî hînkir be.

Li ber rohnîya vê vegotin û qalkirinê, mirov dikare baştir fêhm bike ka çima Seferên Xaçperestan ên Ewrûpayê di sedsalên 11-14. de meşandin, bê encam man. Wexta ku bi dersên ji van seferan derxistî û bi nîrxên veguheştî, di sedsalên 16.-19. de bi gavavêtinên stratejîk ên bingehe xwe kapîtalîst, berê xwe da Rojhilata Navîn, bi heman sedeman bi ser ket. Ev serketîbûna wê jî ji ber heman sedeman tê fêhmkirin. Di beşên pêwendîdar de mijar têra xwe hatiye analîzkirin. Ya ji bo Rojhilata Navîn girîng ew bûyer in ku modernîteya Ewrûpayê bi êrîşên stratejîk ên ji sedsala 19. û pêve dest pê kir, rê li ber wan vekirîye. Ya ji vê jî girîntir hilweşîn û krîzên di avahiya civakî de kûr bûn.

Min timûtim destnîşankir ku şaristanî weke hebûn, çavkaniya pîrsgirêkan e. Ji bo analîzkirina bûyeran, gelekî girîng e ku mirov tespît bike, şaristanî bi rengekî struktûrel û binyewî ji pîrsgirêkê çawa dikeve krîzê. Şaristanî weke avahiyên dema dirêj, bi ketina krîzê re hegemonya û qadan diguherin. Şaristaniya Rojhilata Navîn a nikarîbû derbasî modernîteya kapîtalîst bibe (ji gelek alîyan ve sedemên derve û hundir), bi şaristaniya Îslamê re ket xelesa xwe ya dawî û ji sedsala 13. û pêve ket krîza struktûrel û binyewî. Împaratoriya Osmanî ji kûrbûna krîza struktûrel û binyewî pêve ti maneya xwe nîne. Belavbûna wê ya di sedsalên pêkhatina stratejiya kapîtalîst de, ji ber avabûna wê ya bi krîz, wê nikarîbûya bi ser keta. Jixwe kengî kapîtalîzmê bi sedsala 19. re giraniya xwe da ser herêmê, ev maneya wê bi zêdeyî derxist holê.

Ji bo civaka Rojhilata Navîn sedsalên 19. û 20., ji aliyê stratejiya kapîtalîst ve sedsalên fetihkirinê ne. Ev dema ku modernîteya kapîtalîst bi sê suwarên xwe yên meşerî (kapîtalîzm, dewleta netewe, îndustriyalîzm) giraniya xwe da ser herêmê, dema kûrbûna hilweşîn û krîzê ye. Bi jihevdeketina avahiya şaristaniya pênc hezar salî, bi ya ji nava wê derdikeve, bi temamî dor li jiyana civakî û dîrokî ya hezar salan tê girtin. Hevgirtina modernîteya kapîtalîst bi bermahiyên şaristaniya xwe re li Rojhilata Navîn pêxîrtengîya jiyana civakî misêwa kûr kiriye. Rabihuriya wê ya bi kok û êrîşên demdirêj ên stratejiya modernîteya kapîtalîst, ev xislet dane pêxîrtengiyê. Cewherê civakî, wexta weke hebûn tê parçeparçekirin, weke mane û heqîqetê jî dikeve rewşeke kaotîk.

B- ÊRÎŞA HEGEMONÎK A MODERNÎTEYA KAPÎTALÎST û KRÎZA ROJHILATA NAVÎN

Em sê xistetên sîstemên şaristaniyan ji nû ve bi bîr bixin, yek ji wan reqabet-hegemonya, ya diduyan navend-hawîrdor û ya sisîyan jî karektera wan a xelekwarî dadikeve û bilind dibe. Di bingehe van de jî têkoşîna ku yekdestdar di navbera xwe de li ser desthilatdarî û ekonomiyê dîkin, heye. Ev meylên demên destpêk û stewîna şaristaniyan de xwe bi meşeke cangiran nîşan didin, di serdema modernîteya kapîtalîst de hem bi navberên kin, gelekî zêde û bi lez, hem jî bi şeweyekî gelekî xwînrij xwe nîşan didin. Di encama van meyl û hêmanên li ser jiyana civak, ekonomî û polîtîk bi bandor in, reqabet-hegemonya, li hemberî metropolên navend ên gelek pêşketî herêmên kolonî yên hindik pêşketî, hilweşîn û buhranên bi navberên dem kin û dirêj xwe nîşan didin ti carî kêmtir nabin. Ji hegemonê pêşî yê dîrokê navê wî nivîsî Qral Sargon heta bi hegemonê dawî G.W. Bush, ev xelek her li dora xwe fitilîne.

Modernîteya kapîtalîst ev xelesa her li dora xwe digere, bi awayekî balkêş di destpêk û mezinbûna hegemonya Bîrîtanya-Ingîlîstanê de ji nû ve piştrast û îspat kiriye. Eger mirov hegemonya Ingîlîstanê bi tenê weke derketina holê ya çend giregir û neqaneyên yekdestdarên giravekê bibîne, ev ê kêmtir û çewt be. Hegemonya Ingîlîz hê di gavên pêşî yên destpêka xwe de di asteke gerdûnî de tevgeriya û heta roja me ya îro jî her global ma.

Wexta ku mirov modernîteyê bigire dest û li ser raweste, şewaz û nêzîkatiyeke di tevahiya bingehe şaşî û çewtiyan de heye, divê mirov jê bibihure û ji sedî sed sererast bike. Ew jî ew e, mirov hîn bûna di çarçoveya şexs, bûyer û dewleta netewe de bifikirin û hukim bikin. Nexasim, nêzîkatiyên pozîtîvîst ên îdeolojiyên dewleta netewe yên bi vî rengî di tarîkirina rastiya dîroka civakî de bi roleke diyarker radibin. Ewman ew e, xwedayetî û dînîtiya dewleta netewe weke heqîqetê vebirî pêşkêş bikin. Şewazê rast ew e, bêyî ku mirov objektîf-sûbjektîf wekhev bibîne, divê mirov xwezaya civakî weke

rastiyên hatine avakirin, yekparebûna mane û heqîqetan zanibe. Ev nêzîkatiya ku em dikarin weke nêrîna li jiyânê jî binirxînin, bi qasî tevahiya gerdûniyan weke rêbazeke bingeîn divê ji bo xwezayî û beşan hemûyan were bikaranîn.

Yekdestdariya Ingilîstanê li ser sêlîngên distanê –kapîtalîzm, dewleta netewe, îndustriyalîzm –gav avêt, û di nava heman meylan de tevgeriya. Em dikarin yekdestdariyê weke hegemon, sîstema dinyayê, kapîtalîst mêtîngê, emperyalîst, împaratorî, modernîte û şaristanî jî bi nav bikin. Krîzên reqabet-hegemonya, navend-hawîrdor û dadikevin-bilind dibin, her hebûn. Karîbû reqîbên xwe bixe kontrolê, navenda xwe li ser hawîrdorê serdest bike û ji xelekên pêxîrtengiyê (pêxîrtengiyên konjonktûrel-demên kin û navîn) bi awayekî serketî derkeve. Bêyî ku şert û mercên hundir û derve ji hev cihê bike, ev şewazê xwe yê tevgerê di tevahiya pêngavên xwe yên taktîk û stratejîk de pêkani. Em ji vê polîtîkayê re çî polîtîkayên emperyalîzmê yên ‘parçe bike-bi rê ve bibe’ çî jî hostatiya wê ya stratejîk û taktîk bibêjin, bi xwe heman nêzîkatiyê îfade dike. Ev yek li gorî mentiq, avabûn û maneya modernîteya kapîtalîst bi vî awayî dimeşe. Ingilîstanê mentiqê pêkhatina sîstemê bi kar anî, reqîbên xwe yên li Ewropayê, nexasim jî karîbû hesretên hegemonîk ên Franse, Elmanya û Spanyayê bê bandor kir. Di vê de mentiqê sê sîlehên bingeîn ango kapîtalîzm, dewleta netewe û îndustrî bi şeweyekî di cih de bi kar anî, û bêguman di vê serketina wê de ev yek diyarker e. Li ser bingeê vî mentiqî ti heqîqeta bi kar neaniye nemaye. Bi xebitandina vî mentiqî wê hewl da Portekîzê li dijî Spanyayê, Şoreşa Franseyê li dijî qraliyeta Franseyê li pey hegemonyayê diçû, heta Marks û Marksîstên bi awayekî pirr bi zanebûn li ber sîstemê radibûn, li dijî Împaratoriya Elmanya-Awisturyayê û bi tevahî mezhebên Xirîstîyaniyê li dijî otorîteya Papatîyê bi kar bîne û bi pirranî jî di vê yekê de bi ser ket. Dîsa li gorî mentiq û ruhê sîstemê heman stratejî û taktîk di asta global de bi awayekî di cih de bi kar anî û bi vî awayî karîbû hegemonya xwe ya global tesîs bike.

Di nivê duyemîn ê sedsala 19. de wexta li tevahiya dinyayê Împaratoriya Roj Lê Naçe Ava tesîs kir, ya diyarker a pê gav avêt ne welat, dewlet, netewe û heta mezinahiya çînî bû, hêza wê ya weke nîrx mentiq, mane û heqîqeta li dijî reqîbên sîstemê xwe spartibûyê bû. Ji vî alî ve bi awayekî serketî bikaranîna hêzê, em li cem Skenderê Mezin dibînin. Sîstema li pişt Skender şaristaniya Grek bû. Di têkoşîna reqabetê ya sîsteman de ya encamê diyar dike, ew nîrx e ku mentiqê maneyê û heqîqetê xwe dispêrinê. Her maneya mentiqî dibe nekeve rewşa heqîqetê. Heqîqet, ew jiyana manedar a di nava tevgerê de ye. Mane dibe ku li cem kesekî bi awayekî bi hêz pêk bê; lê çi qasî were birêxistinkirin û bikeve nava tevgerê, dikare ewqasî veguhere heqîqeteke civakî. Di têkoşînê civakî de rewşên heqîqetê yên xwe di vî alî de bi rêxistin kirî, timî têne beramberî hevdu. Yê nîrxê wan ê jiyânê bi awayekî manedar heye zû dereng wê encamê diyar bikin.

Naxwe di Împaratoriya Ingilîstanê de mentiqê tê temsîlîkirin, manedartiya sîstema kapîtalîst e, bi tevahî hêza wê ya diroki ye, weke sîstem hebûna wê ya avabûyî ye. Hêza dewlet û çîneke xweserî giraveke piçûk nîne. Mîna Hindistanê wexta bi hêzeke qasî panzdeh hezar kesî parzemîneke jê rêve dibe ya bi awayekî bingeîn diyarker, eşkere ye ku heqîqeta modernîteyê ya li pişt wê ye.

- a- Ingilîstan di belavkirina Împaratoriya xwe li Rojhilata Navîn de bi heman sedemên stratejîk tevgeriyaye. Pêdiviyên global ên sîstemê, nêzîkatiya wê ya ji bo herêmê diyar kiriye. Di serî de rêya diçe Hindistanê, weke rêya diçe mêtîngehên li Rojhilata Dûr, nîrxekî xwe yê stratejîk ê Rojhilata Navîn heye, çavkaniyên ekonomîk ên herêm pêşkêş dike û mekanên pîroz ên li herêmê ji bo serdestiyê sedemên wê ne. Ji sedsala 19. û pêve serdestiya bandorê li herêmê dike her diçe zêde dibe û ev gav bi gav hatiye pêşdebirin. Ingilîstanê wexta serdestiya xwe ya li ser qadê dimeşand, armanca wê ew bû ku, herçi qasî lawaz bûbe jî reqîbê xwe yê berê Franseyê hê jî li pey hegemonyayê bi kar bîne, pê namzetên nû yên hegemon Elmanya û Rûsyayê asteng bike da ku nekevin herêmê, hêza wan bi sînor bike û bi pêşengiya xwe nîrxên modernîteyê tesîs bike. Ev armancên stratejîk heta roja me ya îro neguherîne. Em weha vê yekê rave bikin:

- 1- Mîna li gelemperiya dinyayê, Ingilîstan berê pêşî hewl dide hêzên serwer ên herêmê bi xwe ve girê bide, bixe bindestê xwe, wexta di vê de bi ser nekeve wan parçe dike; li ser vî bingeî nêzî du hêzên dawî yên li ser piya mayî yên şaristaniya kevin ango Împaratoriya Osmanî û Şahtiya Îranê bû. Li hemberî namzetên din ên hegemon Elmanya, Franse û Rûsyayê hewl dide van herdu hêzên herêmê hîmaye bike, nîrxên modernîteyê li wan bar bike û wan bi awayekî mayînde hewcedarî xwe bike. Namzetên din ên hegemonyayê jî destvala nebûn û ji bo bandorê li herêmê bikin tevgeriyane. Armancên stratejîk ên bi heman rengî li cem wan jî hene. Herdu hêzên herêmê jî ji vî têkoşîna serdestiyê ya hegemonan sûd wergirtin û bi polîtîkayên tewazunê hewl dan temenê xwe dirêj bikin. Ingilîstanê weke hêza hegemonîk a zêdetir bi tecrube, ne tenê herdu hêzên herêmê hewceyî xwe kirin û bi xwe ve girê dan, bi polîtîka xwe ya ‘dewleta netewe ya piçûk’ a ji zû ve dabû destpêkirin, paşeroja demdirêj jî plan kiribû.

Çawa ku gelekî tê yeqînkirin, dewletokên neteweyî vedîtin û afirîneriyeke hêzên millîgir û neteweperest nîne. Berevajî, amûrekî muhtesem ê vedîtina polîtîka ‘parçe bike-bi rêve bibe’ ya hegemonya Ingilîstanê ye ku li nava dinyayê dimeşîne. Ingilîstanê bi vî sîlehê li împaratoriya Ewropayê hemûyan daye, hem jî li ser navê şoreşgeriyê ango şoreşa millî. Ji sedî sed divê mirov tevgerên rizgariya millî revîzyone bike. Tê yeqînkirin ku ev tevger gerekeke sosyalîzmê ne, lê ev yeqîn şaş e. Afirînerê van tevgeran û yê di serî de pêk aniye, Ingilîstan e. Ingilîstan bi xwe weke împaratorî wexta berfireh dibe, împaratorên hevrik jî weke dewletokên netewe parçe dike, ji hêzê dixîne û parçe dike. Jixwe stratejiya desthilatdariyê ya modernîteya kapîtalîst jî bi awayekî bingeîn pêdiviya xwe bi dewletên vê tîpê heye. Dewleta netewe weke neynûk û goşt bi modernîteyê ve girêdayî ye. Ingilîstanê xwe spartîye ezmûnên desthilatdariyên bi kok ên li ser vî bingeî û di vê

çarçoveyê de her tim girîngî daye amadekirina elîtên desthilatdariyên piçûk. Bi qasî elîtên li desthilatdariyê, elîtên muxalefetê jî ji bo wê lazim in. Wexta hewce kiriye, ji bi karanîna wan jî xwe paşve nedaye. Ji ber vê jî wexta têkiliya xwe bi elîtên fermî yên herdu împaratoriyan herêmê re dewam kiriye, di ber re jî mezheb, eşîr û hindikayîyên cûrbicûr ên bi împaratoriyan re nakokiyên wan hene, bi tevgerên piçûk ên dewleta netewe di warê îdeolojîk û pratîk de ketiye têkiliyê û destek daye wan. Wexta hewce kiriye di avakirina wan de weke hêzeke diyarker tevgeriyaye.

Kengî bi vê nêrtina di revîzyonê re derbas bûye, nêzî tevgerên neteweyî yên Ermenî, Rûm, Asûrî, Erebbî, Kurd, Tirk û Aceman bibin, dikarin bi awayekî rasttir li du sedsalên dawî yên Rojhilata Navîn serwest bibin. Îdeolojiyên divê di revîzyonê re bêne derbaskirin, bêtir ku mirov wan weke rastgir-çepgir û dînî-laîk ji hev cihê bike, di bingehe hemûyan de nêrtina oryantalist heye, oryantalişm bi xwe ye. Dused salên dawî yên Rojhilata Navîn bi tenê di warê hewcedarbûna hegemonîk de ne, di warê parçebûna herêmê weke dewletokên neteweyî de jî bi kûrahî di nava krîzê de bû. Di vê krîzê de Împaratoriya Osmanî hatiye hilweşandin û li şûna wê gelek dewletokên neteweyî hatine avakirin. Erebbî dabeşî bîstûdu dewletokan bûne û parçebûna wan weke bi sedan qebîle û mezheban jî her di rojevê de hatiye hiştin. Tirkên elîta serdest a împaratoriye li Anatolyayê bi dewleteke piçûk a neteweyî re mijûl dibûn, lê li Balkan, Qafqas û Rojhilata Navîn bi sedan hindikayîyên Tirk û Tirkmenan li naverastê hatibûn hiştin. Ermenî, Rûmên Anatolyayê, Suryanî û Pontûs bi darê zorê ji cihûwarê xwe hatibûn koçberkirin û ji aliyê etnîk ve hatibûn tinekirin. Ketibûn rewşekê ku çanda xwe ya hezarê salan ji aliyê mekan û zeman ve jî dest didan. Cihû hem weke gel û hem jî weke dîn statuya wan, mîna ku dîroka wan jî nû ve bîne serê wan, weke dînamîkeke kaosê ya desthilatdariyê li herêmê bi roleke girîng radibin. Weke yek ji hêzên avaker ên pêşeng ên modernîteya kapîtalîst, di dused salên dawî de vegera wan a herêmê, rewşa kaotîk kûr kiriye.

Cihûtî dînamîkeke kaosê ya bi tenê bi Filistin-Erebbî re têkildar nîne; hêzek e ku ji gelek aliyên ve xisletên xwe hene û aliyê xwe rewşenbîrî jî gelekî pêşketî ye. Tevî van aliyên xwe, divê di avakirina demokrasîyê ya li herêmê de, weke hêzeke bingeîn bi girîngî li ser were rawestan. Divê em ji bîr nekin ku di heman demê de yek ji wan hêzên sereke ye; rêûresma pêxembertî û dînên yek xwedayî hem ava kiriye û hem jî hilgirtiye anîye. Gelê herî kevin ê herêmê Kurd, her tim li ber qirîkirina çandî hatine hiştin. Destûr nehatiye dayîn ku Kurd jî statuya serê kûnê û serêşîyê derkevin. Weke qerteke tîkûz a polîtîkaya parçe bike-bi rê ve bibe her tim di destê xwe de girtine. Bi vî awayî timî nava Îranê tengzarkirî hiştine û hewl dane bi rê ve bibin. Weke ku ev jî ne bes be, li gorî tehlîla dawî, bi şewazên laîk û dînî ku herdu jî hevkar û girêdayî ne, kaosa siyasî hê bêtir hatiye kûrkirin.

Eger bala we kişandibe, di krîza hêz û desthilatdariyê de di serî de DYE, Rûsya û Elmanya, me rola nûnerên din ên modernîteyê zêde hûr nekola. Sedema vê yekê ew e, hem me xwest rola diyarker a modernîteyê derxin pêş û hem jî qalkirina navên welatan zêde vegotinê xurt nake. Jixwe di roja me ya îro de baştir tê fêhmkirin ku hêzên bi vî rengî, nexasim jî piştî Şerê Cihanê yê Duyemîn destwerdanên DYE û Rûsyayê yên zêde bûn, bi tenê krîza desthilatdariyê kûr kirin û ji vê pêve jî ti encam nedan. Di serî de li Afganistan, Iraq, Îran, Sûrî-Lubnan, Îsraîl-Filistinê, asta pêxîrtengiya siyasî ya li welatên Rojhilata Navîn gihîştîyê, vê nêzîkatiya me piştrast dike.

Bi tevahî dewletên hûr û girêkî li herêmê hatine avakirin, çî bi navê millîgir çî jî bi navê dîndartiyê be, eşkere nikarin ji rola figuran û ajanên dema wan bihurî yên modernîteya kapîtalîst wêdetir biçin û tiştekî din îfade bikin. Eger mirov li dîroka wan a kurt binêre, wê zehmet nebe ku mirov fêhm bike, dewletên millîgir û Îslamî îmalatên emperyalîzmê yên dused salên dawî ne. Ji ber ku berhemên hegemonîk in, bi sedema terora li ser pêkhatina 'welatiyê seyr-sosret' dimeşînin, rûyê rastî yê van dewletan bi ti awayî nehatiye fêhmkirin.

Bi qasî hêzên dewleta netewe û desthilatdariyê yên li Rojhilata Navîn qadeke din nîne ku karibe evçend rola xwe ya ajan-figurantiyê veşêre. Di vê de tecrûbe û hegemonya îdeolojîk a di encama dekûdolabên desthilatdarî û dewletê yên hezarê salan de hatine bi dest xistin para xwe girîng in. Yên kûrahiya krîzên desthilatdarî û dewletê li Afganistan, Iraq û Îsraîl-Filistinê dibînin, heye ku ji rewşê loma bikin. Lê belê, ev rastî çiqasî bingehe kûr ê dîrokî yê rewşa krîz û kaotîk nîşan bide û ewqasî jî nîşan dide û piştrast dike ku aliyekî wê yê girîng ê tîkildarî hilweşîna şaristaniyê heye. Dewletokên neteweyî yên dused salên dawî bi tenê hilnawêşin, rêûresma desthilatdarî û şaristaniyê ya pênc hezar salî jî hildiwêşe.

Krîzên dewlet û desthilatdariyê yên li Rojhilata Navîn, eger li ser bingehe şaristaniyê bêne analîzkirin, mirov dikare li wan serwest bibe. Cîlawa dused salên dawî ya modernîteya kapîtalîst divê nebe sedem ku mirov krîza şaristaniyê nebîne. Jixwe modernîte bi xwe, bi kirîna xwe yên li Rojhilata Navîn, xisletên xwe yên kaotîk bi tevahî û bi awayekî eşkere li naverastê li pêş çavan raxistî ye. Bi qasî van kirînan wê yên li naverastê, tecrûbeyêke din nîne ku hînî me bike ku kapîtalîzm rejîmeke krîzê ye.

- 2- Modernîteya bi pêşengiya hegemonya Ingilîstanê, rûyê wê yê li ser zemînê civakî yê Rojhilata Navîn he kaotîktir e. Em dizanin ku bi damezrandina sistemen şaristaniyê re dînamîkên civakî vediguherin avahiyên xwedî pîrsgirêkên giran. Demên Sumer, Aqad, Babil û Asûrê, ne bi tenê bi krîzên desthilatdariyê, bi krîzên civakî yên canxirax û xeternak xwe bi bîr dixin. Lawikên şînê, yên bajêr ên Êr, Nippûr, Aqad, Babil û Nînovayê feryad û figanên krîzên qewimî heta bi roja me ya îro didin hiskirin. Baş e, rewşa îro ya Helebce, Kerkûk û Baxdayê ji van lorîkên şînê, çî cudahiya xwe heye?

Kapîtalîzm bi xwe di avahiya civakî ya herêmê de diyardeyeke nayê zanîn nîne. Kapîtalîzmê jî hezarê salan û vir ve, xwe weke bazîrgan-selefkar dabû naskirin. Bi yekdestdarên desthilatdarî û cotkariyê re têkiliya xwe bi awayekî xurt parastibû. Beşê herî zêde krîz îstîsmar kirî, ew bû. Çawa ku ji aliyê

tevahiya dînên pîroz ve hatibû lanetkirin, jixwe tê zanîn nîzamên civakên komin bi bêexlaqiyê hukim lê birrîbûn û ew weke saziyekê, ji xwe dûr digirtin. Ya bi kapîtalîst modernîteyê re qewimî, eşkere derketina holê ya vê beşê ye. Rewatiya çînî ya van beşan li Ewrûpayê bi dest xist, li Rojhilata Navîn jî bi dest xistin û vê yekê jî tewazunên civakî têra xwe tengav kirin. Bûrjûwa weke çîn li ser hîmê rewatiyê hat herêmê û hevkarên xwe çekirin, bi vî awayî jî bo desthilatdariya hegemonîk beşekî girîng ava kir. Barhilgirê modernîteya Rojava tevî burokrasiyê, ev beşa komprador bû. Bi awayekî bingeîn bi van herdu beşên hevkar, sîstemê hewl da li herêmê bi cih bibe. Di civaka Rojhilata Navîn de beşên herî zêde xerîbketî, ev beş in. Ew aliyê pêxîrtengiyê yê civakî temsîl dikin. Nîrxên xerîbxistinê yên van beşan xistin nava çanda herêmê, ji pêşdebirina kaos û pêxîrtengiya civakî wêdetir, bi kêra tiştekî din nehatin.

Bûrjûwaziya di dused salên dawî de li meşela dewleta netewe gihîşt, ji bo tahmandinê ji avahiya civakê ya dîrokî re xerîb e, tahmandina tê kirin nagire. Ji ber vê, amûra bi navê dewletê ya di destê xwe de û yekdestdarên xwe yên li ser ekonomiyê bi awayekî faşîzan bi kar tîne û xwe jî vê venade. Ya rastî, yekdestdariyeke sermayeyê ya bi desthilatdariyê re tê, ji xweavêtina faşîzmê pêve, çareyeke wê namîne. Li dinyayê li herêmên din ên bi heman rengî û li Rojhilata Navîn bi vî xisleta sermayeyê zordariya di avakirina dewleta netewe de cewherê bingeîn ê faşîzmê pêk tîne. Faşîzm weke şeweyê desthilatdariyê yê sermayeya bi dewleta netewe re di zikhev de pêk tê, weke pîrika sermayeya ji desthilatdariyê diniquete, dibe xwedî mane.

Faşîzm li gorî naverok û terîfa xwe, rejîma timî bi civakê re di nava şer de ye. Ya rastî mirov dikare faşîzmê weke rejîma şerê navxweyî jî bide naskirin. Bûyerên rojane li Iraqê diqewimin û nîrxandin û şîroveyê têra xwe rohnî dikin. Eger rejîmek timî bi civakê re di nava şer de be, wê wextê rewşa herî kaotîk û krîza herî bi tehlûke îfade dike. Wexta aliyekî asta krîza di civaka Rojhilata Navîn de bi vî awayî were terîfkirin, wê wextê kûrahî û şiddeta vê krîzê baştir wê were fêhmkirin. Civak çî bêdeng, sakin û sukûn xuya bike, çî herroj bi teqemeniyan biheje, jiyana di rewşa kaotîk û krîzê de bi xwe hebûna xwe diparêze. Sukûneta di nav civakê de şerê sar, rewşa pevçûnê di nava heman atmosferê de şerê germ îfade dike.

Bi kurtî, modernîteyê bi îxracîkirina kapîtalîzm, sermaye û bûrjûwaziyê, krîza civakî ya ji rêûresmê û rewşa kaotîk bêtir kûr kiriye. Bêguman jiyanêke civakî heye. Lê ev jiyana hinekî jî dişibe perpîtandina hin heywanên serê wan jêkirî yan jî hin endamên wan hatin qutkirin. Wexta em qirîkirinê çandî û fizîkî yên li naverastê û van hilweşîn û trawmayên civakî yên rojane diqewimin, terîf dikin, divê ev teşbîhên me zêde nepixandî neyên hesabandin. Eger empatî were kirin, mirov dikare gelekî hîn bibe!

- 3- Di êrişa modernîteyê de divê mirov îndustriyalîzmê jî di heman çarçoveyê de binirxîne. Di dema dawî ya herêmê de îndustriyên hatin îxracîkirin di krîza hawîrdor û civakê de bi roleke zêdekirinê rabûne. Îndustriyalîzma li şûna ekonomiya pêdiviyên bingeîn pêşî cih daye kara yekdestdariyan, di bin navê pêşdebirina ekonomiyê de ekonomiya têra xwe dike jî hilweşandiye. Jiyanê ekonomîk a bi hezarê salane xwedî tewazuneke navxweyeyî ye, ji bo kara mistek emperyalîst û yekdestdarên hevkar, di demeke bi qasî temenê mirovekî de ji aliyê aborî ve hatiye qirîkirin. Tevî artêşêke mezin a bêkaran, gundên hatine valakirin, koçberiyên hundir û derve, enflasyon, krîzên ekonomîk, bajarbûnên bêbajar, hawîrdorên ekolojîk ên bi lez hildiweşîn, bi tenê hin nîşaneyên vî qirîkirinê ne. Mirov hema bi tenê di qirîkirinê de rola yekdestdarên sîleh û petrolê li ber çavan bigire, rastî wê hê baştir were fêhmkirin. Herweha li gelemperiya dinyayê guherînên avhewayê, herêma jixwe beşekî wê yê mezin çol e, asta rêjeya colbûnê digihîne pileya felaketê.

Belavbûna dused salên dawî ya modernîteya kapîtalîst, li Rojhilat Navîn ji şerên di dîroka tevahiya şaristaniyan de zêdetir rê li ber gelek şeran û miranan vekirîye û herweha vî yekê rê li ber rewşêke kaotîk û krîzê ya avabûnê ya gelekî kûr û domdar vekirîye û ev rastiyeke ku mirov dikare ji ber sedemên diyarkirî fêhm bike.

- b- Dubare be jî mirov jî nêz ve li bûyerên berçav ên di roja me ya îro de diqewimin binêre, wê karibe mentiqê êrişê yê modernîteyê bibîne û mirov bi vî awayî dikare gelekî jê hîn bibe. Ji bo vê, mirov jî nû ve li tîkiliya di navbera dîrok û niha de binêre, wê rewşê hêsan bike. Bêguman mirov bibêje dîrok = niha ye, wê bibe tolojiyêke gelekî çor. Lê mirov nikaribe bibîne aniha bi pirranî di bin bandora rabihurî û dîrokê de pêk tê, wê rê li ber korfêhmîyên mezin veke. Vî tayê di navbera herdu diyardayan de mirov dikare bi awayekî balkêş di tîkiliya Erebi-Cihûyan de bibîne û mirov dîsa dikare vî tîkiliyê di navbera Tirk-Kurd, Tirk-Ermenî, Tirk-Rûm, Tirk-Cihûyan de jî bişopîne. Ev bûyerên rojane yên di navbera van dualîteyan hemûyan de diqewimin, mirov nikare ji dîrokê qut bigire dest û binirxîne. Tîkiliya dîrok-civakê di nava xweseriya xwe de pîrsgirêka herî heyatî ya rêbazê ye. Bi tevahiya tîkilî û nakokiyên xwe mirov wê weke hêmanê avaker ê civakîbûna dîrokî bibîne, divê weke mijara bingeîn a mentiq bi mane bibe. Bi kurtî, mirov nikare niha, rojane, bê dîrok fêhm bike. Ya jî vî jî girîngtir ew e, mirov a nû di niha de nebîne (para dîrokê ji sedî 99 be jî), nikare ya berçav a rojane binirxîne, analîz bike. Belkî di vî mijarê de mirov dikare gelek tiştan bibêje, lê yên bîne gotin jî gotinên tewş û pûç wêdetir naçin.

Dîroka li pişt giraniya rojane ya modernîteyê li Rojhilata Navîn, mirov bi êrişên dawî yên Akayan birin ser Troyayê (1200 B.Z.) bide destpêkirin, dikare bibe destpêkeke di cih de. Pêvajoya Helenîzmê ya bi Skender dest pê kir (330 B.Z.) qonaxêke girîng a fethê ye. Êrişên Xaçperestan (1096-1389) dîrokeke hê nêz a êrişê ye. Li muqabilî vê, Rojhilat jî êrişên berfireh birin ser Rojavayê. Bandora herdu alîyan li hev kirî jî gelek alîyan pêk hatiye. Di êrişa modernîteya kapîtalîst de mirov rola

hegemonya îdeolojîk nebîne, wê kêmasiyeke mezin be. Bêyî oryantalîzmê, serdestiya fizîkî ya modernîteyê bi serê xwe nayê fêhmîkirin. Têkoşîna hegemonîk a dused salên dawî rastiyeke ku ya rojane ji herî nêz ve diyar kiriye. Ya rojane jî mîna kevîrê aş digere, û timî derdê wê hilberîn û avakirina tiştêkî nû ye.

Wexta ku em di çarçoveya vê perspektîfa bîngehîn de binêrin, xusûsa pêşî ya der barê rojane de em bibêjin ew e, ne hêzên ji rêûresmê ne jî hêzên serdest ên modern, çî bi giştî jî bo derketina ji nav pîrsgîrêkên civakî û çî jî bi taybetî jî bo derketina ji nav krîz û kaosê çareserîyeke wan a pêşkêş bikin, tine ye. Hêzên bi xwe çavkaniya pîrsgîrêk û krîzê ne, hemin nikarin bibin hêza çareserîyê. Çî li ser navê dîndartî û çî jî bi navê milliyetgirîyê, mirov xwe biavêje dîroka ji rêûresmê, çareserî nabe. Ji ber ku dîroka van hêzan jî dîroka çaresernekirinê ye. Kîjan şaristaniya bi heybet a kevîrê dikare jî nû ve were zindîkirin? Eger Îslamiyet û Osmanî bîne vejandin jî ev vejandin wê herhal di bin hekimîti û parastîneke xurt a DYE'yê de û bi hêza wê ya mûcîzewî pêk bê ku ev jî wê bibe Îslamiyet û Osmaniyeke din.

Çareserîyên hêzên modern pêşkêş bikin, nînin. Ew bi xwe bi pîrsgîrêk in, û avakerên sistemeke dewamî bi krîz in, baş e, wê wextê ew ê çawa bibin çareserî? Krîza finansî ya rojane bi aliyê xwe yê avabûnê û global, rêya derketinê nabîne. Himên Rojhilata Navîn bi hezarê salan xwe berdîdî û modernîteyê kiriye ku çareserî û xelasiya ji pîrsgîrêk û krîzên wê zehmetir bibe. Baş e, naxwe ew ê kîjan çareserîyê pêşniyar bikin? Sistemeke ku bi tenê bi listîna hejmar û kaxîzên ferazî ji hilberîna dînya heyfê deh qatan zêdetir angû li derdora 600 trîlîyon dolarî dişêlîne, îhtîkar dike, ne çareserîyê, bi tenê dikare deriyê cehennemê veke.

Em hewl bidin desthilatdariya îdeolojîk û yekdestdariya dewletê rojanebûna wan û bi awayekî berbiçav xuyabûna wan îfade bikin.

1- Nakokîya Erebi-Cihûyan: Ji ber ku di dîrokê de sistema şaristaniyê, di dîroka nêz de û rojane jî modernîteyê ev nakokî afirandîye, çareser nabe. Heta ku ji çarçoveya desthilatî û dewletê xelas nebin, Îslam û Cihûtî ti carî li hev nayên. Ew heta di bûyîna hêza desthilatdarî û dewletê de îsrar bikin, herdu hêz jî wê weke di dîrokê û roja me ya îro de hebûna xwe bi tenê di tinekirina hevdu de bibînin. Dîrokên desthilatdariyan bi vî rengî tên avakirin. Modernîteyê ev pêvajoyê hê zêde dijar û tîr kir. Heta ku hinek di bin sêlîngên distanê de bipelixin, jî vî re çareserî tê gotin. Ango bi zîmanê modernîteyê çareserî, di bin sêlîngên sincirandî yê distanê de (kapîtalîzm, dewleta neteweyî û îndustriyalîzm) bi pelixandinê gengaz e. Dîroka pêncsed salî ya modernîteya kapîtalîst bi mînakên bê hed û hesab ên bi vî rengî tijî ye. Ev pîrsgîrêk li derdora sedsalekî ye ku bandoreke herî nebaş li herêma dike, rê li ber gelek eş, zirar û ziyane vedike, bi nêzîkatîyên serdest ên heyfê, wê hê bandorên nebaş bike û bivê nevwê wê dewam bike.

Ti mînak bi qasî pîrsgîrêka Erebi-Cihû nikare rûyê rastî yê xwînrijê çareserîyên şaristaniyên desthilatdar-dewletdar nîşan bide. Ji vî jî seyr û sosretir, Cihû di avakirina modernîteya kapîtalîst de bi roleke mezin rabûn. Hêzên modernîteyê qirkirina tê maneya ‘tenêfî-tekîfî’ bi Cihûyan dan tahlîkirin. Bi rastî bi qasî vî qirkirina berê hatibû pîlankirin, kêma mînak hene çareserî yan jî çaresernekirina dawî ya modernîteyê çî ye, nîşan bide.

2- Nakokîya Tirk-Kurd-Ermenî-Asûrî-Rûm-Cihû: Ev kategoriya nakokîyan bi awayekî bîngehîn çavkaniya xwe modernîteya kapîtalîst e. Herçiqasî kokên wê xwe berdîdî şaristaniyên kevîr jî bi belavbûna li herêma ya sê suwarên meşerî yê modernîteyê –kapîtalîzm, dewleta neteweyî, îndustriyalîzm –Anatolya û Mezopotamya bûn dîka bîhejmar qirkirinên milliyet û etnîk ên ti carî di dîroka xwe de nedîtibûn. Ev hêz û çandên bi awayekî hêza bîngehîn a avaker a sistema şaristaniya navendî ne, bi dîroka dused salên dawî ya modernîteyê re jî hev kî û rik kirin, bi çavên dijminan li hev nêrin û kirin ku hewl bidin hevdu qir bikin. Çanda bi hezarê salan a ketibû serhev, tesfîye bû, hin gel jî herêma hatin mişextkirin, tinekirin. Yê mayî jî yan bûn qebîleyên çolan an jî qebîleyên çîyan. Ya rastî, nakokî di navbera Tirkan û gelên din an jî navbera gelên din bi xwe de nebû. Eşkere bû, yê ev nakokî çêdikirin hêzên neteweyî yê hegemonîk ên modernîteyê bûn ku bi polîtîkayên xwe yê pêncsed salan ên ‘parçeyê bike-bi rê ve bibe’ xwe îspat kiribûn. Van hêzan li herêma jî bo berjewendiyên xwe yê konjonktûrel gelên kokên wan xwe berdîdan kûrahiya dîrokê dikin mîna geraseyê ber qirika hevdu dan. Tevahiya van gelên mîna ku şerê hev bikin xuya dikirin, ya rastî qurbanên mêtinkarî û desthilatdariya kapîtalîzmê bûn. Cihê xemê ye, wexta van gelan hevdu tine dikir, bi kûrahî haya wan jî wan nebû ka xizmeta kê û çî dikin. Di çarçoveya vê nakokîyê de qirkirinên pêk tên bi serê xwe jî tîra îspatkirinê dikin ku modernîte di dîrokê de sistema herî xwînrij a şaristaniyan e. Li gelemperîya Rojhilata Navîn deverên demeke dirêj weke ‘baxçeyê gelan’ bûn îro veguherîna ‘qebiristanê gelan’ a bêdeng. Eger li ser navê gelan û çandan, bi wîjdan tiştêk wê bê gotin û rewşenbîrên rastî wê erk û berpirsiyariyên xwe bi cih bînin, berê pêşî divê berpirsiyarên rastî yê van qebiristanên gelan û çandên wan bîne destnîşankirin û hesabê wan were pîrsîn.

3- Nakokîya Şîa-Sunnî: Herçiqasî kokên wê biçin dema derketina pêşî ya şaristaniya Îslamê (Îslama desthilatdar) jî şerê wan herdu mezheban di roja me ya îro de bi modernîteyê ve girêdayî ye. Nexasîm şerê dema dawî yê Îran-Iraqê, mirov bi tenê di çarçoveya forma dewleta neteweyî ya modernîteyê de û girêdana wê bi emperyalîzmê re dikare bi vegotîneke rast bîne zîman. Jixwe çî şer û nakokîyên Îslamiyet-Mûsewîti, çî yê Îslamiyet-Xirîstîyantiyê û heta çî yê Xirîstîyanti-Cihûtîyê di çarçoveya proto-modernîteyê de dikarin werin analîzkirin. Form û

sedemên şerên dînan ên beriya modernîteya kapîtalîst, bi kirasê pozîtîvîst, çawa ne wisa xwe di modernîteyê de nîşan dane. Nexasim divê mirov sê dînen bi koka xwe yek xwedayî yên Rojhilata Navîn weke pêş-milliyetgiriyê binirxîne. Cudahiya van dînan ji milliyetgiriya modernîteyê ew e, maskeya teolojîk li ser rûyê wan heye.

Tevahiya lêkolînan di koka vegotinên pozîtîvîst ên dema modernîteyê de hebûna formên dînî di bingeh de îspat dikin. Çawa ku gelekî tê îdeakirin, di navbera sekulerîzm (dinyewî) û uxrewiyetê (axîretî, dînî) de bi xwe cudahiyeke zêde nîne; bi tenê di şeweyê de hin cudahî hatine afirandin û nepixandin. Di encamê de hem dîne dewlet û desthilatdariyê hem jî vegotinên bûne îfadeyên dewleta netewe ya modernîteyê ji heman berjewendiyên yekdestdariyê re xizmetê dikin. Şerên mezheban ên li Rojhilata Navîn û Ewropayê, çawa ku di dîroka de bû, di roja me ya îro de jî çavkaniya xwe şaristanî û modernîte ne, û bêyî ku ji leza wan tiştek kêmtir bibê, li ser hîmê heman berjewendiyên tene dewamkirin. Her cure milliyetgirî û ekolên Mûsewî, Xirîstiyantî û Îslamîtiya radîkal di xizmeta sê suwarên meşerî yên modernîteyê de bûne yek.

Rûyên bi xwîn û bazirganên şaristanîyê yên bi hezarê salane çanda dewlemend a gelên Rojhilata Navîn dikerrîtin, îro jî di xizmeta modernîteya kapîtalîst de ne, danehevên dawî yên di dest de jî mane bi awayekî bêrehm, bêhesab, di nava xwîn û rondikên çavan de diqedînin; herêma dikin xirbe û kavi, hawîrdorê vediguherînin çolê û çîyan jî bê kes û kûs, kerr û xalî dikin.

4- Nakokîya Dewletokên Neteweyî Bi Her Tiştî Re: Gotinek navdar heye: Dîbêjin qazoxê herî mezin ê kapîtalîzmê daye mirovatiyê, dewleta netewe ye ku wê avakirîye. Ev gotin ji bo netewe û gelên Rojhilata Navîn bi awayekî pirr êşkere rast e; hema hema li her navenda herêma bi şerên rojane ev yek gavbigav kêlîbikêlî tê piştrastkirin. Dewleta netewe ya bi dewletên din ên netewe re û di nava xwe de bi gelên xwe re şer neke, nîne. Ji Îsraîlê zêdetir e çand û neteweya mezin a Ereba diqedîne, hesabên desthilatdariyê yên bîstûda dewletokên netewe ne; lêçûn û mesrefên wan ên mîna serxweçûyan û dûrî aqilan e. Gelên wan şerpeze û perîşan in, lê desthilatdariyên wan ji Firewn û Nemrûdan gelekî wêdetir di nava her cure îhtîşam, zewq û sefayê de ne. Îhtîşama wan jî ti maneyeke xwe nîne. Ya vê hêzê dide wan jî xwedayê nû yê sekuler, dewletokên neteweyî ne. Girêdana wan bi xwedayên wan ên kevin re sexte û qelç e. Qaşo qirêdayî ne. Ingilîstanê, dewletdariya neteweyî ya Ereba, ji bo rêya Împaratoriya xwe ya Hindistanê di bin destan de bigire, xwediyê çavkaniyên petrolê be û Împaratoriya Osmanî di kontrolê de bigire, pêşde bir. Tevî ku rastî ev e, dewletokên Ereba xwe millîgir dihesibînin û sedema vê jî teknîka desthilatdariya modernîteyê ye. Dewletên netewe yên behsa wan tê kirin ji hegemonya kapîtalîst a dinyayê re saziyên bingehîn ên ajantîyê ne.

Di pêkhatina dewleta netewe ya Ecem de jî mirov bi awayekî ibretwarî dibîne ku heman dekûdolab hatine gerandin. Ecem ji şaristanîya Persan ve di hunerê desthilatdariyê de gelekî hoste bûbûn, lê ev hostetîya xwe di dema modernîteyê de li ser hîmê hevkarîyê bêhtir pêşde birin. Mirov dikare bibêje; xapandinên şaristanîyê û xapandinên modernîteyê (milliyetgiriya Şîa) di zikhev de baş bi kar tînin û heta di wê hêzê de ne, dikarin bi Çîniyan re bikevin pêşbazîyê. Çîniyan ser kapîtalîzma herî hov bi 'kominîzmê' cîla kirin, modernîstên Îranê jî pûtê dewleta netewe yê îmalata kapîtalîzmê ne, bi awayekî rûşîstîyê bîyî ku germ bikin, weke ruhperestîyeke mezin bi navê 'Komara Îslamî' pêşkêş dikin. Îran bi rewşa xwe ya aktuel a li ber çavan mîna nekşa sîstema global e, û bi ihtîmaleke mezin li ser rêya Iraqbûnê ye. Tevî ku mîna dewletên netewe yên din ên li herêma faşîzma bi sazî bûyî temsîl dike jî ji kêmûkurtiyên hegemonya DYE-YE sûtê werdigire û temenê xwe dirêj dike. Lê mîna yên din di nava pencê krîzê de ye, û ji bo rê li ber rewşê kaotîk a Iraqwarî veke tîra xwe xwedî potansiyel e.

Dewletên netewe yên Turki tevî hîmayeya DYE-YE'yê di nava hegemonya Rûsyayê de bûne xwedî hebûn. Zeviyek in, cîhê xwe li hev rakîşandinê ye. Tevî ku xwe gelekî millîgir nîşan didin jî bêyî hegemonyayê zor û zehmet e ku li ser piyan bimînin. Ji krîza herêma gelekî para xwe girtine û xwedî potansiyela kaotîk in. Bûyerên di çarçoveya Afganistan-Iraqê de diqewimin, aqûbetên muhtemel ên dewletên netewe yên herêma êşkere nîşan didin.

Li Rojhilata Navîn rastiya dewlet û desthilatdariyê, ji bo pîrsgirêkên giran ên civakî li şûna afirandina çareserîyan, zêdetir di hêla krîzên herêma bi şeran bi dawî bibin, ji ber ku di çavkaniya pîrsgirêkan de cih digirin. Şer jî krîzê mezintir dikin û rewşên kaotîk belav dikin.

c- Lingên modernîteyê îndustriyalîzm û kapîtalîzm zirara xwe ya bingehîn rojane di jihevdeixistin û xirakirina civaka ji rêûresmê ya gund û cotkariyê de nîşan didin. Li aliyekî lingê din ê modernîteyê dewleta netewe, herêma topyekûn vediguherîne zindanê di nava xwîn û rondikên çavan de dixeniqîne, li aliyê din jî îndustriyalîzm û kapîtalîzm ji jor ve serî li rêbazên herî talanker ên yekdestdariya hevkar didin, nixê civakî yên berhemê danehevên hezarê salan e, bi bahaneya kar û pere nakin bi derbekê bi destê xwe dide aliyekî, wan dike iskarta û gincir, û bi vî awayî wan dirizîne. Hilweşîna civaka gund û cotkariyê pîrsgirêkeke besît a aborî nîne. Tinekirin û têkçûna çandê civakî ya deh hezar salan e. Pîrsgirêk jî li şûna cotkariyê girîngiya ekonomîya pişesazîyê ya zêde karê tîne nîne, hebûna civakî bi xwe ye. Di rewşa krîza avabûnê ya roja me ya îro de bi awayekî pirr bi zanebûn di serî de qadên cotkariyê di gelek qadan de civak bê kar tê hiştin, nebatên genetîk derdixin pêş û bi vî awayî derbê li cotkariyê dixin. Nebatên bi genetîka wan hatî listin, bi tenê nebatên xwezayî naşkinin, ji nexweşiyên dawîya wan nayê zanîn re zemîn ji amade dikin.

Pîşesaziya kapîtalîzmê herî kêmtir bi qasî yekdestdariya dewleta netewe yekdestdariyê e ku êrîşê dibe ser civakê. Têkiliya wê ya bi ekonomîyê re şaş tê fêhmkirin û bi zanebûn tê berevajîkirin. Îndustriyalîzm di hegemonya Ewropayê de bi roleke dîrokî rabûye. Lê rola wê ya bingehîn li qadên

dewrûberê dinyayê bicihkirina vê hegemonya ye. Wexta vê rola xwe bi cih tîne, di bin navê teknîkên hilberîna wan xurt de pîşesaziya xwecihî xira dike. Ekonomîk nîne, antî-ekonomîk e. Civakên Rojhilata Navîn ên di dîrokê de timî dewlemend bûn, di bin êrîşên dused salên dawî yê modernîteyê de demên xwe yê herî xizan dibihurînin. Hilweşandina civaka gund û cotkariyê ji ber berhemdariyeke ekonomîk nîne; li ser navê bûrjûwayê bi cihanîna serdestiya çînî ye. Bûyerek e ku tîkiliya xwe bi siyaseta û desthilatdariyê re heye.

Îndustriyalîzm dikare ji bo metropolên hegemonîk kara herî zêde bi dest bixe. Lê di berdêla vê de qadên gundan vediguherin çolê û gund vala dibin. Ango pêxîrtengiya civakî û ekonomîk zêdetir dibe. Îndustriyalîzm li ser cografya Rojhilata Navîn û jiyana wê ya ekonomîk, teknîkeke êrîşê ya îdeolojîk-polîtîk e, belkî jî ji şerên desthilatdarî-dewletê bi tehlûketir encaman dide. Ji guhertina rewşa avhewayê, ji zuhabûna golan, erdên avgîr û çeman berpirsiyarê sereke ye, û zirara xwe bi vê lezê dewam bike, dinyayeke mirov karibe lê bisitire û bijî wê nemîne. Îndustriyalîzm gefan li jiyana û civaka Rojhilata Navîn a bi daneheva çandî ya panzdeh hezar salan avabûyî dixwe û bi qasî qirkirin û kokqelandina bi rêya şerên dibe, bi tehlûke ye. Ez dubare divê bibêjim, îndustriyalîzm berevajî yeqînan, amûra herî bingeîn e ku êrîşê dibe ser civak û ekonomiyê. Hêza hilweşîner a pîşesaziya rastî ye. Kapîtalîzm bi hêrsa kara herî zêde, bi xebatên îndustriyal ên dimeşîne welatan xweşhal û dewlemend nake, berevajî hildiwêşîne, xira dike. Ji krîzê wêdetir kaviil dike, vediguherîne xirbeyan. Bi tenê îndustriya li Afganistanê ji bo xaşxaşê û îndustriya li Iraqê ji bo petrolê tê kirin, baş û eşkere nîşan dide ku qadên behsa wan tê kirin çawa kaviil kirine. Ne bi tenê welat kaviil bûne; civaka dîrokî û çandî jî kaviil bûne.

d- Di çaresernebûna pîrsgirêkên civakî yê Rojhilata Navîn de rola bajar, burokrasî û çîna navîn ku li tevna modernîteyê hatine xistin, divê bi girîngî bê nîrxandin. Di çarçoveya kapîtalîzm, dewleta netewe û îndustriyalîzmê de sêbera bajar, burokrasî û çîna navîn a ji nû ve ava kir, gelekî hosta ne ku xwe weke navenda balkêşî û çareseriyê pêşkêş bikin. Tevî ku berhemên atmosfera belavbûna modernîteya kapîtalîst in, bi nazenîni hewl didin kokên xwe mîna serbixwe û orjînal bin, nîşan bidin. Weke hêza hegemonîk rûniştina li ser civaka ji rêûresmê ji karên xwe yê berê pêşî dihesibînin. Tevî ku tîkiliyên wan bi modernîteyê re li ser hîmê hevkartî û ajantiyê ye, ji bo xwe weke hêzên avaker ên modernîteyê bidin qebûlkirin, her cure dîniyê dikin. Mirov dikare van weke bingeînê mekanî, sazî û civakî yê faşîzma ji rêûresmê terfî bike. Ji ber ku ji derve li ser civaka ji rêûresmê tene ferzekirin, mîna tahmandina daran a cihê xwe nagire, xuya dikin. Rastiya xerîbketina wan bi kok e. Ji ber vê rasteriya wan a xerîbketî di asta man û nemanê de xwe bi modernîteyê digirin. Ji ber ku mêtinkarî û dagirkeriya hegemonya kapîtalîst yekser pêk nayê, ew di statuya hêzên mêtinkar û dagirker ên bi maske yê xwecihî de ne. Ji hundir ve dagirkerî û mêtinkariya civakê dimeşînin. Tevî vê yekê, xwe milliyetgir, dewletparêz û heta civakparêz ê herî tûj dihesibînin û weke îroniyekê derdikevin pêşîya me. Ez wexta hûrûkûr difikirim, ez neçar dimînim ku van beşan weke şaxên navenda kapîtalîzmê binirxînim. Ev beş weke varyasyoneke aktuelbûyî ya prenstiyên qralên serdema navîn xuya dikin.

Bi kurtî, ji ber ku şewazê wan kopîkirina ji modernîteyê ye, ne çareserî, çavkaniya bingeîn a pîrsgirêkan e. Çaresernekariya modernîteyê bi awayekî eşkere xwe di bikokîya çîna navîn, xetimîna burokrasî, bêbajarbûna bajêr de xwe nîşan dide. Tevî hewldanên maskekirinê hemûyan jî krîza avabûnê ya sîstemê, mirov dikare di van sê diyardeyan de bi awayekî tazî û eşkere bibîne.

e- Filozof Nietzsche, yek ji wan kêman kesane e ku li maneya zirara modernîteya kapîtalîst li ser mirovatî û hawîrdora wî hûrûkûr serwest bûye. Ew hewl dide mirovê li bêjînga modernîteyê xistî bi metaforên mîna civak û ferdê xesandî, pîrekkirî, dekadên û guvaştî binirxîne. Weke metafor, weke fikreke nêzî rasteriyê tevî dibim. Serê hespekî himbêz dike û li ser digirî, bi vê mîna ku dixwaze bibêje zilma herî mezin a modernîteyê li ser heywanan pêk tê. Daristana mîna penahêkê, weke mekanekî parastina jiyana dibîne. Timûtim diçe serdana mekanên bi vî rengî. Têgîna 'jor-mirov' (Übermensch) şaş hatiye nîrxandin. Di tevahiya şaristaniyan de tîpên kole yê hatine çêkirin weke piçûkketina mirov dibîne ku bi vê nêzîkatiyê gelekî li pêşîya K. Marks e, nêzîkatiyeke mirovane ye. Bi awayekî gelekî rast destnîşnakariye ku bi karkertiya pesin nayê dayîn û karker hebûneke welê nîne li ser polîtîka bêne avakirin. Dîrok vê fikrê piştrast dike. Insên 'jor-mirov' weke pêşxebereke faşîzmê bibîne, propagandayeke gelekî erzan e. Mirov wê weke têgîneke li dijî her cure koletî, hilweşîna hawîrdorê û bêşexsiyetkirinê şîrove bike, raster e.

Bûyerên rojane, tîkiliyên di navbera krîza global, asta finansê, bêkarî û bi rêbazên ferazî sîstemên şelandî yê herî mezin ên dîrokê de (talana di salê de 600 trîlyon dolar) derxistiye holê. Modernîteya navend Ewropa bi awayekî herî mezin global dibe, di nava heman xelekê de haya xwe ji krîza avabûnê heye û pê dizane bi vî awayî dewam nake. Ji lewra jî civînen bilind li pey hev pêk tînin. Pîrr baş derketiye holê NY, IMF, Bankeya Cîhanê, NATO, YE û kopyayên wan, tîra sîstemê nakin. Bankeyên navendî, dewletên 7'an, 8'an û 20'an paketekê li pey ya din eşkere dikin, bîlanço, bêkarî, hejmarên deyndariyê, ketina kapasîteya hilberînê, pîrsgirêkên qût û zad bi awayekî ciddî dikevin rojevê û hwd. gelek nîşane tîkiliya krîzê bi yekdestdariya ekonomîk re ya li ser qada civakî serdest e, nîşan didin.

Mînakên Afganistan-Pakistan, Îran-Iraq, Îsraîl-Filistîn nîşan didin ku dewleta netewe ne bi tenê ji aliyê Rojhilata Navîn ve, di çarçoveya global de çaresernekirina xwe, bi bandora xwe ya li ser krîz û rewşên kaotîk, hilweşînen rê li ber wan vedike, xwîna dirjîne û rondikên çavan ên dide barandin, derdixe holê. Dewletên netewe ji bo civakên mirovî ne bi tenê amûrên rêveberiyê yê zaliman in, piştrast dikin ku

çavkaniyên çaresernekirinê ne. Dewleta netewe ya çanda herêmê ya ji komikan pêkhatî parçe dike, di tevahiya dîrokê de felaketa herî mezin a bi serê herêmê de hatiye, sembolîze dike.

Maneya kapîtalîzm û îndustriyalîzmê ji bo Ewropayê bi xwe jî lêdana naqos û defa hewarê ye û bi tenê bi reforman dikare dewam bike. Ev kapîtalîzm û îndustriyalîzm wê bivê nevê pîrsgirêkên dîrokî yên di civaka Rojhilata Navîn de, ber bi şer û pevçûnên sînornenas ve bibe. Di civaka Rojhilata Navîn de kûrkirina kapîtalîzm û îndustriyalîzmê tê maneya, li dijî civakê bi xwe û hawîrdora wê zêdekirina şer. Bi kîjan kirasî were pêşkêşkirin bila bê pêşkêşkirin, rewşa berçav a rojane ya modernîteyê weke amûrekî şer ê stratejîk timî bi şeweyê sêlingên distanê, vî hukmî piştrast dike.

Hegemonya îdeolojîk, oryantalîzm rastiyan belovajî dikin. Dused salên dawî yên Rojhilata Navîn ji aliyê modernîteya Rojava ve bi fetihkirinê derbas bûye. Dewletokên netewe, pişesaziyên montaj û sextekariyên mîna ekonomiya gelemperiyê, nikarin rastiya bîngêhîn veşêrin. Tiştên bi serê Saddam Husên ê kêliyêkê wêrîbû ji fermana fethê derkeve hatin, mirov bi tenê dikare bi rewşa Qralê Franseyê Louisê 16. bide berhev. Çawa ku piştî serê Qralê Franseyê hat jêkirin Ewropa ket nava agir, darvekirina qralê dewleta netewe Saddam jî wê bihata wê maneyê ku rastiya şerê germ ê jixwe li Rojhilata Navîn hîç kêr nedibû, zêdetir gurr bibûya, li herêmê belav bibûya, dewamî bûya û jixwe wisa jî bû.

Wexta em paradîgmaya oryantalist parçe bikin, em ê bibînin ku dawîya ‘şerê sar’ ji bo Rojhilata Navîn wê bibe qevaztina qonaxa jortir a şerê germ. Şerê Kendavê di sala 1991’ê de piştî bi dawîbûna şerê sar bi salekê qewimî û ev jî vî fikrê piştrast dike. Em wexta ji aliyê ‘dema dirêj’ ve binêrin, ji bo Rojhilata Navîn ev şerê modernîteyê ji serê salên 1800’î bi kêliya Napolyon gav avêt Mîsrê dest pê dike; di serî de afirandina dewletokên netewe, pêkanîna acenteyên kapîtalîst û petrol bi talana çavkaniyên jeoekonomîk ji aliyê îndustriyalîzmê ve derketiye asta herî jor û bilind. Bi xetên stûr vegotina modernîteyê, ev e. Ji vir û pêve, detay in, çîrokên kurt in ên ku di heman xelekê de pîr difitilin.

Ji bo herêmê, ez ji bikaranîna têgînên krîz û kaosê direvim, ez hewl didim kêr bi kar bînim. Ji ber ku ya diqewime eger şerê germ be, wê wextê mirov wê daxê krîz û kaosê, dibe ku bixapîne. Bêguman şerên roja me ya îro ne dişibin şeweyê şerên serdema destpêkê û navîn, ne jî şerên modernîteyê heta bi herdu şerên dinyayê dane kirin. Nexasim bi Şerê Cîhanê Yê Yekemîn û Duyemîn re şer bûn girseyî. Piştî Şerê Cîhanê Yê Duyemîn jî bûn civakî. Modernîteyê di meşa xwe ya cinawirî ya sêlingên distanê de şerên diqewimîn weke şerên hundir û derve ji hev cihêkirin û destnîşan kir ku dema şeran a li derveyî civakê bi dawî bûye û serwestbûna wê ya li dema nû dihat wê maneyê ku şerên li derve û hundir di nava civakê de bi hev re wê bêne meşandin û ev pêdivî li gorî cewherê wê yê nû bû. Bi giştî rastiya şer a li tevahiya civaka Rojhilata Navîn diqewime, bi taybetî jî rastiya şerên bi tevahiya rewşa xwe ya derketine holê, şerên Filistin-Îsraîlê, Afganistan-Pakistanê û Îran-Iraqê di vî çarçoveyê de bê analîzkirin, gelekî girîng e. Bûyer û pêvajoyên bîra mirov hemûyan nikare rake, bi analîzên di vî çarçoveyê de bêne kirin, wê baştir bêne fêhmkirin.

Bi hegemonya DYE-YE’yê şerên nû yên li Rojhilata Navîn têne meşandin, dikarin çawa bi encam bibin? Gelo wê zêdetir bibin û belav bibin? Dibe ku hêzên hegemon herêmê biterikînin? Eger biterikînin an jî neterikînin divê mirov li benda çi be? Eşkere ye ku mirov nikare bersivên zelal û veberîr bide van pîrsên bîngêhîn. Lê diyar e ku em ji sedî sed bi qonaxêkê dîrokî ya cuda re rûbirû ne. Min di parêznameya xwe de heta bi vî qonaxê der barê xwezaya civakî, şaristanî, modernîte û Rojhilata Navîn a jê re jeoçand tê gotin, pêşnûmeyeke analîzê pêşkêş kir. Ez ê di beşa piştî vî de ji bo derketina ji nava şer û krîzê li ser modela çareserîya muhtemel bifikirim, bîponijim.

C- LI ROJHILATA NAVÎN ÇARESERÎYA MODERNÎTEYA DEMOKRATÎK

Ji bo civakekê felaketa herî mezin ew e ku hêza wê nemîne der barê xwe de bifikire û çalakîyan bike. Hêzên hiyerarşî û şaristanîyê yên bi vî yekê ji mêj ve zanîbûn, berê pêşî girîngî bi serdestiya zêhnî dan ku mirov dikare ji vî re hegemonya îdeolojîk jî bibêje. Di meşandin û dewamkirina hegemonyayê de şiddet bi tena serê xwe nikare bi roleke mayînde rabe. Eger armanca şiddetê ji civakê bi destxistina berjewendiyêkê be, ji bo vî hewcedarî bi berhemê zêde heye. Eger civak neyên îqnakirin û razîkirin, divê mirov nepê ku ji bo demeke dirêj werin xebitandin û berhemê zêde biafirînin. Hegemonya îdeolojîk vî îqnayê bi cih tîne û derî li civakê vedike ji bo karibe xwe bigihîne danehev û komkirinên wê. Hegemonya îdeolojîk ji hegemonya şiddetê gelekî zêdetir derî li danehevên civakê vedike.

Oryantalîzm, hegemonya îdeolojîk a modernîteya Ewropayê ji bo Rojhilat û Rojhilata Navîn pêşde biriye, bi awayekî zanistî îfade dike. Weke hegemonyayeke fikrê ya gelekî bi bandor, fonksiyona xwe dewam dike. Globalbûna modernîteyê bi globalbûna îdeolojîk re di zikhev de ye. Belkî jî hegemonya îdeolojîk hê li pêştir e. Bi qasî fetihkirina zêhnî, fetheke bi tesîr nîne. Dema min ev rêz dinivîsandin jî min timî ji xwe pîrsî, gelo ez çiqasî ji oryantalîzmê bihurîme. Ez baş dizanim ku bi vî zêhniyetê fikirkirina min wê min ji xeleta fasit a koletiyê rizgar neke, berevajî wê bi awayekî min biêşîne û min di heman xelekê de bigerîne. Îslamîstên anti-modernîst ên ji rêûresmê ji sedsala 19. ve bi îsrar tînin ziman ku şewazekî fikrê yê Îslamê heye û li dijî Xerbê serbixwe difikirin. Îslamîstî vegotinek e ku para pê xapandinê zêde ye. Anti-modernîstiya wê ji sedî sed bi tezên oryantalist dimeşe. Ji Birayên Misilman heta bi El-Qaîdeyê, hêzên Îslamî yên qaşo xwe anti-modernîst dihesibînin hemû bi vî rengî ne. Anarşîst jî di navê de êkolên li pey çepgiriya tûj, tevî hemû îdeayên xwe yên dijber, bi giştî bêtîr

fikra modernîst, der barê Rojhilata Navîn de jî bêyî oryantalîzmê nikarin bifikirin. Sosyalîzma Pêkhatî herî zêde modernîzm bû. Modernîzma Çînê, serketina oryantalîzmê ye. Rewş ji bo rêûresma Hindistanê jî cuda nîne.

Antî-oryantalîst bûn, min hem eleqedar dike û hem jî bala min dikişîne. Ez vê yekê di van rêzan de diceribînim. Azadiya fikrê bi serê xwe antî-oryantalîzmê îfade nake. Ewçend hêsan nîne ku mirov ji oryantalîzmê bibihure. Eger mirov vegotina modernîteya kapîtalîst a li ser sêlingan red bike, belkî bibe antî-oryantalîstî. Lê bi serê xwe ev nayê wê maneyê ku mirov ji modernîzm û oryantalîzmê dibihure. Ji vê jî girîngtir ew e, li şûna ya tê redkirin wê çi bê danîn. Îslamiyet an jî çi rêûresmek dibe bila bibe dikare modernîteyê red bike. Lê dema dor tê wan ji bo bibin alternatîf, dibînin ku ji teslîmbûnê bêtir ti çareya wan nîne. Teslîmiyeta êşkere yan jî sergirtî li gorî berjewendiyên xwe dizanin û bi vî awayî dibin peyrewên modernîteyê. Sosyalîzma pêkhatî, bihêlin ji modernîteyê bihurîbe, bi temamî li ser sê lingan gelekî hewcedarî modernîteyê bûbû û pêve hatibû girêdan, ji lewra jî hilweşiya. Li şûna kapîtalîzma taybet, bicihanîna kapîtalîzma dewletê redkirin nîne. Bi qasî ku mînak Çînê vî hukmî bi awayekî bi tesîr piştrast dike, kêma mînak hene. Li Rojhilata Navîn çi Marksîzm û çi jî dîndartiyê ji ber ku nikaribûn ji oryantalîzmê bibihurin, nikaribûn sistemeke mayînde pêşde bibin, bihêlin jê bihurîne, oryantalîzm zêde bi cih anîn.

Erê, bihêlin jê bihurîne, xwe nêzî analîzkirina hegemonya fikra modernîst û oryantalîst nekin. A. Gramsci xwe li ceribandina analîzkirinê rakîşandiye, lê ji ceribandinê wêdetir neçûye. Tevî ku di nava ekola fikrê ya anarşîstan de rexneyên wêrek hatine kirin jî ew jî di warê afirandina alternatîf de ji sosyalîstên reel zêde cuda nînin. Herçiqasî di teoriyê de jê bihurîbin jî di nava avahiya wê de jiyan ji bo wan zêde nebûye pîrsgirêkeke ciddî. Li Rojhilata Navîn herî zêde rewşenbîrên Îranê bi fikra modernîst re mijûlbûne, lê ji avakirina Şîa'yeke modernîst wêdetir neçûne. Bi tevahî Îslamîstên din dewamî dubarekirina ku vegotinên modernîteyê hemû berê ji aliyê Îslamê ve hatine gotin. Bi tevahî tevgerên desthilatdarî û ekolên îdeolojîk ên bi îsrar îdîa dikin ku antî-empîrîyalîst, antî-kapîtalîst in, ya herî zêde têde bi serdikevin ew e, ji lîberalîzm, kapîtalîzma taybet derbasî payeya demokrasiya sosyal, sosyalîzma reel û rizgariya neteweyî dibin an jî ji guhertina mezhebê wêdetir ti maneyê îfade nakin.

Ekola modernîst û oryantalîst ji yeqînan wêdetir, gelekî bi bandor e. Rexneyeke bi tenê di asta çandî de nayê wê maneyê ji van ekolan mirov dibihure. Eger mirov yekê ji hêzên hegemonîk ên sistemê têk bibe, heta şoreşeke antî-kapîtalîst bike, nayê wê maneyê ku rexneya wê hatiye kirin û alternatîfa wê hatiye ditîn. Şoreşa Cotmehê antî-kapîtalîst bû, lê antî-modernîst nebû. Berevajî, dewletdariya netewe û îndustriyalîzma modernîteyê herî zêde bi cih anî û bi vî awayî di globalbûna wê de alîkariyeke mezin kir. Şoreşa Çînê di vê mijarê de tîpîktir e: Jê we ye ku dema şeweyên modernîteyê yên sedsala 19. pêk bîne, şoreşê jî dewam dike. Şoreşa Franseyê jî bi heman rengî di van mijaran de xapiyaye û bandorên vê yekê heta roja me ya îro dewam dikin.

Wexta ku em hegemonya îdeolojîk a modernîst û oryantalîst rexne bikin, şert e ku em parametreyên hîmî bikin bingeh. Em dema sêlingên modernîteyê weke parametreyên hîmî qebûl bikin, wê girîngiya mijarê bêtir were fêhmîkirin. Ji bo hevgerîbûnê, divê mirov bi girîngî diyar bike ku mirov dikare rexneya herî radîkal li ser van hîman bike û alternatîfan jî bi tenê li ser van hîman biafirîne. Rexne bi xwe divê yekparebûn û demên avabûnê weke bingeh li ber çavan bigire. Bi tenê rexnekirina pêvajoyên siyasî, rola kesayetan û bûyerên dema kin ji bo serwestbûna li heqîqetê têrê nakin. Eger li vir yekparebûn bi têgîna demê re di bingehê rexneyê de neyê danîn, encamên derkevin holê wê parçeparçebûyî, bêdem ango wê bêmane bin, nikaribin heqîqetê îfade bikin, ji lewra encam wê şaşî û qusûrên mezin di nava xwe de bihewîne. Em çi rexne dikin bila em bikin, divê em yekparebûn û demîbûna wan di rexneyên xwe de ji sedî sed rast destnîşan bikin. Wexta mijara me modernîte be, ya ku divê em esas bigirin ew e ku herî kêma li ser hîmê sêlingan yekparebûnekê pêk tîne û weke dem, demeke pêncsed salan dirêj, ya avabûnê û sistematîk di hewîne. Di serî de Marksîst, şaşîya dijberên sistemê ya herî bingehîn ew e, sistemeke demdirêj û li ser sêlingan di nava demên kin de, heta caran demê jî piştguh dikin, bi tenê yek aliyê, weke mînak bi tenê aliyê kapîtalîzmê, rexne dikin. Herçî analîzên di vê parêznameyê de bi awayekî serresere hatine kirin jî nîşan didin ku divê ji bo kapîtalîzm bê fêhmîkirin ji sedî sed têkiliya wê bi sistema şaristaniya navendî, bi dema dirêj a trenda mezinbûna wê û bi du aliyên din ên bingehîn dewleta netewe û diyardeya îndustriyalîzmê re were rexnekirin.

Rojhilata Navîn, heta şaristaniya Çîn û Emerîkayê li ber çavan neyên girtin, kapîtalîzma di sedsala 16. de derket holê wê neyê fêhmîkirin. Potansiyela hundir a Ewropayê ji sedî sed têra kapîtalîzmê nedikir. Bi heman awayî dewleta netewe neyê avakirin, damezrandina sistemê jî mumkîn nabe. Ti sistema mêtinkariyê bê desthilatdarî û bê dewlet nabe. Ne bi tenê desthilatdarî û dewlet, desthilatdariya herî zêde û dewleta netewe ya dewletê pêk neyên, ji bo kapîtalîzmê danahev û komkirina sermaye û karê pêk nayê. Ji bo serketina hegemonîk a sistemê herweha divê şoreşa îndustriyê bike bin yekdestdariya xwe û weke îndustriyalîzm bi îdeolojîkkirinê (milliyetgirî) di zikhev de dewam bike, bi rê ve bibe. Êşkere ye ku ev diyarde di nava xwe de bi yekparebûneke şidiyayî û di çarçoveya dema dirêj de modernîteyê serwer dikin. Em wexta li tevahiya ekolên xwe rexneker dihesibînin dinêrin, em dibînin modernîteyê di nava dema dirêj û yekparebûnê de nagirin dest, bi pirranî haya wan ji têgîna demê çênabe, belawela digirin dest, bi giranî li ser çend xisletan (mînak ked, heqdest, kar, sermaye, dewlet, mêtîngerî, emperyalîzm, kesayet, bûyer) radiwestin û bi vî awayî hewl didin encaman bigirin. Wexta ku rêbaz ev be, ya derkeve holê jî wê mîna terîfkirina filê bi mûyê wê be.

Nexasim sosyalîzma pêkhatî ya em di navê de ghiştin, bi tenê lingê modernîteyê kapîtalîzm xist ber rexneyê, dema ev kir jî têgîna demê şaş bi kar anî û hewl da şoreşgeriyê bike û vê hewldanê rê li ber şikestina qudûmê wê vekirîye. Bêguman bingehêkî civakî yê vê nêzikbûnê heye. Divê mirov baş zanibe ku mirov lingên modernîteyê dewleta netewe û îndustriyalîzmê ji lîberalîzmê jî wêdetir bi kar

bîne, ne şoreşgeriyê, wê diktatorî û heta faşîzmê zêde bike. Mirov ji vî alî ve dikare têra xwe ji ceribandinên welatên sosyalîzma pêkhatî (zêdetir ji dewletên rizgariya neteweyî meşandin) hîn bibe. Niyeta baş, weke Lenîn jî gotî pêşî li çûna cehennemê nagire, berevajî, carnan hêsan dike. Şoreşa Cotmehê ji ber ku di hewldana xwe ya anti-kapîtalîzmê de kêmkirî bû; berevajî, di anti-kapîtalîzmê de serketî bû. Lê anti-modernîst, ango anti-dewleta netewe û anti-industriyalîzm nebû, bi anti-kapîtalîstiya xwe ji ber ku nikaribû ji herdu lingên modernîteyê bibihure, dema avabûnê da aliyekî û bi tenê bi demên kin tevgeriya, têkçû. Pratîkên pêkhatî, vê rexneyê piştrast dikin.

Di pêncsed salên dawî de tevger û ekolên îdeolojîk û şorêşên bi armancên demokrasîxwazî û wekhevîxwaziyê rabûne, negihîştibin serketîneke sistematîk, sistemeke din a dinyayê ya em dikarin weke şaristaniya demokratîk jî şirove bikin, sedema vê yekê ango kêmasiya wan a bingeîn ew e ku ji pratîkên rexneker ên hevgerî, yekpare û têgîna demê di hewînîn, mehrûm bûn. Ango fil timî bi aliyekî wî terîf kirine û di pozîsyona danasînê de mane. Di rewşeke bi vî rengî de ne dikarin ji fil sûdê wergerin, ne jî dikarin jê xelas bibin. Marksîstan wexta kapîtalîzmê rexne kir û xwestin jê bibihurin, haya wan jî wan tinebû ku dewleta netewe ya navendî û industriyalîzmê gihandine faşîzmê û hilweşandina hawîrdorê. Tevger û ekolên rizgarîxwaz ên neteweyî helwesta wan li dijî modernîteyê hê bêtir şilo ye. Piştî ku dibin dewleta netewe û kengî di hin şaxên pişesaziyê de pêşde diçin, anti-empêryalîstî û anti-kapîtalîstiya wan şûna xwe ji alîgiriyeke fanatîk a modernîzmê re dihêle. Heta îdeolojiyên modernîst (lîberalîzm, milliyetgirî, sosyalîzma reel) dikin mîna din û di vê de şînor nas nakin. Dewletdariya netewe û industriyalîzmê weke dinê sekuler bi mane, bi sazî û avahî bûye.

Anarşîstan di çarçoveya sêlingên modernîteyê de rexne pêşde birine, lê weke alternatîf nexwestine sistematîkeke demokratîk jî bifikirin, ferdê anarşîst tercîhî civaka demokratîk kirine. Di bingehe serneketina wan de ev rastî heye û ji ber statuya wan a çînî, nikarin vê bibînin. Aliyê anti-civakparêziyê yê bûrjûwazîya piçûk, wekî din mirov nikare rave bike. Demokratên sosyal ji ber ku bawer dikin wê modernîteyê bi reforman sererast bikin, gaveke bi tenê jî ji wê wêdetir navêjin. Ekolojîstan bi tevahî argumanên xwe ji modernîteyê girtine û bi qasî ku wê nebînin seresere li mijaran dinêrin. Kengî bi ser industriyalîzmê de diçin, kapîtalîzm û dewleta netewe ji bîr dikin. Feminîst sistema bavikî dibînin, lê zirara modernîteyê daye jinê bi heman tundî û tûjiyê rexne nakin. Wexta rexne dikin jî weke ekol, tevger û sistem di afirandina civak û jina alternatîf de bi rola neçar û bêzaran radibin. Dijbertiya modernîteyê ya dîndarên radîkal û tevgerên kulturalîst weke ekol û tevger hê lawaztir e. Ya li pey diçin û dixwazin, herî zêde lihevkin e.

Ez dixwazim vê bêjim: Kapîtalîzma roja me ya îro di krîza finansa global de bi buhaya 600 trîlyon dolarî di cihana ferazî de dişêline, herhal ev yek ji ber ku avabûn û yekparebûna modernîteya kapîtalîst nehatiye rexnekirin û tevî vê yekê sistemeke alternatîf nehatiye çêkirin, pêk tê. Bi tevahî şoreş, tevger û ekolên nikaribin tayê kapîtalîzmê bi modernîteyê re deynin, wê di nava modernîteyê de bihelin û wê nikaribin xwe ji vê rizgar bikin. Bi tevahî şoreşên ji her rengî, tevgerên politîk û ekolên îdeolojîk ên nikaribûn anti-kapîtalîzmê bigihînin anti-modernîzmê, wê ji aliyê modernîzmê ve bêne fetihkirin û nikarin xwe ji vê xelas bikin.

Çawa ku anti-kapîtalîzm anti-modernîzm nîne, mirov heta nebe anti-modernîst nikare bibe anti-kapîtalîstêkî ku gotin û pratîka wî hevdû digire. Tevger û ekolên radîkal dîndar, kulturalîst, feminîst û ekolojîst nuqteya bingeîn a têde dixapin ew e, yeqîn dikin ku avahiya yekpare ya modernîteyê nekin hedef, wê karibin bi ser kevin.

Ez bi tevahî înkârwarî nêzik nabim. Parçeparçebûyî û bêsîstem be jî rexnekirina pêncsed salên modernîteyê di nava niv sedesala dawî de lawaz be jî fikra postmodernîst derxistiye holê. Postmodernîzm, tevî ku nikare bersivê bide rexneya modernîteya hewl didim analîz bikim jî ji ber ku rewşa kaotîk û krîza sistem ketiyê nîşan dide, pêşketîneke girîng e.

Di dema postmodern de modernîte û faşîzm, qirkirin, totalîtarîzm, otorîtarîzm, cinsiyetparêziya civakî, milliyetgirî, industriyalîzm, guherîna rewşa avhewayê û her cure hilweşîna hawîrdorê, gelekî zêdebûna desthilatdariyê, pîrekîrîna civakê û metakîrîna wê, analîtîkbûna mejî, pûçbûna ruh, gincirbûna ferdan, şerîkirîna her kesî bi her kesî re, belavkirîna civakê, têkîrîna cotkariyê, li şûna qral-xwedayên bi maske xweda-ferdên bê maske û tazî bi cih bûn, tahsîrkirîna jiyanê û nemana balkêşîya wê, jîdestçûna esilzadetî û bedewiya jinê û pirr zêde fahişekîrîna wê, li şûna exlaq serwerbûna destavêtinê, li şûna cihêrengiyên tene maneya jiyanê cihgirtina mirîna bi navê homojeniyê, xelasbûna politîkayê û li şûna wê bicihkirîna desthilatdariyê, êdî derfet û îmkana heye û bêtir hêsan e mirov di navbera bi hezaran neyênîyên bi vî rengî de têkiliyê deyne û analîz bike. Postmodernîte bi serê xwe şoreş nîne. Lê qalibên dinî yên hişk ên modernîteyê tîne rewşekê ku karibin bişkên û atmosferê nerm dike. Şoreşa anti-modernîteyê, êşkere ye ku wê di nava yekparebûnê de parçetî, di nava gerdûnîyê de xwecihî, di çarçoveya dema dirêj de nêzîkatîyên kêliyê, li ser bingehe anti-kapîtalîst, anti-dewletdariya netewe û anti-industriyalîzmê li dora avahiyên cuda bi armancên sosyalîst, demokratîk û ekolojîst wê xweparastin, xwebîmanekirin û heqîqetkîrîna be.

Divê mirov oryantalîzmê di çarçoveya maneyêke teng de weke fikrên fikirdarên Ewropî yên der barê civak û şaristaniya Rojhilata Navîn de nebîne. Li şûna ku der barê Xwezaya Civakî ya wan de fikra zanistî pêşde bibe, û bike ku rohnîbûna xwe bi xwe pêk bînin, xwe zêdetir bi hegemonya îdeolojîk a modernîteyê ve girêdan û avahiya wê ya zanistî weke bingehe girtin, di çarçoveya maneyêke fireh de oryantalîzm e. Fetha dused salên dawî ya modernîteya kapîtalîst bi tenê di qada çanda maddî de pêk nehatiye, di qada çanda manewî de hê zêdetir e. Şoreş, tevgerên politîk û ekolên îdeolojîk ên derketine holê her yek ji wan kopiyekî mirarokî yê pêkhatinê li Ewropayê ye. Ji lewra bandora wan a li ser civakê zêde nebûye. Civaka di navbera rêûresm û modernîteyê de tengavbûyî, ji ber ku timî tengezar

e, û nikare xwe nû bike, misêwa di nava krîzê de ye.

Antî-oryantalîstî bi antî-modernîstiyê dibe. Mirov dikare Îslamparêziya siyasî ya radîkal di çarçoveya oryantalîzmê û şeweyê modernîzmê yê oryantal de binirxîne. Ji sedî sed di wê buhayê de nîne ku alternatîfê pêk bîne. Weke nerazîbûna ji milliyetgiriya laîk, ji bikaranîna argumana milliyetgiriya dîndariyê wêdetir naçe. Şoreşên Erebb, Tirk û Ecem şoreşên tîpîk ên oryantalîst in. Van şoreşan milliyetgiriya dînî û nijadî cihê yan jî di nava hev de bi kar anîne û bi vî awayî avakirina dewletên netewe yê modern weke hedefa xwe ya pêşî diyar kirine. Yeşîn kirine ku wexta vê bi kapîtalîzma dewletê û îndustiriya wê re bikin yek, wê mîsyona xwe temam bikin. Li eniya wan nivîsandîye çend sed salan lipaşmayî Ewrûpayê bişopînin. Ji her alî ve xwegihandina wan a nirxên Ewrûpayî di wan de bûye fikreke sabît a mîna nexweşiyekê.

Rastxwendina tîkiliyên modernîteya kapîtalîst bi civaka Rojhilata Navîn re ji bo gavavêtîneke alternatîf, girîng e. Berê pêşî divê mirov fêhm bike ku modernîteya kapîtalîst êdî bûye diyardeyê xwecihî. Diyardeyê derve nîne ya hundir e. Lê ji ya Ewrûpayê cuda ye. Xeleka herî lawaz a kapîtalîzma global e. Di vê rewşê de divê mirov nekeve du şaşıyên bingeşîn. Ji van a yekemîn, mîna ku dinyayêke din, şaristaniyêke din mumkîn nîne, modernîteya kapîtalîst weke dîne sekuler qebûlîkirin û perestîna modernîteyê ye; duyemîn jî bi awayekî topyekûn wê bigire hemberî xwe û mîna selefên sexte yê Îslamî, redkirina wê ye. Di encamê de herdu helwest jî ji bo ku modernîteya kapîtalîst zêdetir xwecihî bibe, wê xizmeta wê bikin.

Min di parêznameya xwe de di beşa **Sosyolojiya Azadiyê** de hewl dabû weke alternatîfa antî-modernîzmê, modernîzma demokratîk pêşkêş bikim. Li şûna ku ez wan teze di wir de weke heyî bigirim vê derê, ez ê hewl bidim wan li gorî herêmê bihûnim û li hev bînim. Armanca rexneyê li sîstemê ew e ku ya divê mirov jê bibihure û ya divê ji nû ve were avakirin, manedar bike. Ji bo ku modernîzma demokratîk a alternatîf e, hê baştir bê fêhmîkirin, ez yeşîn dikim ku weke rêbazeke rast, divê careke din ez modernîteyê bidim naskirin û li ser sêlingan wê binirxînim.

Mirov careke din dikare modernîteyê weke serdema tede dijî bi nav bike. Her şaristaniya avabûyî heta jê bê bihurîn, modernîteya dema xwe ye. Mînak, avabûnên Sumerîk ên ji du hezar salan zêdetir dewamîkirine, modernîteya Sumer e, angî serdema wê ye (4000-2000 B.Z.). Modernîteya Greko-Romen texmînî dema 500'î B.Z.-500'î P.Z. digire. Modernîteya Osmanî-Îslam di dema 1300-1918'an de li ser cografya xwe bi bandor bûye. Eger dema wan li dawiyê mabe û jê hatibe bihurîn, ya rast ew e, mirov ji wan re şaristanî bibêje. Şaristanî modernîteyê berê pêkhatine, terîf dike. Me şaristanî weke sîstema yekdestdar zordar a berhemê zêde desteser dike û li ser dewlet-çîn-bajar di zikhev de mezin û bilind dibe, terîf kiribû. Ez yeşîn dikim ku ev terîf bes e. Cihêwaziyê çandî yê maddî û manewî, rengê şaristaniyan destnîşan dikin, lê wan terîf nakin. Mirov dikare şaristaniyan weke avahî û çandên yekpare û demdirêj ji bi wesif bike. Di çarçoveya maneyêke fireh de mirov ji hemûyan re terîf bibêje, zêde şaş nîne.

Cihêkirina şaristaniyê weke navendî û nenavendî jî mirov hîn dike. Têgîna şaristaniya navendî şaristaniya çemê sereke, bi tevahî avahiyê timî di navendê de dijîn, terîf dike. Mirov dikare wê weke sîstema dinyayê jî bi nav bike. Li derveyî navendê jî gelek şaristanî dikarin hebin. Çîn, Hind û Emerîka bûne şaristanî, lê nikarin bibin navendî. Şaristaniyê Rojhilata Navîn navendbûneke zîncîrwarî pêk tîne. Ji 3500'î B.Z. heta bi 1500'î P.Z. li derdora pênc hezar salan şaristaniyêke navendî ya zîncîrwarî pêk hatiye. Navên cuda li van şaristaniyan hatine kirin. Navên xanedan û dîn pirranî ne. Navên yekser tene hişê mirov Sumer, Misr, Rom, Bîzans-Xîristîyan, Erebb-Îslam, Tirk-Îslam. Herçiqas nav û naverokên wan cihê bin jî li gorî terîfa xwe yekparebûneke hundir û avabûneke xwe hene. Hegemonî in. Qadên wan ên navend û hawîrdorê hene. Buhara û rewşên koatîk ên demî dibînin. Lê weke avahiyê desthilatdariyê yê zîncîrwarî, valatîyê qebûl nakin û domdar in.

Modernîteya kapîtalîst sîstemeke dinyayê ye, em hê jî di navê de dijîn. Weke şaristaniyêke navendî ya hegemonîk a ji Rojhilata Navîn şemîtiye Ewrûpayê, li derdora pêncsed salan e (ji sedsala 16. ve), hebûna xwe dewam dike.

Ji bo terîfkirina dinyaya ku hêzên kedkar û azadîxwaz ên nava bajêr û hêzên komin ên gundan wê pêk tînin, me tîgîna şaristaniya demokratîk bijart. Li dijî şaristaniya weke sîstema bajar-çîn-dewletê, di hundir de li dijî çînîbûna koleker, ji der ve li dijî kolekirin, talan û zordestiya li ser qebîle û nasnameya qewman, ev dinya misêwa li ber xwe dide. Tevahiya dîroka şaristaniyê di çarçoveya vê terîfê de gelek avahî û pêkhatinên demokratîxwaz, azadîxwaz û wekhevîxwaz ên ji hev re timî mîrasê dihêlin û yekparebûneke wan a diyar heye, me weke wezîfe û heqêkî dîrokî yê dest jê nabe bi şaristaniya demokratîk bi nav kir.

Wexta em tîgîna şaristaniya demokratîk li rewşa berçav a rojane bînin, bi rengê ku dijbertya modernîteya kapîtalîst jî bigire nav xwe, em vê dikarin weke modernîteya demokratîk diyar bikin. Divê mirov ji nav wêdetir naveroka tîgînê li ber çav bigire. Nav were guhertin jî naverok wê mayîndebûna xwe biparêze. Tevahiya parêznameyê min bêtir behsa şaristaniyan kir ku bi vegotinên klasîk tene ziman. Me kêman cih da fenomenên şaristaniya demokratîk. Sedema vê yekê jî ew e, zaviya me ya em pê li dîrokê dinêrin nû ye, û malzemeyên di destê me de tîra xwe nehatine bi kar anîn. Ez ê di vî beşê de hewl bidim nirxandina rojane ya civaka Rojhilata Navîn û nêzîkatîya çareseriyê ji pîrsgîrêkên wê re zelal bikim. Modernîteya demokratîk, li ser hîmê destpêk, pêşketin, krîza avabûnê û bihurîna ji modernîteya kapîtalîst, wê weke alternatîf ANTÎTEZA WÊ YA DIYALEKTÎK mijara analîzê be. Em ê şaşıyên Marksîzmê kirî, nekin. Nexasim jî, em ê nekevin xefîka girêdana nakokîya bingeşîn bi diyardeyê mîna bûrjûwa-çîna karker ve ya timî diguhere. Mentiqê diyalektîkê ji Hegel ve cara pêşî wê bi awayekî serketî li ser xwezaya civakî ya Rojhilata Navîn were pêkanîn û wê bê dîtin

ku ev ceribandin ê encamên serketî bi xwe re bîne. Gotina K. Marks gotî û bi ser nexistî ya weke ‘li ser piyan danîna diyalektîkê’ em ê bi awayekî manedartir nêzîkî bibin.

a- Li Dijî Kapîtalîzmê Civaka Ekonomîk

Ji bo yekîti û dewleta netewe ya Elmanyayê guftûgoyên zêde û ekolên îdeolojîk-polîtîk bandoreke diyarker li mekan û dema K. Marks dikin. Zêdetir di çarçoveya huqûqî, polîtîk û îdeolojîk de dixwazin diyardeyan terîf bikin. K. Marks bi pêşengtiyeke ekonomîk dixwaze bandorê li vê atmosferê bike. Di vegotinên xwe de hewl dide ekonomiyê weke kategoriyeke diyarker bi bingehe bike. Berpîrsê sereke ye ku kapîtalîzm kiriye mîna zanistê. Bi vê ve girêdayî xwediyên kapîtalê weke bûrjûwa, kedkarên bi heqdestê dixebitin, weke proleterya, civakê jî weke bi kategoriya civaka kapîtalîst a metabûna kapîtalîst li ser serwer e, mîna stûnên navmalê dihesibîne. Bi vî awayî yeqîn dike ku bi kevîrekî sê nîşanan hiltîne. Ji polîtîka ekonomîya Ingilîz ekonomî, ji zanista civakî ya Fransî pozîtîvîzm, ji felsefeya Elman têgîna diyalektîkê digire, bi hev ve dike û bi vî awayî gelekî jixwe piştrast e ku senteza ‘sosyalîzma zanistî’ pêk tîne. Wê demê di her zanistê de şoreş hatine kirin. Bawer dike ku şoreşa zanistî ya civakî jî wî û Engels kiriye. Darwîne zanista civakî têne hesibandin.

Fikra Marksîst weke bazkê herî girîng ê zanista civakî ya Ewropayê derdikeve holê. Wexta ku mirov ji aliyê sîstema hegemonîk ve binêre, zehmet nîne ku mirov fêhm bike, ev zanist ji ber hewcedariya yekdestdariya sermayeyê ya nû mezin dibe û mohra xwe li sîstemê dixê, derdikeve holê, sermayeyê zanistî dike û bi vî awayî rewa dike, ji lewra jî bi qasî şiddeta desthilatdariyê, belkî jî ji desthilatdariyê zêdetir bi kêr tê. Ew çiqasî bi awayekî neyênî behsa kapîtalê bikin jî piştî ku kapîtalîzm weke zanist pêşkêşkirin ji bo rewabûna wê gava dirokî ya hewcedarî pê heye, avêtine. Mixabin, K. Marks û F. Engels, tevî dijbertiya xwe hemûyî jî kapîtal weke kapîtalîzm, yekdestdarên kar-sermayeyê weke bûrjûwazî, civaka ekonomîk weke civaka kapîtalîst îlan kirin û bi vî awayî bûn berpîrsên herî pêşî yên vê gavavêtinê. Em divê hîç ji bir nekin ku di dirokê de niyetên baş bi pîrranî ji bo encamên berevajî hatine bîkaranîn.

Baş tê zanîn, wexta ku K. Marks û F. Engels dest bi vî karî kirin, herî zêde ji felsefeya diyalektîk a Hegel sûd wergirtin. Ez yeqîn dikim ku şasiya bingehe, wexta felsefeya diyalektîk li gorî fikra xwe li hev anîn, kirin. Ev jî wexta bi sêberiya tez-antîtez-sentez di serî de li ser kapîtal-heqdestdar kedkar, bûrjûwazî-çîna karker-civaka kapîtalîst de li ser hin sêberiyên girîng kirin. Ez yeqîn nakim ku antîtêya tez-antîtêza (hebûnîtîbûn) Hegel ji aliyê Marksîstan (û gelek kesên ev rêbaz bi kar anîne) tam hatibe fêhmkirin. Pîrsgirêka bingehe a felsefî antîtêya tez-antîtêz (hebûnîtîbûn) hê jî girîngiya xwe diparêze û li benda pêşdebirinê ye, maneya di zikhev de ya gerdûnî-tekîtiyê ango heqîqetê, îfade dike. Bi xwe dixwaze vê bibêje: her hebûn bi xwe di nava xwe de dijberê xwe dihevine. Hebûn bi xwe (cewher) bi dijber nabe. Bê dijbertî hîçti ye. Tam hîçti tê maneya nebûnê. Li gorî ku nebûn jî tine ye, hîçti tam nabe. Naxwe hebûn bê dijber nabin; çawa ku dahfdan bê kişandin nabe. Pîrsgirêk ew e, mirov rast li mahiyeta dijbertiyê serwest bibe. Diyalektîsyenêkî serketî, dijbertiyê rast diyar dike.

Divê mirov vê xusûsê bi girîngî diyar bike: ji hebûnekê mirov dikare bi hezaran antîtezan derxe. Li vir jî bo diyalektîkvanekî wezîfeya girîng a bi cih bîne ew e, ku rast tesbît bike ka ji van pîrr antîtezan kîjan DI SERÎ DE, di rêza pêşî de tesîrê li ya din dike, wê pêk tîne. K. Marks û F. Engels weke diyalektîkvanan wexta xwestin Hegel li ser piyan rast deynin, haya wan jê tinebû bi qasî serê wî jêkin, ketine nava şasiyeke çor û ne li cih. Ez neçar im diyar bikim, tevî ku dusedsal in li dijî gelekî hatiye gotin jî diyalektîka Hegel vegotineke li asta jor e. Sêberiyên K. Marks û F. Engels bêguman aliyê xwe yê diyalektîkî hene, lê di asta sêbertiya diyalektîka rast de ji naveroka vegotinê dûr in.

Ji aliyê mijara me ve şasiya herî girîng di warê naverok û cewher de, di warê dijbertiya bûrjûwa-proleterya de hatiye kirin. Bêguman dijbertiya bûrjûwa-proleterya heye. Lê weke ku yeqîn dikin ev dijbertî pêk nehatiye û nameşe. Dijbertî û nakokiya kapîtalîzmê di antîtê û verîtêya civakê de rê li ber vekirîye, nakokiya kapîtalîst-proleterya nîne. Nakokiyê bi vî rengî hebe jî nakokiya bingehe nîne. Ji vî jî girîngtir, kapîtalîzm bi qasî ku tê yeqînkirin di wê potansiyelê de nîne ku bi serê xwe verîtêtiya civakî kapîtalîze bike. Kapîtalîst bi tena serê xwe xwedî vê hêzê nîne. Herweha civakek ti carî bi rengên weke Kapîtalîst, Îslam, Xîristîyan û hwd. rengê xwe naguherîne. Civak bi xwe, weke Xwezaya Duyemîn hebûna xwe diparêze. Hin rengên civakê di hin demên cûrbicûr ên dirokê de weke TEKÎTIYAN bi tesîr bûne, lê ev piştrast nake ku ew civak bi temamî bi destê wê tekê tek bûye; çawa lalayeke rêş bi serê xwe nikare bibe civaka lalayan.

Kapîtalîzm weke hêmanekî ji antîtêya civakî bi tenê proleter pêk nayîne. Ji hebûna civakî tîpa bûye proleter, dikişîne. Lê di vê kişandinê de jî bi proleter re li dijî civaka vî proleterî jê dikişîne, bi pîrranî îttîfaqê dike. Bûyer û diyardeya marksîstan weke hevgerîna demborî ya proleterya bi bûrjûwaziyê re li dijî civaka feodal, destnîşan dikir, ev e. Lê ev vegotinek e ku bingehe şasiya wan pêk tîne. Ya rastî, kapîtalîzm ji civakê di berdêla tawîzeke jêre heqdest tê gotin, di bin navê proleterya de ajankê çê dike, pêk tîne. Li dijî civaka kevin ya tê kirin ne hevgerîna, xiyane e. Jixwe, li dijî xwezayeke mejiyê xwe nerm û harîqaya herî harîqa ya gerdûnê, li dijî civakê îstîsmarkariyek tê kirin, çawa ku bi efendîtiyê li dijî jinê tê kirin. Mîrasa efendiyan (Reban, qralan, zordestan) a hezarê salan jî bi kar tîne û di bin navê karê de bi awayekî sîstematîk û domdar ji tevahiya civakê nîrx û buhayên heyatî, vedidize. Bi tenê weke kar ne bi tenê nîrx, bi tevahî nîrxên çandî yên maddî û manewî yên wê civakê îstîsmar dike. Di vê rewşê de kapîtalîzm dibe ew KOMIKA YEKDESTDAR a herî zêde, sîstematîk û domdar civakê digire hemberî xwe û wê dimije. Di vê çarçoveyê de bi civakê re têkildar e, li ser civakê bi bandor e. Lê sîstema xwe ya serdest ava dike, xwediyên desthilatdarî, pereyî û bazirganiyê

yên berê di bin pêşengiya xwe de dihelîne, karker û zenaetkaran ji xwe re dike yedek, ji entelektuelan hegemonya îdeolojîk ava dike û bi vî awayî bandora xwe diafirîne û îstîsmara xwe pêk tîne. Eger em dixwazin antîtê û hebûnîbûna civakê bigihînin îfadeyêke zanistî, divê em cewher û şeweyê pêşketina komika weke ‘civaka kapîtalîst’ tê binavkirin, fêhm bikin ku ev pêdiviyêke rast diyarkirinê ye. Mirov heta ku avahiya karakterîstîk a vê pêvajoyê nebîne û li naveroka rêveçûna wê serwext nebe, bi navê ‘ZANISTIYÊ’ ya bê kirin wê ji ‘POZITIVÎZM’ a seresere û çor wêdetir neçe.

Mirov heta rêveçûn û meşa kapîtalîzmê li ser civakê rast diyar neke, xwe bi hin objektîvîteyên pozîtîvîst ên seresere rakişandin, li ser navê zanistê li hemberî zanistê şaşiyeke mezin dike, li ser navê zanista civakî li hemberî civakê dikeve nava şaşiyeke mezin. Wexta mijar bibe civak, hingê mirov hemin divê bêhtir li ser bi fikire da ku pêşbîniya felaketa encamên wê bike. Ji vê analîza kurt a li ser mijara der barê nakokiya têkildarî kapîtalîzmê de nakokiya gelekî di asta jêr de kapîtalîst-proleter nîne, çarçoveya ev nakokî jî di navê de, eşkere ye ku di navbera kapîtalîzm-civak, kapîtalîst-civakparêzan de ye. Ji Marksîstên zîrek Rosa Luxembûrg bi gotina ‘Civaka bi tevahî kapîtalîst ti carî wê pêk neyê’ ji nuqteyeke bingehîn K. Marks rexne kiriye û ya rastî bi vê xwestiyê vê pêvajoya komikê bîne ziman. Eger bivê nevê, em behsa sosyalîzma zanistî (eger mirov bibêje zanista civakî rastir e) bikin, divê mirov li ser vî hîmî li pêdiviya li reformeke zanistî ya radîkal û şoreşa wê serwext bibe û ev yek wezîfeya me ya sereke ye.

Di çarçoveya maneyêke teng de mirov dikare behsa nakokiya civaka kapîtalîzm-ekonomîk bike. Eger mirov bi tedbîr be, bêtî ku rê li ber şaşiyan ciddî veke, dikare xwe bigihîne hin encamên rast û girîng. Di beşên berê de min bi girîngî diyar kiribû ku F. Braudel ekonomiyê bi bazarê re wekhev digire û dibêje, sermaye bi rêya vê bazarê ji cudahiya buhayan a bazirganiya mesafeyên dirêj sîdê werdigire û karê bi dest dixwe ango behsa pozîsyona kapîtalîzmê ya dijberiya bazarê kiribû. Min anîbû ziman ku ev vegotin kême e, û têrê nake. Kapîtalîzm bi xwe bi tenê antî-bazar nîne (eger bazar bi ekonomiyê re wekhev tê girtin), divê bi şeweyekî bê gotin antî-ekonomî ye, û bi vî awayî ev nîrxandinê temam bibe. Antî-civakparêziya hegemonya sîstema kapîtalîst bi şerên mêtinkarî û emperyalîzmê yê rê li wan vedike, bi dewleta neteweyî ya faşîzmê diafirîne, li ser hîmê îndustriyalîzmê hilweşîna hawîrdorê ya rê didiyê, bi avahiya xwe ya timî krîzê çêdike, bi nakokîkûrkirina di navbera qutbên civakî de, bi awayekî neyê înkarkirin, mirov dikare terîf bike. Eşkere ye ku yê antî-civakî be, wê bi awayekî zêdetir antî-ekonomîk be. Ji ber ku kapîtalîzm ‘qanûna kara herî zêde’ di qada ekonomîk de pêk tîne. Antî-ekonomîkbûyîna kapîtalîzmê weke sîstem, tevahiya dîrokê bi ceribandînan wê yê di her qadê de hatiye piştrastkirin. Kapîtalîzm weke komikeke dîrokî, ne bi proleterê ku di encama nakokiyeke talî de koleyê wê ye, lê belê bi civaka ekonomîk û civaka weke danehevên çandî yê maddî û manewî were manedarkirin, ya rastî hingê ne bi tenê ‘KAPÎTAL’, ‘DÎROKA KAPÎTALÎZMÊ’ jî wê rast bê nivîsandin.

Tevgerên politîk û îdeolojîk ên ji cawê koletiyê azadiyê difesilînin ku proleter jî di navê de, xusûsa fêhm nakin ew e, yekdestdarên mêtinkarî û hêza kole weke pêvek û dewama xwe dikin mijara hebûntîyê (Antîtê, anîna rewşa hebûnê). Wexta kole dikin hebûnî, bi wî, avahiya xwe ya civakî çêdikin, di hûnîn. Weke hêmanekî wan bikerrîtîne bi ser avahiyan yekdestdariyê ve nakin. Di dîrokê de bi vê maneyê çîna koleyan a serketî nîne. Spartakus jî bi ser biketa ji bo Romayê ji avakirina xanedaneke koledar a nû wêdetir nediçû. Antî-kapîtalîstekî pirr bi îddîa mîna Lenîn jî hê li ser xwe bû bi Politîka Ekonomîya Nû NEPê neçar ma kapîtalîzmê bi cih bîne. Di krîza roja me ya îro de rastîyeke hatiye piştrastkirin ew e ku ji bo pişesaziya kapîtalîst (cureyên din ên kapîtalîzmê jî di navê de) dewam bike, li ser xwe bimîne, komên ji wan re çîna karker tê gotin ji hewldanên bi dilê xwe (daxistina heqdestên wan jî di navê de) paşve namînin. Yê zîrarê dike jî bi giştî tevî civaka ekonomîk, tevahiya nîrxandin civakî ne. Ferdperestîya kapîtalîst vê rastiyê hê zêdetir piştrast dike. Li tevahiya van qadên civakî li ser hîmê antî-civakparêziyê ferdên bûne mîna girse û lodan, ji bilî komeke yekdestdarên olîgarşîk ên mistek li serê payeya herî jor, rewşeke ji civakbûnê derketî, diqewime. Pirraniyeke din ya pirr mezin, girse û loda bêkaran e ku nikarin xwe weke koleyan bi heqdest jî bifiroşin û ji vê jî mehrûm in. Yê koleyê heqdestê ne, nikarin xwe ji ketina nîspî ya heqdestan rizgar bikin. Eşkere ye ku tabloya rastî bi vî rengî pêk tê.

Rola tevgerên çînî yê teng di vê pêşketin û bûyerê de divê mirov ji nedîtî ve neyê. Sosyalîzma pêkhatî û tevgerên sendîkavanîyê di vê mijarê de xwediyê pratîkên îspatkirî ne. Bi kurtî, wexta nîrxandina me ya kole di ber çavan re derbas bikin, divê ne weke hêmana sereke ya nakokiyê, di rola hêmanekê talî ya nakokiya giştî ya civakê de bibînin wê hê zêdetir me bigihîne encamên rast. Diyalektîka kole divê ji nû ve were nîrxandin û ev wezîfeyêke bingehîn a civakparêziyê ye. Diyalektîka civakî ji bo heqîqeta civakî di buhaya zanista bingehîn de ye. Lê ji ber ku bi cihanîna wê ya rast tevahî girîngiya xwe diparêze, berê pêşî pêdivî bi analîzên wê yê hosteyane hene.

Bi qasî giştî (gerdûnî) di nava xweseriya (tekîtiyê) xwe de jî texrîbkariya kapîtalîzmê di civaka Rojhilata Navîn de gelekî li asta jor e. Bi awayekî fetihkar ketina wê ya herêmê weke sîstem di antî-civak û antî-ekonomiyê de bi şeweyê navenda sereke, bajarê metropol û mêtîngerîya welatan e. Ji dema Xaçperestan ve, ji ber ku şaristaniya hegemonîk ji Rojhilata Navîn girt, divê bêhtir bi plan bimeşe û xwe ava bike. Li pey karên zêde yê yekdestdariyê ye. Ji bo pêdiviyên bingehîn ên civakê ne, berê xwe dide çavkanî, usûl û rêbazên karê zêdetir dikin. Bêguman divê mirov behsa milîs û ne milîsê kapîtalîzmê ne, behsa milliyetgiriya wê bike, mirov ê ji vê zêdetir hîn bibe. Diyardeya ku jêre kapîtalîzma millî tê gotin bi xwe xerîbtîya kolektîf a herî zêde ye û divê mirov li vê rastiyê hûrûkûr serwext bibe. Kapîtalîzm bi xwe weke tevn û zumre xerîbketin e. Bi îdeolojiya milliyetgirî dixwaze xwe weke civaka neteweyî û millî nîşan bide. Têgînên netewegirî û milliyetgiriye amûrên îdeolojîk in, bi giştî yekdestdarî, bi taybetî jî yekdestdariya kapîtalîst ji bo hegemon û bi maske bikin, hatine vedîtin.

Rojhilata Navîn bi sedema ku ji şaristaniya navendî ya pênc hezar salî re bûye mekan ji tevahiya yekdestdariyên mêtinkarî û hêzên yekdestdar re xerîb nîne. Yekdestdariyên kapîtalîst jî di nava vê de ne. Lê derfet ji wan re nehatiye dayîn ku bibin sereke û ji bo vê firsend jî nedîtine. Gelekî bi mane nîne ku mirov kapîtalîzma Ewropayê ji bo Rojhilata Navîn weke nûbûnekê bifikire. Ya nû ew e, weke sistema fetihkar gav avêtîye. Li derdora dusedsalên vê gavavêtinê sedûpencî salên wê yên pêşî li ser hîmê kapîtalîzma malî û bazirganiyê pêk hat, di dema wê ya dawî de jî pişesazî bi lez bû. Li gorî civakên Rojava serdestiyeke wê ya hê sivik û seresere heye. Bi hevîrtina yekdestdarên mêtinkar û hêzên ji rêûresmê re hegemonya xwe dewam dike. Li Rojhilata Navîn sistema hegemonîk a kapîtalîst a navend Ewropa-DYE serwer e. Hebûna civaka kevin (komên qebîle, eşîr, mezheban) û dîroka şaristaniyê ya dirêj a Rojhilata Navîn, dibe sedem ku hegemonya navend Rojava li ser hîmekî qels rûnê. Ji ber vê rastiya wê xelesa qels û lawaz e.

Me civaka ekonomîk weke dijberê kapîtalîzmê diyar kir, ji ber ku encamên wê yên girîng hene.

- 1- Divê nakokî ne weke di navbera kapîtalîzm-sosyalîzmê de, weke li ser bingehe civaka ekonomîk-kapîtalîzmê were fêhmkirin. Civaka ekonomîk tevahiya hêzên civakî yên ekonomîk ên bi awayekî neyînî ji hevîrtina yekdestdaran bi bandor dibin, dike bingehe xwe. Ekonomiya sosyalîst hêzên ekonomîk ên şert û mercên modern esas dibîne, civaka ekonomîk hêzên ekonomîk ên ji rêûresmê digire nava xwe. Ji vê jî girîngtir, ekonomiya nebûye piyase û xwezî, meta nebûye û li bikaranîneke berfireh a bi nirx vekirî jî dikeve vê çarçoveyê. Nexasim keda jin û gedeyan berfireh e, û bi pirranî nirxa bikaranîne çêdike. Sosyalîstên reel ekonomiyê ji bo kapîtalîzmê di asta hilberîna metayan de dibînin û ev nêzîkatiyeke gelekî teng e. Jixwe yek ji şaşîya wan a herî mezin ew e, ekonomiyê weke xebateke seraktoriya kapîtalîzmê nîşan didin. Ji vê çêtir xizmeteke baş ji kapîtalîzmê re nayê kirin. Kapîtalîzm di warê zirardayîna ekonomiyê de dikare bibe seraktor, lê di warê avakirinê de nikare bibe.
- 2- Me diyar kiribû ku nakokiya bûrjûwa-proleterya ne weke hebûnên civakî bingeîn, belê nakokiyeke talî ye. Nakokiya civakî di navbera yekdestdaran û tevahiya civaka li derveyî wan de ye. Ji bo serwestbûna li xwezaya têkoşîna demokratîk, azadîxwaz û wekhevîxwaziya civakî, ev jî hev cihêkirin, girîng in. Bi ezmûna sedûpencî salî ya sosyalîzma pêkhatî, eşkere derketiye holê ku têkoşîna bûrjûwa-proleterya lihevçêkirî ye. Xizmetkar û berdestî (çînen kolekirî), ti carî nikarin bibin xwedî wê hêzê ku di aliye îdeolojîk-pratik de ji efendiyan xwe bibihurin. Weke hebûn ev qabiliyeta wan nîne. Lê wexta xizmetkariyê red dikin, dikarin bibin xwedî qabiliyet û wê demê jî xizmetkar nayên hesibandin. Ji bo mirov bi awayekî rast li têkoşînên civakî yên dema modernîteyê serwest bibe, divê mirov zumreyên yekdestdar û yên li derveyî wan rast ji hev cihê bike û li ser vî hîmî çeperên xwe bigire, li ber xwe bide û xwe li avakirina civakî rakîşîne. Ev yek têra xwe, di asta heyatî de girîng e.
- 3- Li jor, me du tîgîn ji hev cihê kirin, li ser vî hîmî, li dijî 'civaka kapîtalîst' civaka nû ya were avakirin, dikare bi gelek navên cûrbicûr bê binavkirin. Li vir a girîng nav nîne, naverok e. Ji vê civaka nû re çawa ku em dikarin bibêjin civaka sosyalîst a demokratîk, em dikarin weke navekî baş, civaka demokratîk jî bi kar bînin. Ya girîng ew e ku civak û ekonomiyê di bin serweriya yekdestdariyê de nebe, were avakirin. Mirov xebatên wê yên ekonomîk dikare di çarçoveya bazarê de weke ekonomiya metayê terfî bike û ev dibe ku hinekî rast be. Ekenomiyê gelekî mezin a nixên bikaranîne ya nakeve kategoriya metayê, heye. Ya divê ji aboriya civakî bi rastî were fêhmkirin jî ev beş bi xwe ye. Polîtîka ekonomiya kapîtalîst (em lê binêrin kê ew tesewir kiriye, em ê çawaniya wê ya rastî çêtir fêhm bikin) ekonomiyê heta ku bi tenê weke xebatên karê tînin kêmkirî dike, teng dike. Ev yek dereweke mîtîk e ku rastiya naveroka ekonomiyê çeloxwarî dike. Cihêkirin û kategorîzekirina ekonomiyê bi navên weke ekonomiya kapîtalîst, ekonomiya millî, ekonomiya dewletê, ekonomiya bazirganî, finansî an jî sinî, ekonomiya cotkarî, gund an jî bajêr û ekonomiya global, zêde rastiye raber nakin. Jihevîkirina ekonomiya taybet û kolektîf jî lihevçêkirî ne. Ekonomî weke nirxa bikaranîna û bazarê zêdetir terfîke nêzî rastiye ye. Berî dîrokê, pîvana bi tenê ya ji bo ekonomiyê, nirxa bikaranîne bû, ekonomiya ji bo pevguhertina li bazarê zêdetir di dema dîrokî de belav dibe. Modernîteya kapîtalîst pîrrianiya nixên civakî bi armanca karê dike meta û îstîsmar dike, ev diyardeyeke nû ye, lê belê kansêrî ye. Jihevbelavkirina civakê, timî di rewşa kaotîk de hiştin û xistina wê ya nav krîzê, çavkaniya xwe ji vê rastiye digire. Cinsê mirov bi hezarên salan ekonomiyê li dora nixê bikaranîne avabûyî, nas kiriye.

Civaka Rojhilata Navîn ji bo pêşengiya herdu nixên ekonomiyê yên berî û piştî dîrokê bike bûye xwedî şens. Ango dizane ekonomî çî ye. Vampîr û xwînmîja jêre kapîtalîzmê tî gotin, bi navê ekonomiyê felaket li ser serê wê kom kirine û ev qirkirinên rastî yên ekonomiyê ne. Civaka Rojhilata Navîn zehmetiyê dikişîne li vî serwest bibe û tî bigihîje. Hebûna sereke ya kapîtalîzmê ji bo jiyana ekonomiyê bîvê neyînî nîne, ew bela serê ekonomiyê ye, kanserojena wê ye. Mirov bi tenê xebatên wê yên bi armanca karê yên li qadên mîna petrol, gaz, av û otomobîlê yên ku hawîrdorê hildiweşînin û civakê bi şeran dixenîqîne, ji hev derxe wan analîz bike, hingê rastî wê baştir bê fêhmkirin. Dîsa bêhtirî nivê civakê bêkar, bê pişe, koçber dihele û vediguherîne girseyên bêmalbat û ev jî dike ku mezinbûna felaketê çêtir bê fêhmkirin.

Naxwe ji bo mirov bibe antî-kapîtalîst berê pêşî divê mirov antî-yekdestdarî be. Ev jî bi xwe re civakbûna demokratîk, sosyalîst (Mirov vê tîgînê weke civakparêziyê fêhm bike hê rastir e) û azad-wekhev tîne. Ya behsa wê tî kirin di bin van sîfetan de ji nû ve vedîtina civakê nîne. Civak weke koman (malbat, qebîle, mezheb, eşîr, netewe) ji hezarên salan ve hene. Ya pêdivî pê heye ew e, ji bo parastina van komên di şert û mercên modernîteya kapîtalîst de divê mirov şert û mercên wan bi yên

modernîteya demokratîk re li hev bîne û heta hewce bike wan ji nû ve ava bike. Bi vî awayî mirov civaka sosyalîst a demokratîk, civaka ekonomîk, civaka komên demokratîk ên anti-kapîtalîst û anti-yekdestdar dixe çarçoveya alternetîfa modernîteya demokratîk. Em dubare bikin: ya girîng piirbûna navan nîne, hebûna cewherî ye. Di vê de zelalbûn yekemîn pêştira bernameya modernîteya demokratîk e. Civakên Rojhilata Navîn ji vê nêzikatiyê re xerîb nînin. Ya behsa wê tê kirin ew e ku mirov xwezaya civakî ya bi hezarên salan dijîn, bi îfadeyeke zanistî pêşkêşî wan bike. Ev di îradeya jiyana azad û neynika zanistê de li xwe temaşe kirin û birêvebirin e.

Divê mirov komên qebîle û eşîran hîç piçûk nebîne. Heta civak hebin wê formên bi vî rengî her hebin. Mirov dikare di roja me ya îro de ji rêxistinên civaka sîvîl weke qebîle û eşîrên modern binirxîne. Mirov dikare mezhebên ji rêûresmê di plana rojane de weke akademî û enstîtuyan bibîne û ev manedar e. Mirov dikare neteweyan ne bi tenê weke dewleta netewe, weke civakên demokratîk ên bi piir zimanî, etnîsteyî, dînî û welatî ava bike û bibîne. Yê ku li nava Rojhilata Navîn ev şeweyên komên ji rêûresmê xistine nava pevçûnên xwînrij û di çaresernekirinê de asê kirine, bi giştî yekdestdarî, bi taybetî ji yekdestdariyên kapîtalîst, modernîteya kapîtalîst e. Modernîteya demokratîk divê van koman weke formên kevin ên paşverû û bêne tinekirin, nexa çarçoveya xwe, berevajî divê weke nirxên bingehîn ên civakî yên divê bi demokratîzekirinê ji hebûna wan sûd bê girtin, bibîne.

Ji ber ku di civakên Rojhilata Navîn de binyeya eşîran her çû teng bû ji qewmîyeta Erebi gelê Bedewî, ji qewmîyeta Tirk gelê Turkmen, ji qewmîyeta Kurd gelê Kurmanc derketine holê. Ev gelên rengê qebîletî û eşîrtiyê her diçe ji wan çû, ji bo demokratîkbûn û civaka demokratîk xerca bingehîn in. Tevgera politîk û îdeolojîk a demokratîk berê pêşî divê van beşan bi rêxistin bike. Beşên behsa wan tê kirin, hêzên bingehîn ên modernîteya demokratîk in. Dîsa weke mekanê sereke yê dînen yek xwedayî, mezheban hemûyan, nexasim ji yên hindikayî hatine hiştin weke Êzîdî, Elewî, Suryanî, Ermenî, Helenî û Cihûyan, mirov wan mîna xezîne û gencîneyên çandî binirxîne û wan bi enstîtuyekê yan ji akademiyeke ava bike û di her şert û mercî de derfetên jiyana azad, wekhev û demokratîk bide mensûbên wan û wan di çarçoveya modernîteya demokratîk de binirxîne, wezîfeyeke dîrokî civakî ya dest jê nabe ye ku li pêşîya me ye.

Civaka neteweyî ya mezin a herêmê ya Erebi, Tirk, Kurd û Farsan divê ji nexweşiya milliyetgirî û netewegiriyê dûr bê girtin û hewl bê dayîn ji feqa dewleta netewe were rizgarkirin û di nava çarçoveya modernîteya demokratîk de bi qasî xweseriya wê bi gerdûnbûna wê ya mezin a neteweya neteweyan (nûkirina ummetê bi awayê modern demokratîk) ji nû ve were avakirin (ji dewleta neteweye wêdetir), wezîfeyeke bingehîn a dîrokî civakî ye. Îslam û ummeta wê divê di çarçoveya modernîteya demokratîk de bi awayekî rastî bêne reformekirin, ji îstîsmarkariya desthilatdar (Îslama Seltenetê) û fetihkar bêne rizgarkirin û bi awayekî ji dewleta netewe wêdetir weke ummeteke wekhev, azad û demokratîk werin nûkirin; ev ji wezîfeyên herî pêroz ên dîrokî civakî ne.

Naxwe li dijî modernîteya kapîtalîst û palpişt a wê şaristaniya ji rêûresmê, modernîteya demokratîk a nirxên wekhevî, azadî û demokratiyê dike bingeh û palpişt a wê ya dîrokî nêzikatiya şaristaniya demokratîk û paradîgmaya wê, ne ku bi tenê mumkîn e, heqîqeta jiyana ya azadiya hebûna civakî ye. Heqîqet îfadeya azadbûyîna hebûna civakî ye. Ji bo berbiçavbûna wê, ya pêdivî pê heye ew e ku divê mirov di heqîqeta zanista civakî de (di îfadeya wê ya rast de) berê xwe bide avakirina wê ya zanistî. Çawa ku di tevahiya dîrokê de hatiye dîtin û di roja me ya îro de jî, ti îdeolojî û tevgera xwe bi heqîqeta xwe bi rêxistin neke û ji bo jiyana azad a dest jê nabe nemeşe, serketî nabe. Divê mirov dîroka civaka Rojhilata Navîn a bi qasî mirovatiyê kevin, bi tevahî hêza dewlemendiya wê ya civakî bi nirxên civakî yên modernîteya demokratîk ve bikêşîne, divê mirov nexasim li dijî hegemonya modernîteya kapîtalîst a di roja me ya îro de ti çaviya civakî ya bi îrade û zêhniyeta xwe neketiyê nehiştiye, rabe, xwe biparêze û ji nû ve ava bike; ev wezîfeya herî pêroz e.

b- Li Dijî Îndustriyalîzmê Civaka Ekolojîk-Ekonomîk

Serdestiya pişesaziyê, ya modernîteya kapîtalîst li şoreşa pişesaziyê bar kirî, bi tenê weke hegemonya ekonomîk pêk nayê, bandorên girîng li yekdestdariya îdeolojîk û yekdestdariya desthilatdariyê jî dike. Bi gotineke din, eger mirov îndustriyalîzmê di çarçoveya maneyeke teng de weke mentiqê teknolojîk analiz bike û qîma xwe bi vê bîne, ev yek ê bike ku mirov şasiyeke bingehîn bike ango wê bike ku mirov kapîtalîzmê weke ekonomî bibîne. Fonksiyona kapîtalîzmê li îndustriyalîzmê barkirî, bi giştî hilweşandina civaka ekonomîk, bi taybetî ji hilweşandina civaka gund-cotkariyê ye. Îndustriyalîzm di vê mijarê de weke yekdestdariya îdeolojîk û yekdestdariya desthilatdariyê çalak dibe. Civaka ekonomîk çiqasî ji hev de bikeve, qanûna kara herî zêde ya kapîtalîzmê dixebite. Ev yek ê bi yekdestdariya dewleta netewe re di zikhev de pêk bê, bimeşe. Mirov heta kapîtalîzmê di çarçoveya sêlingên modernîteyê de analiz neke, di politîka pratîk û li ser navê zanista civakî de bivê nevé şaşî û kêmasî yê bêne kirin.

Civaka mirov û ekonomîya wî ya li gorî qanûna kara herî zêde, bi ketina bin hegemonya îndustriyalîzmê ji hev de ketiye û hilweşiyaye. Encamên vê zirarê, bi kirinên wê yên dused salên dawî têra xwe derketine holê. Bi tenê hilweşîna germbûna global rê li ber vedike bi serê xwe, her sala derbas dibe meşêrê nêzik dike ku ev encamek e, zanist jî tespît dike. Ji ber şovenîzma îndustriyalîst çavên zêhniyetê yên kor dibin, nikarin avahiya ekolojîk a tevna civak û ekonomiyê ya dest ji wan nabe, bibînin. Li maneya vê avahiyê serwest nabe. Ji bo domdarkirina qanûna kara herî zêde, bikaranîna îndustriyalîzmê li ser tevahiya komikên (mirov dikare bibêje qad û saziyên civakî jî) civakî û jiyana ekonomîk ji şiddeta desthilatdariyê bi tehlûketir e.

Îndustriyalîzm bi xwe tê maneya bikaranîna rêzik û prensîpên pratîk-teorîk ên fîzîk, kîmya û biyolojiyê li ser civakê, nemaze jî li ser avahiya wê ya ekonomîk. Ev jî dibe sedem ku xwezaya civakî ya gelekî cuda ye, ji nedîtî ve bê. Xwezaya civakî sistemeke timî li pey kara herî zêde baz dide nikare demeke dirêj hilgire. Nexasim demeke dirêj bikaranîna rêzikên xwezaya objektîv ji civakbûnê derketin e. Ferdiyetperestiya kapîtalîzmê vê rastiyê piştrast dike. Karkirin û meşa rêzikên xwezaya civakî xweser in. Weke exlaqî û politîk dixebitin. Nêzîkatîya îndustriyalîst çî zû çî dereng divê karkirina exlaqî û politîk tesfîye bike. Ji bêkarî, krîz û newekheviya zêde ya hatinê yên di ekonomiyê de berpirsiyar e. Sedemên sereke yên zirarê didin ekolojiyê, çavkaniya xwe rastiya îndustriyalîzmê ya me bi kurtî anî ziman e. Eger civaka serdemê ya îndustriyel li tevahiya qadan ekolojiya xwe pêşde nebe, nikare jiyana xwe dewam bike. Çawa ku destûrên bingeîn ên demokratîk bi armanca bisînorkirina Leviathan in (cinawirê bi navê dewleta netewe), ya cinawirê bi navê îndustriyalîzmê bi sînor bike jî ekolojî ye. Divê mirov baş zanibe ku di dema beriya serdema îndustriyel de, cinsê mirov jî di navê de jiyana bi tevahî ruhberan bi serwextbûneke ajoyên hundir (mejiyê hisî yê herî dijwar) ekolojîk e. Zindiyê ekolojîk nebe ji tesfîyeyê xelas nabe. Bêguman her zindî û ruhberê mejiyekî xwe yê ekolojîk ê xweser heye. Mirov dikare îndustriyalîzmê weke serdema serî li ber ekolojiyê rakirî jî binirxîne. Serîrakerîna li ber ekolojiyê çûyîna ber bi qiyametê ve ye. Mehşera dînan ya ku hê berê jê xeber dane, bi xwe ew civaka ji ekolojîkbûnê derketî îfade dike, pêre têkildar e.

Civaka Rojhilata Navîn di warê xwe lihevanîna ji bo jiyana ekolojîk de xwedî rola pêşengiyê ye. Çîrokên Nûh, Adem û Hawa behsa felaketên ekolojîk dikin. Di çanda pêxemberiyê de jiyana ekolojîk bi rola sereke radiibe. Pêxemberan jiyanêke rengê ekolojîkbûnê êdî pê nediket, bi sîfetên weke mehşer, firewn, nemrût û lanetê nirxandin, îro jî divê ev weke rêzîkeke bingeîn a civakî pêk bê. Ev rêzik û pîvan nebin, domdarkirina civakan dikeve tehlûkeyê. Di civaka Rojhilata Navîn de teknîka sînî bi hezarê salan tê bikaranîn, tevî vê yekê veneguherîye îndustriyalîzmê, ev yek bi avahiya exlaqî û çanda manewî ya herêma re têkildar e. Serîrakerîna li ber Xwezayê weke serîrakerîna li ber Xwedê hatiye hesibandin. Lê di çanda Rojava de serîrakerîna li ber xwezayê û hukimkirina li wê, prensîpa gavavêtîna felsefeya wê (Felsefeya Descartes) ye. Di civaka Rojhilata de jî ahenga bi xwezayê re, prensîpa bingeîn e. Li ber xwezayê rabûn, ji hukimkirina li wê danegerîn, cewherê mezinbûna modernîteya kapîtalîst e. Di vê qonaxê de ku em gihiştinê, ji niha ve jiyana civakî ya di her qadê de gihiştîye ber sînorên nikare dewam bike, îfade dike.

Ango rêûresma civakî ya Rojhilata Navîn li hemberî ekolojiyê hestiyar e, û pê re li hev e. Wezîfeya divê bi cih were anîn ew e ku divê mirov nêzîkatîyên dagirker, tineker û fetihkar ên kapîtalîzm û îndustriyalîzmê bi jinûveavakirina civaka ekolojîk ji holê rake. Sîleha bingeîn a modernîteya demokratîk angî ekolojî bi xwe civakê û ekonomiyekê esas digire. Li Rojhilata Navîn rola dîrokî ya îndustriyalîzmê jihevdestistin û tesfîyekirina civaka cotkariyê ya rêûresmê ya deh hezar salî ye. Civaka gund-cotkariyê û ekonomiya wê ya ku heta beriya pêncî salî beşa sereke ya civakê û ekonomiya wê pêk dani, ber bi roja me ya îro ve bi lez ji hev tê xistin, ber bi bêkarî û tesfîyeyê ve tê birin, di nava deynan de tê hiştin û hedimandin. Ji ber dijîmintiya bi vî civakê re wê ji hev de dixin, dihedimîn û tesfîye dikin. Heta civaka gund-cotkariyê ji hev neyê belavkirin, serketinên kapîtalîst ên global wê mîna yên li herêma din ên dinyayê dubare nebin û çawa ku ji niha ve pêk tê, wê bikevin tehlûkeyê (Tîrsa ji civaka Îslamî, Îslamofobî).

Di şerên li Rojhilata Navîn ên hegemonya modernîteya kapîtalîst ên emperyalîzmê de îndustriyalîzm bi rola sereke radiibe. Şerên av û petrolê tîpîk in. Ev şer wê di demên pêş de bîne zêdekirin. Di bikaranîna erd û axê de jî veguherîn e li ser hîmê kapîtalîst bibe û ev jî qadeke din a bingeîn e ku şer e li ser biqewime. Divê mirov qetandina gundiyan ji erd û axê, weke şerekî fêhm bike. Armanca fetha dused salên dawî ya modernîteya kapîtalîst ew e ku hebûna çanda jiyane ya çemê sereke yê mirovatiyê yê panzdeh hezar sal temenê wê heye û civaka cotkariyê ya beşê wê yê mezin pêk tîne, bi dawî bike. Bergirîya vî civakê tê wê maneyê ku divê mirov vî çanda mezin a jiyane li hemberî qirkirina modernîte dike azad û demokratîze bike. Eger mirov dîroka şaristaniyê weke şerên yekdestdariyê şîrove bike, wê girîngiya bergirîya cemaetên dînî û qebîlean a hebûna xwe weke formên heza bingeîn a şaristaniya demokratîk baştir were fêhmkirin. Eşkere ye ku dîroka şaristaniyê bi diyalektîkeke wisa were bîmanekirin, analîza şerên niha wê rasttir were kirin. Bûyerên weke şerên eşîr û mezhebên tene binavkirin jî, herçiqasî hatibin berevajîkirin jî di vî çarçoveyê de bîne analîzkirin, wê bê dîtin ku tene maneya bergirî û parastina nasname û hebûna xwe. Ji vî vegotina tevlihev encama divê mirov derxe û lê serwest bibe ew e ku îndustriyalîzma weke amûrê herî kêmdîtî û bêhempa yê rizgariyê tê pêşkêşkirin, Leviathanê rastî ye.

Wexta behsa şaristanî û civakên Rojhilata Navîn tê kirin du hêmanên bingeîn ên ekolojîk tene hişê mirov, sistêmên li rêzeçiyayên Toros-Zagrosê û çemê Nîl-Fîrat-Dicle-Pêncavê ye. Civaka van herdu sisteman xwedî dikir, niha di dema herî trajîk a jiyana xwe de ye. Milliyetgirî, dîndartî, kominîzma reel timî xwe weke xelaskar raber kirin. Encama niha derket holê ew e, mirov qat bi qat xweziya xwe ji niha bi berê tînin. Analîz wexta şaş be, bîvê neyê encam e bi vî rengî be. Ev îdeolojiyên yekdestdar, ne bi awayekî yekpare modernîteya kapîtalîst, ne jî weke ‘dema avabûnê’ nêzî serwextbûnê nabin, lê wexta dor tê îndustriyalîzmê mîna di xwedayê xwe yê hevpar de gihiştibin hevdu, li ber diçin sucûdê. Îdeolojiyên behsa wan tê kirin, wer îbadetê ji îndustriyalîzmê re dikin jê piştrast in ku wê deriyê cennetê li wan veke (piştî xwedayê sekuler dewleta netewe, duyemîn sîfêta herî mezin e îndustriyalîzmê ye). Mirov dikare herî zêde ji vî rewşa kaotîk a ummeta xwedayê nû yê sekuler têderxe ku jiyana şaş hatiye hûnandin wê rast neyê jiyîn. Mirov bêyî dudilî bibe dikare bibêje, ev xweda ji xwedayên serdemên berê gelekî zêdetir bêrehm e. Bidawîkirina çanda jiyanêke panzdeh hezar salan ji mirovatiyê re pêşengî kiriye, mirov dikare bi awayekî weke mehşerê şîrove bike. Modernîteya demokratîk wexta weke antîtez ji modernîteya kapîtalîst bibihure, divê ji vî perspektîfa dîrokî binêre. Berpirsiyar e ku xwe weke aniha vî dîrokê, bi awayekî demokratîk, azad û wekhev ava

bike, xwe bigihîne avahiya rêxistîniya wê û tevahî îfadeyên wê yên zanistî.

Piştî şerên xeternak ên mezheban, ji bo ji rewşa kaotîk a derket holê re çareyê bibîne sistema Westphalia'yayê ya 1648'an tenzîm bû (dendîka pêşî ya tewazuna dewleta netewe) di pêvajoya wê ya hişk a tam sêsed salî de bîlançoya hilweşîn û şerên ji tevahiya dîroka mirovatîyê zêdetir, ders hatin girtin û di encama vê yekê de xwe li avakirina Yekîtiya Ewrûpayê rakîşandin, ceribandin. Çawa ku sistema Westphalia'yayê weke antîteza şerên mezheban bi pêş ket, sistema YE'yê jî weke antîteza sistema dewleta netewe Westphalia'yê ya hewl dide hişkbûna wê ne bi şoreşê, bi reforman biguherîne, tê pêşdebirin. Di Şerê Cihanê yê Duyemîn de faşîzma dewleta netewe bi qirkirinan bi encam bû û derket asta xwe ya herî jor. Bi reforman hewldana rizgarbûna ji vê, navê ji nû ve avabûnê weke koma dewletên netewe yên demokratîk û huqûqê, mafê mirovan e. Lê ji ber ku li ser bîngehekî şaş dest bi gavavêtinê kir, nikare di armanca xwe de hûrûkûr bibe û nikare konfederasyoneke gelekî sist jî pêk bîne. Sedema vê yekê jî ew e ku bi zêhnîyeteke bi temamî îndustrialîst a weke 'Yekîtiya Komir û Pola' ketiye ser rê. Li dora yekîtiyêke bi vî rengî, di çarçoveya hedefên mafê mirovan û dewletên neteweyê yên demokratîk de civaka azad û wekhev nayê avakirin. Ya girîng ew e, modernîteya kapîtalîst li welatê xwe yê esasî bi hewcedariya reformekirina xwe hesiyaye. Yekîtiya Ewrûpayê bi tecrûbeyên xwe tê derxist ku bi avahiya xwe ya hegemonîk a hişk û kevn nikare pêşengiya sistema dinyayê bike. Piştî vê YE kete pêvajoya reforman. Ev yek dişa jî bûyerek e ku wê tesîreke diyarker li sistêmê bike. Ji bilî Yekîtiya Ewrûpayê ji ti hêza modernîteyê nehat ku bi xwe, xwe reforme bike û bi hewcedariyêke bi vî rengî nehisiyaye. Sedema vê jî şêwebûna hişk a hegemonyayê ye. Hêzên din ên modernîteyê heta bi sêlîngên bîngehî ên sistêmê ve girêdayî bimînin, ji bilî şopandina YE'yê mîna ku ti çareyê wan a din nîne.

Ango ji modernîteya kapîtalîst a dused sal e, hewl dide xwe li Rojhilata Navîn ava bike, bendawariya ji wê ya xwe reformîze bike, bendewariyêke rast xuya nake. Lê dikare bi hevkarîya bi YE'yê re bibe xwedî derfetên reformê. Di vê rewşê de jî wê rewşa kaotîk û bi krîz a herêmê timî kûr bibe. Rastiya rojane vî hukmê me piştrast dike. Ji ber vê sedemê, bihurîna ji sistema YE'yê şert e. Ne herikîna dîrokî ya Rojhilata Navîn, ne jî şert û mercên wê yên civakî yên roja me ya îro derfetê didin reformên mîna yên YE'yê. Ji ber vê rastîyê, gera li rêyên nû xwe ferz dike. Me gelek caran destnîşan kir: Îslama Radîkal, Komara Îslamî, lêgerînên cemaetan, çî teorîk çî jî pratîk ji xwe re nakin derd ku ji modernîteya kapîtalîst bibihurin. Bernameya wan a herî pêşketî modernîteyêke kapîtalîst a bi Îslamê cîla kirî ye. Ango derdê wan ew e, yan bibin selefên nû yên Îslamê yan jî Protestanên wê –Calvînîst-, û li ser vî bîngehî civak û dewletê bixin destê xwe. Ya bi milliyetgiriya dinê laîkên sekuler nikaribûn tam bikin, bi maskeya Îslamî dixwazin temam bikin. Ew bi xwe heman tişt in, cewherê wan yek e, modernîteya kapîtalîst e.

Sosyalîzma pêkhatî weke milê çepê yê laîkîyê jixwe pîrsgirêkeke wê ya weke dijberiya modernîteyê nîne. Bi tevahî ya dixwaze bi ser bixe ew e, li şûna kapîtalîzma lîberal kapîtalîzma dewletê bi cih bike. Encama vê jî avakirina modernîteyêke hilweşîner a ji kapîtalîzma lîberal bêrehmtir bû.

Naxwe li Rojhilata Navîn li dijî antîteza modernîteya kapîtalîst, pêşdebirina modernîteya demokratîk ji bo bihurîna ji rewşa kaotîk û krîza her roja diçe kûrtir dibe, li serê ihtîmalên kêrhatî tê ku divê bêne kirin. Şert û mercên dîrokî û civakî ji bo pêkhatina vê ihtîmalê, şensê zêde dikin. Di çarçoveya şert û mercên berbiçav de slogana mirov dikare diyar bike ev e; "Yan dewamî krîz û kaos, yan jî modernîteya demokratîk." Ji ezmûna YE'yê dera girîng a mirov kare bigire ew e ku ji bo gavavêtinê mirov dikare bi xelekeke reformkar bigire ya bi koka xwe ji civaka ekonomîk. Bi mesafeya mirov li vir biçe, dikare di warên din ên siyasî û civakî de avahiyên hewce dikin, pêk bîne. Em wexta ji bîr nekin ku komir û pola malzemeyên bîngehî ên îndustrialîzmê bûn, em ê nakokîya wê ya bi civaka ekolojîk re baştir fêhm bikin. Sedema avabûnê ya YE'yê ya ku çûna wê ya ber bi civaka ekolojîk ve asteng dike jî ew e. Komên li ser komir û polayê hatine avakirin, anti-ekolojîk in. Naxwe di sistêmê de kirina reforman bi serê xwe qîm û têrê nake. Eger armanc civaka ekolojîk be!

Eger li Rojhilata Navîn gaveke berbiçav a rojane ya modernîteya demokratîk li gorî şert û mercên dîrokî û civakî yên herêmê bê avêtin, şensê wê yê pêşdeçûnê wê hebe. Bêguman wê bi kopîkirina ji der ve negire û nemeşe. Kopîkirinên dused salên dawî yên modernîteyê xwe negirtin û ev jî vî hukmê me piştrast dike. Atmosfera ekolojîk a lê civaka neolîtîk û antîteza wê şaristanî seridîn, wê bibe qada şaristaniya demokratîk û modernîteya wê. Şaristaniyên navendî yên pênc hezar salî yên li geliyên çemên Nîl, Dicle, Firat û Pencabê pêşketin niha qadên herêmî yên krîzê ne. Di van dused salên dawî de dewletên netewe yên weke lîngên herî muhafezekar ên modernîteya kapîtalîst hatin avakirin, sedema bîngehî a vê krîzê ne. Dewletên netewe yên dixwazin li ser şopa YE'yê biçin, ji ber ku qabîliyeta wan nîne xwe li reforman rakîşnin, bi awayekî dijwar dişkin, krîz û neqeba kaotîk mezin dibe. DYE-YE weke hegemonên bi sistêmê re hevgerî ne, tevî ku giraniya xwe didinê jî di warê dîtina rêya derketinê de zehmetiyê dikişînin û ji nû ve avakirina dewleta netewe pêk nayê. Ev rewş hem krîza global kûr û dewamî dike, hem jî berevajî bandor lê dibe, tevliheviya kaotîk zêde dike. Ango krîza avabûnê ya sistêmê herî zêde li welatê esasî yê şaristaniyê, mayînde dibe. Mîna ku heyf û tola xwe hiltîne.

Di roja me ya îro de Şerekî Cihanê yê Sêyemîn, li gorî xwe diqewime û nabe ev yek were înkarkirin. Ev şer hem ji aliyê naverok û hem ji yê demê ve ji herdu şerên din kûrtir û dirêjtir e. Li herêmê ji bo sistem xwe nû bike, ne potansiyela wê heye, ne jî pêk tê. Ya pêk tê jihevbelavbûn û rizîn e. Di van şertan de em li ihtîmala herî xurt a rêya derketinê û xelasîyê digerin. Ji şaristaniya Sumer a weke antîteza serdema neolîtîkê pêş ket û heta modernîteya kapîtalîst a roja me ya îro demeke pênc hezar salî derbas bûye. Eger modernîteya demokratîk di nava vê dema derbasbûyî de bi tevahî danehevên çandî yên hatine tepisandin ji xwe re weke bîngeh bigire û berê pêşî xwe bike tez û paşê jî weke

antîtez giraniya xwe bide ser sîstemê, dibe ku ev yek bibe ihtîmala herî xurt a ji bo rêya derketin û xelasiyê.

Di herikîna navendî ya dîrokê de çerxa tez-antîtez-sentezê divê careke din bigere. Eger em rewşê berbiçav bikin, berê pêşî li ser çanda di nava geliyên Dicle-Firatê de rabûye û di dîrokê de timî yekpare jiyaye, ji nû ve bi şiddet hewcedarî bi gavavêtînekê heye. Sînorên ji wan re îro Sûrî, Iraq û Komara Tirkîyê tê gotin, xêzên lihevçêkirî ne. Ji serketiyên Şerê Cihanê yê Yekemîn hegemonên Ingilîz û Franse ve mîrate mane. Bi vî awayî parçekirina çanda dîrokî civakî, pêdiviyeye polîtîkaya jeostratejîk a parçe bike bi rê ve bibe ye, û ev rastiyeke ku ew hewce bi guftûgokirina wê nîne. Mirov heta li encamên van sînorên lihevçêkirî bi tevahî û hûrûkûr serwest nebe, nikare li Hilala Bi Bereket a dîrokî yekîtiyên manedar ên çandî ava bike. Ehmeqiya herî mezin ew e ku mirov ji pîrozbûna van sînoran bawer bike (xêzên herî bêyom ên hegemonya xerîb in, yên herî ne pîroz) û li ser vê yekê bîra gavavêtîneke çandî ya yekpare nebe û niyeta wî ya vê yekê nebe. Mebesta me ji yekparebûna çandê, li dora nîrxên wekhevî, azadî û demokratîk hûnandina çanda maddî û nanewî ye. Çandeke bi vî rengî divê bi netewetîyeke ne milliyetgir, bi dînîbûneke ne dîndar, bi civakparêziyeke ne cinsiyetparêz û bi zêhniyeteke zanistî ya ne pozîtîvîst şîrove û ava bike.

Di vê mijarê de weke gava pêşî mirov dikare Komina Cotkarî-Av-Enerjî ya Dicle-Firatê ava bike. Gavavêtîneke bi vî rengî dikare ji bo pêşketina yekpare ya dîrokî û civakî bibe bersîveke di cih de. Wexta ev yekîtiyê pêk bê, em dizanin civaka dîrokî mûcîzeyan diafirîne û ji tevahiya pîrozîyan re dergûştî kiriye. Eşkere ye ku ev kominê di pêşketina civaka ekolojîk-ekonomîk de bibe hîmekî têkûz û potansiyeleke bi hêz pêk bîne. Bi vê modela kominê ya ekonomîk di her qada civakê de mirov dikare kominên bi heman rengî pêk bîne. Li Îsrailê modela Kîbbûtzê jî hêza xwe ji vê xisleta kominê digire. Tevahiya dîrokê jiyana ekonomîk, bi giranî bi şewazê kominan e. Lîberalîzma kapîtalîst herçiqasî mohra 'hewldana taybet' bi ferdîyetperestiyê lêxe jî hilberîn bi giranî di serî de li fabrikeyan li ser hîmê kominan pêk tê. Cudahî di sîstema karperest û ferdperest de ye. Kengî ji karkirinê bê bihurîn an jî mirov wê daxîn asta herî jêr, hingê li dawiyê bi tenê nîzama komin wê bimîne. Sîstema komin ne bi tenê di qada ekonomîk de, di tevahiya qadên civakî de dikare pêk bê û xisletên wê yên avabûnê yên gerdûnî hene. Pîrgîrêka bingeîn a kominan ew e, divê karibin exlaqî û polîtîk bin. Divê mirov bi modernîteya demokratîk xwe bigihîne wan nîrxan ku şaristanî û modernîteya kapîtalîst dîrketina ji wan ferz dîkin.

Tejaneyên Dicle-Firatê ji bo pêdiviyên bingeîn ên berhemên cotkariyê av, enerjî û zeviyên hewce bi zêdeyî raber dîkin. Heta ev materyal bi qasî hewce dîkin tedarîk neyên kirin, civakbûna ekonomîk û ekolojîk a Rojhilata Navîn pêş nakeve. Lê eger daneheva maneya zêhnî bi qasî têrê bike neyê pêkanîn, materyalên avabûnê bi serê xwe tenê nikarin avabûna civakê pêk bînin. Ango mîna civakên sosyalîst ên pêkhatî wê ji xizmetkirina modernîteya kapîtalîst û helandina di nava wê de wêdetir neçin û nikaribin ji vê aqûbetê xelas bibin. Daneheva maneya zêhnî ya hem di dîrokê de, hem jî ya di kefeya modernîteya demokratîk de pêk hatiye, ji aliyê akademîk ve were birêxistinîkirin dibe ku bibe destpêkeke têkûz. Divê mirov ji bîr neke ku weke akademîyên pêşî zîggûratên Sumeran, Malên Hozan û Zanyaran ên li Nîppûr, Babil, Nîsêbîn, Êrfa û Bexdayê rastiyeke nîşanî me didin ku debara şaristaniyê bêyî wan nabe. Modernîteya demokratîk bêyî akademîyayê nikare bi pêş bikeve. Dinyaya nû ya manewî û zanistî ku divê weke alternatîfa dinya akademîk a modernîteya kapîtalîst a di nava krîzê de were birêxistinîkirin, bivê nevêya civaka ekolojîk û ekonomîk e. Bi tenê eger civaka wekhev (divê hay ji xwe hebin), azad û demokratîk were avakirin û bi jiyana wan a di nava hev de, mumkin e ku zanist nebe yekdestdariya îdeolojîk û weke amûrê desthilatdariyê neyê bikaranîn. Her koma ekolojîk, kengî bi rêxistinî û serwestbûneke ji modernîteya kapîtalîst bihurî bê avakirin, hingê dikare manedar be. Heta serwestbûn, rêxistin û îradeya çalakiyê ya ji kapîtalîzm, îndustriyalîzm û dewleta netewe bihurî pêk neyên, civaka ekonomîk û komên ekolojîk pêk nayên. Têgihiştina dibêje, zanist û serwestbûn cuda, civak cuda ye, belovajîkirineke şaristaniyê ye. Ev yek bi kolekirina civakê ve girêdayî ye.

Civaka azad û demokratîk bi tenê bi têgihiştina maneya jêre pêwîst, dikare bijî. Her komika ekonomîk bi têgihiştina xwe ya ekolojîk dikare bijî. Jiyana û komikên xwe nesipêrin têgihiştin û serwestbûna ekolojîk wê di nava modernîteya kapîtalîst de bihelin û wê nikaribin xwe ji vê aqûbetê xelas bikin. Divê mirov komên ekolojîk-ekonomîk weke komên besît ên ji teknolojiyê mehrûm û bêpar nefikire. Wexta hewce bike, teknolojiyên herî pêşketî û tevlihev di yekîne û komikên ekolojîk-ekonomîk de wê bêne bikaranîn. Heta komikên ekolojîk-ekonomîk komikên herî îdeal ên teknolojîk in. Teknolojî herî bi awayekî kêrhatî li van qadên civakî tê bikaranîn. Di civaka Rojhilata Navîn de şoreşa teknolojîk herî zêde ji bo civaka ekolojîk-ekonomîk hewce dike. Di vê çarçoveyê de şoreşa teknolojîk anti-îndustriyalîst e. Teknolojiya di xizmeta îndustriyalîzmê de civakê hildiweşîne, dibe koletiyê, lê teknolojiya di xizmeta civaka ekonomîk û ekolojîk de civakan zêdetir ber bi jiyana azad û demokratîk ve dibe. Bi kurtî mirov dikare bibêje; şertên modernîteya demokratîk dikarin tewazuna herî manedar a di navbera teknolojiyê û ekolojiyê de pêk bînin. Ji bo vê, şerê îdeolojîk di navbera modernîteyan de bivê nevêya şeran e. Eger ev têkoşîn bi awayekî serketî neyê kirin, li hemberî modernîteya kapîtalîst şensê mayîndebûn û jiyane yê modernîteya kapîtalîst wê timî weke ihtîmaleke lawaz, hêvî û utopyayê bimîne.

Li cografya Rojhilata Navîn a ku ji serdema neolîtîkê dest pê dike û tevahiya serdemên şaristaniyê bi çanda maddî û manewî xwedî dike, jiyana civaka ekonomîk û ekolojîk e. Modernîteya kapîtalîst weke sê suwarên meşşerê bi sermayedarî, îndustriyalîstî û dewletdariya netewe, ev çanda civakî pelixandiye, xencer û parçe kiriye. Li hemberî vê yekê wezîfeya bingeîn a divê bi cih bê anîn ew e ku ji bo modernîteya demokratîk li ser sêlingan ango lingên sosyalîst-demokratîk, ekonomîk-ekolojîk û polîtîk-exlaqî bê danîn, têkoşîna avakirinê were kirin.

c- Li Dijî Dewletdariya Netewe Civaka Polîtîk û Exlaqî

Modernîteya kapîtalîst civakên Rojhilata Navîn bi tenê bi dewleta netewe bi qazoxekî qehîm ve girê neda; ji bandora bombeya atomê ya avêtî Hiroşîmayê bi deh qatan zêdetir, bi dewletokên netewe bombe kir. Mirov dikare bibêje; nîrxên çandî yên hevpar ên ji hezarên salan ve pêk hatine, bi bombebarandina dewleta netewe ya dused salên dawî hat parçe-parçekirin. Bandora ti sîleha fîzîkî nikaribe nîşan bide, kir û rê li ber ji hev belavbûn û parçebûnekê vekir. Civakên Rojhilata Navîn çî weke sîstemên şaristanîyên dewletdar, çî jî weke dijberên wê sîstemên kominî, di ti dema dîroka xwe de bi qasî dema di bin hegemonya modernîteya kapîtalîst de ji nasname û yekparebûna xwe nehatin kirin, nehatin parçekirin ji xwe û hebûna xwe re xerîb neketin. Împaratoriya Brîtanîyayê ev sîstema herî bi bandor (bombeya atomê ya rastî) bi tenê li Rojhilata Navîn ne, li her aliyê dinyayê pêk anî û bi vî awayî hegemonya xwe domdar kir.

Yek ji pêkanînan herî trajîk li dijî Qralê Franseyê Louis'ê 16. bi cih anîn. Bila şaş neyê fêhmkirin, ez Şoreşa Franseyê weke kompoyeke Împaratoriya Brîtanîyayê nanîrxînim. Lê Brîtanîya wê demê ji bo armancên hegemonîk ên Qralîtiya Franseyê betal bike, serî li her dekûdolabê daye û kes rola van dekûdolaban di jêkirina serê qrêl de nikare înkâr bike. Di dest de gelek dane hene ku vê piştrast bikin, lê ji vê jî wêdetir belgeyeke girîng a vê rolê destnîşan dike ew e, bi jêkirina serê qral re di terora Jakoben a 1792'an de dewleta netewe bi awayekî fermî dest pê dike. Bi dewletoka netewe ya di 1792'an de bi awayekî fermî hat destpêkirin, bi tevahî armancên hegemonîk ên Franseyê bi awayekî berbiçav hatin pûçkirin. Teror bi kêra Brîtanîyayê hat. Derketina holê û şerên Napolyon bi tenê Ewropa bi erdê re nekir yek, di heman demê de bi tevahî hêzên karîbûn serî li ber hegemonya Brîtanîyayê rakir ji bê tesîr kirin. Napolyon bi xwe jî bû qurbanê van şerên dewleta netewe. Ev komara pêncan e ku Franseyê heta roja me ya îro pêk aniye. Lê eger di van hemûyan de hêza wê kêmkirî û li pey Brîtanîyayê mabe, di vê de para dewletdariya netewe ya burokratik û çîna navîn a mohra Hollanda û Brîtanîyayê li ser wan, heye. Heman rastiya mirov dikare ji bo Împaratoriya Spanya, Awûstûrya-Macarîstan, Rûs, Osmanî, heta Çîn, Hind û Japonîyayê jî bifikire.

Ya seyr ew e, ev dekûdolabên di dawîya çaryeka sedsala 20. û serê sedsala 21. de weke li gelemperîyê dinyayê, nexasîm li Rojhilata Navîn kengî dewletên netewe li pêşîya hegemonya global a modernîteya kapîtalîst (ya bi pêşengîya Ingîlistan-DYE'yê) êdî bûn asteng, ji nû ve bi awayekî diwartir û trajîk li dijî dewleta netewe hatin gerandin. Mîna ku Louisê 16. hatibe aktualîzekirin û li Rojhilata Navîn li dewleta netewe ya Iraqê jî nû ve hatibe vejandin, weke sembola wî, dawîya trajîk a Saddam Husên bû versiyoneke temam a heman dekûdolabê.

Mirov heta di çanda Rojhilata Navîn de rola dîrokî-civakî ya dewletdariya neteweyî hûrûkûr analîz neke û lê serwest nebe, ne mumkîn e ku ji ti pîrsgirêka civakî re çareseriyê bibîne. Eger mirov kirinên dewletdariya netewe yên dused salên dawî bi tenê weke kompoyên 'parçe bike-bi rê ve bibe' yên hêza hegemonîk a modernîteya kapîtalîst Împaratoriya Brîtanîyayê bibîne, ev ê bibe nêrtîneke gelekî besît a li diyarde û bûyeran. Ji bo mirov nekeve vê şaşiyê divê bi nazîkî tevbigere. Bêguman dewleta netewe ji bo kompoyê şeweyekî dewletê yê di cih de ye. Lê ji vê jî girîngtir divê mirov weke heqîqet nîrxê wî bi berfirehî diyar bike. Tevî propagandayên pozîtîvîst hemûyan, naveroka dewleta netewe bi hemanên herî bi sîr û metafîzîk tijî ye. Rola wê ya di dîrokê de nehatiye rohnîkirin. Bandora wê ya li ser civakê jî hê tarî ye. Tevî îdeyên antî-teolojîk hemûyan jî dewleta herî zêde bi xisletên teokratîk barkirî ye.

Gelekî girîng e ku mirov ji gelek aliyan ve rohnî bike bê ka dewleta netewe li Rojhilata Navîn çawa xuya dike. Çiqasî were rohnîkirin wê wezîfeyên exlaqî û polîtîk baştir bêne diyarkirin.

- 1- Dewleta netewe tevî îdeyên zanistîyê hemûyan jî weke heqîqetêke civakî antîteyêke (hebûnîfî) herî lawaz û neyênî ye. Rola wê ya bingeîn ew e ku şîfreyên xwezaya civakî yên gelekî dewlemend in, bi navê homojenkirinê bike tek û yek. Ji lewra tek ziman, tek dîrok, tek al, tek millet, tek tîp siyasî, tek tîp jîyan û tek tîp îdeolojî, bi homojenkirina xwezaya civakî di zikhev de dimeşin. Kengî avahiyên civakî yên cihêreng û tevlihev bêne besîtkirin û tek tîpkirin, heqîqet şûna xwe ji dualîteyêke mîna reş û spî ya hatiye lawazkirin û neyênîbûyî re dihêle. Nêrtîna li dinyayê ya jêre herî muhîfekar, şoven, hişkebawerî û faşîst tê gotin, li ser vê dualîteya besît pêş dikeve. Sedema van kirinên tektîpçêker ên desthilatdariya dewleta netewe, meyla kara herî zêde ya kapîtalîzmê ye. Komên jîyanê yên gelekî cuda yên civakê heta rûmet û azadiya xwe biparêzin, meyla kara zêde nikare dewam bike. Lê tevahiya qadên jîyanê yên xwe dispêrin berjewendiyên cuda, heta di bin serdestiya neteweyî de bi tektîptîyê bêne helandin, civakê ber bi du çînan weke bûrjûwa û proleter ve biçe. Pêvajoya karê ya kapîtalîst bi van tîp çînîkirinan pêş dikeve û giştî dibe. Tevahiya dîrokê danehevên çandî yên maddî û manewî yên ketine serhev dikin qurbanê du çînan bi homojenkirinê hatine çêkirin. Ev qurbankirîneke rastî ye. Çiqasî ziman, bawerî û fikirên cuda, zêhnîyet û avahiyên polîtîk-exlaqî hebin di çarçoveya vê qurbankirinê de ne. Du rêbaz tene pêkanîn: qirkirina çandî û fîzîkî û asimîlasyon. Eger asimîlasyon encama tene xwestin nede, qirkirinê fîzîkî û çandî dikevin dewrê. Bi giştî rêbaz di zikhev de tene meşandin. Pêvajoya jêre heqîqetkirina tektîp a lawaz û neyênî tene gotin bi vî awayî dimeşe.

Civaka du çîn a ku Marksîzmê bi şaşî hewl da weke erênî nîşan bide, rastiya heqîqeta wê ev e. Çîna jêre proleter tene gotin nîrxê heqîqeta wê gelekî lawaz û neyênî ye. Bi giştî ferdê hatiye kolekirin heqîqeta wî ya civakî bi qasî ku mirov bêje tine ye, hatiye lawazkirin. Bi xwe di nava çîna efendiyan de hatiye helandin û ji ber ku ketiye rewşa pêvek û dîvikê wî, heqîqeta wexta azadbûye hilgirtiye jî

derbasî beşa efendiyan bûye. Kêmasiyeke gelekî mezin e ku Marksîzm li vê serwest nebûye. Nuqteya Marks têde bûye şagirtê xirabê Hegel, herî zêde di vê mijara heqîqetê de derdikeve pêşîya me. Hegel li gorî Marks gelekî di asta jor de xwedî qabiliyet e ku heqîqetê destnîşan bike. Berhemên wî weke bîngeh ji bo diyarkirina heqîqetê ne. Ji ber ku K. Marks kole weke hêmanê heqîqetê hildigire, destnîşan kiriye, beşa din a girîng a doktrîna xwe ku gelek rastî têde hene, bêkêr hiştiye. Kapîtalîzm bi tenê li ser hîmê kara maddî hêzê nade serhev. Tevî wê, heqîqeta civakî jî (hêza zêhniyeta civakê) desteser dike. Li gorî berjewendiyên xwe li parzûnkê dixê û dike malê çîna efendiyan. Ji aliyê heqîqetê ve jî xwe gelekî bi heybet bi hêz dike. Diyarde û bûyerên ji wan re bi xwe dewleta netewe tê gotin, pêvajoya veguherandin û veguhestina vê heqîqetê ne.

Naxwe di maneya heqîqetê de ne didu, tek çînek heye. Hebûna fîzîkî ya çîna karker, heta rêxistinîya wê ya teng bi tîpa partî û sendîka, di nava yekparebûna rêxistinîya demokratîk a civakî de weke parçeyekî neyê nîrxandin, li derveyî kurtêl û hûrikên heqdestê, nîrxê xwe ya heqîqeta civakî çênabe. Di mijara bîdestxistin û jîdestdayîna heqîqetê de jî mirov dikare têra xwe ji dîroka sosyalişma pêkhatî hîn bibe. Xulase, dewleta netewe çiqasî homojen bibe, li ser navê çîna oligarşîk a yekdestdar ewçend heqîqetên tektîp ê bîr diyarkirin. Naveroka van diyarkirin û destnîşankirinan herçiqasî hûnandî û spekulatîf be jî ev nayê wê maneyê ku ew heqîqet nînin. Divê mirov baş zanibe ku metafîzîk jî cureyekî diyarkirina heqîqetê ye. Nîrxê heqîqetê yê mîtolojiyan jî heye. Di xwezayê de nedîtîna berdêla wan, tinebûna nîrxê wan a heqîqetê piştrast nake. Divê mirov jî bîr neke ku her tim tîkiliya heqîqetê bi pêkhatina zêhniyeta mirov re heye. Mirov heta li zêhniyeta însên weke şeweyê heqîqeta herî pêşketî ya tî zanîn serwest nebe, xebatên jî dil ên zanistî, hunerî û felsefî nabin. Bêguman şertê zêhniyeta mirov civakîbûna wî ye, lewma di heman demê de ev yek tîkiliya heqîqetê bi civakê re ferz dike. Di ti forma civak û dewletê de heqîqet bi qasî ya li cem dewleta netewe bi tehekumê re tîkildar, lawaz û neyênî nehatiye kirin.

- 2- Divê mirov bi girîngiyeke hê mezintir li ser hêmanên teokratîk û teolojîk ên dewleta netewe rawestî. Hegel wexta dewleta netewe weke xwedayê daketiye ser rûyê erdê dida naskirin, bi tenê nîrxandîneke sembolwarî nedikir. Wî dewleta netewe, weke fikrên tevahiya serdeman li ser navê xwedê ketine serhev û kombûne, şîrove dikir. Ji bo mirov vê fêhm bike, bes e ku bi tenê fikrên kombûyî yê rê li ber Şoreşa Franseyê vekirine lêbikole. Wexta pozîtîvîstan digot, bi dewleta netewe serwerî jî xwedê hatiye girtin, dewrî netewe hatiye kirin, haya wan jî wan nebû çawa xwedatî dikirin. Ji ber ku yan jê haydar nebûn serwerî tî çî maneyê yan jî eşkerekirina wê bi awayekî rast li gorî berjewendiyên wan nebû. Di tevahiya dîrokê de tevahiya desthilatdariyên hiyerarşîk û dewletên çêbûn, li ser navê xwedê (efendî) tehekumên yekdestdaran li ser civakê û li ser vî bîngehî bi destxistina berhemê zêde û mîtna nîrxan, serwerî bi xwe ye. Bi qasî ku hewce bi analîzê nebe eşkere ye ku çavkaniya serweriya xwedayî, mirovên xwe kiribûn efendî (bi maneya Reb e) bûn. Mirov rabe bibêje: “Bi Şoreşa Franseyê re Çavkaniya serweriyê êdî xweda nîne û netewe ye” ev li ser navê zanista civakî sextekariya herî mezin e. Pozîtîvîzm mûcidê vê sextekariyê ye.

Tehekum û serweriya serdema destpêkê û navîn çiqasî çavkaniya xwe xwedê be, serweriya dewleta netewe ya modernîteya kapîtalîst jî qat bi qat zêdetir xwe bi heman çavkaniyê xwedî dike. Li vir a divê mirov li ser rawest e, tîkiliya tîgînên millet û milliyetgiriye (netewe-netewetî) bi xwedatîyê re ye. Çawa ku tî zanîn di Îslamê de millet bi maneya dîn tî. Xwedê û millet bi xwe yek in, wekhev in. Netewebûna millet, encamê naguherîne. Lîstikeke bi gotinan hatiye kirin û hew. Çi di Pirtûkên Pîroz de çi jî di doktrînen lîberalişma kapîtalîzmê de derbas bibe, millet an jî netewe, civak an jî cemaeta fermana xwedê (efendî, reb, yê serwer, yê fermanê dide) bi cih tîne, îfade dike. Kapîtalîstên sekuler, bi tîgîna laîk jî dîn, jî xwedê û serweriya wî dernakevin, wî înkâr nakin. Bi milliyetgîrî, netewetî yan jî bi navê mezhebêkî nû yê dînî li gorî berjewendiyên dînîbûnekê li hev tînin, çêdikin. Heta milliyetgiriya li ber sînorê faşîzmê di tevahiya dîrokê de jî dînen herî muhafezekar bêtir hişkebawerî ye. Ya girîng ne ew e, dîn bi formên berê yê weke Xirîstiyantî, Îslamiyet, Bûdîzm û Mûsewîtiyê be. Her fikir û baweriya civakê bîne asta perestînê, bi hêsanî mirov dikare weke dîn îfade bike. Di vê rewşê de xwedayê xwe heye tineye, zêde diyarker nîne. Cewherê wê bi xwe ew e ku karibe endamên civakê di asta pîrozîyê de bike hevpar, li ser hîmê cîhana fikir, bawerî û hisên zêde pev keliyayî bi şeweyên tevgerê yê jî wan re îbadet tî gotin û merasîmên wan ve girê bide. Di çarçoveya dewleta netewe de eşkere ye ku netewe û netewetî bi awayekî gelekî zêde li gorî van terîfan hatiye avakirin. Ango ev tîgîn û doktrîn ewçend zêde eşkere ne, hewce nake mirov karekterê wan ê dînî guftûgo bike.

Di teolojiya netewe û netewetiyê de xusûseke divê em bi girîngî li ber çav bigirin ew e, maskeya zanista pozîtîvîst datînin ser rûyê xwe û xwe mîna ku dîn û metafîzîk nînin nîşan didin. Heta dijbertiya dîn û metafîzîkê weke rêzik û pîvaneke bîngehîn qebûl dikin û bi vî awayî li ser navê ‘zanistiyê’ xwe jî rakîşandina li mucderkirîneke dînî paşve nadin. Heqîqetgerî û dîndartiya dewleta netewe hişk bi hev ve girêdayî ne. Armanca hevpar, ew e ku şeweyên jiyanê yê cihêreng û cudahiyan rastiya civakî bihelîne, tesfîye bike, reş bike û bêdîrok bihêle. Li ser vî bîngehî hewl dide îfadeyên dewlemend ên heqîqetê lawaz bike û sîstema xwe ya hegemonîk weke heqîqeta bi tenê ya rewşa raber bike.

- 3- Avahî û zêhniyeta dewleta netewe ya li ser jiyanê çandî ya Rojhilata Navîn hatiye ferzkirin, mijarek e, hê encamên wê bi awayekî yekpare û bi perspektîfa dema dîrokê nehatiye vekolan. Xwediyên van avahî û zêhniyetan bi xwe jî bi temamî haya wan jî wan nîne çî bi cih tînin. Ew jî di nava mekanekî teng û demeke kin de berjewendiyên bi sînor ên desthilatdarî û maddî ne. Ya rastî, yê dewleta netewe weke avahî û îdeoloji pêk tînin mentiqê wan weha ye “Em ji hegemonya modernîteya kapîtalîst çî biçîrpînin, bibin kar e.” Bi tevahî nêzîkatîyên taktîk û stratejîk bi vê nêrtînê bi sînor in. Sîstema hegemonîk wekî dîn fîrsend û keysa pêşketîne nadê. Ji ber ku jî heqîqeta me hewl da wê bi xwe bidin naskirin û teolojiya wê xebera wan nîne, li

aliyekî timî dogmatîkên neteweyî yên dijwar û tûj in, li aliyê din jî timî mîna gumanbar dimînin û nikarin xwe ji vê rewşê xelas bikin. Eger em hewl bidin rewşê hê berbiçavtir bikin, em ê li nîzama dînî û qebîleyî ya Ereban binêrin. Yek ji rastiya civakî ya herî kevin a Rojhilata Navîn e. Li ser wan jî bîstan zêdetir dewletokên netewe têne ferzkirin. Ev bi tenê jiyanê çandî ya hevpar parçe nake, li hebûna wan bi xwe jî di asteke nedîtî de xeribketinê enjekte dike. Nasnameya nû ya Ereba derketiye holê ji nasnameya wê ya serdema navîn an jî ya kevin ku gelekî tê rexnekirin, baştir nîne. Erebe li ser hîmê dewleta netewe hatiye dabeşkirin û parçekirin, Erebe herî lawaz, belovajîkirî û ji heqîqeta xwe ya dîrokî-civakî hatiye veqetandin e. Ew çiqasî bawer dikin ku bi dijarî li dewleta netewe xwedî derdikevin jî ji yeqîna wan cudatir ew xurt nabin, berevajî hê lawaztir û qelstir dibin. Jixwe Erebtî jî ne sedema bi hêzbûnê, sedema dîrketina ji heqîqetê û qelsbûnê ye.

Ti milliyetgiriya bi heqîqetê neyê xwedikirin nikare bibe hêmana bi hêzbûnê. Ev rewş bi awayekî balkêş di pratîka Hitler de pêk hat. Ji awirê dewleta netewe ve sînoren têne pîrozkirin bi temamî lihevçêkirî ne, û li gorî berjewendiyên hegemonya global hatine diyarkirin. Têgînên millet û welat ên di naveroka wê de, weke sembolên teolojiya nû di çarçoveya heman berjewendiyan de ne. Wexta derkevin derveyî çarçoveyê pirr zor û zehmet e ku ji xezeba xwedayê hegemonîk xelas bibin. Ya rastî, bi tevahî sînor, welat, millet, burokrasî û çîna navîn ên hewl didin di van dused salên dawî de ava bikin, bi xwedatiya dewleta netewe serkorî kirine. Rastiya ku dibînin, yeqîn dikin ku rastiyeke ezel û ebed e. Lê kesekî hinekî zêhnê wî/wê li heqîqetan vekirî, dikare bibîne û zanibe bi tevahî rastiyan behsa wan tê kirin, vedîtînen fantastîk in, bi armanca rewakirina berjewendiyên hegemonîk ên dused salên dawî li hev hatine çêkirin. Avakirina dewletên netewe yên Turkî û Îranî berhemên heman berjewendiyên hegemonîk in. Tevî ku mohra fêthê ya modernîteya kapîtalîst li ser piştê wan heye jî hewl didin ji krîza xwe ya rewabûnê bi îdeolojiyên milliyetgir û radîkal dînî bibihurîn. Li cem hemûyan milliyetgiriya laîk û dînî dixin nava hev, û bi vî awayî hewl didin bi zirxekî têkûz ê îdeolojîk ser dewleta netewe bigirin. Etnîsîte, dîn, mezheb û çandên dîrokî yên di rewşa hindikayiyan de hatine hiştin li hemberî dewleta netewe bi pirsgirêka man û nemanê re rûbirû ne.

Yekparebûna çanda Rojhilata Navîn bi parçekerîya dewleta netewe ya modernîteya kapîtalîst re di nava nakokiyeke bi kok de ye. Modernîte li ser rastiyan jiyanê hevpar qefesa ji hesin ferz dike. Ji lewra di rojevê de misêwa şiddet cih digire û ev jî vê rastiye piştrast dike.

Hêza çareserî û analîzê ya modernîteya demokratîk li hemberî dewleta netewe zelaltir e. Hêzên hegemonîk ên kevin û yên nû timî hewl dan dîroka wan bidin jibîrkirin û rastiyan wan ên civakî xistin xewê, bi nêzikatiya modernîteya demokratîk dikarin di nava dîroka xwe de heqîqeta hebûna xwe îfade bikin. Analîzên der barê hêzên hegemonîk de, der barê dijberê wan de weke heqîqet û dîrokê bersivê dibîne. Rastiyan civakî çawa ku di ti demê de bê dîrok nebûn, bê heqîqet jî nînin. Li ser çanda civakî ya Rojhilata Navîn ku xwedî karakterê yekparebûneke dîrokî ye, hegemonyadariya dewleta netewe hatiye ferzkirin, li dijî vê, antîteza modernîteya demokratîk civaka exlaqî û polîtîk e.

- a- Dewleta netewe weke înkara civaka exlaqî û polîtîk pêk tê. Li şûna exlaq rêzikên hêzê yên ji wan re huqûqa neteweyî tê gotin bi cih dike, dide danîn. Tertîbkirina hêza bi şeweyê huqûqê herî zêde pêşketina xwe di çarçoveya dewleta netewe de pêk tîne. Li şûna civaka polîtîk jî îdareya hişk a burokratîk serdest dike. Înkara civaka polîtîk bi awayekî berbiçav di nemeşîna sistema demokratîk de xwe nîşan dide. Herçend hilbijartin û parlement hebin jî ya dimeşe avahiya îdarî ya olîgarşiya burokratîk a destûra bîgehîn a ne nivîskî ye. Desthilatdariya dewleta netewe ya heta mûreşkên civakê belav bûye xwe bi kirasê huqûqî weke îdareya gelemperiyê raber dike. Hilbijartin û parlement ji bo rewakirina vê îdareyê bi rola cîlakirinê radibin û jê pêve jî ti maneyê îfade nakin. Civak, gel û netewe bi dewleta netewe re wekhev dikin. Li hemberî vê rastiya hegemonîk a modernîteya kapîtalîst weke ku gerdûnî be ferz kiriye, ji bilî parastin û bergiriya civaka exlaqî û polîtîk rêyeke din a çareseriyê nîne.

Xwezayên civakî weke cewher exlaqî û polîtîk in. Mîrov nikare li civak û ferdê bê exlaq û polîtîk bifîkire. Dikarin civakê neçarî bîexlaqî û bîpolîtîkabûnê bikin. Dikarin qabiliyeta exlaqî û polîtîk kotrimî bikin û ewçend lawaz û qels bikin ku nikaribe bi rola xwe rabe, lê ti carî nikarin tine bikin. Tinekirina wê bi tenê bi awayekî mumkîn e, ew jî kengî ji civakbûnê derkeve. Exlaq û polîtîka amûrên bi hêz ên heqîqeta civakî ne. Mehrûmbûna ji exlaq û polîtîkayê rê li ber bîheqîqetiyê vedike, li qadên çalakiya bi hêz a exlaqî û polîtîk jî hebe, şewazên xweîfadekirinê yên heqîqetê jî bi hêz û şefaf dibin. Yek ji mijarên girîng ên Marksîst têde xapiyan ew bû ku wan exlaq û polîtîka weke avahiya jor raber kir. Ti ferd û komika civakê nîne exlaqî û polîtîk nebe. Her komik û ferdê civakê hem exlaqî hem jî polîtîk e. Demokrasî bi civaka exlaqî û polîtîk re di wezn û rêjeyekê de ye. Demokrasî rewşa civaka exlaqî û polîtîk a dixebite îfade dike. Heqîqetên civakî xwe herî zêde weke civakên demokratîk nîşan didin. Îfadeyên heqîqetê bi awayên felsefe, zanist û hunerê herî baş bi civaka demokratîk bi ser xwe ve tî. Ev tespît diyar dikin, bê ka çima heqîqet herî zêde bi civaka exlaqî û polîtîk bi ser îfadeyên xwe ve dibin.

Hêmanên berxwedanê yên li Rojhilata Navîn hê bi hêz in, nîşan didin ku hêmanên exlaqî û polîtîk weke yeqîn tê kirin, lawaz û qels nînin. Ferd û komikên bîexlaq û bîpolîtîka nikarin li ber xwe bidin. Ew bi tenê hînî serîtewandinê kirine. Hewldanên ji bo hebûnê, koçberî û berxwedanên di asta malbat, qebîle, eşîr, mezheb û netewe de bi qasî redkirina dewleta netewe di heman demê de ji bo civaka demokratîk jî bangewaziyek in. Di çanda Rojhilata Navîn de bûyerên di vê astê de diqewimin mîna oryantalîzm dixwaze bide qebûlkirin paşverûtî, perestina serdema navîn û anarşî nînin, potansiyela dewlemend a modernîteya demokratîk pêk tînin. Şikandina dewlemendiya diyardêyên civakî, di encamê de bi xwe re kêmbûna hêza heqîqet û maneyê tîne. Dewlemendiya çandî çiqasî were

homojenkirin, ewçend di maneya wê de û di weke heqîqet îfadekirina wê de kêmasî çêdibe. Rêveberiya dewleta netewe ya ku welatîyê tektîp diafirîne ferdiyetperestîyeke ji aliyê maneyê ve potansiyela xwe ji dest daye, ji bilî çend dogmayên jiberkirî pêve zêhnê xwe naxebite, merasîmên fermî weke şeweyekî îbadetên nû fêhm dike û ji aliyê heqîqetê ve nava xwe pûç e.

Nîrxên exlaqî û polîtîk ên di civaka demokratîk de bi kêr tên, ji potansiyeleke ku awayekî berevajî dewlemendiya maneyê ye, heqîqetê çêdikin. Civakeke timî bi heqîqetan xwe xwedî bike jî dikare di tewazuna îdeal a kom û ferd de bijî.

b- Li hemberî teolojiya pozîtîvîst a dewleta netewe, civaka polîtîk û exlaqî jî bi maneya zanist-zanyariyê felsefeyê esas digire. Laîktî û sekulertî weke prensîp ji dogmayên dînî zêde guhertîtir nînin. Bi lixwekirina kirasê dewleta netewe ji dîndartîyê xelas nabin; bi tenê şikil û şema diguhere. Dogmayên dewleta netewe yên zanistîya pozîtîvîst wan bi lez çêdike ji dogmayên dînî yên serdema navîn hişktir in. Rastiya mêtinkarî û şerên rê li ber wan vedike, vê xusûsê piştrast dîkin. Divê mirov baş bizane, teolojî, modernîteya kapîtalîst jî di navê de, weke amûrê rewakirinê yê îdeolojîk ê şaristaniya çînî-dewletdar hatiye avakirin. Li dijî hêmanên zanist-zanyartîya di nava civaka exlaqî û polîtîk de weke antîtez pêk tê. Nîrxên exlaqî û polîtîk rê li ber zanist û zanyartî-hozantîyê vedikin, zanist û zanyartî jî civaka exlaqî û polîtîk dewamî xwedî dîkin. Îfadeya civakî ya xwe ji der ve ferz dike theo (Xwedê) û logîk (aqil) dewleta qral-xwedê ye. Ji ber ku sosyolojiya Rojava bi heman cewherê dewlet û çînê xwe xwedî dike nikare vê rastîyê bi awayekî zelal îfade bike. Bi gava xwe ya pozîtîvîst teolojiyê digihîne qonaxa herî bi tehlûke. Ma kî dikare înkâr bike ku dinyewîbûna xwedê ji ezmanîbûna wî hezar qat zêdetir mêtinkarî, rondikên çavan û xwîn nerijandiye! Nexasim ezmûna dused salên muhteşem ên dawî yên xwedayê dewleta netewe hê li ber çavan be. Ma sîfetên van xwedayan çi bûn? Sînor, millet, al, surûd, burokrasî û çîna navîn û welatîyên monolotîk. Di bin van sîfetên de xwedayê dewleta netewe çi kir? Mêtinkarî û şerên di dîrokê de hemtayê wan nedîtî pêkanîn. Demiurg weke Xwedayê Mîmar li dinyayê nîzama dewleta netewe ava kir. Bi vî awayî piştrast kir ku ew xwedayê herî pêşketî yê xwedî xisletên pûtperestîyê ye.

Civaka exlaqî û polîtîk ji bo bijî hewcedariya wê bi xwedayetiyên bi vî rengî nîne. Zanyartî û hozantîyê ji teolojiyê binirxîtir dihesibîne. Hikmet, zanyartî, hozanî ne ji teolojiyê, ji zanistîyê çêdibin. Bi awayekî sosyolojî ne. Di civaka Rojhilata Navîn de tevî ferzîkirinê teolojîk hemûyan, rehên zanyartî û hozantîyê her hebûn û heta îro hatin. Divê mirov zanyartîyê weke yekparebûna felsefe û sosyolojiyê û rewşa wan bi jiyanê re di zikhev de binirxîne. Zanyartî heta bi Sokrates jî formekî bingeşîn bû, lê paşê bi êkolên piştre pêşketin ev rêûresm rizandin. Jiyan û doktrîn ji hev qut bûn. Vê yekê jî derb li civaka exlaqî û polîtîk da. Zanyartî weke felsefe xistin xizmeta dewletê. Di rêûresm û keveşopiya pêxemberan de tevî ku aliyê serwer timî zanyartî û hozantî bû jî gavavêtina wan ber bi teolojiyê ve rizîn û dejenerebûn bi xwe re anî. Qasîd, waiz û rahîb çiqasî bikevin ser rêya teolojiyê, wê ewqasî jî ji zanyartî û hozantîyê qut bibin û ji civaka exlaqî û polîtîk dûr bikevin. Di çanda Rojhilata Navîn de, di navbera hêmanên van herdu dualîteyan de têkoşîneke zêde heye. Ev têkoşîn bi xwe tengezariya di navbera dinya şaristaniya demokratîk û şaristaniya dewletdar de nîşan dide.

Têgîna xwedê ya bi awayekî vedizî têde qraltî û despotî hatiye bicihkirin û li dijî ferzîkirina wê ya li ser civakê, karê sereke yê zanebûnê ew e ku bi tesewîfê nasnameya civakî ya hê berbiçav dibe pêşkêş bikin. Bi vî awayî civaka exlaqî û polîtîk tê parastin. Di civakê de li keramet û hikmetê tê gerîn. Bi vî şewazî şîrovekirina dîroka Rojhilata Navîn girîng e. Wê rojanekirina wê, bihêle ku modernîteya demokratîk baştir bê fêhmkirin.

c- Civaka exlaqî û polîtîk, civaka neteweyî înkâr nake. Civak misêwa weke pêdiviyêke xwezaya xwe şewe û awa diguherînin. Cûrbicûriya form, dewlemendiya jiyanê ye. Ya li dijî wê tê derketin ew e, hişkîbûn û girtîbûn li formên civakî ye. Muhafizekarî weke bingeş îsra ra di girtîbûn û hişkîbûna form de ye. Formên azadîxwaz li nermahî û şefafîyê vekirî ne. Nasnameyên civakî çiqasî nerm û vekirî bin, ewçend jî cihêreng dibin ango azad dijîn. Têgîhiştina dewleta netewe li nasnameyê tekperest e, serê wê girtî û hişk e. Çavkaniya faşîzmê jî vê têgîhiştina nasnameyê ye. Ji ber ku nasnameyên civakî bi vî awayî tene fêhmkirin, li derve û hundirê civaka neteweyî, misêwa rewşa şer pêk tê. Nasnameyên civakî serê wan vekirî û xwezaya wan a nerm lihevçêkirî be, nasnameyên hişk û girtî li ser nasnameyan bîr ferzîkirin, bivê nevê şerên bi vî rengî wê biqewimin. Çi şerên dînî çi jî şerên neteweyî (Li cem herduyan jî xisleta bingeşîn a nasnameyan serê wan girtî û hişk in) vê pevçûna nasnameyan îfade dîkin. Di dused salên dawî yên Rojhilata Navîn de şerên nasnameyên neteweyî gelekî qewimîn û ev yek têkiliya xwe bi wê nasnameyê re heye ku modernîteya kapîtalîst ferz dike. Nasnameyên dewleta netewe yên di parzûnka xwe ya hegemonîk re derbas kirî bi xwe, dûvikên nasnameya navendî û di pozîsyona ajanên wê de ne. Nasnameya navendî timî weke biryargeha sereke dixebite. Bi acenteyên xwe yên hewcedar û mêtîngeh ji nêz ve eleqedar dibe. Dema hewce bike jî nû ve tertîp dike.

Çawa ku li gelemperîya dinyayê bûyî, li Rojhilata Navîn a roja me ya îro jî nasnameyên dewletên netewe yên dused salên dawî peritîn û hilhilî ne, li pêşiya kapîtalîzma dixwaze globalbûnê zêde bike, bûne kelem û asteng. Di bingeşê krîza avabûnê de berxwedana muhafizekar a dewleta netewe heye. Nakokîya sereke ya di nava sîstemê bi xwe de ev e. Lê nikare çareseriyê bibîne. Ji Afganistanê heta bi Fasê, ji Qafqasyayê heta bi Okyanûsa Hindê li aliyekî nakokîyên di navbera dewletên netewe û kapîtalîzma global de zêde dibin, li aliyê din jî rê li ber şerên timî diqewimin vedike. Belavbûna kapîtalîzma bi giranî bi xêra dewleta netewe ye, lê niha baş dizane ku wê bi temamî nikaribe wê tesfîye

bike. Dema ku dixwaze wê reformê bike, misêwa bi berxwedanan re rûbirû dibe. Beşên bi dewleta netewe re gelekî zêde gir û dewlemendbûn, li dijî kapîtalîzmeke rasyonel li ber xwe didin. Krîz û şer dibin encama vê yekê. Projeya Rojhilata Navîn a Mezin a dawî ya DYE'yê ji ber vê rastiye bû sedema nemeşandina vê projeyê dişa em li heman rastiye binêrin, em ê fêhm bikin. Xetimin û asêbûna li herêmê ji pêxirtengiya sistemê ya di Şerên Cihanê ya Yekemîn û Duyemîn de kûrtir e. Ji ber ku welê ye, bi ti awayî çareser nabe. Têgîna krîza avabûnê jî maneya xwe ji vê xisleta rastiye digire.

Naxwe çî ji ber pêşketina çanda yekpare ya civakî-dîrokî, çî jî ji ber nakokiyên hundir ên modernîteya kapîtalîst, heta ku Rojhilata Navîn ji nasnameya dewleta netewe ya girtî û hişk nebihure, ihtîmal nîne ji ti pîrsgirêkê re çareseriyeye manedar peyda bike. Li Iraq û Afganistanê tevahiya hewldanên ji bo jinûve avakirina dewleta netewe têk diçin, tewş in. Piştî Şerê Cihanê yê Duyemîn ji bo Ewrûpayê hilweşiyayî alîkariyeye bi şînor a DYE'yê dayî (Alîkariya Marshall) têra ji nû ve avakirinê kir, lê li nava Iraqê tevî ku ji bo mekanekî piçûk alîkariyeye qat bi qat zêdetir hat pêşkêşkirin, ji nû ve avakirin pêk nayê. Ya rastî bûyerên li Iraqê diqewimin bi tevahî rastiye li herêmê nîşan didin. Ew jî ew e, nûçeya krîz û iflasê ya modernîteya kapîtalîst a li ser sêlîngan dide. Weke encam mirov dikare bibêje; tevî ewqas dewletên netewe, îndustriyalîzm û kapîtalîzma xwe, li Rojhilata Navîn wê bi tenê krîz û şer çêke.

Lê belê divê ez dubare destnîşan bikim ku krîz û şerên diqewimin ne bi tenê yên dused salên modernîteya kapîtalîst in, di heman demê de krîza avabûnê û şerên şaristaniya dewletdar-çînî ya pênc hezar salî ne. Çareseriyên muhtemel divê van rastiyan esas bigirin.

d- Li Rojhilata Navîn Li Dijî Modernîteya Kapîtalîst Modernîteya Demokratîk

Di cihana zêhnî ya Rojhilata Navîn de li ser modernîteyê têra xwe guftûgo hatine kirin. Ev guftûgo yan li ser bingehekî teknîk û zanistî hatine kirin û hêmanên din li derve hatine hiştin an jî bi temamî ew qebûl kirine, lê ji aliyê zanistî ve guftûgoyên bi vî rengî nizanin bi çî re rûbirû ne, û ji serwestbûna li vê yekê dûr in. Jixwe tercîh girêdayî wan nebû. Weke hegemonyadarî, çiqasî xwe li wan aland û bada, ji bilî pêre lihevkinê çare nedîtin. Bêyî cudahiya fikra çepgir-rastgir, hê jî fikreke ji oryantalîzmê bihurî û xwe gihandî cihaneke zêhniyetê, nîne. Pirr kêr fikir hene ku di nava modernîteya kapîtalîst de nehatibin helandin û pêre li hev nekiribin. Bêguman serketina di fikrê de nebe wê di jiyandê de jî nebe. Ji ber ku me der barê dijberiya sistemê de nixandî di beşên berê de kiribû, bi tenê kengî hewce bikin em ê dubare bikin.

Bi paradiğmaya modernîteya demokratîk analîzkirina pevçûnan û krîza avabûnê û pêşkêşkirina çareseriyên muhtemel, mumkîn e. Yekparebûna dîrokî û asêtirbûna dewleta netewe, şensê pêkhatina çareseriyên muhtemel ên bi vî rengî hê zêdetir dikin.

- 1- Jêçandî Rojhilata Navîn bi parçekeriya dewleta netewe re bi awayekî kûr di nava nakokiyê de ye, û ev yek hêzê dide meylên yekparebûn û entegrasyonê. Di ti dema dîroka xwe de herêm bi qasî di dema dewletên netewe de parçe nebûye. Parçebûnên pêkhatî jî di asta desthilatdariyê de mane, zêde bandor li jiyana çandî nekirine. Cihêrengî û cudahiye dînî û etnîk bi hezaren salan di nava hev de man û ev bi yekparebûna jêçandî ve têkildar e. Heta mezinbûnê hegemonîk ên têkildarî desthilatdariyê jî timî di nava herêmê de bi pêş ketine. Ji hegemonê destpêkê yê dîrokê nivîsandiye û qeyd kiriye Qralê Aqad Sargon heta bi hegemonya dawî ya Osmaniyan weke desthilatdarî jî aliyê zêde giraniya xwe nîşan daye yekparebûn e. Her hêza nû ya mezin û bilind bûye, bi lez bûye hêza herêmê. Çî şaristaniyên bingeha xwe çîn û dewlet bin, çî jî şaristaniyên demokratîk ên nikarîbûne ji etnîsîte, dîn û mezheb bibihurin, bi tevahî weke çanda herêmî hebûn û şop hiştine. Nasnameyê serê wê girtî ya şaristaniyê mîna li Japonya, Çîn, Hind û heta Brîtanayê di jêçandî Rojhilata Navîn de pêk nehatiye. Bêguman, tevî ku jêçandên bi heman rengî li Afrîka û Emerîkayê hene jî bi qasî Rojhilata Navîn di asta şaristaniya navendî de pêşketî nînin. Hêmanên modernîteya kapîtalîst bi herdu meylên jêçandên dîrokî yên herêmê re di nava pevçûn û nakokiyê de ne. Gelekî guftûgokirina pîrsgirêkên Rojhilata Navîn û bi ti awayî çaresernebûna wan, bi vê nakokiya kûr ve girêdayî ne.

Hêmanên bingeîn ên modernîteya demokratîk civaka ekonomîk, ekolojîk, exlaqî û politîk, jêçandî herêmê esas digirin. Ev jêçandî çî hêmanekî parçeker ferz nake. Berevajî alternatîfê hêmanên parçeker ên heyî pêk tîne.

Modernîteya demokratîk di têgihîştina netewe de nerm e. Bi perspektîfa avakirina neteweyê ne li ser bingehe ziman, etnîsîte, dîn û dewletê, belê di nava xwe de hêmanên pirr ziman, etnîsîte, dîn, mezheb û pêkhatinên siyasî digihîne hev û bi roleke mezin a çareserker radibe. Li dijî têgihîştina netewe ya li ser bingehe etnîsîte, ziman, dîn, mezheb û dewletê, modernîteya demokratîk bi têgihîştina neteweya hevîgirtî a bi pirr hêmanan li jêçandî Rojhilata Navîn hîmê biratî û aştiya pêdivî pê heye, bi awayekî pirr bi hêz datîne. Dikare bê gotin ku mirov dikare ji hersê dînen mezin ên yek xwedayî, ji her cure ziman, etnîsîte û pêkhatinên siyasî mûteşekil milletekî mezin ê herêmê, angî neteweya Rojhilata Navîn jî çêke. Çawa neteweyekî Emerîka (DYE), neteweyê Ewrûpayê (YE) heye, neteweyê Rojhilata Navîn jî dikare pêk bê. Bingehe çandî yê wê yekê jî herdu blokan zêdetir derfet û îmkanan dide, û bi hêztir e. Pîrsgirêkên hindikayî-pirranî, parçebûna neteweyên mezin (Ereb, Tirk, Kurd, Fars), tecrîda neteweyên piçûk tene hesibandin (gelên Ermenî, Cihû, Suryanî, Qafqas) dikare bi têgihîştina neteweyekî bi vî rengî mezin û serê wî nerm, çareseriyên nêzî îdealê bêne dîtin.

Gelekî eşkere ye ku paradiğmaya neteweya demokratîk xwediyê wê kapasîte û naverokê ye, dikare şer û pîrsgirêkên ku yekdestdarên mêtinkar û desthilatdariyan bi awayekî hişk rê li ber wan vekirîye û zêhniyetên homojenker, şerker, milliyetgir, cinsiyetparêz, dîndar û pozîtîvîst ên dewleta netewe, ji holê rake.

Ya kapîtalîzm û îndustriyalîzm ferz dikin, ne bi tenê ekonomî û hawîrdorê li krîzan diqewimînin, li ser bîngehê dewleta netewe parçe dikin û bi vî awayî gelekî zêde hatinê kêmkirin. Hêmanên ekonomîk û ekolojîk ên modernîteya demokratîk van bandorên girîng û neyênî bi tenê ji holê ranakin, di heman demê de hevgirtina ku pêdiviya civaka ekolojîk û ekonomîk pê heye jî pêk tîne, derfet û îmkanan dide hatina herî zêde û çarçoveya zirara herî kêmkirî jî pêşkêş dike. Derfet û îmkanan dide her cure yekîtiyên kominî yê ekolojîk û ekonomîk ên li dora kominên cotkarî-av-enerjiyê pêk bînin, di derfetê dide palpiştiya ku pêdiviya civaka ekolojîk û ekonomîk pê heye û çanda dîrokî ferz dike, pêşiyê li bêkariyê digire, xebatê azadbûnê dihesibîne û rê vedike li ber nîzamekî bereketê mumkîn dike.

Hêmanên civaka exlaqî û politîk a modernîteya demokratîk, ji hegemonya dewleta netewe ya fetîşîzma desthilatdarî û huqûqê diafirînin, dibihurînin û bi vî awayî rê li ber pêşketina civaka demokratîk vedikin. Li şûna yekdestdariyên desthilatdar ên bi nasnameyên hişk û serê wan girtî yê jeopolîtîka herêmê parçe û bêber dikin, bi têgihiştina siyaseta demokratîk, nerm, serê wê li herêmê û heta nava dinyayê vekirî radibe, di nava hevgirtina xwe de cihêrengî û cudahiyan dihevekirin û bi vî awayî xuşk û biratiya gelekî pêdivî pê heye, mumkîn dike.

2- Li ser bîngehê van analîzên sereke, em dikarin der barê hevgirtin û yekbûna neteweyên demokratîk de pêşniyarên berbiçav bikin.

Ji bo çareserkirina pîrsgirêkên ku modernîteya kapîtalîst rê li ber wan vekirîye, di rabihuriya nêz de yekîtiyên mîna Pakta Bexdayê, CENTO û RCD (Rêxistina Hevkariya Herêmî ya Pêşdebirinê) ji ber sedemên wan ên binyewî, tê zanîn çareserker û temendirêj nebûn. Rêxistinên mîna Yekîtiya Erebb û Rêxistina Konferansê Îslamî RÎÎ ku dixwazin he jî li ser piyan bigirin, ji bo ti pîrsgirêka girîng a herêmê çareserîya wan nîne û bê tesîr in, û ev xusûs jî ji ber wê wan ê dewleta netewe tê fêhmîkirin. Jixwe her dewleta netewe ya herêmê bi awayekî li gorî xwe bi navendeke hegemonîk a kapîtalîst ve girêdayî ye. Di wê kapasîteyê de nînin ku karibin derkevin derveyî navenda di bin kontrola wê de ne. Tevî ku civîn li ser civînê, civîna bilind li pey civîna bilind pêk tînin jî di çareserîya wan nîne û bê tesîr in, ev jî bi vî rastîyê ve girêdayî ye.

Hêza çareseriyê ya modernîteya demokratîk der barê yekparetiya politîka herêmê de ji kapasîteya hêmanên çareserker ên dike bîngeh, tê. Hêmanekî hundir ê li pêşiya politîka yekpare raweste, û bibe asteng nîne. Berevajî, di çarçoveya yekparebûna politîk de hêmanên politîk, exlaqî, ekolojîk û ekonomîk hemû dikarin civaka ekonomîk a ku ji dil dixwazin, ava bikin. Li beramberî destwerdanên hegemonîk ên ji derve yê modernîteya kapîtalîst, hêzên civakî yê herêmê hemû di nava yekparebûna politîk û hevgirtina wê de bi hêsanî û bi awayekî serketî, dikarin bersivê bidin û pîrsgirêkan ji hev derînin, çareser bikin.

Ji lewra Komîna Demokratîk a Rojhilata Navîn dikare weke pêkhatina siyasî ya komîna kominan a di her qadê de were pêşniyarkirin. Hemî mirov nikare bi zêhniyeteke ku bi xwe çavkaniya pîrsgirêkan e, pîrsgirêkên Iraq, Îsrail-Filistîn û Afganistanê yê di nava lepê zêhniyeta dewleta netewe de ne, çareser bike. Zêhniyetên dibin sedema pîrsgirêkan bi nêzîkatiyên xwe yê pîrsgirêkên civakî-siyasî yê li tevahiya herêmê di dused salên dawî de gelek zirar û ziyarî kirin, û mirov ji van zirar û ziyarînan wan kirî têra xwe dikare dersan bigire. Eşkerekî derketiyê holê ku hem laîkê wê, hem jî dîndarê wê, bihêlin çareser bikin, ji astengkirina çareseriyê wêdetir bi ti rolê ranebûne.

Jeoçanda Rojhilata Navîn divê di jeopolîtîka wê de bê raberkirin. Ji bo vî jî çarçoveya herî di cih de eşkere ye ku wê komîna demokratîk û konfederatîf be (Ez behsa federasyon û konfederalîzma dewletê nakim). Ji ber ku çiqasî komin û yekîtiyên cuda hebin, ji hemûyan re di çarçoveya konfederasyon û komîna sereke de cih heye. Di çarçoveya vî nêzîkatiyê de mirov bi hêsanî dikare fêhm bike ku dewleta netewe çiqasî bi qusûr e, û li derve dihele. Dewleta netewe di gotinê de xwe 'serxwebûnxwaz' dihesibîne, lê bi xwe jî bi hezar ta û benî bi navendên hegemonîk ên kapîtalîst ve girêdayî ye. Pîr girîng e ku mirov zanibe li astengên dewleta netewe nealîqe û bimeşe. Li her qada herêmê mirov dikare pêkhatinên siyasî damezrîne, lê divê rengê nasnameya hişk û serê wê li komên sîvîl ên demokratîk, kominên ekonomîk û ekolojîk girtî daneyne, divê xwe weke serbixwe nehesibîne, felsefeya bîngehî gerdûnî-tekane weke prensîp esas bigire, hewce ye jî besîte ber bi tevliheviyê avahî û tevî gelekî berfireh werin danîn û ev mumkîn e. Yek ji navendên yekparebûna politîk a muhtemel bi Komîna Cotkarî-Av-Enerjî ya Dicle-Firatê ve girêdayî, ne li ser bîngehê xirakirina Komara Tirkîyê, Komara Erebb a Sûrî (Sûriya Mezin, Lubnan, Urdun, Filistîn-Îsrail jî di navê de) û Komara Federal a Iraqa Îro, bi pêvajoyê re bi reforman wê were avakirin. Komarên heyî herçiqasî di destpêkê de naveroka xwe ya dewleta netewe biparêzin jî bi pêvajoyê re wê nerm bibin û veguherin nasnameyên serê wan vekirî yê dewleta netewe û bi vî awayî dikarin gav biavêjin nava yekîtiya demokratîk. Pêkhatina siyasî ya derkeve holê divê li demokrasiyeke ji ya DYE û YE'yê pêşketîtir vekirîbe. Ji ber ku wê giraniya hêmanên demokratîk ên komin hebe, ev yek ê wisa be. Tevahiya nasnameyên mozaîka herêmê pêk tînin, wê karibin di nava wê de cih bigirin. Berê pêşî ev nasname dikarin weke komikên neteweya demokratîk bêne avakirin. Avakirineke bi vî rengî wê rîska şerê çavkaniya xwe ji milliyetgiriya serê wê girtî, hişk, tek ziman û tek etnîsîte ya dewleta netewe digire nava xwe, dikare herî kêmkirî bike. Rastiya jiyana di nava hev de ya bi hezarê salan tevahiya dîrokê dewam kiriye, wê mumkîn be ku were nûkirin.

Gelên çanda qedîm ên herêmê Erebb, Kurd, Ermenî, Cihû, Asûrî (Suryanî-Keldanî), Tirk, Tirkmen, yê

bi kok Qafqasî, Fars û hin etnîsîte (êl û eşîr) dema bi nasnameya neteweyê demokratîk bêne avakirin, hem ev ê bibe bersiva wan li gorî çanda wan a dîrokî, hem jî wê ji asêbûna parçe bike-bi rê ve bibe, pevçûn û şerên wê yên ku bi destîkê modernîteya kapîtalîst dewleta netewe hatiye sorkirin, rizgar bibin. Ji ber ku ehemiyet û girîngiyê bi nasnameyên nerm û serê wan vekirî didin, di nava xwe de dikarin yekparebûn û hevgerîna gelekî dewlemend û berdor pêşde bibin ango xuşk û biratiyê çêkin. Çawa ku di dîrokê de gelek mînakên wê hatine dîtin, ji bo nasnameyên dinî jî heman nêzîkatî dibe. Ji ber ku pîrraniya wan xwediyê baweriyê teolojîk a hevpar in, yekparebûn û hevgerîna hêsantir pêş dikeve. Dinên Brahîmî weke Mûsewîfî, Xîrîstîyantî, Misilmantî bi tevahî mezheb û terîqetên xwe, çawa ku di dîrokê de gelek caran hatiye dîtin, bi têgihiştina nasnameya dinî ya nerm û serê wê vekirî, nêzî hev bibin û rê li ber sentezên bi xêrûbêr vekin. Di nava hevgerîna û yekparebûna siyasî ya siberojê de gera li pîrr ziman û nasnameyên bi netewe û welatê hevpar ve girêdayî, pîrsgirêk nîne. Bajarîfî, xwecihîfî û herêmtîfî, ji ber ku wê li gorî xisletên çanda dîrokî, weke nasnameyên demokratîk bi wesfên komikan bêne avakirin, ji cudahiyan heya re wê weke mekanên sînerjiyê yên îdeal bi mane bibin. Rengê polîtîk û exlaqî yê van nasnameyan hemûyan wê esas be. Huqûq wê di xizmeta exlaq û polîtîkayê de be; wê şûna exlaq û polîtîkayê negire.

Konfederalîzma Demokratîk (mirov dikare navên weke Federasyon, yekîtiyên demokratîk û hwd. lê bike) a weke navenda cazîbê ya herêmtîfî were pêşdebirin, ji ber ku wê kominên ekonomîk û ekolojîk esas bigire (ji ber ku erd-av-enerjî wekî din berdor nabin), li dijî sê suwarên mehşerî yên modernîteya kapîtalîst karperestîya kapîtalîst, îndustriyalîzma wê û li beramberî rewşa pevçûnan û şer, rewşa kaotîk û krîza avabûnê ya dewleta netewe rê li ber vekirî, wê bibe bersiva dîrokî û herî îdeal a bê dayîn.

Jeoçand û jeopolîtîka Kurdistanê (di nava Ereba, Tirk û Farsan de cih digire, li nuqteyekê ye, çand hemû li digihîjin hev) mîna ku yekparebûn û hevgerîna siyasî ya bi vî rengî neçar û mecbûrî dike. Di dema modernîteya kapîtalîst de polîtîkayên hegemonîk ên Brîtanyayê li ser Hindistan û Rojhilata Navîn meşandin, Kurdistan timî bi statuya welatêkî çareserî lê nabe hiştin û bi vî awayî kirin weke destîkekî pê kontrola xwe li ser herêmtîfî misêwa dewam bikin. Bi vî awayî ji bo ku otorîteyên desthilatdar ên Ereba, Tirk û Fars di kontrola xwe de bigirin, Kurdistan kirin destîkekî gelekî bi kêra wan bê. Di roja me ya îro de bi DYE'yê re li Başûrê Kurdistanê ya jêre Bakurê Iraqê dibêjin, li ser parçeyekî wî yê piçûk bi avakirîna derenga dewletekeke netewe ya mîna Ermenistan û Yewnanistanê, dixwazin heman rolê dewam bikin.

Weke ku dîrokê pîrsgirêka Kurd û Kurdistanê veguherandibe duyemîn pîrsgirêka Cihûyan. Herî kêmtir îro pêvajoyê bi vî awayî dimeşe. Bêguman di vî de polîtîka modernîteya kapîtalîst a afirandina dewleta netewe ya newekhev, bi rola diyarker radike. Dewletdariya netewe ya Ereba, Tirk û Fars jîholêrakirina Kurdistanê û qurbankirina Kurdan ferz dike. Di sêgoşeya îmhayê ya bi vî rengî de mirov bi dewletekeke netewe ya Kurd a mînimîl bersivê bide, nabe. Eger bersivê weha bê dayîn ji weke ku hê gelekî pêk tê, wê bi komkuji û qirkirinan bi encam bibe. Ji vî paradoksa dîrokî dîsa divê were girtin ew e ku divê bi pêkhatinên siyasî yên demokratîk ên nebûne dewleta netewe de, bi kominên ekonomîk û ekolojîk, di serî de neteweyên cîran gelên herêmtîfî hemûyan di çareserîya modernîteya demokratîk de bike hevpar û tevli vî çareseriyê bike.

Wexta mirov guh bide dîrokê, mirov ê bibîne li newalên Dicle-Firatê li Kevana Bi Bereket serdema neolîtîkê ya panzdeh hezar salî, şaristaniya navendî ya pênc hezar salî û çanda modernîteyê ya dused salên dawiyê tiştê bi mirov didin hiskirin pêkhatinên siyasî yên yekpare û hevgerîna ne. Otorîteyên siyasî yên bi navê Sumer, Aqad, Gotî, Asûr, Hûrî, Mîtannî, Ûrartû, Hitî, Med, Pers, Helen, Sasanî, Bizans, Emewî, Ebbasî, Selçûqî, Moxolî, Osmanî û dijberên wan ên her hebûn, otorîteyên demokratîk ên bi heman navî yan jî bi navên cihê pêk hatin, timî pêkhatiyên siyasî yên yekpare û hevgerîna bûn. Jixwe otorîteya dayîkî ya serdema neolîtîkê ya bi cihêkariyê nizane û koletiyê nas nake, cewherê pêkhatinên wekhevî, exlaqî xwezayî û polîtîk e. Di dused salên dawî de provakasyên dewleta netewe yên bi şer û bi parçekirinê yên navend Ewropa, di nava vî pêvajoya dirêj a dîrokî de kiteyêke piçûk e. Ji bo ku dîrok careke din karibe di cironêka xwe ya sereke de li gorî rastiya xwe ya geoçand û jeopolîtîk biherike, divê li ser mîrateya şaristaniya demokratîk modernîteya demokratîk were pêşdebirin.

Li dijî pîrsgirêkên mîrateya dîrokî ya dewlemend xistine serhev û li dijî krîz, şer, tevkujî û qirkirinên rojane, gava hevpar a pêşî ya çareseriyê ya divê bi awayekî berbiçav bê avêtin, dikare proje û fikra Konfederasyona Demokratîk a Dicle-Firatê be. Fikreke bi vî awayî di navbera neteweyên pîrranî mîna Ereba, Tirk, Kurd û Fars û neteweyên hindikayî û çandan de pêvajoya bi şer û asimilasyonîst berepaş bike bi pêkhatinên siyasî yên demokratîk komin û piştgiriya, dikare bibe sedema hevpariyên ji dewleta netewe wêdetir. Projeya Konfederasyona Demokratîk a Dicle-Firatê, li gorî herikîna vî dîrokê wê bibe gaveke herî girîng û pêşî ya were avêtin. Ez qet şik û gumanê jê nabim ku bi vî projeyê kominên civaka demokratîk, ekonomîk û ekolojîk ên bi awayekî berfireh û gav bi gav bêne pêşdebirin, wê di buhaya zêrê de Serdema Rojhilata Navîn a Demokratîk li gorî dîrok û çanda wê bide destpêkirin. Serdema Rojhilata Navîn a Demokratîk wê hem bibe hişyarbûna dîroka qedîm, hem jî bibe bextewarî û qêrîna jiyana azad a dîroka nû.

Dema mirov di çarçoveya vî projeya sereke de li rastiya Rojhilata Navîn binêre, derfet û îmkân çêdibe behsa hin projeyên di dereceya duyemîn de bike. Çawa di serdema neolîtîk û şaristaniyê de her pêk hat, li serê rojava yê Kevana Bi Bereket ê xwe dirêji Misr û Bakurê Afrîkayê dike, mirov dikare li Misr an jî navend Lîbyayê (navend Geliyê Nîlê) Projeya Konfederasyona Demokratîk a Bakurê Afrîkayê bi pêş bixe. Li serê rojhilatê Kevana Bi Bereket navend Pencab Projeya Konfederasyona Demokratîk a Rojhilatê Îranê, li Afganistan û Pakistanê (ev navên dewletên netewe li gorî geoçand û jeopolîtîkê di cih de nînin) xwedî rewşeke lezgîn e. Di Modernîteya Demokratîk a Rojhilata Navîn de duyemîn

projeya din a manedar divê mirov bifikire, li serê rojhilat navend Ozbekîstana îro li ser Geliyên Seyhûn û Ceyhûnê wê Konfederasyona Demokratîk a Asya Navîn be. Li Başûrê Erebanê cemaet û qebîleyên he gelekî şên û bi hêz hene, ji lewra mirov dikare weke projeyeke din a manedar li Konfederasyona Demokratîk a Başûrê Erebanê bifikire.

Ji tevahiya van projeyan hemûyan, mirov dikare weke utopyayekê li projeyeke mezin ango li Projeya Modernîteya Demokratîk a Rojhilata Navîn bifikire. Bêguman ev proje ji Projeya Rojhilata Navîn a Mezin a Emerîkayê DYE'yê zêdetir rastî xuya dike. Ya rastiya projeyekê diyar dike, bingehe wê yê çandî û plana dîrokî ya li pişt wê ye. Wexta mirov li berê herikîna sereke ya serdema neolîtîk û şaristaniyê binêre, wê qebûl bike ku bingehekî welê yê dîrokî û çanda hevpar pêk hatiye. Di çanda Rojhilata Navîn de yekîtiyên bi awayê Yekîtiya Ewropayê ji utopya û projeyê wêdetir, li her qada krîz û şer, parçebûn û xerîbketin, lêgerînê neçar dikin rastiyan jiyanê yê gerdûnî-tekane ne, divê gav bi gav bêne avakirin.

Bêguman ev proje niha her yek ji wan utopyayek e. Lê bingehe wan ên dîrokî û civakî bi hêz in. Divê neyê jibîrkirin, bêyî utopyayên mezin pratîkên jiyanên mezin pêk nayên. Çanda Rojhilata Navîn utopya cennet û cehennemê diyarî mirovatiyê kiriye û çandeke welê ye, bi destana nivîskî ya pêşî bi Destana Gilgamêş beriya bi hezarê salan timî li gihayê nemiriniyê geriyaye. Ez fêhm dikim ku jiyanî dikare bi jîna azad pêk bê, nîfşên Gilgamêş ên bi nexweşiya desthilatdariyê ew wenda kirî, ev jiyanî timî li pey wê ne, ne bi tenê bi awayê nemiriniyê, di pêvajoya jiyanî rastî de jî wê nikaribin wê bibînin. Ji ber ku mirov tiştekî li çî deverê wenda bike, dikare li wir bibîne. Li cem cînsê mirov volkanê jiyanî mezin li qûntara çiyayên Toros-Zagrosê, li geliyên Dicle-Fîratê teqiya. Jiyanî bi heybet û balkêş li vir hilat; li Kurdistanê weke Jin û Jiyanî pêk hat. Di nava hezarê salan de wê carê jiyanî bi hiyerarşî û desthilatdariyên dewletan di rewşa berçav a Jin û Jiyanî de li heman mekanî hat wendakirin.

Piştîrast bûye ku destan hemû kopiyên Destana Gilgamêş in. Cennet û cehennem tev bi wan jiyanên pêkhatî û wendakirî re têkildar in. Nexweşiya desthilatdariyê, bi rastî jiyanê dîkuje. Bi serwestbûna li vê rastiye, divê mirov zanibe, projeya Serdema Rojhilata Navîn a Demokratîk di heman demê de projeya wê rastiye ye ku li devera jiyanî bi nexweşiya desthilatdariyê hat wendakirin, jiyanî jîna azad a nebû desthilatdar weke civaka ekolojîk û ekonomîk hatiye keşîfîkirin û dîtin. Her proje di heman demê de utopya paşerojê ye. Civaka Demokratîk û Modernîteya Demokratîk di nava cudahiyan de utopya pêkhatî ya paşerojê ne (di nava cudahiyan de bi awayekî azad û wekhev).

Ji bo yê xwedî utopya jiyanî azad û mezin, şertê şewazekî jiyanî heye yê ku dema mirov lê bigere dikare li herêmê gelek mînakên wê bibîne. Ew jî ev e: ji bo heqîqeta civakbûnê mumkîn dike, tu yê bijî. Tu çiqasî heqîqetê bibînî, tu yê karibî ewqasî bijî. Tu çiqasî heqîqetê belav bikî, tu yê karibî ewqasî civaka exlaqî û polîtîkî ava bikî. Ji bo vê yekê jî tu yê li dijî astengiyên hundir û derve yê derkevin pêşberî te, rast têbikoşî. Li Rojhilata Navîn Akademiya Zanyartiyê timî bi vî awayî dibêje. Îradeya jiyanî ya bi vê vegotinê azad dibe, timî wisa dike!

D- DI CIVAKA ROJHILATA NAVÎN DE HIN PIRSGIRÊKÊN ROJANE û RÊYÊN ÇARESERYÊ YÊN MUHTEMEL

Ji ber ku hewcedarî pê heye, ez gelekî li ser tîkiliya xurt a di navbera niha yan jî aktualîte û dîrokê de radiwestim. Rojaneya berçav a ji dîrokê qut û niha ya pêk tê, analîza wan çiqasî li şaşiyên vekirîbe, analîza dîroka nebe niha jî ewqasî li şaşiyên vekirîye. Rastiya rewşa niha ya bê dîrok gelekî kêmtir fêhmîkirin. Dem herdem hêmana avakirina rastiye ye. Rastiya bê dem hebe jî lê nayê fikirin. Ev belkî jî sirra jêre mutleqê gotin e. Di rastiya civakî de qabîliyê û hêza avakirina demê, bi qasî prensîpeke bingehe bi qedr e. Fêhmîkirina rewşa jiyanî civakî ya weke mohlet ku bi demê sînorkirî ye, divê sosyolojî wê bike mijara sereke ya ji heqê wê were. Qusûra herî mezin a felsefeya analîtîk, belkî jî xirabîya wê ew e, mîna ku zanistekî civakî ya bê dîrok mumkîn be, analîz kirine. Li beramberî vê rêbaza jêre bêdîroktî tê gotin, li niha'yê serwest nabe, fikra zêde determinîst a bûyeran ji tektîyên dîrokî dihesibîne, nikare li derfetên niha dibexşîne, weke pêşketina azad û nûtiyê serwest bibe. Îradeya mirov dikare li nihayê destwerd e. Mirov heta afirîneriya awarte ya nihayê di warê kîlî yan jî anê de fêhm neke, ti avakirina civakî ya xweser pêk nayê. Ji bo mirov nebe bêiradeyekî di bin fermana dîrokê de, ne jî bibe bêpirsiyarekî nihaya ji dîrokê qut, dikare bibe îfadeyeke prensîp a heqîqeta civakî û jiyanî wê. Gotina 'dev ji rabihuriyê berde' çiqasî gotineke şaş û bêberpirsiyarî be, gotina 'li paşerojê binêre' jî ewçend şaş û bêberpirsiyarî ye.

Xwezaya civakî ya Rojhilata Navîn nihaya wê lawaz e, dîroka wê jî gelekî mezin e. Ev jî nakokîya wê ye. Nihaya herêmê li pêşîya dîroka wê ya mezin mîna xefîkekê hatiye danîn, hûnandin. Çiqas nîrxên dîrokî hebin xistine vê xefîkê û bi vî awayî wan bê tesîr dikin. Ji bo mirov pêşiyê li vê dîroka mezin a herêmê veke, divê mirov ji vê xefîka hatiye danîn û hûnandin, bibihure. Maneyeke nihayê jî qabîliyeta wê ya çareserîkirina pîrsgirêkan e. Dîrokê çiqas pîrsgirêk dabin serhev û komkiribin, hemûyan weke lodekê datîne pêşîya nihayê. Niha jî ji wê loda van pîrsgirêkan ên karibe çareser bike, dineqîne û hewl dide veguherîne jiyanîke bêpirsgirêk, yê nikaribe çareser bike jî ji nihayên paşê re dihêle.

Çareserîkirina pîrsgirêkan bi rast terîfîkirina wan ve ji nêz ve girêdayî ye. Cudahiya hebûna bûye mijara pîrsgirêkê û hebûna hatiye analîzkirin ew tişt e ku nihayê ew bi awayekî erênî ava kiriye; ango tişt a bi pîrsgirêkê pêk tê vediguhêre tişt a analîzbûyî. Min beşekî mezin ê parêznameya xwe ji bo rast terîfîkirina xwezaya civakî ya li Rojhilata Navîn pêkhatî, veqetandibû. Ez yeqîn dikim ku analîzkirina

nirxandinên teorîk û ezmûnên pêkhatî, pîrsgirêkên civakî û rêyên çareseriyê yên muhtemel têra xwe rohnî û zelal dike. Ez ê hin pîrsgirêkên hatine rohnîkirin û rêyên çareseriyê yên muhtemel bi rewşa wan a heyî kitebikite pêşkêş bikim û bi vî awayî parêznameya xwe ya der barê Rojhilata Navîn de bi encameke kurt temam bikim. Bawer dikim ku bi vî awayî wê hin bike û bikêrhatî be, li hewldanên di vî warî de zêde bike û alîkariyê bike.

1- Pîrsgirêkên Neteweyên Pîrranî û Hindikayî ne, û Çareseriyên Muhtemel

Mirov dikare behsa çar neteweyên pîrranî yên Rojhilata Navîn bike. Ev neteweyên Erebi, Tirk, Kurd û Farsi in. Li şûna gotina mezin min pîrranî bi kar anî, sedema vê jî bi demografîyayê re têkildar e. Naxwe cudakirina neteweyan weke mezin-pîçûk ji aliyê etîk ve rast nîne. Têgîna neteweya hindikayî jî bi demografîyayê re têkildar e. Hindikayî-hindikbûn qusûrek nîne, yan jî sedemeke piçûkbûnê nayê hesabandin ango ev li gorî etîk û heqîqeta civakî ye.

Wexta li ser pîrsgirêkên neteweyî radiwestim, divê ez bi girîngî cudahiya xwe di mijara rêbazê de destnîşan bikim. Her ku diçe diyardeya neteweyî zêdetir derdixin pêş û ev jî bi pêşketina modernîteya kapîtalîst ve ji nêz ve girêdayî ye. Diyardeya neteweyî di pêkhatina yekdestdariyên îdeolojî, desthilatdarî û sermayeyê de diyardeyê stratejîk e ku divê derxin pêş. Vê diyardeyê zêde mezin dikin û dinexistin, ji ber ku ev pêdivîyeke stratejîkê ye. Di analîzkirina diyardeya neteweyî de mirov dikare behsa du nêzikatiyên şaş û kêmtir bîngehîn bike. Ya pêşî, nêzikatiya pozîtîvîst e ku xwe dispêre cihêkirineke vebirî ya obje-sûbje ya felsefeya Descartes. Xisleta diyardeyî ya pozîtîvîzmê tê zanîn. Şaşiya wê ya bîngehîn ew e, diyardeya neteweyî jî mîna diyardeyê fizîk, kîmya û biyolojiyê bi temamî bi rengekî objektîv dihesibîne. Ev helwest jî sedî sed guh nade kirdartî û nermtiya di xwezaya civakî de ye. Pîrsgirêkên neteweyî heta bi qirkirinan diçin, ev bi têgihiştina nasnameya neteweyî ya hişk, serê wê girtî û tûj re gelekî ji nêz ve têkildar e. Objekirina hem xweza hem jî civakê di pêşketina kapîtalîzmê de qonaxa herî girîng a îdeolojîk e.

Divê baş bê fêhmîkirin ku şoreşa mezin a pêşî ya modernîteya kapîtalîst di qada zêhnî de bi vî cihêkirina obje-sûbje, weke şoreşa felsefî-îdeolojîk pêk hatiye. Yek ji têgînên ku şoreşa îdeolojîk a modernîteyê herî zêde derxistîye pêş, neteweyetî ye. Hilbijartina wê ya vî têgînê vala û tewş nîne. Ev têgîn prensîpa sereke ya teolojiya kapîtalîst e. Neteweyetî û dewleta neteweyî ya ku wê hê bi pêş bixin têgîna herî girîng a xwedayî ye, heta li ser rûyê erdê wê xweda bi xwe be. Li Akropolê teolojiya pozîtîvîst xwedayê herî mezin, ji sedî sed wê weke neteweyetî û dewleta neteweyî cihê xwe bigire. Xwedayên din ên modernîteyê wê li gorî rêza girîngiya xwe û kêrhatinên xwe yên sîstemê, cihê xwe bigirin. Teolojiya pozîtîvîst bi qasî zanistiyê diyardeya neteweyî û dewleta neteweyî zêde nexand û li şûna diyardeya ummeta dînî bi cih kir, ji lewra wê carê li şûna pîrsgirêkên dînî û mezheban şer û pîrsgirêkên neteweyî cih girtin. Hem jî rê li ber pêvajoyê bi qirkirin û şerên xwînrij tijî vekir. Divê mirov baş zanibe ku pozîtîvîzm îdeolojiya pîroz a kapîtalîzmê ye.

Duyemîn nêzikatiya şaş di bin navê 'kirdartî, zêde manedanê' de tê raberkirin. Di serî de diyardeya neteweyî, ev têgihiştin hewl dide gelek diyardeyên di dema modernîteyê de derketine holê weke vedîtînen xeyalî û fantastîk pêşkêş bike. Weke vedîtina rêûresmê têgihiştineke şroveker bi pêş dixê. Bêguman diyardeyên civakî bi sedema di karektera Xwezaya Duyemîn de ne, derfet û îmkane didin ku bibin diyardeyên vedîtî. Lê di vî çarçoveya destdana derfet û îmkanan de bi şik û guman nêzikbûna nirxên hebûnî yên diyardeyên civakî û mîna listikên zêhnî li wan temaşekirin, herî kêmtir bi qasî nêzikatiya objektîv rê li ber encamên şaş û divê mirov xwe jê dûr bigire vedike. Îcar diyardeyên li şûna nirxên objeyî, hişk û vebirî ji têgînên xeyalî, ber bê dikevin diçin û hebûna wan pîrr nediyar, bêne hesabandin. Bi vî jirêderketina duyemîn a ciddî ya di navbera rastî û heqîqetê de xwe gihandina encamên zanistî, mumkîn nîne. Sûbjektîvîte, şeweyê nû yê îdeolojiya modernîteya bawerîya wê bi xwe nemayî ye ku di postmodernîteya dereng de pêketiye. Îfadeya postmodernîteyê ya objektîv e. Weke encam mirov dikare bibêje, pîrsgirêkên civakî weke pîrsgirêkên xeyalî dîtin û bi seansên rojane yên terapiyê (rêbazên derûnî û psikolojîk) ji bo çareserkirinê hewldan, qonaxa ev nêzikatî gihiştîyê nîşan dide, ku jiyan bi xwe têkçûna xwe rojane piştrast dike.

Mirov heta sîstematîka avahî û diyardeyî ya dema modernîteya kapîtalîst hûrûkûr fêhm neke, gelek zor û zehmet e ku li pîrsgirêkên civakî yên rê li ber wan vekiriyê serwest bibe û wan çareser bike. Pîrsgirêka krîtîk a sîstematîkê, tîkiliya di navbera diyarde û têgihiştinê de ye. Nêzikatiyên cudatî û wekhevîyê yên di navbera diyarde û têgihiştinê de tene danîn, gelekî bi pîrsgirêk in. Ev jî rewşek e ku bi cewherê sîstemê re têkildar e. Sîstem bi tevahî felsefeya xwe li ser cudatî û wekhevîtiya di navbera diyarde û têgihiştinê de ava dike û rabûna di bin vî barî de mumkîn nîne. Felsefeya sîstemê bi êkolên xwe hemûyan, di nava xwe de xwedî çareserî nîne.

Ez bi xwe alîgirim ku mirov çareseriyê li derveyî cudatî û wekhevîyê bigire. Diyarde û têgihiştin bi dualîteya di bîngê gerdûnê de eleqedar e. Dualîteyên mîna madde-enerjî, avahî-kêrhatîbûn, perçik-pêl di navbera têgihiştin û diyardeyê de jî dibin. Li gorî vî yekê, ev dualîte şeweyê di navbera beden û ruhê mirov, gerdûn û zêhnê wê de pêk tê, îfade dike. Bi temamî serwestbûna zêhn li gerdûnê, dikare mirov ber bi têgîna zanîn û agahiya mutleq ve bibe. Doktrînen weke Fenafillah, Nîrwana, Enel-Heq, Zanîna Mutleq (Hegel) bi vî îdeyê radiabin. Ev encameke nêzî mumkîn nebûnê xuya dike. Bi temamî cudabûna têgihiştin û diyardeyê jî qutbûna tayê di navbera zêhn û rastiyê de û derketina derveyî heqîqetê îfade dike. Awamî, kesên fikra wan kêmtir pêşketiye digire nava xwe. Zêhniyetek e ku para xwe ya heqîqetê gelekî lawaz, nîrxa xwe ya avabûn û avakirinê gelekî kêmtir e.

Di rewşa pêkhatina zanîn-agahiya mutleq de dualîteya têgihîştin-diyardeyê ji holê rabe, ev jî tê wê maneyê ku hadîs (qewmîn) jî holê radibe. Bi temamî jihevqutbûna têgihîştin û diyardeyê jî xerîbketineke tam îfade dike. Agahî û zanîna felsefî jî cewherê agahiya hebûna navbera van herdu seriyan û mentiqê wê pêk tê. Divê mirov di navbera herdu seriyan de ber bê nekeve. Ya jî wê jî girîngtir ew e, gera li heqîqetê, bêtî ku mirov ber bi seriyekî ve bişemite, zanyartî, hozanî û helwesta felsefî îfade dike, jixwe helwesta rast jî ev bi xwe ye.

Eger em careke din li pîrsgirêka neteweyî vegehin, bi vê analîza kin a felsefeyê em ê tîkiliya vê pîrsgirêkê bi karakterê hegemonîk ê zîhniyeta modernîteya kapitalîst a dused salên dawî re baştir fêhm bikin. Netewe jî tinebûnê, weke xeyalî nehatiye vedîtin. Lê kes nikare înkâr bike ku bi awayekî zêde nepixandî û mezinkirî weke cawekî îndustriyal li xwezaya civakî hatiye kirin. Civaka neteweyî ya li şûna ummeta dinî hatiye îqamekirin, bi şertê ku mirov bi herdu seriyan ve neşemite, dikare di zanista civakî de bike mewzûbehs. Ji bo ku mirov tîgîna civaka neteweyî di çarçoveya zanista civakî de bigire, divê ji modernîteya kapitalîst bibihure. Heta ji modernîteya kapitalîst neyê bihurîn, civaka neteweyî wê jî bûyîna perdeya banê yekdestdarên mêtinkarî û zordestiyê wêdetir, ti maneyê îfade neke.

Di paradîgma modernîteya demokratîk de jî bo bihurîna ji avahiya bi pîrsgirêk a tîgînê, tîgîna dijber a hatiye çêkirin, tîgîna neteweya demokratîk e. Tîgîna civaka neteweyî bi paqîjkirina ji herdu seriyan û bi rizgarkirina wê jî îstîmarkirina modernîteya kapitalîst, bi tîgîna neteweyê demokratîk dibe. Di çarçoveya hêmanên modernîteya demokratîk de avakirinên civakî pîvanên neteweyî esas nagirin. Mîna ku di dewleta netewe ya kapitalîzmê de tê destnîşankirin, rola sereke nadin berjewendiyên neteweyî; zêdetir karakterê exlaqî û politîk ê civakê tê destnîşankirin. Ji bo jî nû ve avakirina tîgîna herî di cih de, li şûna dewleta netewe, komintiya demokratîk e.

Li Rojhilata Navîn di meseleya netewe de zêde destnîşankirina netewetiyê çiqasî neyênî be, aliyê civakbûnê yê netewe jî paşguhkirin ewçend pîrsgirêkê giran dike. Mirov kîjan pîrsgirêka netewe bigire dest bila bigire, weke rêbaz divê ji bo neketina van herdu şasiyan tedbîr bêne girtin û paşê du nêzîkatiyên din ên erênî divê derxe pêş ku ew jî aliyên din ên girîng ên rêbazê ne. Ev îdeolojîk nînin, nêzîkatiyên zanistî ne; ne bi armanca desthilatdariya dewleta netewe, xwedî nêzîkatiya neteweya demokratîk û komintiya demokratîk in. Naveroka herdu nêzîkatiyan hêmanên bingehîn ên modernîteya demokratîk in.

Di civakên Rojhilata Navîn de meylên dewleta netewe û milliyetgiriya di dused salên dawî de hatine hişyarkirin, weke ku tê îdeakirin rê li ber çareserkirina pîrsgirêkên neteweyî venake, berevajî dibe sedema mezinbûna pîrsgirêkan û zewtkirina tevahiya komikên civakî. Sermaye li şûna reqabeta erênî şerê dewleta netewe yê texrîbkar ferz dike. Rewşa şer a di avahiyên hundir ê civakan de û di tîkiliyên wan ên derve de pêk tê, sedema bingehîn a pîrsgirêk, krîz û rewşa kaotîk e. Wexta ku ezmûnên tevahiya pîrsgirêkên neteweyî yên li herêmê pêkhatî bêne lêkolîn, destnîşankirina vê rastiyê zor û zehmet nîne.

Modernîteya demokratîk a armanca wê yekdestdariya desthilatdariyê (dewleta netewe) nîne, bi tîgîna neteweya demokratîk weke alternatîfa kapitalîzmê bi teoriya komintiya civakparêz modela îdeal e, wê bike ku herêm êdî ne qada şerên xwînrij, tevkuji û qirkirinan, kaosê û krîzên domdar be.

- a-** Hêmanên bingehîn ên pîrsgirêka neteweyî ya Ereba giran dikin, civakbûna Ereba misêwa parçe dikin, wan jî nîrxên wan ên cewherî re xerîb dikin, bi şeran wan diqedînin û nîrxên wan ên maddî dadîqurtînin, dewletên netewe ne ku hejmara wan jî bîstan bihurîye. Ev dewletên netewe ku nikarin di nava xwe de konfederalîzmekê jî pêk bînin, pîrsgirêka neteweyî ya Ereba bi xwe diafirînin. Bi van ve girêdayî milliyetgiriya dîndar û ezbet-qebîlegirî, cinsiyetparêziya civakî ya bi serweriya mîr qada civakî bi tevahî reş û tarî dikin, difetisînin, dikin ku bêhnê lê diçikînin. Civakê bi awayekî dijwar mehkûmê koletî û muhafizekariyê dikin. Li ser navê Ereba çî li hundir û çî jî li derve şensê nade çareseriyê.

Ji bo pîrsgirêkên Ereba divê li modeleke çareseriyê ya berfîreh a li ser hîmê neteweya demokratîk û komintiya civakparêz were gerîn. Hêza Îsraîla reqîb bi tenê ji hegemonyadariya dinyayê nayê; di hundir de saziyên komintî û demokrasiyê jî di vê hêzbûnê de xwedî roleke girîng in. Civaka neteweyî ya Ereba ku sedsala xwe ya dawî bi milliyetgiriya radîkal û Îslamîyê bi avê de berda, dikare komintiya di dîroka xwe û nîzama qebîletiyê de xerîbê wê nîne, bi têgihîştina neteweya demokratîk re bike yek û bi vê, ji xwe re rêyeke rizgariyê û çareseriyê demdirêj û ewle bibîne, xêz bike.

- b-** Li Rojhilata Navîn neteweyekî din ê pîraniyeke girîng pêk tînin Tirk û Tirkmen in. Li gorî Ereba tevî ku belav dijîn, têgihîştinên desthilatdarî û îdeolojîk ên bi heman rengî hene. Bi awayekî hişk li dewletdariya netewe xwedî derdikevin, zêde bi milliyetgiriya ezbet û dînî ve xwe digirin. Pîrozîtiya dewlet û xwedî jî weke milliyetgiriya ezbet û dîndarî di zikhev de pêk tînin. Di nava kategoriyên Tirk û Tirkmenan de cudahiya girîng ên sosyolojîk hene. Li hemberî arîstokrasiya Ereba Bedewî di çî rewşê de bin, Tirkmen jî bi awayekî paralel li hemberî arîstokrasiya Tirk a xwedî desthilatdarî-dewlet di heman rewşê de ne. Tirkmen ew beş in ku berjewendiyên wan bi komintî û demokrasiyê re li hev dikin.

Pîrsgirêkên neteweyî yên Tirkan hê zêdetir bi hecm in. Ji Tirkên Ûygûr ên li Çînê heta bi yên di bin hegemonya Rûsyayê de, gelek Tirkên xwedî dewlet û otonom, ji Tirkên Komara Tirkîyê yên li Anatolyayê heta bi yên li Balkan, Qafqasya û Rojhilata Navîn, heta bi Tirkên li Ewropayê li cem tevahiya wan pîrsgirêka neteweyî heye. Me gotibû çavkaniyên pîrsgirêkan mîna hev in. Nexweşiya desthilatdariya dewleta netewe, milliyetgiriya zêde ya ezbet-dîndar û cinsiyetparêziya civakî ya bi

serweriya mêt, civakên Tirkan jî reş û tarî dikin, muhafezekar dikin. Civak, meylên komin û demokratîk mîna ku di nava yekdestdariyên hegemonîk îdeolojîk û zêde dewletdar de heliyane. Malbat bi xwe jî ne ya civakê, kirine mîna şaneyeke dewletê. Her sazî û ferd dewletê teqlîd dike. Ev meylên dîrokî di navbera komên Tirk û Tirkmenan de rê li ber şerên dijwar ên desthilatdariyê vedike. Bi siyaseta fethê di nava civakên din de jî şerên bi heman rengî yên desthilatdariyê diqewimin.

Hişkbûna îdeolojiya fermî û avahiyeên desthilatdar ên navendparêz ên hişk, di pirsgerêka neteweyî ya Tirk de şensê rêvekirina li ber pêşketin û çareseriyê nedane meylên demokratîk û komin. Peyama dane civakê ew e, bê dewlet nikarin bijîn. Însiyatîfa civak û ferd nikarîbûye bi dewletê re bikeve weznekê, timî di rola zarok û koleyê dilsoz ê dewletê de maye.

Di roja me ya îro de ji bo komên neteweyî yên Tirk, teoriya modernîteya demokratîk çarçoveya herî di cih de pêk tîne. Projeya Konfederasyona Tirk a Demokratîk a bingehê xwe civak e, hem di nava xwe de dikare yekpare be, hem jî di zikhev de dikare bi cîranên xwe re di nava aşî û yekparebûnê de derfet û îmkane bide jiyaneke hevpar û ji bo vê yekê fikreke îdeal e, û di cih de ye. Ji bo yekîtiya civakî girîngiya berê ya sînoran nemaye. Tevî sînoren mekanên cuda, derfet û îmkane ragihandinê dikarin kom û ferdên li her qada dinyayê bigihînin hev û yekpare bikin. Konfederasyona Demokratîk a komên neteweyî yên Tirk ji bo aşîya dinyayê û sîstema modernîteya demokratîk wê gelekî bi kêr bê.

c- Civaka neteweyî ya Kurd çavkaniya xwe ji potansiyeleke dewlemend a nû pêş dikeve digire. Li dinyayê gelê herî mezin ê bê dewleta netewe ye. Tevahiya dîrokê di serdemên neolîtîk û şaristaniyan de timî li qadeke stratejîk zêde bûye. Di xweparastin û bergiriyê de Kurdan xwe spartîye çîyan û bi saya çanda xwe xwedîkirina bi heywên û cotkariyê weke gelekî otantîk heta roja me ya îro hebûna xwe parastîye. Cihûyan çawa li her quncika dinyayê bi awayekî xwevedizî di qadên jor ên civakên din de cih girtine û hebûna xwe heta roja me ya îro anîne, Kurd jî berevajiyê wan ji cihûwarê xwe hiç neliviyane û çav ber serê ti civakeke din nedane, xwe di binî de ragirtine û xwe gihandine heta roja me ya îro. Di navbera wan de tam paradoksek heye.

Pirsgerêka neteweyî ya Kurd pirsgerêkeke welê ye ku gelekî kêmtir dîtî. Destûr nehatiye dayîn bibin netewe. Çavkaniya pirsgerêkê jî ev e. Tevahiya dîrokê û roja me ya îro hêzên hukim li Kurdan dîkin û dûvîkên wan ên hundir, ji bo Kurd jî objebûnê dernekevin û nebin sûbjê, çî rê û rêbazên nehatine ceribandî nehiştine. Dewletbûyî bi maneya erênî yan jî neyênî belkî hinek tişt li pêşketina neteweyî zêde kiribin. Lê ji bo Kurdan cihêwaziyeke bi vî rengî kêmtir caran hatiye dîtî. Ango Kurd xwedî cihêwazî ne ku şaristaniya çînî û dewletdar pîrî kêmtir dîtine û qebûlîkirine. Ji bo şensê modernîteya demokratîk, ev cihêwaziyeke gelekî girîng e. Li navenda cografya Rojhilata Navîn bicihbûna wan, girîngiya wan zêde dike. Di dema modernîteya kapîtalîst de serweriya dewleta netewe ya ji derve hatiye ferzkirin, bi qasî ku hêza wê têrê kiriye, xwestiye bi qirkirina çandî û car caran bi fîzîkî qira Kurdan bîne û wan di nava xwe de bihelîne. Di dema şaristaniya Îslamê de jî xwestine heman polîtîkayê bi rêya dîn rewa bikin. Kurd bi hêza dewlet-desthilatdariyê ji bo bibin civaka neteweyî zêde xwedî şens, derfet û îmkane nînin. Ji vî alî ve tiştên hemanên modernîteya kapîtalîst pêşkêş bikin, gelekî bi sînor û kêmtir in. Di roja me ya îro de jî ji pêkhatina siyasî ya li Kurdistana Iraqê mirov tam nikare bibêje dewleteke netewe ye. Mirov wê weke niv dewleta netewe bi nav bike wê di cih de be.

Hindikayî bin jî cografya Kurdistanê, nexasim jî di rabihuriya nêz de, di serî de ji bo Ermenî û Suryaniyan, ji bo hin gelên din, niştimana dayik e. Yên jî Erebb, Ecem û Tirkan jî hatî, gelek ji wan li vir bi cih bûne. Ji aliyê dîn û mezheban ve jî li ser vî cografyayê pîrraniyek heye. Şopên zêde xuyayî yên çandên el û eşîran hê hene. Çanda bajêr zêde pêş neketiye. Ev xislet hemû li ser cografya Kurdistanê şensekî mezin didin pêkhatina siyaseta demokratîk. Qadên cotkarî-av-enerjiyê ji bo yekîneyên kominî hem îdeal in, hem jî ev yekîne xwe weke pêdiviyekê ferz dîkin. Şert û mercên pêşketina civaka exlaqî û polîtîkî jî têra xwe li cih in. Herweha çanda xwedawend-dayîkê berê pêşî û bi awayekî herî bi hêz li vî cografyayê pêk hatiye. Zeminê bingehîn ê çanda xwedawend-dayîkê ye ku bi navên Star, Îstar û Înnayê li tevahiya Rojhilata Navîn û dinyayê belav bûye. Tevî hemû hewldanên qedandin û qelandinê yên li ser hatin meşandin, jin xwedî potansiyel e ku bi wêrekî, têkoşerî û rûmetî mînakên jiyane nîşan û raber bike. Tevî hewldanan hemûyan jî îdeolojiya civaka cinsiyetparêz bi qasî civakên din ên cîran bi sazî nebûye. Di avakirina civaka demokratîk de ku wekhevî (bi cudahiya xwe) û azadiya jinê pîvana bingehîn e, ev xisletên çandî yên dewlemend di nava hev de dijîn, potansiyeleke mezin di nava xwe de dihevin. Ango di bin paradigma modernîteya demokratîk de ji bo pêkhatina neteweya demokratîk û civaka ekolojîk-ekonomîk şert û mercên herî di cih de pêşkêş dike. Projeya Konfederasyona Demokratîk a Kurdistanê hê ji niha ve şensê pêkhatina wê heye. Kirinên dewleta netewe yên girêdayî hegemonya kapîtalîst, ji ber neyênîyên ji bo civakê çawa di rabihuriyê de nebû û îro nîne, sibe jî şensê pêşketina wê nîne. Lê bi veguherîneke demokratîk, dikare bibe xwediyê şensekî bi sînor.

Bi tevahî xisletên wê yê hatin jimartin, pêkhatinên demokratîk ên siyasî wê wan bikin bingehê xwe û Kurdistanê weke konfederasyoneke demokratîk a ji kominên ekolojîk û ekonomîk pêkhatî, pêşde bibin, ev karekî girîng ê dîrokî ye. Avakirina neteweya demokratîk a xwe dispêre pîrrnasnameyên neteweyî, li beramberî xetimîna dewleta netewe, çareseriyekê îdeal e; dikare ji bo tevahiya pirsgerîkên neteweyî û hindikayiyên Rojhilata Navîn bibe modeleke çareseriyê. Eger mirov neteweyên cîran bikişîne nava vî modelê, şensê guhertina çarenûsa Rojhilata Navîn û pêkanîna alternatîfê ya modernîteya demokratîk jî wê bi hêz bibe.

Dîroka Kurd û Kurdistan anîne statuyekê welê ku ji bo azadî, wekhevî û demokratîkbûna xwe, ew neçarî yekîtiyeke çarenûsî bi azadî, wekhevî û demokratîkbûna herêmê û gelên wê re hiştiye.

- d- Çavkaniya pirsgirêkên di civaka neteweyî ya Fars an jî Îranê de, hewldanên şaristaniyan ên dîrokî û modernîteya kapîtalîst a dused salên dawî ye. Li Îranê şaristaniyeke ji rêûresmeke ji sê îdeolojiyên rahîbên Sumeran zêdebûyî jî bi tesîr bûye, heye. Rêûresma Zerdeşt û Mîtra tevî ku nasnameya orjîn pêk tînin jî bi ya jî Îslamê zêdebûyî hatine bêtêşîrkirin. Manîfî ya weke sentezeke êkolên felsefeya Mûsewîfî, Îsewîfî û Grekî derket holê, li beramberî îdeolojiya fermî ya şaristaniyê bi tesîr nebû. Ya rastî, ji xwedîkirina rêûresma isyankariyê wêdetir neçûye. Îranê rêûresma Îslamî veguherandiye mezhebê Şîa û dema dawî weke îdeolojiya şaristaniyê hatiye fesilandin, lihevanîn. Di roja me ya îro de jî hêmanên modernîteya kapîtalîst di parzûnka Şîa re derbas dike (weke şeweyê modernîst ê Konfûçyustiya Çînê) û hewl dide modern bibe.

Civaka Îranê hem ji aliyê etnîk hem jî ji aliyê dinî ve bi xisletên xwe yê pîrnameyî xwedî çandê gelekî dewlemend e. Ji tevahiya nasnameyên dinî û neteweyî yê Rojhilata Navîn re malovaniyê dike. Zehmetiyê dikişîne pîrnameyên bi tenê bi hegemonyayên îdeolojîk ên dinî yan jî ezbetî li cem hev bigire. Bi şewazekî gelekî tenik, şeweyê milliyetgirîyeke ezbetî û dîndariyê pêk tîne. Li aliyê din, tevî ku modernîteya kapîtalîst pêk tîne, wexta ku li hesabê wê nayê ji serlêdana propagandaya anti-modernîst jî paşve namîne. Di warê helandina pêşketinên şoreşgerane û demokratîk di nava çanda şaristaniya ji rêûresmê de gelekî bûye hoste. Li vir a em behsa wê dikin, rejîmeke despotîk e ku bi hosteyî tê bicihanîn. Di binyeya Rojhilata Navîn de li serê civak û dewletên herî tengêzar û nakok tê. Çavkaniyên petrolê herçiqasî tengêzariyan hinekî kêmkirin jî hebûna dewletdariya neteweyî ya Îranê jî bo jihevdeketinê xwedî statuya herî di cih de ye. Di vê de lihevnekirinê wê bi hegemonyadariya DYE-YE'yê re ku aktorên sereke yê modernîteya kapîtalîst in, têra xwe bi tesîr in.

Îran di pirsgirêkên xwe yê civakî de teoriya modernîteya demokratîk bi hosteyî bi cih bûne, dikare rê li ber encamên gelekî çareserker veke. Tevî hemû hewldanên navendparêziyê jî di bin re mîna Îraneke federal pêk tê. Hêmanên şaristaniya demokratîk bi hêmanên federalîst re (Azerî, Kurd, Erebi, Belûcî, Tirkmen) bigihîjin hev, projeya Konfederasyona Demokratîk a Îranê dikare manedar bibe û bi hesanî bibe navendeke balê bikişîne ser xwe. Di çarçoveya vê projeyê de tevgera azadiya jinê û rêûresmên komîni wê rolên xwe yê girîng hebin. Ji bo Îran paşeroja xwe ya rohnî û rola xwe ya dîrokî ya li Rojhilata Navîn jî nû ve bi dest bixe, kengî bi hêmanên modernîteya demokratîk re (civaka demokratîk, ekonomîk û ekolojîk) bû yek û gav avêt mumkîn e. Potansiyela civaka neteweyî ya Îranê jî bo vê yekê têra xwe bi hêz e, û rastiya neteweya demokratîk a Îranê jî vê hewce dike.

- e- Bi ketina modernîteya kapîtalîst ya Rojhilata Navîn re yek ji trajediyên sereke yê ew bû sedema wan pirsgirêka neteweyî ya Ermenî ye. Ermenî jî gelên qedîm ê herêmê ne. Bi giranî bi Kurdan re di nav hev de cografyayekê parve dikin. Kurd çiqasî gelek bin ku bi heywanxwedîkirin û cotkariyê debara xwe kirine, Ermeniyên jî ewqasî ev ekonomî li bajaran bi zenaetkarî xwedî kiriye û xwe pê xwedî kirine. Çandê aliyê wê yê hunerî pêşketî jî temsîl dikin. Tevî ku weke Kurdan xwedî rêûresmeke berxwedanê ne, ji bilî mînakên çeperî û demborî, zêde nikarinê bibin xwediyê saziyên dewletê yê mayînde. Ermenî yek ji gelên pêşî bûne Xirîstîyan in. Di vê de nasname û baweriya bi rizgariyê, bi roleke girîng radibin. Mîna Cihûyan li dora qesrê nexasim jî bi nasnameya xwe ya zenaetkar bi tesîr bûne.

Di ketina Rojhilata Navîn a modernîteya demokratîk de weke amûr bikaranîna Ermeniyên bûye şasiyeke stratejîk. Ji ber Xirîstîyantîyê di nava dorgirtina Misilmanan de tengav bûn û di encama geşbûna dualî ya milliyetgirîya dewleta neteweyî de her çû serhatiya wan veguherî trajediyekê. Di vê de roleke girîng a eşrafên Ermeniyên ên zû bûn bûrjûwa heye. Milliyetgirîya cureyê Ewropayê û hevkarîya hegemonîk, sedemên hundir ên felaketa bi serê wan de hatî ne. Ermeniyên jî aliyê çandî ve gelek tişt li çanda Rojhilata Navîn a pênc hezar salan tê şopandin, zêde kirine. Ermeniyên di dîrokê de bi roleke welê rabûne, ji sedsala 19. heta bi çaryeka pêşî ya sedsala 20. di encama dekûdolab û bêbextiyên modernîteya demokratîk de bûne qurbanê felaketa mezin. Piştî Cihûyan duyemîn gelê girîng ê diasporayê ye ku li dinyayê belav bûye. Li rojavayê Azerbegcanê Ermenistaneke piçûk ava kirin, ev nayê wê maneyê ku pirsgirêka neteweyî ya Ermeniyên çareser bûye; ev pêkhatin serhatiya trajîk a Ermeniyên nikare telafî bike. Ermenî wê timî li welatê xwe yê wendakirine bigerin.

Ango di roja me ya îro de pirsgirêka Ermeniyên bi şeweyê welatê xwe yê wendakirine divê bibînin, dibe xwedî maneyekê. Lê li cihê welatê lê digerin, gelên din jî dimînin. Mirov welatê yekî ji yê din bistîne û bide yê din çiqasî şaş be û gunehêkî mezin e neyê efûkirin be, berevajiyê wê jî ewqasî guneh e. Xeternakiya dewleta neteweyî bi pirsgirêka Ermenî careke din derdikeve pêşberî me. Têgihîştina wê ya sînoran û çûna wê ya li pey neteweyê homojen, sedema rastî ya vê xeternakiya wê ye. Sîstema li pişt wê, modernîteya kapîtalîst e. Şewazê jiyan û zêhnîyetê yê ji modernîte û Xirîstîyantîyê tîkel bi tenê wê Ermeniyên biqedîne. Dijmînen wan çiqasî rezil û bi zêhnîyeta faşîst dibin bila bibin, divê ne bi tenê sedemên qirkirinan ên para wan dikevin keşîf bikin, di heman demê de pêwîst e ku bi dîtina rêyên çareseriyê jî mijûl bibin û ev wezîfeyên wan ên heyatî ne. Pêkhatinên konfederalîst ên li ser hîmê komîni, demokratîk û pîrneteweyî bûne avakirin, belkî jî herî zêde ji bo Ermeniyên û yê wan weke wan derfetên çareseriyê yê nêzî îdealê pêşkêş bikin. Eger li ser bîngehê hêmanên modernîteya demokratîk bîponîjin û xwe weke Neteweya Demokratîk a Ermenî nû bikin wê di çanda Rojhilata Navîn de hem jî nû ve bigihîjin rola xwe ya dîrokî, hem jî wê rêya rast a rizgariyê bibînin.

- f- Pirsgirêka neteweyî ya Asûriyan çîroka xemgîn a dêwekî şaristaniya Rojhilata Navîn tîne ziman. Gelekî ku xwe weke xwedayê Mezopotamyayê yê bi navê Asûr wekhev dîtiye, bi qasî trajedîya bi serê Ermeniyên de hatî bi encameke felaket û xeternak re rûbirû bû. Divê mirov jîdestdana Asûriyan jî bo çanda Rojhilata Navîn weke têkçûn, zirar û ziyaneke mezin bibîne.

Mîrov dikare bibêje ku dijmînê herî mezin ê Asûriyan, şaristaniya Asûr bi xwe ye. Çawa ku şaristaniyên Sumer, Aqad û Babil bûn dijmînê Sumer, Babil û Aqadan. Çima? Ji ber ku şaristaniyeke di encama desteserkirinê yekdestdariyê de çandek yan jî gelê wê mezin kiribe, wexta yekdestdariya wê şaristaniyê jî holê rabe, ew gel jî gelek tehlûkeyan re bêyî bergirî û parastinê li naverastê dimîne. Eger gel û çanda li naverastê mayî bi lez tevdira vê rewşa bêbergirî û parastinê negire, hêza bê wê heyf û tola xwe ji gel û çanda bermahiya wê şaristaniyê, hilîne. Asûrî bûne qurbanê rewşeke bi vî awayî. Asûrî hafîze û bîra çanda Rojhilata Navîn in, nexasî jî ya Sumer, Aqad, Babil, Hîtî, Fenîke, Mîtannî, Ûrartû, Med, Pers, Helen, Sasanî, Bizans û Îslamê ne. Ne bi tenê hafîze bûn, wan ev hafîze pîr baş xwedî kir û xwe pê xwedî kirin. Di rêza yekemîn gelên afirîner ên Xirîstîyaniyê de tên. Di şaristaniya Rojhilata Navîn de hêmanên afirîner ên yekdestdariya bazirganiyê bûn. Ji ber ku evçend bi şaristaniya Rojhilata Navîn re di nava hev de bûn, bêguman wê çarenûsa wan bi vê şaristaniyê ve girêdayî bûya. Bi bilindbûn û mezinbûna wê re wê bilind û mezin bibûna, bi ketina wê re jî wê biketana.

Asûriyan hewl da mîna Ermenîyan bi modernîteya kapîtalîst re hevkarîyê bikin û vê yekê jî rê li ber tesîreke berevajî vekir. Dorgirtina bi Xirîstîyaniyê bi serê wan de hat, bi modernîteyê re hê bêhtir şidiya û vê yekê dawîya wan a xemgîn amade kir. Hesabên taktîkî yê besît ên hegemonên kapîtalîst bi Xirîstîyaniyê geş bûn, fikira dewleta netewe û çalakiya wê pêşwext xistin rojevê. Di vê felaketa mezin a bi serê wan de hatî de, ev sedema herî girîng e ku para wan têde heye. Asûrî jî weke gelê Ermenî bi giranî gelekî qedîm ê cografîya Kurdistanê ne. Felaketa bi serê herdu gelan de hat, ne bi tenê ji ber kirinê milliyetgiriya yê faşîst û qirkirinê yê Îttîhad û Têraqîya Tirk a bi ser dewletê ve pêk nehat, di vê de rola hevkarên Kurd jî girîng e.

Pirsgirêka civaka neteweyî ya Asûriyan bi qasî ku koka xwe diçe şaristaniyê jî bi îdeolojiyên modernîte û Xirîstîyaniyê re bi pêş dikeve. Çawa ku ji bo Ermenîyan jî hat diyarkirin, ji bo çareseriyê veguherîneke radikal divê. Pêwîst e ku hewes û xwestekên xwe yê ji bo derfetên maddî û zêhnîyeta modernîteya kapîtalîst û şaristaniya klasîk bişkinin, li ser hêmanên modernîte û şaristaniya demokratîk (civaka demokratîk, ekonomîk û ekolojîk) bîponîjî û xwe ji nû ve weke Neteweya Demokratîk a Asûriyan ava bikin, dikare li dijî tinekirinê bibe rêyeke nû ya jiyana azad û gavavêtina hebûnîparêz (eksîstansiyalîst). Eger hafîza xwe ya mezin a ji çanda Rojhilata Navîn kombûyî weke çanda modernîteya demokratîk nû bikin, ev yek hem dikare bibe sedem ku ji nû ve li rola xwe ya dîrokî vegerin, hem jî dikare pêşî li rizgariyeke rastî veke.

g- Pirsgirêka Cihûyan çi qasî pirsgirêkeke civakî ya Rojhilata Navîn e, ewqasî jî pirsgirêkeke dinyayê ye. Tevahiya dîrokê, şopandina Cihûyan tê maneya şopandina serhatiya pirsgirêkbûyîna çanda Rojhilata Navîn. Cihû çima bûn pirsgirêk, çawa belavbûn, li ku belavbûn, çi pêk anîn, bi kîjan encaman re rûbirû bûn? Bersiv û sedemên van pîrsan bi dadgehkirina şaristaniyan re yek tişt e. Di beşên berê yê parêznameya xwe de min xwe neçar û hewcedar his kiribû ku ez bi awayekî berfireh li ser pirsgirêka Cihû û Cihûyan rawestim, ji lewra divê ez qîma xwe bi çend hukmên temamker binim.

Saziya pêxembertiyê ya li çanda Rojhilata Navîn gelekî zêde kir, bi giranî pêkhatineke Cihû ye. Bêguman di vê de jî çanda qedîm a Sumer û Mîsrê, bi tevahî jî jî çanda êl û qebîleyên herêmê sûd hatiye wergirtin. Cihûyan ev çavkaniyên çandê, weke ku reforme bikin, veguherandin çanda qebîleya xwe û jî vê re qabîliyet û jêhatîbûneke mezin divê. Bi awayekî bingeîn Cihûtî vê qabîliyetê îfade dike. Ev caran veguherandine pereyan, caran jî veguherandine sîleha atomê û bi vî awayî karîbûne li nava dinyayê serketî bibin.

Di çavkaniya pirsgirêka Cihûyan de ev qabîliyeta wan bi roleke girîng radike. Di dîrokê de û di roja me ya îro de xwedatiya qebîleyê di dema modernîteya kapîtalîst de xwe weke milliyetgirî û dewleta netewe bi xwedatiya sekuler pêşkêşkiribe ev yek jî nêz ve bi Cihûtiyê ve têkildar e. Cihû jî mîna Asûriyan bûn qurbanê rêûresma modernîte û şaristaniya afirandin. Levîathanê (cinawir) di Pirtûka Pîroz de behsa wî tê kirin, weke metafora dewletê vedîtina wan bi xwe ye. Levîathan di modernîteya kapîtalîst de weke dewleta netewe bi gewde bû, pêşî Napolyon û paşê jî di kesayeta Hîtler de hat temsîlkirin û ev yek bi çanda xwedatiya (teolojiya) Cihûtiyê re jî nêz ve têkildar e. Divê baş bê zanîn ku yek ji van şeweyên cinawirê modernîteyê qirkirina Cihûyan pêk anî. Jixwe di serdema destpêkê û navîn de jî bûyerên bi heman rengî kêr bi serê wan de nehatin. Felaketên mezin ên bi serê Cihûyan de hatine, ji aliyê cinawirê bi destên xwe afirandine pêk hatine û ber serê wan dane. Divê mirov vê rastiyê bîne ziman, ji ber ku sêdaqeta bi heqîqeta vê çandê hîn kiriye, welê dixwaze.

Derketin, navê pêşî yê Pirtûka Pîroz e. Ji bo Cihûyan gelekî girîng e. Ev girîngî hê jî dewam dike. Bi kêrî, hewcedariya wan bi derketin û gavavêtinê bi qasî derketina wan a ji Mîsrê beriya wê jî ji Ûrê (Ûrfayê) heye. Li cihûwarên Kenanê berê bi Filistinîyan û bi cihana Ereba li pişt wan re bûyerên rabihuriyê û îro diqewimin hema hema şer û nakokiyên sê hezar salî ne. Ji bo ji nava van şer û nakokiyên derkevin, divê rêyekê bibînin. Ez weke Ûrfayîyekî ji wan re nacizane fikra xwe weha dibêjim; di tevahiya parêznameya xwe de (bi girtina min a rê li ber vê parêznameyê vekir, cezakirin û hukimxwarina min re têkiliya dewleta netewe ya Cihû ya îro Îsrailê di dereceya yekemîn de heye) hewl didim modernîteya demokratîk xurt bikim. Ew jî dikarin bi hêmanên vê modernîteya demokratîk li rêya derketinê bigerin. Bêguman rewşenbîrên bi koka xwe Cihû di vî warî de xwedî fikrên pêşketî ne. Lê mesele bi tenê bi xwedîfikirbûnê çareser nabe. Divê Cihû bi çanda demokratîk a Rojhilata Navîn re jî nû ve bi awayekî bi pîvan û prensîp dest bidin hevdu. Di jeopolîtîkeke Rojhilata Navîn a bi dewleta netewe de, Îsrail weke dewleta netewe divê timî di nava şer de be. Mumkîn nîne ku agir bi agir were vemirandin. Herçiqasî bi palpiştîya hêza hegemonîk a modernîteya kapîtalîst jî xwe razî be jî

ev yek têra çareseriyêke bi kok nake. Ti sistema ji modernîteya kapîtalîst nebihure nikare bi awayekî mayînde ewlekariyê pêk bîne.

Bi giştî Cihû û bi taybetî jî pîrsgirêka Îsraîlê heta çareser nebe, ne li Rojhilata Navîn ne jî li dinyayê civak nikarin pîrsgirêkên xwe çareser bikin. Perspektîfên bi dewleta netewe giş, pîrsgirêkan çareser nakin, giran dikin û der barê vê de mîna ku mirov bi qasî mîna Îsraîl û Filistinê jê dersê bigire û hîn bibe, nîne. Dinyayek pere li şerê Îsraîl-Filistinê hat dayîn û ewqas xwîn hat rijandin. Ji van hemûyan a li dawiyê mayî, mîrateyêke guloka pîrsgirêkan a ji berê girantir e. Di mîna Îsraîl-Filistinê de ya îflas kirî û têkçûyî modernîteya kapîtalîst û paradiğmaya wê ya dewleta netewe ye.

Cihû yek ji hebûnên sereke yên çanda Rojhilata Navîn in. Înkarkirin û qirkirina wan ji bo her kesî zirar e. Eşkerekî bûye ku bi Levîathanê ew bi xwe jî qirkirine, di nava aşî û ewlekariyê de jiyan nabe. Cihû jî weke Ermenî û Asûriyan dikarin weke Neteweya Demokratîk xwe ji nû ve ava bikin û di nava Konfederasyona Demokratîk a Rojhilata Navîn de bi hêsanî cih bigirin. Di vê mijarê de weke fikir, ez dibêjim projeya Konfederasyona Demokratîk a Rojhilatê Deryasî, dikare bibe destpêkeke baş. Têgihiştinên nasnameyên neteweyî û dinî yên hişk û serê wan girtî di çarçoveya vê projeyê de dikarin ber bi nasnameyên nerm û serê wan vekirî biberidîn. Îsraîl jî dikare ber bi neteweya demokratîk a karîbe were qebûlkirin, veguhere. Bêguman divê cîranên Îsraîlê jî bi heman awayî veguherin.

Şer, pevçûn û tengzariya zêde ya li Rojhilata Navîn veguherîna modernîteyê mecbûrî dikin. Pîrsgirêkên civakî û neteweyî yên giranbûyî heta modernîte veneguhere, çareser nabin û li dawiyê namînin. Bi serê xwe nakokîya Erebi-Îsraîlê jî pêdiviya bi veguherînê ya modernîteyê, destnîşan dike. Eger sistema serdest nikaribe pîrsgirêkên bingeîn çareser bike, ya divê bê kirin çareserkirina sistemê ye. Modernîteya Demokratîk jî bo vê çareserkirinê alternatîfê pêşkêş dike.

- h- Çanda Helen ji Rojhilata Navîn, nexasim jî ji Anatolyayê tesfîyekirin zirareke mezin e. Vê tesfîyekirinê li pey xwe pîrsgirêkên trawmatîk hiştine. Di çaryeka pêşî ya sedsala 20. de dewletên netewe yên Tirk û Yewnan li ser bingeînê koçberkirina bi darê zorê li beramberî hevdu tesfîye meşandine û ketine nava hewldanên qirkirinê. Tesfîyekirina Helenan jî bi qasî van tesfîye û qirkirinan şopeke bi êş li pey xwe hiştîye. Bi vî awayî qutkirina gelan ji mekanên wan ên çandî yên hezarê salan, erka ti dewletê nîne. Di dîrokê de zêde mînakên wê nayên dîtin. Bi vî awayî bi tesîr û balkêş kê mînak hene ku rûyê ne mirovane yê dewleta netewe nîşan bide. Ma ne Helenîzmê di dema navbera 300 B.Z.-300 P.Z. de senteza çandî ya herî bi heybet a Rojhilata Navîn pêk anîbû.

Pêvajoya tesfîyekirina çandên Helen, Cihû, Asûrî û Ermenîyan a bi Îslamiyetê re bi lez bû di hilweşîna şaristaniya Rojhilata Navîn de bi roleke mezin rabûye. Çanda Îslamê ti carî di wê hêzê de nebû ku valatîya van çandan tijî bike. Modernîteya kapîtalîst di serê sedsala 19. de, di ketina xwe ya Rojhilata Navîn de mîna li dîmenekî çolê rast bê. Ev çolbûnek bû ku erezyona çandî ew afirandibû. Çand tê maneya berxwedanê; dema çand bi hêz nebe berxwedana wê jî bi hêz nabe. Fetihkirina herêmê hîç zehmet nebû. Di hilweşîna Rojhilata Navîn û rewşa wê ya îro de tola tesfîyekirina çandê, divê piçûk neyê dîtin. Projeyên neteweyî yên homojen ên dewleta netewe, berpîsê sereke yê tevkujiyên çandî ne. Di serdema ummetên dinî de jî ti carî evçend bez û çûnek li pey homojenkirinê çênebû.

- i- Pîrsgirêkên komên etnîk ên bi koka xwe Qafqasî jî girîng in. Ev kom tevahiya dîrokê timî herikîn Rojhilata Navîn û li dewlemendiya çandî ya herêmê para xwe zêde kirin. Alikariya wan a di yekparebûn û dewlemendiya çandî de divê ti carî piçûk neyê dîtin. Modernîteyê li van çandên hindikayîyan jî bêhn çikand.

Weke encam mirov dikare bibêje, pîrsgirêkên civakî yên bingeîn ên Rojhilata Navîn kokên xwe diçin heta bi şaristaniya çînî-dewletdar û bi modernîteya kapîtalîst re gihiştine qirkirinê û bi krîza avabûnê ya global re di dema xwe ya herî giranbûyî de ne. Acenteyên herêmî yên modernîteya serdest, bihêlin ku karibin pîrsgirêkan terîf û çareser bikin, zêde haya wan ji wan nîne temsîla çî dikin. Milliyetgiriyên etnîk-ezbet û dinî yên ji bo çareseriyê herî zêde serî li wan tê dayîn, li şûna pîrsgirêkan çareser bikin wan zêdetir gurr dikin.

Çanda Rojhilata Navîn di heman demê de şewazekî jiyanê ye, şoreşên mezin ên dîrokî pêk anîne. Dewletên netewe yên ku amûrên qirkirina çandî ne, çiqasî karibin heqîqeta civakî bikujin ewqasî jî jiyanê dikuji. Hêmanên modernîteya demokratîk ên me hewl da wan terîf bikin ji bo rawestandina qirkirinan û parastina jiyanê di pozîsyona hêzên teorîk-pratîk de ne. Wexta ku li ser himê civaka demokratîk-ekonomîk-ekolojîk gav bêne avêtin, Serdema Neteweyên Demokratîk, di çanda Rojhilata Navîn a xwenûkirî de jiyan dikare ji nû ve bigihîje heybet û balkêşîya xwe ya berê.

2- Çînên Civakî û Pîrsgirêka Burokasiyê

Di nava rastiyên civakî de ku îdeolojiyên pozîtîvîst ew zêde nepixandine û ew di tariyê de hiştine, çîn û burokrasî cihekî girîng digirin. Diyardeya çînî ya ku pozîtîvîstên çepgir ew zêde mezinkirine, weke heqîqetêke civakî têra xwe nehatiye manedarkirin. Ji civakê bêtir rol dane çînê. Mîna ku civak ji çînan hesibandibin. Têgihiştineke civakî ya weke tevahiya çînan be, bi pêş xistine. Ya rast jî berevajiyê wê ye. Diyardeyên çînî li gorî bedena civakê divê rewşêke obezîte ango zêde qelew bêne hesibandin. Car caran zeîf û qelew dibin. Mirov civakan weke çînan bigire dest, ev yek ê bi temamî mirovan serkorî bike. Heqîqeta civakî biqêdîne. Îdeolojiyên çîngir di dema şaristaniyan de rengê yekdestdar girtin; rastiya civakê bi berevajîkirin û jirêderxistinê, kirin mentiq û rêzik. Pîşeyê zanyartî û felsefeyê bi xwe

hunerê gera li heqîqeta civakî ye.

Divê mirov çînbûna tevahiya dîrokê pêş ket ne weke diyardeyê normal a civakî, weke jirêderketinê binirxîne. Bi vî awayî girtina dest a mijarê girîng e. Zanista civakî û îdeolojiya modernîteya kapîtalîst bi awayekî bingehîn li ser hîmê diyardeya çînê, radibe. Xwe weke çînen serwer û mehkûm dihûne, li hev çêdike. Îfadenekirina wê ya heqîqetê, timî dogmatîk û rexnegir mayîna wê ji vî rengê wê ye. Di tevahiya demên şaristaniyên çînî de mirov dikare heman xisletê bişopîne û bibîne. Di herdu rewşan de jî (çînen serdest û bindest) doktirînên bi awayekî îdeolojîk û zanistî hatine hûnandin, heqîqet gelekî zêde berevajî kirine. Lêgerînên rastî û heqîqetê yên ti carî kêm nebûn ji sedema zêhniyet û jiyandî di ser çîntîyê re dihatin hûnandin. Guftûgo û xwelihevrahişandinên li ser heqîqetê jî çavkaniya xwe heman rastî ne. Ango pîrsgirêka civakî bi awayekî bingehîn weke diyardeyê çînî derdikeve holê. Wexta li ser jiyana ekonomîk ava dibe, weke yekdestdariyê di ser ekonomiyê re berbiçav dibe. Jixwe ekonomî zêde pêşde neçe çînayetî pêş nakeve. Berhemê zêde û nîrxê zêde çiqasî zêde bibin, bingehê maddî yê çînî jî ewqasî zêde dibe. Pevçûn û nakokiyên hişk ên çînî li ser vê zêdeyiyê pêk tên. Di bingehê wê diyardeyê de ku jêre pevçûn û tengzariya civakî tê gotin, ev rastî heye.

Herweha her tim hêmanên deklase û lumpen ên ji wan re beredayî û aware tê gotin û beşên ji hilberandinê qut pêk tînin, hevalbendiyê bi diyardeya çînî re dikin. Bi modernîteya kapîtalîst re ev beşên kirine ‘artêşa bêkaran’ laneta sîstemê ne. Bi vî awayî diyardeyê di cîhana heywanan de jî nîne, bi destê mirov diyarî civaka mirov tê kirin. Ji bo xebitandina sîstemê ji sedî sed hewcedarî bi artêşê bêkaran heye. Di rewşê berevajî de qanûna kara herî zêde nameşe. Mezinbûna sermayeyê bêyî mezinbûna artêşa bêkaran pêk nayê. Encameke din a vê diyardeyê şênîyên zêde dibin û tevgera şênîyan a rê li ber vedike. Şênîyên misêwa zêde dibin, bi tenê bêkariyê xwedî nakin; rê li ber felaketê mezin a ekolojîk a dinya û hawîrdor nikare rake, vedikin.

Yek ji şaşiyên herî mezin ên Marksîzmê (û bi tevahî îdeolojiyên modernîteya kapîtalîst) ew e, ji bo pêşketinê çînbûn weke mecbûriyetê hesibandin. Şaşî yan jî qelsiya bingehîn a di sîstema wan de jî di vî hukmî de ye. Ev jî bivê nevê rê li ber rewakirina tehakum û mêtinkariyê vedike. Diyardeyê mecbûrî jî were dîtin, bivê nevê wê rewa jî bê qebûlkin. Ev hukim weke heqîqet di jîdestdana nîrxê de bi roleke bingehîn radibe.

Diyardeya burokratik îfadeya sazî-dewletî ya diyardeya çîntîyê ye. Amûra zordestî û kontrolê ya çîna serdest e, li ser tevahiya civakê û çîna mehkûm. Lê di nava pêvajoyê de dibe xwedî hêzeke mezin û xwe digihîne statuyê xweser. Bi xwe dikeve rewşa çînekê, dikeve rewşa çavkaniya çîntî jê zêde dibe. Misêwa ji hev cihê dike, çîntîya jêr û jor xwedî dike. Ev rewş di hêla ku timî di binya wê de rê li ber çêbûna dualîteyê veke. Ji aliyê din ve, ji bo xwe timî di ser civakê re bihesibîne, ji xwe re cihêkî cihê pêk tîne. Yekdestdariya çînî zêdetir bi rêya burokasiyê pêk tê. Tevî ku tevahiya dîrokê bi pêş ketiyê jî nemaze bi dema modernîteya kapîtalîst re burokasiyê dibe mîna cinawirê civakê dadîqurtîne. Belovajbûna çînî di vê demê de bi burokasiyê zêde dibe re diyardeya civakî dixê rewşa wê ya herî qels û lawaz. Mîna ku civak jî çîn û burokasiyê pêk hatibe, tê qebûlkin. Di vê demê de ku zext û mêtinkarî herî zêde dibin, nakokî û pevçûn gelekî zêde dibin. Pevçûn û nakokiyên zêde dibin bêhtir dibin sedema burokasiyê û ev jî di hêla ku pîrsgirêkên civakî veguherin bûyerên dîberîdî û cih bi cih jî teqînên şoreşane.

Çîntîya mehkûm weke heqîqet bê nîrx û qîmet e. Kole, heqîqeta mirovê ferdî ê şopa wî jêçûyî, îfade dike. Ango tevgerên polîtîk û îdeolojîk ên xwe dispêrin kole, nikarin berdar bin. Lê eger tevgerên çînî yên bindest bibin parçeyekî tevgerên li dijî zordestî û mêtinkariya tevahiya civakê yên li heqîqetê digerin û dixwazin wê bi dest bixin, hingê manedar dibin. Çînpîrêziya teng weke heqîqet bê qîmet e, û herweha weke tevger şensê xwe yê serketinê zêde nîne. Di vê mijarê de rastiyên dîrokî bi mînakên hînkêr tijî ne.

Ev nîrxandinên der barê çîn û burokasiyê de ji bo dîroka civakî ya Rojhilata Navîn bi zêdeyî li cih in. Çînpîrêzî û burokasiyê xwe li ser çar şeweyên bingehîn rewa dikin. Ev dîndarî, milliyetgirî, cinsiyetparêzî û zanîtpîrêziya pozîtîvîst e. Di navbera şewegirtina îdeolojîk û çînpîrêziyê de tîkiliyê xurt heye. Ji ber vê sedemê ye ku zêde heqîqetê nikarin pêşkêş bikin. Pêşketina civaka demokratîk li dijî çînpîrêziyê alternatîf û berdêla herî di cih de ye. Bi nêzîkatiya çîn li dijî çînê, timî çîn zêde kirine, lê belê tîkoşîna demokratîk a bi çînpîrêziyê re çînê di nava civakê de kêmtir dike û di hêlê, digihîne civaka wekhev û azad. Ango bi civaka ekolojîk û ekonomîk pêşî li yekdestdarî sermayeyê digire da ku nebin xwediyê zêdeyîya zemînê maddî yê çînpîrêziyê ye. Di dema şaristanî û modernîteyê de danehevên nîrxê zêde yên weke hêmanê di bingehê pîrsgirêka civakî de bûn, wê ji aliyê hêmanên modernîteya demokratîk ve bêne helandin û wê çareserîya civaka demokratîk dest pê bike. Bi vî awayî wê bê piştrastkirin ku tîkoşîna çînî ya hevgerî, tîkoşîna demokratîk e.

3- Hiyerarşî, Desthilatdarî, Pîrsgirêka Dewletê û Şoreş

Şoreş para bêhtir bi armancên xwe re li hev nakin û berevajî wan bi encam dibin; ji ber ku pîrsgirêka hiyerarşî, desthilatdarî û dewletê rast ji hev dernaxin. Di vê mijarê de jî dîrok bi enqaz û xirbeyên gelek şoreşên berevajî armancên xwe ketine tijî ye. Ji Şoreşa Îslamê ya herî zêde bi îdeaya xwedatiyê rabû heta bi Şoreşa Fransî ya xwe şoreşa rohnîbûnê ya sedsala 18. hesiband, dîsa heta bi Şoreşa Bolşevîk a Rûs a sosyalîzma zanistî bi dehan mînakên bi heman rengî, ji wan nehat ku di dema kin de berevajî armancên xwe bi encam nebin. Sedema bingehîn a vê diyardeyê jî ew e, di ‘dema kin’ de tîkbirina dewletê yan jî hêzeke desthilatdariyê ya hiyerarşîk nayê maneya tîkbirina şaristanî û

modernîteya çand û saziya ‘dema dirêj’. Heta, eger dewleta têkçûyî di nava sîstema şaristaniyê yan jî modernîteya heyî de bûbe asteng û kelemek, hingî ya ku wê karektera xwe bide tevahiya dewletên wê demê yên ku bi şoreşê wê bi hêztir bibin, wê şaristanî û modernîte bin. Têkbirina dewletê, têkbirina desthilatdarî û modernîteyê nîne. Di binê para bêhtir bi hêzbûna desthilatdariyê de ev rastiya bingehîn heye.

Hiyerarşî û desthilatdarî weke diyardeyên di zikhev de demên hezar salan diajon, dijîn. Dewlet berhemên demên kintir in. Şoreş jî bûyerên demên kêliyan in. Ev rewş nayê wê maneyê ku şoreş bi roleke girîng ranabin. Lê tehlûkeya ku şoreş dema dirêj û navîn di nava avahiyên şaristanî û dewletan de xwemalî bibin weke îhtîmaleke xurt a bi tehlûke, her heye. Mînak, Şoreşa 1917’an a Cotmehê li hemberî ti dewletê têkneçû. Lê li hemberî sîstema avabûna dema dirêj a modernîteya kapîtalîst têkçû. Bêguman di vê de şerê wê yê bi tenê li dijî hêmana modernîteyê, kapîtalîzmê diyarker bû. Ji ber ku wexta li dijî wê têdikoşîya di bin navê kapîtalîzma dewletê de bi şêweyekî herî paşverû û muhafezekar têdikoşîya û di têkçûna wê de para vê yekê diyarker bû. Hewl da hêmanên îndustriyalîzm û dewleta netewe di asta herî jor de pêşde bibe. Bêyî ku modernîteyê jî hev derxe û bi peyketina wê ya fikrên sabit û di mejiyê wê de bistbûyî, jixwe wê di encamê de şoreş bikira berevajiyê armancên wê. Sedsala 20. bi enqaz û xirbeyên şoreşên bi vî rengî tijî ye. Ji bo têkoşîna li dijî çanda hiyerarşî, desthilatdarî û dewletê, hewcedarî bi bikaranîna şîroveyeke rast a dîrokê (dîroka hêmanên demokratîk) û hêmanên wê yên dijber ên rast hatine terîfkirin, heye. Eger şoreş li ser vî bingehî hîmê xwe deynin, wê berevajiyê armancên xwe bi encam nebin û bi sîstema dema dirêj a modernîteya demokratîk re bi yek bin, dikarin serketî bin.

Eger em di vê çarçoveyê de şîroveya şoreşger a sê dînen yek xwedayî yên Rojhilata Navîn bikin, em ê baştir fêhm bikin ka çima berevajiyê îdealên xwe yên bilind û mezin bi encam bûne. Dilê xwe bijandine hiyerarşî û desthilatdariyên avahiyên dema dirêj in, û tavilê bûne dewlet, ev jî sedema bingehîn a serneketina şoreşên wan ên dînî ye. Mîna ku qanûneke dij-şoreşê be; yên yeqîn dikin ku bi wan re şer dikin, bi pirranî dikevin ser rêya wan û bêhemdê wan jî be xwedî li armancên wan derdikevin. Ev hersê dînen yek xwedayî jî ketin ser rêya dijberên xwe û jî rê derketin. Di vê çarçoveyê de jî mirov dikare li rewşa wan serwest bibe û fêhm bike. Ev dekûdolab, ev fenûfût di dema modernîteyê de hê eşkeretir têne gerandin û têne kirin. Bi tevahî şoreşên neteweyî wexta bi dewleta neteweyî bi sazî dibin û bi armancên xwe re dikevin nakokiyê, êdî bi êş û hêrs têne bibîranîn.

Di civakên Rojhilata Navîn de weke dem û zêdebûn, şaristaniyên herî zêde dirêj û bi hêz jiyane, asta herî bilind a çanda hiyerarşî, desthilatdarî û dewletê îfade dikin. Hê jî wexta Gilgamêş ve tê zanîn ku desthilatdarî nexweşî ye. Zanyar û hozanan timî behsa nexweşîya desthilatdariyê kiriye, ew di rola fahişeyêke cazib de dane naskirin. Hiyerarşî li Rojhilata Navîn hilat. Rojhilata Navîn bû dergûşa çanda herî dirêj a çavkaniya tevahiya desthilatdarî û dewletan. Ji lewra em dikarin baştir fêhm bikin, bê ka çima li Rojhilata Navîn çanda demokratîk timî di binî de dimîne. Di civakekê de ku her sermiyanê malê xwe împaratorekî piçûk bihesibîne, mirov dikare fêhm bike ka çima rola şoreşan bi sînor dimîne. Bi tevahî qebûlkirina modernîteyê weke şoreş, di hêla ku asta pîrsgirêkên civakî yên roja me ya îro gihiştinê, em baştir fêhm bikin. Eger hûn sîstemêke fetihkar a çavkaniya pîrsgirêkan e, weke çareserkerê bingehîn ê pîrsgirêkan bi cih bînin, weke encam bêguman hûn ê pîrsgirêkên civakî yên hê giranbûyî bibînin.

Di sedsala dawî de bûyîna xwediyê dewleteke netewe, hema hema weke pêkhatina hevdîtina herî mezin a bi xwedayê xwe re hat fêhmkirin. Xwedayên kevin jî bezandin xizmeta xwedayê dewleta netewe. Dewletên netewe yên Rojhilata Navîn hê haya wan jî wan nîne ku hem li beramberî hev hem jî li beramberî kesên mîna welatî hîn bûne, weke amûrekî şer têne bikaranîn û nikarin bibînin ku hegemonya sîstemê ev kiras li wan kiriye. Navendîkirina desthilatdariyê û zêde neteweyîkirina dewletê weke rola li şoreşa neteweyî hatî barkirin, dihesibînin. Şoreşêke bi ev çend nakokîyan barkirî, şensê wê yê serketinê bidin aliyekî, bi hêsanî dikare bibe derbeke li azadî û wekheviya bi îdeaya wê radibe, bikeve. Şoreş kengî bibin antî-navendîparêz û antî-desthilatdarî hingê dikarin ji civakeke azad û wekhev re xizmetê bikin. Li Rojhilata Navîn çanda demokratîk çiqasî karibe ji çanda dewleta netewe ya zêde hatiye nepixandin bibihure wê şensê xwe yê pêşketinê hebe. Avahiyên desthilatdarî û dewletê yên bi xwe sermaye û yekdestdariyên din ên mêtinkariya wan zêdebûyî îfade dikin, çiqasî bi civaka demokratîk a ku civaka ekolojîk û ekonomîk a zêdebûyî îfade dike li dawiyê bêne hiştin, êşkera ye ku çareserîya rastî ya pîrsgirêkên civakî jî wê ewqasî durist bimeşe. Modernîteya demokratîk weke îfadeya neteweyên demokratîk û sîstematîka wan e ku nûneriya serdema bihurîna ji pîrsgirêkên çavkaniya wan hiyerarşî, desthilatdarî û dewlet e, dike.

Ji bo şoreş karibin manedar bibin û bi armancên xwe re nekevin paradoksê, divê piştî şoreşê bi nexweşîya desthilatdariyê nekevin û bi dewletparêziyê nexapin. Şoreşên tavilê dibin desthilatdarî û dewlet bi tenê qediyayî nayên hesibandin; bi îdealên xwe yên wekhevî, azadî û demokrasîyê re xiyankirî têne qebûlkin. Di vê çarçoveyê de dîroka şoreşan xwedî trajediya dîroka xiyanketê ye. Ji vî awirî ve Şoreşên Franse, Rûs û Îslamê bi dersan tijî ne. Ango gelekî girîng e ku şoreş li şûna tavilê bi şertê desthilatdarî û dewletê ve werin girêdan, ji bo dema dirêj bi nîrxên civaka exlaqî û politîk ve bêne girêdan. Bingehê civaka exlaqî û politîk jî mirov bi tenê dikare bi siyaseta demokratîk deyne, bideribîne. Siyaseta demokratîk heta civakan ranake ser piyan, di her komê de rêxistinên demokratîk ava neke û pêşengên demokratîk negihîne, şêwazê jiyana demokratîk a dema dirêj neceribîne û nede rûşkandin, civakên exlaqî û politîk nayên avakirin; weke îfadeya berbiçav a civaka exlaqî û politîk civakên demokratîk ango neteweyên demokratîk pêk nayên. Pêvajoya modernîteya demokratîk bi vî awayî bi dema dirêj weke serdemeke nû ya ji yekparebûna neteweyî ya komên demokratîk pêkhatî tesewirkirin û bi sazîkirin, divê weke şêweyekî nan, av û hewayê ku bêyî wan nabe, were nîrxandin.

Pirsgirêkeke din a girîng bi hiyerarşî, desthilatdarî û dewletê re têkildar bi wesfê van saziyan bi xwe re eleqedar e. Bi paldana van saziyan xwe rakîşandina li gera wekhevî, azadî û demokrasiyê, di serî de Marksîzm, paradoksa herî mezin a îdeolojiyên armanca xwe bi vî awayî îlan dikin e. Ev diyardeyên behsa wan tê kirin bi înkara nasnameya wekhevî, azadî û demokrasiyê hebûna xwe bi dest dixin, ji lewra bi paldana wan, hewldana ji bo xwe gihandina armançê, paradoksa herî mezin e ku di dîrokê de qewimiye. Îronîk e: Panjehra van diyardeyên ku amûrên bisazîbûna çînîparêziyê ne, bi rêya yekdestdariyên sermayeyê yên li ser ekonomî û eko-civakê, lawazkirina otorîteya hiyerarşî û desthilatdariyê ya li ser civaka demokratîk û bi huqûqê bisînorkirina dewletê ye. Ji bo vê jî siyaseta demokratîk bi roleke welê radibe ku dest jê nabe. Ji bilî siyaseta demokratîk bi amûrekî din (di nava cudahiyan de) xwegihandina civaka wekhev û azad nabe. Tu çiqaşî bibî desthilatdarî tu yê ewqasî bibî çînîparêz. Berevajiyê wê jî tu çiqaşî bibî demokratîk tu yê ewqasî bê çîn bibî. Mirov heta amûrekî berfireh ê siyaseta demokratîk li ser çanda Rojhilata Navîn ferz neke, civakê timî bi vî amûrî hişyar neke, raneke ser piyan û çalak neke, mirov nikare xwe bigihîne civaka demokratîk. Mirov heta xwe negihîne civaka demokratîk jî nikare ti armanca wekhevî û azadiyê pêk bîne û nikare xwe bigihîne serdema şaristaniya demokratîk.

4- Li Rojhilata Navîn Bajar, Çîna Navîn û Di Civaka Gund-Cotkariyê de Pirsgirêkên Hilweşînê û Çareseriyên Wan

Zîrar û ziyana rastî ya modernîteya kapîtalîst di hilweşîna bajar, mezinbûna kansêrolojîk a çîna navîn û tesfîyekirina civaka gund-cotkariyê de xwe nîşan dide. Şoreşa îndustriyel a bi sedsala 19. re bi lez bû û li ser navê bajar bi zêdebûna sînornenas a şênîyên rê li ber xirakirina bajêr vekirin, bi nepixîna anormal a çîna navîn re kir yek û ev yek bi jihevdeketina civaka gund-cotkariyê ya hezar salan di zikhev de meşîya. Civaka gund-cotkariyê bi awayekî bingeîn xwediyê şênîyekî bajêr ê bi sînor e, xwediyê sert û mercên di cih de û avahiyekê ye ji hawîrdorê re nabe tehlûkeyeke derba kuştinê lê bide. Bajârên serdema destpêkê û navîn bi civaka gund re di weznê de bûn û bajarên kêrhatî bûn. Wezna hezar salan a di navbera gund û bajêr de zêde xira nebû û bêtir ku zîrarê bide hawîrdorê, karîbû hebûna xwe dewam bike. Pirsgirêkên derketin holê, negihîştin wê astê ku gefan li civaka gund û bajêr bixwin. Bajârên berî îndustriyalîzmê di civakbûna dîroka bajêr de xwediyê roleke mezin bûn. Ji sîteya Ûrûkê (3500 B.Z.) heta bi rêveberiya bajarê Venedîkê (1000-1800), em dikarin şahidiyê li gelek civakên bajarên xwedî rabîhûriya wan a bi heybet bikin. Rola bajarên di pêşketina zanist, huner, felsefê û îndustriyê de nayê înkarkirin. Dewleta bajarên jî bi temamî dewlet nayê hesibandin; niv demokrasi ye.

Bi awayekî, weke çîroka şaristaniyê ya li dora bajêr pêk hatiye, behsa dîrokê hatiye kirin. Jiyana bajêr a beriya îndustriyalîzmê timî hewl daye bi jiyana gund-cotkariyê re di nava weznê de be. Herçiqaşî di navbera wan de nakokî pêk bihata jî di astekê de ku gefan li yekparebûna civakê bixwe, dijar û tûj nebû. Ev gefxwarin û tehlûke ti carî negihîşt wê astê ku civaka gund-cotkariyê hilweşîne. Wezna di navbera wan de li gorî hewcedariya yekê bi ya din û hevxiwedîkirinê bû. Ji aliyê binyewî û kara herî zêde xirakirina bend û sukuran a îndustriyalîzmê ne tenê ev wezn xira kir; di dused salên dawî de bi rêvekirina li ber mezinbûna anormal a bajarên, bi rastî li ser navê bajarên bê bajarbûn û bajarbûneke bêmane peyda kiriye. Bi hilweşandina civaka gund-cotkariyê di bin navê qaşo ‘civaka bajar-pîşesaziyê’ de rê li ber bûyereke kansêrolojîk vekir. Ev diyardeya jêre çîna navîn tê gotin, bi kêra tiştêkî nayê. Bi tenê hejmara wan heye.

Têgîneke seyr a weke bêtariya çîna navîn derxistin holê. Ji bo ku wê çînparêziya sosret û seyr rewya bikin, hin îdeologan hewl da wê mîna bingeîn maddî yê tîkûz ê civaka demokratîk, weke rêçete pêşkêş bikin. Bajârên şênîyên wan gihîştine milyonekê li aliyekî, bajarên şênîyên wan gihîştine deh milyonan û ewqas jî çîna qaşo navîn a mezinbûyî pêk hatin. Sedema ez jêre ‘qaşo’ dibêjim ne ew e ku diyardeya maddî nîne; ji ber ku mane û hebûneke wê ya xweser tineye. Rastiya bi diyardeya bi navê çîna navîn tê temsîlkirin, ji hev cihêbûna civakê weke çîna jêr û jor yekparekirina wê ye. Diyalektîka ‘efendî-kole’ ya çînên jêr-jor, nexasim di felsefeya Hegel de bi awayekî mukemmel ji hev hatiye derxistin û maneya wê li ber çavan hatiye raxistin. Lê heman Hegelî weke dewleta netewe çîna navîn weke pêkhatina azadiyê pêşkêş kir û ev encama herî rizîyayî ya felsefeya wî bû. Karl Marks heman şaşî li ser navê çîna ‘proleteryayê’ kir. Diyardetiyeke du-çînî di civakê de weke jirêderketinê hat çêkirin û timî hebûneke wê ya xweser nîne, ew hê bêtir anormalkirin û weke hebûneke civakî pêşkêşkirin, sextekariya herî mezin a civakî ya modernîteya kapîtalîst e. Bi tevahî zanistên civakî û îdeolojiyên kapîtalîst bi rewakirina vê sextekariyê wezîfedar in. Ew hewl didin ji diyardeyê heqîqeta xwe nîne, heqîqetêkê çêkin. Jidestdana heqîqeta mezin bi metafîzîkeke pozîtîvîst û pêşkêşkirina wê weke ‘heqîqeta objektîv’, armanca bingeîn a pîşeya xwe dihesibînin.

Beriya îndustriyalîzmê alternatîfa dewleta bajêr an jî dewama wê sistêmên împaratoriye bûn. Împaratoriyan bi awayekî bingeîn xwe spart civaka gund-cotkariyê û di berdêla ewlekariya pêk dianîn de, xwe xwediyê zêdehiyên civakî (nîrx û berhemên zêde) dihesibandin. Bi şoreşa pîşesaziyê re kombûna sermayeyê domdar bû. Hem dewleta bajêr û hem jî sistema împaratoriye li pêşîya vê kombûna sermayê bûn asteng. Ji ber hewcedariya bi bihurîna ji vê rêûresma dewletê ya kevn a ku li pêşîya sermayeyê dibe asteng, dewleta netewe dikeve dewrê. Dewleta netewe çiqaşî ji astengî û gefên li pêşîya daneheva sermayeya kapîtalîst bihuriye, ewqasî jî bûye şeweyê dewletê yê serdest. Ango kapîtalîzm, îndustriyalîzm û dewleta netewe bajarbûna bêbajar, bi bendşikandina çîna navîn û burokrasiyê re tesfîyeya civaka gund-cotkariyê diyardeyên ketine zikhev in. Ne bajarê şênîyên wan bi milyonan, bajarên bi sed hezaran jî û diyardeya çîna navîn a ewçend mezinbûyî ne ku bi tenê weke nexweşîya herî mezin a modernîteya kapîtalîst, encama wê ya krîz û kaotîk e; dike ku jiyan li dinya û hawîrdorê nebe. Postmodernîte bi şeweyê gelekî fediyokî be jî ji ber ku hinekî haya xwe ji vê rastiyê

çêbûye, qonax derbas kiriye. Di bin bandoreke giran a modernîteyê de ye; lê dîsa jî bi sedema ku îşaret bi sê suwarên meşerê kiriye, bi roleke erênî radibe.

Çîna navîn û bajar li navenda modernîteyê diyardebûyîneke bi vî rengî bi dest xistine û ev xwe li Rojhilata Navîn hê bêhtir bi awayekî birizîne nîşan dide. Ev diyarde ne ku maneya wan nîne. Em wexta dibêjin maneya wan nîne, em behsa tînebûna aliyê wê yê erênî dikin. Naxwe bi qasî lod û gidîşan maneyên neyênî di nava xwe de dihevin. Bajar û çîna navîn bi tenê xwe bêkar nahêle; civaka gund-cotkariyê jî bi lez ji hev dixê û bi vî awayî neyênîbûna xwe piştrast dike. Çîna navîn û bajarên Rojhilata Navîn ji pêkanîna îndustriyalîzm û burokrasiya li Rojava gelekî dûr in, ji lewra di diyardebûyîna xwe de tevahiya civakê dixin rewşeke lumpen, deklase û beradayî dike. Rewşa vê çînê ya ji rastiya xwe ya civakî qutbûyî û daketî acentetîya hegemonya kapîtalîst, rewşa herî lawazbûyî ya heqîqeta civakê derdixê holê. Ji ber ku nikare heqîqeta xwe pêşde bibe, diyardebûyîna wê hê bêhtir neyênî dibe. Ne dikare şaristaniya Ewropayê bi temamî qebûl bike, ne jî şaristaniya navendî ya kevin dikare zindî bike. Hilweşîn û rizîn diyardebûna di vê navberê de mayî, teswîr dike. Çîna navîn û bajarên Rojhilata Navîn li ser çavkaniyeke mîna petrolê konjonktûrel roj bi roj xwe xelas dikin, rewşa pîrrianiya wan tirsak û wehîm e. Wer xuya ye ku piştî petrolê hilweşîn ê bêtir dijwar û bi êş be.

Ya ku maneya rastî dide civaka herêmê, jiyana civakî ya gund-cotkariyê ya li derdora panzdeh hezar salî ye. Tesfîyekirina vê jiyana civakî ya derfet û îmkân dayî şaristaniyeke navendî ya li derdora pênc hezar salî, wê ji texmînan wêdetir encamên hilweşîner bi xwe re bîne. Bi hêmanên modernîteya kapîtalîst a niha derengmayî re ji bo dema kin îmkânê îdarekirinê hebe jî her roja diçe rewşa bajêr û çîna navîn a bûye barekî nayê hilgirtin, wê timî tengezarî, pevçûn û şeran xwedî bike. Ev pêvajoya rojane diqewime, her roja derbas bibe wê tempo û giraniya xwe zêde bike û dewam bike.

Ji ber vê, bajarbûna bêbajar, kansêrbûna çîna navîn û hilweşîna civaka gund-cotkariyê bi tenê weke pîrsgirêkên herî giran ên civakê dernakevin holê; ew her weha îfade dikin ku civak gihiştîye ber sînorê nikare dewam bike. Hêmanên modernîteya demokratîk li hemberî hebûna van pîrsgirêkan û nikarîbûna dewamkirinê, bi tenê bi rola çareserîna pîrsgirêkan ranabe; dike ku civaka ketîye rewşeke teqînî û kaotîk jî gavê biavêje. Berê pêşî li civaka ekonomîk-ekolojîk xwedî derdikeve, li ser bingehe komînî civaka gund-cotkariyê ya kapîtalîzm û îndustriyalîzmê hilweşandiye ji nû ve hewl dide ava bike. Cotkariya ekolojîk hewcedariya civakê ya qût û zad deman dike û bi vî awayî beşekî mezin ê pîrsgirêkan çareser dike. Belkî di cih de be ku mirov ji vê re bibêje ‘Duyemîn Şoreşa Gund-Cotkariyê’. Bi rastî bi sedsala 21. re hewcedarî bi duyemîn şoreşa gund-cotkariyê heye. Ev şoreş bi tenê bajêr rizgar nake, civakê jî ji kansêrbûna bi çîna navîn diparêze. Faşîzma dewleta netewe ya li ser bajêr û çîna navîn hatiye avakirin çiqasî li ser vî bingehi qels bibe, şensê pêşketina civaka demokratîk wê zêde bibe. Bi rastî jî gelekî zor û zehmet e ku bêtir duyemîn şoreşeke gund-cotkariyê civak karibe dewam bike. Ev şoreş wê cihê teknoloji heq dike jî bîdiyê û li hemberî texrîbatên îndustriyalîzmê, wê bergirîya wê bike. Bajar ji nû ve û di nava şertên pêşketîtir yê teknîkê de dikarin bigihîjin jiyana xwe ya berê ya bi heybet. Bi tenê wê ji şênîyên gelekî zêdebûyî xelas nebin; tevî wê wê bi civaka gund-cotkariyê ya bi awayekî manedar kêrhatî bûyî, karibe ji nû ve bikeve weznê. Gund û bajarên ji nû ve avabûyî yê modernîteya demokratîk wê bibin mejî û du lingên têkûz û di weznê de yê civaka demokratîk. Di warê dewlemendî û cûrbicûriyê de wê hevdu temam bikin û ji bo ku ji faşîzma civaka homojen a dewleta netewe bibihurin, wê zemînê rastî û bingeîn pêk bînin.

Hem şens û hem jî çarenûsa Rojhilata Navîn bi pêkhatina duyemîn şoreşeke gund-cotkariyê ve girêdayî ye. Zîrar û ziyaneş dused salên dawî yê modernîteya kapîtalîst ji krîzê jî wêdetir di asta hovîtiyê de ne. Modernîte li ser sêlingên xwe ne ku bi tenê hukim dike û mêtinkariyê dimeşîne, civakbûnê jî hildiweşîne. Çawa ku agir bi agir nayê vemirandin, rawestandina vê hilweşînê bi heman modernîteyê mumkîn nîne. Modernîteya demokratîk weke duyemîn şoreşa gund-cotkariyê bivê nevē, divê bi pêş bikeve. Hê ji niha ve şerên li ser av-enerji-erdan gihiştine astekê ku pêşgirtina li wan bê îmkân bûye. Civaka Sumer karîbû li ser kolektîvîzma av û erdê rabe; dîroka mirovatiyê bide destpêkirin. Civakên Mîsr û Harappa jî welê ne. Îsraîla îro jî beşekî girîng ê hêza xwe ji kominên bi navê Kîbûtz ên li ser bingehe teknolojiyê hemdem avakirî, digire.

Di serî de li Dicle-Fîratê li ser tejaneyên erd-av-enerjiyê komikên civakê yê ekolojîk û ekonomîk wê bibin bingehe duyemîn şoreşa gund-cotkariyê. Li ser vî bingehi avakirina gund û bajarên hevdu temam dikin û bi hev re di weznê de ne, wê rengê nû yê mîmariya modernîteya demokratîk pêk bîne. Komik û yekîneyên civakê yê ekonomîk, ekolojîk û demokratîk yê li ser vî mîmariya nû bi pêş bikevin, îndustriyalîzm û şaristaniya bajêr a dewleta netewe wê weke avahiyên xweser ên demokratîk ji nû ve bilind bibin, serê xwe rakin. Li hemberî vê, gundê bi şert û mercên nû yê teknîkî re lihev kirî wê weke gundên ekolojîk bi ser duyemîn şoreşa xwe ve bibin. Duyemîn şoreşa bajêr û gund-cotkariyê wê di çanda Rojhilata Navîn de vî carê di bihurîna ji şaristaniya çînî-dewletdar û ketina serdema şaristaniya demokratîk de, wê bi rola xwe ya dîrokî rabe. Bi têgihiştina nasnameya nerm û serê wê vekirî, her cure nasnameya çandî di konfederasyona neteweyên demokratîk de bi awayekî aştiyane, wekhev û azad weke yek bi yek endamên civaka demokratîk wê cih bigirin. Ferdê ji aliyê çanda ferdparêz a modernîteya kapîtalîst ve hatiye kuştin, wê weke ferdê exlaqî û polîtîk ê modernîteya demokratîk ji nû ve zindî bibe û bi awayekî azad bijî.

5- Pîrsgirêkên Xwecihî û Herêmî û Çareserîya Neteweya Demokratîk

Bi qasî dewleta netewe di ti dema dîrokê de rejîmeke din a dewletê ya çanda xwecihî û herêmî hilweşandiye, nehatiye dîtin. Dewleta netewe bi tenê li beramberî dewleta bajêr, demokrasî û sîstema

împaratoriye û weke dijberê wan bi pêş neketiye. Belkî jî ji van herdu diyardeyan zêdetir bi tevahî xisletên nasnameyî yên xwecihî û herêmî bi qedexekirin, bi hilweşandin, bi dawerivandina hinavê xwe, hewl daye wan ji civaka dirokî bibe. Tevî vê rewşê, împaratoriye herî navendî jî timî guh dane huqûqê xwecihî û herêmî. Pê dizanîn ku ya xwecihî û herêmî dewlemendî ye, bi ihtîmam û girîngî hewl dane ku civak ji van neyên mehrûmkirin. Jixwe rêveberiyên herî navendî jî ya xwecihî û ya herêmî heta otorîteyên wan red nekin, li dijî wan nebûn ku bibin xwediyê rêveberiyên otonom ên bi erkên herî berfireh kemilandî. Dîroka şaristaniyê heta bi modernîteya kapitalîst, dirokek e ku bi awayekî nasnameyên xwecihî û herêmî esas digire. Her împaratorî û şaristanî, bi hêza qadên xwecihî û herêmî yên dibe xwediyê wan, diyar dibû.

Tevî ku dirok ji tevahiya van nasnameyan pêk tê, dewleta netewe radike wan înkare dike, hewl dide xwe homojen û weke otorîteya bi tenê, ava bike. Bêguman ev yek jî bi têkiliya wê ve ya sistema mêtinkariyê ya jêre xizmetê dike, girêdayî ye. Kara herî zêde û meyla komkirina dewamî ya sermayeyê têdighêje ku nasnameya xwecihî û herêmî çiqasî tesfîye bike, ewqasî jî wê xwe deman bike û bigihîje ewlekariyê. Dewleta netewe ya homojen bi tesfîyekirina çand û şikandina hêza xwecihî û herêmî îdea dike ku netewe bi hêz dike û yekîtiya çanda neteweyî pêk tîne. Ya pêk tê jî yekdestdariya mêtinkarî û hêza misteke oligarkan e. Tevî ku yekîtiya çand û huqûqê weke amûrê rewakirina mêtinkarî û hêza vê yekdestdariyê bi kêr tê di nava xisletên bingehîn ên netewe û dewletê de tê hesabandin. Ji vê jî xeternaktir û wehîmtir, îdea tê kirin ku ji bo demokrasiyê jî homojenîyeke bi vî rengî şertekî îdeal e. Weke şertê giştî yê koletiyê mirov dikare maneyekê bide vê yekê. Eger demokrasiyê xwe birêvebirin û îfadekirina azad a xwecihî û herêmî nebe, hingê mirov çawa dikare wê terîf bike? Eşkere ye, eger şertên neteweya homojen weke bingeh werin qebûlkirin, demokrasiyê nayê avakirin. Heta ya ferdî, ya xwecihî û ya herêmî xwe îfade neke û berjewendiyên xwe yên çandî neparêze, demokrasiyê wê pêk neyê. Neteweparêziya bi destê dewletê çiqasî înkara demokratîkbûna ferdî, ya xwecihî û ya herêmî be, neteweparêziya demokratîk jî berevajiyê wê ewqasî demokratîkbûna ferdî, ya xwecihî û ya herêmî ye.

Di çanda Rojhilata Navîn de ya xwecihî û herêmî di her dema dirokê de nasname û huqûqa xwe bi hêz parastîye, xwedî lê derketiye. Di tevahiya sistemen şaristaniyan de rêz ji nasnameyên xwecihî û herêmî re hatiye girtin û cih dane huqûqê wan. Tesfîyekirin û tîne hesabandin di rêveberiyên herî despotîk de jî weke siyasetekê, heta dawiyê nehatiye meşandin. Kirinên bi vî rengî ji nîzama tesfîyê ya ferdî û malbatî zêde nebihurîne. Em dibînin ku bi awayekî sistematîk tesfîyekirina ya xwecihî û herêmî careke din rengê faşîst ê dewleta netewe piştrast dike. Di dused salên dawî yên herêmê de dewleta netewe her ku bi hêz bû tesfîyekirina ya xwecihî û herêmî jî di zikhev de pêk hat û ev jî rastiya em behsa wê dikin, nîşan dide. Bi tenê şerên ji bo pêkanîna dewleta netewe ya Iraqê û şerên li dijî wê ji bo bêrehmiya sistemê û tinekeriya wê têra xwe delîl û îspat e. Eger derfet û îmkân hatiba dayîn ji bo xwecihî û herêmî bi awayekî demokratîk xwe îfade bikin, belkî jî dewlemendiyeke çandî ya maddî û manewî ya ji Swêdê bihurî, pêk bihata. Şerê Iraqê jî di navê de ye, der barê çareserkeriya modernîteya kapitalîst, zirardayîn û tinekeriya wê de bi gelek dersan tijî ye.

Hêmanên modernîteya demokratîk sistematîkeke in ku têde herî zêde ya xwecihî û herêmî girîng dibin, esas digirin. Hêmanê civaka exlaqî û polîtîk diyardeyek e ku li xwecihê pêk tê. Hêmana civaka ekonomîk, bi giranî xwecihî û herêmî ye. Herçiqasî rewşa wê ya di nava netewetî û navnetewetiyê de hebe jî li ser bingehê xwebihêzkirinê radike. Civaka ekolojîk hêmanek e ku jixwe her tim û li her deverê li qada xwecihî bi mane dibe û tê pêkanîn. Civaka demokratîk di serê wan hêmanan de tê ku li ser komikên xwecihî pêk tê. Hêmana ferdê ji xwecihî û herêmî qut, ji aliyê nasnameyê ve bi qasî ku qels e, ji heqîqetê jî mehrûm û bêpar e. Berevajiyê wê jî çiqasî çanda xwecihî û herêmî temsîl bike, nîrxa wî/wê ya heqîqetê jî ewqasî bilind e. Neteweya demokratîk eger karibe derfet û îmkânê bide nasnameya ferdî, xwecihî û herêmî bi awayekî azad xwe îfade bikin, hingê pêk tê.

Neteweyên xwediyê nasnameyên pirrçandî û cihêreng biqasî ku meylardê demokratîkbûyîne ne, ewqasî jî li gorî dewlemendî û aştiyê ne. Di civaka Rojhilata Navîn de eger şensê demokratîkbûnê bide xwecihî û herêmî, eşkere ye ku wê beşekî mezin ê pîrsgirêkan bi hêsanî bê çareserkirin û li dawiyê bê hiştin. Tevî ku rêûresma dirokî jî vê rastiye timî destnîşan dike, dewleta netewe ya bûye bela li hemberî dirokê xwe kerr dike. Bi berçavkên xwe yên homojenîk ên hespan her li dirokê dinêre, dewlemendiya mezin tekrenge dibîne û dike tekrenge bê dîtin û encama vê jî faşîzm û înkara rastiya civakî ye.

Di civaka Rojhilata Navîn de hêmanên çanda xwecihî û herêmî zêde û di zikhev de ne. Modernîteya demokratîk weke kirin, bicihanîn û teorî çareseriyên mayînde ji vê rastiya wê re pêşkêş dike. Rastiye xwe bi îfadeya azadiyan çiqasî veguherînin heqîqetê, weke civak û ferd wê di nava aştiyê de zêdetir şensê jiyanê wekhev û azad bi dest bixin.

6- Li Rojhilata Navîn Jin, Xanedantî, Malbat, Pîrsgirêka Şêniyan û Şoreşa Jinê

Di dema şevqavêtina dirokê de bi nasnameya xwe ya civakî ya bi heybet, jina ku rola dayik-xwedawendiyê bi xwe ve danî, mixabin di Rojhilata Navîn a roja me ya îro de daxistin rewşa metayeke herî bêqîmet û bînîrx. Ev diroka ku diviyabû bi serê xwe çîrokeke wê ya trajîk hebûya, em zêde nikarin wê bînin ziman û ji derfetên vê yekê mehrûm in. Lê em dikarin encamên wê rexne bikin. Ewrên ji mijê yên bi destê mirov li dora jinê hatine çekirin, divê ji hev bêne belavkirin û bi vî awayî keşîfkirina rastiya wê, yek ji erk û wezîfeya pêşî ya lezgîn a civakî ye.

Ez divê eşkere diyar bikim ku ez analîzên cinsparêz ên civakî, pozîtîvîst dibînim. Ez yeqîn nakim ku em karibin bi nêzîkatîyên objektîv ên seresere û çor jinê analîz û çareser bikin. Nexasim em bi şîfreyên koletiyê yê dawerivandine hinavên jinê nizanin. Ez yeqîn dikim ku pirr zêde bi zêhnîyeta fallus-vajînayê hatiye kirin û ev zêhnîyet qabîliyetên din ên mirovî kotrimî dike. Di vê babetê de nuqteya balê dikişîne ew e, di cîhana nebat û heywanan hemûyan de diyardeya têkiliya cinsî ya şêwe, dem û fonksiyona xwe ya diyar heye, li cem cinsê mirov ev şêwe, dem û fonksiyon ketiye rewşekê ku zêde hatiye dejenerekirin. Ji sedî sed diyar e ku çavkaniya dejenerebûnê civakî ye. Ya rastî, mirov dikare bibêje; bi derketin û giştîbûna pîrsgirêka civakî (zordestî û mêtinkarî) bi pêş ketiye. Ji ber ku civaka dayikê ji her alî ve ji hev hatiye xistin, pîrsgirêka jinê pîrsgirêka sereke ya civakê ye. Ji bo terîfeke rast, bi vî awayî destnîşankirina pîrsgirêkê hewce ye.

Di mijara jinê de mirov dikare li egoîstî û çavkoriya zîlam weke diyardeyê rojane, her saetê çav bidêre. Di vê babetê de zîlamê ji her tebeqeya civakî, bêtî ku rêzîkeke huquqî û exlaqî nas bike, çavê xwe namîçîne dîkuje, qetîl dike. Ma kesê xwedî wijdan dikare vê rastiye nebîne. Helwestên bi vî rengî jî pirranî li ser navê eşqê têne nîşandan. Ji ber ku têkiliya eşqê bi heqîqetê re kêmtir zêde hatiye şîrovekirin, yekser wê bê fêhmîkirin ku vegotîneke bi vî rengî dereweke herî rezîl e. Çi di cîhana heywanan çî jî di ya nebatan de û heta di cîhana fizîkî ya em weke 'bêcan' bi nav dikin de ti kirdareke dibe mijara eşqê, nakeve nava hewldaneke bi vî rengî. Herçiqasî hin jirêderketinên hê nehatine analîzkirin bêtî dîdîtin jî eşkere ye ku li cem cinsê mirov sedem û maneyên kuştin û cinayetiyan bi vî rengî, gelekî cuda ne. Berê pêşî divê mirov têkiliya van kuştin û cinayetan bi serwerî û mêtinkariyê re weke yek ji xusûsên sereke destnîşan bike.

Pîrsa bingeîn a divê bê kirin ev e, zîlam çima di mijara jinê de evqasî hesûd, çavnebar, tehekumkar û kujer e, çima tevahiya bîstûçar saetên rojê ji rewşa xwe ya destavêtinê nagere. Bêguman destavêtin û tehekum tîgînên îstîsmarê yê civakî ne. Rengê civakî ya diqewime îfade dike, hiyerarşî zêdetir bavikparêziyê û desthilatdariyê bi bîr dixin. Maneyê wê ya din a kûrtir, xiyana li hemberî jiyanê îfade dike. Girêdana pîrralî ya jinê bi jiyanê re dikare helwesta cinsiyetparêziya civakî ya zîlam zelal bike. Cinsiyetparêziya civakî, bi bandora cinsiyetparêziya diqêdîne û kor dike jîdestdana dewlemendiya jiyanê, helwesta bi hêrs, tecawîzkar û hakim a ev yek dibe sedema wê, îfade dike. Têkiliya xerîze û ajoya cinsî bi domdariya jiyanê re eşkere ye. Lê mirov nikare bibîne ku ti zindî û ruhber bîstûçar saetan ji aliyê cinsî ve dewamî birçîye û xwediyê vê zêhnîyetê ye. Eşkere ye ku jiyan bi tenê ji têkiliya cinsî pêk nayê. Berevajî, mirov dikare bibêje têkiliya cinsî bi awayekî kêliya mirinê ye, ya rastî li dijî mirinê pêngaveke kujer a jiyanê ye. Ango mane ev e; çalakiya cinsî çiqasî zêde be, ewqasî jiyan jî dest tê dayîn.

Ez nabêjim çalakiya cinsî bi tevahî kujer e. Îdeala bêserûbinî ya jiyanê jî di nava xwe de hildigire. Lê ev îdeal, jiyan bi xwe nîne. Berevajî, li dijî tîrsa mirinê tevdiyek e ku mirov dikare bibêje zêde qîmeta xwe ya heqîqetê nîne. Mirov dikare vegotinê welê zelal bike: Gelo dubareyên xelekên jiyanê girîng in, yan jî weke tekxelek ew bi xwe girîng e? Piştî ku heqîqeta ya tektam hat îfadekirin, dubarebûna bêserûbinî ya xelekê zêde maneyê di nava xwe de nahewîne. Eger bihewîne jî ev ji hewcedariya xwe gihandina 'agahî-zanîna mutleq' e. Di vê rewşê de xelek çiqasî xwe baş nas bikin, pêdiviya bi agahiya mutleq jî wê ewqasî hatibe tedarikkirin, hingê jî xelek ango zêdebûna cinsî zêde qîmet û maneya xwe namîne.

Ji van nirxandinên kurt encama mirov dikare derxe ew e ku ji dema dayikê û vir ve, jin bi awayekî sistemîk û sazî bi mêtinkarî û zordestiyeke civakî re rûbirû bûye. Koletiya jinê bi qasî ku bi ti şêweyê koletiyê re mirov nikaribe bide berhev, tevlihev û heyatî ye. Di nava dîroka şaristaniyê de bazarên koleyan ên jinê, cariyetî û saziyên hareman belkî hinekî diyardeyê nîşan bidin. Lê kirinên modernîteya kapîtalîst li ser jinê ewqasî zêdebûne, hed û hesabê xwe nînin. Ti şaristaniyê bi qasî kapîtalîzmê bi jinê nelîstîye û îstîsmara xwe li ser bi sazî nekiriye. Diyarde ewçend hatiye îstîsmarkirin, pîrraniya jinan kirinên ew xistine rewşên herî rezîlane, weke xisletên bingeîn ên nasnameya jinê nîşan didin. Ne tenê ev, dekûdolab li ser serê wê tê gerandin û ew xwe weke parçeyekî destê vê dekûdolabê digêrîne, qebûl dike û ew wer ketiye dest, ji gerandina vê dekûdolabê ti fikarê nake. Em bi tenê behsa mêtinkarî û zordestiyeke diyardeyî nakin. Koletiyêke dawerivandine her şaneyên jiyanê, weke şêweyên deng, reng, beden û zêhnîyetê bîxem û fikar bi dilê xwe pêşkêş dike. Hay ji xwe nîne têkiliya xwe ya bi heqîqeta civakî re ji dest daye û kirine ku bi tenê jiyanêke li ser dikê tê lîstin be. Ya rastî, vê îmkânê jî nabîne. Ji bo bîdestxistina heqîqet û rûmeta jiyanê, ji hev belavkirina mîja li dora jinê, bi tevahî girîngiya xwe diparêze.

Tevî ku rastiyeke e ku bêtî jinê jiyan nabe, lê eşkere ye ku bi jîneke ewçend hatiye xistin jî jiyanêke manedar û rûmetdar nayê parvekirin. Jiyan bi jîna heyî re her kes û giştî heta bi qirika xwe ketine nava koletiya herî rezîlane; bi vê zanîn û tîgîhiştinê divê mirov çareserker û çalak be, wê ev bibe rêya rast a rizgariya jiyanê. Divê mirov ti carî jî bîr neke ku bi jinê re jiyanêke bi mane û bi anor bi zanyartî û hozantiyeke mezin dibe. Yê îdeaya xwe ya eşqê hene, divê kêliyêkê jî ji bîr nekin ku bicihanîna vê eşqê, bi çûyîna di rêya vê zanyartî û mezinahiyê de ye. Naxwe bi awayekî din meş û çûyîn bi eşqê re xiyane e, û ji koletiyê re xizmet e. Mirov heta xwe negihîne heqîqeta civakî, nikare bigihîne eşqê.

Di çanda civakî ya Rojhilata Navîn de bi belge û delîlên xurt piştrast bûye ku nîzama dayikê pêk hatiye. Piştî vê nîzama bavikanî (ji salên 5000 B.Z. ve her bi pêş ketiye) ceribandina sistema îstîsmar û zordestiya pêşî îfade dike. Şoreşêke bi kok a li dijî jinê ye. Mal û zarok dikevin bin serweriya mîr ango saziya bavtiyê. Ji ber ku rê li nîzama muhafizekarî, zordestî û îstîsmarkariyê vedike zêdetir dişoreş e. Wer xuya ye ku bûyîna xwediyê gelek zarokan nîzama pêşî ya mal e. Çiqasî zarok zêde bibin hêz, mal û milkiyet jî ewqasî zêde dibin. Têkiliya bavikanî û xanedantiyê bi milkiyetê re eşkere ye. Xanedantî saziya malbatê ya herî berfireh e; ji klanê mezintir e, hay ji xwe çêbûye û milk nas

kiriye. Şeweyê pêşî yê bavikîtiyê ye. Bi paşveketina xwedantiya jinê li ser mal û zarokan re paralel dimeşe. Çanda dayik-xwedawendê şûna xwe ji çanda qral-xwedayên zilam re dihêle. Di çanda Sumeran de mirov van bûyeran bi awayekî balkêş dikare bibîne. Tevahiya dîroka şaristaniyê zewac û saziya malbatê di bin bandora modela xanedantiyê de bi pêş dikeve. Ji ber ku xanedanî weke yekdestdariya desthilatdariyê û îdeolojiya mêrê serwer hat qebûlîkirin an jî dan qebûlîkirin, zewacên serdest neçar man otorîteya bav nas bikin. Bi kurtî yên hatine avakirin ne xwezayî ne, belê nîzamnên mîkro yên otorîter û îstîsmarkar in.

Modernîteya kapîtalîst ev nîzam hê zêdetir pêşde buriye. Di qada huqûqî de nîzamnâme û sererastkirinên qanûnî yên ji bo başiya jinê hatin kirin ji bicihanîna wekhevîyê dûr in. Serwertiya zilam di bin mohra şaristaniyê de zewac pêşde bir, ji lewra mirov dikare wê weke saziyeke civaka cinsiyetparêz rewa dike, terîf bike. Hiyerarşî, desthilatdarî û yekdestdariya dewletê xwe di komika xwedî rengê şaneya civakî û herî zêde de nîşan dane. Di navbera wê bi xwe, bi awayê xuya dike û rewakirina wê de nakokîyeke sergirtî heye. Di şexsê jinê de saziya herî baş koletiya giştî ya civakê kamûfle û şapînêz dike, saziya zewacê ye. Pêvajoya pîrekîrîna jinê (piçûkxistin, rezîlîkirin, dûvikê zilam) dikin bingeş û civakê jî gav bi gav dikin pîrek. Koletiya zilam piştî pîrekîrîna jinê û bi wê re di zikhev de hatiye meşandin. Koletî û pîrekîtiya li ser jinê hatî ceribandî û encamgirtî, paşê bi zilam û çînên bindest dan qebûlîkirin. Ev pêvajoya bi şaristaniyê re bi pêş ket bi modernîteya kapîtalîst re derket asta herî jor û bilind. Faşîzm di pêvajoya pîrekîrîna civakê de xwedî maneyeke taybet e. Civaka teslîmgirtî îfade dike. Modernîte civaka giştî ya pîrekbûyî îfade dike; ango her kes hatiye xesandin, qabiliyeta xwe ya parastin û bergiriyê ji dest dane, her kes êdî zilam û pîreka hev in. Komkirina sermayeyê ya dewamî bûyî, êdî wê bi awayekî din bi qasî keys û firsendê nede civakê, êrîşkar û hov bibe. Ew qad e ku destavêtin û koletî bi navê namûsê hem tê rewakirin hem jî hûrûkûr tê bicihanîn.

Ya maskeya rûyê modernîteyê tîne xwarê, dîsa rewşa îflasê ya malbatê ye. Di şaristaniya Rojava de îflasa malbatê bi tenê qelsbûna tîkiliyên civakî nîşan nade; nakokîya bi civakê re, rewşa kaotîk û krîzê jî bi kûrahî nîşan dide. Çawa ku koletiya jinê asta koletiya civakî diyar dike, rewşa kaotîk a di tîkiliyên mêr-jinê de jî rewşa kaotîk û nakokîya modernîteya kapîtalîst a roja me ya îro nîşan dide.

Cinsiyetparêziya civakî tîgîneke bi desthilatdariya di tîkiliyên mêr-jinan de bi sînor nîne. Desthilatdariyeke di her astê de li civakê belavbûyî, îfade dike. Desthilatdariya dewletê ya bi modernîteyê herî mezinbûyî nîşan dide. Ti obje bi qasî jinê tehrîk nade kirin û ji bo desthilatdariyê nabe mijar. Jin weke hebûneke kirine obje, xwedî wan xisletan e ku desthilatdariyê herî zêde bike. Timî di rewşa tehrîkkirin û pîrîrîna desthilatdariyê de tê hiştin. Mirov di vê çarçoveyê de tîkiliya jinê bi desthilatdariyê re analiz bike, ji bo eşkerekirina heqîqeta wê girîng e. Her zilam bi zêdeyî xwedî wê zêhnîyetê ye ku hêrsa xwe ya desthilatdariyê li ser jinê pêk bîne. Heman zêhnîyet weke hêrsa desthilatdariyê ya cinsê jinê ya li ser hev û zarokan pîrtir dibe û tê bicihanîn. Vê carê jin dibe gurê jinê. Bûyera jêre reaksiyona zincîrwarî tê gotin, ev e. Rola jinê di sîstema kapîtalîst a mêtinkariyê de gelekî bêhtir dest dide û eşkere ye. Ji bo sîstemê, bi tenê zarokan bêheq nayîne û mezin nake, bi heqdesteke herî kêr baz dide her kar û suxreyî. Li ser artêşa bêkaran di pozîsyona zextê û timî kêmkirina sîstema heqdestan de tê girtin. Cihê xemê ye, tevî ku xwedîya keda bi cewr û cefayê ye, Marksîst jî di navê de, ti doktrînê hewce nedîtiye behsa ked û mafê jinan bike. Ji bo vê, analizên hewce û helwesta polîtîk pêşde nabe. Nîşaneyêke din a berfirehiya cinsiyetparêziya civakî ya serweriya zilam piştrast dike, der barê keda jinê de ye.

Demografya, pîrsgirêka şêniyan, ji pîrsgirêka çînî qat bi qat zêdetir ji bo dinya û civakê tehlûke ne. Pîrbûna şêniyan ji nêz ve bi civaka cinsiyetparêz û modernîteya kapîtalîst re tîkildar e. Bîstûçar saetên rojê xwesteka cinsî ya natemire, çanda xanedanî û malbatê, polîtîka kapîtalîzm û dewleta netewe ya ji bo kara herî zêde û hêzê bi xwe re bend û sukurên li pêşiya pîrbûna şêniyan dîteqîne, radike. Wexta ku alîkariya teknik û tîbbê li vê bê zêdekirin, rastiya derdikeve holê, ji aliyê dewamkirina civak û hawîrdorê ve rewşa herî bi tehlûke îfade dike. Kaosa demografîk bi vê rastîyê ve girêdayî ye. Dinya me û hawîrdor ji mêj ve hecmê wê yê heyî (eger zêdebûna şêniyên 6,5 mîlyar bi vî awayî dewam bike) gihiştîye wî sînorî ku nikare barê wê rake. Ji vî alî ve jî nîrxandina îflasa sîstemê girîng e.

Divê mirov baş zanibe ku jin weke amûreke zarokanînê xistine bin barekî xeternak û xwe lê ragirtina wê gelekî zehmet e. Ji bûyîna xwedîyê zarokan wêdetir, çavkaniya pîrsgirêkê sîstemeke nanozîkê û suxrekar a girankirî ye. Herweha divê mirov baş zanibe ku zarokanîn ne biyolojîk e, diyardeyeke sîstemwarî û çandî ye. Her zarok ji aliyê çanda heyî ve ne carekê, gelek caran tê maneya mirina jinê. Çandeke zarokanînê hewce ye ku qîma xwe bi hindîkî bîne, bi tevahî tevdirên tenduristiyê bigire û beriya her tiştî divê ji aliyê zêhnî ve ji bo zarokanînê hatibe amadekirin. Fikra hêzê û bêserûbinîbûnê ne bi rêya zarok, divê mirov bişîpêre agahî-zanîna mutleq û bedewiyê, gihiştina civaka exlaqî û polîtîk, eger mirov bi van xusûsên pêşî tîn, gihandina zarokan bi awayekî yekpare analiz bike, wê hê manedartir û baştir bibe. Xulase, divê mirov mezinkirin û gihandina zarokan li gorî pêdiviyên civaka ekonomîk û ekolojîk û li ser bingeşê felsefeya azadiyê analiz û çareser bike.

Sîstemê ji mêj ve şensê xwe yê sererastbûnê bi reforman ji dest daye. Ya pêdivî pê heye ‘şoreşeke jinê ye’ ya ku wê li tevahiya qadên civakî were meşandin. Çawa ku koletiya jinê koletiya herî kûr e, divê şoreşa jinê jî bibe şoreşa herî kûr a wekhevî û azadiyê. Şoreşa jinê divê hem di teorî û hem jî di çalakiyê de gavên bi kok biavêje. Beriya her tiştî li dijî îdeolojiya cinsiyetparêz şerekî dewamî û dijber hewce dike. Şoreşa jinê ferz dike ku li dijî zêhnîyeta tecawizkar a bîstûçar saetên rojê li ser kar e, di warê exlaqî û polîtîk de jî şer were xurtîkirin. Ji bo şoreşa jinê, divê diyardeya zarokanînê ya bi armanca mêtinkarî û desthilatdariyê were mehkûmkirin û redîkirin. Şoreşa jinê ferz dike ku îradeya

zarokanîne bi temami ji jina azadbûyî re were hiştin. Divê di îdeolojiya xanedantî û malbatê de şoreş pêk bê. Herçî ya herî girîng jî divê mirov ji felsefeya heyî ya jiyana bi jinê re, belkî jî ya ji vê rastir, ji vê bêfelsefetiye bibihure. Divê mirov hêza jiyane, bi jinê re ne di têgihiştina zarokanî û amûra têrkirina xwestekên cinsî de, weke tayê herî xurt ê dostaniyê, hevaltiyê û civakbûnê di afirandina bedewî, sêdaqet, aştî û esaletê de ji bo parvekirina bi awayekî azad û wekhev bibîne.

Bêguman bi jinê re parvekirina jiyaneke azad û wekhev, hewce bi zanyartiya beramber bi heqîqeta civakî ya mutleq rast dimeşe, heye. Eşqa rastî bi tenê di tewazuna hêzê ya heqîqeta civakî de bi beramber hev, dikare pêk bê. Bi kesayetên bi koletî, destavêtin û desthilatdariyê bûne, eşq ti carî pêk nayê. Îflasên malbatan û ezmûnên serneketî yên dewamî û zêde pêk tên, vê rastiye piştrast dikin. Heger jin jî herî kêr bi qasî mêr bibe xwediyê hêza civakî û zanyartiyê, hingê dibe ku evîn û xweşikî, bi awayekî azad û wekhev di nava aştîyê de û bê desthilatdarî çêbibin û bi parvekirinê pêk werin. Roja me ya îro ferz dike ku şoreşa jinê ya sedsala 21'ê li pêş were girtin. Slogana “Yan jiyana an jî barbarî” vê şoreşê ferz dike.

Civaka Rojhilata Navîn bi qasî ku hewcedariya xwe bi duyemîn şoreşêke gund-cotkariyê heye, ewqasî hewcedariya xwe bi duyemîn şoreşêke jinê heye. Şoreşa jinê, dayikîtiya neolîtîkê ye. Ya rastî, şoreşa neolîtîk a muhteşem şoreşêke jinê bû. Şoreşa neolîtîkê şoreşek e ku hê jî mirovatî bi mîrateya wê debara xwe dike. Ev dij-şoreşa mezin a ku li ser bingeha dij-şoreşa baviktî, şaristanî û modernîteyê civaka xwezayî bi paş ve xist, bû encama koletiya herî kûr a jinê û ev li tevahiya civakê belavkirî, di roja me ya îro de li qadên civakî hemûyan di nava rewşa xwe ya kaotîk û krîza sistematîk de ye ji hev de dikeve. Mirov fêhm dike ku ya li ser jinê tê ferzkirin xiyana bi jiyane re ye. Eger jiyana tê xwestin, divê berê pêşî di tewazuna hêzê ya zanyartiya beramberî de ji nû ve bi jinê re di çêkirina hisên bedewî û mezinahiyê û parvekirina wan de bi ser bikeve. Divê mirov vê rastiye ava bike û xwe bigihîne heqîqeta wê. Di vê mijarê de divê tek û gerdûnî, ango jin û mêrê berbiçav, mêr û jintiya mucered a îdeal di zikhev de pêk bên. Ji bo pêkhatina vê jî divê îrade û têgihiştina wê bê pêkanîn. Weke milk û weke xwedî divê mirov hevdu ji binî ve biterikînin. Li şûna namûsa rêûresm û kevneşopiyê divê mirov balkêşbûna kesayeta esil û bedew pêk bîne.

Eger şoreşêke jinê ya bi kok, ango di jiyana û zêhnîyeta mêr de guhertin çênebin, rizgariya jinê mumkîn nîne. Ji ber ku heta jina bi xwe sereka jiyane ye rizgar nebe, jiyana timî wê weke leylan û serabekê pêk bê. Heta mêr bi jiyane re jiyana jî bi jinê re li hev neyên anîn, şadûmanî û bextewarî jî wê tim xeyaleke tewş bin. Ji bo jinê û jiyana azad rastiye civakî bê sînor in. Civaka Rojhilata Navîn û jina wê, bi şaristanîya bihurandî û bi modernîteya li fetha wê rast hat, çiqasî karibe bê xistin ewqasî hat xistin, ew bi xwe êdî ew nîne, ew xistin rewşa objeyekê. Mirov pîrsgirêka civakî bi diyardeya jinê analîz bike û bi heman diyardeyê li çareseriyê bigere, rêbazeke rast e. Eger mirov şoreşa jinê ku çareserîya dayikan e, li ser dayika pîrsgirêkan ferz bike, hingê dikare gav bi gav bigihîje heqîqetê.

Çareserîya modernîteya demokratîk di pîrsgirêka jinê û şoreşê de bi îdeal û bi çalakî ye. Neteweyên modernîteya demokratîk jin nebe bi proje nabin û ne projeyên pêkanîne ne. Berevajî, şoreşên welê ne ku di her gava xwe de bi parvekirina zanyartî û çalakiya bi jinê re pêk tên. Tevî ku ji bo avakirina civaka ekonomîk hewcedarî bi pêşengiya jinê heye, ji nû ve avakirina wê jî hewcedariya xwe bi hêza jinê ya komîni heye. Ekonomî pişeyê civakî yê jinê bi xwe ye, çalakiya wê ye. Ekolojî zanistek e ku bi tenê bi hestyariya jinê dikare bigihîje civakê. Jin weke nasname, hawîrdorparêz e. Civaka demokratîk civakeke welê ye ku hewcedariya xwe bi îrade û zêhnê azad ê jinê heye. Eşkere ye ku modernîteya demokratîk serdema şoreşa jinê û şaristanîya wê ye.

7- Divê Mirov Çawa Bijî, Çi Bike û Ji Ku Dest pê bike?

Di çanda Rojhilata Navîn de heqîqet û di rêya wê de mirin û jiyîn têgînên girîng in. Di çanda Ewropayê de ev têgîn weke dualîteya teorîk-pratik tê nîşandan naverok û cewherê wê hatiye pûckirin, parçekirin û yekparebûna xwe ji dest daye. Di modernîteya dereng de ev xusus hê bêtir diyar e. Heqîqet mehkûmê ekonomîzmê hatiye kirin.

Gera li heqîqetê herî zêde wexta pîrsgirêkên civakî serî rakirine, ketiye rojevê. Di van deman de vegotinek û çalakiyekê ji sedî sed hewl daye xwe weke heqîqetê pêşkêş bike. Analîza sosyolojîk a heqîqetê, têkiliya wê ya bi neheqîyan re eşkere datîne holê. Desteserkirina ked û nîrxa civakî weke neheqiyê hatiye terîfkirin, ji lêkolinkirin û bi cihanîna pêdiviyên wê re jî xebatên heqîqetê hatiye gotin û tim hatine mezinkirin, bilindkirin. Mirov neheqiyê bi heq re, heq jî bi xwedê re wekhev bike, ev yek têkiliya civakî ya van herdu têgînan nîşan dide. Têgîna xwedê ji bilî muceredkirina metafîzîkê bi vî awayî têkiliya wî bi wijdanê civakî re careke din tê piştrastkirin.

Ketina ser rêya heqîqetê, bi xwe re hesabpîrsîna ji neheqiyê jî tîne. Nasnameya civakî ya xwe weke hebûna xwedayê herî mezin pêşkêş kiriye, bi vî awayî bersiv daye neheqiyên li hemberî xwe û weke cezayê xwedê ew mehkûm kirine. Ji hundirê civakê û ji xwezaya derveyî wê gef û neheqî çiqasî li ser nasnameya civakî zêde dibin, destnîşankirina nasnameyê jî ewçend zêde dibe, ji bo wê nezerî (nêrîna xwedayî = teorî) û çalakiyên mezin (karên xwedayî) hatine pêşxistin. Ji ber van sedeman gelekî girîng e ku mirov serwest bibe, di çavkaniya dîn û felsefeyê de nasnameya civakî heye. Ji lewra li deverêke din gera li çavkaniya dîn û felsefeyê hewldaneke tewş û badilhewa ye.

Di hegemonya îdeolojîk a modernîteya kapîtalîst de yek ji armancên sereke ew e, rastiye civakî dîrokî yên der barê têgîna heqîqetê û çalakiya wê de tarî bike û bîtepîsîne. Dîn û felsefe veguherandine

milliyetgiriye û xwedakirina dewleta netewe. Di têtîn û kirinên dewleta netewe yên têt mezinkirin û nemirkirin de dor li teorî û pratîkê têt girtin. Zanist di bin ferman û rêveberiya felsefeya pozîtîvîst de xistine rewşekê ku pîrsgirêkên ji sêlîngên modernîteyê çêdibin analîz û çareser dike. Şervaniya heqîqetê ya bi qasî dîroka mirovatîyê kevn, berê wê dane peydakirina berjewendiyên besît û sivik. Pîrsgirêka bîngêhîn ew e, gefên li nasnameya civakî têne xwarin mijara heqîqetê ne, lê ev yek ji mijara wê derxistine û hewl dane li şûna wê ferdparêziyê bi cih bikin. Di vê çarçoveyê de mafê mirovan hatiye îstîsmarkirin. Fikrên dijberê sîstemê yên xwe weke îdeolojiyên rastparêz pêşkêş dikin ji newêrin ji paradîgmaya modernîteyê bibihurîn û xwe nêzîkî yekê nakin. Liberalîzm weke îdeolojiya fermî ya sîstemê li ser rastgir û çepgiran yekdestdariya xwe heta roja me ya îro karîbû dewam bike.

Lîberalîzm weke yekdestdariya îdeolojîk a modernîteyê ji aliyekî ve enflasyona fikrê diafirîne, ji aliyê din ve jî tevî ku şêlandina herî mezin di enflasyonê de dike, di enflasyona fikrê de ya herî bî kêra wê bê bi kar tîne û bi rêya medyaya xwe, zêhnên bombebaran dike û hewl dide encama herî zêde bi dest bixe. Têkûzîkirina yekdestdariya fikrê, armanca dawî ya şerê wê yê îdeolojîk e. Sîlehên wê yên bîngêhîn dîndartî, milliyetgirî, cinsiyetparêzî û weke dinê pozîtîvîst zanistîperestî ye. Bêyî hegemonya îdeolojîk, bi tenê bi zordestiya siyasî û eskerî meşandina modernîteyê mumkîn nîne. Lîberalîzm bi rêya dîndartîyê hewl dide wîjdanê civaka beriya kapîtalîzmê kontrol bike, bi rêya milliyetgiriye welatîbûna dewleta netewe û çînparêziya li dora kapîtalîzmê pêş dikeve, kontrol dike û di bin destê xwe de digire. Hedefa cinsiyetparêziyê ew e, nehêle jin bêhna xwe bide. Fonksiyona bi bandor a îdeolojiya cinsiyetparêziyê ew e, hem mêr bike nexweşê desthilatdariyê, hem jî jinê di bin hisa destavêtinê de bihêle. Bi zanistîperestiya pozîtîvîst cîhana akademîk û ciwanan bê tesîr dike û nîşanî wan dide ku ji bilî yekbûna wan bi sîstemê re, ti alternatîfa wan nîne û di berdêla tawîzan de yekbûna wan bi sîstemê re misoger dike.

Li hemberî êrîşên îdeolojîk ên lîberalîzmê divê bi lez bersiv bê dayîn pîrsên; divê mirov çawa bijî, çi bike û ji ku dest pê bike. Bersivên dijberên sîstemê dane van pîrsan herî kêr heta roja me ya îro bê tesîr hatine kirin. Bersivên modernîteyê dane van hersê pîrsên girîng, bi tesîr bûne. Şêwazê jiyanê yê modernîteyê pêncsed salên dawiyê pêk tîne, bi giranî mohra xwe li pîrsa ‘divê mirov çawa bijî’ daye. Di serdema modernîteyê de bi qasî ku di ti serdema dîrokê de nehatibe dîtîn şêwazên jiyanê welê dane qebûlkirin û dawerivandine hinavên mirovan, ew homojen kirine. Qalibên jiyanê yên herkesî di bin navê rêzîk û pîvanên gerdûnî de tektîp kirine. Cudahi û cihêrengî li hemberî tektîpkirinê zelûl in. Serîrakerîna li ber şêwazê jiyanê yê jêre jiyana modern têt gotin, yekser mohra dînitîyê lê têt xistin û bi surgûnkirina derveyî sîstemê têt mehkûmkirin. Kêr kes diwêrin serîrakerîna li hemberî vî surgûnê û gefxwarina wê dewam bikin.

Pîrsa ‘divê mirov çi bike’ jî ji mêt ve, pêncsed sal e ku kîtebikite bersivên wê hatine dayîn: Tu yê ferdî bijî, timî li xwe bifikirî, ‘rêya bi tenê rêya modernîteyê ye’ tu yê bibêjî û ya dikeve ser milê xwe bi cih bînî. Rê diyar e, usûl diyar e: herkes çi dike tu yê jî weke wan bikî. Eger tu patron î, divê tu karê bikî. Eger tu kedkarî divê tu li pey heqdestekê baz bidî, bibezî. Wekî din li pey tiştên din ên divê bêne kirin bazdan û bezîn ehmeqî ye. Eger îsrar û serhişkî bê kirin encam avêtina derveyî sîstemê ye, bêkar hiştine, beçare hiştin e, rizandin e. Jiyan kirine bezeke bi tehlûke ya hesp û bergîran. Bihêlin bersivdayîna pîrsa divê mirov çi bike, ji bo bersiva pîrsa divê mirov ji ku dest pê bike, sîstem weha dibêje “Ji cihê ku tu yê xwe baş perwerde bikî, dest pê bike.” Ji bo serketina di nava sîstemê de dibistan û zanîngeh mekanên destpêkirinê ne ku dest ji wan nabe.

Li hemberî sîstemê, gera li heqîqetê ya modernîteya demokratîk, helwesta wê ya îdeolojîk û bersivên wê yên dide sê pîrsên bîngêhîn bi qasî sistemeke alternatîf bi qîmet in. Ji hemû aliyan ve gera li nasnameya civakî, ji hev derxistina wê û pêşkêşkirina çareseriyên wê, şerê heqîqetê bi xwe ye, cewherê wê ye. Parêznameya min bi xetên stûr be jî encamên vî lêgerînê û vî şerî pêşkêş kirine. Hewce bi dubarekirinê nîne. Sekna îdeolojîk bi rexnekirineke berfireh, ji hegemonya îdeolojîk a modernîteya serdest bihurînê, îfade dike. Xwedîderketina li heqîqetên civakî yên di dest de sekna îdeolojîk e. Nîşandana mehrûmbûna modernîteya kapîtalîst ji heqîqetê (ferdparêziyê tercîhî civakê dike, nasnameya civakî dike hedefa êrîşan), nîşandana heqîqeta civaka ekonomîk, ekolojîk û demokratîk, nîşandana heqîqeta netewe û nîşandana hêza heqîqetê bi vî seknê re têtildar in.

Bersiva pêşî ya hevpar a ku mirov bide pîrsên; divê mirov çawa bijî, çi bike û ji ku dest pê bike, divê ji nava sîstemê û li ser bîngêhê dijberiya wê, dest pê bike. Lê belê, ji bo dijberbûna sîstemê ji nava wê, di asta zaneyên berê de pêdivî bi şervaniyeke heqîqetê heye, ya ku her kêlî dibe ku mirov tede bimire. Pîrsên divê mirov çawa bijî û ji ku dest pê bike, divê tu di zîkhev de bersiva wan bidî. Ji bo vî jî divê tu vî jiyana modernîteyê weke kirasekî dînan ê fena zirxekî li te kirî biçirînî, jê nefret bikî û jê bigerî. Wexta hewce kir, tu yê her kêlî verîştî, dil (mîde), mejî û bedena xwe ji vî jiyanê bimalî, paqij bikî. Eger ew xwe weke bedewa cîhanê pêşkêşî te bike jî divê tu bi verîşandina ya hundir û hinavên xwe bersivê bidîyê. Eger mirov bersiva pîrsa ‘divê mirov çi bike’ bi du pîrsên din re di zîkhev de bide, divê mirov bibêje; ez ê li dijî sîstemê timî di nava çalakîyê de bim. Bersiva pîrsa divê mirov çi bike, pratîka bi serwestî û rêxistinî ye.

Ji aliyê sistema modernîteya demokratîk ve bersiva hersê pîrsan xwegihandina hêmanên îdeolojîk û çalakî yên sîstemê îfade dike. Berê, têtîna jêre partiya pêşeng têt gotin, weke mîsyona pêşengiya teorîk û çalakîyê ya modernîteya demokratîk bêhtir bi tesîr hatiye kirin. Mîsyona bîngêhîn a pêşengiya nû ye ku pêdiviya îradî û zêhnî ya sêlîngên bîngêhîn ên sîstemê ango civaka ekonomîk, ekolojîk û demokratîk (rêveberiya bajar, xwecihî, herêmî, neteweyî û ji netewe wêdetir demokratîk konfederalîst) tedarik bike. Ji bo vî jî divê hejmareke têt û naveroktîjî avahiyên akademîk bêne lêkirin. Divê komikên akademîk ên nû bi tenê qîma xwe bi rexnekirina cîhana akademîk a modernîteyê neyînin, tevî vî alternatîfa wê jî pêşde bibin û li gorî naverokên wan bi navên cûrbicûr akademîyan ava bikin.

Di serî de ekonomîk-tekînk, ekolojîk-cotkarî, demokratîk siyaset, ewlekarî-parastin, jin-azadî, çand-nasname, ziman-dîrok, zanist-felsefe, dîn-huner, li gorî girîngî û pêdiviya civakê li her qadê avakirina akademiyan erk û wezîfe ye. Kadroyên akademîk ên bi hêz nebin, hêmanên modernîteya demokratîk ava nabin. Çawa ku bêyî hêmanên modernîteya demokratîk ti maneya kadroyê akademîk nebe, hêmanên modernîteya demokratîk jî bêyî kadroyên akademîk wê ti maneyê îfade nekin û wê bi ser nekevin. Yekparebûna di zikhev de ji bo mane û serketinê şert e.

Fikir, zikir, çalakî û têgihiştina cuda ya modernîteya kapîtalîst ku weke kincekî bi lanet li ser pişt mirovî disekine, divê ji sedî sed bêne terikandin û li dawiyê bêne hiştin. Fikir-zikir-çalakî nîşaneyên mezinahiyê ne, ti carî yek ji ya din cihê nabe, divê mirov wan yekpare li xwe bike û bijî, heqîqetê timî li ser pişt xwe bigire. Kesa/ê hersêyan bi hev re bi bersiva pirsên divê mirov çawa bijî, çi bike û ji ku dest pê bike nikaribe temsîl bike, divê şerê heqîqetê neke. Şerê heqîqetê berevajîkirin û belovajîkirina modernîteya kapîtalîst qebûl nake. Bi wê re nikare bijî. Bi kurtî, kadroyê akademîk mejî ye, rêxistin e, û a di mûrehk û rayên zîro yên bedenê (civak) de belav dibe. Rastî yekpare ye. Heqîqet rastiya yekpare ye ku tê îfadekirin. Kadro heqîqeta rêxistinkirî û çalakîkirî ye.

Wexta ku çanda Rojhilata Navîn xwe nû bike, divê zanibe ku rêya vê di şoreşa heqîqetê re derbas dibe. Şoreşa heqîqetê, şoreşeke şewazê zêhniyet û jiyane ye. Şoreşa xwe rizgarkirina ji şewazê jiyane û hegemonya îdeolojîk a modernîteya kapîtalîst e. Divê mirov bi dîndar û şovenîstên ezbetperest ên sexte yên xwe bi rêûresmê digirin, nexape. Ew bi modernîteya kapîtalîst re şer nakin. Mîna kûçikê nobedar hinekî para xwe dixwazin. Ti carî mirov nikare li van kesan weke şervanên heqîqetê bifikire. Jixwe li hemberî modernîteyê ne bi tenê têkçûyî ne, di heman demê de şelaq in jî. Eger çepgirên kevin, femînîst, ekolojîst û tevgerên kulturalîst dixwazin anti-modernîstên gotin û gavên wan hevgirtî bin, divê zanibin şerê heqîqetê di nava yekparebûna xwe de pêk tê û divê wê di şewazê jiyana xwe de jî bi cih binin, bimeşînin.

Eger şerê heqîqetê di her kêliya jiyane de, li tevahiya qadên civakî, li komikên kominî yên ekonomîk û ekolojîst, li bajarên demokratîk, xwecihî, herêmî, neteweyî û mekanên ji netewe wêdetir hat meşandin, wê mane û serketinê bi dest bixe. Çawa ku di derketina destpêkê ya dînan de jiyana qasid û hewariyan hebû, yê li pey heqîqetê diçin mîna wan nejin, şerê heqîqetê nayê kirin, were kirin jî bi ser nakeve. Rojhilata Navîn hewcedariya xwe bi hozaniya xwedawendiya jina xwe nûkirî, Mûsa, Îsa û Muhemmedan, Saint Paulan, Maniyan, Weysel Qeraniyan, Hellacê Mansûran, Suhrewerdiyan, Yûnis Emreyan û Brûnoyan heye. Şoreşa heqîqetê bi xwedîderketina li mîrateya kevnên kevin nabin, lê xwe nû dikin pêk tê; naxwe bi ser nakeve. Şoreş û şoreşger namirin, ev yek piştrast dike ku bi tenê heke mirov li mîrateya wan xwedî derkeve dikare bijî. Çanda Rojhilata Navîn çanda yekkirina fikir-zikir-çalakiyê ye û ji vî alî ve têra xwe dewlemend e. Modernîteya demokratîk bi zêdekirina rexneya xwe ya li şaristanî û modernîteya kapîtalîst li vê çandê, wê bi rola xwe ya dîrokî rabe.

Ferdê şaristaniya demokratîk bi qasî ku li dijî sê suwarên mehşerî yên modernîteya kapîtalîst (kapîtalîzm, îndustriyalîzm û dewleta netewe) timî têkoşîneke bi hev re ya fikir-zikir-çalakiyê bimeşîne, divê timî bi sê melekên rizgariyê yên modernîteya demokratîk (civaka ekonomîk, civaka ekolojîk û civaka demokratîk) têkoşîneke jiyane ya bi hev re ya fikir-zikir-çalakiyê di kesayeta xwe de bike, naxwe nikare xwe pêk bîne, nikare xwe weke pêşengê heqîqetê ava bike. Bi qasî komika akademiya, di yekîneyên komin ên civakî de jiyana û têkoşînê bi hev re nemeşîne, nikare bibe pêşengê (murşîdê) bicihanîna cihana dad, azadî û demokrasîyê. (Wexta ku weke amûrên şaristaniya serwer û modernîteyê bêne bi kar anîn) Rexnekirina Pirtûkên Pîroz û hozanên xwedawend giranbûha ye. Jixwe yê ji ber mayî, mîrateya me ya jiyane ne, nasnameya me ya civakî ne. Militana/ê heqîqetê ya/ê serdema demokratîk ew kes e, vê nasnameyê li şexsiyeta xwe dinîqirîne, dikole, mîrateya jiyane bi awayekî azad dijî û dide jiyîn.

ENCAM

Çanda Rojhilata Navîn bi zanist û îdeolojiya pozîtîvîst a modernîteya Ewropayê çareser nabe. Dema îdea tê kirin ku çareser bûye, encama derdikeve holê oryantalîzm e. Di dused salên dawî de ya ev paradiğmaya tê pêkanîn derxistiye holê û berbiçav nîşan daye, ne bi rastiyan dîrokî ne jî bi rewşên berbiçav ên rojane yên civaka Rojhilata Navîn re ti têkiliya xwe nîne. Cudahiya di navbera wan de bi qasî newal û geliyekî mezin e. Nêzîkatîyên ji rêûresmê yên ji nû ve di bin bandora xurt a oryantalîzmê de pêk tên (di serî de ekolên Îslamî her cure nêzîkatîyên kulturalîst) têgihiştina wan a heqîqetê ji rastiye gelekî dûr e, ji wêjeyaniyeke hişk û zuha wêdetir naçin.

Modernîteya kapîtalîst a bi paradiğmayê re di zikhev de xwe ava dike, rengên digire hem bi dîrokê hem jî bi rewşa berçav a rojane zêdetir bi nakok e. Bi cudahî û nakokiyê heyî re newal û geliyên kûr ên pêk hatine, xwe ji hovîtiyekê wêdetir bi cureyên şer ên kêr hatine dîtin, îfade dikin. Ji vê ne xerîzeyên hundir ên kûr ne jî paşvemayîna çandî berpirsiyar in. Pirsgirêk bi şewazê pêkanînê yê modernîteya kapîtalîst û bi şewegirtina wê re têkildar e. Çandek e ku bi hezar salan di zikhev de jiyaye, ji bo bi vî rengî bijî hatiye avakirin (weke çanda maddî û manewî), modernîteya kapîtalîst bi pergela wê parçe dike û radibe, hewl dide acenteyên xwe (kapîtalîzm û îndustriyalîzma dewleta netewe) di nava wê de bi cih bike. Encama vê yekê sedema bi rastî ya hovîtiya diqewime û wê biqewime ye. Jixwe rabihuriya nêz ya qewimî, ji hovîti û qirkirinê zêde cudatir nebû.

Dînen yek xwedayî (Mûsewîti, Xirîstiyantî û Misilmantî) çi di nava xwe de, çi jî di şerê bi dînen kevn û pûtperestîyên wan re, ti carî bi qasî modernîteya kapîtalîst nebûn sedema hovîtiyê. Têgihiştina

ummetê ya li cem her yekî ji wan, ji bilî cemaetên pûtperestan ên ji mêj ve tesfîyebûyî, her gelî û çanda wî di nava aşî û aramiyê de dikarîbûn bihewîn. Heta di navbera xwe de weke Ehlê Kitêb (Xwediyên Pirtûkên Pîroz) paşvemayî be jî derfet û îmkân didan yekîtiyeke di ser ummetê re. Qirkirin û kokqelandin, têgîn û kirineke naskirî nebû. Îdeyên dijber çiqasî bêne kîrin bila bêne kîrin, li gorî serdema nû ya pozîtîvîst mirov rabe serdema navîn weke serdemeke tarî bi nav bike, ev yek bi tenê vedîtineke mîtolojîk e. Ev mîta serdema nû ye, xwe weke serdema rohnîbûnê pêşkêş dike.

Dewleta netewe weke ku bi kêrê birrî be, çanda Rojhilata Navîn qelaşt. Ji lewra mirov çiqasî li ser vê dewleta netewe ya li ser çanda Rojhilata Navîn hat ferzkirin raweste, kêr e. Ji ber ku ev kêr bû sedema trawmaya herî nakewe. Em destê xwe biavêjin kîjan trajediyê biavêjin, encam naguhere. Ji hundirê Hindistanê heta bi Sibîryayê, ji çolên Fasê heta bi çolên Erebanê bicihbûyî yan jî koçer, her cure çandê para xwe ji derba vê kêrê girtiye. Birîn misêwa hê xwîn jê diçe. Şerê Hindû-Misilmanan ê her roj li nava Hindistanê diqewime, Keşmîr, herêma Üygûr a Çînê, gerasiya li Afganistan û Pakistanê, li Rûsyayê şerên çavkorî yê Çeçenan û yê din, Îsrail-Filistîn, Lubnan û pevçûnên li welatên Ereban hemûyan, şerên Kurdan bi Tirkên, Ereban û Farsan re, şerê mezhebî yê Îranê, hevgewixandina etnîk a li Balkanan, tesfîyekirina Ermenî, Rûm û Suryaniyên li Anatolyayê û hê gelek mînakên din ên bi hejmartinê naqedin û hê ev şer û pevçûnên bêyî ku guh bidin rêzik û pîvanekê dewam dikin, kî dikare înkâr bike ku berhemên hegemonya kapîtalîst nînin?

Eger destwerdanên Neteweyên Yekbûyî NY ya yekîtiya dewletên netewe ye, encamê nadin, Rêxistina Konferansa Îslamî RKÎ ya yekîtiya dewletên netewe yê Îslamî ye, eger bi tesîr nabe, û eger her roj gerûgeştên bêhejmar ên dîplomatîk ên dewletên netewe yê ji zivêrkirinê wêdetir bi ti rolê ranabin û çareserker nabin, sedema vê dîsa bi zêhnîyet û avabûna dewleta netewe re têkildar e. Eger ev rastiya sosret û seyr a ji dîndartiyên serdemên destpêk û navîn qat bi qat muhafizekartin û girtîr hatiye avakirin, timûtim weke faşîzmê bi xwe û weke şeweyên bicihanîna wê li her deverê derkeve pêşiya me, divê em hîç matmayî nemînin. Avakirina dewletên netewe bi xwe her tim bi şer pêk hatiye. Dewleteke netewe bi tenê nîne ku bi şer nehatibe avakirin. Ji vê jî xeternaktir, gelo mirov dikare behsa dewleteke netewe bike ku di hundir de bi civakê re, li derve bi dewletên din ên netewe re timî di nava şer, pevçûn û tengzariyê de nebe?

Ji bo mirov rûyê rastî yê dewletên netewe yê Rojhilata Navîn fêhm bike, mirov çend mînakên der barê avakirina wan de pêşkêş bike, ev yek dikare me hîn bike. Welatekî bi navê Iraqa îro beriya salên 1920'an tinebû. Weke utopya jî tinebû. Pêdiviyên stratejîk ên Împaratoriya Brîtanîyayê û berjewendiyên wê yê petrolê li ber çavan hatin girtin û dewleta netewe ya Iraqê hat avakirin. Rewşa komikên çandî yê di nava wê de li ber çav nehat girtin. Ji bo di nava xwe de bi awayekî lihevkişî û di nav ahengekê de bijîn, prensîpeke dadiyane danenîn. Qiralekî ti tîkiliya wî bi rastiyan wan ên civakî re tinebû anîn serê wan. Ev qral jî aliye elîtên eskerî yê xwe zêdetir neteweparêz dihesibandin, ji text hat daxistin. Cumhûriyeta hat îlankirin, ji ber ku zêde tîkiliya xwe bi cumhûrê re nebû, tim di nava şert û mercên dîktatoriyal de ma. Dîktatoriya Saddam Husên a li xwezaya dewleta netewe serwest nebû, dema bi darvekirina wî re ji hev de ket, pîsîti hemû li naverastê belav bûn. Çi teoriyeke sosyolojîk nîne ku Iraqa îro terîf bike. Heye ku weke mekanekî kaotîk hebûna xwe dewam bike.

Ji bîstî zêdetir welatên din ên weke Ereban tene bi navkirin, avakirina wan ji ya Iraqê cuda nîne. Bi rastiyan dîrokî û civakî yê wan manedar bikin, tîkiliya xwe nînin. Mîna sînorên wan, dîroka wan, surûdên wan, alên wan, rejîmên wan û civakên ji wan re netewe dibêjin, bi temamî hebûnên xeyalî ne, û li gorî berjewendiyên hêzên hegemon hatine diyarkirin. Li vir xusûsa gelekî girîng ew e, ev hebûnên xeyalî yê darîçav nînin, pîroz tene dîtin û bîstûçar saetan ji wan re serî tê tewandin, ya rastî ti tîkiliya wan bi civak û dîrokeke rastî ya jêre rêzê bê girtin, nîne. Ya ne heqîqet e, payeyeke mezin a heqîqetê didinê. Bêguman bi tenê weke propaganda. Hemin mirov nikare jê li bendê be ku pîrsgirêkekê çareser bike û jiyanekê civakê ya bextewar pêk bîne. Ya heqîqeta xwe tinebe, çareserî û bextewariya wê jî xeyal e.

Avakirina Îsrailê hê balkêştir e. Herçiqasî bê îdeakirin ku encama utopyayeke sê hezar salî ye jî ew jî hebûneke lihevçêkirî ya dused salên dawiyê ye. Ji gavên destpêkê yê avakirinê heta bi gavên dawî yê avakirinê, pêvajoya destpêkê heta bi dawiyê xwînrij e. Ji bo gel û çanda Cihû, diyar e ku gelekî zehmet e, mirov xeyala rêyeke ji vê bi êştir bike. Avakirina Lubnana li ber serê wê hê seyrîr e. Mirov nikare texmîn bike ka rewşa şer a li vê herêmê wê çawa bê rawestandin. Jixwe zêde nayê fêhmkirin ka navê Sûrî çawa hatiye neqandin. Berî sedsalî li şûna van welatan hemûyan tîgîneke Wîlayetên Osmanî hebû. Ev tîgîn zêdetir ji rêûresmê dihat û belkî jî maneyeke xwe ya diyar hebû. Di dîrokê de mirov ber bi pêşiyê ve biçe, ne navê wîlayetan ne jî navê welatan dimîne. Bi Îslamiyetê re li ser bîngehê hisa alîyan, binavkirinek hatiye qebûlkirin. Belkî jî bêtir rast bû û maneyeke xwe ya diyar hebû û ji lewra binavkirina 'Beled-ul Îslam' anga bi navê giştî Welatê Îslamê tê qebûlkirin û bi vî awayî ev binavkirin zêde nabe pîrsgirêk. Perestina welat, tinebû. Hebûna bi tenê ya perestîna Ellah bû. Ew jî wijdanê hevpar ê civakê bû. Bi sîfet û navên xwe, tîgîneke xwe ya diyar çêbûbû. Belkî jî ya rastir ev bû.

Eger em rûyê erdê dema ku hê parzemîn çênebûne bînin bîra xwe, pîrozkirina navên dever û welatan zêde heqîqetêke kûr îfade nake. Ev nayê wê maneyê ku ti maneya xwecihî, herêmfî, welatê netewe û erdê ummetê nîne. Maneya wan heye, lê bi qasî ku mirov wan di asta xwedatîyê de pîroz bike, nîne. Li vir a neyênî ew e ku zêde mezinkirin, biqasî ku heqîqeta hebûna erênî jê bibe, serdest dibe. Em heman şîroveyan dikarin ji bo nasnameyên din (al, surûd, netewe, dîrok) ên dewletên netewe jî bikin. Bêguman di ragihandin û vegotinê de cihekî girîng e sembolan heye. Lê weke rastiyan pîroz pêşkêşkirina wan, derfet û îmkân nade agahî û zanîna rast a sosyolojîk. Pêşkêşkirineke bi vî rengî civaka şikilî bidîyê, wê bi pîrsgirêkên gelekî mezin re rûbirû bihêle. Jixwe bi zêdeyî hiştiye. Di vê de bi awayekî bingeşîn, mentiqê avakirinê berpirsiyar û pîrsgirêk e. Dewletên netewe yê dînya û herêmê, ji

ber ku bi temamî li gorî berjewendiyên hegemonîk ên modernîteya kapîtalîst hatine diyarkirin, têkiliya xwe bi heqîqetên xwecihî, herêmî, neteweyî, bajarî û gundî re (ev hemû rastiyan mayînde û gerdûnî ne) nîne. Ji lewra bîvê nevwê, di navbera wan de nakokiyên ciddî û pevçûn-şer ê pêk bên. Ji ber ku li ser dad, azadî û demokrasiyê nehatine avakirin, wê her tim bi naveroka van têgînên gerdûnê re bikevin nakokiyê û pev biçin, şer bikin.

Encama derdikeve holê ew e, wêjeya di dused salên dawiyê de li ser dewleta netewe hatiye kirin, pirr kêr nîrxê xwe yê heqîqetê heye. Belkî jî bi qasî mîtolojiyê serdema destpêkê ya zêde mane nedihat dayînê zêdetir, em bi vegotîneke bêmane ya mîtolojiyê re rûbirû ne. Li gorî bîrûbaweriya min, hubra li ser navê dewleteke netewe bi tenê hatiye rijandin, nîrxê wê jî tevahiya dewletên netewe hêjatir û zêdetir e. Ji vê nîrxandina min divê neyê fêhmîkirin ku ez dewlet û netewe bi tevahî înkâr dikim û hebûnên wan bêmane dibînim. Her yek jî wan weke rastiyeke, dewlet û netewe maneyên xwe yên gelekî girîng hene. Rast analîzkirina wan girîng e. Ev hebûnên welê tavlê xira bibin û divê bêne xirakirin nînin. Yê em bi tehlûke dibînin ev nînin, mentiqê avakirina dewleta netewe û şewazê dewamkirina wê ye. Ji ber ku timî şer, qirkirin û xemgîniyê bi bîr dixê; pejinandina heqîqetên civakî û yê qîmeta wan nîne, zêde mezin dike bi bîr dixê.

Kapîtalîzm bi xwe weke sîstem nîrxekî xwe yê bi awayekî erênî nîşanî çanda Rojhilata Navîn bide, nîne. Herêmê li yê bi heman rengî, hezarê salan şahidî kiriye. Cotkarî, bazirganî, pere û pişesaziya kapîtalîzmê li herêmê pêk hatiye û xwediyê dîrokeke herî dirêj e. Di çanda herêmê de nîrxandina civaka exlaqî û polîtîk hatiye kirin. Şoreşa pişesaziyê belkî li vê çandê hinekî zêde bikirana û alîkariya wê bikirana. Lê ji ber ku di derketina wê de weke îndustriyalîzm kirasê îdeolojîk lê hat kirin, bi awayekî hilweşîner tecellî kir. Di çanda Rojhilata Navîn de encama îndustriyalîzmê rê li ber veke ew e, wê hawîrdora jixwe bi zor û zehmetî li ser piyan dimîne, bêtir neyênî bike. Jixwe ji roja ku li herêmê pêşketiyê û bi cih bûye, bi rewşên xwe yê çolbûyîn, tinebûn, bêkarî û qirêjiya zêde dibe (di hewa, av û bejahiyê de) bi tevahî neyênîyên xwe bi tempeyê zêde dike vedirîşe.

Mirov 'Îslama nû' jî rêûresmekê wêdetir weke diyardeyeke modernîst a dused salên dawiyê di çarçoveya dewleta netewe de bigire dest, wê manedartir bibe. Mirov wê weke Îslama jî rêûresma dîn ne, weke milliyetgiriya avabûna wê fêhm bike gelekî girîng e. Ji ber ku ji bo serwestbûnê ev nuqte kilît e. Prototîpiya milliyetgiriya herêmî ye, û mohra oryantalîzmê li ser e. Vedîtîneke oryantalîstan e, ti têkiliya xwe bi jiyana Îslamî re nîne. Bi belavbûna li herêmê ya hêzên hegemonîk ên Ewropayê, nexasî jî bi hegemonya Elmanyayê re jî nêz ve têkiliya xwe heye. Di dema dawî de li dijî Rûsya Sovyetê bi hegemonya DYE'yê ve girêdayî ye. Gelekî girîng e ku mirov fêhm bike, Îslama siyasî ya hatiye vedîtin têkiliya xwe bi çanda Îslama dîrokî re nîne, ev cureyê Îslamê milliyetgirî ye, armanca wê jî parçekirina berxwedana çanda wê ye, û bi vî awayî dixwaze herêmê jî hêz û taqetê bixe.

Îslama siyasî îdeolojiyêke milliyetgiriya ye, oligarşiyên dewletên netewe yê dused salên dawiyê maske dike. Komara Îslamî ya Îranê vê rastiya bi awayekî balkêş nîşan dide. Îslama Şîa jî serî heta dawiyê milliyetgiriya Îranê ye; îdeolojiya hegemonîk a rêûresma împaratoriya Îranê ye. Lê weke çanda orjîn, weke dîrok Îslam hem cuda ye, hem jî girîng e. Mirov heta Îslama bi vê rastiya jî hev dernexe, mumkîn nîne çanda Rojhilata Navîn analîz bike, dabeş bike û bike mijara hin çareseriyên. Deryayê mezin a çandê ye, weke wezîfe li benda çareserkirinê ye. Nexasî di serî de Hz. Muhammed, ji roja derketina holê heta roja me ya îro weke hêmaneke demokratîk Îslam û weke hêmaneke desthilatdar Îslam, dîrokek e ku wan jî hev dike, li ser vî bingeşî dîroka gelan, hebûnên xwecihî û herêmî jî nû ve li benda nivîsandinê ne. Dîroka civakî bi vê paradîgmaya were pêşdebirin jî bo rohnîkirina roja me ya îro, nîrxê xwe zêde û misoger e. Şîroveyan bi heman rengî jî bo Cihûî, Xirîstiyantî û Zerdestiyê jî (sentezên mîna Manîheîzmê jî girîng in) bêne pêşdebirin, çanda Rojhilata Navîn wê bi awayekî nêzî rastiya bê analîzkirin û ev yek ê rê li dewlemendiya maneyê veke.

Ji bo analîzên çandê, orjînen Sumer û Mîsrê bi qasî ku kilîta mijarê bin, girîng in. Rastiya e ku piştrast bûye, dînen yekxwedayî û Pirtûkên Pîroz çavkaniya xwe ev orjîn in. Çanda Serdema Neolîtîkê jî hemûyan re dayikî kiriye, ji lewra heta bandorên dîrokî yê vê çandê neyên analîzkirin, ti çand têra xwe rohnî û zelal nabe. Hegel analîza çanda dema xwe di wê demê de spart heta çanda Serdema Antîk a bi sînor dihat bibîranîn û çanda Mîsrê. Wexta ku dîroka çandî were tomarkirin û şîrovekirin a derkeve holê wê Ronesanseke çandî be. Di rastiya çanda Rojhilata Navîn de ev wezîfe hê bi awayekî serketî bi cih nehatiye anîn. Fikrên dîroka dîndar û milliyetgir jî pêşkêşkirina dogmayan wêdetir, vegotînekê pêşkêş nakin. Kirina sosyolojiya çanda Rojhilata Navîn çiqasî girîng be, encamên derkevin holê jî wê jî bo alîkarîdayîna zanista sosyolojiyê jî ewçend mezin bin.

Rexnekirina dewleta netewe weke avahî û îdeolojî çiqasî girîng be, pêşkêşkirina alternatîfa wê wezîfeyêke jî wê jî girîngtir e. Di herhalî de wexta alternatîfek were danîn, ji prensîpên bingeşî a divê li ber çav bê girtin a yekemîn, yekparebûna çandê ye. Mirov dikare bibîne ku di tevahiya serdemên dîrokê yê jî panzdeh hezar salî zêdetir de çanda civakî di nav hev de bi awayekî yekpare pêk hatiye. Rewşa bi awayekî yekpare pêşketin di tevahiya qadên civakê de bi heman rengî ye. Pêve girêdayî prensîpa duyemîn, modelên çareseriyê divê bi têgihiştinên nasnameyên çandî yê nerm û serê wan vekirî bêne pêşdebirin. Îdeolojiya li dijî dewleta netewe ya asîmîleker û entegrasyonê ya ne li jêr û ne jî li jor xwedî têgihiştina nasnameya yekpareker e, dikare bi têgihiştina nasnameya çanda nerm û serê wê vekirî, jê bibihure. Di çarçoveya rastiya çandî de dewletên netewe heqîqeta xwe nînin, ji lewra modelên karibin jî vê dewleta netewe bibihurin girîngiyêke xwe ya prensîpî hene. Dewleta netewe weke avahî û zêhniyet çiqasî li dawiyê were hiştin, modelên çareseriyê yê li ser bingeşê yekparebûna çandî jî wê ewqasî bi bandor bibin. Bandorên yekdestdar û xerîbker ên modernîteyê yê li ser bingeşê dijberiya çanda herêmê tene ferzkirin, weke di rastiya de, divê di heqîqetê de jî bêne destnîşankirin. Hingê prensîpa sêyemîn, li ser hîmê ku sembolîzma li derveyî heqîqetê ya dewleta netewe jî xwe re

bike hedef û jê bibihure, weke heqîqet pêşdebirina şêwazê îfadeyê û vegotinê ye. Li dijî yekdestdariya ku modernîteya kapîtalîst li ser sêlîngan pêşde dibe, divê di ser sê hêmanên bingehîn ên modernîteya demokratîk re yekparebûn û entegrasyon esas werin girtin. Di tevahiya dîroka şaristaniyê û herî zêde jî dused salên dawî yê modernîteyê de xerîbxistin, parçekirin û jihevbelavkirina li ser çanda herêmê hat ferzkirin, bi tenê bi avahiyên yekpareker û vegotinên heqîqetê dikarin li dawiyê bêne hiştin.

Nirxandin û analîzên xwe yê der barê çanda Rojhilata Navîn de em hewl bidin bi pêşniyara bernameya siyasî ya demokratîk bigihînin encamê.

- 1- Rêxistina ban an jî sîwana yekparebûna çandî divê weke Konfederasyona Neteweyên Demokratîk a Rojhilata Navîn were avakirin. Mîrov avakirina neteweyên demokratîk nasipêre sinorên dewletên netewe yê heya. Ya jî vê jî girîngtir, sinorên xêzkirî yê neteweyên demokratîk çênabin. Gund, xwecihî, herêma û bajarên neteweyî lê zêdebûyî dikarin hebin. Lê xwecihî, herêma û bajarên pîrmetewe û tîkel jî dikarin hebin. Ya bêtir asayî jî ev e. Dîrokê timî li bajar û herêman bêhejmar ên mezheb û dîn, qewm û qebîle di nava hev de mayî, şahidî kiriye. Di dîrokê de bê sedem behsa Babîla navdar a heftê û du milletan, nehatiye kirin. Welatê hevpar ê neteweyan jî dikare hebe. Dîrok bi rastiyên van mînakên tijî ye. Herweha têgihîştina civakên safî û neteweyên safî hîç zanistî nîne. Bêguman çawa ku neteweyên bi zîmanekî bipeyivîn wê karibin hebin, yê bi pîrziமான bipeyivîn jî dikarin hebin. Mînakên der barê neteweyên xwedî gelek sembolan de jî kêma nînin. Di dîrokê de modela mînaka wê nîne yekdestdariya dewleta netewe û homojîniya wê ye. Me karaktera hov û nemirovî ya wê modelê bi sedemên wê re analîz kir. Ji lewra konfederasyona neteweyên demokratîk a xwe dispêre nasnameya neteweya nerm û serê wê vekirî ne bi tenê li gorî rastiyên dîrokî û civakî ye, di heman demê de îfadeya wê ya îdeal e. Divê mirov li konfederasyonê ne weke yekîtiyeke dewletan, belê weke yekîneyên kominî yê demokratîk bifikire. Divê mirov li kominên demokratîk weke rêveberiyên yekîneyên civakî neteweyî yê di nava wan de cih digirin bifikire. Pêkhatinên wê di warê bicihanîna prensîpên demokratîk de xwedî cihêkî cihêwaz in. Mînaka bêqûsûr a rêveberiya demokratîk a civakê ye.

Neteweyên demokratîk ne bi hêza desthilatdarî û dewletan, bi kirin û prensîpên demokratîk tên avakirin. Avakirinên xwe dispêrin hêzê, nexasim jî avakirina neteweyan a xwe dispêre hêza desthilatdarî û dewletê, çiqasî îdea bê kirin bila bê kirin, li gorî berjewendiyên tevahiya neteweyê nînin; ji bo berjewendiyên egoîst ên zumreyeke olîgarşîk in. Avakirina neteweyan a xwe dispêre demokrasiyê, ji ber ku her kes bi dilê xwe tevî dibe, bi îdeala dadî û azadî pêk tê, bersivê dide berjewendiyên tevahiya neteweyê.

Têgîna neteweya demokratîk û rastiya wê, li dijî çavsooriya dewleta netewe, ji bo paşerojê civaka herî manedar a di nava aşî, dad û azadiyê de îfade dike.

Konfederasyona demokratîk li yekîneyên konfederal ên hem ji xwe mezintir û hem jî li yê ji xwe piçûktir vekirî ye. Ew konfederalîzma demokratîk di asta parzemînê de û li nava dinyayê teşwîq dike. Bi tenê nabêje dinyayeke din mumkîn e, xwe weke dînya herî rastî, dadî û azad îlan dike.

- 2- Civaka ku konfederasyona demokratîk ji xwe re dike bingeh, civaka ekonomîk û ekolojîk e. Ekonomîkbûna wê tê wê maneyê ku bazarê nas dike, yekdestdariyê red dike. Ji ber ku yekdestdarî bi her cure mêtinkarî û zordestiyê ve girêdayî ye, tê redkirin. Bazareke civakî mumkîn e. Bazareke ketibe hakimiyeta yekdestdariyê, ti xêra wê li civakê nabe, bi tenê wê jî mêtinkariyê re xizmetê bike. Ekolojîkbûnê wê maneyê ku jiyanê ekonomîk bi hawîrdorê re di nava tîkiliyekê de ye, hewcedariya yekê bi ya din heye. Ekonomîyeke hawîrdorparêz nebe, nikare civakî bibe. Xebateke timî li pey karê û komkirinê dibeze, hem dijberê ekonomîyê, hem jî dijberê hawîrdor-ekolojîyê ye.

Pîvana komikên ekonomîyê komin in. Di serî de ne erdên li gorî malbatan hatine dabeşkirin, ne milkiyetên li gorî amûrên hilberînê, ne jî berevajî milkiyeta yekdestdaran a erd û amûran, ekonomî ye. Ev amûrên şaristanî û modernîteyê ne, gefan li ekonomîyê dixwin. Di her qada xebata ekonomîk de, di berdêla kêrhatin û hatina zêde de bi awayekî komin bikaranîna erd û amûran di cih de ye, îdeal e. Jina li derveyî ekonomîyê hatiye hiştin bi xwe afirênera rastî ya ekonomîyê ye. Jin û ekonomî hêmanên mîna goşt û neynûkê bi hev ve girêdayî ne. Ji ber ku aboriyê li gorî pêdiviyên bingehîn dimeşîne, ne bi pêxîrtengiyê re rûbirû dibe, ne hawîrdorê qirêjî û gemarî dike, ne jî gefan li avhewayê dixwe. Kengî dawî li hilberîna bi armanca karê bê anîn, rizgarbûna dinyayê jî wê bi rastî dest pê bike. Ev jî rizgariya mirov û jiyanê wî ye.

- 3- Tîkiliya konfederasyona demokratîk bi dewletên neteweyî re ne heta dawiyê şer e, ne jî di navê de asîmîlebûn e. Di vê tîkiliyê de rewabûna hevdu qebûlkirin heye, tîkiliyeke bi prensîp e; du kirdarên di nava aşîyê de hebûna hevdu qebûl dikin, hene. Herçiqasî bi şoreşan dewlet bêne rûxandin û li şûnê ya nû bê avakirin jî di warê xizmetkirina azadî û dadê de zêde guhertinek çênabe. Li beramberî vê, bûyerên konfederatîf demokratîk weke lingê siyasî yê modernîteya demokratîk di demên kin, navîn û dirêj de xwedî wê qabîliyetê ne ku dikarin dad û azadiyê pêk bînin.

Bi tevahî redkirin an jî qebûlkirina dewletan ji armancên azadî, wekhevî û demokratîk re xizmetê nake. Ji dewletê, nexasim jî ji dewleta netewe bihurîn karekî pêvajoyê ye. Konfederasyonên demokratîk serdestiya xwe û qabîliyeta xwe ya çareserkirina pîrgirêkan çiqasî bidin qebûlkirin, wê dewleta netewe jî bi xwe li dawiyê bimîne. Ev nayê wê maneyê ku di serî de yê dewleta netewe, li hemberî êrîşên modernîteya kapîtalîst wê xwe neparêze. Ji bo bergirî û parastina civakê wê her tim

hêza konfederasyonên demokratîk hebe.

Konfederasyonên demokratîk qîma xwe bi tenê bi rêxistîniya di nava dewletekê de nayînin. Li derveyî sînoran jî heta bixwazin dikarin xwe bi rêxistin bikin, yekîtiyên xwe yên jor ên konfederal pêk bînin û bibin xwediyê dîplomasiya xwe bi xwe.

4- Li Rojhilata Navîn ji ber neheqiyên dîrokî-civakî gelek şer, pevçûn û tengezari hê jî dewam dikin, ji bo bidawîkirina vê rewşê, konfederalîzma demokratîk îmkaneke çareseriyê ye. Li dijî astengiya modernîteya kapîtalîst û dewleta netewe ku berpirsên rastî yên şer û pevçûnê ne, rêya çareseriyê ya konfederalîzma demokratîk rêya aşti, dadê û azadiyê ye. Di vê çarçoveyê de berê pêşî divê şer û pevçûn bîne rawestandî, mirov tengezariyan bide aliyekî û neheqiyên dîrokî jî navê bîne rakirin. Ji bo vê jî hewldan û xebat gelekî girîng e. Çareseriyên demokratîk ên kirin û prensîpên dewleta netewe esas nagirin, divê bi lez bikevin rojevê. Ji bo çareserkirina pîrsgirêka Ermenîyan bi tenê vekirina sînoran têrê nake; divê Ermenî karibin bibin xwediyê cihûwarên komin ên demokratîk. Ji bo vê jî dikarin rewşê hêsan bikin. Ji bo Asûrî, Elewî, Rûm, Tirk, Kurd, Erebb, ji bo Xirîstîyanên din û Cihûyan jî divê heman prensîp û kirinan esas bigirin. Çiqasî di nêzîkatîyên dewletparêziya netewe de îsrar bikin, wê li Îsrail-Filistîn, li Iraqê Kurd-Şîa-Sunnî, Keşmîr, Berberî, Pakistan-Afganistan, Belûcîstan, Kurdistan, Lubnan, Sûdan û li gelek qad û deverên din, bîvê nevē şer ê dewam bikin. Ji ber vê, bi awayekî lezgîn hewcedarî bi avahiya konfederalîf demokratîk heye. Çareseriyêke demokratîk a li çi qada şerê germ lê heye pêk bê, dibe ku bandora wê bi awayekî zincîrwarî li tevahiya qadên pîrsgirêk li wan hene, belav bibe. Ji ber vê sedemê paşeroja Rojhilata Navîn konfederalîzma demokratîk e.

5- Hewcedarî heye tevgerên dijberê sîstemê rewşa xwe ji nû ve bigirin dest û xwe di ber çavan re derbas bikin. Eger li cihekî pîrsgirêk gihiştibin sînorê dawî û tevger nikaribin çareser bikin, li wir sîstem ji hev de bikeve jî pîrsgirêk ji hev dernakevin, çareser nabin.

Tevgerên pêwendîdarê pîrsgirêkên jinê û hawîrdorê heta ji modernîteyê nebihurin mumkîn nîne bi awayekî gav û gotinên wan hevgirtî, bimeşin. Ji bo gav û gotinên hevgirtî û serketinê şert e ku ev tevger xwe bi yekparebûna tevgera civaka demokratîk ve girêbidin.

Tevgerên çepgir ên berhema pêvajoya sosyalîzma pêkhatî ya berê ne û berê wan li desthilatdariyê ye, divê êdî berê xwe bidin rêxistîniyên demokratîk û ev yek rêya rast a rizgariyê be. Tevgerên em behsa wan dikin, divê tevgerên xwe yên sendîkayî û partiyî ji ekonomîzma teng rizgar bikin û wan bi yekparebûna tevgerên civakî demokratîk ve girê bidin, ji bo karibin gav biavêjin û bi ser kevin ev divê.

Tevgerên din ên ji rêûresmê, kulturalîst, xwecihî, herêmî û neteweyî divê ji bo çareserîya pîrsgirêkên xwe, avahiya berê wan li sazî, teorî û têgînên cûrbicûr ên modernîteyê û heqîqetên xwe yên îfadeyê biguherin, bi hêmanên avahî û saziyên modernîteya demokratîk re bi yek bin, ev ji bo gavavêtin û serketina wan şert e. Eternasyonalîzma nû çiqasî ji modernîteya kapîtalîst, nexasî ji dewleta netewe bibihure, wê pêkhatina wê ewqasî mumkîn be.

6- Ekolên polîtîk û îdeolojîk ên dijberê modernîteya kapîtalîst divê xwe bisîpêrin xebatên zanista civakî yên ji sosyolojiya pozîtîvîst bihurîbin. Sosyolojiya pozîtîvîst di mezinbûna hegemonîk a kapîtalîst de ji hevparên yekdestdariyê ye. Berhemên hewldanên pêvajoya erênî û zanistî yên hêja weke sermayeya hevkarîyê pêşkêşî yekdestdariyên desthilatdariyê û sermayeyê kirin û ew kirin hevpar. Ji lewra divê mirov yekdestdariya zanistî ya xistine xizmeta sîstemê bişkîne, mîrateya erênî bigire û bi rexnekirina rewşa heyî ya berbiçav sentez bike û wê weke heqîqetê pêşkêş bike, cewherê xebatên zanista civakî ya nû bi xwe ye. Her xebata ekonomîk, polîtîk û îdeolojîk a dijberê sîstemê, van xebatan esas bigire, wê karûbarên xwe bi awayekî serketî dewam bike. Komikên bîngêhî ên xebatên zanista civakî, dikarin weke saziyên akademî û enstîtû werin avakirin. Ev sazî di çarçoveya pêdiviyên de li her qada têkiliya civakî dikarin bîne damezrandin. Mirov dikare ekola îdeolojîk weke agahiyên di pêvajoya saziyê re derbasbûne û xebatên li gorî qadên civakî tene bicihanîn, terîf bike. Di çanda Rojhilata Navîn de xwediyê mîrateyêke dewlemend a tecrûbeyê ye. Di demên pêşî yên belavbûna dînan de avabûna terîqet û mezheban, van xebatan nîşan didin.

Civaka sîvîl a roja me ya îro di van xebatan de herçiqasî kêmtir be jî mirov dikare mîna keke wê yekê bihesibîne. Ya rastî femînîzm tevgerêke civaka sîvîl a girîng e, û di bîngêhê xwe de ekoleke îdeolojîk e. Ji lewra jî hewce dike ku xwe li ser bîngêhê zanistî ava bike. Lê ekolên femînîst, di warê analîzkirina civaka cînsiyetparêz a zîlamê serwer de ku hêza hiyerarşî, desthilatdarî û dewletê ji xwe re dike palpişt û bi giranî hukim li jinê dike, di warê pêşkêşkirina modela çareseriyê de û di vê çarçoveyê de hewldanên tene kirin, di jiyana xwe de ji aliyê pêkanîne ve misêwa bi bêhêzî û serneketinê re rûbirû dibin. Kesayetên awarte nebin, mîltaniya jîna azad zehmet e ku xwe bigihîne serketinê. Hin serketinên bîne bidestxistin jî wê bi êrişên rojane û berfireh ên civaka cînsiyetparêz re bîne asîmîlekirin. Ji lewra pêkanîna û pratîka kominên ekonomîk, îdeolojîk û polîtîk ên di mîhwera azadiya jinê de bîvê nevē hewce dikin.

Dema ku mirov çanda Rojhilata Navîn demokratîze bike, divê civaka sîvîl mîna klan û qebileyên dema nû binirxîne, heman nêzîkatîyê ji rêûresma dînî re jî nîşan bide, xulase divê mirov zanista civakî bi awayekî jiyana damezrandina klan, qebîle, mezheb, terîqet û dîn bi bîr bixe, pêk bîne, wexta hewce bike bi mîrateya van rêûresman re bike yek, wexta hewce bike xwe mîna wan bi rêxistin bike û bimeşîne, ev ji bo serketinê şert e.

Tevger û ekolên politîk herçiqasî cudahiyên xwe ji tevger û ekolên îdeolojîk hebin jî di navbera wan de têkiliyeke xurt heye, divê hebe. Ekolên politîk ên ne îdeolojîk zêde qîmeta xwe nînin û ekolên îdeolojîk ên xwe di rastiya politîkayê de nîşan nadin jî nikarin xwe bigihînin mertebeyeke heja. Armanca bingeîn a têkoşîna îdeolojîk pêşdebirina civaka exlaqî û politîk e. Pêşdebirina civaka exlaqî û politîk jî bi tenê bi çalakiya îdeolojîk a xwe disipêre zanista civakî mumkîn e. Ya rastî, çalakiya exlaqî û politîk bêyî zanista civakî pêşde naçe. Li dijî yekdestdarên desthilatdarî û sermayeyê, em civakê bi tenê dikarin bi zanista civakî ya xwe disipêre çalakiya îdeolojîk û politîk biparêzin, pêşde bibin. Heta mîrateya hiyerarşîk, desthilatparêz û dewletparêz ji nava çanda politîk a Rojhilata Navîn neyê derxistin û paqîjîkirin, li dijî rastiyan wan ên rojane çalakiyeke îdeolojîk û politîk a bûye şewazekî jiyana rojane neyê meşandin, demokratîkbûyîn pêk nayê.

- 7- Hêzên yekdestdar ên Ewrûpayê ku navenda hegemonîk ên modernîteya kapîtalîst in, li ser bingeha dersên ji şer, pevçûn û tengezariyên pêncsed salî derxistin, piştî salên 1950'î di binyeya xwe de xwe li reformên bi kok rakîşandin. Yekîtiya Ewrûpayê YE encama van dersan e. Hedefa wan ji modernîteya kapîtalîst bihurîn nîne, dixwazin bikin ku jiyan pêre bibe û karibe dewam bike. Bi bandora van reforman di çanda Rojhilata Navîn de demokratîkbûyîn zehmet e. Modernîte wê bi encamên herî neyênî yên yekdestdariyê, çanda herêmê bikişîne nava rewşa bêhtir nakokî, şer û pevçûnê. Lê belê bi qutbûneke bi kok a ji avabûn û têgihiştina modernîteyê û bi modernîteya alternatîf, dikare ji vê rizgar bibe. Modernîteya demokratîk ji vê hewcedariya dîrokî û bi kok derdikeve holê. Modernîteya demokratîk bi civaka ekonomîk, civaka ekolojîk û alternatîfa konfederalîzma demokratîk dijbertiya kapîtalîzm, îndustriyalîzm û dewleta netewe dike, ji lewra modernîteya demokratîk di çanda Rojhilata Navîn de hêmana bingenîn a demokratîkbûyînê ye. Hêzên modernîteya demokratîk, civaka gund-cotkariyê, ezbetên qebîleyan ên koçber, zenaetkar û dijberên koletiyê yên li planê pişt a dîrokê timî li ber şaristaniya serdest rabûn û dijberên modernîteyê sentez dike, di encama hewldanên reform û şoreşên li ser bingehe civaka ekonomîk, civaka ekolojîk û civaka neteweyî ya demokratîk de wê li dijî sê hêmanên modernîteya kapîtalîst bi têkoşîneke dema dirêj, serdestiya xwe ispat bikin.

Nêzikatiyeke rast nîne mirov bibêje “Di navbera du modernîteyan bi nakok û cuda de timî şer an jî aştî wê hebe.” Şoreş û reform çawa ku dikarin tevî pêngavên dijber bi şer û pevçûnan bi pêş bikevin, herweha di nava aştîyê de jî bi awayên lihevkerîne karin pêşketina xwe dewam bikin. Modernîte avahiyên welê ne, di navbera xwe de carnan dikevin pêvajoyên, şer di wan de zêde dibin, carnan jî li hev dikin û li pêvajoyên aştîyê deriyên xwe vedikin, angî xwedî têkilî û nakokiyên tevlihev in. Alternatîfbûna wan a ji hev re bi siyasî û bûyerên rojane yên bi têgînên ‘dema kin’ û ‘navîn’ têne îfadekirin û guhertinên pêvajoyên stêwîna sisteman pêk nayên. Di encama krîzên sistêmîk û avahî yên dema dirêj de guhertinên bi kok ên bi vî rengî dikarin pêk bên. Di navbera şaristanî û modernîteyan de têkoşîn û hewldanên ji bo alternatîfbûnê pênc hezar, pênc sed, du sed sal in, karekî pêvajoyê ye ku bi tevahiya leza xwe hê dewam dike. Çawa ku li her qada dinyayê wê bibe, li qada çandî ya Rojhilata Navîn jî bi şewazê jiyana alternatîf, bi têgihiştinên çalakî û rêxistinî (stratejî) û kirinan (taktîk) modernîteya kapîtalîst a di nava krîzê de wê li dawiyê bê hiştin, nîrxên modernîteya demokratîk weke serdema sereke wê pêk bên û manedar bibin.

Bi vî awayî, divê ez beşa Rojhilata Navîn a parêznameya xwe bi dawî bikim. Ev beş çaremîn cilda mezin pêk tîne. Ez weke cilda dawî **Li Kurdistanê Şaristanî û Modernîteyê** tesewir dikim. Ez dixwazim di vê cildê de pîrsgirêkên Modernîte û Şaristaniyê li Kurdistanê tevî modelên çareseriyê pêşkêş bikim. Ez yeqîn dikim, ji bo ku ez a di şexsê min de dibe hedef û tê mehkûmkirin çî ye û çî nîne rohnî bikim, ev vegotinên cildan tijî dikin, hewce ne. Eger ferd weke kêlî gihiştina hev a dîrok û civakê be, xwe rast îfadekirin û parastin jî wê gavavêtina azad a dîrok û civakê be.

04.08.2009

ABDULLAH ÖCALAN

Girtîxaneya Îmralî ya Yek Kesî

Li Ser Wergerê

Beşa duyemîn:

Bi karê wergerê re nexasim jî bi wergera pirtûkên rêzdar Ocalan re gelek mijar û pîrsgirêkên wergerê dikevin ber destê min. Gelekî baş e ku ez bi van pîrsgirêk û dabaşan re rûbirû dibim, li wan rast tîm, bi ser wan ve dibim. Ji ber ku bi saya wan fîrsend û keysa min çêdibe li ser gelek mijarên girîng ên

wergerê ji awirên cihê binêrim û li ser wan rawestim, bi ser wan de biçim. Di serî de ji gotinan bigirin heta awayê hevokdanîn û maneyê, gelek xalên sereke ji bo guftûgoyê dikevin rêzê. Di destpêka wergera cilda yekemîn de jî firsenda min çêbûbû ku ez hin xalan destnîşan bikim û li ser wan rawestim. Ez ê xalên berê dubare nekim û weke dewama wan hin dabaşên nû bigirim dest û li ser wan rawestim.

Zimanê Kurdî yek ji zimanên herî kevin ê Mezopotamyayê ye. Ji ber vê, mirov wexta bi kurdî binivîsîne yan jî wergerê bike, divê vê kevinbûn û serhatiya zimanê kurdî li ber çavan bigire. Naxwe wê her teksta bê nivîsandin ji rewanbêjî û ciwanbêjiya resen a cewherê kurdî dûr bimîne. Ango wê bêtehm û rijî be. Tevî vê, hewce ye ku mirov hindik be jî haya xwe ji şeweyê beridîn û bergirtina diyalektîka zimanan hebe. Na eger nebe, heye ku mirov di têgihiştin û serwestbûna li ziman û zimanan şaşiyan mezin bike. Ya ez behsa wê dikim, bi pirranî di xebatên li ser zimanan de rê li ber şovenîzmê vedike. Ev jî dihêle ku zimanekî ji civakê dûr û têkiliya xwe jê qut çêbibe. Ji ber ku zimanê kurdî çavkaniya xwe gelê Kurd e, mirov dikare hewldaneke bi vî rengî li dijî gelê Kurd bibîne. Zimanên ku himê wan ê dîrokî qels in, dikarin ji xwe re li hev binin û çêkin. Ya diafirînin bi sistema desthilatdariyê dikarin li ser gelan an jî qaşo gelê xwe, ferz bikin. Lê ji bo gelê Kurd tişteki wisa bibe, rast û durist nîne. Min ji lewra di destpêkê de kevinbûna zimanê Kurdî destnîşan kir. Ez vê nuqtayê gelekî girîng dibînim. Eger ev nuqte baş neyê fêhmîkirin, heye ku di xebatên zimanê kurdî de şaşiyan girîng bîne kirin. Dibe ku tebeqeyeke jor çêbibe ji xwe re zimanekî biafirîne û bi vî awayî ji gel qut bibe, mîna zimanê elîtan an jî qesran. Wekî din dibe ku bi navê kurdiya xwerû zimanekî din çêbibe, dîsa bi tenê ehlê wî fêhm bike û ne bi tenê ji gelê Kurd dûr bikeve, di heman demê de bi dinyayê re jî sinorên ji stریان li dora xwe çêke.

Beriya her tiştî divê ez bibêjim, divê Kurdî li ser kokên xwe heşin bibe. Mebesta min ji vê çi ye ez ê rave bikim. Ziman weke xwediyên xwe zindî ne. Ji lewra jî bi dewrûbera xwe re didin û distînin. Cewherekî xwe hene, lê dikarin yên digirin jî li gorî vî cewherî di hinavê xwe de dawerivînin. Zimanên cîran ji zimanê Kurdî girtine û zimanê Kurdî ji wan girtiye. Ev gelekî bûyereke xwezayî ye, qewimiye û diqewime. Mirov bi gotin, biwêj, mamik û meselokên bi wan mezin dibe ditamije û di bin qurma ziman û mejiyê wî/wê de cih digire. Di vê nuqtayê de mirov fêhm dike ka çima di warê ziman de her kes ji ya xwe nayê xwarê. Lê divê neyê jîbîrkirin ku ziman xwe bi xwe jî li bêjîng an jî seradê dixin. Ji nava xwe zîwanê diavêjin. Ji bo mijar baştir bê fêhmîkirin, ez dixwazim ji mijara gotinan minakan bidim. Ji hin zimanan hinek gotin derbasî nava Kurdî bûne û hin gotin jî niha derbas dibin. Bi ya min, belkî hin ne tede, avêtina van gotinan ji nava Kurdî rast nîne. Mîna zimanzanekî gotî; kesek piştî sê rojan êdî mêvan nîne, ji malê ye. Gotinek jî piştî evçend sal nabe ku mêvanê zimanê Kurdî be. Jixwe eger kirasê kurdî lê neyê wê xweber ji nava kurdî biçe. Ya din jî zêde rehkolana gotinan rast nîne. Eger wisa bibe, weke koka mirovan xwedê dizane wê koka kê biçe kîjan deverê, diyar nîne. Belkî li zimanan jî divê ne etnîk, bi awayekî çandî mirov temaşe bike.

Di vê çarçoveyê de mirov dikare li aliyê din binêre. Ango aliyê dixwaze her tiştî xwerû bike Kurdî. Li gorî vê têgihiştinê jî divê mirov li şûna her gotina jî derve ketiye nav Kurdî, gotineke resen a kurdî bibîne. Îcar kesên bi vî rengî tevdiagerin diçin gotinek di bin kevirekî de mayî digirin û tînin dixin şûna gotineke bi sed salan tê zanîn datînin û dibêjin ev kurdî ye. Ya îdia dikin ku resen kurdî ye jî xwedê dizane reh û rişên wê ji ku ve tên. Pîvana kurdîbûn û nekurdîbûnê jî têra xwe şilo û ne zelal e. Ez careke din neçar im ku bi bîr bixim çavkaniya kurdî gelê Kurd e. Bêguman wê rêzik û pîvanên zimanê kurdî bîne diyarkirin, rêzimana kurdî wê di çarçoveyekê de were diyarkirin. Lê rêzik û pîvanên rast û durist bawer nakim ku rê li ber şovenîzmê vekin. Di vî warî de dixwazim mîna keke rojane bidim. Gelek kes niha li şûna gotina ‘qanûn’ gotina ‘zagon’ bi kar tînin. Gotina ‘zagonê’ jî ji Rûsî girtine û dibêjin ev gotin bi eslê xwe aryanî ye. Gotina bextreş ‘qanûn’ a hezarê salan li vê herêmê ji aliyê her zimanî ve hatiye bikaranîn niha ji nava malê tê qewitandin. Sedema qewitandina wê jî erebî tê nîşandan. Li gorî ferhengan ev gotin gelekî kevn e. Hin ferheng wê weke gotineke aramî û hinek jî weke latîniya kevin destnîşan dikin. Bi ya min ew her çi be, gotineke kevin a herêmê ye, û ya her kesî ye. Ji ber van têgihiştinên ez behsa wan dikim bi navê xwerûtiyê zimanê kurdî dirûvê xwe wenda dike.

Di wergerandina kitêbên rêzdar Ocalan de ez zêdetir hewl didim maneya ew dixwaze bide, diyar bikim. Ji lewra jî carnan ez di warê ziman de paşve gavê diavêjim anga ji wêjeyê wêdetir, guh didim aliyê naverokê. Ji ber ku fikar û merama nivîskar ev e. Lê ya rastî, di wergerê de mirov divê hewl bide bi zimanê tu werdigerîne çawa tê gotin, wisa îfade bike. Di vî warî de jî zimanê Kurdî gelekî dikeve bin bandora hevoksazî û awayê gotinê yê zimanê jê werger tê kirin. Bi qasî ku mirov dişopîne, ya xuya dike ew e, di zimanê kurdî de her diçe biwêj, îdyom û gotinên pêşyan pirr kêmtê bikaranîn. Ji lewra jî zimanê Kurdî gelekî tehmîsarkî dibe. Gelek kes gazin û giliyê xwe dikin ka çima Kurdî nayê xwendin. Rast e, berhemên kurdî li gorî berê gelekî zêde bûne, lê yên bixwînin ewçend zêde nînin. Bi ya min di vir de mafê nivîskaran nîne ku gazinan bikin an jî bikin jî divê ji xwe bikin. Yanî divê em li xwe mikur bîn ku em nikarin berhemên baş pêşkêşî xwendevanan bikin. Ez gelek caran di vî warî de Cîgerxwîn mînak didim. Di dema derketina holê ya Seydayê Cîgerxwîn de hejmara xwendeyên kurdî bi qasî hejmara tiliyên destan kêmtir bû, lê tevî vê yekê jî gelek kesan helbestên wî ji ber dizanîbûn. Ji ber ku Seyda şerbeta xwe li gorî dilê wan amade kiribû. Ma kî dikare di gotina Kurdî de ciwanbêjî û rewanbêjiya Seyda înkâr bike. Ez xwediyê van gotinan jî li xwe mikur tîm û dibêjim; dilê min bi vê kurdiyê xweş nîne. Her kesê malê xwe dixwe piyaseyê divê yê-ya malê wî bigire ji bîr neke. Dilniya bin, em hewcedarê wan in, naxwe ew hewcedarê me nînin.

Di warê tîgînan de jî hin pîrsîrêkên me hene. Di jiyana rojane de hem di warê axaftinê û hem jî di warê nivîsandinê de em tîgînan kêmtir bi kar tînin. Ji lewra jî di warê maneya hevpar a tîgînan de em jî hev dûr dikevin. Pêwîst e ku em tîgînan xurt û zêde bi kar bînin. Em niha hin tîgînan ji derve digirin. Ji ber ku ew diafirînin û di piyaseyê de serdest in, em tîgînan wan digirin. Lê xwediyê têgihiştinên li jor

min behsa wan kirî, radibin li şûna wan gotinên bi kurdî li hev çêdikin. Bi ya min hewce bi vê nake. Ango hewce nake ku mirov îdeolojî, materyalist û erotîkê wergerîne kurdî. Eger têgînek di kurdî de weke têgîn tinebe û mirov neçar bimîne gotineke kurdî li şûna wê bi kar bîne, divê pisporê mijarê vê yekê bikin û ew jî vê li gorî cewherê zimanê Kurdî bikin. Di vî warî de min jî zêdegaviyek kir û ji bo mijarê bê fêhmîkirinê dixwazim wê weke mînak nîşan bidim. Têgînek heye bi inglîzî ‘evolution’ û bi tirkî jî ‘evrim’ dibêjin. Min têgîneke Kurdî ji bo wê nedît. Belkî jî hebe haya min jê tinebe, lê tevî hemû hewldanên min ên lêgerînê min nedît. Min jî ji bo wê gotina ‘beridandin-beridîn’ bi kar anî. Yên cotkarî kirine yan jî li gund mezinbûne dizanin; çilrojiya genim heye. Di van çil rojan de genim roj bi roj dibe de û di dawiyê de jî dibe. Bûyera di vir de diqewime bi naveroka têgînê re li hev dike.

Di warê hin têgînan de zimanê kurdî û tirkî jî li hev nakin. Ji ber ku zimanê Kurdî bi demê re beridiye û rengê xwe girtiye, zimanê tirkî jî bêtir li hev hatiye çêkirin (ji bo piçûkxistinê nabêjim ev rastiya zimanê tirkî ye) û ruh pêve anîne. Mînak; di zimanê tirkî de ‘toplumsal artik’ dibêjin, ev gotina ‘artik’ hûn dikarin weke ‘zêdeyî’ wergerînin, lê wexta hûn di çarçoveya mijarê de li bûyerê temaşê bikin hûn ê bibînin ku kurd di berdêla vê gotinê de ‘maye’ bi kar tînin. Wexta ku mirovên bi mayeyê xwe xebatê dikin û ji vê zêdetir bi destdixin ew jî sermayeyê pêk tîne. Bi vî awayî naveroka sermayeyê di dîrokê de bi vê têgînê zelaltir dibe. Lê ya rastî di wergerê de cewherê heqîqetê hinekî jî ji ber qelsiya têgînên tirkî bi berê dikeve dîçe. Bi vê mînakê jî mirov dikare hêza têgînên çavkaniya xwe ji kûrahiya dîrokê û gel digirin, bi hêsanî bibîne. Zimanê kurdî yê di çarçoveya jiyana kurdan de reng û ruh girtiye, gelek têgînan li gorî cewherê xwe bi kar tîne. Mînak di jiyana Kurdan a gundewarî de xebata bi hev re bi şeweyê palûte û zibareyê tê kirin ango bi peran ji hin kesan re karkirin şerm û kêmanî ye.

Kurtûkurmancî mirov dikare bibêje karkeriya di berdêla tiştêkî de li cem Kurdan şerm e. Dîsa herçiqaş îro kêma mabe jî li cem Kurdan hin bîrûbawerî mohra xwe li jiyana têgînan dixin. Mînak, Kurd beriya tiştêkî bixwin heta bi hin kesên din nedin xwarin ango nedin helalkirin, naxwin. Dîsa Kurdan ji mirovên berjewendîperest re digot ‘de here tu mîna bazirganan î.’ Ango ez bi van mînanan dixwazim bidim nîşan ku gelek têgînên di şaristaniya mirovên şareza de weke qencî û başî xuya dikin, di jiyana komin a Kurdan de (bermahiyên jiyana xwezayî) xirab in. Ji lewra jî di warê têgînên cihana Kurd û cihana derveyî wan de jî alozî, gengeşî û arîşeyek heye.

Ez dixwazim li ser hevoksazî û ristina wê ya di dema wergerê de çend rewşan jî destnîşan bikim. Ez di hevokê de bicihkirina gotinan girîng dibînim. Hosteyên xaniyan dema diwarên xwe lê dikin, çî bi kevîran çî jî bi kerpîçan, herî û xerxa xwe datînin, çavên xwe li kevîrên dewrûbera xwe digerin û kevîrêkî li gorî qorê diwarê xwe dibînin û bi cih dikin. Gotindanîna di hevokan de jî dişibînim rewşa hosteyên xaniyan. Hosteyên xaniyan weke dengbêj û şivanan diçin gelek xaniyan li deverên cuda lê dikin, haya wan jî dinyayê çêdibe. Li gorî mirovên din zêdetir weke kesên dinya dîtî û maqûl têne qebûlîkirin. Ew jî bi vê giraniya xwe radibin. Bi çavekî din li xwe dinêrin. Ji cixare pêçana wan bigirin, ji her gotina bi kar tînin, ji şeweyê peyivînê bigirin heta bi yê rabûn û rûniştinê bi giraniyekê radibin. Bêguman li civatên gundan mirovên xweşzar û xweşsohet jî hebûn bi vî rengî tevdişibînim. Hemî di vê rewşê de mane û nîrxdayîneke gotinê balê dikişîne. Ji lewra ez gelek caran dibêjim mirov di karê wergerê de divê weke hosteyê xaniyan tevbigere. De îcar dibe ku caran hûn xaniyekî ji rêzê lê bikin, caran dibe ku ji wê lêkirina qesrê were xwestin. Ez wergera vê pirtûkê weke lêkirina qesrê dibînim. De îcar di çîrok û çîvanokên Kurdî de keya lêkirina qesran dixwazin. Wexta dixwazin jî vê yekê di demeke kin de ferz dikin. Belkî keyayên li ser me karekî welê ferz bikin nînin, lê zeman û rewş xwe li ser me ferz dikin. Ji lewra ev pirtûka di destê we de li bîna çiyayê Şekîf di nava du meh û deh rojan de hatiye wergerandin. Ez bi destnîşankirina vê yekê dixwazim girîngiya zeman û mekan di karûbarê mirov de bînim ziman. Erê, bi gotindanîna di hevokê de zeman diherike û ji temenê we naçe li temenê we zêde dibe. Li gotinan maneyê hûn bar dikin. Bi awayê hûn gotinê di hevokê de bi cih dikin, gotin bi fikra xwediyê nivîsê maneyê digire. Di vê nuqteyê de tîrsa min heye ku ez baş ji heq nehatibim der û min gotindanîniyê baş nekiribe. Ji ber ku di babeta fikrî de tîkiliyên gotinan xwe li gorî sistematîkê li hev dialînin, hevdu digirin. Di wergerandina vê sistematîkê de dibe ku kêmasî hebin. Di hevoksaziyê de gotin dikarin li gorî cihê digirin reng biguherînin ango cihê xwe bi gotineke din a nêzî xwe din.

Roja min ev nivîs amade dikir û li ber nuqtedanîna wê ya dawî bûm hevokêkê pîrseke hêja kir. Pîrsî; gelo di wergerê de teknîkeke tu dişopîni heye? Ez vê bersiva xwe jî li vir binivîsînim û tecrubeyên xwe vê carê bi kurtî be jî bi dawî bikim. Berî her tiştî di warê wergerê de nemaze der barê wergerandina Kurdî de nivîsek, belgeyek an jî ezmûneke din li ber destê min nîne û ez lê jî rast nehatime. Belkî jî ez bi pey neketime. Bi xebata salan tecrubeyeke çêbûyî heye. Bêguman ev tecrubeya min encama sêzdeh salan e. Ez ê niha bi xetên sereke û stûr van tecrubeyên xwe vebêjim. Berê pêşî ez li ser vê xebata li ber destê we, rêbaza xwe ya wergerandinê bînim ziman, paşê jî ez ê behsa rêbazên din ên wergerê bikim. Zimanê jê wergerê dikim zimanê Tirkî ye. Pirtûka rêzdar Ocalan ji rêzê nîne û ji aliyê hezaran kadro, meraqdar, dewlet, dost û dijminên wî ve tê xwendin, şopandin. Ji lewra jî gotin bi gotin maneya peyven Ocalan ji bo xwendevanan girîng e. Ez vê rewşê li ber çavan digirim û hevok bi hevok werdigêrin. Ez bi giranî hewl didim şeweyê wî di kurmancî de nîşan bidim. Hinek caran hin hevokên wî parçe dikim; dikim duqet û heta caran sêqet. Kêma caran jî hinek hevokên wî yên qetqetî bi hev ve dikim û dibin yekqet. Lê bi giranî hevok bi hevok diçim. Rêzdar Ocalan zimanê Tirkî pîr bi hosteyî bi kar tîne û di hin gotinan de bi taybet îsrar dike û giraniya xwe dide ser maneyê. Wexta ez vê rewşê li ber çavan digirim ez ji awayê îfadekirina Kurdî wêdetir, wê xwesteka wî di Kurdî de bi cih tînim. Gelek hevokên anîna wan a ziman zehmetbûyî, bêguman mirov dikaribû bi awayekî din ango bi awayekî zêdetir kurdewarî û bihata fêhmîkirinê îfade bikira, lê wê wextê jî dibû ku giraniya xwe ji dest bidana û ez ji merama nivîskarê dûr biketama. Ji ber ku min berê jî got, parêznameyên Ocalan nivîsên îdeolojîk û civaknasî ne, xwendevan ê li gotinan bipîrsin, ka bi rastî rêzdar Ocalan ew gotin bi wî rengî bi kar aniye yan na. Ev jî mafê wan e ku bi pey bikevin. Bi vê

fikarê ez jî rabûm û min werger li gorî wê kir.

Di wergerandinê de rêbazên din jî mirov dikare pêk bîne. Li gorî dabaş û mijaran rêbaza wergerandinê jî dikare biguhere. Eger mirov nivîseke wêjeyî wergerîne divê mirov wêjeya werdigerîne li ber çavan bigire. Ango tehma di wêjeya zimanê wergerandî de xwendevan divê zimanê pê werger hatiye kirin jî bike. Ji lewra di wergereke bi vî rengî de yek bi yek werger di cih de nîne. Jixwe hinek werger dibe ku ji hevok bi hevokê wêdetir, paragraf bi paragraf bêne kirin. Belkî gelekî klasîk be, dîsa jî ez bibêjim, divê wergêr herdu zimanan jî baş zanibe. Lê dîsa ez bibêjim û lê zêde bikim, divê civakên wan jî kêr û zêde nas bike. Ji bo van xalên ez destnîşan dikim, bêguman gelek mînak hene bidim, lê hingê nivîsê ji cironêka xwe derkeve û berê xwe bide aqarekî din. Ez bawer dikim ku xalên sereke yên ez destnîşan dikim – ji akademîkbûnê wêdetir tecrûbe ne – wê bi kêra kesê bi mijarê re serê xwe diêşinin bîn.

Ez bi du-sê rêz û xetan jî dixwazim merama xwe ya ji vî nivîsê diyar bikim. Mirov karek kir, divê armanc û encama wî karî, tecrubeya wî parve bike. Nexasim jî ev yek ji bo Kurdan gelekî girîng e. Di warê berhemên nivîskî de kulîn û xizna Kurdan qels e. Çanda Kurdî zêdetir ji aliyê zargotina devkî û rêûresmî ya jiyanê ve xurt e. Lê di roja me ya îro de arşîv bi qasî dilê civakan girîng e, û pirrî caran welê tê destnîşankirin. Ji lewra ez jî dixwazim tecrubeyên xwe çî şaş û çî rast ji hemkarên xwe re bihêlim, parve bikim. Ser xêrê be.

Rêşad Sorgul

07-11-2010 / Lolan